MIN BOK

ERIK RIBSSKOG

Jubileums-utgave 3

(johncons.net-utgave 3)

Første forord

Denne boken ble først publisert som en føljetong, på min blogg (johncons-blogg) i 2011.

I forbindelse med at jeg gjorde om bloggpostene til en bok, så endret jeg på noen av kapittel-numrene, (for noen av kapitlene var delt opp i flere bloggposter), så enkelte av kapittel-referansene inni boken kan dessverre være litt unøyaktige.

Bærum, 3. mai 2022

Erik Ribsskog

Andre forord

Noe av det første jeg husker er at min mor, Karen Olsen, (født Ribsskog), ga meg brødskiver med leverpostei, da vi bodde i Toppen 4, på Bergeråsen. i Svelvik kommune, nord i Vestfold. Jeg satt i en høy barnestol, på en veranda, ut mot parkeringsplassen, hvor min far, Arne Mogan Olsen, ville komme kjørende, fra jobben, på snekkerverkstedet, Strømm Trevare, på Sand, like ved, som hans far, Øivind Olsen, hadde bygget et par tiår tidligere.

Min mor Karen strålte, fordi jeg spiste hele to brødskiver med leverpostei, (var det vel), og det var vel sol og varmt, så dette var vel kanskje sommeren 1971, da jeg fylte et år.

Hvem vet.

Vi hadde også en veranda på den andre siden av huset, vendt mot Drammensfjorden, som Berger og Bergeråsen ligger langs den vestre siden av.

En gang, så var min mor på kjøkkenet, mens min far lå og solte seg, i en solseng, på verandaen, mot Drammensfjorden.

Så dette var vel antagelig sommeren 1971 da, for jeg kan ikke huske at min søster Pia var der, og hun ble født i desember 1971.

Jeg fant en smørpensel oppi bestikkskuffen, som jeg viste til min mor.

(Uten at jeg klarte å si så mye vel).

Min mor sa at jeg skulle gå ut og pensle på min far, (som lå og solte seg), med smørpenselen, (en sånn pensel med bust, til å smøre smør på gjærbakst osv., vel).

Jeg penslet en gang på min far, i ansiktet, eller noe, men han klagde, og ba meg slutte, uten at han åpnet øynene engang vel.

(Han lå i en slags døs da, må man vel si).

Jeg gikk så inn til min mor igjen, med smørpenselen.

Min mor sendte meg ut for å pensle mer på min far, men jeg skjønte da at dette nok bare var noe

tull, dette med å pensle på min far, så jeg penslet ikke mer, men gikk tilbake på kjøkkenet igjen med penselen.

Det er ikke så mye jeg husker fra livet i familien Olsen, i Toppen 4, på Bergeråsen, før mine foreldre ble separert, høsten 1973 var det vel, men dette er en av de ganske få episodene jeg husker.

Jeg skal prøve å få skrevet ned de andre episodene jeg husker og, i det første kapittelet, i min første bok, som jeg har valgt å kalle 'Min Bok'.

Vi får se.

Mvh.

Erik Ribsskog

Kapittel 1: Toppen 4

Min mormor, Ingeborg Ribsskog, (født Heegaard), har senere sagt til meg det, at jeg var sein til å lære meg å gå.

Og jeg var også født to måneder for tidlig, (har jeg blitt fortalt ihvertfall), og lå de første ukene av livet mitt, i en kuvøse, på et sykehus, i Drammen.

Så det kan være at de episodene jeg fortalte om, i forordet, kan ha vært fra sommeren 1972 og ikke fra sommeren 1971.

Og at min søster Pia, kanskje lå og sov i senga si, eller noe, da disse nevnte episodene foregikk.

Hvem vet.

Jeg husker at en gang var det ei dame som var barnevakt for meg, da jeg var 1-2 år gammel, i Toppen 4.

Dette var nok min farmor, bestemor Ågot, (Ågot Mogan Olsen (født Mogan)), og dette husker jeg ennå, at jeg syntes var det morsomte jeg noen gang hadde opplevd, (da). Mens tiden før, (og etter), husker jeg som mer anspent da. At min mor, Karen Ribsskog, ikke var så morsom som bestemor Ågot. Min mor husker jeg som mer slitsom å ha med å gjøre, enn for eksempel bestemor Ågot.

Men men.

Bestemor Ågot ville leke gjemsel. Og hun var artig, sånn som jeg husker det, og jeg husker at jeg gjemte meg i klesskapet, på rommet mitt vel, og frydet meg når bestemor Ågot fant meg da, og sa høyt 'bø' kanskje, på en morsom måte.

Noe sånt.

Jeg lurer på om den episoden kan ha foregått mens søstera mi Pia, ble født, sikkert i Drammen hun og, og at det var derfor at bestemor Ågot måtte være barnevakt for meg.

Hvem vet.

Noe annet jeg husker, fra denne tiden, var at min mor og far, gikk tur, bort forbi huset til Ågot og Øivind, på Sand, (kanskje 10 minutter å gå, fra Bergeråsen).

De gikk videre ned mot Høyen, sånn at vi hadde gården til Gøril og de, (den gamle gården til Lersbryggen vel), på høyre side.

Pia og jeg gikk ikke, vi lå i hver vår barnevogn, husker jeg.

Det må vel ha vært sånn at Pia lå i sin barnevogn, og jeg satt i en sånn type barnevogn for litt større barn da antagelig.

Jeg husker ihvertfall at jeg kunne se jordene nede på Høyen, (mener jeg), mens Olsen-familien var ute og gikk tur da.

Det var kanskje moren min som kjørte min vogn og faren min som kjørte Pia sin vogn, det husker jeg ikke helt sikkert.

Men men.

Jeg husker at jeg fikk en rød leketraktor, i plast, på denne tiden.

Så var det våren 1973 kanskje, at min søster Pia, ble gammel nok til at hun hadde lært å gå, og så videre.

Og da spurte mora vår meg, husker jeg, om Pia kunne få låne min traktor da, (som jeg hadde vokst fra, må man vel nesten si).

Jeg sa 'nei' da, for jeg syntes at jeg fikk mye mindre oppmerksomhet, fra mora mi, etter at Pia ble født.

Men mora mi ville ikke høre.

Hu bare tok traktoren, og satt Pia oppå, og begynte å dytte Pia rundt på den da, i området rundt der faren min parkerte bilen da, på en slags asfaltert plass, som alle byggefelt/rekke-husene, på Toppen, delte.

Jeg syntes det ble litt vel mye som sagt, og ville kanskje teste om moren min hørte på meg.

Så jeg begynte å grine ganske høyt da, sånn at det ble som en scene, må man vel kanskje si.

Men jeg husker det, at mora mi ikke brydde seg om at jeg grein, og at hu bare fortsatte å dytte Pia, som satt og lo eller smilte, (sånn som jeg husker det), oppå traktoren.

Fra denne episoden kunne man kanskje se det, mener jeg, at både mora mi og søstera mi, kanskje kunne være litt kalde noen ganger.

At ingen av de brydde seg om det at jeg stod ved inngangsdøra og gråt.

Men men.

De bare lekte og lo og hadde det artig, noen få meter bortenfor.

Faren min tenkte vel et eller annet, (uten at jeg helt vet hva), og spurte om jeg ville bort til bestemor Ågot.

Og jeg var bare glad for å komme vekk derfra, så det svarte jeg at jeg ville.

Så kjørte faren min de par minuttene, bort til Sand, med meg, og bestemor Ågot spurte om hva som hadde skjedd da, siden jeg hadde grått.

Og hun var vel rolig og ganske lett til sinns da, og nok en varmere type person, enn min mor og min søster, og hun trøstet meg kanskje litt da, eller snakket til meg på en hyggelig måte, ihvertfall.

Men men.

Så sånn var det.

Så kom min fars yngre bror, Håkon Mogan Olsen, (som også bodde på Bergeråsen, i Hellinga vel, i den leiligheten på nedsida av bilveien der, som var lengst fra Gamlehjemmet, av de 3-4 leilighetene som lå på en rekke, vegg i vegg der), sammen med sin kone Tone, (født Løff), og deres datter Lene, som er døv, (og som jeg vel ikke kan huske fra denne tiden, men først fra noen år senere. Deres sønn Tommy, ble født i 1975, så han var altså ikke påtenkt enda, da vår Olsen-familie bodde i Toppen 4), også bort til Ågot og Øivind.

Håkon hadde kanskje hørt noen rykter, på Bergeråsen, om at en gutt hadde grått, i området rundt Toppen 4.

Hva vet jeg.

Håkon begynte å erte meg litt, og spurte om noe sånt som at, 'jasså, ville du ikke la søstera di låne traktoren din, du da'.

Noe sånt.

Jeg syntes ikke at onkel Håkon hadde noe særlig med det her å gjøre, så jeg holdt vel bare kjeft, og svarte ikke.

Det var litt mer komplisert enn sånn som Håkon fremstilte det egentlig, syntes jeg.

(Og jeg klarte vel ikke helt å forklare det).

Det handla nok om at jeg syntes jeg fikk litt mindre oppmerksomhet da, fra for eksempel mora mi, etter at søstera mi Pia ble født.

Men jeg beit det vanligvis i meg, men akkurat den gangen med traktoren, så ble det kanskje litt vel mye.

Noe sånt.

Men men.

Dette var vel våren 1973, vil jeg tippe på, noen måneder før jeg fylte tre år.

Noe sånt.

Fra før Pia ble født, så husker jeg det, at mora mi pleide å si til meg, når hu bytta bleie på meg, var det kanskje, at jeg ikke fikk lov til å ta meg på tissen.

Jeg husker at jeg satt i en badebalje, fra da jeg var litt mer enn et år kanskje, i stua, på Toppen 4, mener jeg det var.

Jeg husker at skulle til å ta meg på tissen, for det var vel et følsomt område da.

Noe sånt.

Men så husker jeg det, at jeg ble oppmerksom på det, at faren min stod og observerte meg.

Så da tok jeg meg ikke på tissen likevel.

Siden min mor hadde sagt til meg det, at jeg ikke fikk lov til det.

Så jeg gjorde liksom litt som Harald Eia, istedet, sånn som jeg husker det.

For hånda var liksom på vei i retning av mine edlere deler, da jeg ble oppmerksom på det, at min far stod og så på meg.

Så jeg tok meg på skrukken istedet, må jeg innrømme.

Og da tror jeg at min far muligens ble litt skuffet.

Hva vet jeg.

Det er mulig at mine foreldre ikke var enige i det, om det lov å ta seg på tissen, eller ikke.

Hva vet jeg.

Men men.

(Bare noe jeg tenkte på, da jeg prøvde å skrive opp de episodene jeg klarer å huske, fra Olsen-familiens liv, i Toppen 4).

Jeg husker en søndag morgen, kan det kanskje ha vært, da jeg gikk for å si hei til mora mi da, etter at jeg hadde våknet opp, og gått ut av rommet mitt.

Som barn vel pleier å gjøre, når de er i tre-års alderen, om morgenen.

Hva vet jeg.

Jeg gikk inn på rommet til mamma og pappa.

Og der lå mora mi i bare trusa tror jeg, på magen, med ansiktet begravet i en hodepute.

Faren min satt på sin side av sengen, (også bare i underbuksa vel), med hodet i armene, (eller ihvertfall litt bøyd i ryggen vel).

Noe sånt.

Jeg sa til faren min at 'mamma gråter'.

Mora mi lå fortsatt i den samme stillingen, mens faren min svarte det, at 'ja, mamma gråter'.

Jeg skjønte det, at mora mi ikke kom til å svare meg, så jeg gikk inn på rommet mitt igjen.

Pia kom inn på rommet mitt og begynte å si noe med 'mamma'.

Hun ville si hei til mamma hun og da.

Jeg sa bare det at 'mamma gråter', og at hun ikke skulle gå inn til mamma.

For Pia var så liten, så jeg tror hun ville fått sjokk muligens, om hun hadde sett det, at mora vår lå der, og grein i en pute, uten å reagere, hvis man snakket til henne.

Hvem vet.

Så Pia leika litt på gulvet på rommet mitt vel, (eller noe), en halvtime eller time til kanskje, før hun gikk inn til mora vår da.

Og da hadde vel mora vår kommet seg litt.

Ihvertfall sånn som jeg husker det.

Så sånn var det.

Bare enda en av de episodene som jeg kom på nå, fra Toppen 4.

Jeg bare nevner de episodene litt hulter til bulter, siden dette bare er bruddstykker, (må man vel kalle det), som jeg husker, fra den tiden, før mine foreldre ble separert.

En annen ting jeg husker, fra tiden i Toppen 4, er at faren min lagde en rød tresofa til meg, på snekkerverkstedet til bestefar Øivind.

Den sofaen var malt rød og det var et rom under der man satt, for å lagre leker og sånt da.

Den var ikke så behagelig å sitte på, den sofaen, og jeg brukte den vel ikke så mye.

Men den stod nå der på rommet mitt, husker jeg, og jeg hadde også en ganske lav seng der vel, (sånn som jeg husker det ihverfall), så det var ikke noe vanskelig for meg å komme ut av senga, om morgenen.

Så sånn var det.

Jeg husker også det, fra like etter at søsteren min Pia ble født, at moren min ba meg om å hente en bleie til Pia, på badet.

Og at jeg surra og gikk litt rundt der kanskje, men at jeg klarte det faktisk, (enda jeg bare var cirka et og et halvt år vel), å finne en bleie til Pia.

Så sånn var det.

Jeg husker også det, fra begynnelsen av 80-tallet en gang, at faren min fortalte meg det, mens vi kjørte på Svelvikveien, fra Drammen, i retning Bergeråsen da, like etter Nesbygda vel, (i en av de mest svingete delene av Svelvikveien, som er rimelig svingete), at faren og mora mi og jeg, hadde bodd der ute på Nesbygda, like etter at jeg ble født, (altså før vi flyttet til Bergeråsen, som ble bygget på begynnelsen av 70-tallet, så da vi bodde i Toppen 4, så var det rekkehuset helt nytt), så bodde vi i en bolig, ovenfor en pub, ute i Nesbygda.

Noe jeg var nesten helt sikker på, at nok var noe tull.

For det var jo ikke noe pub, (og knapt nok noen hus), rundt der vi kjørte forbi, da faren min snakka om det her.

Men på skjemaet fra Folkeregisteret, angående hvor jeg har bodd, opp gjennom årene, så står det riktignok det, at vi bodde i Nesbygda, i 1970 eller 1971, eller noe, har jeg sett nå, i 2008 eller 2009 kanskje, da jeg bodde i Liverpool.

Selv om det var sånn, at ikke alle de adressene som stod på det skjemaet, var riktige.

Det stod for eksempel feil adresse for da jeg bodde sammen med mora mi og stefaren min Arne Thormod Thomassen, og Pia da, i ei hytte, i Brunlanes, i 1974 og 1975 vel.

Da stod det hos Folkeregisteret, av vi bodde i Kongegata, i Larvik, i et års tid.

Men det var ikke sånn at vi egentlig bodde der.

Arne Thomassen gjorde noe byggearbeid, i en bygård, i den delen av Larvik.

Så han 'klussa' kanskje med adressen.

(For at faren vår ikke skulle finne oss kanskje?).

Det er mulig.

Men uansett så sa ihvertfall faren min det, at vi tre, mora og faren min og meg, hadde bodd ute i Nesbygda et sted, over en pub, (hvor folk visstnok dansa og sånn, var det vel).

Og det står også en adresse, ute i Nesbygda et sted, på mitt adresseskjema, fra Folkeregisteret.

Så det stemmer nok at jeg også har bodd uti der, før vi flytta til Toppen 4, selv om jeg ikke kan huske noe fra den tiden, før vi bodde nettopp der, i Toppen 4.

De første episodene jeg klarer å huske, er fra Toppen 4.

Så sånn er det.

Det siste jeg husker, fra Toppen 4, er det, at mora vår, dro meg og Pia, ut i en bil, tidlig på morgenen vel.

Hu satt oss i baksete, og jeg skjønte at noe var galt.

(Antagelig siden faren vår ikke var med).

Så jeg sa det, fra baksete, før mora mi begynte å kjøre, at jeg ikke ville dra.

Men mora mi sa 'jo', eller noe sånt, og begynte å kjøre til Svelvik da, (en kjøretur på cirka ti minutter, nordover langs Drammensfjorden).

Og da var det visst sånn, har onkel Håkon fortalt meg seinere, at mora mi måtte ha hjelp fra en av ferjekarene, på den gamle Svelvikferja, (som gikk fra like nedenfor Svelvik kirke der), til å kjøre bilen inn på ferja.

Så kjørte mora vår til foreldrene sine, Ingeborg og Johannes Ribsskog, som da vel bodde i Klokkarstua, (like ved kirka der tror jeg), for Johannes, (som var tidligere rådmann, i Hadsel kommune), jobba som kontorsjef, i Hurum kommune, hvor Klokkarstua vel var hovedbygda da.

Noe sånt.

Min far hadde kanskje 10-15 år senere, fått tak i et brev, som han viste meg, som min mor hadde fått av bestemor Ingeborg på den her tiden, like før mine foreldre ble separert.

Bestemor Ingeborg hadde skrevet noe sånt, som at hvis det var riktig, som moren vår hadde skrevet/sagt, at faren vår hadde møtt/'vært bortpå' andre damer, så burde hun flytte fra 'den mann'.

Noe sånt var det vel som stod i brevene fra bestemor Ingeborg, til mora vår, rundt 1973 kanskje da.

Brev som min far viste meg, da jeg bodde alene i en leilighet, i Leirfaret 4B, også på Bergeråsen.

Et sted jeg bodde fra 1981 til 1989, husker jeg, så dette var kanskje 1984 eller 1985 kanskje, hvis jeg skulle tippe, at min far viste meg dette brevet, fra bestemor Ingeborg.

Uten at min far forklarte noe om hvordan han hadde fått tak i dette brevet, til sin ekskone, fra hennes mor.

Faren min bare sa noe sånt som at 'her kan du lese hva mormora di skrev til mora di'.

Noe sånt.

Før han dro ned til sin nye dame, (siden 1980), Haldis Humblen født Brekke, som også bodde på Bergeråsen, (i et hus et steinkast ovenfor de nederste husene i Havnehagen).

Det var det jeg klarte å huske fra tiden som Olsen-familien var som en vanlige familie.

(Eller, som en 'kjernefamilie', heter det vel).

Hvordan det gikk med mora mi og søstera mi og meg, i tiden etter at foreldrene mine ble separert, det skal jeg skrive mer om i neste kapittel.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

PS.

En annen ting jeg kom på nå, fra tiden i Toppen 4.

Det var en sommer eller vår eller høst da, for det var ikke noe snø, husker jeg.

Det kan kanskje ha vært sommeren 1973, den sommeren jeg fylte tre år.

Like før mine foreldre ble separert.

Og da var det sånn, at jeg plutselig fikk lyst til å gå på en liten oppdagelsestur, ned i Olleveien.

Jeg passet på å holde meg langt ut på siden av veien, for jeg hadde blitt advart mot biler tidligere vel.

Også gikk jeg ned fra Toppen da, og ned Olleveien, et ganske langt stykke.

Til jeg kunne se den røde telefonkiosken, ved krysset Olleveien/Havnehagen.

Så snudde jeg en stund før jeg kom fram til telefonkiosken og gikk tilbake opp igjen til Toppen.

Jeg sa ikke noe om denne oppdagelsesturen, til mine foreldre, men jeg husker at en av beboerne, (en kar i 30-40 årene vel), som bodde på den siden av Olleveien, som var nærmest det Øvre feltet på Bergeråsen, (Toppen lå på Nedre), observerte meg, mens han stod like utafor huset sitt vel.

Så jeg tror ikke at noen av mine foreldre noen gang fikk vite dette, at jeg dreiv og spaserte for meg selv, langt nede i Olleveien.

Men jeg kom faktisk tilbake igjen, dit jeg hadde gått fra, når jeg snudde og gikk tilbake, (fant jeg ut).

Utrolig nok.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men vi får se hva som skjer.

Vi får se.

Kapittel 2: Vestmarka

På skjemaet jeg fikk sendt fra Folkeregisteret i Norge, hit til England, rundt 2009 vel, så stod det at mora mi og Pia og jeg, flytta til Rømminga, da mora mi separerte seg fra min far.

Men det stedsnavnet 'Rømminga', det hadde ikke jeg hørt om, før jeg så det stod på Folkeregister-skjemaet mitt.

Så sånn er det.

Vi kalte det stedet for Vestmarka, og sånn som jeg husker det, så lå det en nokså lang gåtur fra Larvik sentrum.

Noe sånt.

Jeg har senere sett at det er en avkjøring, fra Nansetgata vel, like ved det tidligere Nanset Marked i Larvik, hvor det nå heter Norbyen Kjøpesenter.

Der er det en avkjøring, på andre siden av Nansetgata, enn Tagtvedt, hvor det står skiltet til Vestmarka da.

Så det var vel kanskje en kilometer eller to langs den veien som vi flyttet til da, etter mine foreldres seperasjon, moren min, søsteren min og meg.

Vi hadde et ganske lite to-etasjes hus, som lå på eller like ved eiendommen til et litt større hus vel.

Noe sånt.

Pia og jeg hadde ikke hvert vårt soverom der, som i Toppen 4, men vi måtte dele et soverom, som lå i første etasje.

Mens mora vår hadde soverom i andre etasje.

Så sånn var det.

Jeg husker jeg reagerte litt, da jeg så det soverommet til Pia og meg, for sengene som stod der, (vi leide vel antagelig et ferdig møblert hus da), hadde så høye vegger.

De sengene var nesten som fengsler, for små barn.

Jeg var vel akkurat fylt tre år, tror jeg, og søsteren min Pia var noen måneder fra å fylle to år da.

Jeg husker at jeg forklarte for Pia, hvordan man kunne komme seg ut av de sengene.

Rekkverkene var så høye, så det var bare såvidt at jeg klarte å klatre over.

Og den klatringen kunne også gjøre vondt i ens edlere deler, hvis man var uheldig.

Men men.

Pia var jo yngre, så hu klarte vel ikke å klatre over kanten av sengene, tror jeg, så hu var nesten som i et fengsel, om morgenene.

For Pia og jeg pleide å våkne opp, før mora vår da, og da var det ikke så lett for Pia, som var ganske fanget i sengen sin da.

Men men.

Jeg lærte Pia et triks, for å komme ut av sengen.

Og det man kunne gjøre, det var å vippe opp enden av madrassen, som var av skumgummi vel.

Så kunne man ta bort sengebunn-plankene, som ikke var stiftet sammen.

Man kunne ta bort tre-fire av de sengebunn-plankene, og så krype under sengen og ut i det fri.

Jeg behøvde bare å forklare det for Pia, hva hun kunne gjøre, så klarte hun og det, (sånn som jeg husker det).

Det var ikke sånn at jeg gikk bort til senga til Pia, og viste henne det.

Jeg pleide å holde litt avstand til Pia, antagelig fordi hun kunne begynne å gråte, og jeg kunne få kjeft av mora mi.

Hvem vet.

Så det var ikke sånn at jeg dreiv å tulla med senga hennes, eller noe.

Det hadde jeg liksom ikke noe interesse av, og da hadde hu sikkert bare sladra til mora vår.

For å nevne et par grunner.

Men men.

Jeg husker at jeg en gang gikk ut av døra, en morgen, før min søster og min mor hadde stått opp vel.

Det var ikke snø, så dette var kanskje høsten 1973.

Noe sånt.

Dette var en av de første dagene, som vi bodde i Vestmarka, husker jeg.

Jeg gikk over gårdsplassen og så en bondegård, noen hundre meter unna.

Jeg gikk bort til den gården, og døra til en låve, eller et fjøs var det vel egentlig, stod åpen.

Jeg gikk og så inn døra, og der var det ei bonekone, eller budeie, som dreiv og stelte med kuene.

Hu melka vel kuene, tror jeg.

Det husker jeg ikke nøyaktig om hu gjorde nå.

Men etterhvert begynte hu ihvertfall å fjerne en lem, i gulvet, og fant fram en svaber, eller noe, og begynte deretter å skyve avføringen til kuene, ned i den lemmen i gulvet da.

'Er det bæsj', sa jeg, som var rimelig sjokkert over denne veldig merkelige måten å omgås avføring på da.

Dette hadde jeg ikke sett noe lignende av på Bergeråsen, (for å si det sånn).

Men men.

Bondekona innrømte at det var bæsj, og sa ikke noe mer, men bare fortsatte å jobbe da, som om jeg ikke var der nesten.

Jeg gikk etterhvert ut og tilbake til huset vårt igjen, uten å fortelle noe til min mor eller søster om dette merkelige som jeg hadde sett, når de våknet.

Men men.

Det var også noen barnepiker, eller noe, i Vestmarka, som bodde litt nærmere Nanset vel, langs hovedveien inn til Larvik fra Vestmarka vel.

Mora vår ansatte dem vel som barnepiker, når hu var på byen, i Larvik.

Pia og jeg var ihvertfall en gang hos disse jentene, som en eller flere av bodde i et hus langs veien inn til Larvik sentrum da, sånn som jeg husker det.

Et trehus, på venstre side av veien, når man kjørte fra vårt hus og i retning Larvik.

Hvis jeg husker det riktig.

Plutselig en morgen, når søstera mi og jeg våknet, i Vestmarka, så hadde mora vår pyntet med masse artige nisser osv., i stua.

Det var nissefigurer som var laget av kongler og nøtter og rød filt vel, og som var små og så morsomme ut.

Det var veldig artig husker jeg, det var ikke bare en eller to figurer heller, men det var julepynt rundt om på forskjellige steder i to stuer, var det vel, i første etasje.

Disse to stuene var vel det første vi så, når vi gikk ut av soverommet vårt, så det var veldig morsomt, å oppdage de morsomme nisse-figurene, plutselig en morgen, det er helt sikkert.

Dette må vel ha vært julen 1973.

Vi satt også ut grøt til nissen, den julen, mener jeg å huske.

Mora mi sendte meg ut med en skål risgrøt vel, til nissen da, borte ved et vedskjul, eller noe, som vel tilhørte de i det større huset, som var mer eller mindre på samme eiendommen, som der huset vårt var vel.

Men men.

Så sånn var det.

Noe annet som skjedde, de første månedene, i Vestmarka, var det, at søstera mi og meg stod opp, og fant en halvdød mus, i en av de to stuene.

Mora vår hadde lagt ut rottegift, tror jeg det var, og jeg syntes jo da at dette var noe som var verdt å si fra til moren vår om, at det var en mus i stua.

Så jeg plukka opp mus, og holdt den i halen, og så gikk Pia og jeg opp til soverommet til mora vår, i andre etasje.

(Pia var ihvertfall i stua og så på det som skjedde, men det er mulig at hu ikke ble med opp til mora

vår. Det husker jeg ikke helt).

Jeg snakka vel høyt til mora mi da, utafor soveromsdøra hennes.

Og hu kom ut, i nattkjolen, eller noe sånn vel, og skreik da jeg rakte henne den ennå levende musa, i halen, og kastet den ut av vinduet, i andre etasje.

Pia og jeg heiv da på oss noen sko, eller noe, og gikk ut for å se om vi kunne finne musa igjen ute.

Vi syntes vel begge at mamma var slem mot musa, siden hu kasta den ut av vinduet.

Jeg husker ikke om vi klarte å finne musa, (nedenfor vinduet til soverommet til mora vår), men den overlevde vel neppe både fallet og rottegiften, hvis jeg skulle gjette.

Men men.

Mora vår ville også noen ganger si til søstera mi og meg, at vi kunne sove i sengen hennes, om natta.

Da ville hun si sånn 'henda over dyna', hvis jeg hadde henda under dyna, for da trodde hun vel at jeg skulle ta meg på tissen, eller noe da, hvis jeg tilfeldigvis hadde henda under dyna.

Men men.

Mora vår pleide å gå på et utested i Larvik, som het Hansemann, (etter en kjent tysk filosof, eller noe, har jeg senere lest, på internett).

Hansemann, lå opp mot Bøkeskogen i Larvik, husker jeg, ettersom det har vært et av de mest kjente utestedene, i Larvik, de siste tiårene, og mora mi pleide også og gå dit på begynnelsen av 80-tallet, husker jeg.

En gang, som mora vår dro til Hansemann, så kom hadde hun truffet en kavaler, husker jeg.

Det var Arne Thormod Thomassen, en mann fra Nord-Norge vel, (selv om han snakket østlandsdialekt), og han var vel i 40-årene, da mora vår traff han, mens hun selv var født rundt 1947 eller 48 vel, så hu var vel da rundt 25 år.

Så Arne Thomassen var vel cirka 15 år eldre enn mora vår, hvis jeg skulle tippe.

Plutselig en dag, så stod han bare der, sammen med mora vår, i det lille huset vårt, i Vestmarka da, med to papir-kremmerhus, med sjokolademus, til søstera mi og meg.

Det var en anspent stemning.

For Arne Thomassen så nesten litt skremmende ut, for oss barna.

Han var høy og kraftig og hadde et strengt blikk og han hadde vel også helskjegg.

Mora vår lokket oss, at vi skulle si hei, og komme bort og få kremmerhusene med sjokolademus da.

Jeg var veldig glad i godteri, så jeg gikk tilslutt bort og fikk et kremmerhus da.

Selv om jeg ikke skal påstå det, at jeg likte dette, at det plutselig dukka opp en voksen mann, i huset til mora mi, søstera mi og meg, så utrolig bra.

Men men.

Det nytta nok ikke å protestere.

Det ble nok omtrent som den gangen, som mora vår tok med søstera mi og meg, og flytta fra Toppen 4 og faren vår, (som jeg skrev om i det forrige kapitellet).

Det var nok mora vår som bestemte, siden hun var voksen da.

Men men.

Arne Thomassen flyttet ganske kort tid etter dette, inn i huset vårt, i Vestmarka da.

Jeg husker også at søsteren min og meg, var på besøk, hos faren vår, som hadde flyttet tilbake til foreldrene sine, Ågot og Øivind, mens vi bodde i Vestmarka.

Jeg husker av vi var hos Ågot og Øivind, i en påskeferie.

Vi fikk påskeegg, og inni påskeggene, så var det noen sjokalebiter da, innpakket i noe mønstret sølvpapir vel, husker jeg.

Men det som var enda gjevere, det var at skallet på påskeggene, faktisk også var laget av sjokolade.

Utrolig nok.

Så det gikk faktisk ann å ta av noe gull eller sølvpapir, fra de to halvdelene, av skallet, til påskeegget, og så dukket det faktisk opp mye mer sjokolade.

Så det var nesten som en sensasjon, husker jeg.

Jeg satt vel ganske stille, mener jeg å huske, i en av de behagelige brune, to-seter skinnsofaene, til Ågot og Øivind, ikke lang fra reolen deres, i huset på Sand, (som alltid var holdt like rent og ryddig, av bestemor Ågot), mens jeg på påskeaften, påsken jeg var tre år, tror jeg det var, koste meg med det påskeegget da.

Så sånn var det.

Jeg husker også det, at en gang, som faren vår kjørte oss tilbake til Vestmarka.

Så var det ikke brøyta, fra veien, og opp til huset der vi bodde.

Og det hadde snødd veldig, og det snødde vel fortsatt mens vi kjørte ned til Vestmarka igjen.

Faren min parkerte i veikanten.

Han ba meg stå utenfor bilen og vente.

På baksiden av bilen vel.

Så bar han Pia opp den gjennsnødde veien, og opp til huset til mora mi.

Mens jeg stod og venta, så kom brøytebilen.

Faren min hadde sagt at jeg skulle stå og vente, til han kom tilbake.

Jeg så at brøytebilen kom nærmere og nærmere.

Jeg husker at jeg så det, at snøen ble brøyta vekk fra veien, og opp i luften, mens den dalte i en bue, ned i grøfta, på siden av veien.

Jeg husker at jeg lurte fælt på det, hva jeg skulle gjøre.

Så dukka faren min opp da, mens brøytebilen kanskje bare var noen sekunder unna.

Så jeg fikk jo litt sjokk da, for jeg lurte jo på det, om jeg var trygg der jeg stod, og hva som ville skje, når brøytebilen kom fram dit, hvor jeg stod.

Og om jeg skulle prøve å hoppe over autovernet, eller ut i grøfta, eller hvordan det var igjen.

Så da fikk jeg jo litt sjokk da, av den her opplevelsen, og husker dette ganske tydelig enda, må jeg si.

Men men.

Jeg var jo bare tre år, så jeg skjønte ikke helt hva jeg skulle gjøre akkurat.

Men men.

Nå dukka jo faren min opp der da, og jeg syntes jeg husker det, at han stod og observerte meg, fra den andre siden av veien.

Noe sånt.

Men men, det tørr jeg ikke å si helt sikkert.

Faren min bar meg også opp til mora vår da, og sa noe greier om 'brøytebilen', til mora vår da.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En annen gang, som jeg og Pia, var hos faren vår, som bodde hos Ågot og Øivind, på Sand, så hadde jeg ikke noe lyst, til å dra tilbake, til mora vår igjen.

Jeg husker at bestemor Ågot var veldig hyggelig.

Dette var kanskje våren eller sommeren 1974.

Hvem vet.

Pia og jeg, fikk hver vår gjennomsiktige brødpose, med mynter.

5-øringer og sånn.

Også gikk vi i kiosken til Liv, som var like ved huset til Ågot og Øivind.

(Dette var der hvor Sandbu Tepper ble bygget, på begynnelsen av 80-tallet.

Det var en lys blå/cyan trekiosk, tror jeg, med veranda, og trapp opp vel.

Noe sånt.

Det satt noen ungdommer, i trappa eller verandaen.

Også var vel hu liv bak et vindu i den kiosken, tror jeg. Jeg tror ikke at man kunne gå inn der.

Også kjøpte vi kremmerhus med smågodt da, og sånne ting, for de myntene vi hadde, i to plastposer.

Men men.

Ihvertfall så var det sånn, at da mora mi og Arne Thomassen, dukka opp, hos Ågot og Øivind, (og faren min, som da vel ikke var hjemme), så låste jeg meg inn på do, og kom ikke ut igjen, før mora mi hadde mast mye, og sa at vi hadde fått hund.

Den hunden, tror jeg var en schäfer, som het Cora.

Den var en hvalp, vil jeg si.

Likevel, så var gulvet, ihvertfall i den første stua vår, som man kom inn i, når man åpnet utgangsdøra, dekket av svære 'kukaker' nesten, med avføring.

Jeg vet ikke om de hadde latt hunden vært alene der, i en ukes tid, mens Pia og jeg var på Sand, eller hva som hadde skjedd.

Det var veldig store hauger med avføring, så at de kan ha kommet fra den lille hunden, det var litt vanskelig å tro.

Men men.

Så den hunden hadde isåfall vært alene i Vestmarka, i en uke eller to da.

Og dette var også første gangen jeg så den hunden.

Så det var litt merkelig.

Men men.

Jeg husker såvidt en kar som vi vel leide av der, tror jeg, som ganske hyggelig.

Uten at jeg kan huske det, at jeg pratet så mye med de i nabohuset.

Søstera mi og meg, vi hadde liksom mer samhold, i Vestmarka, enn vi hadde hatt, på Bergeråsen.

Jeg tvilte litt på den her flyttinga til mora vår, og jeg var litt irritert på henne, på grunn av det.

Det var liksom en litt trist stemning, som lå over den tiden, i Vestmarka, før mora vår traff Arne Thomassen.

Det var litt skjørt liksom, men det kunne også være litt morsomt innimellom.

Det var liksom et helt nytt liv da, fra Toppen 4.

Men Arne Thomassen, han var en streng og alvorlig mann, vil jeg si, så det ble vel ikke akkurat noe artigere, å bo hos mora vår, vil jeg si, etter at han flytta inn hos oss.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Vi bodde ikke i Vestmarka så lenge som et år engang, tror jeg.

Og jeg husker ikke så utrolig mye derfra.

Men det med alle de artige nissene, som plutselig var i stua, en dag, som jeg våknet opp, og begynte å se meg litt rundt i huset, som vanlig, de syntes jeg var morsomme.

Så det var noen artige stunder også, i Vestmarka.

Det mest skremmende var vel det med brøytebilen, og det at Arne Thomassen en dag plutselig dukka opp der, for han var liksom en barsk type da, vil jeg si, og ikke en såkalt 'myk mann', som kanskje var normen, på 70-tallet.

Så han var ikke som pappaen til Albert Åberg, og de andre pappaene, som man kunne se, som barn, på 70-tallet, på norsk og svensk Barne-TV.

Så jeg følte meg litt skuffet noen ganger, siden jeg ikke syntes det, at foreldrene mine var sånn som de på Barne-TV.

Jeg husker at jeg noen år seinere lå i senga til mora mi, og så på Barne-TV, og skulle ønske at jeg hadde en far som Albert Åberg, var det vel.

Men det hadde jeg ikke.

Arne Thomassen var nok mye tøffere og barskere, enn faren til Albert Åberg.

Og faren min, (som moren vår fikk oss til å kalle 'Pappa Arne', siden både faren og stefaren vår het Arne. Så vi kalte faren vår for 'Pappa Arne' da, og Arne Thomassen for 'Arne Thormod', siden han også hadde et annet fornavn), han var kanskje mer umoden, eller ihvertfall mer vag og gåtefull, en faren til Albert Åberg.

Så jeg var litt misunnelig, når jeg så på Barne-TV, og så hvordan foreldrene til disse som det handlet om på Barne-TV var, husker jeg.

Men men.

Det er mulig at det var fler enn meg som var det, når de så på Barne-TV på 70-tallet.

Hva vet jeg.

I det neste kapittelet skal jeg skrive mer om hvordan det gikk videre da moren vår, søsteren min, Arne Thomassen og meg selv, flyttet til en stor vertikalt-delt bolig, som Arne Thomassen kjøpte, i Storgata, på Østre Halsen, våren eller sommeren 1974 vel.

Vi får se om jeg klarer å få skrevet mer om det.

Vi får se.

Kapittel 3: Østre Halsen

Jeg skrev jo i det forrige kapittelet, om da søstera mi og jeg første gang så vår stefar, Arne Thomassen.

Og han var jo veldig tøff og morsk, så jeg fikk jo omtrent tunnell-syn, (eller hva man kaller det), og fikk vel omtrent sjokk, den første gangen mora vår tok med Arne Thomassen hjem, til oss, i Vestmarka.

Pia og jeg stod liksom samlet, i en ende av rommet, mens mora vår og Arne Thomassen stod i den andre enden, og prøvde å lokke oss, til å ta imot kremmerhusene med sjokolademus, fra Arne Thomassen.

Det var en skremmende opplevelse, må jeg nesten si, for Arne Thomassen var en fremmed kar og han var tøff med helskjegg og det hele.

Men men.

Vi flyttet etterhvert fra Vestmarka, til Storgata på Østre Halsen, våren eller sommeren 1974, tror jeg det må ha vært.

Altså like før jeg fylte fire år.

Det var et stort vertikalt-delt hus, hvor vi hadde den delen av huset som vendte ut mot Storgata da.

Det er kanskje det fineste huset i Storgata, på Østre Halsen, uten at jeg skal si det helt sikkert.

I den andre halvdelen av huset, bodde Herman og de.

Herman var en gutt som var litt yngre enn meg vel, og litt eldre enn Pia.

Noe sånt.

Herman var veldig stille av seg, og vi hadde ikke så mye med han å gjøre egentlig.

Mora mi og Arne Thomassen kjente foreldrene til Herman, og Pia og jeg var senere med, når Herman og mora bodde i Skreppestad-blokkene, også på Østre Halsen.

Herman ville da hoppe oppå magen til søstera mi, i senga.

Sånne ting.

Så Herman var en stille gutt, som var enebarn vel, og som kunne være voldelig.

Men men.

Allerede første dagen der, så gikk Pia og jeg rundt huset da, og utforsket hvordan man kunne gå en vei bak huset og, og komme ut i en sidegate til Storgata vel.

Noe sånt.

I nabohuset, på Hvittensand-siden, så bodde det ei jente på min alder, som het Inger Lise, eller noe sånn vel.

Hun lekte ikke jeg så mye med, men det kunne bli sendt spørsmål eller erting over gjerdet, mellom husene våre.

De hadde en stor hage.

Vi hadde også en hage, men ikke fullt så stor vel.

Men men.

På andre siden av Storgata lå Østre Halsen skole, (eller om det var på skrå over Storgata).

Men jeg hadde ikke engang fyllt fire år, så det var ikke snakk om å gå på den skolen da.

Selv om det hadde vært kort skolevei.

Men men.

Vi kjente Jorun, og mange andre jenter, som pleide å stå utafor døra våres, på formidagene eller ettermidagene, og rope på 'Erik og Pia'.

Men men.

Det bodde også en gutt i nærheten, som var et år eldre enn meg vel, som het Morten.

Så sånn var det.

En gang Morten var på besøk hos oss, så gikk jeg inn i huset hele tida, og ville gå en bakvei ut.

Grunnen var det, at der stod det to kasser fra Grans.

En med brus og en med øl vel.

Jeg tok da med en flaske hver gang jeg gikk ut av huset, og vi hadde vel etterhvert en 4-5 flasker ute i hagen, eller noe.

Med både øl og brus vel.

Som vi åpna med en spiker og en stein vel, tror jeg.

Noe sånt.

Dette ble etterhvert gjennomskuet, tror jeg, av Arne Thomassen, tror jeg det var.

Selv om jeg ikke fikk så mye kjeft for det.

Men men.

Hvis man gikk opp på loftet i det huset, som var på to etasjer pluss loft da.

Så kunne man gå over på Herman og de sin side av loftet.

Og så ned en trapp, eller noe.

Og så var man hjemme hos Herman og dem.

Så sånn var det.

Men det var litt rart, så da gikk jeg bare tilbake til oss igjen.

Men men.

Det var mange matbutikker der.

Det var Samvirkelaget like ved.

Og to andre butikker, som ikke var kjedebutikker.

Jeg pleide noen ganger å finne 10-øringer og sånn, her og der, i huset.

Og da fikk jeg lov av mora mi, til å gå gjennom Storgata, i retning Hvittensand, til den matbutikken hvor mora mi pleide å handle.

(Ihvertfall i førsten, pleide hun å handle der, husker jeg, for jeg satt oppi handlevogna der en gang, husker jeg og pirka av prislappen på en juice-kartong, mens mora mi handla.

Noe som skapte litt rabalder, når vi kom fram til kassa.

Men men).

Der solgte de karameller, i kassa, til 10-øre.

Det var fløtekarameller vel, som var pakket inn med folie, med forskjellig farge.

De var lyseblå vel, og gule kanskje, og andre farger.

Jeg lurer på om noen var svarte og, med lakrissmak da.

Det er mulig.

Det var jo noen biler som kjørte der, og bussen, men Pia og jeg fikk lov å gå rundt der, i Østre Halsen sentrum, selv om vi bare var 2-3-4 år gamle.

Men men.

Pia fikk kanskje ikke lov å gå alene til butikken, men hun fikk lov å gå, hvis jeg gikk sammen med henne.

Så sånn var det.

En gang, etter en høytid, eller noe, så ville mora mi at jeg skulle gå på Samvirkelaget, en morgen, for å kjøpe to liter melk.

Det fantes bare helmelk, på den her tiden, og jeg tror ikke det fantes 2-litere.

Så det var to enliter-kartonger med H-melk, som det var snakk om.

På Samvirklaget, så hadde de ikke melk sa de, for melkebilen hadde ikke vært der ennå.

Jeg gikk så til en annen butikk.

(Ikke der hvor jeg pleide å kjøpe karameller, men en som var litt lenger ned mot marinaen.

Det er mulig at melkebilen stod foran den butikken hvor jeg pleide å kjøpe karameller, og sperra, og at det var derfor jeg ikke gikk inn der.

Eller om det var på grunn av kjeften jeg fikk da jeg tulla med prislappen på juicekartongen.

Hvem vet).

Jeg spurte i den tredje butikken, (som var i et hvitmalt hus vel), om melkebilen hadde vært der.

Men nei, det hadde den visst ikke.

Da ble jeg rimelig lei, for å si det sånn.

Så jeg gikk tilbake til Samvirkelaget, og kjøpte goderi, for de tre kronene, som jeg hadde fått, av mora mi.

Jeg var jo bare 3-4 år, og hadde aldri kjøpt melk før, for å si det sånn.

Kun karameller og sånn vel.

Så godteri viste jeg hvordan man skulle kjøpe.

Jeg la godteriet på innsiden av gjerdet, til hagen, til Inger Lise og de.

Så gikk jeg inn i huset vårt, og sa det, at melkebilen ikke hadde vært der, og at jeg hadde mista pengene, ned i et sånt sluk, som er på siden av veien, like ved fortauet, for å få unna regnvann, osv., fra veien.

Så spiste jeg kanskje noen brødskiver da.

Så hadde mora mi prata med nabokona, eller noe, og det visste seg at hu Inger Lise da, hadde funnet en pose med godteri, som noen fylliker hadde lagt i hagen dems.

Da ble jeg litt irritert, må jeg innrømme.

Men men.

Arne Thomassen spurte meg også om det her, når han kom hjem fra jobben.

Og jeg forklarte igjen at jeg hadde mista de kronestykkene nedi et sånt sluk da, på veien tilbake fra Samvirkelaget.

Men men.

Så sånn var det.

Jorun var glad i Lovehearts.

Hun var kanskje 2-3 år eldre enn meg, og hadde brunt hår, tror jeg.

Hun leste på Lovehearts-ene, og sa til meg hva som stod på de.

En gang, så tok Jorun og en annen jente meg med til ei jente jeg ikke hadde hilst på før.

Det var ei veldig pen jente med lyst hår, på min alder.

Hun lyste skikkelig opp, i forhold til de andre jentene, som jeg kjente der, som vel alle var brunhårede vel, kanskje med unntak av Inger Lise, hvis jeg ikke husker helt feil.

Så noen dager etterpå, så dristet jeg meg inn i den bakgården igjen da, og gjorde som Jorun hadde gjort, og stod og ropte på hu jenta.

(Vi var vel begge fire år da, tror jeg).

Mora kom ut i vinduet, i 2. etasje kanskje, og jeg spurte om hun jenta ville ble med ut og leke da, (eller noe).

Hu jenta med det pene lyse håret dukka opp igjen, og vi ble enige om å gå til skolen.

På veien, så fant hu jenta, en diger tyggegummiklyse, som hu plukka opp fra fortauet.

Den skylte hu så, i fontena, på Østre Halsen skole, (den fontena som man kunne se fra Storgata).

Så ga hu meg halve tyggegummi-klysa, som jeg tygde litt på da, for høflighets skyld.

Jeg var vel litt mer kresen enn henne, tror jeg, og var kanskje mer glad i karameller fra den ene butikken, enn ferdigtygde tyggegummiklyser.

Men men.

En høy mann stod vel forresten ved den butikken, hvor jeg pleide å kjøpe karameller, og så på oss to fire-åringene, mens vi gikk til skolegården da.

Sånn som jeg husker det.

Men han sa ingenting, han bare stod der vel.

Jeg fulgte henne så et stykke på veien hjem igjen.

Så spurte jeg om hun klarte å gå den siste delen hjem aleine.

Og det klarte hun, sa hun, og smilte kanskje litt.

Jeg tenkte jeg skulle besøke henne igjen, men jeg drøyde det litt.

Jeg fortalte ikke noe om det her til hverken mora eller søstera mi, (eller Arne Thomassen da).

Ikke til Jorun heller, jeg så vel ikke hu så mye mer etter det her.

For plutselig en dag, når Pia og jeg, stod i oppkjørselen og hagen, som hørte til huset vårt, så rygget det plutselig en stor flyttebil, inn i oppkjørselen vår.

'Å nei, ikke igjen', tenkte jeg, og begynte nesten å grine.

Men jo, det var visst sånn.

Vi skulle flytte, igjen.

Så sånn var det.

Så hu jenta så jeg aldri noe mer til, og det var vel litt synd, for hu må vel sies å ha vært en skjønnhet, ihvertfall sammenlignet med de andre jentene der, for hu hadde så fint lyst hår og vel pent smil osv., vel.

Hvis jeg husker det riktig.

Det var noe spesielt med henne ihvertfall, (husker jeg at jeg syntes, ihvertfall).

Men men.

En gang, mens vi bodde der, så hadde mora vår sendt Pia og meg på noe ærend da.

Vi skulle krysse Storgata, i fotgjengerfeltet.

Bussen stod på holdeplassen, like foran fotgjengerfeltet, og den drøyde og drøyde.

Pia og jeg stod og ventet og ventet, på at bussen skulle kjøre.

Til slutt, så følte jeg meg dum, ovenfor søsteren min kanskje, og begynte å gå ut i veien mens jeg leiet Pia i hånda, var det vel.

Så startet bussen.

Og Pia og jeg var så små, at bussjåføren vel ikke så oss.

Så en dame, på fortauet, på den siden av veien, som vi gikk mot, hun gikk ut foran bussen, og fikk sjåføren til å stoppe.

Men den følelsen jeg hadde, mens jeg gikk over fotgjengerfeltet leiende på Pia, mens bussen startet opp og begynte å bevege seg mot der vi gikk mot, nei den var forferdelig.

Det var jo i fotgjengerfeltet, så det var jo lov å gå der.

Men det må ha vært noe rart, tror jeg, for bussen drøyde så lenge, og begynte å kjøre, akkurat da Pia og jeg begynte å gå over gata.

Så hvis ikke hu dama hadde stoppa bussen, så hadde det nok gått galt, tror jeg.

Jeg lata som ingenting nesten, og Pia var vel bare to og et halvt år, eller noe, så jeg vet ikke om hun fikk med seg det som skjedde.

Men men.

Fælt var det ihvertfall.

Arne Thomassen hadde kontor i Nansetgata, i Larvik, sammen med en kollega.

Han jobbet som maler, har jeg blitt fortalt.

Om det var kunstmaler eller husmaler, det forstod jeg ikke helt.

Men han jobba med bygningsarbeid og sånn og, det husker jeg.

Så det firmaet var nok noe med bygningsarbeid da.

Huset de hadde kontor i, lå som nevnt i Nansetgata.

Det var på den samme siden, som det gamle Vinmonopolet i Larvik, men noen hundre meter lenger opp kanskje, mot det tidligere Nanset Marked, og Hovland-banen da, (der hvor Norbyen Kjøpesenter er nå).

Så sånn var det.

Det er mulig at Pia og jeg var med Arne Thomassen på jobben hans, enkelte ganger, allerede mens vi bodde i Vestmarka.

Vi måtte sitte stille, på kontoret der da, hele dagen, mens vi kanskje fikk lov å tegne eller noe.

Men midt på dagen, så ville Arne Thomassen ta pause, og ta med Pia og meg, over gata, til et konditori, som lå der, hvor vi fikk en flaske Solo og en pose boller på deling vel.

Det var en sånn 0.35 liter glassflaske, med Solo, hvis jeg husker riktig.

Men men.

En gang, så besvimte mora vår, på det kontoret.

Det var kanskje fordi Arne Thomassen hadde gått konkurs, eller noe.

Hva vet jeg.

Besvimte gjorde hu ihvertall.

Så sånn var det.

Vi gikk noen ganger på søndagskole, mens vi bodde på Østre Halsen.

Det var en søndagsskole ikke så langt unna, i retning Lågen, hvor mora vår ville ta oss med, på enkelte søndager da.

Mora mi tok vel også med meg på en musikkskole, for barn, i Larvik, et par ganger, hvis jeg ikke husker helt feil.

Så sånn var det.

Og jeg var også hos tannlegen, husker jeg.

Men men.

En gang kjørte vi også inn til Billingstad, for å gå på IKEA.

Pia og jeg ble plassert i barneparken der, og de unge damene som jobba der tulla fælt med oss.

De lot som at de ikke skjønte at jeg var fire år, og Pia to år, men bytta på sånne nummerdrakter, og lot meg ha et to-tall da.

Så sånn var det.

Så jeg ble nesten traumatisert av den dårlige behandlingen jeg fikk av de IKEA-damene der, husker jeg.

Det var helt som et mareritt.

Men men.

De var skikkelig ondskapsfulle mot meg, må jeg vel nesten si.

Ihvertfall hvis jeg skjønte det riktig.

Men men.

Det huset i Storgata var veldig stort, men likevel ikke så stort, at Pia og jeg kunne ha vært vårt rom.

Vi hadde rommet vårt i første etasje, ikke langt fra stua, hvor det stod en svart-hvitt TV vel, hvis jeg husker det riktig.

Men men.

Vi hadde en køyeseng, og jeg lå nederst og søstera mi øverst.

(For Pia veide mindre, sa mora mi, (for ei venninne av henne spurte om dette en gang, husker jeg), og det ville vært værre for henne om jeg falt gjennom sengen og ned på henne, enn omvendt).

Mora vår ville noen ganger få oss til å be aftenbønn, mens vi bodde i dette huset, (som da var brunt), på Østre Halsen.

Hun kunne også noen ganger synge sanger, (eller fortelle dikt), når vi skulle legge oss.

Det kunne være 'Når Trollmor har lagt sine elleve små barn' eller 'Lille Persille', av Inger Hagerup.

Men men.

Arne Thomassen, var ikke som noen far for oss, han var som en stefar, vil jeg si.

Det var ikke sånn at han noen gang fortalte eventyr for oss, for eksempel, for å prøve å forklare.

Mora vår bestemte det meste, når det gjaldt oss barna, vil jeg si.

Men men.

Vi besøkte vel ikke faren vår og dem, på Berger/Sand, i det hele tatt, (sånn som jeg husker det), den tiden vi bodde i Storgata, på Østre Halsen.

Østre Halsen var nesten som en liten by, og det var vel også noen få andre forretninger der, enn de nevnte tre matbutikkene.

Jeg husker lite fra vinteren der, det er mest fra våren og sommeren, som jeg har minner, derfra.

Vi hadde også der flere barnepiker.

Noen som bodde ut mot en øy, like ved marinaen der vel.

Og man kunne se sjøen, fra vinduet i stua vår.

En barnepike sa en gang, husker jeg, at det var en båt, som kjørte sikk-sakk, på sjøen.

Jeg visste ikke hva sikk-sakk var, så jeg spurte hva det var da, og barnepikene var greie og forklarte.

Jeg hadde en morsom tid der, husker jeg det som, siden vi hadde så mange lekekamerater, og jeg syntes også det var morsomt å gå i butikken og kjøpe karameller.

Så det var sånn at jeg nesten bare syntes alt var morsomt, og ikke brydde meg om ting som å knyte skolissene mine, for eksempel.

At jeg ikke tok det så nøye.

Og da begynte mora mi å klage på meg, at jeg var treg til å lære å knyte skolissene.

Men det var egentlig noe jeg kunne, men jeg tok det ikke så nøye da, jeg var kanskje litt 'laid-back'.

Men mora mi kunne noen ganger klage på sånne ting.

Jeg klarte heller ikke å snyte meg ordentlig, og det måtte Arne Thomassen lære meg, husker jeg, (et par år etter det her), for det klarte ikke mora mi å forklare meg, hvordan man pussa nesa.

Men hu ba Arne Thomassen om å forklare meg det da.

Så mora mi tålte kanskje ikke gutter så bra.

En gang, flere år etter det her, mens mora mi bodde i Borgheim, ved Tønsberg, så forklarte hun meg det, at en fetter av henne, i Danmark, hadde voldtatt henne, (eller misbrukt henne, var det kanskje), som barn.

Uten at hun fortalte noe om hvilken fetter dette var.

Hennes lillebror, Martin, har jeg også blitt fortalt om, i 2005, av hans samboer, Grete Ingebrigtsen, at han var 'veldig uhygenisk'.

Så det er mulig at min mor hadde bygget opp et slags hat, mot gutter/menn.

Hva vet jeg.

Noe rart var det nok ihvertfall, for jeg syntes hun var ganske ondskapsfull og slem, mot meg, noen ganger.

Men men.

En gang Pia gråt, så sa hun 'pappa', og ikke 'mamma', som var vanlig.

Pappa bodde jo på Berger, cirka ti mil unna.

Dette var mens min mor hadde en venninne på besøk.

Og jeg var innendørs, husker jeg, mens Pia var utenfor huset.

Jeg hadde også for vane, å si fra, til mora mi, hvis jeg skulle på do.

Det gjorde jeg en gang hun hadde en venninne på besøk, der i Østre Halsen.

Og da gjorde hun skikkelig narr av meg, ovenfor hun venninna da.

Det var siste gangen jeg sa fra om at jeg skulle på do, for å si det sånn.

Men men.

Så min mor var ikke så snill av seg alltid, vil jeg si.

Men men.

Det var også en annen barnepike vi hadde der, husker jeg, på Østre Halsen.

Det var ei som tok oss med på Samvirkelaget, antagelig våren/sommeren 1975.

(Like før vi flyttet derfra).

Hun fortalte det, til Pia og meg, at noen ganger var det snerk på isen.

Snerk, det var noe som kunne være på is som hadde ligger i fryseren lenge.

Men men.

Jeg fikk se på skiltet, over de forskjellige is-ene da, og ville ha en Snømann-is, husker jeg.

(Hvis det var denne gangen).

Snømann-is kostet en krone, husker jeg, og var vel den billigste isen.

Men men.

Jeg tror ikke det var noe snerk på den, ihvertfall.

Året før, så hadde mora mi og en annen barnepike, tatt meg med, til lekeplassen, som lå mellom Østre Halsen skole og veien Tjøllingbussen kjørte vel.

Mora mi bare dro meg med, og nå skulle jeg huske, uansett om jeg ville, eller ikke.

Jeg hadde ikke så lyst til å huske, for å være ærlig.

Jeg skjønte ikke hvorfor mora mi og barnepiken var så ivrige på at jeg skulle gjøre det.

Jeg var ikke sikker på om dette kunne være noe farlig.

Det var vel ikke meningen at foreldre skulle utsette barna sine for noe farlig?

Og mora mi hadde jo ikke spurt meg ordentlig om det, om jeg egentlig hadde lyst til å huske.

Jeg var liksom ikke med på det her.

Det foregikk over hodet på meg.

Men likevel, så satt jeg nå plutselig der, på en huske, (en sånn av en treplanke vel), og ble gitt fart da, av mora mi.

Dette hadde gått alt for fort frem, syntes jeg.

Jeg var ikke sikker på om dette kunne være noe farlig.

Det kunne vel ikke være noe farlig, hvis ikke mora mi spurte meg først, om jeg hadde lyst til det her, tenkte jeg.

Så jeg slapp plutselig bare taket i tauene på huska, og satt fortsatt på huska da, som gynget fram og

tilbake, mens jeg holdt balansen da.

For jeg hadde vel ikke lyst til å falle, jeg skjønte vel det kanskje, at det kunne være farlig.

Men jeg hadde faktisk ikke blitt spurt om jeg ville huske.

Derfor slapp jeg taket, som en protest da.

Jeg holdt balansen, oppå huska, som fortsatt gynget fram og tilbake da.

Men mora mi var kanskje manisk da, siden hu bare dro meg med til lekeplassen, og satt meg oppå huska, og begynte å gi meg fart.

Uten å først spørre meg, om jeg hadde lyst til å huske.

Jeg var vel ikke helt våken tror jeg, enda, det var kanskje litt tidlig på dagen.

Så dette var litt spesielt, husker jeg.

Jeg husker at mora mi klage på Arne Thomassen, om at sluppet taket i huska da.

Men men.

Vi var også på et besøk, hos bestemor Ingeborg og bestefar Johannes, som da hadde flyttet fra Klokkarstua, til et byggefelt, i Sætre.

Sætre ligger også i Hurum, men litt nærmere Røyken og Oslo, tror jeg.

Men men.

Jeg skulle sove på rommet til onkel Martin, i to netter, tror jeg det var.

Onkel Martin hadde mista en krone og en femti-øring, under senga, og jeg spurte om jeg kunne få de myntene da.

Noe jeg vel fikk lov til.

Min mormor Ingeborg var jo fra Danmark, og mye mer myndig, (må man vel Si), enn for eksempel min farmor Ågot, som jeg likte meg mye bedre hos, hvis jeg skulle være ærlig.

Da vi skulle tilbake igjen til Larvik, på søndagen, så skulle jeg handle for det kronestykket og den femtiøringen, i en kiosk, som holdt til i et lite trehus, like ved innkjøringa til det byggefeltet da.

Det som skjedde var at jeg stod inni den kiosken, i 15 minutter kanskje, uten å bli ekspedert, av de to unge damene, som stod bak disken.

Folk kom inn i kiosken hele tiden, og jeg ble bare oversett.

Dette var nesten traumatiserende, syntes jeg, og jeg ble ikke ekspedert, før mora mi kom inn i kiosken, etter kanskje et kvarters tid da.

Noe sånt.

Men men.

Vi var også på en ferietur, til Bergsjø Høyfjellshotell, med mora mi og Arne Thomassen, rundt den her tiden.

Jeg lurer på om det kan ha vært den vinteren, som vi bodde i Storgatam, på Østre Halsen.

Den første dagen der, så blåste det så mye, at søstera mi og jeg, nesten blåste avgårde, når vi skulle gå på ski.

Den neste dagen var været bedre, og vi gikk en skitur, i noen kjedelige løyper der da.

Jeg gikk litt i forveien, og la meg så ned i snøen litt, for å hvile.

Men da ble mora mi og dem sure, når de tok meg igjen.

Men men.

De hadde en jukebox på det hotellet, hvor de spilte sanger som 'Du og jeg og vi to, seilte i en tresko', osv.

Den pleide mora mi å la meg velge, på jukebox-en, noen ganger.

Hun ga meg en krone da, (eller noe), for å høre på den sangen.

Så sånn var det.

Lørdagen, tror jeg det var, så tok Arne Thomassen meg med på en akekonkurranse.

Jeg ble bare sendt utafor en veldig bratt bakke, på et lånt akebrett, og var redd for å dette av.

Så jeg bare satt på akebrettet, ned hele bakken, og vant hele akekonkurransen.

(Enda jeg var den yngste som var med, tror jeg).

Jeg fikk et diplom utdelt, i forbindelse med middagen, den kvelden, mener jeg det var.

Nesten alle gjestene på hotellet, satt i en stor sal da, og spiste middag, ganske samlet vel.

Etter middagen, så var det dans, og Pia og jeg måtte danse sammen, sa mora mi.

Men men.

Det er mulig at dette kan ha vært et års tid senere.

Hva vet jeg.

Onkel Martin besøkte oss også, da vi bodde i Storgata, på Østre Halsen.

Han var kanskje 14 år da, (for han var en attpåklatt, kanskje cirka ti år yngre, enn mora vår).

Onkel Martin var litt bortskjemt, tror jeg, for han ville bare drikke melk, hvis han fikk ha O'Boy, (eller om det var Nesquick), i melka.

Dette var den første gangen, som jeg hadde sett sjokolademelk.

Og det var mulig at jeg fikk lov å smake et glass.

Det er mulig.

Ellers husker jeg ikke så mye mer fra besøket til onkel Martin der.

Men men.

Jeg husker at Arne Thomassen nesten hadde skremt meg, den jula vi bodde der, med julenissen.

Så da en julenisse dukka opp, med sekk og det hele, så ble jeg rimelig skremt, og gjemte meg under kjolen til mora mi.

Så sånn var det.

Det er mulig det var en nabo, eller noe, som var julenisse.

Hva vet jeg.

Det er mulig at bestemor Ingeborg og bestefar Johannes, var hos oss, den julen.

Jeg mener å huske at de satt i stua vår der, da julenissen kom, og jeg gjemte meg under kjolen til mora mi, i panikk vel, må man vel si.

Det er mulig.

Men men.

Pia og jeg så en gang et hvitt pinnsvin, i oppkjørselen, til huset vårt, i Storgata.

Det har jeg senere fortalt til en eller annen lærer eller lærerinne, på en av de tre barneskolene jeg gikk på.

Men det var visst ikke sannsynlig, fikk jeg høre, at pinnsvinn kunne være hvite.

Selv om jeg husker denne episoden godt enda.

(Og mener vel fortsatt at det pinnsvinnet var rimelig hvitt).

Men men.

Så det var kanskje litt rart.

Men men.

Men jeg husker det, at når den store flyttebilen rygget inn i oppkjørselen vår, en vår eller sommerdag der, i Storgata.

Nei, det var liksom en vond følelse, vil jeg si.

Skal vi flytte nå igjen, og fra Østre Halsen, hvor vi hadde så mange venner.

Nei, det var ikke så veldig morsomt.

Jeg var vel fortsatt bare fire år, og vi hadde jo flyttet to ganger, på de to siste årene da, allerede.

Men men.

Hvordan gikk det, hvor flyttet mora vår og Arne Thomassen og Pia og meg selv til, etter Østre Halsen.

Det skal prøve å skrive mer om i neste kapittel.

Vi får se om jeg klarer det.

Vi får se.

Kapittel 4: Brunlanes

Det var et par ting jeg glemte å skrive om i det forrige kapitellet, om Østre Halsen, har jeg kommet på.

Det ene var at Cora, hunden vår, visstnok skal ha død, etter å ha blitt overkjørt av bussen, (har jeg blitt fortalt), mens vi bodde der.

Cora ble så visstnok begravet i hagen, som hørte til huset vårt, i Storgata der.

Det andre jeg tenkte på var en gang mora vår skulle ta en 'practical joke', på oss andre, det vil si Arne Thomassen, Pia og meg.

Mora vår hadde kjøpt en marispanpølse, i butikken, og lot som om det var fiskepudding, og hun stod på kjøkkenet og skar opp marsipanen i skiver, som hun la på brødskiver da, på kjøkkenet, mens hun spurte Arne Thomassen og meg om noen ville ha brødskive med fiskepudding da.

Så mora vår kunne være litt av spøkefugl og, det er helt sikkert.

Selv om ingen av oss syntes det var så utrolig morsomt.

Mest dumt kanskje.

Men men.

Jeg skrev også det, at Arne Thomassen, snakket østlandsdialekt, i et av de forrige kapitlene.

Men han var egentlig ganske ordknapp, og brummet kanskje like mye som han pratet, (vil jeg vel si).

Så hvilken dialekt han egentlig pratet var kanskje ikke så lett å si helt nøyaktig, når jeg tenker mer på det.

(For å overdrive litt).

Men men.

Dit vi flyttet, etter at flyttebilen plutselig dukket opp, i Storgata, i Østre Halsen, det var til en hytte, ute i Brunlanes, som Arne Thomassen ganske nylig hadde vært med på å bygge da.

Det var innerst i en gårdsvei, og til høyre.

Veien gikk vel ikke lenger, det var bare skog, videre innover der.

Hvor i Brunlanes, som dette egentlig var, det er jeg ikke helt sikker på.

Men det var ganske nærme Stavern, og jeg mener at den delen av Stavern, som vi først kom til, (etter å ha kjørt i ti minutter kanskje), det var der hvor kirken er, osv.

Hvis jeg ikke tar helt feil.

Men men.

Det var ingen andre barn som bodde der, men Pia og jeg fikk et eget lekerom, på den hytta, som var ganske stor.

Der hadde vi platespiller og TV, husker jeg.

Og en Robin Hood-LP, (fra Disney vel), som jeg hadde fått av mora mi, ble mye spilt der, husker jeg.

Jeg husker også at vi så Plutti Plutti Plott, på TV der, en jul.

(Antagelig jula 1974 vel).

Det TV-programmet husker jeg at jeg syntes var veldig artig.

Det var ikke do der, da vi flytta dit, så vi måtte gå ut i skogen, med noe dopapir da, hvis vi ikke tørket oss bak med noen blader.

Så sånn sett var det veldig primitivt.

Vi var ofte på skogturer osv., i Larvik-disktriktet, på søndager osv., med mora vår, i de første årene vi bodde nede i Larvik-distriktet.

Og da var det sånn at vi fikk beskjed av mora vår, om å tørka oss bak med noen blader, eller noe sånn.

Hvis vi måtte gjøre vårt fornødne.

MOra vår var ikke så snobbete, sånn sett.

Men men.

Etterhvert, så fikk vi et slags klosset, som kanskje er i bobiler osv., som var uten vann, men det var ihvertfall en do da.

Så sånn var det.

I den hytta, (som var ganske stor da), så hadde jeg mitt eget rom, husker jeg.

Denne hytta var veldig øde, og jeg 'klikka' helt, en gang som mora vår tok oss med på supermarkedet Thorfinns, i Larvik.

Jeg løp inn og ut av de elektriske dørene, og skrålte kanskje litt, for jeg kjeda meg kanskje litt, ute i skogen der.

Vant som jeg var, med å gå i mange forskjellige butikker, på Østre Halsen.

Så da vi kom hjem, den dagen, så ba min mor, Arne Thomassen, om å gi meg juling.

Så fikk jeg juling, på 'blanke messingen', av Arne Thormod, på rommet mitt.

(Den eneste gangen jeg har fått juling sånn vel).

Og måtte så ligge på rommet mitt, hele dagen.

(Selv om jeg gikk ut etter noen timer).

Så det var ikke sånn at det var lov å løpe, eller noe.

Mora vår ville visst at vi skulle stå helt stille utafor inngangsdøra til supermarkedet, av en eller annen grunn.

Men men.

Den første jula her, var litt artig, på den måten, at vi åpna de fleste pakkene, på lille julaften vel.

Også dro vi inn til bestemor Ingeborg og bestefar Johannes, som da bodde i Nevlunghavn.

Så dette var kanskje jula 1975.

For de flytta vel til Nevlugnhavn, våren eller sommeren 1975, hvis jeg ikke tar helt feil.

Ihvertfall, så var det sånn, at det ikke var bad, på den her hytta.

Så vi pleide å dra inn til bestemor Ingeborg og bestefar Johannes, i Nevlunghavn, hver søndag, og bade, Pia og jeg.

Mora vår bada vel kanskje der også, det er mulig.

Men jeg tror ikke at Arne Thomassen gjorde det.

Men men.

Han hadde kanskje tilgang til bad på kontoret, det skal jeg ikke si noe om.

Det var vel bad på den hytta forresten, men ikke badekar da.

Og heller ikke dusj vel.

Kun en vask, tror jeg.

Det var Arne Thomassen, som hadde tipset Ingeborg og Johannes, om det store skipperhuset, i Blombakken, i Nevlunghavn, hvis jeg ikke tar helt feil.

Jeg husker at Arne Thomassen dreiv og jobba med å bytte ut noen gulvplanker, eller noe, i første etasje, i det huset i Blombakken, på den tiden, som Ingeborg og Johannes flyttet inn der.

Det tok kanskje 15 minutter, eller noe, for oss å kjøre, fra hytta vår i Brunlanes, til Ingeborg og Johannes da.

Mora vår hadde flere mini morris-er og folkevogn-bobler som ble byttet ut rimelig ofte da.

Så det var vanskelig å holde oversikten, over hvordan bil vi hadde, kan man nesten si.

Arne Thomassen kjøpte en rød sportsbil, til mora vår, med kalesje, mens de var sammen, men det var kanskje senere.

(Og den klarte ikke mora vår å kjøre, var det vel, så den hadde hun ikke lenge).

Men Arne Thomassen hadde også en stilig Rover, av noe slag, som mora vår noen ganger kjørte.

En gang, så tok mora vår en 360-graders piruett, med den bilen, på vei hjem fra bestemor Ingeborg og bestefar Johannes, i Nevlunghavn.

Dette skjedde ved et byggefelt, (hvor mora mi hadde en venninne, forresten), like før Helgeroa.

Men det var ingen andre biler, på veien, så det gikk greit.

Dette var om vinteren og det var glatt da.

Det hendte også at vi så rådyr, når vi kjørte tilbake fra Nevlunghavn, på søndagskveldene.

Mora vår kunne si at 'der danser alvene', når vi så frostrøyk da, i skogen, langs veien.

Men men.

De søndagene i Nevlunghavn, kunne være ganske slitsomme.

Vi måtte sitte i timer, (virket det som i hvertfall), ved matbordet, og det var alltid desert, og middagen skulle man spise sakte og dannet da.

Bestemor Ingeborg var jo fra general- og adelsfamilier, i Danmark, så hun drev å terpet inn bordskikk da, i Pia og meg, mens vi hadde disse nesten sermonielle søndagsmiddagene der, i Blombakken, på midten av 70-tallet.

Det var jo ganske kjedelig å bo der, ute i skogen.

Og en gang vi kjedet oss veldig, så fikk jeg med Pia på å leke doktor nesten, på lekerommet vårt der.

Vi tok av oss alle klærna, og så på hvordan vi så ut nakne, før mora vår og Arne Thommasen våkna.

Så sånn var det.

Dette gjorde vi vel to ganger, tror jeg, i løpet av den tiden vi bodde der ute i Brunlanes.

Og det var vel mest for å unngå å 'dø av kjedsomhet' vel, for å si det sånn.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Vi fikk nesten aldri godteri.

Pia og jeg hadde bodd hos Cathrine Gran og de, en gang, mens mora vår var i London, var det vel.

(De bodde i et stort, hvitt hus, i utkanten av Stavern, mot Larvik vel).

Og det hendte at vi møtte Cathrine Gran og mora og broren, i Stavern.

En gang, så var vi på Knutsen og Ludvigsen-konsert, i Stavern, sammen med dem.

En annen gang, så skulle vi gå til en butikk der, like ved kirken vel, (den fine rød og gule kirken de har der, for de som har vært i Stavern).

Så så jeg en sånn plastbeholder, med tyggegummikuler, i kassa, i den butikken der da.

Og det var jo ikke butikker, der vi bodde, så jeg savna kanskje det, å kjøpe godteri i butikker, som jeg gjorde, på det forrige stedet vi bodde, på Østre Halsen.

Så jeg løp bort til tyggegummi-beholderen, og var så glad for at jeg skulle få godteri, så jeg tok mange tyggegummi-kuler ut av den boksen, mens dama i kassa så forskrekket på.

Cathrine Gran, (som vel er niese av han som eide Grans Bryggeri, tror jeg), syntes det her var morsomt, og løp etter meg, bort til godteriet, og hun begynte også å ta masse tyggegummi-kuler.

(Vi var cirka like gamle vel).

Men så fikk vi kjeft, (eller tilsnakkelse ihvertfall), av mødrene våre.

Jeg fikk ihvertfall det av mora mi, i butikken der, husker jeg.

Det var jo så øde ute i Brunlanes der, så jeg hadde glemt hvordan det var, å handle godteri i butikken, kan man kanskje si.

Og gleda meg kjempemye til å få godteri da.

Og gikk berserk da, i den butikken, i Stavern.

Men men.

En gang, mens søstera mi og meg, var utafor hytta der, så kom det plutselig en Mercedes kjørende, og inni den så satt vår far.

Da hadde vi ikke sett han, siden vi bodde i Vestmarka, og jeg løp fram til faren min, og ville inn i bilen da, og bli med til Ågot og Øivind på Sand da.

Jeg hadde jo ikke sett faren min på lang tid, og det var jo sånn, i Østre Halsen, at vi nesten ropte på 'pappa', når vi grein, og ikke 'mamma'.

Siden jeg syntes at mora vår var litt kald og streng da, for å si det sånn.

Men men.

Faren vår ba meg gå inn til mora vår, og si det, at han hadde penger til henne.

(Dette var nok snakk om barnetrygd, som han skyldte).

Vi gikk etterhvert inn og sa det til mora vår.

Det som skjedde da, var at mora vår låste døra, og vi fikk ikke lov til å gå ut.

Så vi satt der inne, og så på faren vår i bilen.

Noe som var ganske trist, for vi, (eller ihvertfall jeg), savna jo faren vår.

(Som vi ikke hadde sett på et år eller to da vel).

Men men.

Så var det sånn, at Arne Thomassen en dag, (en søndag antagelig), tok med Pia og meg, på en lang gåtur, i skogen, rundt hytta.

Vi gikk til et sted det var noen gamle steiner, eller noe sånt, tror jeg.

(Jeg husker ikke nøyaktig hva det var, men det var noen severdigheter, eller noe, tror jeg.

Kanskje noen runestener, eller noe?

Dette var midt ute i skogen, så det er mulig jeg misforstod og.

Hvem vet.

Men det er jo et kjent vikingdistrikt, som heter Skiringsdal, eller noe, i Larvik-distriktet.

Så kanskje det var noe fra vikingetiden, eller noe, som vi så der.

Har jeg tenkt i det siste, ihvertfall.

Selv om jeg ikke tørr si noe sikkert.

Hvem vet.

Hm).

Da vi kom tilbake så hadde det skjedd noe.

Og seinere, så fikk vi vite det, at bestemor Ågot hadde vært der, og at mora vår hadde dyttet hu ned trappa, til hytta, og at bestemor Ågot hadde brukket armen.

Så sånn var det.

(Bestemor Ågot prøvde nok å overtale mora vår, til å la faren vår, (hennes sønn), få samvær med Pia og meg, i ferier osv., igjen).

Jeg tror ihvertfall at dette må ha vært den samme dagen, i ettertid.

Men men.

Vi fikk også en ny hund, når vi bodde, i Brunlanes.

Den het Rex, og var en engelsk setter, som var veldig lite dressert egentlig.

Men men.

En søndag, (var det vel), som Pia og jeg våknet før mora vår og Arne Thomassen, (noe vi vel pleide å gjøre, ihvertfall på søndagene).

Så ville Rex ut.

Og jeg slapp ut Rex da.

Så løp Rex ut i skogen, og jeg etter, i pysjamasen vel.

Og Rex løp lenger og lenger inn i skogen da.

Og jeg etter.

Til slutt ga jeg opp, men jeg turte ikke å gå tilbake til hytta, med en gang.

Jeg så at Arne Thormod kjørte forbi, på veien inn til Stavern vel, (av en eller annen grunn).

(For man kunne se litt av veien, fra skogen, for den veien svinget liksom innom den delen av skogen da, eller hvordan man skal forklare det).

Så gikk jeg tilbake til hytta.

Og Rex kom seg også tilbake til hytta.

(Selv om jeg ikke husker hvem som kom seg først tilbake til hytta.

Men men).

Jeg fortalte mora mi at jeg hadde sett at Arne Thomassen kjørte forbi, på veien.

Så sånn var det.

En annen søndag morgen, så beit Rex tak av øret, på en bamse jeg hadde, som jeg kalte Bamse Brakar, (det var mora mi som fant på det navnet).

Jeg holdt i bamsen, og Rex beit tak i øret, og ville ikke slippe før øret var revet av da.

Den bamsen var visst en dåpsgave fra Unse, (Heegaard f. Trock-jansen, min mors fille-tante), eller Meme, (baronesse Magna Adeler f. Nyholm. Min mors grandtante, (har jeg senere funnet ut)), eller noe, i Danmark.

Jeg var glad i den bamsen faktisk, (jeg var kanskje litt trist på den her tiden, som vi bodde alene, i skogen), og hadde den en gang med til bestemor Ingeborg, og bestefar Johannes, i Nevlunghavn.

Bestemor Ingeborg så at bamsen manglet et øre, og spurte om hun skulle fikse øret, på bamsen.

Jeg sa det var greit, og bestemor Ingeborg strikket på øre faktisk, med brunt garn, på bamsen.

Jeg ble litt skuffet, siden det nye øret, ikke så likt ut, som resten av bamsen, som var mer gyldent brun vel.

Men men.

Så etter noen uker vel, så tok jeg en saks, og klippet av det nye øret, som bestemor Ingeborg hadde strikket, på Bamse Brakar da.

Men men.

Jeg fylte fem år, mens vi bodde på den hytta, i Brunlanes.

Og mora mi kalte meg 'fem-øringen min', eller noe sånt.

Så vi bodde der sommeren 1975, det husker jeg helt sikkert.

Søstera mi hadde faktisk bursdagsselskap, ute i Brunlanes der.

Jeg er ikke sikker på om det var i desember 1974, eller i desember 1975.

Hm.

Vi bodde vel i Toppen 4, fram til sommerhalvåret 1973.

Og så i Vestmark, fram til sommerhalvåret 1974.

Og så i Østre Halsen, fram til sommerhalvåret 1975.

Så det her må vel ha vært i desember 1975, vil jeg vel tippe på.

Da henta mora vår og Arne Thomassen, en 'bøling' unger, ute i Østre Halsen.

Arne Thomassen hadde en stor bil, husker jeg, og jeg husker at Morten også fikk være med.

Han var vel det nærmeste jeg hadde en kamerat, ute i Østre Halsen der.

Jeg tok med Morten opp på loftet, og viste han at det lå haglepatroner der.

Ellers skjedde det vel ikke så mye mer.

Jeg lurer på om de haglepatronene kunne ha vært onkel Martin sine.

Onkel Martin fikk noen ganger låne Rex, når han var på jakt.

Han gikk vel på landbrukslinje, eller noe, på en skole i Melsomvik, eller noe, tror jeg.

Og onkel Martin hadde et rom faktisk, i huset til Ingeborg og Johannes, i Nevlunghavn.

Så julen 1975, (må det vel ha vært), så var Ingeborg, Johannes, mora vår, Arne Thomassen, Martin, Pia og jeg, og feiret jul, i det skipperhuset, til Ingeborg og Johannes, i Blombakken, husker jeg.

Martin hadde kjøpt en singel, til meg, (jeg mener det må ha vært det her året, hvis ikke året etter).

Og det var 'Andungen Kvakk Kvakk', som var på barne-TV.

Så sånn var det.

Men men.

Mens vi bodde i Brunlanes, så flytta det en gutt dit, fra Nord-Norge, til den skogsveien, som vi bodde i.

Han bodde i en hytte, (eller om det var et hus), litt lenger ned mot bilveien, inn til Stavern da.

Han prata jeg med da, en dag, for mora mi og Arne Thomassen fortalte om han gutten da, siden jeg ikke hadde noen lekekamerater der.

Men da var jeg vel blitt litt sky kanskje, fra å ha bodd der ute i skogen, en stund.

Og jeg prata bare med han gutten en gang, enda vi var de eneste ungene uti der.

Mora spurte hvorfor jeg ikke hang med han gutten.

Og jeg forklarte det, at han prata bare om dokker.

For han spurte sånn, 'hvor bor dokker', osv.

Så jeg syntes han prata rart da.

Han var vel grei sikkert, men jeg var vant til å ikke ha noen lekekamerater der.

Så jeg måtte ta det litt gradvis.

Man kunne ikke bare bestemme seg for å bli kamerater, mente jeg.

Man måtte liksom bli kjent med personen, osv.

Og ikke bare si at den og den, fra et annet sted kanskje, var kameraten.

Men men.

At sånt kunne ta litt tid da, så det var ikke sånn at jeg gikk og besøkte han nye gutten hele tida, for å si det sånn.

Men men.

Selv om jeg vel sa 'hei', hvis jeg så han.

Men men.

Pia og jeg pleide også noen ganger å gå helt ned til asfaltveien, inn til Stavern, (og andre veien da, til Nevlunghavn kanskje), og se.

Der var det vel bare noen postkasser og sånn.

Men det var så kjedelig der, så noe måtte man gjøre liksom.

Men men.

Det var bare å gå langs den gårdsveien da.

Og noen ganger gikk jeg vel kanskje litt ute i skogen.

Rex kunne jeg ikke gå tur med, for jeg for liten, og Rex var for vill.

(Selv om de prata om å ta med den hunden på dressurkurs).

Men men.

Plutselig bare forsvant Rex, og den hadde visst blitt avlivet, tror jeg.

Noe sånt.

Noe jeg syntes var trist.

Den hunden var kanskje vill og vanskelig å få til å høre.

Men jeg syntes at den hunden var morsommere enn Cora, for eksempel.

Men men, det var kanskje fordi at jeg var yngre, på den tiden, som vi hadde Cora.

Men men.

Så da ble jeg nok litt trist, når vi ikke hadde Rex lenger.

Men men.

Vi bodde vel på den hytta, ute i skogen, i et års tid.

(Selv om det kanskje kunne virke lenger).

Så flytta vi til Mellomhagen, som også lå på Østre Halsen.

Som Storgata hvor vi hadde bodd før.

Men Mellomhagen lå lenger unna Hvittensand, og nærmere Skreppestad-blokkene, for de som kanskje er litt kjent på Østre Halsen.

Så sånn var det.

Hva som skjedde i Mellomhagen, det skal jeg prøve å få skrevet mer om i neste kapitell.

Vi får se om jeg klarer det.

Vi får se.

PS.

Vi lærte forresten å skrive navnene våre, og sånn, der i Brunlanes, husker jeg.

Mora vår ga oss papir og tegnestifter da, var det vel, og lærte oss det, rundt stuebordet der, en høstkveld, var det kanskje.

Så jeg hadde såvidt lært å skrive navnet mitt og sånn, ihvertfall, før jeg begynte på skolen.

Så sånn var det.

PS 2.

Det var sjelden vi hadde gjester der.

Men en søndag morgen, så stod det en stor pakke After Eight, på stuebordet, husker jeg.

Den var halvspist vel.

Og da hadde dem hadde noen gjester der, mener jeg å huske, og de hadde sikkert tatt med den sjokoladeesken da, som en sånn gave, som man har med noen ganger, når man er invitert på middagsselskap, og sånn, da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men vi får se hva som skjer.

Vi får se.

Kapittel 5: Mellomhagen

Det var et par ting jeg kom på, fra da vi bodde i hytta, ute i Brunlanes.

Det ene var en St. Hansaften, antagelig sommeren 1975, når mora vår, Pia og jeg, var med bestefar Johannes, ut med en robåt med en liten påhengsmotor, ut fra Nevlunghavn.

Vi kjørte til en øy, i skjærgården utenfor Nevlunghavn.

Øya var full av folk, som spiste og kanskje drakk litt, og hygget seg.

Dette var nok fordi det var St. Hansaften.

Jeg tror også at bestefar Johannes, leste litt fra en bok han hadde skrevet, en barnebok, som het 'Mannen i Skogen'.

(Som bestemor Ingeborg ba meg skrive på maskin, fra bestefar Johannes sine håndskrevede notater, i 1986, var det vel.

For jeg gikk Handel og Kontor, og der måtte man ha skrivemaskin.

Så dro jeg ned til Stavern, hvor bestemor Ingeborg bodde da, med det ferdige manuskriptet, en søndag.

Jeg mener det kan ha vært i løpet av skoleåret 1987/88, hvis jeg ikke tar helt feil.

Men men).

Ihvertfall hendte det at bestefar Johannes pleide å lese for Pia og meg, fra boken sin, Mannen i Skogen, på den her tiden, rundt 1975.

Og jeg husker at jeg syntes at den boken var veldig artig.

Men men.

Arne Thomassen hadde også en båt, i marinaen, på Østre Halsen.

Den var vi ute med noen ganger.

Mora vår var ikke alltid med.

En gang mora vår ikke var med, så ville Pia se over rekka på båten, og hun fikk overvekt, og hvis jeg ikke hadde holdt henne fast, (jeg satt ved siden av henne), så hadde hun tippet over kanten, tror jeg.

Arne Thomassen kunne ikke svømme, og det kunne ikke jeg heller da, (som fire-åring, eller noe, kanskje).

Så det var vel ganske flaks.

Selv om dette riktignok var inne ved bryggene, og det vel var andre folk i nærheten, så det er mulig at noen av de hadde hoppet uti.

Det er mulig.

Men men.

Mora mi og Arne Thomassen, var også på en ferie, til Mallorca.

Da var søstera mi hos Ågot, og jeg var hos Ingeborg.

Jeg husker det sånn, at jeg var sjeleglad, hvis jeg fikk en stund fred, fra kommentarer eller mas, fra Ingeborg.

Dette var da de bodde i Sætre.

Jeg var mye mer glad i bestemor Ågot, og var sur på mora mi, når hu henta meg, etter ferien, siden jeg ikke likte bestemor Ingeborg.

Bestemor Ingeborg tolket dette feil, og har senere skrevet i brev, (rundt 2005 vel, etter at jeg flyktet til Liverpool), at jeg ikke ville se på min mor, for jeg var så begeistret for Ingeborg.

Men det var egentlig fordi jeg var sur på mora mi, siden jeg måtte være hos Ingeborg og de, og ikke fikk være hos Ågot, hvor jeg likte meg bedre.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg har også sett over det skjemaet, fra Folkeregisteret, hvor det står hvor jeg har bodd, på 70 og 80-tallet.

(Fødselsattesten min, heter det vel).

Noen av stedsnavnene er som jeg har nevnt i tidligere kapitler feil, (sånn som jeg kan skjønne det, ihvertfall).

Det står 'Granum, Rømminga', istedet for Vestmarka.

Og Kongegata i Larvik, istedet for Brunlanes.

Men men.

Men flyttedatoene ser ganske riktige ut.

Jeg kan skrive det som står på skjermaet, fram til Mellomhagen:

- Det står 'Hurum, Klokkarstua' og min morfar Johannes Ribsskog sitt navn, fram til 20/8-70.

(Jeg ble jo født 25. juli 1970).

Så det var antagelig de ukene jeg lå i kuvøse, fram til 20. august.

Noe sånt.

Så står det Syvertsvolden, Nesbygda, og R. Ivesdal, fram til rundt 21/6-71, (dette var datoen for når flyttemeldingen ble levert).

Dette var antagelig den puben, ute i Nesbygda, som faren min en gang på 80-tallet, fortalte at vi bodde ovenfor.

Men men.

Så står det Bergeråsen gårdnummer 1/81, på en linje uten flyttedato, og en T. Gulbrandsen, som eier.

Så står det Leirfaret 7, på Bergeråsen, og at flyttemelding derfra til Toppen 4, ble levert 31/7-72.

Jeg husker ikke noe fra Syvertsvolden, Bergeråsen 1/81 eller Leirfaret 7.

Så jeg husker altså ikke noe fra før jeg fylte to år.

(Hvis ikke jeg blander da).

Den røde plasttraktoren, må jeg antagelig ha fått på en av de tre stedene.

Men så glemt det.

Men jeg har nok husket at jeg var stolt over den, senere, når min mor ville la Pia bruke den.

Så det er mulig at jeg kan ha fått noe sjokk, eller noe, eller vært litt traumatisert, eller noe, for jeg husker ikke noe klart, før fra Toppen 4 da.

Men men.

Det står at jeg flyttet fra Toppen 4, 7/9-73, så dette var antagelig da vi flyttet til Vestmarka, med mora vår.

Og til Storgata, på Østre Halsen, så står det at jeg flyttet 7/3.74.

Og derfra står det at jeg flyttet 010675.

Så det må ha vært da vi flytta til Brunlanes, mener jeg, (selv om det står Kongegata, i Larvik, hos Folkeregisteret).

Men men.

Til Mellomhagen, så flyttet jeg 16/3.76, står det.

Så jeg var altså ikke fylt seks år enda, da vi flyttet til Mellomhagen.

Men den jula som vi bodde i Brunlanes, det var altså jula 1975, og ikke 1974, som jeg vel kom til å

skrive, en gang, i det forrige kapittelet.

(Det var den jula hvor vi først pakket ut gaver, i Brunlanes, på lille julaften, og så dro til bestemor Ingeborg og bestefar Johannes, på julaften.

Og det var vel også den her jula, som vi så Plutti Plutti Plot, på norsk TV, ute på hytta i Brunlanes da).

Jeg har skrevet at vi ikke fikk lov å prate med faren vår engang, da han plutselig dukka opp i en Mercedes, da vi bodde i Brunlanes.

Men måtte sitte inne og se på faren vår, (mora vår sa vi måtte låse døra), som satt i Mercedesen da, i kanskje 10-15 minutter, før han kjørte igjen.

Så det var noe som jeg syntes var rimelig trist, for å si det sånn, for da hadde vi ikke sett faren vår, siden vi bodde i Vestmarka vel, altså kanskje cirka et og et halvt år tidligere.

Mora vår dytta jo også Ågot ned fra trappa der, sånn at hu brakk armen.

Men men.

Men likevel, så husker jeg det sånn, at vi besøkte faren vår, en gang, mens vi bodde i Brunlanes.

(Vi bodde i Brunlanes i bare 9-10 måneder, ser jeg nå, fra juni 1975 til mars 1976).

Men men.

For jeg husker et besøk, hos faren vår, som da hadde flyttet til Bergeråsen.

Han hadde kjøpt en to-roms leilighet, i Hellinga 7B.

Dette må nok ha vært mellom juni 1975 og mars 1976 da.

Kanskje i påskeferien 1976, eller noe, etter at bestemor Ågot hadde kommet seg, fra å ha brekt armen kanskje.

Hvem vet.

Noe sånt.

Faren vår sa at det lukta møkk av oss, og det første han gjorde, var å hive oss i dusjen, i Hellinga 7B der.

Han hadde ei dame på besøk, som jeg lurer på om kan ha vært hu fra Jæløya, som han var sammen med, på den her tida.

(Ei i 20-åra, med mørkt hår vel).

Vi hadde jo ikke vært på besøk hos faren vår da, siden påsken eller sommeren 1974 kanskje.

Noe sånt.

Så det var en periode på nesten to år, som vi ikke besøkte faren vår.

Og jeg var egentlig ikke så glad i mora vår, så syntes hu var streng osv., og ble nesten nervevrak, av å bo hos mora mi og Arne Thomassen.

Så jeg løp jo nærmest ut av dusjen, uten klær, for å være sammen med faren vår da.

(Vi hadde jo ikke dusj på Vestmarka, så det her var kanskje den første gangen jeg dusja, eller noe.

Hvem vet).

Jeg visste vel ikke hvor klærna mine var heller, men jeg så at hu dama ikke likte det, at jeg gikk bort til dem, i den grønne sofaen der, uten klær.

Men men.

Men jeg var liksom på gråten da, siden jeg var så glad, for å få litt pause, fra mora mi og Arne Thomassen.

Så sånn var det.

Vi kløddе også fælt i rompa, husker jeg, dagen etter vel, da vi var på Sand, hos Ågot og Øivind, hvor faren vår jobba, på snekkerverkstedet, til Øivind, i nabobygningen, til huset til Ågot.

Faren vår sa at vi hadde mark, eller noe, og vi fikk ikke lov å klø oss, selv om det kløddе.

(Selv om jeg ikke kan huske det, at vi pleide å klø i rumpa, da vi bodde i Vestmarka.

Men men).

Så sånn var det.

Det var vel den ferien, som de spilte 'en skigard kan aldri vara evig', på radioen.

Og da spurte jeg Ågot og Øivind, hva en skigard var, husker jeg.

Men men.

Tilbake til Mellomhagen.

Den første dagen der, var det vel, så dukket en av naboguttene opp.

Pål Andre, het vel han.

Han var et år eldre enn meg, og løp etter meg rundt bilen vår, eller noe, mens Arne Thomassen stod og så på vel.

Pål Andre hadde to brødre, en eldre og en yngre.

Så jeg var jo nesten fra første dag, i en slags krig, mot de her brødrene, som lett kunne banke meg og kryne meg, hvis de fikk tak i meg.

(Noe som skjedde et par ganger i begynnelsen, ihvertfall).

Men men.

Vi bodde også her i et vertikalt delt hus, som var på to etasjer.

En ung politimann, og kona hans, bodde i den andre halvdelen av huset.

Vi hadde en hage, foran huset, og bak huset hadde vi noen boder, og det var fjell bak de bodene igjen, Øvre Mellomhagen, eller hva den gata het igjen, lå liksom på en ås, eller høyde da.

Så sånn var det.

Det var villkatter der, og mora vår pleide å hive brunost ut fra kjøkkenvinduet, i første etasje, og gi til kattene da.

Det var også en kjellerstue der, som Pia og jeg fikk bruke som et slags lekerom vel.

Vi hadde også vært vårt rom, hvis jeg ikke husker helt feil.

Mora vår hang en plakat av svenskekongen, opp på mitt rom, en gang, husker jeg.

Arne Thomassen likte ikke det, husker jeg.

(Svenskekongen gifta seg på den tida, og derfor var det vel, at det var plakat av han, i et ukeblad da.

Noe sånt).

TV-en stod på soverommet til Arne Thomassen og mora vår.

Og en gang, som Arne Thomassen ikke var hjemme, så vekte mora mi meg, en lørdagskveld, og lot meg ligge i senga hennes, sammen med henne, for å se på Grand Prix, som var fra London vel.

Mora vår hadde vært Au Pair i England, og likte mye som hadde med England å gjøre.

Hun drakk te, juice og spiste engelsk konfekt, er noen av de tingene jeg husker.

Hun røkte Pall Mall sigaretter på den her tiden, (selv om hun begynte å røyke Prince seinere).

Jeg var jo i en slags krig, med de tre naboguttene så mitt fristed ble på en måte soverommet til mora mi og Arne Thormod, hvor TV-en stod.

Her kunne jeg ligge hele lørdagene og se på sport.

Jeg var mest glad i skisport, og holdt fælt med Norge da.

En gang, som vi var hos Cathrine Gran og dem, i Stavern, så spurte broren hennes og en kamerat av han, hvilket engelsk lag jeg holdt med.

De holdt med Nottingham og Manchester (United), tror jeg, og jeg måtte liksom velge et av de lagene da.

Jeg bare sa et lag, for jeg hadde egentlig ikke noe engelsk favorittlag.

Men jeg så jo på sport, og begynte etter dette, også å følge med mer på fotballkampene.

Og hadde det i bakhodet da, at jeg måtte finne meg et engelsk lag å holde med, jeg og.

Og noen uker etter den episoden i Stavern, så slo Everton Coventry, 6-0, på Goodison, i en TV-sendt kamp.

Og mora mi satt utafor soverommet, den lørdagen, av en eller annen grunn, og jeg sa det, at Everton scorte.

(For jeg syntes draktene var fine og, og kommentatoren var våken og engasjert, så jeg begynte å holde med Everton.

Glad for å ha funnet et eget lag, som var forskjellig fra de, som de Stavern-gutta holdt med.

Så sånn var det).

Everton vant kampen 6-0 til slutt, og jeg har holdt med Everton hele tiden, etter dette.

Pia var i en gjeng der.

En gjeng jeg ikke likte.

Det var mest jenter, og de holdt til litt lenger ned i Mellomhagen, mot Lågen.

De lekte sisten på en 'urettferdig' måte, husker jeg.

Alle ble liksom ledet av en jente, og de samarbeidet, om at noen skulle ha sisten mer enn andre.

Ei som het Unni, var det vel, begynte å grine, og meg behandla de like dårlig.

Kanskje fordi vi hadde lyst hår?

Hva vet jeg.

Etter dette, så ville jeg ikke leike, med de ungene.

Og når jeg også var uvenn med de tre naboguttene, så var det ikke så mange å leike med der.

Men vi hadde jo bodd i Brunlanes, hvor det ikke var noen andre unger enn Pia og meg, så det var ikke så utrolig farlig.

Jeg syntes det var artig å se på sport og sånn, så jeg oppførte meg kanskje litt voksent, for alderen.

Det er mulig.

Når vi flyttet til Mellomhagen, så begynte jeg samtidig, i en barnehage, i Larvik, (opp mot Tagtvedt vel), som het Ulåsen barnehage, eller noe sånt, tror jeg.

Der gikk jeg, i en del måneder, før jeg begynte på en barnehage, på Halsen.

På den barnehagen i Larvik, så fikk jeg være politimester Bastian, på avslutninga, eller hva det var.

Bestemor Ingeborg, mora mi og Pia, kom for å se på meg, da jeg var politimester Bastian da.

(Enda jeg ikke var blant de eldste ungene der.

Men jeg husker at noen jenter sa det, at jeg var større, enn en annen gutt, som var eldre enn meg.

Men men).

En av lederne der, het Erik, mener jeg.

En med helskjegg og mørkt hår vel.

Han jobba i kiosken i Bøkeskogen, når vår barnehage, (og kanskje noen fler), var der for å feire 17. mai.

Det må vel ha vært 17. mai 1976.

Et par måneder etter at vi flyttet til Mellomhagen.

(Grunnen til at jeg fikk gå på barnehage i Larvik var kanskje det at det stod Kongegata, i Larvik, som min adresse, hos Folkeregisteret.

Men det var altså i Brunlanes, som vi hadde bodd.

Arne Thomassen hadde kanskje klussa med skjema, av en eller annen grunn.

Han jobba jo med noe bygningsarbeid, oppe i Kongegata der vel, opp mot Bøkeskogen, i Larvik).

Men men.

Etterhvert måtte jeg begynte på en annen barnehage, opp forbi Bergsli-hallen der, hvor Larvik spiller håndballkampene sine vel.

Dette var en mye kjedeligere barnehage.

Og jeg måtte alltid veve noen vever, osv.

Og vi ble noen ganger bedt om å krabbe på alle fire, og si hvilket dyr vi var.

Jeg sa alltid 'løve', (siden jeg var født i løvens tegn).

En dame, som jobbet der, sa at det var tørr luft der.

Jeg sa dette til mora mi, og mora mi spurte neste dag, om det var tørr luft der, og noen uker seinere, så hadde de fått luftfukter.

Men men.

Elvis døde, mens vi bodde i Mellomhagen, husker jeg.

Faren vår ga Pia og meg en gang to LP-plater, mens vi bodde i Mellomhagen, som vi ofte spilte, på platespilleren, som stod i stua i første etasje.

Pia fikk en plate med ABBA, og jeg en med Elvis.

Så sånn var det.

Den platespilleren ble ofte byttet ut med andre modeller, som så nesten like ut.

Dette var sånne 'stereo-anlegg', som var vanlige på denne tiden vel.

Det var platespiller, radio og kassettspiller, i ett.

Så sånn var det.

Det var vel noen venner av Arne Thormod, som de byttet med, tror jeg.

En gang, så viste mora vår Pia og meg, at det lå masse sedler, under en pute i sofaen, eller noe.

Disse skulle vi dra til Syden for, eller noe.

(Noe som aldri ble noe av).

Kanskje de hadde spilt poker?

Ikke vet jeg.

Pia og jeg måtte legge oss tidlig, og mora vår og Arne Thomassen, hadde ofte gjester, i Mellomhagen, i helgene, osv.

Men men.

En vinter, før jeg begynte på skolen.

(Det må vel ha vært vinteren 1976/77).

Så bodde vi noen måneder, i en leilighet, i Skreppestad-blokkene, like ved.

Det var kaldt på mitt rom, og jeg fikk bare ha en sommerdyne, så jeg ble veldig forkjølet, husker jeg.

(Jeg husker at mora mi sa til en venninne, at hun ikke ville la meg ha dundyna hennes.

Så mora vår var nok ikke noen veldig omsorgsfull mor.

Men kanskje litt umoden?

Men men).

En dag ville jeg ikke gå i barnehagen, (som jeg syntes var kjedelig).

Men akte istedet utenfor Skreppestad-blokkene, den dagen.

Da ble mora mi nesten forhørt, av barnehage-lederen, dagen etter.

Lederen, (en dame i 40-åra, med rød-brun sveis vel), ville høre hva dette kom av.

Men mora mi var jo husmor.

Men hu måtte forklare seg, hvis hun ikke ville ha ungen sin i barnehagen, en dag.

Så de var kanskje litt formynderiske, i den barnehagen der.

Hvem vet.

Da vi flyttet tilbake til Mellomhagen, så hadde Arne Thomassen pussa opp der.

Jeg husker det gikk et støkk gjennom meg, når jeg så hvordan den nye trappa var der.

Den nye trappa hadde skikkelig mye luft, mellom hvert trappetrinn.

Så en unge kunne lett falle mellom trappetrinnene, (så det ut som for meg), og falle ned på kjellergulvet, eller noe.

Den gamle trappen hadde vært uten luft, mellom trinnene, så jeg fikk nesten sjokk, må jeg si.

Men men.

Trappa skinte vel også, så den var vel rimelig glatt tror jeg.

Den var vel lagd i furu, vil jeg vel tippe på.

Men men.

Samtidig fikk jeg en Märklin modeljernbane, eller noe, av onkel Martin, som da vel kan ha vært rundt 18 år kanskje.

Hvem vet.

Så om planen var at jeg skulle rushe ned alle de glatte trappene, for å leke med modelljernbanen, og slå meg ihjel?

Hvem vet.

Det virka ihvertfall litt spesielt.

Men men.

Jeg gikk forsiktig i trappene, så det gikk greit.

Men men.

Pia begynte også i den samme barnehagen som meg, det siste året, (eller om det var halvåret), som

jeg gikk der.

I begynnelsen så fikk jeg ikke lov å gå til barnehagen, men det siste året så pleide vel Pia og jeg, å gå fram og tilbake til barnehagen, hvis jeg husker riktig.

Noe sånt.

Jeg husker det var to tvillinger, (to gutter), i barnehagen, som var et år yngre enn meg, som fikk lov å gå hjem alene.

Så jeg ble litt misunnelig på dem, siden de ble behandlet mer som voksne, av foreldrene sine da.

Men men.

Det var forferdelig kjedelig, det siste året i barnehagen, husker jeg.

En gang, så slo en gutt meg.

Jeg satt for det meste, som nesten i koma der, på grunn av kjedsomhet.

Jeg ropte da på lederen, for jeg hadde merka det, at hu var strengest.

En annen dame dukket opp, men jeg spurte etter lederen.

(Hun dama med det brun-røde håret vel).

Han gutten sa noe sånt som 'å nei'.

Hun lederen var nok den eneste som han var redd for der.

De andre damene var nesten ikke noe strenge, så det var liksom ikke noe straff å få kjeft av de.

Men men.

Hun lederen dukket opp da, og begynte å spørre meg hvorfor jeg ville at hun skulle dukke opp der.

Og jeg sa vel det da, som jeg syntes, at hun var strengest.

Så det er nok ganske mulig at hun har fått et horn i siden til meg.

Hvem vet.

Men men.

En gang, sommeren før jeg skulle begynne i første klasse, så skjedde det noe veldig merkelig, på den barnehagen.

Jeg kjedet meg som vanlig.

Og mora mi stod og pratet med hun lederen, før vi skulle dra hjem da.

De sa at jeg måtte ta av meg underbuksa.

På grunn av et eller annet.

Ei cirka 17 år gammel barnehagetante, dro meg inn til den avdelingen, som var for de minste barna, (en avdeling jeg aldri var på), hvor det var tomt da, og jeg måtte ta av meg underbuksa, som mora mi og lederen hadde bestemt.

Hu 17 år gamle jenta, i dongerishorts vel, (med langt mørkt hår vel), fortalte meg det, at hu heller ikke hadde truse på seg.

(Av en eller annen grunn).

Så tok jeg på meg shortsen da, og underbuksa mi havna kanskje i veska til mora mi.

Hvem vet.

Jeg vet ikke om det var det fine været, eller det hu unge barnehagetanta hadde fortalt meg, om at hu ikke hadde truse på seg.

Jeg fikk uansett ihvertfall ståtiss.

Noe som passet dårlig, for mora vår dro med Pia og meg, til Hvittensand, hvor vi bare gikk fra starten av stranda, og til slutten av stranda, og tilbake igjen.

Uten å sole oss, eller noe.

Men shortsen min var så kort, og jeg kjedet meg så mye, fra å ha vært i den kjedelige barnehagen.

At jeg merket ikke det, at ståtissen min, falt ut av shortsen, og alle kunne vel se den, antagelig.

Så merket jeg det til slutt, og puttet tissen min inn i shortsen igjen.

Men da hadde vi allerede gått forbi alle som lå på stranda.

Det var vel kanskje i juli, eller noe, dette.

(Og Hvittensand er en populær og fin strand).

Men men.

Mora mi pratet til en gutt i tenårene, og fikk han til å dukke opp, oppe hos oss, i Mellomhagen, dagen etter, eller noe.

Jeg hadde ikke noe interesse av å ha noe med en tenåringsgutt å gjøre, så det var mora mi sitt prosjekt.

(Mora mi kunne kanskje være litt manipulerende.

Hu hadde stadig kontakt med forskjellige kjekke tenåringsgutter, på den her tiden, sånn som jeg husker det.

Men men).

Han gutten kom opp til oss da, og ville se på at jeg sparka fotball i hagen.

(Bestefar Johannes hadde gitt meg en fotball, like før.

Dette var vel den sommeren jeg fylte syv år.

På seksårsdagen min, så fikk jeg vel en tinnsoldat, av bestefar Johannes, forresten.

Som han kanskje hadde kjøpt i London.

Han pleide å dra til London, sammen med bestemor Ingeborg, for å kjøpe antikviteter, som de solgte, fra huset i Nevlunghavn).

Ingen hadde lært meg å spille fotball.

Men han tenåringsgutten beordret meg til å sparke ballen da.

Så klagde han på at jeg bare tuppa ballen.

Så gikk han inn til mora mi og Pia, og jeg måtte vente i hagen.

En senere gang, så var han tenåringsgutten, inne på soverommet til mora mi og Arne Thormod, mens jeg så på TV der, og snakka om det, at man lever bare så og så mange år, eller noe.

(Uten at jeg skjønte hva poenget var, om det var en trussel, eller noe.

Hvem vet).

Men men.

En skogkatt fødte kattunger, i kjelleren til Pål Andre og de, og vi fikk en kattunge.

Den kalte vi Pusi, (mora mi fant på navnet), og en dag var Pusi borte.

Arne Thomassen var ikke hjemme, og jeg måtte gå ut og lete.

Katten stod og mjauet, på en fjellhylle, bakerst på eiendommen vår.

Den var bare en kattunge, så den klarte ikke å komme seg hverken opp eller ned.

Etter dette, så ble liksom Pusi min.

Den ville noen ganger ligge i senga mi, og sutte på pysjamas-genseren min, mens den malte og tok klørne ut og inn av potene, mot magen min, samtidig, (uten at det gjorde vondt, for å si det sånn).

Så Pusi trodde kanskje at jeg var moren dens.

Hva vet jeg.

Men men.

Jeg fikk en sykkel, i Mellomhagen, den første sommeren der vel.

(Som var sommeren 1976, står det hos Folkeregisteret).

Arne Thomassen kjøpte sykkelen, på varemagasinet Albert Bøe, (faren til Anette Bøe), i Larvik.

Jeg lærte å sykle, i Mellomhagen da.

Mellomhagen, var en rolig gate, uten gjennomfarts-trafikk, eller buss, som i Storgata, hvor vi bodde, et par år før det her.

En dag den sommeren, så hadde Pål Andre og de grillfest vel.

Jeg likte ikke Pål Andre, så jeg ble ikke med på grillfesten.

Men Arne Thomassen, mora mi og Pia, ble med på festen deres.

De satt i hagen til Pål Andre og de da, mens jeg øvde meg på å sykle.

Dette må vel ha vært om kvelden, så det var kanskje derfor jeg bomma litt, når jeg skulle sykle, fra Mellomhagen, og inn i oppkjørselen vår.

Jeg traff porten og falt ned på stanga vel, og slo meg der det gjorde mest vondt.

Jeg var oppmerksom på at faren til Pål Andre så på meg, mens jeg syklet.

Det var kanskje derfor jeg kræsjet.

Jeg sa derfor ikke 'au', men holdt smerten inni meg.

Jeg husker jeg hørte det, at faren til Pål Andre, sa noen kommentarer om meg, til Arne Thomassen.

Så måtte jeg ha damesykkel, med støttehjul, etter dette.

Arne Thomassen inn på Albert Bøe, (og jeg måtte være med).

Dette var veldig flaut.

Etterhvert fikk jeg ta av støttehjulene, (etter mange måneder vel).

Men jeg hadde fortsatt damesykkel da, noe som var veldig flaut.

Men men.

Vi dro en gang på sykkeltur, Arne Thomassen, mora mi og jeg.

Pia satt på bak på sykkelen til Arne Thomassen.

Vi syklet ut mot Bergslihallen og Halsen-banen der.

(Men ikke vi tok ikke av fra riksveien opp dit).

I bakken tilbake, opp til krysset ved Mellomhagen der.

Så fikk Pia foten sin inn i eikene, på sykkelen, og hun forstuet foten, og måtte på sykehuset, husker jeg.

Men men.

(Selv om det vel aldri ble klart, hvem sin feil det var.

Selv om det var noe vi alltid var opptatt av vel.

Hvem sin feil noe var.

Men men).

Så sånn var det.

Pia hadde ei venninne, på min alder vel, med mørkt hår, som hu fortalte meg, at bada naken, i et svømmebasseng, i hagen sin, eller noe.

Jeg ble ikke med opp dit.

Men plutselig en dag, så stod hu jenta naken, i oppkjørselen vår, og spylte seg med hageslangen vår.

(Så jeg tilfeldigvis, når jeg gikk forbi med sykkelen, eller noe).

Så det var den første jenta jeg så naken, tror jeg.

(Med untak av søstera mi da).

Hu var jo bare 6-7 år, sånn som meg, så hu hadde jo ikke pupper, eller noe, da.

Og uten at jeg skjønner det, hvorfor hu stod naken utafor huset vårt.

Men men.

Cathrine Gran, var på besøk hos oss, med mora si da.

Og av en eller annen grunn, så skulle hu ligge i fotenden, i senga mi.

Og plustelig skreik hu det, at 'Erik sparker meg i tissen', og forsvant ut av rommet mitt, og til mødrene våre da.

Det var jo ikke så enkelt, å stokke beina sine, når man lå sånn i fotenden, til hverandre.

Men jeg tror ikke jeg sparka henne i tissen, men jeg kom kanskje borti beinet hennes, eller noe da, med foten min.

Noe sånt.

Hva de mødrene våre tenkte på, når hu Cathine Gran skulle ligge i senga mi sånn, det veit jeg ikke.

Pia hadde jo sitt eget rom der, så hu kunne vel kanskje heller ha ligget der?

Hva vet jeg.

Men men.

En dag, som Pia og jeg, gikk ut i oppkjørselen vår.

Så kom plutselig onkel Runar og faren min, løpende mot oss.

Det kan vel ha vært sommeren 1977 kanskje?

Eller sommeren 1976, for vi bodde der i to somre.

Runar grep tak i meg og satt meg inn bakerst i bilen hans.

Faren min grep tak i Pia og satt henne inn på den andre siden, bak i bilen.

I midten satt kusina vår Heidi, som var født i 1975.

Hu kalte Solo for saft, så hu var knaskje to år da, siden hu kunne prate.

Så da var nok dette sommeren 1977.

Så sånn var det.

Det at den to år gamle kusina vår satt der, førte til det, at Pia og jeg ikke skreik, eller grein, men behersket oss, og var stille da, av hensyn til Heidi da.

Så sånn var det.

Så vi ble kidnappet da, og kjørt til Sand, til Ågot og Øivind der.

Uten at jeg visste at det var noen konflikt, mellom foreldrene mine, på denne tiden.

Det var jo en forknytt stemning, over den ferien.

En dag, (etter en drøy uke, eller noe, vel).

Så tok faren min meg med til butikken, på Sand.

På veien møtte vi en politimann.

Som sa noen gloser til faren min.

(Uten at jeg vet hva en politimann gjorde på Sand.

Nærmeste lennsmannskontor er jo i Svelvik.

Og det er sjelden politifolk på Berger.

Og hvis de er der, så sitter de vanligvis i en politibil, for å si det sånn.

Men men).

Jeg ble nervøs, etter dette møte med politimannen.

Jeg ville ikke at faren min skulle havne i fengsel.

Øivind satt utendørs, i det fine været, sammen med faren min og meg.

Øivind sa 'se på guttungen' da.

Om meg.

Så ble jeg vel spurt da, om jeg ville tilbake til mora mi.

Jeg sa vel 'ja' da.

Jeg kunne jo ikke forestille meg det, at Pia ikke skulle være med.

Men så kjørte faren min meg tilbake til Mellomhagen, (sånn som jeg husker det ihvertfall).

Men _uten_ Pia vel, (sånn som jeg husker det).

Etter en stund, så kjørte faren min dit, med Pia og.

Men da holdt mora mi meg litt unna Pia vel.

Så om det var Pia, eller en annen jente, det har jeg lurt litt på noen ganger.

Men men.

Pia har jo nå krøllete hår.

Jeg er ikke sikker på om hun hadde det før.

Og vi ligner vel ikke noe særlig.

Pia ligner vel ikke på noen andre, på hverken mors eller farssida vel.

(Selv om hu påstod det, at hu ligna på ei som Øivinds bror, Idar Sandersen hadde bilde av, når vi var i begravelsen til Øivind og Idar Sandersens bror, Gunnar Bergstø, i Holmsbu, i 2001 vel).

Hm.

Men men.

En mann som bodde litt nærmere ungdomsskolen, (var det vel), og fotballbanen, ble kalt for 'Kvæler'n'.

Det var en som kjørte rundt på scooter.

Det var en gutt som fortalte oss dette.

En gutt som sykla rundt i Mellomhagen da.

Som søstera mi og jeg prata med, den første tida vi bodde der vel.

Og som jeg lurer på om gikk i klassen min.

Hm.

Jeg leika jo ikke med Pål Andre og de, og heller ikke med den gjengen, som søstera mi leika med.

Så en gang, så lånte jeg et bildekk, når de bytta dekk, (antagelig våren 1977).

Jeg var uheldig med dekket, og det rulla ned hele Mellomhagen, ned mot Lågen, og over Tjøllingveien, (eller hva den veien heter igjen).

Dekket traff heldigvis ikke noen biler, i Tjøllingveien, og Arne Thormod Thomassen, måtte bli med meg, når han kom hjem fra jobb, for å finne dekket.

En gang, så sendte mora mi meg, for å handle på Samvirkelaget, ved Skreppestad-blokkene, (et annet Samvirkelag, enn det jeg skulle handle melk på, da vi bodde i Storgata, et par år tidligere).

Det var så mange matvarer, og de var så tunge, at bæreposen gikk i stykker.

En melkekartong, var det kanskje, skar seg gjennom posen, og posen ble helt ødelagt.

Jeg stod så med mange matvarer, på bakken, nederst i Mellomhagen.

Ei kone som bodde nederst i Mellomhagen, kom forbi, og jeg spurte om jeg kunne få en pose.

Dama gikk inn i huset sitt, (for å hente en pose, trodde jeg), men hu kom ikke tilbake.

Så jeg stod der i et kvarters tid kanskje da, før mora mi dukka opp, og hjalp meg å bære matvarene hjem.

En gang, som vi besøkte Karin vel, (mora til Herman), i Skreppestad-blokkene, så falt jeg på isen.

Jeg hadde for vane, å løpe mot bilen, når jeg så den.

Og kjedet meg hos Herman og dem.

Jeg løp mot bilen, når vi skulle hjem.

(Hu Karin fulgte oss til bilen, av en eller annen grunn).

Jeg var vel seks år kanskje, og var ikke så høy da.

Men jeg mistet fullstendig bakkekontakten, og liksom lå i lufta da, husker jeg, mens jeg ventet på møtet med asfalten.

Det var isfritt, men jeg mener jeg husker en kar med hageslange, som stod nede ved bilene.

Da vi dukket opp der, den dagen.

Enda det ikke var sommer.

Så jeg slo hue i asfalten da, og besvimte.

Jeg husker som i en døs, at jeg ble bært inn bak i bilen til mora mi.

(En folkevognboble vel).

Mora mi kjørte til Samvirkelaget, og spurte søstera mi om hun skulle ha en sjokolade.

(De kjørte altså ikke meg til sykehuset.

Men hun Karin var sykepleier.

Så det her var kanskje noe med Johanitterordenen/Hospitalordenen?

Min fars nye stedatter Christell har jo en bror, på Vestlandet, Bjørn Humblen, som har vært medlem av den ordenen, har jeg lest, i Aftenpostens tekstarkiv, (noe jeg fant der, da jeg søkte på 'Humblen').

Men men).

Pia sa vel også noe sånt, til mora mi, før hu gikk inn på Samvirkelaget, (sånn som jeg husker det), at 'hva skal vi gjøre nå, som Erik er død?'.

(Noe sånt mener jeg at jeg hørte i ørska.

Men men).

Jeg ble sur på mora mi, siden hu kjøpte sjokolade selv om jeg var besvimt/i koma.

Så jeg våkna opp, mens mora mi var i butikken.

Jeg sa til Arne Thomassen, da vi kom hjem, at jeg hadde besvimt, og gikk og la meg.

Jeg lurer på om Pia og jeg bytta rom, etter oppussingen.

Det skal jeg ikke si helt sikkert.

Men men.

En gang, etter at jeg hadde begynt på skolen, så prøvde en hollandsk gutt, som gikk i parallell-klassen min, å stjele sykkelen min vel, som lå i hagen eller oppkjørselen vår.

Jeg hadde såvidt prata med han, i skolegården, til Østre Halsen skole, som vi jo bodde ved siden av, da vi bodde i Storgata.

Det var kanskje Pia som advarte meg.

For hun hadde vel det rommet, som hadde vindu ut mot Mellomhagen.

Jeg tror det var sånn.

Og jeg gikk ut, og sa 'hei' til han hollandske gutten, som kvakk til, over at det var jeg som bodde der vel, (en han kjente), og som så vel stakk vel.

Men jeg skjønner vel det nå, at det var et forsøk på stjele sykkelen min kanskje.

Det var vel også noen andre gutter der, sammen med han.

Noe sånt.

Jeg kjente han, for jeg hadde bytta fotballkort med han, i skolegården.

Jeg begynte jo i første klasse der, høsten 1977.

Jeg var motivert for å begynne på skolen, og var først i alt omtrent vel.

Faren min hadde lært meg ganging, for han visste meg for noen kamerater, eller noe, et år eller to før.

Han lærte meg ikke hva ganging egentlig var, men han fikk meg til å pugge noen gangestykker.

Som at 6 ganger 6, var 36, osv.

Jeg skjønte ikke hva ganging var, men pugga svarene.

Så kom det en mann dit, i Hellinga 7B, en gang jeg var på ferie der, et år eller noen måneder før jeg begynte på skolen.

Mannen, (som hadde mørkt hår, og en bart kanskje, og var litt tøff vel).

Han spurte meg om en del gangestykker da.

Blant annet 6 ganger 6.

Så om det var noe 'mafian', eller noe?

Hm.

Jeg var ihvertfall gira for å gjøre det bra.

Jeg var først ferdig med å gjøre alt mulig, som matteboka, og også håndarbeid, alt mulig forskjellig.

Jeg var veldig motivert, etter den kjedelige barnehagen, og brydde meg mest om å være flinkest i klassen, var det vel.

Jeg varierte de veiene jeg gikk hjem fra skolen, på grunn av at jeg ikke ville møte Pål Andre og de.

Så jeg møtte noen ganger tvillingene, fra barnehagen, etter skolen, og lekte noen ganger med de.

Jeg gikk også samme vei som en bondesønn, i klassen, som bodde på en gård, langs Tjøllingveien, ovenfor Skreppestad-blokkene, cirka.

Jeg og han som hadde fortalt om Kvæler'n, vi kom litt for seint i bursdagen, til han bondesønnen.

Jeg hadde drøya oss litt, for jeg hadde jo gått sammen med han gutten på skoleveien, enda det ikke var den veien som Mellomhagen-folk, pleide å gå.

Men men.

Vi sykla rundt litt lenge, rundt ungdomsskolen der, hvor det gikk ann å finne viskelær, utenfor vinduene, på baksiden av skolen, hvor det var skog, husker jeg.

Det var også en fotballbane der, men det var liksom de fra Øvre Mellomhagen, som var sjefene på den banen, (selv om den lå i Mellomhagen), så det var ikke alltid jeg fikk være med å spille der.

Men men.

Det vokste liljekonvaller, bak den banen, mener jeg at søstera mi viste meg, en gang.

Noe sånt.

Vi fikk også sparkstøttinger, i julegave, fra bestemor Ågot, (faren vår kom vel med de antagelig), den første vinteren der.

Så Pia og jeg, vi sparka noen runder, rundt på spark, i Mellomhagen, og Øvre Mellomhagen, den romjula.

(Selv om vi ble litt lei av de sparkene etterhvert vel.

Det var ikke sånn at alle ungene der hadde sparkstøtting, for å si det sånn.

Det var kanskje heller ikke så egnet, for å kjøre spark der.

Det var en forstad til Larvik, (kan man vel si), og ikke landbygda, for å si det sånn.

Noen lærere tok opp det med meg, at jeg ble mobba av Pål Andre og de.

Men jeg vet ikke hvem som sa det til de.

(Jeg ble vel kryna, hvis de så meg på skoleveien, for eksempel.

Så jeg gikk en vei, gjennom skogen, til Gulf, (som ble Shell), og så langs den hovedveien der, og så videre ned Storgata.

Jeg var kjent rundt der, for å si det sånn, for vi hadde jo bodd i Storgata tidligere.

Så sånn var det).

Vi måtte på helsesjekk, i første klasse, på et legekontor, ikke langt fra Shell der.

Og da ville mora mi bli med.

Og en lege dro ned underbuksa mi, og sjekket at begge 'klinkekulene' mine var der, for å si det sånn.

Noe som var veldig flaut, vil jeg si.

Jeg vet ikke om det var fordi at vår familie er kongelige, siden bestemor Ingeborg, er direkte etter Kong Christoffer II av Danmark, Odin, Farao, Cesar, Kleopatra og Kong David av Israel, osv.

Hvem vet.

I skolegården, så lekte vi mølje.

Mange gutter presset seg mot en vegg, på rad, for å dytte vekk han som stod innerst.

Jeg klarte noen ganger, (på slutten), å stå innerst nesten hele friminuttet.

Men men.

Når jeg gikk i første klasse der, så bodde Pia og jeg også en stund, hos Lasse og de, ut forbi Bergslihallen der vel.

Ved en stor og kjent gård, uti der.

De hadde Volvo, husker jeg, og Lasse hadde vel også en søster.

En gang passet de Pusi, mens vi var på ferie, og katta ble borte, men jeg fant den der likevel, og fikk den med hjem i bilen da.

Den var jo egentlig en villkatt, (norsk skogkatt), så den hadde kanskje lett for å bli vill igjen.

Hva vet jeg.

Vi bodde hos Lasse og de, en stund, og da kjøpte jeg klinkekuler, i kiosken, ved krysset, nedenfor Mellomhagen, mot Hvittensand.

Noen av klinkekulene var deformerte.

Så jeg klagde en dag, og fikk to nye poser.

Kioskeieren ville ikke ha tilbake de gamle posene, så jeg fikk mange klinkekuler.

Men men.

Der hadde dem også karameller til 5 øre, det året, tror jeg.

Det hadde jeg aldri hørt om før, i Storgata så kosta jo karamellene 10 øre.

Men de til 5 øre var et annet slag da.

Men men.

Jeg fikk vannblemme i hånda, da vi bodde en ukes tid, (mens mora vår og Arne Thomassen var i Syden, kanskje), av å pløye jorda, eller noe, som han Lasse, (som var et år eldre enn meg vel), fikk meg til å gjøre, på et slags jorde der, eller noe, vel.

Men men.

Det var også en kiosk, ved Samvirkelaget, ved Skreppestad-blokkene.

Dette kan kanskje ha vært jula 1976.

Bestemor Ågot hadde fortalt til meg en gang, like før det her, på et besøk på Sand, (om søskenbarna mine), at det er Lene, (som er døv), og det er Ove, (som ikke var døv, men bare så liten, at han ikke snakka så mye), osv.

(Enda jeg jo visste det her fra før, hvem de var).

Men det var så mange søskenbarn, på min fars side av familien.

På min mors side, så var det jo bare Joakim, i Sveits, (tante Ellens sønn), og han var jo mongolid.

Så jeg syntes det var artig, hos Ågot, for der var vi liksom en stor gjeng, med mange onkler og tanter og kusiner og fettere, som alle hadde liksom huset til Ågot og Øivind, som et slags hjem da, for stor-familien.

Så det syntes jeg var artig, for jeg syntes at mora mi og Arne Thomassen var så kalde og strenge.

Så sånn var det.

Og jeg var jo den elste av alle søskenbarna, og Ågot prata til meg, som om jeg var voksen, så jeg var jo nesten som en far for mine yngre søskenbarn da.

Noe sånt.

Det var vel Ågot som la opp til det, vil jeg si, når hun begynte å prate om søskenbarna mine til meg, på den måten.

Men men.

Så jeg gikk i den kiosken da, før jul, 1976 vel, og prøvde å finne julegaver til Ove og Lene, osv.

Fra penger jeg hadde fått, sikker av faren min da.

Så jeg kjøpte såpebobler og sånn da, til Lene og Ove og Heidi osv., da.

Jeg gikk flere ganger ned i kiosken og Samvirkelaget, og så etter julegaver til de, husker jeg.

Jeg var nesten som storebroren deres kanskje.

Noe sånt.

Og jeg syntes jo det var greit, for jeg mistrivdes så fælt, hos mora mi.

Det var som å slippe unna et mareritt, syntes jeg, å være hos faren min.

For det var så tøff og kald stemning, hos mora mi.

Men men.

En gang, som mora mi var i godt humør, og fornøyd med meg vel, (til en forrandring), så klarte jeg det, å knuse et kjellervindu, i Mellomhagen, når jeg skulle parkere sparkstøttingen fra Ågot, (som jeg egentlig var lei, men som jeg trodde at jeg behersket, å kjøre, siden jeg hadde hatt den en stund).

Mora mi spurte meg så, noen dager senere vel, om jeg hadde knust det kjellervinduet.

Jeg skyldte på Pål Andre sin lillebror, (siden han var minst av dem), og sa at han hadde kasta stein på vinduet, og knust det da, over fra deres side av gjerdet.

Noen dager etter det igjen, så hørte jeg skriking, i huset til Pål Andre og dem, fra faren til Pål Andre.

Så han lillebroren til Pål Andre fikk vel juling da antagelig.

Etter det, så hadde jeg sjelden noe mer med de brødrene å gjøre.

Kanskje fordi jeg da så enda mer på TV, for å holde meg unna dem, i tilfelle de var sure på meg, siden han ene av dem fikk skylda, for noe jeg hadde gjort.

Hvem vet.

Mora mi var så kald og streng, og jeg ble liksom tatt litt på senga, for dette var en tid, da det meste gikk greit vel, så jeg orka ikke noe kjefting, men skyldte på han lillebroren til Pål Andre da.

Men men.

Uten at de noen gang snakka med meg, om det her.

Men men.

En gang, i et friminutt, på skolen, så var jeg tørst kanskje da, og så noe vann, som lå på en trebenk, i skolegården, ved siden av der jeg satt.

Så tok jeg tunga på det, også var det snørr.

(Jeg vet ikke hva jeg tenkte på egentlig, jeg var helt i ørska.

Jeg kjeda meg kanskje, eller noe).

Men men.

Så det var ekkelt, det var helt sikkert.

Jeg fortalte det til søstera mi.

Og også en annen gang.

Og da sa jeg det, at det var noen andre som hadde gjort det.

Og da 'arresterte' Pia meg, og sa det, at jeg hadde fortalt om dette før, og da var det meg selv som

hadde gjort det.

Så Pia kunne også være streng og kald, vil jeg si.

Det har hu etter mora si kanskje.

Hvem vet.

Men men.

Vi bodde i Mellomhagen i to år og to måneder, ser jeg her på skjemaet til folkeregisteret nå.

Fra mars 1976 til mai 1978.

Så det var mer som skjedde, da vi bodde i Mellomhagen, enn de andre stedene, som vi bodde, før det her.

Og jeg var jo også eldre, når jeg bodde i Mellomhagen, enn de andre stedene, som jeg har skrevet om.

Det er sikkert mye jeg har glemt nå og, som skjedde den tiden vi bodde i Mellomhagen.

Vi var blant annet på ferie, i Danmark, sommeren før jeg begynte i første klasse, mener jeg å huske.

Men jeg får heller skrive mer om dette etterhvert eventuelt.

Nå har jeg skrevet dette kapitellet, i ett nå, så jeg trenger vel en pause nå, får å si det sånn.

Men jeg lurer på om jeg skal skrive et eget kapitell, om de feriene vi var på, med mora vår og Arne Thomassen, mens vi bodde i Mellomhagen.

Vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 6: Mer fra Mellomhagen

Inger Lise kontaktet meg en gang, i skolegården, på Østre Halsen.

Hun sa, (foran mange andre gutter på min alder vel), i et friminutt, (mens hu stod sammen med noen andre jenter i Storgata vel), at hun hadde sett meg naken, på Hvittensand, da jeg var liten.

Jeg sa at det ikke var sant.

Men det kan ha vært sant, for mora vår lot noen gang søstera mi og meg, gå nakne rundt, (da vi var sånn 3-4 år kanskje), på Hvittensand og også på en øy en gang, når Arne Thormod kjørte oss ut med båten.

Den gangen lagde mora vår til og med blomsterkranser, til søstera mi og meg, så vi gikk nakne rundt, som 3-4 åringer kanskje, med blomsterkranser, med enten hestehov eller prestekrager på

hodet.

Så Pia og jeg har vært hippier, kan man kanskje si.

Så sånn var det.

Ellers så jeg ikke noe til de ungene vi kjente fra Storgata.

Det føltes som en evighet siden, at vi hadde bodd i Storgata, da jeg begynte i første klasse.

(Det var vel to år tidligere).

Og det var for langt å gå til Storgata å leke, når man bodde i Mellomhagen.

Så det er mulig at jeg gikk på barnehage eller i klassen, med noen jeg kjente fra Storgata, men jeg kjente de ikke igjen isåfall.

Men nabojenta, Inger Lise, (eller om hun kanskje het Anne Lise, eller noe sånt), hun kjente jeg igjen, den gangen hun mobba meg.

Hun var aldri noe særlig vennskapelig, hun nabojenta, det var vel oftest noe erting, hvis jeg hørte noe fra henne.

Men men, erting var kanskje bedre enn ikke noe.

Så helt slettet fra hukommelsen min var ikke den tiden, i Storgata.

Jeg var veldig opptatt av å være flink på skolen, (for det ville mora og faren min, at jeg skulle være).

Men jeg kjente faktisk igjen hu nabojenta, fra Storgata, en gang, i et friminutt, i første klasse.

Selv om hun mobba meg, og jeg ble flau, siden hu sa hu hadde sett meg naken, (spesielt siden det var foran mange andre unger), så jeg nektet på det, og sa ikke noe mer.

Men men.

Frøken var ei dame i 30-åra kanskje, og jeg husker spesielt en ting hu sa.

Hu sa en gang at et menneske, var verdt mer, enn alle penger og alt av gull og edelstener, på jorden.

Menneskeverd, kaltes vel det.

Så hun hadde vel et kristent, eller humant, livssyn, tror jeg.

Og jeg hadde vel ikke tenkt sånn før, at frøken sa dette, men etter dette, så tenkte jeg vel mer sånn, tror jeg.

Så sånn var det.

Vi hadde svømming, allerede i første klasse, men jeg likte meg ikke så bra, i svømmehallen, men når vi dro til en badestrand, ut mot Tjølling der, eller noe, helt på slutten av året, med frøken, da

klarte jeg å svømme noen tak i sjøen, husker jeg.

(Det var en fin strand.

Vi måtte vel ta bussen tror jeg, fra Østre Halsen.

Eller om vi gikk.

Hm.

Men Hvittensand var vel nærmere da, men dit gikk vi ikke, av en eller annen grunn.

Men men).

Jeg ringte en gang, til Larvik trygdekontor, angående noe trygd, som onkelen min hadde søkt om for meg, i 2007 kanskje.

Da var det ei i den klassen, som jobba der, og hu jeg prata med, hilste fra henne, og sa at de ikke fått tak i meg, så derfor hadde de ikke invitert meg, til en gjenforeningsfest, som de hadde hatt.

Men men.

Jeg satt ganske langt foran, i klasserommet.

Det var to som het Erik, i klassen.

Og jeg var flink til å 'drite meg ut'.

Frøken sa at en måtte hete 'Erik E', og en måtte hete 'Erik R'.

'Da vil jeg hete Erik E, smalt det fra meg'.

Men det fikk jeg ikke lov til.

Jeg måtte hete 'Erik R', siden jeg het Ribsskog til etternavn.

Så sånn var det.

Etter det var jeg kanskje litt mer forsiktig før jeg sa noe høyt i klasserommet igjen.

Jeg jenka meg nok ned et par hakk, etter det.

Vi dro til Danmark, sommeren før jeg begynte i første klasse.

Vi kjørte vel til Helsingborg, mener jeg å huske.

Og tok ferja over til Helsingør.

Jeg skrev sånne små lapper, i bilen, som jeg kasta ut av vinduet, på tilbakeveien, ihvertfall.

'Hadet Sverige' og sånn, skrev jeg på de lappene.

Så sånn var det.

Vi bodde vel på hotell, tror jeg.

Vi var en natt i København, hvor vi så Rundetårn, husker jeg.

Vi hørte også en eksplosjon, som jeg mange år senere har hørt var en gassulykke, som drepte mange mennesker vel.

Hvis jeg skjønte det riktig.

Den andre dagen dro vi til Legoland, som var artig, husker jeg.

Jeg lurer på om vi leide et rom i selve Legoland.

Det er mulig.

Vi hadde ikke god råd, sånn som jeg husker det.

Vi hadde vel bare en boble, eller Mini-Morris, og leide ganske små hotellrom, mener jeg å huske.

Men men.

Det var forresten noe mer jeg kom på, fra Ulåsen barnehage.

(Hvor jeg gikk våren 1976 vel).

Og det var det, at vi var på en utflukt, eller noe.

Så ville jeg sitte foran på bussen, (for det syntes jeg var så artig).

Så glemte de nesten meg, når vi kom tilbake til barnehagen igjen.

(Jeg hadde kanskje sagt det, at jeg visste hvor vi skulle da.

Men jeg var jo ganske ny i barnehagen, og ikke fra Larvik, men fra Brunlanes, Halsen, Vestmarka og Berger, så jeg visste jo ikke det).

Men men.

En påskeferie, (muligens påsken 1976), så dro Arne Thomassen, mora vår, Pia og jeg, og bodde på et gårdstun, med en bondesønn, som ikke likte Oslofolk, i Telemark et sted vel.

Påskeaften, så fikk vi et slags påskeegg, med 12 små påskeegg, i en pakning vel.

Mora vår spurte oss, hva vi trodde vi skulle få.

Og jeg svarte nesten riktig.

Så mora mi trodde jeg var synsk, eller noe, ihvertfall noen dager, så lurte hu vel på det.

Dagen etter, så fikk vi en annen gave.

Da gjettet jeg feil, så etter dette, så trodde ikke mora vår at jeg var synsk likevel vel.

Men men.

Hu prata med Arne Thomassen om det her da, at jeg hadde gjetta riktig, og så videre.

Men men.

Jeg fortalte han bondesønnen at vi var fra Larvik, og da roet han seg litt.

Arne Thomassen måtte kjøre tilbake til Larvik, i løpet av ferien, husker jeg.

(Dette kan også ha vært påsken 1976, eller påsken 1977.

Det skal jeg ikke si sikkert).

På en annen ferie, så leide vi en hytte, ikke langt fra en elv.

Det var kukaker, mellom hytta og veien, mener jeg å huske.

Så det var altså et jorde vi måtte gå over da.

Noe sånt.

Så det var skikkelig på landet.

En kveld dro Arne Thomassen for å fiske aleine.

Han falt i elva og kom ikke hjem før sent på kvelden.

Han kunne egentlig ikke svømme, men hadde klart å komme seg i land.

Den første dagen fisket vi ved et vann, men der fikk vi ikke noe fisk.

En av de siste dagene, så var dro vi alle, til den elva, hvor Arne Thomassen hadde falt nedi.

Det var en livlig elv, så det var flaks, kan man si, at Arne Thomassen hadde klart å komme seg opp igjen.

Han fikk så sjokk, da han endelig fikk fisk, sa han, at han falt i elva.

Men men.

Vi fikk også noen få fisk, den dagen, og Arne Thomassen tok et bilde vel, av mora vår, Pia og meg selv, hvor vi hadde fiskene, på en pinne, eller noe.

Noe sånt.

Disse feriene kan ha vært i Telemark, lurer jeg litt på, siden vi vel ikke kjørte så veldig langt, fra Larvik.

Men men.

Noe sånt.

Eller kanskje opp mot Numedal.

Kanskje den elven var Lågen?

Hvem vet.

En jul, så dro mora mi, Pia og jeg, med bestefar Johannes og bestemor Ingeborg, til en hytte, som bestefar Johannes, hadde fått låne.

Mora mi kjørte en bil, og vi kom fra hverandre, ved Grenland vel.

Mora mi kontakta politiet i enten Porsgrunn eller Skien, og politiet kjørte oss rundt, tror jeg, til vi fant Johannes og Ingeborg, som kjørte rundt, i den Grenlands-byen, i en lys blå Mazda vel.

Noe sånt.

Vi kjørte en del feil, oppe på fjellet, (eller på landet, var det kanskje), og det var ikke sikkert at det var riktig hytte.

(Jeg fikk aldri med meg det).

Men vi fikk låne en hytte, ihvertfall, som var veldig kald.

Det var ikke vann på hytta, så vi måtte koke snø.

Noe bestemor Ingeborg var sjefen for, må man vel si.

Det hadde snødd mye, så vi måtte måke nesten en meter høye ganger, foran hytta vel, for å komme oss fram.

Som nok bestefar Johannes gjorde.

Det var så kaldt, den første kvelden, at mora mi sa jeg skulle ha på meg tre gensere, samtidig.

Før vi fikk fyr i ovnen, og varme i hytta da.

Så sånn var det.

Bestefar Johannes hadde skikonkurranse, for Pia og meg, hver dag.

Det ble litt slitsomt, med både bestemor Ingeborg, (som kunne være slitsom, og liksom komme med noen gloser på et 'skarpt' dansk da, sånn at man ble litt sånn forrundret, over hva hun mente eller sa kanskje), og skikonkurranse, det ble litt kjedelig, hver dag.

Så den andre skikonkurranse-dagen, så satt jeg ganske lenge på utedoen, for å få litt sjelefred.

Det trengte jeg da, husker jeg.

Men men.

Det var også en slags kafe like ved dette stedet.

Der hadde de to Donald-blader, i bladhylla, og jeg husker at jeg klagde på det.

(At de solgte gamle Donald-blader.

Men men).

Det var to damer, litt oppi åra, som jobba der vel.

Men men.

Mora vår hadde fått nye glassfiberski, (som var nye på den her tiden vel), av bestefar Johannes, i en sportsbutikk, i Larvik, like før vi dro på ferien.

Mora vår stod ned den samme bakken, som Pia og jeg hadde hatt konkurranse i, og hu falt så lang hu var, nederst i den bakken.

Mora vår var en ganske god langrennsløper, (til å være dame ihvertfall), vil jeg si, men mestret ikke helt de nye skiene da.

Og fikk en kommentar fra bestefar Johannes, (som stod ved siden av meg, og vel hadde bedt meg følge med på mora vår), om at hun ikke burde ha valgt så smale ski, eller noe.

Noe sånt.

Vi pleide å dra på skitur flere ganger hver vinter.

Også i Larvik, (hvor vi flyttet til etter Mellomhagen), så husker jeg ihvertfall en gang, som mora mi dro meg med, for å gå på ski, i lysløypene, rundt Bøkeskogen, en vinterkveld vel.

Så sånn var det.

Faren min har jeg vel aldri sett på hverken slalomski eller langrennski, men jeg husker en gang, som han prøvde seg på vannski, uten å komme seg opp fra hockey vel, i Drammensfjorden, (når han kanskje elga seg litt på, noen som drev med vannski, mens vi lå og solte oss, når vi var ute med båten, eller noe sånt).

Men men.

Ingeborg og Johannes, traff hverandre, når bestemor Ingeborg, var med faren sin vel, (Hans Anker Heegaard, en tidligere eier av verftet i Fredriksverk, senere agent for to store tyske firmaer, innen skipsfart), var på skiferie, i Norge.

De pleide å dra på ferie, også på andre herskapelige steder, i Europa vel, fortalte bestemor Ingeborg.

Steder som den britiske overklassen, også reiste til.

Kanskje i Alpene og sånn.

Noe sånt.

Ingeborg og Johannes kunne gå lange skiturer, noe begge syntes var artig.

Men men.

Vi gikk ikke så lange skiturer egentlig, siden Pia og jeg var små da.

Men det hendte vi gikk noen kilometer.

Også nede ved Halsen der, så kunne man gå på ski, ikke langt fra marinaen.

Der var det noen populære skiløyper.

Jeg var ikke så glad i å gå på ski.

Jeg var mer glad i å bli ferdig med skituren.

Men en gang, så spurtet jeg de siste hundre meterne, inn til der skiløypene startet, på Halsen.

Og da var det et eldre par vel, som var ute og gikk på ski, og som skrøyt litt av meg vel, der jeg kom spurtende forbi dem, på slutten.

Så sånn var det.

Jeg syklet også opp til Halsen-banen, (som var på veien til den andre barnehagen jeg gikk på), mens jeg gikk i første klasse vel.

Og spurte en gang noen som skulle ha kamp kanskje, om jeg fikk være med.

En gutt sa bare 'nei'.

Så det ble aldri noe fotballsparking med Halsen, for meg.

Selv om jeg spilte litt på den banen ved ungdomsskolen i Mellomhagen da.

Så jeg lærte etterhvert å sparke fotball, uten å tuppe, ihvertfall, mens jeg bodde på Halsen.

Så sånn var det.

Mens jeg bodde på Halsen, så var vi en helg, hos Ågot og Øivind.

Vi sov på Sand, selv om vel faren vår hadde egen leilighet da.

Jeg grein første natten, husker jeg, og Ågot måtte trøste meg.

På en annen ferie der, så var det så mange folk i huset, at Ågot og jeg, måtte sove i stua.

Dette må ha vært en sommer, for det var ganske lyst om kvelden.

Jeg klagde til Ågot, om at en plante, i vinduet, bevegde på seg.

Så sånn var det.

Det var også en veggklokke der, som ringte høyt, hver halvtime, så å sove i stua, i 'Ågot-huset', det var nok litt enklere sagt enn gjort, for å si det sånn.

Jeg låste meg inn på do altså, for andre gang, mens jeg bodde på Halsen.

Da var vel faren min og jeg, også oppe hos rektor Borgen, for faren min sa at jeg kunne bo på Berger.

Så vi var oppe hos rektor Borgen, hans kone Sissel og sønn Erland.

Men så kom mora mi og Arne Thomassen, bort til Ågot.

Faren min var ikke der.

Jeg låste meg inn på do, og var der i 15 minutter kanskje, mens mora mi stod utafor og prøvde å lokke meg ut da.

Hu sa at bestefar Johannes skulle kjøpe ny sykkel til meg.

(Sånn at jeg slapp å ha damesykkel).

Til slutt måtte jeg gå ut, for jeg kunne vel ikke stå inne på do, hele tiden.

Og jeg måtte tilbake til Halsen igjen.

Det tok en god stund, før jeg fikk den sykkelen, husker jeg.

Men jeg fikk den til slutt.

Så sånn var det.

Det var en tøff Apache-sykkel.

Og den fikk jeg samtidig med at vi flyttet til Jegersborggate.

Mer om det senere.

Bestefar Johannes, var en mann, som sjelden sa noe uvennlig vel.

Han kjeftet aldri på meg, sånn som jeg kan huske det.

Men han var ganske gammeldags.

Eller, jeg hadde respekt for han likevel.

Han kunne gå med hatt for eksempel, og røkte pipe.

Ingeborg og han, flyttet jo til Nevlunghavn, våren 1975 vel.

Og jeg husker spesielt en gang, som han løp etter meg, rundt i hagen, i Nevlunghavn, som om vi

lekte sisten da.

Så jeg trengte nesten ikke lekekamerater, når jeg hadde han som bestefar.

Men men.

Noen ganger ville han si til meg, 'du din røver, du din tater'.

Men hvorfor sa det, det veit jeg ikke.

Han skulle vel være morsom, tenkte jeg.

Han kalte meg vel også for 'Rikkemann'.

Noe sånt.

Men men.

Han stelte veldig mye i hagen, og lagde en bro, i tre, over en bekk, som rant gjennom hagen der.

Så den hagen var så fin, at den kom en eller to ganger i Aftenposten, på sommersiden, og så videre.

Bestemor Ingeborg, skrev petiter, (altså korte leserinnlegg), i Aftenposten, under signaturen 'Ankerita', som var hennes mellomnavn, (hun het vel Ingeborg Ankerita Elisabeth Ribsskog f. Heegaard).

Bestemor Ingeborg hadde bodd i Norge, siden like etter krigen, og var norsk statsborger, fortalte hun meg, da jeg ringte henne fra Liverpool, men hun snakket fortsatt dansk, så lenge hun levde, må man vel si.

(Selv om det vel var København-dialekt, og ikke for eksempel jydsk, så hun snakket vel ikke verdens mest uforståelige dansk, for å være rettferdig. Men likevel).

På skolen, i Østre Halsen, så lærte jeg det, at danskene ikke var så greie mot Norge, under dansketida.

Frøken sa det, at en måte man kunne se det på, var at det nesten ikke fantes noen bibler, i Norge, på den tiden.

(Dette var visst registrert, på den tiden).

Men at det fantes ti ganger så mange bibler, i Danmark, som i Norge.

Noe sånt.

Jeg ble jo sinna da, for jeg heia for eksempel mye på Norge, hver lørdag, når jeg lå foran TV-en, på rommet til mora mi og Arne Thormod, og så på ski-mesterskap, osv.

Så jeg tok jo opp det her, med en gang jeg kom inn døra, den neste gang vi besøkte Ingeborg og Johannes, i Nevlunghavn.

Jeg klagde til Ingeborg, på at danskene ikke var noe greie, mot nordmennene, under dansketida.

Bestemor Ingeborg lo av dette med biblene, og vi ble ikke enige.

Bestefar Johannes og mora mi, (og Pia), de sa ingenting.

Så sånn var det.

Så etter det, så hadde kanskje bestemor Ingeborg, et horn i siden, til meg.

I første klasse, på Østre Halsen, så lagde vi også en heks, i håndarbeidstimen, ikke lenge før jul.

Mora mi lo, når jeg kom hjem med den fra skolen, og sa at den, den måtte jeg gi til bestemor Ingeborg.

Og en stund etter jul, så hadde bestemor Ingeborg hengt opp den heksa, på soverommet sitt, hvor hun hadde himmelseng osv., (kanskje fordi hun var adelig, etter Gjedde og Løvenbalk, og så videre).

Bestefar Johannes hadde sitt eget soverom, med en vanlig dobbeltseng vel.

Så om bestemor Ingeborg var 'sjefen'?

Hva vet jeg.

Hm.

Mens vi bodde i Mellomhagen, så begynte mora mi å spørre Arne Thomassen, om han kunne ta meg med på travbanen, hvor han pleide å dra, hver søndag.

Travbanen i Larvik, (Hovland-banen), var stengt, noen år tidligere vel.

Men Arne Thomassen pleide å dra, på Klosterskogen Travbane, i Grenland.

På Jarlsberg Travbane, ved Tønsberg.

Og på Drammen Travbane.

(Mest på Jarslberg vel.

Det var vel den nærmeste travbanen).

Så sånn var det.

Den første gangen jeg var med på travbanen, var på Klosterskogen travbane, husker jeg.

Vi satt stille ved et bord, under alle løpene.

Det var litt kjedelig.

Men men.

Ofte kjørte Arne Thomassen selv til travbanen, men da satt det ofte på noen kamerater av han.

Enten det, ellers så satt vi på med en kamerat av han.

Arne Thomassen kjente mange folk på travbanene, så det varierte hvem vi dro sammen med da.

En sjelden gang, så tok vi travbane-bussen, fra Larvik til Klosterskogen vel.

Og den bussen var full av røyk, husker jeg.

Men men.

Arne Thomassen ville gå i tweed-dress vel, (eller ihvertfall dressjakke vel), på travbanen.

Så sånn var det.

Man kunne visst selge bonger, fortalte han en gang.

Hvis man hadde alle riktige, etter for eksempel tre løp, så kunne man selge bongen, til noen som ville hvitvaske penger, da kanskje.

Så sånn var det.

Arne Thomassen hadde en kamerat, eller kollega, som bodde opp mot Bøkeskogen, i Larvik.

Han kameraten hadde en sønn, som var et år eldre, eller like gammel, som meg.

Han het vel Morten, mener jeg.

Vi flyttet fra Mellomhagen, våren 1978, til Jegersborggate i Larvik sentrum, (et hus som bestefar Johannes kjøpte til mora mi. Sånn tror jeg det var).

Vi flyttet i mai måned, midt i skoleåret.

Men vi bodde først en ukes tid, eller noe, hos Morten og de, som bodde på ravet, heter det kanskje, de bodde midt i den hellinga, som var opp mot Bøkeskogen, fra Larvik sentrum.

(Bøkeskogen er vel på toppen av en morene fra istiden, mener jeg).

Så sånn var det.

Der fortalte vel faren til Morten, eller noe, at vi skulle leike 'kappe land'.

Det var noe man leike på asfalten, oppi der, og man måtte ha et kritt, og markere, hvor langt man kunne strekke beinet vel, innpå de andre ungene sitt krittmerkede 'land' da.

Så ble ens land større da.

Så sånn var det.

Han Morten lærte meg også det, å leite etter tomflasker, på Jarlsberg travbane, var det vel.

Vi panta flaskene i Larvik, og han Morten likte vel ikke det, at jeg panta mine flasker, i en kiosk,

ned mot Larvik Torg.

Noe sånt.

Men men.

Vi bodde hos Morten og dem, da Melodi Grand Prix-finalen var, og Baccara var med, husker jeg.

Jeg husker at mora mi likte dem.

Vi dro også på Larvik Turn-kamp, på Loisenlund.

Det var gratis, å komme inn, etter første omgang.

Så sånn var det.

Larvik Turn vant 4-1 vel.

Noe sånt.

Mens vi bodde på Halsen, så tok mora mi med Pia og meg, og så en kamp, mellom Fram og Odd, på Fram stadion, (muligens cup-kamp?), som Odd vant 3-1.

men men.

'Corner er mål', husker jeg at tilskuerne ropte, når Fram hadde corner.

Men men.

Så jeg hadde sett kamper med både Fram og Larvik Turn, før jeg flyttet til fast adresse, i Larvik by.

Så sånn var det.

Mora vår pleide også og ta med Pia og meg, på Munken kino, i Larvik, (nede ved havna, ikke langt fra Larvik Togstasjon).

Der så vi Flåklypa Grand Prix, husker jeg, og jeg fikk vel en plakat av Ludvig, mens søstera mi fikk en plakat av Solan Gundersen, eller hva den kråka het.

(Hvis det ikke var omvendt).

Noe sånt.

Mora vår tok oss også med og så 'Olsenbanden raner Verdensbanken', husker jeg.

Men men.

Faren vår tok oss en gang med og så Mormor og de åtte ungene, på Thorshov, tror jeg, en gang vi var på besøk hos han, og han skulle noe ærend inne i Oslo vel.

Noe sånt.

Mora til Morten, ba meg hjelpe henne med tippekupongen, når vi bodde der.

Jeg var ikke så flink, (det var også norske 3. divisjonskamper, eller noe, så det er mulig vi bodde der en stund, om sommeren og, mens Arne Thomassen prøvde å fikse noe i huset, i Jegersborggate. Hva vet jeg).

Så mora til Morten fikk vel bare to riktige, tror jeg.

Noe sånt.

Det er mulig at faren til Morten jobba i samme firma, som Arne Thomassen, eller noe.

At de drev med byggearbeid.

Noe sånt.

Arne Thomassen kjente også en kunstner, oppi der.

Han malte landskaps-maleri, av skog, osv., vel.

Han hadde hull i sokken sin en gang, husker jeg, så han ble vel ikke så rik, av det.

En gang, så tok jeg på et bilde, med fingeren.

Det viste seg at det bildet ikke var ferdig, og at jeg hadde ødelagt maleriet.

(Jeg var vel bare fire år, eller noe, da, tror jeg).

Arne Thomassen måtte kjøpe maleriet, av kunstneren, som liksom fikk seg et støkk da.

Noe sånt.

(Eller at han ble veldig lei seg.

Noe sånt).

Kunstneren malte liksom sånn, at malingen lå i lag, på lerretet, (sånn som jeg husker det), så det var nok vanskelig, å reparere bildet, etter at jeg tok på det.

Men men.

En gang, den korte tida, som vi bodde, hos Morten og dem, så vi Morten og jeg, en sjokolade hver, for å bære masse esker, for noen karer, som hadde en kiosk, eller noe, oppi der.

Så sånn var det.

De var kanskje litt late da, de folka.

Hvem vet.

Det var vel sånn, tror jeg, at faren min og faren til Morten, ville at jeg skulle lære å pante flasker, på travbanene, og at det nok antagelig var sånn, at de ba han Morten da, å lære meg det, å leite etter

flasker, på travbanene da.

At dette ikke var initsiert, av Morten, men av faren hans og stefaren min vel.

Så sånn var vel det.

Det var kronespill, på travbanene, husker jeg, og jeg var mer glad i kronespill, enn spill på hest, som jeg ikke syntes var så enkelt.

Jeg så noen ganger i travprogrammene, og forstod hva de forskjellige kolonnene stod for da.

Det stod hvilke plasseringer hesten hadde hatt, i de forrige løpene.

Det stod navnet på kusken, og hvor mye penger hesten hadde tjent inn vel.

Men travtipping var nesten som en vitenskap, syntes jeg, og jeg ville ikke prøve å skjønne meg på det, med alle de gamle traverne, som Arne Thomassen hang med.

De ville sikkert bare blitt sure.

Penger hadde jeg også dårlig med.

Pengene fra flaskepantingen gikk til godteri og kronespill da.

Så sånn var det.

Jeg kunne kanskje finne 10-15 tomflasker, på en søndag, på travbanen, hvis jeg var heldig.

Det var også mange andre gutter, som leita etter tomflasker der, husker jeg.

På Jarlsberg Travbane, så fikk de etterhvert, en egen kiosk, hvor noen hestejenter satt, og solgte noe godter, for flaskepanterne.

Jeg prata ikke med dem, (de var vel kanskje litt eldre enn meg), jeg var bare opptatt av å pante flasker og få penger til godteri osv., da.

Så sånn var det.

En gang i Nevlunghavn, en sommer, da jeg og Pia var 3-4-5 år vel, så kom tante Ellen og hennes sveitsiske ektemann, på den tiden, (de er nå skilt), Reto Savoldelli, (en tidligere filmregisør vel), på besøk, fra Sveits.

Det var vel også minst en norsk dame til i følget deres, tror jeg.

Reto hadde helskjegg, og Pia og jeg var vel litt redd for han.

Men han kunne trylle, og i hagen til Ingeborg og Johannes, (rundt der hvor bestefar Johannes hadde løpt etter meg den gangen), så tryllet han plutslig fram et kronestykke hver, til Pia og meg, fra bak øret.

Reto snakket jo ikke norsk, men jeg husker denne tryllekunsten ennå.

Så sånn var det.

Ellen og Reto hadde en mongolid sønn, Joakim, som var født omtrent på dagen, et år før meg.

Men jeg tror ikke at han var med da.

Selv om noe av det første husker, er at mora mi satt meg på en gyngehest, (antagelig hos Ingeborg og Johannes, da de bodde i Klokkarstua), og så skulle liksom Joakim herme da, (og tanken var vel kanskje at han skulle bli kvitt mongoliditeten sin, av den her hermingen da, og bli normal. Noe sånt, mener jeg at bestefar Øivind prata om seinere, at Ellen og Reto fikk en ny unge, Rahel Maria, for at Joakim skulle herme/ape etter henne, etterhvert som hun vokste opp, og bli normal da. Det var en slags teori de hadde, som Øivind var veldig skeptisk til, mener jeg å huske, fra rundt 1979 eller 1980 vel, i stua til Ågot og Øivind da).

Jeg syntes det var litt dumt, og gynget ikke så mye.

Så jeg lurer på om Ellen fikk et horn i siden til meg, på grunn av det.

Hvem vet.

Pia og jeg ble sendt i seng, rundt klokken åtte vel, hver kveld, da vi bodde i Mellomhagen.

Vi ville ofte ikke være trøtte, så tidlig.

Vi ville da noen ganger snike oss litt ned i trappa, (ihvertfall jeg), og prøve å høre, hva det ble pratet om, når de hadde gjester, osv.

Men jeg kan ikke huske at jeg hørte hva som ble pratet om.

Arne Thomassen fortalte meg, på begynnelsen av 90-tallet, at mora mi hadde noe slags sykdom, (nerver eller noe), som en kamerat av han, som var psykolog, eller noe, hadde fortalt han om, mens vi bodde på Mellomhagen.

Arne Thomassen mente at jeg også hadde det, men det var noe man kunne leve med, mente han.

(Jeg leide et rom av dem, på Furuset, på begynnelsen av 90-tallet).

Jeg vet ikke helt hva jeg skal tro om det, at for eksempel jeg skulle ha noe sånt, men jeg tar med om det, ihvertfall.

Så sånn var det.

Jeg lurer på om det var en kar, som var grei, og kjørte meg til Shell, en søndag vel, og ga meg fem kroner vel, å kjøpe godteri for.

Han syntes litt synd på meg, virka det kanskje som.

Men men.

Jeg spurte også Arne Thormod en gang, hva folk mente når de sa 'min verden'.

Noe jeg hadde hørt på radioen, kanskje.

Arne Thomassen sa at min verden, var sånn som Shell og sånn.

Så jeg var veldig glad i godteri, og på søndager var det vel bare Shell som var åpent.

Så sånn var det.

En gang, som søstera mi og meg, skulle bli henta av faren vår.

(Noe vi syntes var gjevt, for vi fikk mye brus og godteri hos han.

Og oppmerksomhet, fra han og bestemor Ågot osv.

Og det var ikke så slitsomme, eller 'tyske' kan man kanskje si, som for eksempel mora mi og bestemor Ingeborg.

Eller hva man skal kalle dem.

De var veldig slitsomme og skarpe/syrlige i tonen, noen ganger, mora mi og mormora mi.

Men men).

Så leika vi, i noen svære betongrør, ovenfor Shell der.

(De røra skulle vel brukes til noe kloakk, eller noe, kanskje.

Det var vel en forretning der, som kanskje solgte sånne).

Da skrøyt vi til de andre ungene der, (som vi vel ikke kjente, for de var vel ikke fra Mellomhagen, hvor vi vanligvis lekte).

At vi skulle til faren vår, på Berger da.

(Eller om vi sa Svelvik eller Bergeråsen).

Så da ble vi litt høyere i hatten da, når vi skulle til faren vår, på besøk, og våget oss litt lenger hjemmenfra, for å leke da.

Men men.

En gang, på vei tilbake, fra feriebesøk, hos faren vår.

Så klagde Pia og jeg i bilen, rundt Tønsberg kanskje, på at mora vår var slem, og at vi alltid måtte legge oss mye tidligere hos mora vår, osv.

Og da sa faren vår det, at mora vår var 'gæern', og at vi måtte gå til politiet, og melde mora vår.

(Så dette var nok mens vi bodde i Jegersborggate, i Larvik sentrum, for det var vel ikke politistasjon, tror jeg, på Halsen).

Vi, (eller ihvertfall jeg), ble lei oss, for vi ville jo ikke melde mora vår til politiet heller.

Vi ville bare være litt lenger oppe, om kveldene, osv.

Hos faren vår, så fikk vi være opp til Kveldsnytt kanskje, og hos mora vår, så fikk vi knapt være oppe til Dagsrevyen, (for å overdrive litt).

Så faren vår gikk litt vel langt, synes jeg.

Så om mora vår var gæern, eller ikke, det veit jeg ikke.

Men hun var veldig spesiell, det må man nok si.

Og streng.

Og de var nok veldig spartanske, Arne Thomassen og mora mi.

Ofte var det bare vann fra springen, til middagen, men vi fikk ikke lov å klage.

Så vi hadde ofte dårlig råd, ihvertfall etter at vi flyttet til Jegersborggate.

Nå har jeg vel skrevet det meste, av det jeg husker fra Mellomhagen.

(Selv om det skjedde mye der, og jeg sikkert har glemt å skrive mye og).

I Jegersborggate, så skjedde det vel nesten enda mer.

Jeg skal skrive mer om det som skjedde i Jegersborggate, i det neste kapitellet.

Blant annet ble Arne Thomassen og mora mi sin sønn, (min halvbror), Axel, født, mens vi bodde i Jegersborggate.

Jeg skal se om jeg får med mer om det i det neste kapittelet.

Vi får se om jeg klarer det.

Vi får se.

Kapittel 7: Nevlunghavn

Etter at jeg skrev det forrige kapitellet, i går, så kom jeg på mange flere episoder, fra den her tiden, (fra før vi flyttet til Jegersborggate), som jeg tenkte jeg kunne ta med om, i et eget kapitell.

Jeg skrev for eksempel det, at hu venninna til søstera mi, som stod naken i oppkjørselen vår, i Mellomhagen, og spylte seg med hageslangen, under vinduet til rommet mitt cirka, at hu var den første jenta, (bortsett fra søstera mi), som jeg hadde sett naken.

Men, mora vår tok oss jo med på Hvittensand, og Langestrand og andre strender, kanskje en gang i uka, hver sommer, og på for eksempel Hvittensand, så var det ikke bare Pia og meg, som bada nakne, det var også jenter, langt opp mot skolealderen vel.

Så det var ikke sånn at jeg reagerte så utrolig mye, på hu jenta som stod naken, i oppkjørselen vår.

Jeg bare registrerte henne vel, og ble litt overrasket, og gikk videre ut av hagen vår, og ut i Mellomhagen.

Så sånn var det.

Jeg husker en helg, som jeg var hos bestemor Ingeborg og bestefar Johannes, i Nevlunghavn, da hverken mora mi eller søstera mi var med.

(Av en eller annen grunn).

Dette var en lørdag, og jeg hadde ikke fått lørdagsgodt.

Bestemor Ingeborg var opptatt på kjøkkenet, og bestefar Johannes satt i sine egne tanker, (nærmest som i en døs, eller nesten som i en trance), i TV-stuen, i huset deres, i Blombakken, i Nevlunghavn.

(Han satt der hvor han pleide å sitte å røyke pipe.

Så sånn var det).

Jeg klagde til bestefar Johannes, om jeg kunne få penger til å kjøpe lørdagsgodt.

Jeg regna med at jeg kanskje ville få en femmer da, eller noe.

(Sånn som kanskje Ågot og Øivind, på Sand, ville ha gitt meg).

Men nei.

Bestefar Johannes ut døra, med meg på slep, ned til en butikk, nederst i Blombakken.

Det var en gammeldags butikk, uten særlig utvalg, av fristende godteri.

Det var en eldre kar, som drev butikken, og godteriet lå under en disk vel.

(Det var en butikk, med litt bedre utvalg, nede ved havna, et steinkast unna.

Som jeg nok ville ha gått til selv, hvis jeg hadde fått noen penger.

Men bestefar Johannes pleide kanskje heller å gå til den her butikken da, for å kjøpe tobakk, eller noe.

Hvem vet).

Jeg valgte vel en sjokolade da, selv om jeg syntes dette ble kjedelig.

Det var liksom ikke noe å gjøre, den dagen.

Og jeg våkna ikke opp av å få lørdagsgodt, i den butikken, heller.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Vi pleide jo å dra til Nevlunghavn, mora mi, søstera mi og meg, på søndagene.

Ihvertfall da vi bodde i Brunlanes og den første tiden, i Mellomhagen.

Og da var det hele regla, med søndagsmiddag og søndagstur.

Hver søndag.

Dette var nesten formelt og nesten sermonielt, må man vel nesten si.

En søndag, så fant jeg en mark, blant bringebærene, som bestemor Ingeborg hadde plukket, som dessert, øverst i hagen vel.

Noe sånt.

Jeg begynte å klage da, på marken, men det var visst dårlig bordskikk da sikkert.

Pia og jeg turte knapt å si et ord, under søndagsmiddagene i Blombakken, for bestemor Ingeborg var kjapt ute, og disiplinerte oss, for hver minste detalj da, hvis hun fant noe feil med bordskikken vår.

Vi måtte spørre om vi fikk gå fra bordet, og sånn, på en nesten formell måte, må jeg vel si.

Noe vi ikke var vant med, fra hjemme hos mora vår.

(Og heller ikke fra Ågot og Øivind.

De var mye mer moderne og 'laid back' da.

Enda Ågot hadde vært tjenestepike, for familien Jebsen, på Berger, i årene før og etter krigen.

Og Jebsen de eide nesten hele Berger, for de hadde to tekstilfabrikker der, og hadde bygget kirken og gamlehjemmet, osv.

Så sånn var det).

Men man kunne merke det, at bestemor Ingeborg hadde en morfar, (Anders Gjedde Nyholm), som var Chef for Generalkommandoen, i Danmark, i 1930-årene.

Det var den samme stillingen, som kalles Forsvarsjef, i dag, selv om den stillingen vel da var mer detaljert, i styringen av stridskreftene, vil jeg tro, enn det Forsvarsjefens jobb innebærer, nå for tiden.

Men men.

Bestemor Ingeborg var oppvokst i en herskapelig bolig, i Fredriksværk, med privat lærer osv.

Faren hennes var fabrikkeier der, for et kjent jernverk, men tapte fabrikken til en svoger, siden han ikke var 'jovial', sa min mormor til meg, da jeg ringte henne fra Liverpool, rundt 2008 vel.

Hennes farfar hadde forært Fredriksverk, (som ligger på Sjælland vel), havnen, har bestemor

Ingeborg skrevet i noe slektsforskning, som Bjørn Ribsskog, i min morfars slekt, har samlet inn, rundt 2002 vel, og som jeg fikk sendt, til Liverpool, rundt 2008 vel.

Hennes farmor het Hagerup, (og var etter Falkener, fra Trondheim, blant annet, fant jeg ut, da jeg drev med slektsforskning, da jeg bodde i Liverpool), og det var kanskje derfor at mora vår pleide å lise Inger Hagerups dikt, 'Lille Persille', om kvelden, som god-natt fortelling, for Pia og meg, da vi bodde i Storgata, på Østre Halsen.

Hennes mormor, het Mary Eva Carla Fog, og hun var etter Foss, Løvenbalk, kong Christoffer II av Danmark, Odin, Farao, Cesar, Kong David av Israel, profeten Muhammed, tror jeg, Kleopatra, Gange-Rolf, Willhelm Erobreren, Karl den Store, osv., osv.

Så hun var aristokrat.

Christoffer II av Danmark, hadde to barn vel, med en jomfru av de gamle Lunge'r, har jeg lest, når jeg har drevet med slektsforskning, på Roskildehistorie.dk, var det vel.

De var visst ikke gift, stod det, men hun damen var jo adelig, så man må vel si at hun var fin, likevel.

Dette var i vikingetiden, omtrent.

På 1300-tallet, eller noe vel.

Ihvertfall for mange hundre år siden.

Så fikk Christoffer II seg en annen kone, fra Pommern, eller noe.

Og det er etter disse, som Oldenburg'ene, som har kongetronene i Norge, Danmark og snart England vel, er etter.

Så vår linje er kanskje diskuterbart finere.

Det var mye oppstand og krig, på den tiden, som Christoffer II regjerte, så hvem vet om de ikke egentlig var gift?

Det er vel rart om en adelige jomfru, (av de gamle Lunge'r), skal få barn utenfor ekteskapet?

Broren hennes var visst prest, mener jeg å ha lest.

Kanskje han viet de?

Hvem vet.

Så vår slekt er kanskje egentlig de egentlige kongene av Norge og Danmark osv. da.

Bestemor Ingeborg, sa en gang det, da hun bodde i Stavern, på midten av 80-tallet, og Pia og jeg kom for å besøke henne, i en ukes tid.

(Den første ferien vi var der).

Da sa hun, når hun så meg, at hun syntes det var jeg som skulle blitt konge, og ikke Haakon

Magnus.

(Hun halvveis mumlet det kanskje).

Jeg skjønte jo ingenting da, for det er aldri noen som har fortalt meg det, at bestemor Ingeborg, var en aristokrat/kongelig.

Dette er noe jeg har søkt på nettet om, etter at jeg leste det, i bestemor Ingeborgs testamente, (i 2009), at hun arvet Magna og Holger Adeler.

Jeg gjenkjente Adeler som et veldig fint navn, (Cort Adeler er jo kjent, mener jeg), og begynte å søke om min mormors slekt, på nettet, høsten 2009 vel, noen måneder etter at bestemor Ingeborg døde, og jeg fikk testamentet hennes sendt fra Larvik Tingrett, siden jeg ikke hørte noe fra mine slektninger, om arv.

(Jeg bor nemlig som en flyktning, i England, etter å ha overhørt, da jeg jobbet som låseansvarlig på Rimi Bjørndal, (ved siden av jobb som låseansvarlig på Rimi Langhus og heltidsstudier på ingeniørhøyskolen), i 2003 at jeg var forfulgt av 'mafian', og jeg ble forsøkt myrdet på onkel Martin sin samboer, Grete Ingebrigtsen, sin gård, i Kvelde, i 2005, og flyktet deretter tilbake til England igjen, hvor jeg også studerte, i 2004/05).

Så sånn var det.

Min mormor, fortalte på telefonen, da jeg bodde i Liverpool, at de bodde et år i Tyrol, etter at hennes far mistet jernverket.

Så ble hennes far agent, for to store tyske firma, (innen skipsfart, har jeg senere funnet ut, ved å søke på Heegaard, i Google Books), og de bodde i en herskapelig vel leilighet, i København, med hele vegger dekket av speil, og en dame som spilte piano, under måltidene, fortalte bestemor Ingeborg meg.

Hun var også på slottsball, i Amalienborg, eller hva det heter, har min mormor fortalt meg tidligere.

Så sånn var det.

Hennes morfars mor, het Maren Gjedde.

Hun bodde på Højriis slott, på Mors, og min mormor var veldig stolt av å være i slekt med henne.

Maren Gjeddes ektemann het L. C. Nyholm, har jeg lest, og han var Hofjægermester, og hadde en herregård i Fredrikshavn, som het Bangsbo.

Han var også politiker for Venstre vel, med mere.

De fikk visst 12-13 barn, har jeg lest, og den eldste, var som en far, for de andre.

Den eldste var Didrik Galtrup Gjedde Nyholm, og han ble leder for de internasjonale domstolene i Kairo, (hvor britene styrte), og han ble også valgt inn i Folkedomstolen i Haag, og skulle egentlig dømt, mellom Norge og Danmark, om Grønland.

Men han ble syk like før, sa min mormor, på telefonen, da jeg bodde i Liverpool.

Det hadde visst stått i avisen, i Danmark, 'blir det Didrik Galtrup Gjedde Nyholm eller blir det 'N.N'', som skal dømme, sa min mormor på telefonen, husker jeg.

Jeg har søkt på nettet, og sett at et antikvariat, i USA, var det vel, selger et bokmerke, eller noe, fra min tippoldefars storebror da, (Didrik Galtrup Gjedde Nyholm), hvor han siterer et dikt fritt etter Ibsen.

Så Didrik Nyholm var nok kanksje en Norgesvenn, vil jeg tippe på, (siden han siterte Ibsen), så hvem vet, hvis han hadde fått dømme, så hadde kanskje Norge fått Grønland?

Hvem vet.

Men men.

Didrik Nyholm fikk ingen etterkommere, men ble nominert til Nobels Fredspris, av en professor, ved Københavns Universitet, i 1931 vel, har jeg funnet ut ved å gjøre noe research, på nettet.

(Selv om det fra nettet var litt uklart vel, om Didrik Nyholm døde i 1930 eller 1940.

Men men).

På slutten av 80-tallet, så fikk jeg notatene etter Didrik Nyholm, av min mormor, som noen hadde lagt i en skuff jeg disponerte vel, i Ågots hus, på Sand.

Jeg fikk også noen fotografier av min tippoldefar, general Anders Gjedde Nyholm, sammen med danskekongen, osv.

Jeg ga noen til min halvbror, Axel Thomassen, en gang han var på besøk der, med meg, fra Oslo, på begynnelsen av 90-tallet.

Etter dette, på mitt neste besøk der, var det vel, så sa min far, at bestemor Ingeborg ville ha den gaven tilbake.

Etter det så så jeg aldri noe mer til de notatene og resten av fotografiene.

Min søster Pia bodde på Sand, på den tiden, og var litt 'på' meg da vel.

Og det ville vel vært litt uhøflig, å drive for mye med de notatene, fra min mors slekt, i min farmors hjem.

Jeg leide et rom, av Axel sin far, Arne Thomassen og hans samboer, Mette Holter, på Furuset, i Oslo, og hadde ikke nøkkel til rommet.

(Og Axel kunne være litt villstyrlig).

Så jeg ville ikke ha de tingene inne i Oslo, hvor jeg bodde som student da, egentlig, men hadde et friår, for å spare opp penger, til videre studier.

Jeg hadde ikke fått etablert meg ordentlig, i Oslo, så derfor ble de dokumentene liggende hos Ågot, på Sand, før de plutselig forsvant igjen, antagelig tilbake til bestemor Ingeborg.

De memoarene til Didrik Nyholm, var også så sirlig skrevet, med penn, at jeg ikke klarte å tyde det

nøyaktig, hva som stod der.

Da måtte jeg nok ha sittet ved et skrivebord, med en god leselampe, men det hadde jeg ikke, der jeg bodde, på den tiden.

Og på kontoret i huset til Ågot, så stod det skrivemaskiner og regnemaskiner og kopimaskiner, over alt.

Min far hadde begynt å jobbe med sengebutikk, i Drammen, og min onkel Håkon, (som kunne være litt erte-te og kanskje grinete), han regjerte over Strømm Trevare og kontoret i huset til Ågot da, (selv om han ikke jobbet så utrolig mye, grunnet en skade i armen), så det fristet ikke, å sitte inne på det kontoret da, for Håkon, han var sånn, at han ble ergelig, for nesten hva som helst, så han var det smartest å holde seg unna egentlig, for det meste, husker jeg at jeg syntes.

Jeg ville ihvertfall ikke begynne å rote på Håkons sitt kontor, uten å ha klargjort dette ordentlig med han, på forhånd.

Men da hadde han nok funnet noe å klage på, hvis jeg kjente han rett.

Så det orka jeg ikke, rett og slett.

Så sånn var det.

Men men.

En annen ting jeg kom på, var en gang, som mora vår, Arne Thomassen, Pia og jeg, var og besøkte Ingeborg og Johannes, mens de fortsatt bodde, i Sætre.

En nabogutt, lekte i hagen deres, i en slags naturlig 'sandkasse', eller noe, der vel.

Så begynte han kanskje å bølle litt, eller være for ovenpå.

Og da hadde Pia og jeg begynt å samarbeide, om å tulle litt med han gutten.

At vi tok en lekebil fra han, eller noe.

Dette husker jeg såvidt selv, og bestemor Ingeborg har nevnt dette seinere, at hun syntes det var så artig.

For da hadde hun og Johannes sittet og observert Pia og meg da, for å finne ut hvordan vi fungerte i lek med andre barn, eller noe, kanskje.

Så de gikk kanskje litt nærme.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Min mor ville sjelden si noe negativt om min far, etter skillsmissen.

Men, mens vi bodde i Mellomhagen, så kom hun et par ganger, med noen 'meldinger', om min fars yngre brødre, Håkon og Runar.

(Runar var yngst av de tre brødrene, og har jobbet som tannlege i Ås, fra 70-tallet og helt til dags dato vel).

Men men.

Mora vår sa at Runar egentlig ikke kom inn på Tannlegehøyskolen.

Men at han visste det, at sønnen til sjefen på Tannlegehøyskolen, hadde dårligere karakterer, enn han selv.

Runar klagde så, og så kom han inn på Tannlegehøyskolen like vel.

Mora vår gjorde litt narr av Runar, for det her da.

Hun syntes kanskje at han var litt smålig.

Hvem vet.

Hun lo av det ihvertfall, husker jeg.

Av Håkon så lo hun vel enda mer, tror jeg.

Hun fortalte meg det husker jeg, (også i Mellomhagen), at Tone hadde vært for ung, da de giftet seg.

(Tone (født Løff, fra Drammen), var vel kanskje 15 år, da hun giftet seg med onkel Håkon.

Noe sånt).

Mora mi fortalte meg også det, at onkel Håkon hadde sluppet militæret, med den grunnen, at han savnet maten til bestemor Ågot, og ikke ville spise der.

Så det var kanskje derfor jeg var så bestemt på å klare å fullføre militæret.

(Selv om jeg var i tøff infanteritjeneste, i Geværkompaniet, som var omtrent like tøft som Garden, fikk vi høre av troppsjefen osv., Løytnant Frøshaug, som også hadde vært troppsjef i Garden, blant annet for Alex Rosen.

Hvis jeg ikke hadde klart å fullføre militæret, så hadde nok min mor mobbet meg, vil jeg tro.

Dessuten så var jeg jo fra Bergeråsen, (selv om jeg var i militæret som en Oslo-boer, siden jeg hadde registrert min egen adresse, hos Folkeregisteret, det første året jeg bodde i Oslo, for det var problemer med min fars nye samboer Haldis Humblen, og meg, blant annet), hvor man vel helst skulle fullføre militæret, for å være kar.

Men men).

Jeg husker også at da søstera mi og meg, var sånn 3-4-5-6 år gamle kanskje, så ble vi oppmuntret av bestemor Ågot vel, og muligens faren vår og onkel Håkon, til å fange Humler, på gamle syltetøyglass, på Jordet til Lersbryggen, som lå like ved siden av huset til Ågot og Øivind.

(Jensen Møbler har nå bygget der, på Jordet til Lersbryggen, (som vi kalte det), hvor Pia og jeg

fanga humler da.

Og hvor det også var gresshopper, som jeg har fanget seinere.

Det jordet ble det ikke dyrket noe på, så det var nesten som en eng.

Men men).

Jeg husker også en annen gang, som jeg var på den samme alderen, som jeg lekte nede på verkstedet der.

Jeg skulle lage hytte, var det vel.

(For jeg kjeda meg vel).

Men var kanskje litt 'stormannsgal'.

For jeg var i en annen del av verkstedet, enn der faren min og dem jobba, (jeg var i den delen nærmest der Jensen Møbler er nå).

Også limte jeg sammen to bord, på 4-5 meter vel, med trelim.

Også gikk jeg opp til Ågot.

Men jeg tror de nede på verkstedet, (Øivind, Håkon og faren min), kanskje kan ha blitt sure, når de så hva jeg hadde gjort.

For sånne bord var sikkert dyre.

De ble jo brukt til møbelproduksjon egentlig da.

Det var ferdig høvlede bord, (altså planker), av gran vel, uten så veldig mye kvist på, tror jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på, i går, når jeg skrev ned noen notater, i en engelsk syvende sans, som jeg har her.

Hos faren min i Hellinga, så stod det også en bilbane, som jeg vel hadde fått til bursdaggave, eller noe, en gang.

Men mora vår nekta jo faren vår, å møte oss, i et drøyt års tid vel, mens vi bodde i Brunlanes, og muligens også før dette.

(Mora mi låste jo døra, den gangen faren min dukka opp i Brunlanes der.

Og vi fikk ikke lov til å prate med han).

Men men.

Så den bilbanen, den brukte faren min og hans kamerat Atle, fra Oslo.

Så da jeg endelig fikk komme på besøk, i Hellinga 7B, hvor faren min flyttet til, på Bergeråsen, etter å ha flyttet tilbake til foreldrene sine, på Sand, etter seperasjonen, fra mora vår.

Da, så var noen sånne sølvfargede, strømledende, metalltråder, under de bilene, til bilbanen, slitt vekk.

Så bilbanen virket ikke.

Så Atle og faren min hadde hatt mye morsomt, med min bilbane da.

(Selv om jeg ikke visste at jeg hadde fått en bilbane, før etter at bilene hadde blitt slitt ut.

Så sånn var det.

Men faren min kjøpte vel nye biler, eller noe, på Lyche, i Drammen, eller noe, tror jeg, etterhvert.

Noe sånt).

Faren min var forresten langt nede, etter bruddet med mora mi, (sånn som jeg har forstått det).

Han fikk visst noen slags piller, av legen, og en gang han var på besøk hos oss, i Larvik, så måtte han ha buksa kneppet opp, av en eller annen grunn, på grunn av mageproblemer, tror jeg.

Den Mercedesen, som han kjørte, da han var i Brunlanes, og ikke fikk snakke med søstera mi og meg.

(Jeg tror det kan ha vært den bilen, ihvertfall).

Den kræsjet faren min, i fjellveggen, ved Bergeråsen.

Kanskje det var etter at han kom hjem fra Brunlanes?

Hvem vet.

Faren min hadde så gått hjem til onkel Håkon, som også bodde i Hellinga da, sammen med Tone og min kusine Lene, (som er døv).

Dette har jeg lest, på 80-tallet vel, i en utgave av Svelviks Tidende vel, som faren min hadde, i en skuff i reolen, i Hellinga, sammen med masse fotografier osv.

Faren min hadde masse fotografier av blant annet damer i bikini, husker jeg.

Som han hadde vært sammen med da, og kjørt ut med båten sammen med sikkert.

Mange forkjellige damer, i 20-årene vel, sånn som jeg husker det.

Men men.

Faren min pleide å dra inn til Oslo, på en nattklubb som het Leoparden vel, (eller om det var Frascati), og sjekke damer.

Men men.

Han hadde blant annet en after-shave, som het Baracuda vel, og han hadde noen skinnsko, som var svart og brun-mønstrede, husker jeg.

Som så rimelig 'pimpa' ut.

Men men.

Faren min hadde også pornoblader, i reolen, og faren min sa det, husker jeg, (en gang jeg var på ferie i Hellinga), at jeg kunne/burde lese de.

Dette var nok mens jeg gikk i første klasse da.

Noe sånt.

Jeg leste sex-historiene, som leserne sendte inn, husker jeg.

(For jeg hadde jo lært å lese, på skolen).

Og det var også sånn, på Berger, at vi fetterne og kusinene, syntes det var artig, når vi var samlet, i ferier, osv.

Jeg var den elste av oss søskenbarna, og som en storebror, (eller kanskje far), for resten.

Men jeg var egentlig ikke så moden.

En gang vi søskenbarna møttes, på Sand/Bergeråsen.

Så dro jeg med Lene, søstera mi, Ove, Heidi og Tommy, (Lene sin lillebror), vel.

Dette må ha vært like før jeg flytta til faren min, kanskje sommeren 1979, eller noe.

Jeg fikk alle med på å kle av seg nakne, og hoppe rundt i ring, i senga til faren min.

(Untatt meg selv, jeg var litt sjenert, så jeg stod bare i senga mi, og så på).

Så kom faren min hjem, og jeg hoppa ut av vinduet, på soverommet til faren min.

Mens de andre kledde på seg da.

Så visste jeg ikke hva jeg skulle gjøre, etter at jeg hadde hoppet ut av vinduet.

Jeg hadde ikke lyst til å bli uvenn med faren min, så jeg bare gikk rundt leiligheten, og inn inngangsdøra igjen.

Da sa ikke faren min noe, og jeg holdt maska, og lot som ingenting da.

Vi var bare så ville, og syntes det var morsomt å møtes igjen, alle søskenbarna.

Så vi måtte liksom gjøre et eller annet, for å få ut energien og sånn da.

Noe sånt.

Vi var liksom en gjeng, som kun så hverandre en gang i året, eller noe sånt, fra før det her da.

Så sånn var det.

Men men.

En annen ting jeg har skrevet ned i den syvende sansen, er at bestefar Johannes, han lærte Pia og meg å spille sjakk, da vi var sånn 6-7-8-9 år gamle, og var på besøk hos han og Ingeborg, i Blumbakken, Nevlunghavn.

De hadde også kinasjakk.

Som vi vel lærte å spille, før vi spilte sjakk.

Bestefar Johannes, mora vår, Pia og meg, vi kunne alle fire ligge på stuegulvet, enkelte søndagsettermiddager, og spille kinasjakk, mens vi ventet på at bestemor Ingeborg, skulle bli ferdige med å lage maten, eller noe.

Så sånn var det.

Det huset deres i Nevlunghavn, var veldig stort og fint.

En fyrvokter hadde bodd der før dem, sa bestemor Ingeborg til meg, når jeg ringte henne fra Liverpool, året før hun døde, eller noe.

Han var visst gal, sa bestemor Ingeborg, han hadde visst stjålet blomster, og gravet ned i hagen.

Grunnen til at jeg spurte var at jeg en gang fant en haug med russiske fotoapparat, på loftet der, som jeg skal komme tilbake til senere.

Det var en spistestue der, en stue fylt med antikke møbler, en TV-stue, og en peisestue.

Det var et kjøkken da, og toalett nede.

Så var det tre soverom og bad oppe.

(Det var vel ikke bygget over peisestuen, tror jeg, så det var færre rom oppe.

Men men).

Badet hadde bidet, noe jeg aldri har sett før eller siden.

Det var også et lite kammers, på innsiden av bestemor Ingeborg sitt rom, hvor Pia og jeg, pleide å sove.

Jeg skrev om en St. Hansaften, da bestefar Johannes tok oss med, ut på tur, i skjærgården, og vi var der, hele natten, og ut i morgentimene, husker jeg.

(Antagelig sommeren 1975).

Den nesten St. Hansaften, så var vi også i Nevlunghavn, husker jeg.

Men da, så måtte vi gå og legge oss, klokken 20, eller noe, vel.

Og jeg husker at Pia og meg, lå og kunne høre at familier, med barn, gikk forbi i Blombakken, på vei ned til havna, for å feire St. Hans da.

Så det var som tortur, husker jeg.

Jeg begynte vel å fortelle Pia, om hvordan det kom til å bli, neste gang vi fikk lov å besøke faren vår.

Jeg fantaserte om hvor mye cola og godteri, osv., som vi kom til å få.

Og om at vi fikk lov å være lenge oppe, osv.

Og gå i butikken, på Sand der, osv.

Så min mors slekt, de kunne være så strenge og spartanske, når det gjaldt godteri, osv.

Så det var som natt og dag, fra min fars slekt.

Hos min far og og hos vår farmor Ågot, så fikk vi nesten så mye godteri og cola, som vi ville ha.

Og de hadde ikke den samme strenge tonen, som var vanlig, i min mors slekt.

Selv om de også kunne ha humor, i min mors slekt.

(Selv om denne humoren nok var 'voksen', sånn at man nok måtte være litt opp i tenårene kanskje, for å forstå den.

De kunne vel være subtile, som det vel heter.

Og min mor kunne også være sarkastisk.

Min mors foreldre prøvde vel mer å oppføre seg høflig og konfort, enn min mor, som var mer moderne.

Så jeg lurer på om min mor også måtte stålsette seg, noen ganger, før hun dro til sine foreldre.

Jeg husker da jeg bodde hos onkel Martin, og de, i Kvelde, i 2005, da klagde Martin på foreldrene sine.

At de var så slitsomme, og skulle liksom prate med alle de møte, når de gikk tur, osv.

Noe sånt.

Så det er et tydelig generasjonsskille der.

Martin og Ellen, (og også mora mi), var veldig moderne.

Mens deres foreldre, var rimelig gammeldagse og konforme da, vil jeg si.

(Selv om Ingeborg, på slutten av 90-tallet, en gang sa til meg, at vi var en 'kunstner-familie').

Men men.

En gang jeg var hos Ingeborg og Johannes, så begynte jeg å blø neseblod.

(Noe jeg ofte gjorde, på 70 og 80-tallet.

Jeg kunne noen ganger blø neseblod, i 15 minutter kanskje, uten å vite hvordan jeg skulle stoppe det.

En gang faren min skulle hente oss, i Jegersborggate, så blødde jeg neseblod.

Faren min sa at jeg måtte ta kaldtvann, på nesa, og det hjalp.

Men men).

Pia sa en gang, at når jeg var 1-2 år, så pleide mora og faren min og vri nesa mi, hvis jeg gråt, for å få meg til å være stille.

Det kan jeg ikke huske noe av selv.

Men kanskje det er derfor jeg blør neseblod.

Hvem vet.

Og jeg vet heller ikke hvordan Pia kan vite det, for hun var jo ikke født enda da, (hun er jo født et år og fem måneder, på dagen, etter meg).

Men jeg begynte altså å blø neseblod, en gang, hos bestemor Ingeborg og bestefar Johannes, i Nevlunghavn.

Og da var det sånn, at neste gang vi dro på besøk der, så hadde bestemor Ingeborg, lagt avispapir, oppå alle teppene, i hele huset.

I trappa og alt vel.

Så hu kunne være litt spesiell noen ganger, vil jeg si.

Hu hadde også da et kjempestort fruktfat, med kun tomater, på bordet, i peisestuen.

Og så sa hun til meg, at jeg måtte spise tomater, for de inneholdt jern, noe som var bra, hvis man var blodfattig, eller noe.

Så sånn var det.

Etter de, mer eller mindre, sermonielle søndagsmiddagene, hos Ingeborg og Johannes, mens vi bodde i Brunlanes, osv.

Så måtte vi alle sammen bli med på søndagstur.

Det var enten ut mot Mølen, eller ut mot Oddane Fort der.

Og vi gikk i et par timer gjerne.

Så sånn var det.

Bestefar Johannes, fortalte en gang, om en kattemann, som bodde ut mot Oddane Fort der.

Mora vår lo litt av det, og jeg spurte da bestefar Johannes, (med mora min sin sarkastiske tone), om han kattemannen da.

Da ble Johannes litt taus, og kanskje såret da.

(Han var kanskje veldig mild og følsom.

Hvem vet.

Han var nok veldig snill, tror jeg ihverfall.

Men men).

Vi kunne også finne en type fredede, gule blomster, ut rundt Oddane Sand der da.

og de plukka mora og søstera mi av en gang seinere, tror jeg, (hvis jeg ikke husker helt feil).

Så mora mi og søstera mi, var kanskje som noen slemme, sorte får da.

Hvem vet.

Noe sånt.

Bestefar Johannes ville da ofte hilse på folk vi traff, på veien.

Det var populært å gå søndagstur, uti der, som vi gikk.

De nevnte en gang, i begynnelsen, da de bodde der, at noen skjær, like utenfor havnebassenget, i Nevlunghavn, ble sagt på folkemunne, å ha blitt kastet ut i sjøen, av noen troll da.

Så sånn var det.

Det var også en hule, like ved Gurvika, (som er en strand for hjerneskadede folk).

Campingen ved siden av Gurvika, er egentlig mye mer kjent vel, den lurer jeg på om heter Kjærstranda.

De er ihvertfall en campingplass, øverst i Blombakken da.

Og like før campingplassen, så er det en hule, og den husker jeg at vi gikk og så litt inni vel, en gang vi gikk på søndagstur, uti der, og jeg tror også at Arne Thomassen var med den gangen, (noe han vanligvis ikke var).

Mora vår, tok med Pia og meg, og bada på den badestranda, ved siden av Gurvika, øverst i Blombakken, på den tiden vi bodde i Brunlanes, var det kanskje.

Og da husker jeg det, at jeg fant en glassmanet, på stranda, som jeg kasta på Pia.

Og som jeg lurer på om hu bærer nag for, ovenfor meg, enda.

Hvem vet.

Det var en fin badestrand, som vi vel hadde for oss selv da.

Så dette var kanskje på våren eller høsten.

Den campingplassen, som den badestranden ligger ved, er en populær campingplass hvor jeg forresten møtte onkel Håkon, en gang, i butikken der, sommeren 1996 vel, (da jeg var på besøk hos bestemor Ingeborg, som da bodde i en eldreleilighet, i Skoleveien, i Nevlunghavn. Men men).

Tone og han, hadde visst sluttet å dra til Danmark, i sommerferiene og hadde visst begynt å campe, (med telt, fortelt og platting vel, og alt), i Nevlunghavn.

Men men.

Jeg husker også en gang, at bestemor Ågot, tok meg med inn til Drammen, mens jeg var på et besøk, på Berger/Sand.

Hu likte duene på Bragernes Torg, husker jeg, og tror at vi spiste, på kafeteriaen i Globus-gården, på Strømsø, var det vel.

Men men.

Bestemor Ågot hadde ikke lappen, så vi dro med bussen, (eller rutebilen, som hu kalte det).

Men men.

Jeg husker en episode, fra Nevlunghavn, fra den tiden vi bodde i Mellomhagen vel.

Pia hadde en gang, (på Hvittensand tror jeg), gitt meg et strå, og bedt meg om å gni det mellom leppene.

Det strået, (eller sivet), hadde noen slags små torner, på seg, så det gjorde kjempevondt, i leppene.

Det var vel noen gutter, sa hun, som hadde vist henne dette.

Så sånn var det.

Jeg banka henne ikke, eller noe, hu kunne vel ha sladra til mora vår.

Selv om det vel kunne hende, at jeg krynte henne, om vinterne, der i Mellomhagen, hvis jeg ikke husker helt feil.

Jeg har skrevet om det, at bestemor Ingeborg, og mora mi, kunne være urettferdige ovenfor meg kanskje.

(Jeg husker ihvertfall det, at mora mi kanskje behandla meg litt dårligere, enn Pia.

Og at hu en gang sa, (for å vinne en krangel/diskusjon), at ting skulle være rettferdige.

Noe jeg senere gjenntok, hvis jeg syntes at hun var urettferdig.

Så det ble vel etterhvert mitt faste argument nesten, i krangler/diskusjoner, med mora mi, at det og det var urettferdig da.

Og da holdt faktisk mora mi kjeft, ihverfall den første gangen jeg gjennok henne/sa det.

Men men).

De kunne være litt kalde ovenfor meg, og jeg kunne bli litt nedbrutt, spesielt av bestemor Ingeborg.

En gang, som jeg var hos Ingeborg og Johannes, sammen med mora mi og Pia.

Så hadde kanskje bestemor Ingeborg sagt en ondsinnet/streng kommentar om meg da, og jeg ble kanskje litt molefunken/nedbrutt.

Noe sånt.

Og da skjedde det, at Pia, på den siden av huset som vendte mot Blombakken, igjen ga meg et sånt strå.

Og jeg var molefunken og trist, så jeg gjorde som Pia sa, igjen, og tok det strået mellom leppene.

Og fikk skikkelig vondt i leppene, igjen da.

Jeg gikk så til bestemor Ingeborg, bestefar Johannes og mora mi, som observerte meg.

De satt rundt hagebordet, på den andre siden av huset.

De hadde noe godteri der, og hadde antagelig ropt meg til seg da.

Jeg skulle til å slader, på Pia, men så huska jeg det, at bestemor Ingeborg, på et tidligere besøk, hadde sagt det, at man ikke skulle sladre.

Så jeg sladret ikke om det Pia hadde gjort.

Og jeg fikk et drops, eller noe, da.

De tre ved bordet, så megetsigende på hverandre, og bestefar Johannes ristet på hodet, husker jeg.

(Uten at jeg skjønte hva de kommuniserte, med kroppspråk, (må man vel si), seg imellom om.

Det er mulig at noen av de voksne hadde bedt Pia om å lure meg, med det sivet?

Det har jeg tenkt senere.

Hvem vet).

Jeg ble så bedt om å gå øverst i hagen, for å leke.

Der var hagen ganske vill, med en del steiner og sånn.

Jeg var glad til, jeg likte meg ikke så godt der.

Ingeborg, mora mi og Pia, var alle tre ganske kalde damer/jenter, vil jeg vel si.

Bestemor Ingeborg kunne lage dramatikk ut av alt mulig, for eksempel om jeg skulle få et drops, eller ikke, da.

Sånne ting.

Så hun var også involvert i oppdragelsen min da, vil jeg vel si.

Hun fortalte meg at det ikke var pent å slader, og så videre, når ikke min mor var der da.

Og Ågot kunne også være litt sånn, at hun kunne klage/kjefte på meg, når jeg senere bodde hos faren min.

'Dom som sier at noen er domme, dom er domme dom', husker jeg at Ågot sa til meg en gang.

Kanskje hu trodde at jeg syntes hun var dum?

Hva vet jeg.

Men jeg ble nok ikke bare oppdratt av foreldrene og stefaren min, men også av besteforeldrene mine da.

Så det var sånn at spesielt bestemor Ingeborg ville oppdra Pia og meg da, og drille oss i bordskikk og oppførsel da, på de ganske hyppige søndagsbesøkene våre, i Nevlunghavn, på siste halvdelen av 70-tallet.

Så sånn var det.

Jeg tror det var like etter at vi flyttet til Mellomhagen.

Så gikk mora mi og meg rundt opp mot Bøkeskogen i Larvik.

Mora mi trodde at jeg hørte dårlig, tror jeg.

(For faren vår hadde jo sagt at hu var 'gæern', så jeg tok alt mora mi sa, med en klype salt, for å si det sånn.

Noe i den duren).

Så dette var muligens den gangen hun tok meg med, til en ørelege, opp mot Bøkeskogen der vel.

Ihvertfall husker jeg det, at vi gikk rundt i en gate, opp mot Bøkeskogen der, også fortalte mora mi meg plutselig, at hun hadde byttet navn på seg selv, søstera mi og meg, fra Olsen til Ribsskog.

Jeg sa vel 'nei', eller noe.

Og da sa hu 'jo', eller noe.

Så det nytta ikke å krangle med henne, (for meg ihvertfall), for mora mi brydde seg nesten aldri om hva jeg sa.

Så sånn var det.

På fødselsattesten min, fra Folkeregisteret, så står det under merknader: 'RIBSSKOG som slektsnavn iflg. bevilling fra fylkesmann i Vestfold 20/5.76'.

Så dette var nok våren/sommeren 1976 da, som mora mi fortalte meg det her, opp mot Bøkeskogen, i Larvik.

Så sånn var nok det.

(Altså et par måneder etter at vi flyttet til Mellomhagen, fra Brunlanes, vel).

Så sånn var det.

(Så mora mi giftet seg aldri med Arne Thomassen, og het aldri Thomassen, forresten.

Hun het først Ribsskog, og så Olsen, (fra cirka 1969 til 1976 da), og så Ribsskog igjen, resten av livet, fram til hun døde, knapt 50 år gammel, i 1999 da.

Så sånn var det.

Det med kidnappingen, det har jeg tenkt litt mer på.

Det var nesten sånn, at mora vår, 'gjettet' Pia og meg, ut av huset, og ut inngangsdøra, og inn i armene, på Runar og faren vår, som stod i oppkjørselen, med en bil parkert der.

(Runars oransje Mercedes vel).

Så sånn var det.

Mora vår skreik vel, når Pia og jeg ble bært inn i bilen.

Og mora vår stod bare noen få meter unna, da dette skjedde, så hun så helt klart, hvem som kidnappet oss, osv.

(For hun var jo like i hælene på Pia og meg, som hun liksom 'skyndet' ut av huset, for å leke, eller få oss noe frisk luft, eller noe sånt, da).

Så sånn var det.

Det er mulig at Heidi kan ha vært bare et drøyt år, da dette skjedde.

Hu sa 'få safta', og fikk en allerede åpnet Solo-flaske av faren sin Runar da, i bilen, like etter at vi kjørte fra Mellomhagen.

Det var vel omtrent det eneste som ble sagt, på den bilturen.

Men men.

Ikke vet jeg hvor gamle unger er, når de sier saft istedet for Solo.

Men det var kanskje sommeren 1977, eventuelt sommeren 1976.

En av de.

Så sånn var det.

Jeg tenkte jo på mora mi, som kanskje var bekymret for Pia og meg, på den ferien, på Sand, etter kidnappingen.

Og det tæret litt på meg, den ferien.

Så da faren min dro meg med til butikken, på Sand, en dag, og vi møtte han høye, mørke karen, i 30-årene vel.

Som faren min sa var politi.

Så ble det litt mye for meg.

For da begynte jeg å bekymre meg, for at faren min måtte i fengsel og, for kidnapping da.

Og det var derfor jeg ville tilbake til mora mi, i Mellomhagen igjen, (etter den episoden med han faren min sa var en politimann), for å prøve å roe det ned litt da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg kom også på en episode, fra Ulåsen, da min mor, oppførtes seg litt rart, syntes jeg.

Vi var ute på en eller annen utflukt, med barnehagen, og skulle få is, når vi kom tilbake, til ved Tagtvedt der da, (var det vel).

I en butikk, så skulle alle få is.

Av en eller annen grunn, så var mora mi, rett utafor den butikken, når hele barnehagen, dukka opp der.

Jeg fortalte mora mi, at vi skulle få is.

Og mora mi misforstod, og gikk inn i butikken og kjøpte en is til meg.

(Hvis jeg husker det riktig).

Så da oppførte mora mi seg litt rart, syntes jeg.

For alle i barnehagen, skulle jo få is, av barnehagen.

Jeg bare sa fra om det.

Siden jeg tilfeldigvis møtte mora mi, og gleda meg til å få is av en barnehage-tante da.

Men det var ikke sånn, at jeg mente det, at mora mi, skulle kjøpe is til meg.

Så det var kanskje en litt rar misforståelse fra mora mi.

(Med forbehold om at jeg husker riktig da).

Så sånn var det.

En gang, så fikk jeg også en lekebil, i posten, fra tante Ellen, i Sveits.

Dette var mens jeg gikk i Ulåsen barnehage, husker jeg.

Det var kanskje til bursdagen min, 25. juli 1976.

Hvem vet.

Mora mi tok med lekebilen til barnehagen.

(Det var en lastebil eller en betongbil, eller noe.

Den så skikkelig fin og fancy ut, husker jeg).

Jeg ble satt i en sandkasse, og skulle leke med bilen.

Jeg var litt trøtt kanskje, og en gutt der nappet lekebilen, og begynte å pløye den ned i sandkassa, og sånne ting, og bilen ble vel ødelagt, tror jeg.

Mora mi og en barnehagetante, stod og så på det hele.

Og barnehagetanten, fortalte det, til mora mi, at hvis man tar med leker, i barnehagen, så kan man ikke kreve det, at andre barn, ikke skal ta de.

Dette var nesten traumatiserende, for meg, en gutt på 5-6 år vel.

Jeg så fram til å leke med den fine bilen, men fikk aldri gleden av det.

Han 'bølle-gutten' bare tok bilen og ødela både den og gleden min da.

Så sånn var det.

Så etter dette, så var jeg ikke så glad i barnehage og skole, osv.

Det var mest for foreldrene mines skyld, at jeg prøvde å være flink på skolen, osv.

Jeg tok nesten aldri med fine ting, på skolen, etterhvert.

Jeg husker at etter at jeg flyttet til faren min, så hadde jeg en skikkelig kul svart og hvit joggedress, som jeg fikk av han og hans nye dame Haldis vel.

En med kule japanske tegn på vel.

Og den så skikkelig kul ut, husker jeg.

Jeg hadde på meg den, og en rød skjorte, en gang.

Og Carl Fredrik Fallan og Ulf Havmo, i klassen, dukka opp på døra mi.

Og Carl spurte meg, 'hvorfor går du ikke sånn kledd, på skolen'.

(Dette var vel mens vi gikk på Svelvik ungdomsskole).

Jeg bare sa 'nei', eller noe, vel.

Jeg likte ikke ta med mine fineste ting og sånn, egentlig på skolen.

Det tilhørte sjeldenhetene, etter dette.

Skolen for meg, var mest noe herk, (ihvertfall før jeg begynte på Handel og Kontor, som jeg syntes var litt artigere).

Og at jeg fikk gode karakterer, var ikke fordi jeg trivdes særlig bra på skolen, men jeg prøvde å leve opp til forventningspresset, fra spesielt faren min da.

(Og vel også moren min og bestemor Ingeborg osv., som nok ville vært slemme/ondsinnede mot meg, hvis jeg ikke hadde klart å komme inn på videregående, eller fått artium, (generell studiekompetanse), for eksempel. Men men).

Så sånn var det.

Noe annet jeg husker, fra da vi var sånn 4-5-6 år gamle, Pia og meg.

Det var det, at Pia måtte ligge sammen med faren vår, i dobbeltsenga hans, når vi var på besøk hos han.

Jeg lå i en enkeltseng, som stod i det samme soverommet, langs veggen ovenfor, den veggen, som min fars seng stod langs.

Dette var kanskje rart, siden min far jobbet med å lage køyesenger.

Men han var jo litt nedbrutt, på den her tiden, (mener jeg å huske, ihvertfall), så kanskje en tom køyeseng, i soverommet hans, hadde gjort han deprimert.

Hva vet jeg.

Jeg husker at Pia protesterte en gang, som 4-5 åring kanskje, og ikke ville ligge i dobbeltsenga, sammen med faren min.

Men da sa faren min noe sånt som at 'jo, du må/skal det', eller noe.

(Uten at jeg fikk med meg det, at det foregikk noe galt der.

Men søstera mi har senere sagt det, at faren min misbrukte henne, når hu måtte ligge i senga hans da.

Og 'fingra' henne sa hun/Christell først, (i Kristiansand, i 1989).

Seinere, (mens jeg bodde i Liverpool), så forrandra Pia det til at han var 'klåfingra'.

Så sånn var det.

En gang Pia og jeg besøkte faren vår, i Hellinga 7B, mellom 1975 og 1979 en gang vel.

Så var min fars dame, fra Bislett der.

Det var ei dame, med mørkt, krøllete hår vel, som het Margrethe.

Hu snakket dialekt vel.

(Og jeg var en gang med faren min inn til Bislett og besøkte henne.

Hu bodde like ved Bislett stadion.

En gang var jeg også med faren min og henne, med danskebåten, fra Oslo til Fredrikshavn, etter at faren min egentlig var sammen med Haldis vel.

Men men).

Margrethe ga meg og søstera mi en pose Maarud potetgull, (100 gram vel), hver.

Vi likte best paprika, (og seinere salt og pepper vel).

Men hun Margrethe hadde kjøpt den litt voksne smaken, med ost og løk, husker jeg.

Det var de gule posene, med litt grønt på vel.

(De med salt var gule og uten grønt, de med paprika var røde, og de med salt og pepper, var brun-spraglete vel.

Men men).

Pia og jeg likte ikke det potetgullet så godt, men vi spiste det likevel.

Det var mye bedre enn ikke noe liksom.

Selv om vi var skuffet over at det var løksmak da.

Vi var ikke vant til sterke smaker, for å si det sånn.

Men hun Margrethe ga ellers et veldig hyggelig inntrykk, forresten, fra det besøket.

Sånn som jeg husker det.

Men men.

En sommer var Pia og jeg også med faren vår på båttur, ned mot Tjøme.

Den første natten, så lå vi til kais, i Holmestrand, og faren vår gikk på fylla.

Vi fikk ikke sove, og gikk ut i båten, og en mann spurte hvor faren vår var vel.

Og fant faren vår, på en pub vel, som kom og prata fylleprat til oss.

'Syntes dere pappa er dum', osv.

Da bare sa vi ikke noe, og gikk å la oss vel.

Dette var en trebåt som faren vår hadde bygget, på Sand, hvor Øivind hadde snekkerverksted.

Vi møtte min fars kamerat, Ernest Eastwood, fra Berger, nede ved Tjømme, og ankret opp ved noen øyer vel, sammen med de, ihvertfall en natt vel.

Ernest var der sammen med sin sønn Frank og datter Anne vel, som var cirka på alder med Pia og meg.

Så sånn var det.

Den båten vi ferierte på da, var en Cabin Cruiser, vil jeg kalle det.

Med lugar foran i båten.

Faren min lagde på begynnelsen av 80-tallet også en havseiler, som han støpte, i betong.

Men han bygde aldri ferdig masta osv.

Men solgte den uten mast og sånn da.

Men men.

Han bygde også en glassfiberjolle i gusje-gul farge.

Den Cabin Cruiser-en, lå i bukta, ved Krok, nedenfor huset til Ågot og Øivind der.

(Krok er et kjent hytteområde, hvor folk fra spesielt Drammensområdet vel, mye har hytter).

Det er veldig langgrunt, nede på Krok, grunnet at en del av en isbre, som for det meste stoppet i Svelvik, (og lagde det kjente sandtaket der), gikk videre til Høyen/Krok vel, før den stoppen, (har jeg lurt på ihvertfall, om det var sånn), og førte nok mye sand med seg, til området rundt Sand da.

Så sånn var nok det.

Vi måtte gå kanskje hundre meter, på havbunnen, uten at vannet steg noe særlig.

Og det er ikke mye tidevann der heller.

(Sånn som det er i England).

Men men.

Det var mye sandflyndrer der, som man gjerne fikk en eller to av, under beinet, for hver gåtur, ut til den Cabin Cruiser-en da.

Så Pia likte ikke det, å gå ut der.

Så faren min kjøpte først en gummijolle, husker jeg, som det gikk hull på, når han og jeg, kjørte ut til båten, en gang.

Seinere lagde han glassfiberjolla da.

På den samme tiden som han dreiv med såpekoking vel.

(Han lagde shampo under merkenavnet 'Charlotte kosmetikk', på slutten av 70-tallet).

Men men.

Faren min hadde også møtt mora mi, da han var ute, med en båt, som han hadde lagd selv.

Han dro til Holmsbu, hvor mora mi bodde på den tiden, (på slutten av 60-tallet).

Så hadde de visst dratt ut til en øy, eller noe, og jeg hadde blitt, hva heter det, jeg hadde blitt.

Mora mi hadde blitt gravid da, for å si det sånn.

Jeg ble jo født 25. juli 1970.

Og da ble jeg visst født, to måneder for tidlig.

Så at mora mi skal ha blitt gravid med meg, på en øy, eller noe, under en båttur.

Det høres litt rart ut.

For hvis man trekker syv måneder, fra 25. juli.

Så blir jo det 25. desember.

Og da er jo Drammensfjorden full av is, og det er nok ikke mulig å få med noen damer ut på båttur da.

Det måtte nok blitt fisketur, på isen, litt lenger opp mot Drammen da, i såfall.

Men men.

Så jeg tror nok at faren min skrønet litt, da han fortalte meg det, på begynnelsen av 80-tallet, at mora mi hadde blitt gravid, (altså at jeg ble unnfanget, heter det vel), under en båttur.

For hvis jeg ikke hadde vært født for tidlig, så ville den båttuen ha vært 25. oktober, og det er i vinterhalvåret, og da pleier det ikke å være noe særlig, å dra på fjorden.

Og hvis det var sant, det som jeg ble fortalt, at jeg var født to måneder for tidlig, så ville jeg i såfall vært unnfanget, 25. desember 1969.

Så det er nok bare tull, det faren min sa, at jeg ble unnfanget, på en båttur.

Men kanskje jeg misforstod, og at forholdet deres begynte, å bli seriøst, etter en båttur.

Hva vet jeg.

Noe sånt.

Men men.

En annen gang, som faren min tok med Pia og meg, ned til stranda, ved Krok der da.

Så hadde vi vært i butikken på Sand.

Og vi skulle få brus da.

Jeg var så glad i sånne 'treats' som engelskmennene kaller det.

Godteri/snacks osv.

Så jeg tok det for gitt, at jeg ville få brus.

Også maste jeg da, om jeg kunne få vørterøl.

(For jeg likte vørterøl og, men ikke like mye som brus).

Så fikk jeg vørterøl og Pia brus.

Og da klagde jeg, på stranda.

Så gjemte faren min vørterøl-flaska og brus-flaska i skogen.

Og Pia og jeg, måtte leite.

Jeg fant vørterøl-flaska.

Og da vant jeg den, og måtte drikke den.

Pia fikk brusflaska da.

Så den turen var ikke helt vellykka.

Men men.

Jeg trodde jeg kom til å få brus, uansett, men fikk bare vørterøl da.

Jeg trodde jeg kom til å få både brus, (som vi var lovet), og vørterøl da.

Men så ikke.

Så jeg klagde når tiden kom, på stranda, til at vi fikk drikken da.

Men men.

Faren min skrøyt vel også, i butikken, på Sand, (eiet av Oddmund Larsen, på den tiden vel), til butikkdamene vel, at sønnen hans, ville ha vørterøl, heller enn brus.

Men det var en misforståelse da.

Jeg ville egentlig ha _både_ vørterøl og brus.

Jeg var så godtegæern og sånn, så jeg ville ha alt mulig av sånt da, for å si det sånn.

Men faren min skjønte nok ikke helt, og jeg skammet meg kanskje litt, og var kanskje litt redd for å få kjeft, i butikken, hvis jeg også maste om brus.

Da hadde jo faren min skryti, til de i butikken, om at jeg heller ville ha vørterøl, så da kunne jeg ikke mase i butikken, om å også få brus da.

Men men.

(Jeg var liksom vant til å få nesten det jeg ville, når vi var hos faren vår, av godteri og sånn.

Jeg så fram til besøkene hos faren min, på grunn av dette.

Siden vi nesten aldri fikk godteri, av mora vår da.

Men men).

En gang jeg var på besøk hos faren min, i Hellinga 7B, (mellom 1975 og 1979 en gang da), når søstera mi ikke var med.

Så hadde faren min en familie, fra Oslo, på besøk.

(Rune Kraft og de?

Hm).

Jeg fikk et blad, på Lyche, i Drammen, eller noe, hvor det fulgte med en sånn dings, som man skulle trekke opp da, også fløy det en plastsirkel, gjennom luften, mener jeg.

Noe sånt.

En annen gang, så sendte faren min meg, for å leke vel, på lekeplassen, i S-svingen, på Nedre, på Bergeråsen, nedafor Ulvikveien.

Der var Christer Sandum, som var et år eldre enn meg.

Han spurte hvor jeg var fra.

Jeg svarte Larvik.

Har dere noen bakker i Larvik da, spurte Christer.

Han løp så ned en bratt sti, fra Ulvikstien, ned til lekeplassen der, mens han ventet på at jeg skulle løpe etter.

Det var en skog, ved Mellomhagen, hvor det vel var lignende bratte stier.

Så jeg bare løp ned, på samme måte som han Christer da, som da ble en av de veldig få fra Bergeåsen, som jeg hadde møtt da, når jeg flytta til faren min, i 1979.

Men Carl Fredrik Fallan, i klassen min, advarte meg senere litt mot Christer vel, og fortalte at han var en tøffing da.

Christer flyttet seinere inn til Svelvik, og lånte kom til Bergeråsen, på besøk, da jeg bodde i Leirfaret, for å låne noen videofilmer av meg, husker jeg, på slutten av 80-tallet.

Men men.

Øivind kunne noen ganger oppføre seg litt skremmende kanskje, når Pia og jeg, var på besøk, på Sand/Berger, den siste halvdelen av 70-tallet vel.

En gang, så sa han det, når Pia og jeg, lurte på hvorfor døra ned til kjelleren var låst.

(Den pleide ikke å være det på våre tidligere besøk der vel).

Da så Øivind det, at en gang, så hadde det gått ned noen unger, i den bratta trappa, og falt, og slått seg ihjel, nedi kjelleren der.

Så sånn var det.

En annen gang, så prat vi om noe med vann.

Brakkvann kanskje.

Øivind sa det, at en gang, så hadde noen unger, drukket fra noe vann, som var stillestående.

Og så hadde dem 'daua', sa Øivind.

Man burde ikke drikke vann som står stille, for eksempel i pytter og sånn da.

Det burde være i bevegelse da, som i en bekk for eksempel da, skjønte vi.

Men men.

Arne Thomassen, kunne noen ganger true, når vi bodde i hytta i Brunlanes, om at han skulle gå ut i skogen, og hente bjørkeris, hvis han ikke likte noe Pia og jeg, sa eller gjorde.

Han sa dette flere ganger, men han henta vel aldri bjørkeris, tror jeg.

(Ihvertfall så brukte han aldri bjørkeris på meg, det tror jeg at jeg hadde huska.

Den gangen han ga meg juling, på 'blanke messingen', etter ordre fra mora mi vel.

Etter at jeg hadde løpt inn og ut av de elektriske dørene, på Thorfinns, i Larvik.

Så slo Arne Thomassen meg med hånda, på rumpa, og brukte ikke noe ris.

Så sånn var det).

Men men.

Jeg var ofte så godtesjuk, da jeg bodde hos mora mi, så jeg ble nesten gæern.

En søndag, som vi kjørte til Ingeborg og Johannes, fra hytta i Brunlanes vel, så stoppa mora vår, på en liten, ganske øde bensinstasjon, på veien.

Jeg så på godteriet der, og tok tak i en liten pakke TOY vel, selv om jeg ikke hadde penger.

Jeg tenkte at jeg skulle spørre mora mi, om jeg kunne få den pakken da.

Men før jeg fikk spurt, så begynte mora mi å kjefte på meg, og spurte hvorfor jeg hadde tatt opp den pakken, osv.

Jeg hadde vel ikke akkurat bestemt meg for å stjele den.

Men jeg hadde bare så lyst på godteri, og var så godtesjuk, at jeg ikke klarte å tenkte ordentlig da kanskje.

Noe sånt.

Men men.

En måte å forklare forresten, om hvor Skreppestad-blokkene er, som jeg har skrevet om, i de to forrige kapitlene vel.

Det er, for de som har tatt toget, på Vestfoldbanen, til eller forbi Larvik.

Så er Skreppstad-blokkene, de blokkene, som man ser, på venste side av toget, noen få minutter, før Larvik stasjon.

(Og Mellomhagen er altså et godt steinkast unna de blokkene da, mens Storgata på Østre Halsen er kanskje 3-4 steinkast unna Mellomhagen igjen da.

Noe sånt).

Så sånn er det.

Men men.

Faren min ble jo sammen med en dame, som også bodde på Bergeråsen, Haldis Humblen, våren 1980, (da jeg bodde hos faren min), husker jeg.

Og 17. mai, enten 1980 eller 1981, så var faren min og Haldis og hennes datter Christell, (som er to

år yngre enn meg), og meg, sammen, og lekte 17. mai-leker osv., ved Berger skole.

Så gjorde vi noe som jeg ikke har skjønt så mye av.

Vi dro ut til Nesbygda, og var med på noen leker uti der og.

Og da var det to gutter, som uprovosert, (kanskje beordret av en voksen), begynte å skyte på meg, med vannpistol.

Vi dro ned til bilen, og jeg fikk inn et hardt spark, i rompa/låret, på han ene, som plagde meg og dreit meg ut da.

Så dro vi derfra, tilbake til Bergeråsen.

Men kan det ha vært fordi det første stedet jeg bodde, etter å ha ligget i kuvøse, på et sykehus i Drammen, (Drammen Sanitetsforenings Klinikk, står det på fødselsattesten min, forresten), var over den puben, ute i Nesbygda, som min far fortalte meg om, seinere på 80-tallet?

Var det derfor vi dro til Nesbygda, Haldis, Christell, faren min og meg, en gang, på begynnelsen av 80-tallet.

Etter også å ha vært med på 17. mai-arrangement, på Berger, først?

Det er jo spesielt mener jeg, å være med på to 17. mai-arrangementer.

Eller er det jeg som dum?

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på tidligere idag, eller igår, når jeg tenkte mer på det her, om at det første stedet jeg bodde, nok må ha vært ute i Nesbygda der da, på Syvertsvolden, heter det vel, over den puben da, som faren min prata om en gang.

Men men.

Nå har jeg vært litt treit, med å skrive om Jegersborggate.

Men det har vært så mye annet jeg har kommet på, som jeg tenkte jeg kanskje kunne ta med om, i samme slengen.

Så får jeg skrive om Jegersborggate, i det neste kapitellet, tenkte jeg.

Så får vi se om jeg klarer det.

Vi får se.

PS.

På den første delen av 70-tallet, må det vel ha vært.

Så tok forresten bestemor Ågot, Pia og meg med seg, til noen kuer, på den andre siden av riksveien, fra der huset til henne og Øivind var, på Sand.

Ågot var fra gård, i Rollag, i Numedalen.

Og hun sa det, at kuene likte å sleike på hendene til folk.

For det smakte salt for kuene.

Så lot vi kanskje kua sleike på henden våre da.

Det er mulig.

PS 2.

Arne Thomassen hadde forresten også to travhester, ute i Verningen, ved Larvik.

På en stall der.

Og der hadde også Lasse og de hest, (mener jeg å huske).

En gang var jeg med Lasse og de der, og faren til Lasse, klappet hardt på hesten.

Og jeg herma.

Og da fikk jeg kjeft, fra faren til Lasse, fordi jeg hadde 'slått' hesten.

Men jeg prøvde jo bare å gjøre som faren til Lasse, hadde gjort.

Men men.

Hesten til Arne Thomassen het Nibs Star.

Den fikk en andre plass på Jarlsberg en gang.

(På cirka 20-30 forsøk, eller noe, kanskje).

Arne Thomassen var stolt over det her, og hadde det bildet rammet inn, også da han bodde sammen med Mette Holter, inne i Oslo, mener jeg å huske, (cirka 10 år seinere vel).

Men men.

Ulf Thoresen var sur etter å ha kjørt den hesten, husker jeg.

Jeg fikk lov å gå inn på stallområdet, på Jarlsberg travbane, siden stefaren min eide hest.

(Etterhvert da, han var jo også på travbanen, før han kjøpte den hesten.

Og han hadde vel muligens en hest før det og, tror jeg.

Men men).

En gang kjøpte jeg lapskaus, som de solgte, i en kafeteria, for travkusker osv., på Jarlsberg, husker jeg.

Det var den beste lapskausen jeg noen gang har smakt, tror jeg, den var veldig god.

Men men.

(Dette var nok etter at jeg flyttet til faren min, siden jeg hadde penger.

Men men).

Bare noe jeg tenkte på.

Men vi får se hva som skjer.

Vi får se.

Kapittel 8: Mer om mine besteforeldre

Etter at jeg skrev det forrige kapitellet, så har jeg kommet på noen fler erindringer, som jeg kanskje burde ha tatt med der.

Noe som hendte, da Pia og jeg var sånn 2-3-4-5 år gamle, var at bestefar Øivind, på et av våre besøk, vil leke ride ranke, med søstera mi Pia.

Jeg stod like ved siden av, i stua til Ågot og Øivind, og så på.

Det så ganske voldsomt ut, husker jeg, jeg syntes det så vondt ut.

Pia lo og syntes det var morsomt, å sitte på kneet til bestefar Øivind, som virkelig lot henne få en humpete ridetur, husker jeg.

Jeg var bare glad for at jeg slapp, husker jeg.

Så sånn var det.

Jeg husker også det, at jeg som barn, i Mellomhagen, kunne få så høy feber, at jeg så noen sånne figurer, som liksom bevegde seg, i jevn fart bortover, i taket.

En gang var feberen ekstra ille.

Jeg ropte på mora mi, (jeg lå i senga mi da, i Mellomhagen).

Men mora mi hadde besøk av en venninne, og ignorerte meg, husker jeg.

Arne Thomassen kom til slutt, med et vått håndkle, som han tok mot panna mi, for å kjøle meg ned.

Han kom også med en brødskive, eller to, men maten smakte helt rart for meg, og det var ikke mye jeg fikk ned, av de brødskivene.

Men men.

Så mora må nesten ha hatet meg, tror jeg.

Hun var nok mer opptatt av å være en moderne kvinne, enn å være en god mor, vil jeg si.

Så hun var nok følelseskald og kynisk kanskje og kanskje egoistisk, vil jeg nok si.

Men men.

Hun var vel ikke akkurat snill, for å si det sånn.

Hun var kanskje litt umoden.

HVa vet jeg.

Jeg husker det hendte en gang i Hellinga 7B og, den to-roms leiligheten til faren min, at jeg fikk sånne feberfantasier, eller hva det heter, og så sånne ting som bevegde seg opp mot taket, osv. da.

(Men ikke så ille som på det værste i Mellomhagen da).

Men men.

Når Pia og jeg, var på besøk, fra mora vår i Larvik, hos faren vår, på Berger og Ågot og Øivind, på Sand.

Så husker jeg fra et besøk, at jeg lurte hvor alle de radiorør-radioene, fra 1930-årene, i kjelleren, stammet fra.

(Det var kanskje 8-10 sånne radioer, nede i kjelleren, i huset til Ågot og Øvind.

Jeg har senere lurt på om det var radioer som tyskerne konfiskerte under krigen.

Hvem vet).

Ågot svarte da at det var Håkon, som var så glad, i å skru på gamle radioer.

Håkon hadde også, som ung gutt/tenåring, fått en jente til å bli så forelsket i seg, at hu klatra opp i et tre, og satt der hele natta.

Hu dama, besøkte faktisk faren min, Haldis, Christell og jeg, når vi skulle til Jugoslavia, på sommerferie, (i nåværende Kroatia), sommeren 1980.

Hu bodde da i en 'betong-forstad', i København, sammen med en danske vel.

Bare noe jeg tenkte på.

Når faren vår henta Pia og meg, hos mora vår, i Larvik, så pleide vi å stoppe ved Tønsberg et sted, langs E-18, for der var det en dam med svaner, som faren min likte å vise oss.

Så sånn var det.

En gang jeg besøkte faren min, og var hos Ågot, så hadde jeg fått et LEGO-sett av faren min, for å lage en lastebil.

Jeg skjønte tegningen helt til et visst punkt, og så skjønte jeg ikke helt tegningen, men da bare bygde jeg en lastebil.

Banker og sånn i Larvik, pleide å ha lego, (på et bord hvor ungene kunne leke), så jeg var vant til å leke med lego, for å si det sånn.

Da satt liksom faren min der for å inspisere da, men han hjalp ikke.

Men men.

Da Pia og jeg flytta til Jegersborggate, i Larvik, våren 1978, så var vi kjent i Larvik fra før.

For mora vår, hu var glad i å shoppe, og pleide å kjøpe klær og mat, osv., i Larvik.

Og da pleide hu alltid å ta med Pia og meg, på kafeteria.

Da kjøpte mora vår kanskje en kopp kaffe, (hu hadde lagt til seg vanen, med å drikke kaffe, mens hu hadde bodd hos Ågot, (antagelig før jeg ble født), fortalte mora mi meg en gang), og et stykke kake, til seg selv.

Mens Pia og jeg kanskje fikk et glass brus da.

Og kanskje også kake, (det husker jeg ikke helt).

Vi pleide også å få et kronestykke hver, som vi spilte på kronespill, fra Røde Kors, med.

Man kunne vinne 7 kroner, på det vinnerfeltet i midten, og kronespill var noe av det artigste jeg visste, på 70-tallet, husker jeg.

(Og det var det mora mi som egentlig fikk meg til å få øynene opp for.

Siden hu ga Pia og meg penger til å spille på de, før vi ble gamle nok til å mase om å få prøve til spillene vel.

Men men).

De kafeteriaene mora vår pleide å gå på, med oss, var den ved siden av Thorfinns, (i Jegersborggate vel), Carina, het den kanskje.

Den over Narvesen, ved Torget.

Den i Domus-bygget, i 2. etasje der.

Det var også en kafeteria, i Albert Bøe sitt varemagasin, mener jeg, (litt gjemt bort, opp en trapp og bort en gang og sånn vel). Men der var vi ikke så ofte, men kanskje en gang eller to.

Så sånn var det.

Jeg husker også, fra da vi bodde på Mellomhagen vel, at på en av strendene i den delen av Larvik, (enten Hvittensand eller Langestrand vel), så var det noen perler nesten, enkelte steder, i sanda.

Jeg har sett nå i England, at såkalte 'pebles', småstein, kan være fra kull eller menneskeskapte materialer som murstein.

Hva kan disse perlene ha vært fra, har jeg tenkt, nå de siste dagene.

Skjellet?

Hvem vet.

Hm.

Nå Pia og jeg var på ferie, hos faren vår, da vi var sånn 4-5-6-7 år, så hendte det et par ganger, noe som Pia har 'gura på', seinere, husker jeg.

Jeg er jo et år og fem måneder, eldre enn Pia.

Så faren min ville noen ganger gi meg 20 kroner, og Pia 10 kroner, siden jeg var eldst.

Og det har Pia tatt opp noen ganger, mens vi var ungdommer vel.

Og da har nok Pia vært arg på meg, på grunn av dette.

Så Pia har kanskje skyldt på meg, (som da var 6-7 år kanskje), på grunn av noe faren min bestemte.

Så noen ganger gir Pia et litt forrvirret inntrykk, vil jeg si.

(Hvis hun ikke bare later som at hun er såpass forstyrra/forvirra da.

Hva vet jeg).

Men men.

En gang jeg var på besøk hos faren min, som 5-6-7 åring kanskje.

Så var vi ute i Cabin Cruiser-en hans, faren min, naboen i Hellinga, hans to tvilling-sønner, som var et par år eldre enn meg, og meg selv.

Plutselig satte faren min meg til å kjøre båten.

Gassen rørte jeg ikke, men jeg måtte ha noe å styre etter, så jeg styrte etter et fyr, eller noe skjær, ved Holmsbu, (vi kjørte i retning Drammen).

Plutselig begynte tvillingene å skulle advare, om at jeg styrte rett mot det skjæret da.

Men hva skulle jeg liksom styre etter?

Hvis jeg ikke kjørte rett fram, så kunne det være farlig, med tanke på at vi kunne ha kolidert, med andre båter.

For det var midt på sommeren, og mange båter på fjorden.

Men men.

Og jeg styrte kanskje båten, i 10-15 minutter, mens faren min og naboen skravla, bak i båten vel.

Så sånn var det.

Så faren min var uansvarlig, som far, vil jeg si.

Man kan vel ikke bare sette en unge, til å styre en rask motorbåt, uten opplæring.

Men men.

Faren min sa også, 2-3-4 år seinere kanskje.

Etter at jeg hadde flytta til Bergeråsen.

At han naboen, (i Hellinga), bare satt inne og røyka og aldri vaska gardinene, så de var av gule, av røyk/nikotin, enda de egentlig var hvite.

(Sa faren min til Ågot en gang, husker jeg).

Så sånn var det.

Men men.

I dette kapitellet hadde jeg tenkt å skrive mer om mine besteforeldre.

Jeg har jo alt skrevet en god del, om bestemor Ingeborg, i et av de forrige kapitellene.

Men jeg har ikke skrevet så mye om mine andre besteforeldre.

Men de siste par årene, (mens jeg bodde i Liverpool), så har jeg gjort en del slektsforskning, og da tenkte jeg at jeg kunne skrive litt mer om de, siden de er med i denne boka.

Min farmor, Ågot Mogan Olsen, født Mogan, var fra Rollag, i Numedal.

Hun var vokst opp på gård, som en av de i midterste alder vel, i en søskenflokk på rundt åtte vel.

Noe sånt.

Mora til Ågot, het Bergit Mogan vel, og hadde visst vært hos steforeldre i Amerika, noen år, som ungjente.

Faren ble kalt 'Nils i Dalen'.

Han het også 'Nils Me-Tråen', og mye annet 'rart', etter gårdene de bodde på, men het til slutt Nils Mogan, siden de slo seg ned på Mogan gård, til slutt.

(De bodde også noen år ned mot Tønsberg, mener jeg bestemor Ågot sa en gang.

Men flytta tilbake da).

Faren min sa en gang, på 80-tallet, at noen i slekta til Ågot, var fra Finnskogen, eller noe.

Så sånn var det.

Faren til mora til Ågot, kalte seg 'To-eiet', som mellomnavn, mener jeg, og eide vel både i Norge og Amerika, (eller var det Finnskogen?), da.

Jeg lurer på om det var han som het Gullek To-Eiet Gulleksrud.

Noe sånt.

Men men.

Mora til Ågot pleide å si 'kom kyra' og 'je vet itte jeg, (sa hu mor)', ifølge Ågot, på 80-tallet.

Men men.

De hadde også en seter, husker jeg at Ågot sa.

De hadde to eldre tjenestedamer, på et fotografi jeg fikk sendt på e-post, av min tremenning, som også het Mogan Olsen, (var det Siri hun het?), fra Sand/Drammen vel.

De tjenestedamene, hadde svarte og hvite uniformer/drakter, mener jeg å huske.

Men men.

Ågot jobbet som tjenestepike, på Glassverket, eller noe vel.

Før hu begynte som tjenestepike, for familien Jebsen, på Berger, noen år før krigen vel.

Der traff hun min farfar, Øivind, som også jobba for Jebsen.

Kanskje de møttes på dans, på 'lokalet', Samhold, en lørdagskveld?

Hva vet jeg.

Øivind snekra noen stamper, som ble brukt i produksjonen av tekstiler.

På søndagene, så pleide han å snekre fruktkasser, (har min far sagt), borte på Sand, (der Jensen Møbler ligger nå), på eiendommer, som han leide for 50 år, (har jeg funnet ut på nettet), sammen med en Eastwood, fra Berger, (grandonkel til Frank og Anne Eastwood vel).

De leide av en fru Bøhmer, som kjøpte av en (tidligere stortingsrepresentant vel, for Høyre), Lersbryggen, under krigen vel.

Fru Bøhmer delte opp den store eiendommen, som hun kjøpte av Lersbryggen.

(Øvre Høyen gård vel).

Og leide ut 'små' deler av den eiendommen, for 99 eller 50 år da, (har jeg sett i noen arkiver, på nettet).

Så mange hytteeiere, får seg kanskje en smell, når de mister tomta si, om noen år.

Hun Bøhmer solgte like etter krigen, så i 2040-årene, så mister nok antagelig mange hytteiere på Krok/Baskomti tomta si.

(Sånn som jeg skjønner det ihvertfall).

Men men.

Etterhvert så leide Ågot og Øivind, en annen tomt, i Ågots navn, (har jeg sett), på Sand.

(Også av fru Bøhmer, for 50 år vel).

Og Øivind bygget snekkerverksted.

Dette var vel på 50-tallet, at byggingen kom igang, og med seg, da de flyttet til Sand, så hadde de sine tre sønner, Arne, Håkon og Runar.

Så faren min og brødrene er altså oppvokst på Berger.

Som nabo med Eastwood, tror jeg.

(Faren min sa han fikk peanøttsmør, fra USA, av noen naboer, eller noe, da han var liten gutt).

Og de bodde vel også oppe ved skolen, (den gamle på Berger, ovenfor arbeiderboligene, eller noe), ettersom jeg har forstått.

(Selv om dette var det ei bibliotek-dame fra Drammen, som har sagt, på Facebook, Ingeliv noe vel.

Og ikke faren min.

Men men).

Min farfar Øivind, var fra Holmsbu.

Faren hans var fisker, og mormora, (eller noe), var visst direkte etter Iver Huitfeldt.

Jeg har snakket med Øivinds bror, Idar Sandersen, på telefon, fra Liverpool, mens jeg bodde der.

Og Sandersen sier at den slekta oppstod da ei budeie, fra Eggedal, dro ned til Røed-gårdene, på Hurumlandet, og 'hadde seg', men en ung tenåring, fra den sida av Hurum, som grenser mot Oslofjorden og kanskje Røyken, eller noe.

De flytta så til Holmsbu, og ble fiskere.

I Holmsbu så har en koloni, av Oslo-malere, (såkalte sommermalere), holdt til, ikke langt unna.

Og min farfars bror, Gunnar Bergstø, var en såkalt Holmsbumaler, som blant annet har malt en altertavle, (sammen med en annen maler), for en kirke, i innlandet et sted vel, i Buskerud vel.

Noe sånt.

Min farfar hadde også 6-7 søsken vel.

Men det er vel bare hans søster Harriet, tror jeg, bortsett fra han selv, som har fått noe avkom.

Det kan man se av det, at hans tre brødre, Gunnar Bergstø, Otto Bergstø og Idar Sandersen, har bodd på Bergstø, i Støaveien, i Holmsbu, fram til dags dato.

(Idar Sandersen er den siste av dem).

Men ingen av de kara har noen avkom, så Øvinds tre sønner, arver halvparten, og dattera til Harriet vel, den andre halvparten.

Så det er kanskje rart, at nesten ingen av de søskene til Øvind, har fått unger.

Men men.

Min far ville ikke ha arv, etter sine onkler, så Pia og jeg, har fått halvparten av min fars arv.

(Av en eller annen grunn).

Men men.

Idar Sandersen, sa det, at flere av dem ikke ble døpt vel.

(Kanskje det er de kristne som tuller?).

Gunnar og Otto het Bergstø etter eiendommen.

Øvind het vel Olsen, siden faren hans het Olsen vel.

Sandersen har vel tatt navnet sitt fra etternavet til farfaren sin, eller noe.

Så det er komplett kaos der, med tre etternavn.

Jeg så på noe slektsforskning jeg har her.

Og min farfars far, het Hans Otto Olsen, (og var fisker fra Holmsbu da).

Hans Otto Olsen sin far, het Ole Martin Sandersen.

Han var fra Arnestø, i Holmsbu, og det er vel like ved Bergstø, men lenger ned mot Drammensfjorden vel.

Disse var fiskere i Drammensfjorden da.

Fra vinduet til huset deres i Holmsbu, så er det panoramautsikt, til Strømm-landet, som det vel heter.

Rett over fjorden, så ligger Bergeråsen da, som er det første stedet, som jeg husker noe fra, og hvor jeg bodde i mange år, under oppveksten.

Så sånn er det.

Øvinds mor, het Ingeborg Olsen, og var fra Svelvik.

Hennes mor het Randi Kittilsdatter, og var fra Nesbygda.

Faren, (til Ingeborg Olsen), het Olof Olsson (Brumark).

Han var fra Sverige, og jobbet som skomaker, i Svelvik vel.

Men men.

Jeg kan ta med de jeg har her for Ågot og.

Hennes mor het Bergit Tovsdatter Mogan.

Bergits mor het Jøran Gulleksdotter Gulleksrud.

Og Bergits far het Tov Pedersen Toeiet (Mogan).

Ågots far het Nils (Torstensen) (Dalen) (Me-Tråen) Mogan.

(Og han var vel uekte født, mener jeg å huske, etter å ha lest noen kirkebøker, som var digitalisert, på nettet, da jeg drev med slektsforskning, mens jeg bodde i Liverpool).

Nils far het Tosten Nilsen.

Og Nils mor het Anne Kristoffersdatter.

Han var fra Flesberg, Nord for Kongsberg, (i Numedalen, langs Lågen vel), mener jeg å huske.

Men men.

Ingeborg sin slekt, har jeg jo skrevet en del om.

Men jeg kan ta med det som står her, fra slektsforskinga.

Menes mor var Karen Margrethe Nyholm.

Hun var søster av Magna Dorothea Nyholm, (som min mor kalte Meme), som ble gift med Holger baron Adeler, (som var direkte etter Cort Adeler, den norske sjøhelten).

Adelers døde barnløse, og min mormor arvet det meste etter sin tante.

Min mor er nevnt i testamentet til Adelers, (som jeg fikk fra Danmark, mens jeg bodde i Liverpool).

Mora mi arvet en ring, etter baronessen.

Min mormor og bestefar Johannes satte pengene etter Adelers inn i et hus, for min mor, på Tagtvedt.

(Husker jeg fra Ingeborgs testamente).

Karen Margrethe Nyholm sin mor, var Mary Eva Carla Fog, (som var direkte etter Foss, Løvenbalk, Christoffer II av Danmark, og Odin, Farao og Cesar, osv).

Mary Eva Carla Fog, var datter av Julie Fanny Hobøll og Ludolp E. Fog, (som var general i Danmark vel).

(Min mormor, Ingeborg, var jo født i Danmark, så alle hennes foreldre, besteforeldre og oldeforeldre, var danske).

Kanren Margrethe Nyholm sin far, var Anders Gjedde Nyholm, som var Chef for Generalkommandoen, i Danmark, i 1930-årene.

(Han var nesten som en preusisk general, da tror jeg, med kontrollen over alle Danmarks stridskrefter.

Men men).

Hans mor var Maren Gjedde, (som min mormor sa var 'gammel dansk uradel', selv om jeg ikke har klart å finne bekreftelse for dette, på nettet).

Hans far var L. C. Nyholm, som var Hofjægermester, og hadde herregården Bangsbo, i Fredrikshavn.

Han var også stortingspolitiker for Venstre vel, mener jeg å ha lest.

Maren Gjedde var vokst opp på slottet Højriis på Mors.

Min mormor far, var Hans Louis Anker Heegaard.

Han eide jernværket, i Fredriksværk.

(Sammen med en svoger vel).

Men ville ikke være 'jovial', sa min mormor, på telefonen, da jeg bodde i Liverpool, og mistet Jernværket.

De flyttet til Tyrol et års tid vel, og Heegaard ble agent for to store tyske firma, innen skipsfart vel, (et skipsverft fra Hamburg blant annet vel, mener jeg å ha sett på Google Books), og flyttet tilbake til Danmark, denne gang til København.

Hans mor var Caroline Hagerup, datter av Andrine Werner og Hans Hagerup.

Ingeborg sin far, sin far, var Lous Carl Anker Heegaard.

Han var sønn av den kjente Anker Heegaard, (som har en side, på dansk Wikipedia), en fabrikkeier/industriherre, fra København, hvor han har en gate oppkalt etter seg.

Hans kone var Louise Feilberg.

(fra en slekt som har drevet med polarekspedisjoner, blant annet, mener jeg å ha lest, mens jeg drev med slektsforskning, da jeg bodde i Liverpool).

Min morfar, Johannes Ribsskog, var fra Leirsund, i Romerike.

Slektsnavnet er fra Flatanger, i Nord-Trøndelag.

Johannes, var blant annet Romeriksmester, for junior, mangekamp vel, som ungdom.

(Har jeg lest i Aftenpostens tekstarkiv).

Hans mor var Helga Dørumsgaard, søster av den kjente Asbjørn Dørumsgaard, (som var Romeriks-dikter, ordfører og redaktør, mm).

Min mormor sa en gang, at det var visst litt hipp som happ, der i gården, hvem som skrev diktene, som Dørumsgaard publiserte.

Noen dikt var skrevet av Johannes sin mor, men publisert i Asbjørn Dørumsgaard sitt navn, sa min mormor, i Nevlunghavn, på 80-tallet, året etter at Johannes døde, i Spania, vel.

Men men.

Dørumsgaard var blant annet etter Ole Moene, en kjent treskjærer, fra Oppdal.

Moene hadde en konflikt med en tysk keiser, som syntes sa at når Moene ikke forlangte mer penger, for treskjæringen sin, så måtte det være dårlig kvalitet.

men Moene var en veldig flink treskjærer.

(Kanskje det er derfor jeg blir tullet med, og ikke får rettighetene mine, på grunn av denne tyske keiseren, Willhelm vel?

Hvem vet).

Johannes sine foreldre, Helga Dørumsgaard og Johan Ribsskog, jobbet som lærere, ved Asak skole vel, i Skedsmo vel.

De møttes på lærerskolen i Elverum, (hvor jeg var i militæret, i Geværkompaniet, en del år seinere, men likevel).

Johannes studerte jus, ved Universitetet i Oslo.

Arne Thomassen sa det en gang, da jeg leide et rom av han, og hans samboer, Mette Holter, på Furuset, i Oslo, på begynnelsen av 90-tallet, at Johannes noen ganger visstnok gikk på ski, helt fra Skedsmo, til universitetet, for å gå på forelesninger.

Hvem vet, karakterene til Johannes, (som jeg så i Aftenposten sitt tekstarkiv), var vel ikke så utrolig bra, så kanskje det var sant.

Men Johannes bestod ihvertfall, og begynte å jobbe som aktor, for myndighetene, i landsvikerrettsakene, etter krigen.

Ingeborg har fortalt det, at de bodde i Nittedal, hvor hennes 'snobbete' bror, fra København, kom på besøk.

Og han ble lurt av de lokale 'arbeiderklasse-folka', på bussen, og de lurte han til å gå av en holdeplass, for seint.

Noen hadde også sagt til bestemor, at 'du mistet en handske, din dumme danske'.

Ingeborg sa forresten også, om sin morfar, Anders Gjedde Nyholm, at han var 'best i alt', men var offer for jantelov, (selv om 'jantelov' var midt ord, i den samtalen, men Ingeborg var enig i det ordet. Gjedde Nyholm ble mobbet kanskje da, av sine jevnaldrende. Noe sånt).

Ingeborg sa også det, at da hun fødte Ellen, så passet Johannes sin mor, Helga Dørumsgaard, min mor, Karen.

Men da var det visst fullt av uvaskede gryter, i kjøkkenet, da Ingeborg kom hjem fra sykehuset.

Så Ingeborg var ikke helt fornøyd da.

Men Helga Dørumsgaard var jo datter av hu som Asbjørn Dørumsgaard skriver om i 'Skytilen hennar mor', så Helga Dørumsgaard burde vel ha kunnet sånne ting som husarbeid.

Men men.

Ingeborg fortalte også, da hun fortalte om Asbjørn Dørumsgaard og Didrik Nyholm, (som måtte være som en far, for Anders Gjedde Nyholm, (min tippoldefar), og hans andre 10-11 søsken), at Johannes, var fetter av en kjent komponist, som flyttet til Italia, Arne Dørumsgaard.

Men men.

Ingeborg og Johannes flyttet så til Lillehammer, hvor Johannes jobbet som aktor i landsvikeroppgjøret, (igjen vel).

Så ble Johannes rådmann, i Hadsel kommune, i Vesterålen.

Der var det bare en gate, sa min mor, en gang.

Ingeborg, sa at hennes (snobbete vel) bror, fra København, (Louis vel, som var stiftamtmann i Fyn, og bodde på Odense slott).

Han likte jentene i Stokmarknes, (han syntes de så pene ut), men det var før de åpnet munnet.

(Han likte ikke nordlands-dialekten deres).

Ingeborg hadde visst gått seg vill, i tåka, på et fjell der en gang, og sitti og venta, på redningsmannskapet, på trappa til ei hytte, fant jeg ut på nettet, da jeg bodde i Liverpool.

Johannes og Ingeborg spilte visst bridge, og kjente en prest der, var det vel.

Johannes hadde mange kåseri, på radio, og jeg fikk NRK til å sende meg et, hvor han sa farvell til Hadsel, ('Hav og fjell farvell), som jeg har lagt ut på YouTube, under nicket 'johncons123', forresten.

Johannes og Ingeborg, flytta så til Holmsbu, (hvor mine foreldre traff hverandre, for faren min hadde bygget en båt, på verkstedet til Øivind, og kjørt over til Holmbsu da).

Min mors yngre datter, Ellen, begynte på forsøksgym, i Oslo, og Johannes måtte noen ganger inn til

Oslo, for å leite etter Ellen, som vel var hippie vel, (og kanskje syntes det var morsommere, enn å gå på forsøksgymnas).

Øivind fortalte en gang, at Johannes hadde møtt en mann, i Oslo, som spurte han hva han gjorde, gående rundt i Oslo, (i Slottsparken kanskje?).

'Jeg leter etter dattera mi', hadde Johannes sagt, og så 'du da'?.

'Jeg leter etter begge mine', hadde han andre mannen svart.

(Ifølge Øivind).

Jeg spurte Øivind en gang, (like etter at jeg flytta til faren min, i 1979), om hva han syntes om Johannes.

Øivind sa at Johannes var sånn, at han i kommunestyremøter, (i Hurum da sikkert, hvor Øvind var fra), kunne foreslå en ting, men siden stemme mot det forslaget, når det ble endelig avstemning.

Så Øivind kunne ikke gå god for Johannes, sa han, (han vridde litt på huet og sånn, mens han prata vel).

Men da Øivind døde, noen år seinere, så ringte jeg bestefar Johannes, og sa fra, om at 'Øivind er død'.

(Selv om Ågot ikke ville at jeg skulle ringe han og Ingeborg, forresten.

Men jeg var vel litt trist da over å ha mistet en bestefar, og husket vel da, at jeg hadde en annen bestefar også.

Noe sånt).

Men men.

Johannes lærte Pia og meg å spille sjakk.

Han skrev også en barnebok, som het 'Mannen i Skogen'.

Som jeg skrev inn på maskin, noen få år etter at han døde, (på oppdrag av bestemor Ingeborg).

Forlagene sa at boken var for gammeldags.

Et forlag likte ikke at bestefar Johannes brukte utrykket 'Sorte Mann', om en afrikaner, var det kanskje, i boken.

Så den ble ikke utgitt.

(Bestemor Ingeborg viste meg et av brevene, fra Gyldendal, eller hvilket forlag det var igjen).

Men men.

Jeg bodde på gården, til onkel Martin, (min mors yngre bror), og hans samboer Grete Ingebrigtsen, i Kvelde, i 2005.

Og Martin sa det, at Johannes, (hans far), hadde sagt til han, da de bodde i Sætre i Hurum, (etter å ha bodd i Holmsbu i Hurum og Klokkarstua i Hurum), at 'hvis du får en ungjente gravid, så skyter jeg meg'.

Så bestefar Johannes, var nok deprimert, av at tante Ellen, ble borte i Oslo, osv.

Og fikk visst grått hår, på den tiden, mener jeg å ha hørt.

Martin mente at Johannes, var en 'jævel' vel, pga. det.

'Tenk å si noe sånt da', sa Martin.

Martin er nok mye mer moderne, enn Johannes var.

Men Martin er også litt sånn som en 1% kar, mistenker jeg.

(Han kjører MC, osv).

Så han er ikke så lett å komme inn under huden på alltid vel.

Så jeg spurte ikke om alt mulig, om hvorfor han syntes det var så ille, å høre.

Han manglet kanskje litt forståelse for hvordan Johannes så på situasjonen, mistenker jeg.

Selv om det kanskje ikke kan ha vært artig, for Martin, som tenåring kanskje, å måtte beherske seg, seksuelt, (eller hva man skal si).

Men men.

Johannes var veldig sportslig, og likte å gå på lange søndagsturer, i Nevlunghavn, og både han og Ingeborg likte å gå på lange skiturer.

De traff vel hverandre, når Ingeborg var med faren sin, på skiferie, til Norge, like etter krigen, mener jeg.

Men men.

Johannes sin far, var Johan Ribsskog.

Han var bror, av den kjente skole-pioneren, Bernhof Ribsskog, som var mannen bak normalplanen for grunnskolen, etter krigen.

En annen bror, Ole Konrad Ribsskog, ble ordfører i Trondheim, og var på stortinget for Arbeiderpartiet.

Hvor han var leder for kirkekomiteen, mener jeg å ha lest, i Aftenpostens tekstarkiv.

Johan hadde en tvillingbror, Adolf, som også ble ordfører, eller ihvertfall klarte seg bra, vel.

En fjerde bror ble ordfører i Stavanger, mener jeg, (hvis jeg ikke roter fælt nå).

Men men.

Ingeborg sa en gang, at Johannes sin mor, Helga Dørumsgaard, en gang sa noe sånt som at, 'jeg fikk tre sønner, som alle ble noe med 'mann', en ble Rådmann, (Johannes), en ble forstmann, (skogvokter), og en ble lennsmann'.

Lensmannen var Øivin Ribsskog, som var lensmann i Aurskog, og det står i Aftenposten og VG sine tekstarkiv, at han fanget både nazi-rømlinger og finske fanger, etter krigen.

(De flyktet vel fra Oslo, og ble tatt i Aurskog da).

Øivin Ribsskog var med i Kvitt eller Dobbelt, om Asbjørnsen og Moe, på Romerike vel.

Han spilte sjakk mot Trotsky, da han var som en slags fange vel, i Norge.

Han skrev en bok som het 'hemmelige språk og tegn', (eller noe), for politiskolen vel, om 'taterspråk', 'forbryterspråk', og 'tivolifolkenes språk', osv.

Og også mange andre bøker.

Hans sønn, Ola Ribsskog har jeg snakket med, på telefon, fra Liverpool.

Også hans datter som bor på Frogner.

Ola Ribsskog visste det, at min gudmor, Anna/Anniken Holmsen bodde i Sverige.

Han har jobbet som rektor, i Bærum.

Og han var frimurer, (noe som jeg var litt skeptisk til).

Jeg snakket også med datteren til forstmannen.

Hun bodde i Bergen, og er gift med en kjent fotballspiller der.

Hun sa at Johannes og Ingeborg besøkte dem en gang.

(Men hun likte vel ikke Ingeborg så godt).

Men men.

(Jeg fant disse i Bjørn Ribsskog sin slektsforskning, fra 2002 vel.

Som han sendte meg, da jeg bodde i Liverpool, etter at jeg kontaktet han på e-post).

Johan Ribsskog sin mor, het Marta Marie Klemetsdatter Høstland.

(Høstlandet og Ribsskogen er nabosteder, oppe i Flatanger, fortalte ei Høstland-dame, som jeg kontaktet på Facebook, meg, da jeg bodde i Liverpool).

Johan Ribsskog sin far, var Johannes Olsen Ribsskog.

Min morfars mor var som tidligere skrevet Helga Dørumsgaard.

Hennes mor var Karen Pedersdatter (Fladeby), datter av Anne Helene Eriksen og Peder X-tensen.

Helga Dørumsgaard sin far, var Arnt Olsen Dørumsgaard, (fra Oppdal).

Han var sønn av Marith Arntsdatter og Ole Larsen Dørumsgaard.

Så sånn var det.

Da får jeg vel si at det var greit, jeg har vel fått tatt med litt om mine besteforeldre osv., også nå.

Jeg kjente jo alle mine besteforeldre, som barn.

Men kun bestemor Ingeborg, (og kanskje bestemor Ågot, selv om hun ble litt senil vel, på slutten), kjente jeg som voksen.

Så man må ta med i betraktingen at dette er jeg som er barnebarn, som skriver, om mine besteforeldre.

Og det er ikke så lett for meg, å skjønne om hvordan de er, som hvis det hadde noen jevnaldrende, som jeg hadde gått på skole sammen med, for eksempel.

Så sånn er det.

Men vi får se hva som skjer.

Vi får se.

I det neste kapitellet, så får jeg endelig gå videre litt, og skrive om tiden i Jegersborggate, i Larvik, hvor mora mi, Arne Thomassen, Pia og jeg, (og Pusi), flyttet til, våren 1978.

Vi får se om jeg klarer å få endelig skrevet om dette nå.

Vi får se.

PS.

Min farmor hadde også flere søsken, (fra oppe i Rollag), som slo seg ned rundt Sand/Svelvik, 10-15 mil syd/syd-øst for Rollag vel.

Hennes søstre, Margit og Anne, hadde systue, på Sand, i lokalet, som nå huser Smia MC vel, (på ihvertfall 60-tallet vel).

De flytta inn til Strømsø, i Drammen, og hadde systue der, på ihvertfall 70-tallet vel.

Ågot hadde vel også en bror, med navn Ola, som bodde på Sand.

Det er artig historie, om Ågot, og Ola.

Under krigen, så hadde fabrikkeier Jebsen, bestilt ei flaske dram, fra polet i Drammen, (fortalte Ågot meg, på 80-tallet).

Problemet var det, at Jebsen hadde brukt Ågot sitt rasjoneringsklipp, for sprit da.

Og postmannen, (var det vel), erta Ågot, (som var kristen), siden han trodde hu hadde bestilt sprit da.

Så da tok Ågot med dram-flaska, ned til 'n Ola, (som jeg tror var broren hennes, som bodde på Sand, like ved Berger, vel), og de drakk sammen opp flaska vel.

(Enda Ågot nesten aldri drakk).

Så sånn var det.

Jeg syntes den historia var artig.

Og ba Ågot om å seinere fortelle historia, igjen, for min klassekamerat, Ulf Havmo, som hadde blitt med meg bort på Sand, hvor jeg pleide å spise middag, etter skolen, de første årene, som jeg bodde hos faren min, (fra høsten 1979 og utover).

Men da ville ikke Ågot fortelle historia, (til Ulf Havmo), men ble flau.

Seinere tulla Ulf Havmo, når han var gjest hos meg, og pleide noen ganger å si, 'Å så godt - Ågot'.

Uten at jeg skjønte noe særlig av hvorfor.

Jeg skjønte ikke hvorfor Ulf Havmo prata sånn om farmora mi, men han var kanskje glad i bestemødre da.

(Ulf Havmo smilte vel lurt, mens han sa disse 'glosene').

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Men vi får se hva som skjer.

Vi får se.

Kapittel 9: Jegersborggate

Siden jeg skrev det forrige kapitellet, i går, så har jeg kommet på en del ting, som jeg har glemt å ta med om.

En ting var, at like etter at vi flytta til Mellomhagen, så ba mora vår, Pia og meg, om å leke i hagen.

Da var det ikke så mye å gjøre.

Vi var ikke så 'høye i hatten' der, så vi endte opp med å grave, i en jordhaug eller komposthaug, eller noe, som var innerst på eiendommen vår vel, like ved en utebod/skjul.

Vi gravde i den haugen, (vi var vel 4-5 år gamle).

Og vi fant masse meitemark.

Vi fant også en mark, som så ut som en meitemark, men som var mye større.

Den var kanskje 10-15-20 centimeter lang, og den var mye tjukkere, enn de vanlige meitemarkene.

Så sånn var det.

Bare noe jeg kom på.

Mora vår, var også et par ganger vel, på en eller flere uke lange opphold, på sinnsykehus, eller nerveklinikk, eller hva det egentlig var.

Det var kanskje derfor vi bodde ute hos Lasse og dem, i en ukes tid, en gang, mens vi bodde i Mellomhagen, Pia og jeg.

Mora var vel også på noe sånt, når vi bodde i Jegersborggate, mener jeg å huske.

Men da var kanskje Arne Thomassen hjemme da, og passa Pia og meg, den uka, eller hva det var, (mener jeg å huske, ihvertfall).

Noe sånt.

(Det var i hvertfall snakk om mora mi var på noe sinnsykehus, eller noe, mener jeg å huske.

Men men).

Jeg skrev om min farfar, Øivind Olsen, i det forrige kapitellet, og kan også ta med om noe mer han sa, mens jeg husker det.

Han sa at han ikke stolte på leger.

Han sa også at han ikke stolte på journalister.

Han sa at han hadde blitt intervjuet av en avis, en gang, men da han leste intervjuet, så kjente han ikke igjen, noe av det han hadde sagt.

Men men.

(Det var vel på begynnelsen av 80-tallet, at han sa det her vel.

Like etter at jeg hadde flytta til faren min.

Men men).

Øivind sa også det, at han hadde sett russere, eller noe, nede på Høyen, med walkie-talkie-er.

Til faren min vel, som ikke svarte vel.

Øivind sa også en gang, på begynnelsen av 80-tallet det også, at han ikke trodde noe på hydrogenbomba, som amerikanerne hadde laget.

Hvordan kunne den drepe menneskene uten å ødelegge husa, lurte Øivind på.

(Også mens han snakka med faren min vel).

Han likte heller ikke at folk bruke utrykket 'monitor', om dataskjermer.

Monitor var et (krigs)skip, stod det i leksikon, sa Øivind.

Han sa også det en gang, at en politiker, hadde sagt, på TV, når det ble funnet olje, i norsk sone, i Nordsjøen, at 'vi får så mye penger, at vi kan gi det bort'.

Så sånn var det.

Han sa vel også det, at han skjønte ikke hva den spesialenheten for politiklager, skulle være godt for.

Og han ga støtte til det, at en politiker kunne ha en statssekretær, fra et annet parti, i Willoch sin regjering vel.

Det syntes han virket fornuftig, at man kunne se person og ikke bare parti, mener jeg å huske.

Øivind fortalte meg det, at han i alle år hadde stemt Arbeiderpartiet, da jeg spurte.

Jeg tror også at min morfar, Johannes, representerte Arbeiderpartiet, i kommunestyret osv., (i Hurum vel), hvor Øivind sa han var, ihvertfall.

Ihvertfall så var Johannes sin onkel, Ole Konrad Ribsskog, på Stortinget for Arbeiderpartiet.

Så sånn var det.

Faren min stemte Fremskrittspartiet, (ihvertfall på begynnelsen av 80-tallet), husker jeg.

Så også i min fars familie, så var det nok et stort generasjonsskille, vil jeg si, mellom min foreldregenerasjon og besteforeldregenerasjon.

Hverken Ågot eller Øivind hadde førerkort, og de hadde da selvfølgelig heller ikke bil.

Øivind var enten nede på verkstedet, og jobba, ellers så satt han i sin to-seters skinnsofa, og løste kryssord, leste avisa, (de abonnerte på Aftenposten og Drammens Tidende, og kjøpte alle ukebladene, Hjemmet, Allers og Norsk Ukeblad, selv om det kanskje var Øivind som ville ha Norsk Ukeblad. Var det det, som Ågot sa igjen? Hm).

Jeg husker vel bare to episoder, hvor Øivind ikke var i sofaen sin, eller nede på verkstedet.

En gang, så gikk han bort på Jordet til Lersbryggen, mens han smilte vel.

Da stod Ågot og faren min, og glante ut kjøkkenvinduet, og liksom overvåka Øivind da, og prata seg imellom, om hva Øivind gjorde bortpå jordet der.

(Det husker jeg, jeg stod selv og lurte på hva som foregikk, (siden faren min og Ågot var så bekymra eller oppstyrta, heter det kanskje), og så ut av vinduet, i spisestua).

Den andre gangen, var når Ågot og Øivind, var med onkel Runar og dem, (og onkel Håkon og dem muligens), til Rhodos.

En tredje gang, forresten, så dro faren min med både Øivind, og meg, (som var 9-10-11 år kanskje), for å se på materialer, til sengene, som de lagde på verkstedet, (Strømm Trevareindustri, senere Strømm Trevare A/S, som faren min bytta navnet til, når Øivind begynte å bli gammel), ute i Hoff, et sted, ikke langt fra Holmestrand vel.

Øivind sa også en gang, at han huska så langt tilbake, som fra da han lå i vugga.

Men det klarte ikke jeg selv, på den tida, (som jeg var 9-10-11 år), husker jeg.

Men men.

Like etter at min morfar, Johannes Ribsskog, døde, så fortalte vår mormor, Ingeborg Ribsskog, Pia og meg, litt, om slekta hennes og slekta til Johannes, mens hun fortsatt bodde i det store skipperhuset, i Blombakken vel.

(Så dette var vel midt på 80-tallet, før hun flyttet til Stavern).

Noe annet Ingeborg sa, som jeg ikke husket, da jeg skrev det forrige kapitellet.

Det var at Johannes sin mor, Helga Dørumsgaard, hadde skrevet et dikt, om sin mann, Johan Ribsskog, hvor hun utrykker medfølelse, med sin, (da vel avdøde), mann, som hele tiden, lengtet opp igjen, til Flatanger.

(Bestemor Ingeborg sa at Johannes sin mor, visst var veldig streng mot mannen sin, (var det vel)).

Som jeg senere har lest, på skriv/kopier, som Kjell Asak i Leirsund, var snill å sende, til meg, da jeg bodde i Livarpool, (Johannes sine foreldre jobba på Asak skole), at Johan Ribsskog, døde 40-50 år før kona vel.

Noe sånt).

Dette diktet, som jeg mener Ingeborg sa, at het noe med 'Hvorfor var du', eller noe sånt.

Det var visst ganske kjent, (mente bestemor Ingeborg), og hadde visst blitt trykket, i flere ukeblader, osv., i Norge.

Men jeg har ikke klart å finne det senere, på nettet, mens jeg bodde i Liverpool, selv om jeg søkte en stund etter det.

Men men.

Bestemor Ingeborg, sa også det en gang, at Johannes sin far, Johan Ribsskog da, sin mor, (Marta Marie Klemetsdatter Høstland, som også var mor til de kjente Bernhof, Ole Konrad og Adolf Ribsskog da. Adolf Ribsskog ble vel ordfører i Steinkjer tror jeg, (på tross av fornavnet), og var tvillingbror, til min oldefar, Johan Ribsskog), var i indremisjonen.

Og hun moren, (og muligens faren og da), var visst så strenge, mot Johannes sin far, at det var såvidt, at han fikk lov å dra på Lærerskolen i Elverum, for å lese til å bli lærer da.

(Det traff han også kona sin forresten, Helga Dørumsgaard).

Men men.

Dette kapitellet skulle være om Jegersborggate.

Jeg husker det som en litt stressende tid, da vi flyttet inn i huset i Jegersborggate, i Larvik sentrum.

Huset var kjøpt av bestefar Johannes, mener jeg.

For at mora vår, og Pia og meg, (og Arne Thomassen), skulle ha et hus å bo i.

(Sånn mener jeg det var).

Dette var et hvitt trehus, med en stor hage, midt i hjertet av Larvik, må man vel kanskje si.

Det var ikke et nytt hus, det var kanskje hundre år gammelt, eller noe.

Jeg kontaktet de som bor der nå, mens jeg bodde i Liverpool, pr. e-post.

Og de sa at hele huset var fullt av husbukk, (eller noe), og de måtte rive det, og bygge nytt, etter at de kjøpte det, av bestefar Johannes, på 80-tallet.

De betalte vel også 50.000 under bordet, skrev de, (men det mener jeg var vanlig, på den tiden, før Willoch-regjeringen fjernet en del tungvinte lover og reguleringer, på 80-tallet vel.

Noe sånt).

Vi flyttet midt i skoleåret.

Like før 17. mai, husker jeg.

På skjemaet fra Folkeregisteret, så står det at vi flyttet, på 170578, (altså på selve nasjonaldagen, selv om vi vel flyttet dit litt før, mener jeg å huske), og flyttemeldingen ble registret 200578.

Dette var Jegersborggate 16, forresten.

Og vår bolig i Mellomhagen, det var Mellomhagen 15B.

Så sånn var det.

Jeg fikk et artig flagg, som også var som en trompet, eller hva man skal kalle det.

Et flagg, med tjukt rør, som man kunne blåse i, og så kom det en trompetaktig lyd da, eller noe.

Det var egentlig ikke lov, med sånne flagg, i 17. mai-toget, mener jeg å huske, at frøken sa.

Men da Arne Thomassen vel, spurte meg, om jeg ville ha sånt flagg, med fløyte da, så sa jeg vel ja, i lekebutikken da, (eller hvor vi var igjen).

Og jeg tok også med det flagget, i 17. mai-toget da.

Jeg skulle jo gå de siste ukene også, av første klasse, på Østre Halsen skole, og måtte da ta buss, de tre-fire-fem kilometerne vel, ut til Halsen.

Mora mi kjørte meg vel til skolen, på 17. mai.

Der var det kaos.

Flagget var ikke heist, selv om det var 17. mai.

Mora mi dro meg med, rundt der, og prata med en kontordame vel.

Det visste seg det, at rektor Ness, hadde dødd, natt til 17. mai.

Så mange elever, ihvertfall i første klasse, fikk nok sjokk.

Rektoren døde, på 17. mai, det første året, som de skulle gå i 17. mai-tog, med skolen.

Det var jo rimelig traumatiserende, sikkert for mange, av de noen hundre, av foreldre og elever og lærere, som møtte opp i skolegården, den dagen, på Østre Halsen skole.

Men men.

17. mai-tog ble det likevel.

Vi gikk og gikk, (som Lalla Karlsen, fra Svelvik, sang om).

Vi gikk over Lågen.

Vi gikk videre til Torstrand, og gikk litt rundt, eller ihvertfall ventet der vel.

Så gikk vi vel opp enten Herregårdsbakken eller den bakken ved Farrishallen.

Og så gikk vi gjennom Jegersborggate.

Der bodde jeg jo da, så det var litt artig.

Det var ganske langt, for en syv år gammel gutt, å gå.

For Østre Halsen skole, var med på 17. mai-feiringen, i Bøkeskogen, i Larvik, selv om Østre Halsen, lå på den andre siden av Lågen, enn selve Larvik by.

Men men.

I Jegersborggate, så kom mora mi, (hun og Pia og Arne Thomassen også kanskje, stod og så på 17. mai-toget), inn i 17. mai-toget, og bytta det morsomme fløyte-flagget mitt, i plast, med et 'vanlig' norsk flagg, med flaggstang av tre da.

Så sånn var det.

Så gikk vi videre helt opp til Bøkeskogen, hvor det var et veldig artig arrangement, for barn da.

Jeg var med på mange leker, og fant plutselig ikke mora mi, Arne Thomassen og Pia, i folkehavet.

Faren til Lasse, satt og spiste et sted der, eller noe, og sa til meg, at jeg hadde blitt ropt opp, på høytaleranlegget.

Jeg skulle gå et eller annet sted.

Men jeg skjønte ikke hvor jeg skulle gå.

Så jeg bare fortsatte å være med på leker, og sånn.

Mora mi og dem ble litt sure, når vi til slutt fant hverandre, etter en time eller to kanskje.

Men men.

Mora mi sa da at hu hadde prata med faren til Lasse.

Og han hadde sagt at jeg skulle gå et sted.

Men så hadde jeg ikke gått dit.

Men jeg klarte ikke å forklare det, at jeg ikke visste, hvor jeg skulle gå hen.

Men men.

Det var jo tusenvis av folk der, i Bøkeskogen, ved kafeteriaen og scenen der vel, på 17. mai da.

Men vi bodde jo i Larvik, og jeg visste jo hvor Jegersborggate var, så jeg kunne jo bare gått dit igjen, etterpå.

Så egentlig så var det ikke et så stort problem.

Det hadde vært værre, hvis vi hadde bodd i Halsen, for å si det sånn.

(Selv om jeg sikkert hadde klart å gått tilbake dit og).

Men men.

Det ble sånn, at jeg tok bussen, til skolen da, de siste ukene.

Jeg var ikke vant til å ta bussen alene, og jeg skjønte ikke det helt, med å dra i snora, på bussen.

For noen ganger, så dro noen andre i snora, da vi kom til Storgata, så jeg trodde at bussen kanskje alltid stoppa der.

Men, man måtte visst sjekke, om et skilt, hvor det stod 'Stopper' kanskje, lyste rødt.

Hvis ikke, så måtte man dra i snora.

Et par ganger, så ble jeg med bussen, en holdeplass for langt, osv.

Jeg ble vel ikke traumatisert av dette, men litt stressa ble jeg nok kanskje, i begynnelsen.

Noen ganger, så var vi for sent ute, mora mi og jeg, på busstasjonen, i Larvik, og mora mi måtte hive meg inn i en drosje.

(Hun kjente drosjesjåføren, mener jeg å huske).

Men men.

Andre ganger, så måtte jeg ta en gul og grønn buss, som var Tjølling-bussen vel.

Den kjørte ikke ned i Storgata, så da måtte jeg gå, noen hundre meter, for å komme meg til skolen.

Ofte ville jeg da komme litt seint på skolen, eller akkurat da det ringte inn.

Frøken visste vel om dette, at jeg hadde flytta til Larvik.

Men jeg syntes hun at hun kanskje så litt strengt på meg, en gang, likevel, som jeg kanskje var sistemann inn i klasserommet, eller noe.

Men men.

Jeg våkna kanskje litt opp av den her busskjøringa.

Og syntes kanskje det var spenning nok, om jeg klarte å komme meg til skolen riktig, med bussen.

Og tok kanskje ikke det om jeg var sistemann inn i klasserommet, og sånn, så nøye, de siste ukene.

Det var mer spennede/dramatisk nesten, det med bussen, syntes jeg.

Men men.

Så hvorfor frøken så sånn spesielt på meg, (som jeg mener å huske), en gang, det veit jeg ikke.

Men men.

Om det å komme seg til skolen, var kronglete, så var hjemveien enda værre, må jeg vel si.

På veien hjem, så skulle nemlig mora mi og/eller Arne Thomassen, hente meg.

Og de drøyde så fælt, noen ganger.

Jeg måtte kanskje stå i Storgata, opp mot en time, å vente, før de kom å henta meg.

Men men.

Jeg mener jeg var på besøk hos faren min, i påsken, en måned eller to, før det her.

Og da fikk jeg alltid lommepenger, (en del mynter vel ofte), som jeg pleide å ha med, tilbake til mora mi.

Og da var det sånn, husker jeg, at jeg gikk i en kiosk, som lå i Storgata, og kjøpte godteri for en krone kanskje, hver skoledag, mens jeg venta på mora mi og Arne Thomassen da.

Så det var liksom min måte, å holde humøret oppe på, i disse kjedelige ventepausene, mens jeg venta på at mora mi og Arne Thomassen skulle dukke opp der, for å hente meg da.

Jeg vet ikke hvorfor vi flytta fra Mellomhagen.

Det kan kanskje ha vært fordi at jeg, (muligens i den nevnte påskeferien), for andre gang, (jeg gjorde det samme, et par år tidligere og), låste meg inne, på doen, til Ågot og Øivind, når mora mi og Arne Thomassen, dukka opp på Sand, for å hente meg.

(Faren min var heller ikke da der).

Jeg ble vel enda lenger inne på doen, denne gangen.

Jeg kom ikke ut, før mora mi sa det, at bestefar Johannes, hadde lovet meg ny sykkel.

For jeg hadde jo en jentesykkel, i Mellomhagen, noe som var flaut.

Og tiden i Mellomhagen, var ikke så utrolig morsom for meg, siden jeg var uvenn med de tre naboguttene, og ikke likte den gjengen, som søstera mi var i der heller.

Så jeg var mye ensom, tiden i Mellomhagen.

Så jeg mistrivdes litt, må jeg kanskje si.

Jeg syntes ikke at skolen var så artig heller, egentlig.

Selv om vi vel bare hadde tre-fire timers skoledag, eller noe, i første klasse.

Men men.

Jeg husker det, at jeg tenkte sånn, at det er bare som to fotballkamper, (som jeg så på, på TV, i helgene), så er denne kjedelige skoledagen ferdig.

(Fotballomganger og skoletimer varte nemlig begge, i 45 minutter.

Men men).

Så jeg syntes at å se fotballkamper, var mye mer artig da, enn å gå på skolen.

Allerede i første klasse, så syntes jeg at skolen var kjedelig da.

Men men.

For meg, så var det mye artigere, i Jegersborggate, enn i litt søvnige Mellomhagen vel, må jeg vel si.

Jeg fikk en skikkelig kul Apache-sykkel, (17-ramme vel), av bestefar Johannes da, fra DBS.

(Det var den kuleste sykkelen man kunne ha på 70-tallet, tror jeg.

Og man kunne også få kjøpt ting som 'katteøyne' og speedo-meter, til den sykkelen.

Og jeg kjøpte også speedo-meter, til den sykkelen, for noen lommepenger, en gang, i en sportsbutikk, (G-sport vel), i Larvik.

Men men).

Hagen vår var også kjempeflott.

Det var to morelltrær der, blant annet.

Det eldste hadde blitt slått ned av lynet, eller noe, (det var ihvertfall knekt).

Stammen lå langs bakken, noen meter, før treet gikk oppover igjen.

Likevel var treet fem meter høyt, eller noe, kanskje.

Og morellene, på det treet, var så gode, at de nok må sies å ha vært bedre, enn de man får kjøpt i butikken, vil jeg si.

Men men.

Arne Thomassen fikk meg også, til å bygge en hytte, i det treet.

Det var egentlig ikke en hytte, som jeg lagde, men en slags platting kanskje, som man kunne sitte på.

Og Pia og jeg, kunne være lenge oppi det treet, og spise moreller, osv., eller bare få litt tid vekk fra mora vår, osv., den første tiden, i Jegersborggate.

(Før vi liksom vokste fra den klatringa litt, må man vel si).

Man kan nesten si det sånn, at det morelltreet, var Pia og meg, sitt andre hjem, i Jegersborggate.

Noe sånt.

Men men.

Hagen skrånet ned, mot Frelsesarmeen, (det huset til Frelsesarmeen, som brant ned vel, en gang på 90-tallet vel).

Det var derfor ikke så greit å for eksempel spille fotball der.

Eller, Pia og jeg spilte noen ganger fotball der.

Jeg var vel keeper da, og Pia skøyt.

Men å spille flere folk der, det gjorde vi vel aldri.

Fordi hagen skrånet, må jeg vel si, så det var ikke så egnet, for å spille fotball der.

Men men.

Pia og jeg, bodde på samme rom, i andre etasje.

(Vi hadde køyeseng, som sikkert faren vår hadde kommet med da, fra verkstedet deres).

Det huset var dårlig isolert, og jeg husker at det rommet var kaldt.

Men jeg hadde vel en varm dyne der, (og pleide å sove i pysjamas), så jeg husker at jeg syntes det var greit, å sove i et kaldt soverom, for da sov jeg godt, mener jeg å huske.

Hvis det er kaldt i det rommet jeg sover i, nå for tiden, så hender det fortsatt at jeg blir minnet på det rommet, til søstera mi og meg, i Jegersborggate.

(Selv om jeg bare bodde der fra mai 1978 til oktober 1979).

Men men.

Pia fikk jo min gamle jentesykkel da, når jeg fikk ny sykkel av bestefar Johannes.

Og Pia og jeg, fikk lov å sykle rundt i Larvik sentrum, fra dag en.

Vi hadde en utgangsdør, som gikk rett ut i Jegersborggate, (som var en ganske travel gate), så det var litt artig.

Vi hadde også en kjøkkendør, ut mot et portrom-område, heter det kanskje, som vi delte med to nabohus.

Så vi måtte gå gjennom det fellesområdet, for å komme til hagen vår da.

Så det var litt spesielt kanskje.

Der satt det noen ganger ei jente som het Lillan, som har kontaktet meg på irc, da jeg bodde i Liverpool.

For tanta hennes bodde i nabohuset.

Lillan var en god del år yngre enn Pia, men de ble venninner likevel.

Pia og jeg, sykla rundt i Larvik da.

Vi sykla oppe ved sykehuset, og ble kjent med mange andre lokale unger da.

Blant annet Jarle, som var broren til Sølvi, som gikk i klassen min, i andre klasse, og da gikk jeg på Torstrand skole.

Han, (var det vel), introduserte meg for Frode Kølner, som ble bestekameraten min der, må jeg vel si.

Frode gikk i parallell-klassen min, på Torstrand skole.

Jeg var ofte hjemme hos dem, og Pia ble også med i begynnelsen, for hun hadde ikke så mange venninner, de første månedene der.

Faren til Frode Kølner, (Hans vel), var et kapitell for seg.

De bodde i et grønt hus, i Trygves gate, på hjørnet, over gaten, fra de blokkene ovenfor sykehuset, hvor vi pleide å spille fotball, i en park/hage, som hørte til de blokkene da.

Pia pleide som sagt å bli med meg, når jeg besøkte Frode og dem.

Og faren til Frode fant raskt på et kallenavn, på Pia.

Han kalte henne for 'Pipa'.

Faren til Frode, spurte om hva min morfar het.

Jeg sa 'Johannes Ribsskog'.

Og da visste faren til Frode det, at han hadde vært rådmann.

(Det var mer enn jeg visste da, for å si det sånn).

Men men.

Frode og faren, tok meg også ut, til Gurvika, i Nevlunghavn, for å hilse på søstera til faren, som var veldig hjerneskada, (sånn at hun ikke kunne prate, for eksempel).

Jeg klagde på at de hadde boble, (for det hadde faren min vel sagt, at ikke var like bra som Mercedes, som faren min pleide å kjøre, på 70-tallet. Men men).

'Det er jubileumsmodell altså', smalt det fra Frode Kølner da, i forsetet.

(Han visste meg noe sånn spesielt merke, eller noe, da, som forklarte det, at den bobla var en spesiell jubileumsmodell da.

Men men).

Så kom vi til Gurvika, (like ved der bestemor Ingeborg og bestefar Johannes bodde, i Nevlunghavn).

Jeg ble med og så på søstera til faren til Frode Kølner, som var forferdelig hjerneskada da, og vel ble pleiet av noen sykepleiere, eller noe, i Gurvika.

Men men.

Hun var vel nesten som i et vegetabilsk stadie, heter det vel.

Men men.

Etter besøket, så prøvde jeg å dra med Frode Kølner, og faren, ned i Blombakken, for å hilse på bestefar Johannes og bestemor Ingeborg da.

Men det ville dem ikke.

Faren til Frode Kølner, stoppa ganske øverst i Blombakken vel, og ville bare gå tilbake til bilen,

oppe ved Gurvika.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg får fortsette å skrive mer om tiden, i Jegersborggate, i neste kapittel.

Vi får se om jeg klarer det.

Vi får se.

Kapittel 10: Mer fra Jegersborggate

Siden jeg skrev det forrige kapittelet, i går, så er det en del mer, som jeg har kommet på, som kanskje burde ha vært med, i de tidligere kapitlene.

Jeg skrev det, at farfaren min Øivind, var direkte etterkommer, av Iver Huitfeldt, (den norsk-danske sjøhelten).

Iver Huitfeldt, giftet seg med en Gyldenløve-frøken.

Gyldenløve, det er 'bastardene', til danskekongene.

Hver gang en Fredrik eller Kristian fikk en lausunge, med en hoffdame, (eller hva det kan ha vært).

Så fikk disse navnet Gyldenløve.

Dette har visst skjedd, ved 3-4 anledninger ihvertfall, på 1800-tallet osv., mener jeg å ha lest om, på Wikipedia.

Så min farfar Øivind Olsen, var også direkte etterkommer av Oldenburg'ene.

Og Oldenburg'ene er jo også, (som min mormor), direkte etterkommere av kong Christoffer II, av Danmark.

Og han var jo etter Odin, farao, cesar, osv., som jeg har skrevet om på bloggen.

Og Ågot og Øivind, de hadde også noe egyptisk kunst, (eller kanskje 'kitch'), av noe slag, på den ene stueveggen, over TV-en vel, der den pleide å stå, rundt 1980, (altså mot pipa/sentralfyringa).

Det var bilde av en farao, eller noe, og noen hieroglyfer vel.

Så sånn var det.

Uten at jeg vet om det har noen sammenheng, med det, at Øivind var direkte etter noen faraoer, fra det 14. dynasti, (eller hva det var igjen. Jeg har skrevet mer om dette, på min blogg, johncons-blogg, men har dessverre ikke internett, her jeg sitter nå, på et hostell, i Azaela Terrace North, i Sunderland. Men men).

Øivind lagde forresten, (i tilegg til køyesenger, osv.), elementer for madrassene, til Jensen Møbler.

(Det vil si innmaten, eller ramma, av tre, som var inni madrassene.

Så sånn var det).

Jensen Møbler holdt da til i Svelvik, like ved Svelvik Kroa, nord i Svelvik sentrum.

(Jeg husker at jeg var med faren min dit, et par ganger, og gikk rundt i et lagerrom, i 2. etasje der vel, (med noen høye hyller i), mens faren min snakka med Jensen, eller en annen kar, på begynnelsen av 80-tallet, en gang).

Men faren min var ikke så begeistra, for å produsere de elementene, for Jensen Møbler.

Han ville heller lage vannsenger, osv., som var moderne, på den tiden, (på begynnelsen av 80-tallet).

Men nå i våre dager, så ser man jo det, at Jensen Møbler, (som har flytta til like ved siden av verkstedet til Øivind, som nå huser bilverkstedet Berger Bil), nå er hjørnesteinsbedriften, i Svelvik kommune, (må man vel kalle den), og de selger vel til og med Jensen-madrassen, på Harrods i London, mener jeg å ha lest, på nettet.

Så hvis faren min hadde fortsatt å lage de elementene, så hadde kanskje Strømm Trevare vært en kjempebedrift, i våre dager, med mange ansatte.

Hvem vet.

Kanskje jeg har en slags hevd på å lage de elementene, siden min farfar lagde de?

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Hos Ågot og Øivind, så spiste de forresten middag, klokken 13, hver dag.

(Kanskje borsett fra i helgene).

Så det var kanskje litt tidlig middag.

Og så jobbet de til klokken 16.

Så dro onkel Håkon hjem, til kona si, Tone, på Bergeråsen.

Mens faren min gjerne jobba en time eller to ekstra, (av en eller annen grunn. Han var vel mer ansvarlig da kanskje. Han var jo den eldste sønnen også. Hvem vet).

Jeg spurte Håkon en gang, om hvorfor han dro hjem allerede klokka 16.

'Jeg har kjærring og ungær jeg', svarte han.

Det var vel det samme, som bestefar Øivind, sa, da han ble spurt, under krigen, av Gutta på Skauen,

om han ville være med på skauen.

'Jeg har kjærring og ungær jeg', svarte Øivind da.

Det er mulig at Håkon var litt vrang da, (eller ikke ga maks, på verkstedet), på grunn av noe med krigen?

Hva vet jeg.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, mens Pia og jeg, bodde hos mora vår i Mellomhagen.

Så dukka plutselig onkel Martin, (vår mors lillebror), opp, uten at dette var noe han pleide å gjøre så ofte vel. Vi kjente ikke Martin så bra.

Men men.

Han hadde med sin kone, (eller om de var forlovet, på den tiden), Ann vel, fra Sætre.

Og de dro med Pia og meg, til Hvittensand, (også på Østre Halsen), hvor vi lekte med en drage.

Det blåste fælt, så det var vel Martin som holdt den dragen, for det meste.

Men men.

Så dette var kanskje om høsten, siden det blåse fælt.

Hvem vet.

En gang, mens vi bodde i Jegersborggate, så tok mora mi meg ned, på politistasjonen, som var like nedenfor Jegersborggate der.

(På hjørnet, i en parallellgate, to gater nedenfor).

Men men.

Jeg måtte sitte på trappa, utenfor politistasjonen, i mellom en halvtime, og en time, mens mora mi prata om noe, med politiet.

Men men.

En kar i sivil, (som jeg har lurt på om var politimann da), kom ut, og kikka såvidt på meg vel, og gikk inn igjen, mens jeg satt på trappa der, og venta på mora mi.

Men men.

Pia og jeg måtte legge oss tidlig, i Jegersborggate også, og jeg var ofte tidlig ute, på skolen.

En dag, så var jeg den første eleven, på skolen, husker jeg.

(Alle elevene pleide å gå til den skolen, så fem minutter seinere, så var det nok tjukt av elever der.

Men men).

Det var jeg også en gang, på Østre Halsen skole, husker jeg.

De hadde noe som het 'halv dag', som mora mi og jeg ikke skjønte.

Det betydde at vi skulle begynne klokken 11 eller klokken 12.

Men jeg trodde det betydde, at vi skulle begynne klokken 9, og gå hjem tidlig.

Så jeg gikk rundt på skolen, og det var ingen noen steder, og jeg var litt 'fjern' da.

Men men.

Frøken dukka opp der, tror jeg, og fortalte meg det, at det var klokka 11, eller klokken 12, som skolen begynte.

Men men.

Faren til Frode Kølner jobba i Larvik E-verk, forresten, har jeg skrevet et notat om her.

Men men.

Og den kjente maleren, Henrik Sørensen, var lærermester for min farfars bror, Gunnar Bergstø, som var Holmsbu-maler da.

(Hvis jeg husker det riktig).

Ihverfall så sa Idar Sandersen det, (da jeg ringte han, mens jeg bodde i Liverpool), at Henrik Sørensen, hadde vært gjest i huset der, på Bergstø.

Så sånn var det.

Men men.

Da jeg gikk på Torstrand skole, så hadde vi idrettsdag, i Bøkeskogen.

Det var artig, husker jeg, for meg som var fra Halsen.

Skolen min, på Halsen, gikk jo også inn til Bøkeskogen, for å feire 17. mai.

Og jeg feiret jo også 17. mai der, da jeg gikk i Ulåsen barnehage, i 1976, var det vel.

Så Bøkeskogen var et spesielt sted for meg nesten.

Men men.

Jegersborggate var jo sånn, at den nesten band Larvik sammen til en by.

(Hvis man overdriver litt).

Den forbandt liksom området rundt Torstrand med området rundt Bøkeskogen, Torget og Nansetgata.

Jegersborggate gikk fra toppen av Herregårdsbakken og fram til Nansetgata da.

Så Pia og jeg, vi gikk forbi herregården, og det fjellet, hvor man i Larvik, hogget inn en tekst, for hver gang, som en dansk-norsk, og senere norsk, konge, hadde vært på besøk i byen.

Den seneste innskriften, var vel fra da Kong Olav, åpnet den nye Vestfoldbanen, eller noe, noen år før.

Og da hadde mora vår tatt med Pia og meg, som stod og vinket fælt, med noen norske flagg, da kongen gikk forbi, husker jeg.

(Nede vel Larvik Togstasjon).

Men men.

Så vi hadde en litt snobbete skolevei, for å si det sånn.

Selv om vi også måtte gå forbi fengselet, på veien.

Fengselet i Larvik, lå på tomta ved siden av Torstrand skole.

Og en vinter, (det må vel ha vært vinteren 1978/79), så brøt det ut snøballkrig, mellom fangene, i luftegården, og elevene på barneskolen, husker jeg.

(Det husker jeg, for jeg herma etter noen som kasta.

Og var med litt på den her krigen da.

Så sånn var det.

Selv om fengselet begynte, for å ta med om det og.

Plutselig kom det bare en snøball over muren.

Og så flere.

Men men).

Jeg får også skrive en takk, til Rollag bibliotek, som sendte meg, på e-post, noen skannede bilder, fra Rollag Bygdebok, hvor det blant annet stod det, at Ågot sin mor, Bergit, var oppvokst som fosterbarn, i Amerika.

Men men.

Noe annet som jeg har kommet på, som skjedde, den vinteren vi bodde i Skreppestad-blokkene.

(Det var mens vi egentlig bodde i Mellomhagen, og før jeg begynte på skolen.

Så det må ha vært vinteren 1976/77, mener jeg).

Så kjøpte mora mi ferdig marsipan og konditorfarge, på Samvirkelaget, like ved.

Vi bodde ganske høyt opp i en av de blokkene, husker jeg.

Så farga vi marsipanen rød og grønn og gul og sånn da, var det vel.

Og lagde figurer, av marsipanen.

Dette må vel ha vært i juleferien, fra barnehagen.

Og det husker jeg som noe artig.

Jeg syntes at marsipan var veldig godt, og mora mi kalte meg ofte for 'Erik Marsipan', etter dette, (av en eller annen grunn.

Men men).

En gang, så spiste jeg også på en brødskive, opp/ned, i det kjøkkenet, husker jeg.

Og da klagde mora mi.

(Det var vel leverpostei, eller noe, som ikke falt av skiva.

Så jeg kjeda meg kanskje litt der.

Men men).

Noen andre ting jeg husker derfra, er at jeg fant et kronestykke der vel, da vi flytta inn.

(Jeg tror det må ha vært ferdig møblert.

Og av vi bare lånte det, eller leide det, av noen Arne Thomassen kjente, antagelig).

Jeg lærte også å snyte nesa mi der, (og slutte å være snørrunge, da kanskje).

Mora mi fikk Arne Thomassen, til å forklare meg det, at man måtte blåse luft ut, av nesa, i noe papir da.

Jeg skjønte ikke det med at man måtte blåse luft ut, før det her.

(Så Arne Thomassen var vel ganske flink til å forklare, må man vel si.

Flinkere enn mora mi, som ikke klarte å forklare meg dette, av en eller annen grunn).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, så var Pia og jeg, med mora vår, og Arne Thomassen, (som kjørte), til Sandefjord, (for å besøke noen, eller noe, vel).

Og da sa Arne Thomassen et eller annet.

'Se her', eller noe, til meg.

Og jeg skjønte ikke noe.

Men det var et eller annet spesielt med det området av Sandefjord da, skjønte jeg.

(Men jeg så bare noen vanlige trehus).

Men men.

Hm.

Pia og jeg, vi sykla som sagt rundt, den første tiden, vi bodde, i Jegersborggate.

Vi ble også kjent med Willy, som også bodde i Trygves gate.

(Men han var vi bare på besøk hos en gang vel, siden vi fikk nye kamerater/venner.

Men men).

Da jeg gikk i andre klasse, på Torstrand skole, så hadde vi en stavekonkurranse, som gikk på hver rad.

Og frøken sa en gang, i andre klasse, at etter at jeg begynte på Torstrand skole, så vant den raden jeg var på, alltid stavekonkurransene.

Så sånn var det.

Så jeg var en av de beste i klassen, også på Torstrand skole, (som jeg hadde vært det, på Østre Halsen skole), vil jeg si.

Men men.

En gang, så snakka frøken, (hun var litt eldre vel, og litt strengere, enn hun jeg hadde hatt, som klasseforstander, på Østre Halsen skole), at skoleelver kunne få kjøpe en billett, til skolekino, (som var på Munken kino, like ved siden av det gamle biblioteket, i Larvik).

Det var tre billetter, som man fikk rabatt på da, (til halv pris, eller noe, kanskje).

Jeg spurte mora mi, om jeg kunne kjøpe en sånn skolekino-billett, og det fikk jeg lov til.

En av filmene var Zorro.

(I svart/hvitt vel.

Men men).

Den andre filmen husker jeg ikke hva var.

Og den tredje filmen, den fikk jeg ikke sett.

For da dro plutselig mora vår med Pia, Pusi og meg, til Rauland, i Telemark.

Her jobbet Arne Thomassen, som sjef vel, for noe hyttebygging.

Døra holdt på å falle av bobla vel, (til passasjersetet foran), på veien opp, (etter at vi fikk et snøras på taket vel), og jeg måtte sitte å holde på døra, hele veien opp, til Rauland.

Men men.

Mora vår savna Arne Thomassen så fælt.

Og jeg husker det, at han jobba sammen med mange karer, et sted, hvor det lå Glava isolasjon, eller noe, på gulvet, på noen halvferdige hytter da.

(Den isolasjonen hadde jeg vært borti før, når Arne Thomassen bygde hytta, i Brunlanes kanskje, og den klør fælt, å ta på, husker jeg.

Men men).

Vi ble boende, på et hotell, i Rauland da.

Pusi fikk noe kaffefløte, som var gått ut på dato, (men som var helt fin, sa hun ene som jobba på hotellet, en hyggelig, ganske ung dame vel).

Men men.

En gang, så gikk Pusi inn i spisesalen, og gikk bort til en mann der, og hoppa vel opp på bordet og tror jeg.

Ihvertfall gikk den bort til en mann da, som ble litt plaga.

Så jeg måtte rushe etter Pusi, og bære den ut av spisesalen.

Men men.

Mora vår dro også med Pia og meg, og sto på langrenn der, en dag, på leide ski.

(Selv om det var utafor sesongen det her.

Jeg skulle jo egentlig ha vært på skolen).

Men men.

Vi var også hjemme hos en eldre kar, og venta, før vi fikk rom, på hotellet.

Noe sånt.

Det var hyggelig på Rauland.

Det stod 'mjølk', eller noe sånt rart noe, på melkekartongene.

Men men.

Men jeg skulle jo egentlig vært på skolen, den dagen.

Og jeg var litt skuffet over, at jeg ikke fikk sett den tredje filmen, av skolekino-filmene.

(En film jeg jo hadde billett til).

Men men.

Pia skulle ikke ha vært på skolen.

For hu dumpa, allerede den første dagen, i første klasse, husker jeg.

Pia var i klasserommet, den første dagen.

Men det ble bestemt, av Torstrand skole, at Pia skulle vente et år, med å begynne i første klasse.

(Av en eller annen grunn.

Pia begynte kanskje å gråte, eller noe, i klasserommet.

Hva vet jeg).

Men men.

Pia ble riktignok født sent, i 1971, (25. desember), men hu er 71-åring.

Likevel så gikk hun på skolen, sammen med for eksempel min fars stedatter Christell, etterhvert, som er 72-årgang.

Så Pia dumpa en klasse, allerede den første skolendagen, på Torstrand skole.

Så hva som skjedde der, det veit jeg ikke.

Jeg fikk ikke oppgitt noen grunn, til at Pia dumpa.

Selv om jeg syntes det var rart da.

Men men.

Så sånn var det.

Jeg hadde 2-3-4 Hardy-bøker, da jeg bodde i Jegersborggate.

Jeg hadde vel fått de til jul, eller i bursdaggave, eller noe.

Jeg pleide å lese de, under dyna, med lommelykt, noen ganger, husker jeg.

(For mora vår la oss rimelig tidlig.

Og Pia lå jo i det samme rommet, i køyesenga over meg.

Så jeg kunne vel ikke ha på lyset da.

Så sånn var det).

Den første sommeren, i Jegersborggate, så dro Arne Thomassen, mora vår, Pia og jeg, på telttur, til Danmark.

Vi bodde på en campingplass, ganske sentralt, i København.

Vi dro på Tivoli og Zoo, husker jeg.

Jeg hadde vel vært hos faren min, på Bergeråsen, like før denne sommeren.

Og mora mi og Arne Thomassen, ville en gang, at jeg skulle kjøpe kaffe til dem, for noen sparepenger, som jeg hadde fått av faren min, og som jeg hadde på en sparebøsse, som jeg hadde fått av bestemor Ågot, eller faren min vel, til jul, litt før det her vel.

Så sånn var det.

Og de pengene ville mora mi og Arne Thomassen, at jeg skulle kjøpe kaffe for, til dem.

(For de var tomme for både penger og kaffe da).

Jeg ble liksom befalt å gjøre det, av Arne Thomassen, så jeg turte ikke å si nei, men klagde i butikken til fru Landhjem da.

Jeg kjøpte en karamell til meg selv da.

Og da stod det jo en sladrekjærring der da, som sa at det fikk jeg ikke lov til, eller noe.

Men så sa jeg det, som det var, at det var mine penger, så det gjorde jeg som jeg ville med.

Så skulle jeg liksom få tilbake, pengene som de skyldte meg, i Danmark da.

Så jeg fikk fire kroner, i Tivoli.

Jeg spilte på flipperspill, for to av kronene.

Og kjøpte et kandisert eple, til Pia, for en av kronene.

(Den siste krona, husker jeg ikke hva jeg brukte til.

Men jeg fikk ikke så mye penger, som de skyldte meg, så jeg var fortsatt litt irritert, husker jeg).

Men den siste dagen, i Danmark, så dro Arne Thomassen oss med, på en galloppbane, like ved København.

Jeg maste, og fikk lov å spille fem kroner, på en hest.

Jeg spilte på en hest, som hadde en kusk, som het Olsen.

Min far het nemlig Olsen, og jeg var sur på Arne Thomassen og mora mi da, siden de var strenge, syntes jeg, og jeg gikk ikke så bra sammen med de da.

Men men.

Så vant den hesten da, som han danske Olsen-kusken kjørte.

Og jeg hadde plutselig mange fine danske sedler, (kanskje 20-30 kroner), som jeg vekslet i en bank vel, når vi kom tilbake, til Larvik.

Vi var vel også på en campingplass, i Sverige, på veien tilbake, mener jeg å huske.

Det syntes jeg var litt kjedelig, husker jeg.

Det var ikke som i København, hvor vi fant på ting å gjøre, hver dag.

Mora mi sa, på campingplassen, i København, at noen hollendere, i naboteltet, skrek 'nei', hele tida.

Mora mi sa det, at de herma etter meg, som alltid skreik 'nei'.

Men men.

(Jeg var nok litt sur den ferien, fordi jeg hadde blitt lovt alle pengene, som mora mi og Arne Thomassen, skyldte meg, men de ga meg bare fire kroner, i Tivoli.

Og jeg fikk ikke mer penger i Zoo, sånn som jeg husker det.

Jeg husker bare at de viste meg en stor gorilla, eller orangutang, eller noe der, som stod inne i et forholdsvis lite glassbur vel.

Så den nesten ikke fikk beveget seg.

Det var nok ikke som hos Julius og de, i dyreparken, i Kristiansand, på langt nær, vil jeg tro.

Så dansker er kanskje ikke så snille, hvis man skal dømme fra hvordan de behandlet den store, gamle apen, som bare måtte stå der, hele dagen vel, omtrent.

Men men).

Da vi kom tilbake til Larvik, så var det enten i 2. eller 3. klasse, noen svenske barn, som hadde begynt på Torstrand skole.

Og de mente at jeg var svensk, husker jeg at de sa, til noen andre barn.

De hadde kanskje sett meg, på den campingplassen, i Sverige da, kanskje.

Så det var veldig flaut husker jeg, og jeg klagde til Arne Thomassen og mora mi da, på at det var noen svenske barn, på skolen, som sa jeg var svensk da.

Men men.

(Faren min likte for eksempel ikke Sverige.

Han pleide ihvertfall å si det, at 'Volvo er ikke bil'.

Når han kjørte mellom Larvik og Bergeråsen, med Pia og meg.

Da ville han noen ganger, be meg, om å si hvordan bilmerker, som alle bilene vi møtte, var.

Så han lærte meg det, å gjennkjenne de forskjellige Volvoene, Mercedesene, osv., da.

Av en eller annen grunn.

Men men).

En gang jeg var hos faren min, mens jeg bodde hos mora mi.

Så sa faren min, at jeg kunne lese i de pornobladene, (Alle Menn, Aktuell Rapport, osv.), som han hadde liggende, i stuereolen, hos seg, i Hellinga 7B.

Jeg var alene hjemme der, noen dager, og leste sex-historiene, som leserne hadde sendt inn, og sånn, da.

Så en gang, da jeg kom tilbake, til Jegersborggate.

Så skulle mora vår bade Pia og meg, samtidig, i badekaret.

(Enda jeg var vel åtte år, og Pia 6-7 år vel).

Og da var jeg blitt interessert i sex da, og nakne jenter/damer, fra å ha lest de pornobladene, (eller hva man skal kalle de), til faren min.

Så jeg reagerte på Pia, og tok tåa borti underlivet hennes, i badekaret, osv., husker jeg.

(Men da kjefta mora mi).

En annen gang, så spurte jeg Pia, om hun kunne suge tissen min.

(For det hadde jeg lest om, i bladene til faren min, at var så godt da).

Det ville ikke Pia, sa hun.

Jeg prøvde å tilby henne, at jeg kunne sleike på tissen hennes.

(For da tenkte jeg det, at da ville hun gi seg).

Så jeg sleika litt da, må jeg innrømme, med tungespissen, på tissen til Pia, oppafor trappa, i 2. etasje, i Jegersborggate, en gang.

Det smakte litt, nettopp piss vel.

Så det var ikke så artig.

Men men.

Men Pia ville fortsatt ikke sleike meg på tissen, husker jeg.

Men men.

Så jeg ble litt gæern, av å lese de pornobladene, til faren min, som 7-8 åring, husker jeg.

(Jeg hadde vel såvidt lært å lese, på skolen, da jeg fikk lov å lese de bladene, med sex-historier og nakenbilder av damer i 20-årene osv., av faren min).

Men men.

Men etter den siste episoden der, så skjedde det ikke noe mer sånt, i Jegersborggate, husker jeg.

Men men.

Jeg husker da jeg fylte ni år, (sommeren 1979), så lå den en dag, en gave til meg, fra tante Ellen, i Sveits, som postmannen hadde klart å få gjennom brevsprekken, i døra.

Mora mi ville ikke at jeg skulle få den gaven, (av en eller annen grunn).

Og dytta meg ned trappa.

Likevel fikk jeg tak i gaven først, og det var nougat, blant annet.

Jeg spiste noen av disse, før jeg flytta til faren min, men lot Pia få de siste.

(Så jeg sparte de lenge da, for bursdagen min var jo 25. juli, mens jeg flytta til faren min, i oktober).

Men men.

Faren til Frode Kølner, fikk meg til å begynne å samle på frimerker.

Frode gjorde dette, og jeg fortalte det, at jeg hadde fått noen førstedagsbrev, av faren min.

Men jeg samlet ikke på 'vanlige' frimerker, men faren til Frode Kølner, forklarte hvordan man skulle gjøre da.

Man måtte legge frimerkene i vann, og så tørke de, på noe papir, for å få av restene av konvolutten.

Men kunne kjøpe små flasker med bensin, på apoteket, for å se det, om det var vannmerke, på frimerkene.

(Om det var vannmerke, eller ikke, kunne avgjørde det, om frimerket var verdifult, eller mindre verdifult.

Men men).

Man brukte en pinsett da, til å ta i frimerkene med, og en dråpeteller, til å dryppe bensinen med, på frimerkene, og det fantes også en spesiell, svart, plastskål, til å la frimerkene ligge i, mens man dryppet bensin på dem.

Men men.

Faren til Frode Kølner, tok også med Frode og meg, på en frimerkeauksjon, i DNC-bygget, ved Larvik Torg.

Jeg hadde bare 3-4 kroner, og klarte å by 3.50 da, for en pakke, på auksjonen.

Det var bare lov å by i hele kroner, så da lo folk fælt, på frimerkeauksjonen, husker jeg.

Men men.

Jeg ble også med, på en frimerkeklubb, som var på Torstrand skole, husker jeg.

Det var kanskje litt kjedelig, (og nesten som på skolen), noen ganger.

Men men.

Noen dager, så kunne man vinne, noen frimerke-premier, som ble trukket, tror jeg.

En gang, så fikk jeg et stort frimerke-ark, som bestod av flere frimerker da, som var ustemplede, og som sammen dannet et ark da.

Det var russisk, og forestilte det russiske romfartsprogrammet.

Pia syntes det frimerke-arket var spesielt artig, husker jeg.

Jeg hadde vel lært det, av faren til Frode og Frode, at russisk og andre utenlandske frimerker, ofte ikke var så mye verdt.

Men men.

Men det var fint å se på da.

'Glansbilder', kalte vel faren til Frode, sånne frimerker, som det med Sputnik, osv., på.

Men artig var det, å se på, husker jeg.

Så det frimerke-arket, det ligger fortsatt sammen med noen førstedagsbrev og et kort fra danskekongen, til min tippoldefar, som bestemor Ingeborg ga meg en gang, på City Self Storage, i Oslo.

(Hvis de ikke har tulla med det da.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på).

Atle Farmen og Jakob, (sønn av en advokat vel, mente mora mi), og en til, i klassen min, på

Torstrand skole, skulle ha frimerkeklubb, husker jeg de sa.

Jeg hadde jo da samlet frimerker, en stund allerede, og lurte på om jeg også kunne få være med.

MOra mi sa at Pia skulle bli med meg.

Jeg sa vel at det var greit.

Og når vi kom til Atle og dem, så satt de gutta bare der, i stua til Atle Farmen og dem, i en time kanskje.

Ikke mye ble sagt.

Men, Atle Farmen og de, de hadde også en utendørs grus-fotballbane.

Så vi spilte litt fotball der, ihvertfall, husker jeg.

Men men.

(De bodde på Torstrand, og hadde en båtbutikk, eller noe, mener jeg å huske.

Men men).

Neste gang, så sa de gutta i klassen det, at frimerkeklubben, skulle være hos Jakob.

Jeg gikk dit, og da sa mora til Jakob, at frimerkeklubb-møtet, var hos Atle Farmen og dem, den gangen også.

Så fikk jeg en bolle, eller to, som mora til Jakob, hadde bakt selv vel, og gikk ned til Atle Farmen og dem, igjen da.

Det møtet ble vel som det forrige, det ble ikke sagt eller gjort stort.

Men men.

Så det var vel noe slags utfrysing av meg da, må jeg vel kanskje si.

Men men.

Atle Farmen, gikk for å være den beste i klassen, til å sparke fotball.

Bestefar Johannes, i Nevlunghavn, spurte meg en gang, hvordan jeg gjorde det, i sport, osv.

Jeg svarte det, at jeg hadde scoret et mål, i en fotballkamp, i skolegården.

(Det var oftest veldig mange som spilte, så det var 'mølje-fotball', som det vel ble kalt, og ganske vanskelig å score).

Men den gangen jeg scorte, så begynte de andre bare på nytt.

(Av en eller annen grunn).

Bestefar Johannes, spurte meg om hvorfor det.

Og jeg svarte bare, at det visste jeg ikke.

Men men.

(Jeg spilte nok bedre, når vi spilte på gresset, oppe ved blokkene ved sykehuset der, for der var vi oftest færre som spilte.

Så da ble det ikke så møljefotball.

Men men).

Mora mi ble gravid igjen, i Jegersborggate.

Hu spurte meg en gang, hva jeg ville, at ungen skulle hete.

Jeg visste ikke hva jeg skulle si.

Men jeg huska det, at Atle Farmen, i klassen, var best i fotball.

Så jeg svarte det, at 'hvis det blir en gutt, så burde han hete Atle, for da blir han god i fotball'.

Så sånn var det.

Nå ble ikke ungen kalt Atle da, men Axel.

Mora mi forklarte aldri det, om hvorfor ungen skulle hete Axel.

Men kanskje hu valgte et navn på A, siden jeg foreslo Atle?

Hvem vet.

Så det er ihvertfall en mulighet for, at (halv)broren min Axel, er oppkalt etter Atle Farmen.

Hvem vet.

Men men.

Bestemora til Frode Kølner, (antagelig farmora), bodde i 2. etasje, i det samme huset, som Frode og dem.

Men hu så jeg aldri noe til, enda jeg var der ganske mye.

Frode hadde et leke/gjeste-rom, eller noe, i 2. etasje, (hvor vi pleide å leke butikk, mm.), men han sa ikke noe om at farmora, bodde i rommene ved siden av, før etter at hu var død, (et godt stykke ut på 80-tallet vel).

Da viste han meg rommene til farmora, (som fortsatt var møblerte), og jeg fikk litt sjokk, over at hu hadde bodd der, hele tiden, mens jeg hadde vært på så mange besøk hos de, uten at jeg hadde sett hu hos dem, eller utafor rommene sine der.

Så det var litt spesielt, det er helt sikkert.

Men men.

Mora til Frode, var fra Kristiansand, eller ihvertfall Sørlandet vel.

Hu hadde mørkt hår, husker jeg, og litt pløsete ansikt kanksje vel, og snakka fortsatt sørlandsdialekt da.

Hu var husmor, og dro noen ganger på ferie, alene, hjem til Sørlandet.

Da hendte det seinere, på 80-tallet, da jeg bodde hos faren min, at jeg ble invitert til Frode og de, når de skulle på hytta i Brunlanes, (ikke langt fra Lyshus-stranda, og der hvor Pia og jeg bodde det halve året vel, sammen med mora vår og Arne Thomassen).

Men men.

I huset vårt, så var det TV-stue, og en liten spisestue vel, (som vi sjelden brukte).

Det var et kjøkken, og soverommet til mora vår og Arne Thomassen.

(For å komme fra TV-stua, til kjøkkenet, så kunne man både gå gjennom spisestua og soverommet.

(Noe som kanskje var litt spesielt, at det var dør mellom kjøkkenet og soverommet til mora mi og Arne Thomassen).

Men men.

TV-en stod i TV-stua da selvfølgelig, men en radio, stod på soverommet, til mora mi.

Så hvis jeg ville høre radio, (noe som var artig, hvis det var landskamper i fotball osv., som vel ikke alltid ble TV-sendt, på 70-tallet. Ihvertfall husker jeg at jeg hørte på en landskamp, i fotball, mellom Norge og Skottland, i det rommet. Men men).

Vuggen til Axel ble også plassert i det soverommet, til mora mi og Arne Thommassen.

Vugga, som de kjøpte ny, var i brunmalt tre.

Jeg sa vel noe sånt, som at det ville gjort seg, med noen utskjæringer osv., i treet.

Det neste som skjedde, var at søstera mi, (en gang jeg var ute med mora mi og Arne Thomassen), dreiv og skar i vugga til Axel, med en kjøkkenkniv, når vi kom inn utgangsdøra.

Pia var nok mora mi sitt favorittbarn, (som aldri gjorde noe galt, liksom), så Pia fikk ikke kjeft, men trøst, av mora vår, siden søstera mi begynte å grine, da vi kom hjem.

Men men.

Arne Thomassen, dreiv og jobba inne i Oslo, på den tida, som Axel var nyfødt, og han sa til meg, at jeg måtte være mannen i familien.

Så jeg måtte handle masse mat og sånn, for mora mi, i mange butikker, i Larvik.

Jeg fikk penger og handlelapp da.

Jeg var vant til, (fra før jeg ble interessert i kronespill), at jeg fikk lov å spille en krone, på kronespill, når vi var på kafeteria, og sånn, med mora mi.

Så jeg telte etter, når jeg var på supermarkedet Thorfinns, om jeg hadde råd å spille en krone, på kronespill.

(Som en slags betaling for handlerunden, men kanskje mest fordi jeg kjedet meg litt.

Noe sånt).

Og da spilte jeg en krone da, og kanskje mer, hvis jeg vant på det spillet.

(Men ikke uten å holde oversikten, over hvor mye jeg kunne spille for.

Jeg spilte aldri for så mye, at jeg ikke fikk råd, til å kjøpe tingene, på handlelappen).

Den andre gangen, som jeg handla for mora mi, eller noe sånt.

Så dukka Pia opp på Thorfinns, og så på at jeg spilte på kronespillet.

Jeg vet ikke om noen sendte henne.

Hvem vet.

Ihvertfall, så var det sånn, at når jeg dro på Domus, en gang, for å handle, for mora mi, så ble jeg angrepet av to eldre unger, (Egil aka. Tin-tin og Laila, som var begge et par år eldre enn meg vel).

De løp mot meg, og jeg fløy, med handleposer og alt, inn i heisen, på Domus.

Jeg tok så heisen først ned i første etasje vel, og så opp på taket, der hvor parkeringsplassen var.

Da finta jeg ut Tin-Tin og Laila litt.

Jeg gjemte meg, på parkeringplassen på taket, og så at hue til Laila, stakk ut, fra der trappa opp til parkeringsplassen var.

Så gikk jeg hjemover, den veien, som bilene kjørte, ned fra Domus-bygget, og videre hjem til Jegersborggate da.

Men hvorfor de to ungene angrep meg der, det veit jeg ikke.

Men jeg fikk rimelig sjokk, for begge de ungene var eldre enn meg.

Var det mora eller søstera mi som skulle gi meg en moralistisk lærepenge?

Det var uansett mora mi som hadde fått meg hektet, på de Røde Kors-automatene, så det blir bare som noe inbisilt for meg, isåfall.

Men men.

Så sånn var det.

Frode Kølner hadde også en kar, som gikk i klassen sin, som het Morten, og hadde rødt hår.

Han bodde noen få hundre meter, i retning Tagtvedt, fra der Frode Kølner bodde.

Jeg var litt sånn 'needy', på den tida, tror jeg.

(Jeg var ikke så vant til å ha kamerater, etter å ha bodd i Mellomhagen, og hatt de tre nabogutta som uvenner, osv).

Så jeg pleide noen ganger å spørre Frode Kølner, om jeg var bestekameraten hans.

Og da svarte han i begynnelsen ihvertfall, at Morten, nok var bestekameraten hans.

Men han skifta mening, mener jeg ihvertfall, etter en del måneder, og da sa han vel at jeg var bestekameraten hans.

(Hvis jeg ikke husker helt feil da).

Men men.

Jeg var også noen ganger hos han Morten, og ble også bedt i bursdagen hans, husker jeg.

Da hadde dem godteposer, gjemt over hele huset, husker jeg.

Vi skulle også ha gjettekonkurranse, og en på laget mitt, sa at den tegneseriefiguren, vi skulle gjette navnet på, var Sølvpilen.

Men jeg sa Månestråle.

Men han på laget mitt, var eldre, og fikk viljen sin.

Men svaret var Månestråle da.

(Så jeg hadde egentlig riktig).

Men men.

En gang jeg var hos dem, så fikk jeg rabarbera, i en kopp sukker, av mora til Morten, husker jeg.

Men men.

Seinere en gang, en gang Kjetil Holshagen, fra Bergeråsen, (da ihvertfall), og jeg, dro på Danmarkstur, og lå over, hos Frode Kølner, så så vi filmen Gjøkeredet, (med Jack Nickelson), hos Morten og dem, mener jeg, (kanskje rundt 1986, eller noe. Hvem vet).

(Ihvertfall så husker jeg det, at jeg så den filmen hos Morten og dem, sammen med Frode Kølner da, rundt den tida).

Så sånn var det.

Mora mi kjente noen som bodde, opp mot det stedet, i Nansetgata, hvor det pleide å være tivoli, osv.

(Like nedenfor der Larvik Bibliotek er nå).

Sønnen i huset, var et eller to år eldre enn meg.

Og like etter at vi flyttet til Jegersborggate, så dukka han opp på døra vår, og skulle ha meg med på bedebuset, på noe kristelige greier da, for gutter.

Så sånn var det.

Mora mi ville at jeg skulle bli med.

Og det var jo litt artig, i begynnelsen.

Jeg var yngst der vel.

Dette var om vinteren.

(Det må ha vært vinteren 1978/79 da).

Og lederne dro med oss kanskje cirka 15-20 guttene, bort til ved Tollerodden der, (en badestrand, like ved Larvik kirke).

Det var kanskje 20-30 centimeter, med snø.

Så det ble gått opp ganger, som vi skulle løpe, og leke sisten i.

Jeg syntes det var artig, og fryda meg, for jeg syntes det var litt gjevt, siden jeg var yngst da, og fikk være med, å leike, med alle de eldre guttene da.

Så jeg hoppa noen ganger ut av sporet, må jeg innrømme, for jeg syntes det var så artig der.

(Men jeg tok det ikke så særiøst da kanskje.

Men som å leike med kamerater kanskje.

For jeg hoppa jo noen ganger ut av de spora, for å slippe unna de som ville gi meg sisten.

Mens jeg lo kanskje.

Men men).

Vi fikk også noen blokker, til å samle inn penger på.

Dette var vel første gangen min der.

Jeg gikk aleine gjennom gatene i Larvik, og ringte på hos folk, og samla inn penger, uten at jeg visste, hva den organisasjonen het, osv.

Så ringte jeg på hos mora mi og Arne Thomassen da, og spurte om de ville støtte.

Arne Thomassen ble sur, og sa at dem hadde dårlig råd.

(Men jeg bare ringte på, for å forklare for dem, hva jeg dreiv med mest.

Mest for morro skyld da, for å vise at jeg hadde fått ansvar.

Men men.

Så han behøvde jo ikke å gi penger, jeg ville ikke ha sagt noe jeg, for å si det sånn.

Men han ga en femmer da.

Men men).

Så gikk jeg videre.

Noen steder fikk jeg kanskje et glass vann, eller et glass saft.

To eldre damer, som bodde i en leilghet, i noen blokker, nærmere sentrum, i Jegersborggate, spurte meg nøyere, om hvilken organisasjon det var, osv.

Men jeg klarte ikke å gjøre rede for det.

(For dette var jo den første gangen jeg hadde vært på møte der, og jeg var yngst).

Men jeg mener jeg overhørte, den neste gangen der, at noen hadde skrevet leserinnlegg, i Nybrott eller Østlands-Posten, om at den organisasjonen da, (som jeg nå lurer på om var Statskirken, for den bygningen vi hadde møter i, det heter visst bare Bedehuset, har jeg skjønt, og ligger ovenfor Herregården, like nedenfor der, som man hogger i fjellet, i Larvik, når en dansk eller norsk konge, har vært på besøk.

Jeg gikk også i de blokkene, ovenfor sykehuset.

(De blokkene, som hadde den fine, (dog lille), parken, (på skrått ovenfor der Frode Kølner og dem bodde), hvor vi pleide å spille fotball).

Et sted, så hørte jeg bare noe jamring.

Da skjønte jeg ikke hva jeg skulle gjøre.

Så jeg ringte på, tre ganger vel, tilsammen.

Og da, så kom det til slutt ei ung dame ut, som var skikkelig sjuk.

Åja, sa jeg, og gikk videre da.

Jeg var ikke vant til å ringe på, på så mange dører, for å si det sånn.

Men men.

(Det var noen andre gutter, som hadde fått en donering, fra en blind mann.

Før vi andre hadde fått begynt ordentlig, å samle inn penger.

Derfor ble vi så gira da, på at vi også måtte samle inn penger.

Derfor var jeg ganske ivrig da.

Så sånn var det).

Jeg fikk vel samlet inn et sted mellom 150 og 200 kroner, mener jeg å huske.

Noe som ikke var så dårlig, i 1978 vel.

Men, Arne Thomassen, og muligens også mora mi.

De konfiskerte/lånte de pengene.

(Antagelig fordi de hadde dårlig råd).

Og de fra bedehuset måtte masse på meg, etter at jeg hadde slutta der, om de pengene.

Da måtte jeg mase på Arne Thomassen da.

Og etter et halvt år kanskje, eller noe.

Så fikk bedehuset endelig de pengene da.

Så sånn var det.

Jeg maktet ikke å gå der mer, etter det andre møtet, var det vel.

For på slutten av møtene, så måtte vi ned på alle fire, for å be.

Og en av lederne, begynte å tale i tunger.

Da ble det for mye for meg, (som egentlig ikke trodde på Gud, skal jeg være ærlig).

Men men.

Så jeg bare så meg rart rundt der, mens jeg smilte og nesten lo vel, (mens vi stod på alle fire da), mens han ene lederen talte i tunger.

Etter det, så orka jeg ikke å dra dit mer.

(Selv om vel mora mi og han gutten, (som gikk i 4. klasse, eller noe vel), som mora mi kjente mora til, maste).

Så sånn var det.

Pia begynte på turn, og mora mi ville at jeg også skulle gå der.

Jeg var ikke noe flink i turn.

Jeg var for stiv i kroppen, etter å ha spilt mye fotball vel og syklet rundt i Larvik.

Så jeg var bare med, et par ganger, der og.

Pia ville dusje der, som den eneste, av alle guttene og jentene vel, og kringkastet det, foran alle guttene, i guttegarderoben.

Men men.

Den siste gangen, som vi gikk fra turninga, (som var på Torstrand skole, like ved bedehuset).

Så fant vi en rar mus, like ved siden av det fjellet, hvor det hugges inn, hver gang, som en dansk eller norsk konge, hadde besøkt Larvik.

Den musa så ikke ut, som den musa, som Pia og jeg, hadde funnet, i Vestmarka, noen år før.

Denne musa, stod på bakbena, omtrent som en kenguru.

Og den så veldig søt/morsom ut, husker jeg.

Plutselig, så dukka det opp en gutt, fra ved bedehuset der.

(Han var vel 2-3-4 år eldre enn meg, kan jeg tenke meg).

Han begynte å jage oss, og sa at vi var slemme mot musa da, eller dyret, eller hva han sa.

Så det var en rimelig spesiell episode, husker jeg.

Men men.

Noen gutter, i klassen min, babla om at de skulle på fotball-trening.

Jeg spurte om jeg kunne få bli med.

Og jeg var så på en trening vel, og en kamp, for Fram.

Vi spilte mot Nanset.

Vi var vel bare tredjelaget, tror jeg.

Og det laget fra Nanset, det var gutter, som var et par år eldre enn oss.

Så vi tapte 5-0 eller 6-0, eller noe.

Jeg var vel reserve, men fikk spille litt etterhvert.

Det gikk trått, mot store og 'gampete' Nanset-forsvarere.

Men men, det eneste jeg fikk til, var å kline et skudd, rett i reklameskiltene, kanskje 10-15 meter, til side for målet.

Men det smalt ihvertfall litt.

Jeg hadde ingen å sentre til, og en forsvarer helt inni meg, så jeg måtte bare gjøre noe, liksom.

Det var vel det nærmeste vi kom mål, i den kampen, hvis jeg ikke tar helt feil.

Så glemte jeg vel det her med fotballtrening.

Og de gutta sa vel heller ikke noe.

Så det ble ikke noen flere treninger, eller kamper, på meg, etter dette.

Seinere, så ble det vel gjort om, sånn at ikke lag, hvor aldersforskjellen var så stor, møtte hverandre, i knøtte/lilleputt-kamper, eller hva det var.

(Mener jeg å huske, fra da jeg spilte på Berger, utover 80-tallet, osv).

Frode Kølner og jeg, vi sykla rundt, mange steder, i Larvik.

Jeg fortalte vel det, at jeg pleide å pante flasker, på travbanene, når jeg var med Arne Thomassen.

Frode Kølner, dro meg med til Mesterfjellet, (het det vel, forbi varemagasinet til Albert Bøe, (faren til Anette Bøe), der).

Vi så ned mot Larvik, fra jernbanestasjonen cirka, og langs Farriselva, (heter den vel), et stykke mot Farris da.

Vi så den delen av Larvik, kanskje 50 eller 100 meter under oss da.

Noe sånt.

Og Frode Kølner sa det, at rundt der, så pleide det å være fylliker.

Og man kunne finne tomflasker da.

Så sånn var det.

Vi fant vel noen tomflasker da.

Men seinere, så var jeg der mange ganger, men fant vel aldri så mange tomflasker der, etter det.

Men men.

Jeg var ikke så mye hjemme, hos mora mi og Arne Thomassen, i Jegersborggate, på den her tida.

For de var så strenge og anspente og masete, må man vel kanskje si.

Så jeg var mest ute, sammen med kamerater, eller Pia, eller at jeg sykla rundt aleine kanskje.

Jeg samla flasker da, som jeg panta, og tulla i de mange bankene som var i Larvik, og spurte om de hadde gratis sparebøsser og veksla pengen jeg fikk, fra pantinga, i ruller med 5-ører, osv.

(For jeg syntes at de rullene var artige.

Det var kanskje Frode Kølner, som fortalte meg det, at man kunne få mynter, i ruller da.

Hvem vet).

Pia dumpa jo et år, men når hun endelig fikk begynt på skolen, (det året jeg gikk i tredje klasse), så hadde hun plutselig en dag, med en eller annen gutt hjem.

Som hun hadde møtt, sa hun.

Og han stod bare i hagen vår, (ved det morelltreet, som jeg skrev om, i det forrige kapitellet), rett opp og ned, uten å si noe.

Det såret meg kanskje litt, at søstera mi bare fant en gutt, som hun tok med hjem, (en med lyst hår vel), sånn helt uten videre.

Men men.

Søstera mi sa vel så til han gutten, at han kunne gå hjem igjen, tror jeg.

Noe sånt.

Søstera mi tærte også på meg litt, på denne tiden.

Hu kunne plutselig si til meg, at 'du er stygg'.

Noe jeg ikke hadde tenkt så mye over, egentlig om jeg var stygg eller pen.

Så hvorfor søstera mi, Pia, sa det her, det veit jeg ikke.

Men det var kanskje for å få meg nedstemt da, og for å liksom få et 'overtak' på meg da.

Hva vet jeg.

Men men.

En gang, mens Pia og jeg, var alene hjemme, en kveld vel, i Jegersborggate.

(Før Axel ble født vel).

Så kom plutselig politiet på døra, og spurte om det var vi, som eide en boble, som stod, (uten skilt muligens), utafor huset vårt da, på en parkeringsplass, i Jegersborggate.

Jeg forklarte det, at det var vår boble.

(Selv om jeg ble litt skremt da, av de her to politifolka, i uniform, som kom på døra vår da, når vi ungene var aleine hjemme).

Så sånn var det.

De lurte visst på hvorfor den bobla, stod på det samme stedet, så lenge, (eller noe).

Så sånn var det.

Men men.

Mora vår var veldig glad i soft-is, som kosta sånn cirka 3 kroner kanskje, på den her tida.

Pia og jeg, vi pleide også å få soft-is.

Og noen ganger, så kunne mora vår ta oss med, til Tollerodden, som var en strand, nede ved Larvik kirke.

Tollerodden var ikke en sandstrand, sånn som Hvittensand, men et basseng, som var fylt med sjøvann da.

Så sånn var det.

Jeg likte vel bedre å bade på en vanlig strand, kanskje, og mora mi ønsket å inspisere, at jeg kunne svømme.

Den første eller andre sommeren, i Jegersborggate, vel.

Jeg skjønte ikke poenget med det.

Jeg hadde fortalt mora mi det, at jeg kunne svømme, så jeg skjønte ikke poenget liksom.

Jeg gadd ikke bare å bade, på kommando liksom.

Det ble for dumt liksom, syntes jeg.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Da Axel ble født, så var mora vår ekstra spesiell, vil jeg si.

Hu sa til Pia og meg, at vi ikke fikk lov å si, på skolen, at mora vår skulle føde.

Så glemte jeg meg, og sa det, til svømmelærerinna vel, (som var vikar i norsk, eller noe, vel).

Så sa jeg det til mora mi, at jeg hadde glemt meg.

Og da mora mi skulle føde, så sa hu det, at jeg måtte ligge i dobbeltsenga, sammen med henne, i første etasje.

Så dukka Arne Thomassen opp, (som egentlig jobba i Oslo, på den her tida).

Han spurte meg 'skjønner du hva som skjer'.

Jeg regna med at mora mi skulle føde, og svarte 'ja'.

Mora vår hadde fortalt meg hvor det lå noen mynter, som Pia og jeg, kunne kjøpe godteri for.

Men, jeg måtte også kjøpe Nybrott, dagen etter, eller noe.

(Så det var litt komplisert).

Jeg tenkte på å roe ned Pia, så etter at jeg kom hjem fra skolen, (dette var mens jeg gikk i 2. klasse).

Så dro jeg med Pia, til kiosken, og vi kjøpte masse godteri.

Dette var en kiosk i Øvre Jegersborggate vel.

Og der fant jeg ut, at det fantes artigere godteri, enn karameller, (som jeg var så glad i, da vi bodde i Storgata).

Dunder salt, til 10 øre, var en stor favoritt, som jeg begynte å kjøpe, i den kiosken der.

De smakte salmiakk og lakris og samtidig søtt vel, og var vel favorittgodteriet, til både Pia og meg.

Sammen med Hubba Bubba, som man fikk i både rød pakning og med lakrissmak vel.

Og også Shake-tyggegummi, med lakrissmak, syntes vi var gode.

Potetgull med paprika, var også en favoritt.

Og brus da, selvfølgelig.

Vi likte også potetmos, som de solgte, for 1.50, eller noe vel, pr. beger, i en kiosk, nederst i Nansetgata, ovenfor busstasjonen vel.

Så sånn var det.

Men men.

Så kom bestefar Johannes, og henta oss, og kjørte oss til Nevlunghavn.

Der skulle vi bo, mens mora vår var på sykehuset, og fødte Axel da.

Så kjørte de meg, på skolen, dagen etter.

(Pia hadde jo dumpa, så hu slapp skolen.

Men men).

Bestemor Ingeborg, spurte meg, på en omstendelig måte, (må man vel si), når skolen min sluttet, dagen etter.

Jeg er sikker på at jeg sa riktig klokkeslett.

(Hun spurte like omstendelig, om hvor de skulle møte meg, og jeg svarte, ved Televerket der, øverst i Herregårdsbakken).

Likevel, så klarte de å rote med tidspunktet.

Jeg husker jeg gikk samme vei, som han Jakob, fra frimerkeklubben til Atle Farmen, (og sønn av en advokat vel, ifølge mora mi), hjem fra skolen, den dagen.

(Det var en annen vei, som gikk nesten parallelt, med Herregårdsbakken, på den andre siden av skolen.

Selv om den veien, var en omvei egentlig, for den gikk litt bue vel, mens Herregårdsbakken gikk ganske rett opp).

Så jeg kom fram til Mazda-en, til bestefar Johannes, fra baksiden, av der de stod vel.

De så vel kanskje etter meg ned Herregårdsbakken.

Hvem vet.

Så kjefta bestemor Ingeborg på meg, og sa at jeg hadde sagt feil klokkeslett, og at de hadde stått der i 2-3 timer, eller noe.

Men, jeg gikk jo bare i 2. klasse.

Vi hadde vel ikke så mange skoletimer.

Så det tror jeg kanskje må ha vært en røverhistorie, fra bestemor Ingeborg, (av en eller annen grunn).

Men men.

(Hvis ikke, så hadde hun nok surra fælt.

men men).

Vi kjørte så til Nevlunghavn vel, og så kjørte bestefar Johannes, Pia og jeg, til Tønsberg sykehus(!), hvor mora vår hadde født Axel da.

Selv om vi bodde et steinkast unna Larvik sykehus, så fødte mora vår Axel i Tønsberg.

Det var spesielt, må jeg si, og det har jeg vel aldri fått noe forklaring på akkurat.

Men men.

Mora vår kom ut med Axel på armen, mener jeg å huske, og virka som å være i fin form vel.

Så kjørte bestefar Johannes oss, til Jegersborggate, og mora mi 'gura' for jeg hadde brukt opp de to kronene, til Nybrott, på godteri.

(Så hu må ha hatt veldig dårlig råd).

Men jeg hadde kontrollen egentlig.

For jeg huska det, at i en skrivebordsskuff, eller noe, i stua, så lå det to kronestykker.

Så jeg viste mora mi det.

så måtte jeg gå i den kiosken, nederst i Nansetgata, å kjøpe Nybrott da.

(Den ovenfor busstasjonen, hvor de hadde Shake tyggegummi og potetmos i beger da).

For mora mi sa at det var så viktig, med den avisa.

Så viste det seg det, at noen hadde satt inn fødselsannonse, for Axel, i den avisa.

(Eller, Axel hadde vel ikke fått noe navn ennå da.

Så det stod vel bare at Karen Ribsskog og Arne Thomassen, hadde fått en sønn.

Noe sånt).

Men men.

Arne Thomassen var ikke der da, han var vel på jobb, i Oslo, eller noe.

Men men.

Det var enda mye mer. som skjedde, i de et år og fem månedene, som jeg bodde i Jegersborggate.

Jeg får se om jeg klarer å få skrevet mer om det, i det neste kapitellet.

Vi får se om jeg klarer det.

Vi får se.

Kapittel 11: Enda mer fra Jegersborggate

Jeg skrev jo om, i kapittel 9, at Frode Kølner og faren, dro meg med, ut til Nevlunghavn og til Gurvika, (et feriested for hjerneskada folk), for å besøke søstera til faren til Frode Kølner, en gang.

Men men.

En annen gang, så dro Frode kølner meg med, til Larvik Sykehus, (som var bare cirka 50 meter fra der de bodde, i Trygves gate).

Tanta hans bodde nemlig på Larvik Sykehus, til vanlig.

Hu lå vel i ei seng der, 24 timer i døgnet, mer eller mindre, tror jeg.

Hu var jo i et vegetarisk stadie, (eller noe), som det vel heter.

Dette var den samme dagen, som det var fotballandskamp.

Så på vei ned trappene, i Larvik Sykehus, etter besøket hos tanta til Frode Kølner.

Så gikk vi forbi, en TV-stue, hvor de viste fotballkampen da.

Jeg fikk med meg Frode, på å se på kampen der, (ihvertfall første omgang), for jeg heia så på Norge da, når det var fotballandskamper og ski-mesterskap, osv.

Så dukka det opp ei eldre dame, som begynte å kjefte på oss.

Det viste seg at dette var avdelingen for sinnsyke, eller noe.

Jeg prøvde å roe henne, men hu ga seg ikke.

Vi fikk ikke lov til å se TV der.

Så vi måtte gå.

Så sånn var det.

Men men.

Det var også en brusautomat i kjelleren der, husker jeg, at vel Frode Kølner viste meg.

Men men.

Mora mi sa en gang til meg, en sommer, (dette var kanskje sommeren etter at jeg flytta til faren min, men jeg var på besøk hos mora mi da, som fortsatt bodde en stund til, i Jegersborggate).

Mora mi sa da, om Frode Kølner, at han så ut som 'en stor baby'.

Dette var vel da vi var sånn cirka 10 år gamle, eller noe, Frode Kølner og jeg, vil jeg vel tippe på.

Frode Kølner var kanskje lubben, og hadde kanskje litt sånn hvalpefett, (eller hva det heter igjen).

Det var kanskje derfor at mora mi sa det her.

Hva vet jeg.

Også lo hu da.

Så mora mi kunne være litt slem noen ganger kanskje.

Men men.

Jeg kan også ta med om det, at en gang, som jeg besøkte bestemor Ingeborg, i eldreboligen hennes, i Nevlunghavn, på midten av 90-tallet.

Så var hun på telefonen, med faren til Frode Kølner, i Larvik E-verk, av en eller annen grunn, akkurat da jeg kom på besøk.

Så det var spesielt, det er helt sikkert.

Da lurte jeg litt på om det foregikk noe, bak min rygg, eller noe.

For disse to hadde jo ikke møtt hverandre, (ihvertfall ikke som jeg visste om).

Faren til Frode Kølner, (og Frode Kølner), ville jo ikke være med, å besøke bestemor Ingeborg og bestefar Johannes, i huset deres i Blombakken, på slutten av 70-tallet, (den gangen jeg ble med dem å besøkte den hjerneskada søstera/tanta deres, i Gurvika der).

Men men.

Så noe rart var det kanskje som foregikk da.

Det var vel litt rart, hvis det skulle være en tilfeldinghet, at bestemor Ingeborg, snakka med faren til bestekameraten min i Larvik, akkurat da jeg kom inn, på et av mine kanskje årlige eller to-årlige besøk hos henne.

Hvem vet.

Men men.

En gang, mens vi bodde i Jegersborggate, så dro Pia og jeg, og utforsket nye områder, av Larvik.

Vi gikk over Nansetgata, og gikk litt runt, i gatene nedenfor Bøkeskogen.

Plutselig traff vi to unger, på vår egen alder.

Vi sa vel nesten ikke noe til dem.

Men vi tilbake en seinere gang, og dro da også med oss Frode Kølner.

Denne gang sykla vi vel.

Det visste seg at de ungene, var ungene til en prest.

Og at de bodde, under kirken, eller noe.

(Dette var vel Pinsemenigheten, eller Betania, eller noe, tror jeg).

Så det var ikke sånn, at det var mange som tulla, med Frode Kølner og meg, i Larvik.

Det var heller sånn, at det nesten var vi som begynte å tulle litt, med de prestebarna.

Men men.

(Frode Kølner kjente vel nesten alle ungene, i Larvik Sentrum, tror jeg.

Men men).

Vi sa at vi kunne ta med de ungene, til der vi bodde.

Så han prestesønnen, satt bakpå sykkelen til Frode Kølner, og hu prestedattera satt bak på Apache-sykkelen min.

Og Pia sykla vel på den gamle jentesykkelen min, fra Halsen da.

Jeg kjørte foran, og sykla ned Nansetgata, litt bort Jegersborggate, og opp ved Falken der.

Og så bort til de blokkene, ovenfor sykehuset.

Ved en asfalt-fotballbane der, (hvor vi spilte fotball, hvis vi var for mange, til å spille i parken der).

Bak den asfalt-fotballbanen, så lå det noen falleferdige bygårder, hvor Frode og Pia og jeg, og noen andre lokale unger, noen ganger gikk inn, fordi det var spennende da kanskje.

Og vi tok med de presteungene, inn der da, fordi det var litt spennende kanskje da.

Dørhåndtakene var visst av kobber, eller noe, muligens.

Så de ble snakket om, at det var mulig å selge, hos en skraphandel, eller antikvitetshandel, men det ble det aldri til at vi prøvde på, av en eller annen grunn.

Vi viste de presteungene rundt, inne i den fraflytta bygården da.

Og så gikk de hjem, eller om vi sykla de hjem.

Så sånn var det.

Men men.

Av andre gutter, som jeg ble kjent med, i Larvik Sentrum, den første sommeren vel, som Pia og jeg, sykla mye rundt, i gatene rundt Jegersborggate, og prata med de andre ungene vi møtte da.

Det var Johnny, og storebroren, som bodde like ved kiosken, i Øvre Jegersborggate.

De bodde i samme gata som sykehuset, og holdt begge med Arsenal vel.

Jeg lurer på om det var Frode Kølner, (eller Jarle), som sa, når jeg nevnte han Johnny.

Da sa det, 'Johnny Cash, med rumpa full av bæsj'.

Av en eller annen grunn.

Men men.

Jeg var inne og hilste på dem, i bakgården dems, en gang vel.

En annen gutt, som bodde like ved Frode Kølner, det var en som het Oskar.

Han skulle på bingo en gang, (med bestemora, tror jeg det var).

Og jeg hadde nok da, vært med bestemor Ågot, på bingo, på Snippen, på Sand.

For da spurte jeg, om jeg kunne bli med han Oskar og bestemora hans, på bingo.

Men det fikk jeg ikke lov til, sa han.

Men men.

Pia ble etterhvert bestevenninne, med Sølvi, (storesøstera ti Jarle), som gikk i klassen min.

Så noen ganger, så ble jeg med søstera mi, Sølvi og Jarle, og leika, utafor huset deres.

De bodde i den sidegata, fra Jegersborggate, som Falken lå litt tilbaketrekt i.

Men men.

Vi leika, like ved gata der.

Og Jarle hadde en spesiell uvane.

Noen ganger, når det kjørte en bil, (ganske sakte), forbi.

Så løp Jarle ut i veien, og dunka i sida på bilen.

Så det kom et høyt smell.

Men men.

Bilen kjørte videre, av en eller annen grunn.

(De skjønte kanskje ikke hva som skjedde).

Hva vet jeg.

Jeg husker at jeg fikk nesten sjokk ihvertfall, når han Jarle gjorde det her.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, i Jegersborggate, så fortalte han Jarle, (eller om det var en annen gutt), meg, at dem hadde gratis Minolta-klistremerker, i en fotobutikk, på hjørnet nedenfor Albert Bøe der vel.

Jeg hadde jo nesten ikke hørt om klistremerker, der jeg hadde bodd, i Vestmarka og i Mellomhagen.

(Selv om det kanskje fulgte med klistemerker, med Donald Duck, noen ganger.

Men det var ikke sånn, mener jeg å huske, at vi fikk Donald-blader, eller andre blader, så særlig ofte, av mora vår.

Men men).

Så jeg sykla til den her fotobutikken da, og fikk klistremerker da.

Så fikk jeg da en ny hobby.

Så jeg gikk i nesten alle butikkene, i Larvik, og spurte om de hadde klistremerker.

(For noen hadde vel sagt det, at det ofte var sånn, at butikker hadde klistremerker).

Men men.

Hos ei dame, i en klesbutikk vel, ganske langt nede, i Nansetgata, så fikk jeg et sånt morsomt klistremerke, som var et hologram, eller noe sånt, vel.

Det ville Frode Kølner bytte til seg.

Og det sa jeg var greit.

Frode Kølner lurte på hvor jeg hadde fått det spesielt fine klistremerket da.

Og da jeg forklarte, i hvilken butikk det var.

Så sa han noe sånt, som 'å hu dama der ja', eller noe.

Men men.

(Dette var oppe i det leke/gjeste-rommet hans, i 2. etasje, (med utsikt til 'lekeplassen' vår, ved de blokkene, ovenfor sykehuset), ved siden av der farmora hans bodde.

Jeg sa det var greit, at han kunne få bytte til seg, det klistremerket.

Jeg regna med at det var sånn, at jeg bare kunne gå tilbake til butikkene, og få flere like klistremerker.

Jeg gikk mange ganger opp og ned, i Nansetgata, og prøvde å finne, den butikken, hvor jeg fikk det spesielt artige klistremerket, igjen da.

Men nå svarte alle bare det, at de ikke hadde noen klistremerker.

Så det er mulig det, at den butikken, bare hadde et sånt klistremerke/hologram da.

Det er mulig.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Men vi får se hva som skjer.

Vi får se.

Jeg hadde jo tatt bussen alene, de siste ukene av første klasse, fra Larvik Sentrum, til den gamle skolen min, i Storgata, i Østre Halsen.

Og etterhvert, mens vi bodde i Jegersborggate, så ønsket noen ganger moren vår, eller bestemor Ingeborg og/eller bestefar Johannes, at Pia og jeg, skulle ta bussen, ut til Nevlunghavn, for å besøke besteforeldrene våre der.

Dette skjedde vel ihvertfall 2-3 ganger, mener jeg, som jeg bodde i Jegersborggate, (altså mens jeg var 7-8-9 år da), at jeg tok bussen, enten alene, eller sammen med Pia, ut til Nevlunghavn.

Vi hadde jo vært i Nevlunghavn, nesten hver helg, (ihvertfall i begynnelsen), etter at Ingeborg og Johannes flytta dit, fra Sætre, i 1975 vel, (et par år etter at mora vår, og Pia og jeg, flytta ned til Larviksområdet).

Så det var ikke noe problem, for Pia og meg, å ta bussen alene, ut til Nevlunghavn.

Vi var veldig kjent der, etter nesten 'utallige' søndagsturer, i årene fra 1975 til 1978 da, når vi flyttet til Jegersborggate.

Så sånn var det.

Jeg husker en gang, som Pia og meg, tok bussen ut til Nevlunghavn.

Det var om vinteren, og Blombakken, den stuper ganske bratt ned, i 20-30 grader, eller noe sånt kanskje like etter bedehuset, (som lå på skrått nedenfor huset til Ingeborg og Johannes), og ned mot veien ned til selve havneområdet, i Nevlunghavn.

Bestemor Ingeborg, fortalte oss det, at de lokale ungene, i Nevlunghavn, de pleide å skli på støvlene sine, ned Blombakken.

Det var jo skikkelig bratt, og det virka som 'Gale-Matias', på meg.

Så hverken Pia eller meg, ville prøve dette.

Så bratte bakker, hadde vi ikke i Larvik, dessverre.

(Isåfall var det vel strødd i dem, tror jeg).

Jeg kan ikke huske det, at bakkene i Larvik, var så glatte og bratte.

Men men.

Så det var nesten sånn, syntes jeg, som at bestemor Ingeborg, ønsket det, at vi skulle falle å slå oss, i den bakken, (Blombakken da).

Det kunne jo være farlig, å falle der, og slå hue i isen/asfalten, kanskje.

Men men.

En annen slik busstur, som jeg husker, var da bestefar Johannes, hadde sendt bud på meg, (må man vel si).

Jeg behandlet som om jeg var voksen.

Og bestefar Johannes ville sitte i peisestuen, og prate med meg.

Bestemor Ingeborg, behandlet meg nesten som en fremmed gjest, og kom med påsmurt horn, til oss, (med pålegg som brunost, osv).

Men men.

Jeg husker ikke alt, som bestefar Johannes, prata om.

Men jeg viste bestefar Johannes, en avis, som Frode Kølner, og jeg, hadde begynt å lage, i det leke/gjeste-rommet hans da, i 2. etasje, i Trygves gate, i Larvik.

Frode Kølner hadde skrevet noe sånt, som at 'underbukser til salgs, med fine, gule fartsstriper'.

Noe sånt.

Dette mente bestefar Johannes, at var 'usømmelig' da.

Så han likte ikke det her.

Vi hadde vel ikke skrevet noe mer, i den avisa.

Og like etter det her, så flytta jeg til faren min.

Så vi kom ikke noe lenger, på den avisa.

Frode Kølner, hadde hørt om en avis, som het Vitseposten vel.

Fortalte han meg, mens vi lagde den 'tulle-avisa'.

Og det var derfor jeg begynte å lage nettopp Vitseposten, når jeg flytta til faren min, på kontoret, til Strømm Trevare, som var oppe i huset til Ågot og Øivind da, (hvor jeg gikk til, hver dag etter skolen, på Berger skole, og fikk middag, som Ågot enten varmet opp, (for de andre spiste klokken 13), eller lagde til meg da).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Da jeg begynte i tredje klasse, på Torstrand Skole, høsten 1979.

Så begynte også endelig Pia, i første klasse.

Jeg lurte vel kanskje litt på det, hva som var grunnen, til at Pia dumpa, det første året.

Dessuten pleide jo Pia og meg, å henge mye sammen, på fritiden, ihvertfall den første tiden, i Jegersborggate.

Så jeg gikk bort til Pia da, i skolegården, en del ganger, i begynnelsen av tredje klasse.

Pia hang med en gjeng med jenter.

Og det var også en liten gutt der, med briller.

Og jeg hang litt med de da, siden Pia var søsteren min.

Så lekte vi sisten.

Så var det jeg som fikk sisten.

Også ga jeg sisten til han gutten da.

Og så var det sånn, at han gutten, han fulgte ikke med.

Så han mista brillene sine, ned i asfalten, i skolegården.

Og de ble vel litt ødelagt da.

Men vi hadde jo en sånn regle, som het det, at 'den som er med på leken, må tåle steken'.

Og jeg trodde ihvertfall det, at han gutten, var med å lekte siste da.

Men kanskje ikke.

Isåfall må han ha vært helt åndsfraværende, for vi andre, som stod rundt han, lekte jo sisten.

(Men kanskje de jentene, hadde laget noe 'tulle-plan', for å tulle med meg?

Det er mulig.

Hvem vet).

Han gutten bodde på Torstrand, tror jeg, og en dag av de neste dagene, så dukka han opp der, med mora si, og mora kjefta fælt på meg da.

Jeg 'frøys' liksom.

Det var ikke sånn, at jeg var vant til det, å få kjeft, av voksne folk.

Men men.

(Ikke som om jeg var en voksen, ihvertfall).

Men men.

De guttene, i klassen min, ropte meg til seg, og spurte om jeg skulle bli med å spille fotball.

(så de syntes kanskje litt synd på meg).

Noe jeg ble med på.

Men men.

Jeg sa fra til mora mi, da jeg kom hjem fra skolen, at det var mulig hun ble kontaktet, av skolen eller hu dama, angående en regning, for å fikse de brillene vel.

(Men jeg klarte ikke å forklare helt ordentlig, hva som hadde skjedd.

Men men).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Han Moten, som bodde opp mot Bøkeskogen, og var sønn av en kamerat, av Arne Thomassen.

Han inviterte meg til bursdagen sin, en gang, mens jeg bodde i Mellomhagen.

Mora mi hadde dårlig råd, så jeg sa det, at jeg kunne gi en av Hardygutt-bøkene mine.

Men da skjedde det, når jeg kom opp i den bursdagen, at han Morten, kunne se det, at den boka ikke var ny.

Så det var litt flaut.

Men men.

Han bodde på andre siden av byen da, og holdt med Larvik Turn, (og ikke Fram, som jeg vel holdt med, etterhvert ihvertfall), og gikk på annen skole enn meg.

(Nanset skole kanskje?

Hvem vet).

Frode og jeg, (og også noen ganger Pia vel), vi pleide å sykle rundt, i Larvik Sentrum, og leite etter tomflasker.

Så fant jeg ut det, at den panteautomaten, på Domus, (som var eiet av Forbrukersamvirke), den gikk det ann å lure.

En gang, så veltet kanskje en flaske da, og da prøvde jeg kanskje å ta den ut igjen, og sette den inn på nytt, i pantemaskinen.

Også fikk jeg pant for to flasker da, istedet for en.

Også prøvde jeg vel det, en gang senere, å bare ta ut flaska, og sette den inn på nytt.

Men da kom det en kar, ut fra lageret, og tok fra meg pantelappen kanskje.

Noe sånt.

På Domus, så var det også sånn, at man måtte kvittere, for pantelappene.

Man måtte skrive navnet sitt, i en bok, ved siden av pantebeløpet.

Dette var bak ei luke, i et kontor, må man vel kalle det, som lå rett fram cirka, når man kom inn hovedinngangen der.

Den kiosken/kontoret solgte også pastiller, mener jeg å huske, fra da jeg var sånn 3-4-5 år kanskje, og mora vår dro med Pia og meg, på handleturer, i Larvik Sentrum.

Men men.

Så det var kanskje en litt rar ordning, fra Domus.

Hvem vet.

Men men.

Litt nærmere Nansetgata, fra der vi bodde, i Jegersborggate.

(Det var bare 10-20 meter, og over en gate, fra huset vårt).

Så hadde Fru Landhjem, en kolonialbutikk, på et hjørne, i noen ganske moderne 50/60-talls blokker kanskje.

Noe sånt.

En gang, som jeg var ute og syklet kanskje da.

Så så jeg plutselig det, at katten vår Pusi, gikk over gaten, som Politistasjonen lå i, drøye hundre meter lenger nede vel, og ned til en dør, på baksiden av de nevnte blokkene.

Dette skjønte jeg, at var lagerinngangen, til butikken, til Fru Landhjem.

Så en dag, noen dager senere, så gikk jeg inn til Fru Landhjem, (som var alene i butikken), og kjefta på henne, for at hun tok inn Pusi da.

Fru Landhjem, tok meg med, inn bak disken, ned en trapp, til kjelleren og viste meg det, at i et pauserom der vel, så hadde hun et par skåler da, med kattemat og vann vel, til byens katter.

Så jeg måtte si at det var greit da.

For vi ble vel enige i det, at mora vår, (og Arne Thomassen), nok ga litt lite mat, til Pusi da.

Men men.

(Vi hadde vel ganske dårlig råd, og vi drakk ofte vann, husker jeg, til middagen.

Og ikke saft eller melk.

Siden vi hadde dårlig råd da.

Men men).

Etter dette, så stakk jeg ganske ofte innom Fru Landhjem, bare for å ta en prat, om Pusi osv. da.

Og Fru Landhjem tålte vel det, tror jeg.

Noen ganger, så sendte hun meg til Posten, (som også lå i Jegersborggate, helt borte ved

Nansetgata), for å hente en pakke, som hu hadde fått brev om da.

Det var alltid, (begge de to gangene vel, som jeg gikk på Posten for henne), snakk om sånne papprør, med reklameplakater i.

(Så jeg ble like skuffa hver gang).

Og jeg fikk en is, til en krone da, for å gjøre det ærendet.

Men men.

En gang, så fikk jeg også en fotball-pocket, om Roger of the Rovers, eller noe sånt vel, (på norsk da), som jeg leste oppi den platting-hytta mi da, i morelltreet, i hagen vår, i Jegersborggate.

(Så dette var nok antagelig sommeren 1978/79, (den andre sommeren, som vi bodde i Jegersborggate.

Så sånn var nok det.

Men men).

Noen ganger, når Arne Thomassen jobba i Oslo, så hadde vi en tenåringsgutt, på cirka 16 år, som mora vår hadde truffet et eller annet sted, som barnevakt, Pia og meg.

Mora mi sendte meg en gang, til en 'bule', (hvor dem hadde en enarmet banditt, husker jeg, som vel ikke var lov å ha, i Norge, på den tiden vel), for å gi bud, til han barnevakten da, om at mora mi ønsket å snakke med han.

Dette var vel i 20/21-tida, om kvelden, kanskje.

Og han gutten kjefta på meg, om at politiet kunne ta meg, hvis jeg var så sent ute.

(Selv om det var mora mi som hadde sendt meg).

Eieren sa vel noen ord, til han gutten, tror jeg, om at han ikke likte det, at jeg var der, så sent, i bula/biljardhallen hans da.

Men men.

Kameratene til han gutten, lo eller heia også, når dem hørte meg hilse fra mora mi, til han, i den biljarhallen da.

Så sånn var det.

Men men.

Han gutten bodde vel i Josefinegate, tror jeg, parallellgata nedenfor Jegersborggate, hvor Frelsesarmeen, også lå vel.

Men men.

(På Frelsesarmeen, så var forresten Pia og meg, noen ganger, for å lage julepynt, var det vel, (på noe

slags 'juleverksted', heter det vel kanskje), før jula 1978, mener jeg å huske.

Uten at dette var initsiert, av meg.

Så hvem som fant på det, at Pia og meg, skulle gå dit, det veit jeg ikke.

Men det var kanskje mora mi da.

Hvem vet).

Men men.

Han barnevakten, han gikk litt nærme.

Han pumpet nærmest meg og Pia, for informasjon, (sånn tror jeg det må ha vært, ihvertfall), i stua vår, om kvelden, før vi skulle legge oss.

Da Pia og jeg gikk opp for å legge oss, så sa jeg det til Pia, (jeg var litt stressa da, siden han barnevakten spurte om så mye rart, antagelig), at ikke si det, at vi har pult.

Men vi hadde jo ikke pult.

Jeg var bare litt stressa.

Vi hadde bare leika sånn, at vi så på hverandre nakne, da vi bodde på den ganske øde hytta, ute i Brunlanes, osv.

Men da mener jeg det var sånn, at han barnevakten, fulgte etter oss, opp trappa omtrent.

Ihvertfall så hørte han vel det jeg sa, tror jeg.

Så etter det, så ble det sånn, at både Pia og meg, måtte ned i stua, hver for oss, til nesten 'tredje grads forhør', hos han cirka 16 år gamle barnevakten vel.

Så sånn var det.

Så det var vel litt spesielt kanskje, kan man vel kanskje si.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så vi får se hva som skjer.

Vi får se.

Lillebroren vår Axel, han grein mye, nesten hver kveld, fra han ble født, i november 1978 vel, til jeg flyttet til faren min, et snaut år seinere.

Pia og jeg, måtte vanligvis vugge Axel.

For eksempel hvis det var lørdagskveld, og noe artig på TV.

På den tiden, så var det 'Kruttrøyk', eller 'Røtter', eller et eller annet populært TV-program, som ble vist, på norsk TV, på lørdagskveldene.

Stua ville ofte være så tjukk av sigarettrøyk der, husker jeg, (mora mi røkte sigaretter, og Arne Thomassen røyka rullings), at Pia og jeg ville klage da.

(Jeg kjøpte vel også et askebeger, i bursdag eller julegave, til Arne Thomassen en gang, på Albert Bøe, husker jeg.

Men men).

Det hang et speil, i stua, og hvis jeg så i det speilet, når jeg satt og vugga Axel, (som hadde vugga si, i soverommet til mora mi og Arne Thomassen, vegg i vegg med TV-stua, i første etasje), så kunne jeg følge med litt, på TV-en.

(Selv om teksten ble speilvendt da.

Men men litt trening, så klarte jeg faktisk noen ganger, å få med meg hva det stod, (husker jeg), selv om teksten var speilvendt da, og vanskeligere å lese.

Men men).

Pia var venninne, med niesa, (Lillan), til dattera i huset, til de som bodde, i det huset, i Jegersborggate, som var ved siden av vårt hus, i retning Herregårdsbakken.

Jeg ble også bedt inn der en gang, sammen med Pia, (når ikke hu Lillan var der).

Men hu Lillan hadde en tyggegummipakke der da.

Og tanta, (som var sånn 16-17 år gammel vel), sa det, at Pia og jeg, kunne få en tyggegummi hver.

Lillan huska nemlig det, hvis det bare var to tyggegummier igjen.

Men om det var tre eller fem, det huska hu ikke.

(Så tanta kjente kanskje niesa litt vel godt?

Hvem vet).

Vi ble også invitert inn til dattera i huset, (Trine?), i huset, som var nedenfor der tanta til Lillan og de bodde.

Der lå det et tredje hus, som delte oppkjørsel, eller port da, sammen med vårt hus, og huset til tanta til Lillan og de.

Pia og jeg, ble bedt opp på rommet til hu Trine da, (eller hva hu het), som vel gikk i fjerde klasse da, tror jeg, og var et par år eldre enn meg vel.

Vi bare stod på rommet hennes, en stund, og sa vel ikke så veldig mye.

Men vi fikk komme på besøk, ihvertfall.

Så Pia og jeg, vi var på besøk, hos begge de naboene, som vi delte portrom med da, (heter det kanskje).

Så sånn var det.

Selv om de naboene kanskje var litt misunnelige, på oss, siden vi var det eneste, av disse tre husene, som hadde hage.

Det hadde sikkert vært en hage, der hvor Trine og de bodde, tidligere, men så hadde noen bygget ut der da.

Så der kunne det sikkert blitt bygd enda et hus, i hagen vår der, så hvis morfaren min hadde tenkt litt økonomisk, så hadde han kanskje solgt den tomta, som var hagen vår da.

(Men det hadde han kanskje ikke hjerte til, for morfaren vår var så begeistret for hagedrift og hagearbeid da.

Men men).

En eller to ganger, så dukka det opp en fyllik, (som de kalte han), i portrommet vårt, og lagde masse fyllebråk, og grein kanskje litt, og spurte etter søstera si, i huset til tanta til Lillan og de.

Da sa mora til tanta til Lillan, til mora vår, (husker jeg), at det var bare en fyllik, som ikke huska det, at søstera hans hadde flytta dit og dit da, for så og så mange år siden.

Så sånn var det.

Men men.

Klokka begynner å bli 23 her, i hostellet nå.

Så jeg får fortsette det her kapittelet, i morgen, tror jeg.

Jeg har fortsatt mye notater, fra Jegersborggate, hvor det hendte mye, må man vel si.

Spesielt tatt i betraktning, at jeg bare bodde der, i et år og fem måneder vel.

Men vi får se om jeg får fortsatt på dette kapitellet, i morgen.

Vi får se om jeg klarer det.

Vi får se.

Kapittel 12: Enda mer fra Jegersborggate, (del 2)

Den siste sommeren, som jeg bodde i Jegersborggate, så dro mora mi, Arne Thomassen, Pia, Axel og meg, på ferie, til Sørlandet.

Vi kjørte innom omtrent hver eneste sørlandsby, på veien.

Vi lå over på et pensjonat, i Arendal vel, den første kvelden.

Så var vi innom byer som Grimstad og Lillesand.

Flotte sørlandsbyer, med omtrent bare hvitmalte trehus.

(Vi bare kjørte innom, med bilen, som vel var en folkevognboble vel, hvis jeg skulle gjette.

Men men).

Vi hadde leiet en hytte, som hørte til en gård med en jordbæråker, like utenfor Kristiansand da.

Dette var i slutten av juli, og vi stoppet i Kristiansand sentrum.

Vi var på en kafeteria.

Så kjørte Arne Thomassen innom en lekebutikk, eller noe, og jeg fikk en fotball, i bursdaggave, som var veldig hard.

Så kom vi fram til gården og hytta da.

På trappa, til hytta, så lå det en død fugleunge.

Som hadde falt ned fra et rede, i takrenna, eller noe, da.

Så det var litt traumatiserende nesten.

Men men.

Pia vil kaste ballen, mot meg, som skulle være keeper.

Axel satt på trappa, til hytta, (eller i nærheten).

Ballen gikk over meg, så jeg kunne ikke redde den.

(Det ble ihvertfall ikke 'mål', det var liksom 'over', så da var det vanlig, å bare la ballen passere, og si at det var 'over' da.

Selv om det vanlige var å sparke ballen, og ikke kaste den, som Pia gjorde.

Men men).

Men, jeg husket at Axel var bak meg, så jeg snudde meg, og tok liksom et volleyballslag, under ballen, når den begynte å dale ned, bak meg.

For ballen hadde retning, mot hue til Axel vel.

Som var under et år gammel da.

Så havnet ballen istedet bort mot mora mi.

Som var på siden av hytta da.

Og som kvakk til, og klagde da, når ballen kom bort til i nærheten av henne.

Så sånn var det.

Arne Thomassen sa vel det, at jeg redda Axel, tror jeg.

Så jeg har faktisk redda både søstera og broren min.

(Søstera mi redda jeg jo en gang, fra å falle over kanten, av båten til Arne Thomassen, som jeg har skrevet om, i et av de tidligere kapitlene.

Jeg reddet også livet, (må man vel si), til Arne Thomassen selv en gang, faktisk, når han dro meg med, for å jobbe hos Forsvarets Overkommando, høsten 1990 vel, da et firma han jobbet for, var hyret inn, for å tømme et lager, hos Forsvarets Overkommando da, ved St. Olavs plass, i Oslo.

Så sånn var det.

Arne Thomassen og jeg, måtte stå oppå gaffelen, til en truck, for å stabilisere noe last.

Og Arne Thomassen, så ikke en stålbjelke, i taket, inne på det ene lager, hos Forsvarets Overkommando der.

(Arne Thomassen måtte få meg sikkerhetsklarert, for at jeg kunne jobbe der.

Men men).

Sjåføren, (en ung mann, fra Tønsberg/Sandefjord-området vel.

Han bare kjørte på, og reagerte heller ikke på bjelken.

Så jeg måtte klappe Arne Thomassen, oppå de grå/mørke krøllene hans vel, oppå hue, for å få han til å skjønne det, at han måtte dukke.

Han lo først, men så så faren.

Så dukka han, akkurat tidsnok, til å komme under bjelken.

Og så dukka jeg også, akkurat i siste liten.

Så det var like før, at jeg fikk den bjelken, i huet selv.

Så det var like før at jeg døde selv, må jeg nesten si.

Men jeg kunne nok ikke ha levd med meg selv, hvis jeg ikke hadde advart, når jeg så at den bjelken kom.

Da måtte jeg manne meg opp, og være tøff.

For Arne Thomassen, var en barsk og myndig person, som mer brumma enn snakka vel.

Så å slå han i hue sånn, det var ikke noe man vanligvis gjorde, for å si det sånn.

Men men.

Så sånn var det.

På den hytta, ved Kristiansand, så husker jeg det, at jeg måtte gå å hente vann, i en bøtte, i en bekk, for at mora mi kunne lage mat, eller noe, vel.

(For det var ikke innlagt vann da).

Og Pia og jeg, vi ble også sendt bort i jordbæråkeren der, for å plukke et par kurver jordbær da.

(Noe som kostet kanskje 2.50, pr. kurv da).

Mora mi leste i en engelsk pocketbok, tror jeg det var.

Det var ikke TV eller radio der, så mora vår begynte å lese høyt for oss, om kvelden.

Hun oversatte vel til norsk da, mener jeg, mens hun leste.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Vi dro vel også innom dyreparken, i Kristiansand, og jeg husker spesielt giraffene.

(Dette var vel før han Julius, fra Barne-TV, var født, mener jeg å huske.

Han ble vel først kjent, gjennom en TV-serie, på 80-tallet.

Og dette var fortsatt på 70-tallet, det vil si sommeren 1979.

Så sånn var det).

På veien tilbake til Larvik, så klarte mora vår å overtale Arne Thomassen, til å kjøre innom, Knut Hamsun sitt gamle bosted, Nørholm, eller hva det het igjen.

Vi var med på en sightseeing der, og fikk se Knut Hamsun sin skrivestue, blant annet.

(Vi var i en gruppe på kanskje 10-12-15 personer, som var med på omvisning der da.

Blant annet et tysk par vel, i 20-årene kanskje.

Noe sånt).

Jeg husker det, at jeg kikket, på noen av de boksidene, så lå framme der, (under glassmontere vel), som Knut Hamsun hadde skrevet da.

(Jeg hadde jo ikke lest noe av Hamsun da, men mora mi var visst fan av Hamsun da.

Og fortalte Pia og meg da, at Hamsun var en kjent forfatter.

Så sånn var det).

Jeg så på noen av de skriveriene, til Hamsun, som lå framme, i den gamle skrivestuen hans der.

Og jeg skjønte ingen verdens ting, (husker jeg), av alle 'krusedullene', på de sidene.

Men men.

Seinere, når jeg ble sånn 18-20 år, så fikk jeg en bok, av min mor, til jul, som het 'Mysterier', av Hamsun.

Og den leste jeg da, og syntes var artig faktisk.

Og seinere har jeg lest mye av Hamsun, rundt den tiden jeg var i militæret, husker jeg.

Og i 2-3 år seinere, kanskje.

(Selv om han ble nazist da, som kjent.

Det var jeg ikke så begeistret for, for å si det sånn.

Men når jeg fikk Hamsun-bøker, til jul, av mora mi, og hadde sett hjemstedet hans, osv., så syntes jeg at jeg kunne lese bøkene, for å finne ut hva det var, osv.

Og jeg kan vel ikke si det, at bøkene til Hamsun, var så nazistiske.

Kanskje med unntak av Markens Grøde.

Hvem vet.

(Uten at jeg er ekspert på sånt her).

Men men.

Folk hadde visst hivd Hamsuns bøker, inn i hagen hans, eller noe, etter at det ble kjent, at han var nazist, eller om det var etter krigen, mener jeg at vi fikk høre, på den omvisningen der da, ikke langt Grimstad kanskje vel.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg husker også det, at jeg hadde et bursdagsselskap, den tiden, som jeg bodde, i Jegersborggate.

Det må antagelig ha vært høsten 1979, for året før, så kjente jeg jo nesten ingen, i Larvik.

Jeg dro med alle guttene, i klassen min, med på å spille fotball, på 'lekeplassen' vår, oppe ved de blokkene, ovenfor sykehuset der.

(For jeg gikk ikke så bra, med mora mi, på den her tiden.

Og jeg syntes at fotball var artig da).

Cathrine Gran, fra Stavern, (niese av han som eier Grans Bryggeri), var også i den bursdagen, husker jeg, (selv om det var lenge siden jeg hadde møtt henne, da vel, og det ikke var jeg som hadde invitert henne).

Men men.

Jeg sykla mye omkring, i Larvik Sentrum, og en gang, så husker jeg det, at jeg så meg litt rundt, der hu Lillan egentlig bodde, tror jeg.

Mora hennes sa det, til henne, at 'nå var det Barne-TV på landet', eller noe.

Og det tror jeg betydde Barne-TV, på svensk TV.

Vi hadde også svenske-antenne, i Jegersborggate 16, og fikk inn en norsk og to svenske TV-kanaler da.

Det samme som vi også hadde i Mellomhagen 15B vel, mener jeg å huske.

(Men Ågot og Øivind, på Sand, de hadde kun norsk TV, husker jeg, til ihvertfall ut på 90-tallet, (da Øivind jo hadde vært død, i mange år. Så han så vel aldri på noe annet enn norsk TV, en eneste gang, tror jeg, hvis jeg skulle tippe. Men men).

Men men).

Jeg kaller de blokkene, ovenfor sykehuset, i Larvik, for lekeplassen vår.

Og ikke bare spilte vi fotball, i den lille parken/hagen der, og også på den asfaltbanen, ved siden av parkeringsplassen der.

Vi lekte også cowboy og indianer, og noen andre ganger politi og røver, i kjellergangene, til de blokkene.

(Jeg mener å huske litt vagt, at Pia kanskje leika litt mye, med Egil aka. Tin-Tin, han gutten, som var to år eldre enn meg vel, og som var lillebroren til vokalistdama vel, i Larvikbandet the Girls, som ble litt kjente, på begynnelsen av 80-tallet, med sangen 'It's my birthday', eller noe.

Men hva de dreiv med, det veit jeg ikke, så jeg skal ikke si noe sikkert

Men men.

Tin-Tin bodde på skrått ovenfor Falken der vel, (altså like ved den lekeplassen vår da), i et malt trehus, eller bygård vel.

Men men.

Og hu 'bøllejenta', Laila, som også var et par år eldre enn meg vel.

Hu bodde i lignende bygård vel, kanskje 50 meter nedenfor der Frode Kølner og dem bodde vel.

Så sånn var det.

Men men.

Den første jula, i Jegersborggate, så jobba kanskje Arne Thomassen, i Oslo.

Mora vår tok med Pia og meg, og prøvde å finne en kirke, å gå på gudstjeneste i, på formiddagen vel, på julaften.

(Jeg husker det, at en tidligere julaften, på 70-tallet, så var vi på julegudstjeneste, i en kirke ved Nøtterøy/Borgheim, tror jeg.

Hvor bestefar Johannes og bestemor Ingeborg dro oss med vel.

Noe sånt).

Vi fant bare metodistkirken.

(Larvik kirke, (som var en statskirke-kirke), ligger nede på Torstrand, ved Tollerodden.

Men det er ganske mange frikirker, og sånt, i Larvik.

Noe man vel kan høre, på en søndag formiddag.

Da 'ringer det inn', i flere kirker samtidig vel, hvis jeg ikke tar helt feil.

Men men).

Det dukka vel opp en ansatt der, hos metodistene, som forklarte mora vår det, at den kirken var stengt, på julaften da.

(Av en eller annen grunn).

Men men.

Men etter dette, så begynte søstera mi og meg, å gå på søndagsskole, i den kirken.

(Kanskje fordi vi kjeda oss.

Hvem vet).

Etter å ha vært der en 8-10 ganger kanskje.

Så begynte jeg å dra med søstera mi, på å skulke, fra den søndagsskolen.

For vi fikk nemlig en krone, hver søndag, som det kostet, å gå på den søndagsskolen da.

(Vi maste oss til dette da).

Og da gjorde vi det heller sånn, at vi kjøpte to Shake-tyggegummier hver, i den kiosken, ovenfor busstasjonen, (hvor de også solgte potetmos, i beger, husker jeg. Og hvor jeg hadde kjøpt Nybrott,

da Axel ble født, (siden mora mi ville ha den avisa, siden det stod fødselsannonsen til Axel, i den)).

Så sånn var det.

Men men.

Pia og jeg, gikk så rundt i Larvik, i noen timer, og prøvde å finne fler mynter, i telefonkiosker, osv.

Vi fikk nemlig ikke så ofte godteri, og vi fikk nesten aldri penger heller.

Så sånn var det.

Men men.

Vi leita også etter tomflasker da, i Larvik sentrum, husker jeg, for å få litt penger til godteri da.

Så vi var nesten gateunger, Pia og meg, og også delvis Frode Kølner, husker jeg.

Jeg husker spesielt en lørdag, som jeg sykla rundt, på fortauet i Larvik.

Og da var det tjukt av folk i byen.

(Kanskje siden det var lørdag ettermiddag vel).

Og jeg måtte nesten sykle sikk-sakk mellom folka på fortauet da.

(Så sånn var det).

For mora mi hadde kanskje sagt til meg det da, at jeg måtte sykle på fortauet.

Noe sånt vel.

Men men.

Så noen ble jo sure da, på meg, som nesten sykla på folk, på fortauet, husker jeg.

Men men, det brydde vel ikke jeg meg så mye om.

Vi bodde jo i Larvik Sentrum, og vi ungene følte vel nesten av vi eide byen litt, siden vi bodde midt i sentrum, kanskje.

Så det var ikke sånn at vi hørte på noen, vi var ute hele dagen, og Pia og meg hørte vel ikke på noen, (ihvertfall ikke meg), for å si det sånn.

Vi hadde jo vår fars familie, på Berger, og ihvertfall jeg, syntes at jeg var mer i den slekta da.

Så jeg hørte ikke så ofte på mora mi og Arne Thomassen heller.

Jeg var vel ofte i opposisjon, til de, kan man nok si.

Selv om de noen ganger beordret meg til ting da.

Som at de beordret meg til å låne de penger, til kaffe, en gang, som jeg hadde fått noen mynter av faren min, ved et besøk hos han da, på Berger og Sand.

Så sånn var det.

Kaffen som Arne Thomassen og mora mi, mer eller mindre, tvang meg, til å kjøpe for de, i kolonialbutikken, til Fru Landhjem.

Det var en type kaffe, som Fru Landhjem, malte, mens man ventet, i butikken, fra hele kaffebønner da.

Hu helte noen bønner, ned i en elektrisk kværn, og etter kanskje fem minutter, så var den kokmalte kaffen ferdig da.

(De hadde ikke kaffetrakter, men lagde kaffe, i en kaffekjelle da).

Fru Landhjem spurte meg, om jeg skulle ha filter eller kokmalt.

Det skjønte jeg meg ikke på.

Men så sa Fru Landhjem, til hu 'sladre-kona', som stod der, at 'de bruker kokmalt de'.

(Så Fru Landhjem visste hvem mora mi var.

Så sånn var det).

Så luktet det kaffe da, i omtrent hele butikken vel, (som ikke var så stor.

Det var vel bare bladhylla og en småis-disk, som stod ute i butikken.

Resten av varene solgte Fru Landhjem, fra bak disken sin da.

Kanskje med unntak av brus og øl, det husker jeg ikke helt.

Det var noe reklame for Solo eller Villa Farris der og vel, mener jeg å huske.

Men men).

Så sånn var det.

En gang, så ble Frode og jeg enige om, at vi skulle spare pengene, som vi fikk, for tomflaskene, som vi pantet, en stund.

Også skulle vi ha fest, på rommet til Pia og meg.

Så Frode lå vel over, hos oss, tror jeg.

Ihvertfall så kjøpte vi en god del godteri, for kanskje 10-20 kroner da.

Og spiste det, en kveld vel, på rommet til Pia og meg, i Jegersborggate da, (husker jeg).

Så sånn var det.

Men men).

En gang, så gikk Frode Kølner og jeg, og noen andre folk, i klassen til Frode Kølner, hjem fra skolen.

På den siden av skolegården, som var nærmest fengselet, så var det en hekk, som markerte hvor skolegården begynte.

I den hekken, så var det en port.

Som bare var en åpning, i den hekken da, (som vel bestod av noen alme-trær, eller noe sånt, kanskje).

Men men.

Så kom det en gutt, i klassen til Frode Kølner, ut av den porten da.

Det var en gutt, med rødt hår vel, som bodde i noen blokker, ikke langt fra Fram Stadion vel.

Så hoppa først en gutt, på han gutten, og fikk han ned i bakken.

Så tok Frode Kølner over, og satt oppå han gutten.

Så måtte jeg også tulle litt, syntes jeg.

For Frode Kølner lo, og bare hadde det morsomt, virka det som.

Så lå jeg oppå han gutten, som ikke kom seg opp.

Men han slo meg i trynet, et par ganger, så jeg fikk to blå øyer vel, i trynet.

Jeg trodde jo at dette bare var noe morsomt, så jeg slo ikke da.

Jeg trodde at det var lekeslåssing, og ikke alvor, da.

Så kom han gutten seg opp, og tok Halsen-gymbagen min, som lå like ved der vi slåss da, og kasta opp på toppen, av et huskestativ, som var bygget, av noen stolper, som var cirka lik telefonstolper vel.

Det må ha vært en fredag, for han gutten, sa det, at jeg ikke måtte gå ned på skolen, i helga.

Det sa jeg var greit.

Grunnen til at jeg hadde Halsen-bag, det var det, at jeg fikk den bagen, mens jeg bodde, i Mellomhagen, og gikk i første klasse da.

Men det året jeg gikk i andre klasse, så bodde jeg jo i Larvik.

Jeg spurte mora mi, om jeg kunne få Fram-bag.

Men det sa mora mi, at jeg ikke kunne.

Det var ikke sånn, at jeg hadde spilt, for Halsen.

Så det var bare fordi at Halsen var den lokale klubben, at jeg ville ha Halsen-bag, året før.

Så sånn var det.

På mandagen, så var den bagen borte.

Uten at jeg vet hva som hadde skjedd med den.

Men mora mi reagerte på det, at jeg hadde måttet ta over slåssinga, for 'store Frode', som hun refererte til han som da, (for han var litt større av vekst enn meg da, litt mer 'gampete' kan man vel kanskje si. Men men).

Og noen andre, (en lærer eller vaktmester på skolen kanskje), ga meg også tilbakemelding på det, at jeg hadde fått meg blåveiser da.

Så sånn var det.

Det skjedde også en annen episode, ved den porten der da, ved skolegården.

En dag, som jeg gikk til skolen, og vi begynte til andre time, kanskje.

Så skulle jeg gå inn den porten.

Men der stod det en eldre gutt, som liksom holdt i begge almetrærne, på hver sin side, av porten da.

Mens han stod midt i porten da.

Så han liksom sperret hele porten, og jeg kom meg ikke inn, i skolegården.

Jeg var vel ikke helt våken kanskje.

Jeg tenkte ikke på det, å prøve å gå inn noen av de andre inngangene, til skolen.

Jeg bare snudde, og gikk tilbake til Jegersborggate, og forklarte det til mora mi, at en gutt sperra veien min da, sånn at jeg ikke kom meg inn til skolen.

Så sånn var det.

Så viste det seg det, at bestefar Johannes var hos mora mi da.

Så han må ha dukket opp der, like etter at jeg gikk til skolen da.

Bestefar Johannes kjørte meg ned til skolen, og ble med, og pratet med lærererne, om det her da.

Så i det neste friminuttet, så gikk flere lærere, for å lete, etter han gutten da.

Jeg hadde jo vært litt trøtt, og fikk ikke sagt noe, til han gutten.

Jeg tenkte ikke på å be han flytte seg, eller noe.

Og hadde ikke forestilt meg det, at bestefar Johannes, ville dra ned, og prate på en alvorlig måte, (husker jeg, at det virka som vel), med lærererne.

Han fortalte dem kanskje et alvorsord, om disiplin, eller noe.

Hva vet jeg.

Han fortalte dem kanskje det, at onkelen hans var den kjente Bernhof Ribsskog, som stod bak normalplanen for Grunnskolen?

Hva vet jeg.

Men men.

To lærer ville, i det neste friminuttet, at jeg skulle bli med de, og gå rundt, i skolegården, og prøve å finne han gutten da, som hadde sperra veien for meg, i den porten i hekken da.

Jeg orka ikke det.

Jeg syntes det ble litt mye.

Jeg hadde egentlig ikke blitt så lei meg.

Han gutten hadde ikke slått meg, eller noe.

Men bestefar Johannes, tok dette så alvorlig, så da ble jeg nesten på gråten vel, når jeg så hvor mye oppstyr, som denne saken skapte da.

Han gutten kom bort til meg, i friminuttet, (når jeg stod litt for meg selv, og kanskje var litt flau over det, at dette hadde tatt av sånn), og bønnfalt meg, om at jeg ikke måtte sladre, om at det var han, som hadde stoppa meg.

(Så dette hadde nok blitt tatt opp, i alle klasserom.

Hvem vet).

Jeg sa vel noe sånt, som at jeg ikke skulle si det.

Og så vel aldri noe mer, til han gutten, etter det her.

Så sånn var det.

En gang, så var det også sånn, at jeg ikke hadde badehette, når jeg gikk på Torstrand Skole.

(Den lå kanskje i Halsen-bagen, som ble borte?

Hvem vet).

Svømmelærerinna maste på meg, om at jeg måtte få meg ny badehette da.

Det var ikke lov, å svømme i bassenget, uten badehette.

Mora mi sendte meg på Albert Bøe, før skolen, en dag.

Albert Bøe åpnet omtrent, på samme tid, som den første timen min begynte, den dagen.

Men jeg forklarte problemet, for han som stod i døra, og slapp inn medarbeiderne, om morgenen, på Albert Bøe.

(Kanskje det var Albert Bøe?

Hvem vet).

Men de hadde ikke badehetter der, forklarte en dame der meg.

Så jeg måtte gå enda en gang, på svømminga, uten badehette.

Så sånn var det.

Men men.

En gang, (har jeg skrevet notat om her), så dro også Frode Kølner meg opp til en gutt, som het Greger, eller noe vel.

Som bodde opp mot Tagtvedt der vel.

Han møtte jeg igjen, en søndag, som jeg var på besøk hos mora mi, etter at jeg hadde flyttet til faren min.

2-3-4 år seinere da.

Han var med i en guttegjeng, på tre gutter vel.

Og de angrep meg nesten.

Jeg hang nede ved havna, i Larvik, mens jeg venta på toget, til Drammen/Holmestrand da.

Men han Greger kjente meg igjen, og sa til de andre, at de skulle la meg være i fred.

Så gikk dem bort.

Så sånn var det.

Men men.

(Hvis det var Greger, som han karen het da.

Det er mulig jeg husker feil navn.

Hvem vet).

En gang, like etter at vi flyttet til Jegersborggate.

Så gikk jeg sammen med Frode Kølner, i Trygves gate vel.

Så plutselig, så dukka han Jarle opp der.

Han stod og hang vel.

Han ville bytte fotballkort, med meg.

Han hadde Kevin Keagan-kortet.

(Som da spilte for Newcastle vel).

Jeg holdt jo med Everton, men Kevin Keagan, var jo en veldig kjent spiller, og et av de 'beste' fotballkortene vel, av den grunn vel.

(Selv om jeg ikke byttet så mye fotballkort).

Jeg tulla litt med Jarle, (som var et år yngre vel), og sa at det ikke var 'Kevin Kigan', men 'Kevin Ke-agan'.

Og at det var en annen spiller da.

Jarle var likeglad, og bytta kortet med meg da.

Men fotballkort stod nok ikke like høyt i kurs kanskje, i Larvik som på Halsen.

Jeg kan ikke huske det ihvertfall, at jeg bytta noe særlig fotballkort, etter det her.

Så sånn var det.

Men men.

Det året som jeg gikk i 3. klasse, på Torstrand Skole, så fikk vi ny lærerinne.

Hu var litt ekkel mot meg, sånn som jeg husker det.

At hu var negativ mot meg, og liksom aldri ga meg annerkjennelse da.

(Snarere tvert imot vel).

På Torstrand skole, så var det sånn, at alle skulle gå pent, på rad og rekke, hvis vi skulle til video-rommet, for eksempel.

Og hu nye lærerinna, hu likte ikke meg, av en eller annen grunn.

Så hu beordra meg, til å gå bakerst da, sammen med de gutta, som hadde rykte på seg, for å være 'urokråker' da.

Så sånn var det.

Men men.

Dette kan kanskje ha hatt sammenheng med, (har jeg tenkt, mens jeg har begynt å skrive, om denne tiden nå, i denne boken), med noe som skjedde, den siste dagen, i andre klasse.

Den forrige frøkenen, snakka til klassen om det, før skoleavslutningen, at hun håpet det ikke ble sånn, som året før, at noen av gutten, løftet på skjørtene, til noen av jentene, i klassen, og så videre.

Men, da følte jo jeg meg litt fremmedgjort da, (som det vel heter).

For året før, så hadde jo jeg, gått på Østre Halsen Skole.

Så jeg hadde ikke fått med meg noe, av det her morsomme, som hadde skjedd, året før.

Så da følte jeg meg litt dum og kjedelig da kanskje.

(Det var nesten som at frøken utfordret meg, eller frøys meg ut, eller noe, syntes jeg.

Men men).

Så på avslutninga, så fløy selvfølgelig jeg rundt, og løftet på skjørtene og kjolene, til alle jentene i klassen, i skolegården da.

Mens mora mi ikke skjønte noe, av hvorfor jeg holdt på sånn, og kjeftet da.

Så sånn var det.

Men men.

Så kanskje det var derfor vi fikk ny frøken, (tenker jeg nå).

Hvem vet.

Men men.

Da jeg bodde hos mora mi, så var jeg nesten konstant godtesjuk, for vi fikk nesten aldri godteri, og aldri mye gangen, (må jeg vel si).

Men men.

Så jeg pleide å kikke i skuffer og skap, om det var noe, som gikk ann å spise, som snacks, eller noe.

Det var det så og si aldri.

Mens i skuffene og skapene, til farmora mi Ågot, på Sand/Berger, hvor jeg flytta til, da jeg var ni år, så var det alltid, (vil jeg si), noe man kunne spise, som snacks, i skapene der.

Det var vanligvis sjokolade der, eller ihvertfall Smørbukk-karameller.

Det var også alltid, (vil jeg si), nøtter og rosiner og sånn, i et annet skap der da.

Og også sukkerbiter, hadde hu vel alltid.

Og også kokesjokolade vel, (så godt som alltid).

Men men.

Så det var kanskje nesten som da Ågot var tjenestepike hos familien Jebsen, (ihvertfall i årene før krigen).

At de hadde nok av alt mulig, mer eller mindre, i skapene.

Hvem vet.

Mora mi hadde noen ganger tyggegummi, (ofte gul-brun Sor-Bits), i veska si, (hadde jeg funnet ut, etter mange års erfaring, i å finne de minste rester av godteri eller også mynter, i husene, som vi hadde bodd i).

En gang, så fant jeg en pille, i veska til mora mi, og spiste den, nærmest i desperasjon, over å ikke ha noe godteri eller snack, å døyve godtesjuken med da.

Men men.

Så ble jeg helt 'fyllik' av den pilla.

Og mora mi dro meg med på sykehuset, like ved, (etter å ha hørt med en nabo, som var sykepleierske vel), og jeg ble pumpa da.

Så sånn var det.

Men men.

(Mora mi sa vel, at dette var en gammel sovepille, som hun hadde i veska.

Men men).

En gang, mens vi bodde i Jegersborggate vel, så skulle jeg være, hos en kamerat, av Arne Thomassen, som bodde i en bratt sidegate, av Jegersborggate, ned mot Larvikfjorden da, (heter det vel).

De bodde i en etasje vel, (tror jeg ihvertfall. Jeg var ihvertfall bare i en etasje der), i et lite og gammelt, malt trehus vel.

Men men.

Arne Thomassen og kameraten, skulle et eller annet.

Og jeg ble igjen der, med kona til kameraten, til Arne Thomassen, (som oppholdt seg på kjøkkenet, hele tiden mens jeg var der. Hu var kanskje nervøs, eller noe. Hva vet jeg).

Jeg måtte leke, med to jenter, som den ene av, var på min alder vel, og en var yngre vel.

De hadde også en bror, som var yngre enn meg da.

Og det var jo bare rommet deres, som vi kunne leke i.

Og jeg var 'vrang' da, sa hu eldste jenta.

Fordi vi begynte jo å krangle, og det endte vel med det, at jeg heiv ut alle de tre ungene, av det rommet deres, og at de forsvant ut til mora, i kjøkkenet.

(Hvor det hadde vært sånn, at jeg forsvant ut, i begynnelsen, av besøket mitt der).

Så jeg tok over hele rommet dems til slutt, kan man kanskje si.

Selv om dem fikk det tilbake, og jeg fikk høre flere ganger, av hu eldste jenta, at jeg var 'vrang' da.

Men men.

Så sånn var det.

Hva Arne Thomassen og kameraten, dreiv på med, mens jeg var der, det veit jeg ikke.

Men noe var det vel.

(Dette var vel en 'travbane-kamerat', av Arne Thomassen, tror jeg).

Så sånn var det.

Mora sa forresten en gang, til Pia og meg, mens vi bodde i Jegersborggate.

At Arne Thomassen hadde tre barn, med en dame, i Larvik.

Men det fikk jeg aldri bekreftet noe sted.

Så dette var vel mest sannsynlig, noe tull, fra mora mi.

Så sånn var nok det.

Men men.

Etter at Axel ble født, så husker jeg en gang, som mora mi hadde en venninne på besøk, i Jegersborggate.

Plutselig krafset det inne i veggen der, (som det noen ganger gjorde, i det gamle trehuset).

Mora mi prøvde seg på den, at de som bodde der før oss, hadde hatt en hamster, som hadde blitt borte.

'Pøh, det er rotter', smalt det fra meg, som satt stille i en stol, like ved sofaen, og hørte på at mora mi og venninna prata da.

Men men.

Da begynte mora mi bare å le, av hele situasjonen.

Men det var vel sånn, mener jeg, at når Arne Thomassen, mora mi, søstera mi og meg, var alene hjemme der, i Jegersborggate.

Og vi hørte den krafselyden.

Så var det vel sånn, at det ble sagt, at det var rotter som lagde den lyden, mener jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

På det samme besøket, (eller om det var et annet venninne-besøk), så husker jeg at den venninna, av mora mi, som var på besøk.

At hu fikk se bilder, fra København-ferien vår, sommeren 1978.

Venninna sa det, til mora mi, at 'du så ikke gravid ut på de bildene der, syntes jeg'.

Noe sånt.

'Gjorde jeg ikke det', sa mora mi.

Noe sånt.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, en vinter vel, som Pia og jeg, gikk rundt, i Jegersborggate, med lue osv., vel.

Så møtte vi to fylliker, litt nærmere Herregårdsbakken og på samme side av gata, som huset vårt var da.

(Så vi følte oss ganske hjemme).

'Hallå guttær', sa fyllikene, (eller han ene fylliken da), også gikk de videre.

Så søstera mi kunne altså passere som gutt, ihvertfall hvis det var noen fylliker som så henne, da hu var sånn 6-7-8 år da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang mens vi bodde i Jegersborggate.

(Før Axel ble født vel, og mens Arne Thomassen jobba i Oslo).

Så hadde Pia og jeg, vært på ferie, hos faren vår, på Berger.

Han kjørte oss tilbake til mora vår, i Jegersborggate da, og ble bedt inn til henne.

Han satt og prata med mora vår, i stua vår da, og så spurte mora vår, om han ikke kunne bli natten over.

Så faren vår, lå faktisk over, en natt, sammen med mora vår, i Jegersborggate, i Larvik, i 1978 en gang, må det vel ha vært.

(Enten 1978 eller 1979, for jeg flytta dit i 1978, og flytta til faren min, i 1979).

Men men.

Jeg dro med faren min, gjennom Larvik Sentrum, morgenen etter.

Til en bokhandel/lekebutikk, i første etasje, i DNC-bygget, i bakkant, av torget i Larvik.

Så fikk jeg mast meg til, at jeg kunne få en eske Lego da.

Så sånn var det.

Selv om faren min var ganske sur, på denne 'marsjen' vår, gjennom Larvik Sentrum, mener jeg å huske.

(Og nok egentlig ikke ville gå og kjøpe gave til meg.

Men men).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Pia og jeg pleide noen ganger å være alene, om kvelden, i Jegersborggate, og da hendte det, at det var politiske debattprogrammer, osv., på TV.

Jeg husker det var en TV-sending, med en valgdebatt, hvor det stod 'H', for Høyre-politikere, og 'R' for Regjeringen.

Jeg holdt jo med Everton, som hadde blå drakter, og 'holdt' derfor kanskje med Høyre, som hadde blå, som sin farge da.

Men men.

Jeg sa til Pia, at 'H' var bra da.

Men også at 'R' var bra, siden det var Regjeringen, (og jeg var patriot da, må man vel si).

(Husker jeg).

Men men.

Jeg var jo med, å jobbe, på Unge Høyre sitt valgkampprogram, i Høires Hus, i Oslo, i 1991.

Så jeg vet at valg, det er det i Norge, i oddetalls-år.

Så da var det også kommunevalg, i 1987, 1983 og 1979.

Så dette var en TV-sending som Pia og jeg så, like før jeg flyttet til faren min da, høsten 1979, vil jeg tippe på, (som jeg kom på nå).

Jeg lurer på om det var i den TV-sendingen, som politiet kom på døra, og lurte på Folkevogna utafor.

Hvem vet.

Pia og jeg pleide også å se på Dagsrevyen, noen ganger, når vi var aleine hjemme.

Og vi så på noe om Camp David-avtalen vel, mellom Egypt og Israel.

Og da het statslederne, som var i nyhetene, Begin og Sadat, husker jeg.

Vi tulla med Sadat, og kalte han for 'Salat', husker jeg.

Men men.

'Begin og Salat'.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Det forsvant, minst en knapp, på den TV-en, i stua, i Jegersborggate, mens jeg bodde der.

Det var ikke jeg som fjernet den.

Var det søsteren min Pia, som tullet med TV-en på samme måte, som hun tullet med vugga til Axel, mens vi bodde der?

Hvem vet.

Bare noe jeg har lurt litt på.

Men men.

Mora vår var ikke noe flink til å lage mat.

Hu gikk på Thorfinns og kjøpte lungemos, husker jeg.

Det lagde hu bare for Pia og meg selv.

Det smakte noen ganger veldig vondt, og lukta vel også mindre godt vel.

Så mens Arne Thomassen, (som var flink til å lage mat, må man vel si), jobbet i Oslo, så pleide Pia

og jeg, bare å hive middagen i søplebøtta, under vasken, og løpe ut utgangsdøra, og ut i Jegersborggate, husker jeg.

Pia og jeg, måtte allerede da vi bodde i Mellomhagen, (altså da vi var sånn 4-5-6-7 år gamle), ta oppvasken, for mora vår.

Det måtte vi også en god del, i Jegersborggate.

Men noen gangen, så var det mer eller mindre 'krig', mellom mora vår, og Pia og meg, (eller ihvertfall meg vel).

Så det perioder hvor vi ikke tok oppvasken og, mener jeg å huske.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, så hadde jeg krangla med mora mi.

Jeg hastet ut døra, til Jegersborggate, og så inn i portrommet, og så inn i hagen vår, for å hente sykkelen min.

Jeg var preget av krangelen med mora mi da, og ville bare få en del avstand mellom meg selv, og mora mi.

Så jeg ville bare sykle avgårde da, vekk fra huset vårt i Jegersborggate, og kanskje finne noen kamerater, eller noe da.

(Oppe ved lekeplassen vår, ved de blokkene, antagelig).

Så så jeg plutselig det, at bestefar Johannes, stod med en rive, (eller noe vel), i hagen vår.

Det var rart, at ingen hadde sagt fra til meg om det, at bestefar Johannes var på besøk, fra Nevlunghavn.

Hm.

Men men.

Bestefar Johannes, stod og dreiv med hagearbeid da, og spurte meg om dette ikke var noe jeg kunne gjøre.

(Han ville vel at jeg skulle ta det som en fast plikt da).

Jeg var opprørt, etter krangelen med mora mi, og sa bare 'nei', og forsvant avgårde med sykkelen min.

Så kanskje hvis jeg ikke hadde krangla med mora mi.

Men sånt burde vel egentlig gått gjennom mora mi, sånne ting som plikter, osv.

Men vår familie, var mer eller mindre i oppløsning da.

Mora vår mista litt kontrollen på Pia og meg, ihvertfall etter at hu begynte å lage den vonde lungemosen.

Eller egentlig var det kanskje, når hu glemte å kjøpe kattemat til Pusi, at hu mista kontrollen.

Det er mulig.

Pia og jeg, måtte kontakte han barnevakten, og be om penger av han, til kattemat.

(Arne Thomassen jobbet jo i Oslo).

Så kjøpte vi en boks kattemat, men hvor lenge varer en boks kattemat?

Vi ga ihvertfall Pusi litt kattemat, og skulle liksom spare resten da.

Men katta roet seg kanskje litt, når den så at vi ungene ihvertfall prøvde.

Det er mulig.

Men men.

Så etter dette, så var det vel ikke mye respekt, som vi hadde for mora vår, vil jeg si.

Selv om jeg handlet mye for henne, etter at Axel ble født.

Men når hu ikke kjøpte kattemat til Pusi, da var det nok noe galt, et eller annet sted, for å si det sånn.

Men men.

Jeg fikk jo masse plikter, det vil si at jeg handlet for mora mi, i mange forskjellige butikker, i Larvik Sentrum, etter at Axel ble født.

Men så plutselig, en dag, som jeg kom hjem fra skolen.

Så var det en hjemmehjelp, fra Larvik kommune vel, på kjøkkenet.

Da følte ikke jeg meg hjemme der lenger, for å si det sånn.

Jeg mistet ansvaret jeg hadde hatt, enda jeg syntes jeg hadde vært flink, og alltid gikk og handlet, når mora mi ba meg.

Men men.

Jeg hadde jo da litt tilgang til litt penger og, og pleide å spille en krone, på kronespill, når jeg gikk og handlet, for mora mi.

Hjemmehjelpen la mange mynter, i en skål, på kjøkkenet.

En dag så sa hu til mora mi, at hu kunne se det, at det mangla mynter, i den koppen.

Men jeg hadde jo fått lov å ha ansvaret for penger, før hu hjemmehjelpen dukka opp.

Og jeg ble litt nedfor av hu strenge hjemmehjelpen, og at jeg mistet ansvaret jeg hadde, uten å ha gjort noe galt, mente jeg, og jeg fikk masse fritid da, etter skolen, enda jeg kanskje hadde kuttet ut kameratene mine litt, etter at jeg fikk ansvar for å handle for mora mi, etter Axel ble født.

Så jeg innrømmer det, at jeg, for å døyve på denne skuffelsen, og mangelen på spenning, som jeg var vant til å få oppfylt, når jeg handla for mora mi, og brukte en krone, (hvis jeg hadde råd til det), på kronespill.

Så innrømmer jeg det, at fristelsen noen ganger ble litt for stor, og at jeg rappa noen mynter, i den skålen til hjemmehjelpen, på kjøkkenet.

Så sånn var det.

Jeg ble helt rar nesten, etter at vi fikk den hjemmehjelpen, (som var veldig upersonlig, syntes jeg, så det var nesten som å bo på institusjon, etter at hu dukka opp i huset vårt, hver dag, husker jeg).

Men men.

En dag, så sa jeg at jeg var syk, og ble hjemme fra skolen, og lagde en sånn bane, av noen modelljernbane-skinner, eller noe, som jeg sendte klinkekuler ned av da, og viste til hjemmehjelpen, når jeg var ferdig.

Hu sa vel ikke så mye men.

Men hu ble med og så på den klinkekulebanen, som jeg hadde lagd men.

(Jeg hadde kanskje litt feber).

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Mora mi nevnte det en gang, for Pia og meg, at hu var så fin, at hu ble døpt Karen Margrethe Elisabeth Ribsskog.

Hu var nesten i ekstase omtrent, da hu fortalte om det her, i Jegersborggate.

Så sånn var det.

Hu kunne noen ganger lage et poeng av, at det var 'Arme Riddere', til dessert, eller noe.

Eller noen ganger så sa hu at det var 'Tilslørte Bondepiker'.

Men men.

Men hu kunne noen ganger sende meg, for å kjøpe Ritter-sjokolade.

Mener jeg å huske.

Men hu fortalte aldri noe om bestemor Ingeborg sine forfedre, som var kongelige og adelige da.

(Ikke til meg ihvertfall.

Sin grandtante Magna Adeler, kalte hun bare for Meme, de gangene jeg hørte, at hun pratet om henne.

(Men til gjengjeld så hendte det ikke så rent sjeldent, at hun pratet om nettopp Meme, så det navnet har festet seg litt i hukommelsen min da.

Også Unse (Heegaard f. Trock-Jansen, som også var fra bestemor Ingeborg sin slekt, i Danmark), pleide mora mi enkelte ganger å nevne.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

På en av mine bursdager mens vi bodde i Jegersborggate.

(Antagelig 8-års dagen min, 25. juli 1978).

Så dro mora mi og Arne Thomassen, med Pia og meg, på Grands Hotell, i Larvik.

I et serveringslokale, som jeg tror het noe med 'hagen'.

Noe sånt.

Og da gikk mora mi bort til orkesterdirektøren, (for et danseband, eller noe, kanskje).

Og spurte om han kunne spille 'Happy Birthday to You', for meg.

(For det var vel et utenlandsk band da).

Men jeg ble så flau, (og gikk ikke så bra overens, med mora mi), så jeg ville ikke reise meg, når de var ferdige å spille.

Jeg bare satt som vanlig, på stolen min.

Så mora mi ble kanskje litt sur da, det er mulig.

Det var vel litt snobbete der, og jeg syntes kanskje det ble litt vel mye.

Det er mulig.

Men men.

En gang, så dro Arne Thomassen og mora mi, med Pia og meg, i en folkevogn sikkert, opp til et slags museum, som lå på toppen ved 'ra-et' der, (heter det vel).

Men det museet, (eller kunstgalleri, var det vel egentlig), var stengt da, hvis jeg husker riktig.

(Dette var et som var i en bygning, oppå den morenen, som Bøkeskogen ligger på vel, men mot Langestrand vel.

Noe sånt).

Mens vi kjørte rundt, nedenfor morenen der, langs Farriselva vel, (heter den vel).

Så nevnte Arne Thomassen det, husker jeg, at alt av eiendommer osv., rundt der, det var eiet av Treschow-Fritzøe.

Så sånn var det.

Og i 2. klasse, på økonomi-linja, på Handel og Kontor, på Sande Videregående, (cirka 10 mil lenger nord i Vestfold, den videregående skolen, som folk fra Berger, hvor faren min var fra, gikk på), i faget Samfunns og Næringslære, så spurte han læreren oss, om hvem det var, som eide mye av skogen, nede i Larvik-området.

Og da huska jeg det, som Arne Thomassen hadde sagt da, når vi kjørte rundt der, ved Farriselva vel, cirka ti år tidligere.

Også svarte jeg 'Treschow-Fritzøe' da.

Og det var visst riktig, svarte læreren.

(En lav kar, i 40-årene vel, med mørkt hår og skjegg vel.

Så sånn var det).

Og da utbrøt Line Nilsen, fra Svelvik, (som gikk på regnskapslinja. Dette var en delt klasse, hvor jeg gikk på Markedsførings-linja. Line Nilsen var fra Svelvik, men jeg hadde gått i samme klasse, som henne, på Svelvik Ungdomsskole, siden vi bare var noen og tjue elever, så havnet seks jenter fra Svelvik, i vår Berger-klasse. Men men).

Line Nilsen sa, (nesten i panikk vel. Eller hva det kan ha kommet av), 'hva sa du'.

Noe sånt.

Uten at jeg skjønner hvorfor hu blei så oppstyrtet av at jeg svarte riktig på det.

Jeg var vel kanskje den i klassen, som oftest svarte riktig, på spørsmål fra lærerene.

Så det var vel egentlig ikke noe sensasjonelt, i det, vil jeg kanskje si.

Men men.

(Bare noe jeg tenkte på nå).

En gang, mens jeg bodde i Jegersborggate, så dro Frode Kølner, med meg, på noe dukketeater, hos AOF, (eller noe. Det var noe med Arbeiderbevegelsen ihvertfall, mener jeg, selv om Frode Kølner, på slutten av 80-tallet/begynnelsen av 90-tallet, var i Unge Høyre, mener jeg. Men men).

AOF, (var det vel), lå nederst i den sidegaten til Jegersborggate, der de ungene bodde, hvor Arne

Thomassen hadde latt meg være, mens han gjorde noe ærend, med en kamerat, (disse ungenes far), og hu eldste datter hadde kalt meg for 'vrang', som jeg skrev ovenfor, (eller om det var i det forrige kapitellet).

Etter at vi gikk ut, (var det vel), så sa Frode Kølner det, om ei jente i klassen sin, (var det vel).

At hun var veldig barnslig, og at hun var en av de ungene, som hadde ropt, under dokketeater-forestillingen da.

(Så jeg kan vel nesten forestille meg det, at kanskje Frode Kølner, kan ha drevet med noe baksnakking av meg, etter at jeg flyttet til faren min, på Berger, osv.

Hvem vet).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg hadde aldri hørt om AOF før, men Frode Kølner hadde vel bodd i Trygves gate, hele livet, tror jeg, og var jo ikke fra Halsen og Berger, sånn som meg.

(Så han fikk vel med seg mer, om hva som foregikk, for unger osv.

Det er mulig).

Men men.

Det skjedde mye, på det cirka et og et halvt året, som jeg bodde i Jegersborggate, syntes jeg nå, når jeg tenker tilbake på det.

Det skjedde vel mye mer, enn i Mellomhagen, (hvor vi bodde før Jegersborggate), enda vi vel bodde i Mellomhagen, i lengre tid.

Men men.

Jeg må ha vært ganske stresset, når jeg bodde i Jegersborggate der, tror jeg.

For jeg husker det, at når jeg måtte tisse.

(Når jeg var på rommet mitt).

Så ville jeg spare tid, så jeg begynte å ta ut tissen, (når jeg trodde jeg var alene, i andre etasje der), på vei til doen.

Men det la mora mi merke til en gang, fra første etasje.

(Hu så opp, i trappa, og la merke til meg, når jeg gikk forbi trappa, i andre etasje der.

Så mora mi fulgte med ganske nøye på meg, må man kanskje si).

Og da sa mora mi til meg, at det fikk jeg ikke lov til, å ta ut tissen, før jeg var inne på do, (for å bli litt raskere ferdig med å tisse da).

Så det måtte jeg slutte med.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Når vi spilte fotball, på den asfaltbanen, oppe ved de blokkene ovenfor sykehuset.

(Det var ofte en hel gjeng av oss, som spilte da, av unger som bodde i nærheten av de blokkene da.

Uten at jeg husker alle navnene.

Men men).

Så hendte det, at ballen gikk over et av gjerdene, til en av naboene.

Og jeg var ganske utadvendt, og ble kanskje tøff, av å være i den familien jeg var i, (og all flyttingen kanskje), for det var nesten som en 'krig', hjemme hos oss, noen ganger.

Det var ganske anspent, ihvertfall.

Men men.

Så jeg turte det, å ringe på hos han naboen, til fotballbanen, og be om å få tilbake fotballen vår da.

Og da sa han, at det var greit.

Også dro han med meg, til en garasje, eller et uthus/bod, eller noe.

Og der lå det kjempemange baller, husker jeg, som unger hadde mista over gjerdet da, i årenes løp.

Jeg måtte peke ut 'vår' fotball da, og fikk tilbake den.

Så sånn var det.

(Dette var vel noen som bodde i Øvre Jegersborggate kanskje, vil jeg tippe på).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Mens vi bodde i Jegersborggate, (var det vel), så dro mora vår, Arne Thomassen, Pia og jeg, på tur med danskebåten Petter Wessel, til Fredrikshavn.

Jeg husker det, at vi var i butikken Damsgaard, ikke langt unna fergelejet, i Fredrikshavn da.

Også fikk jeg en flaske Jolly Cola, husker jeg.

Men når mora mi hadde betalt i kassa, så lurte jeg på det, om hvordan jeg kunne få åpnet den flaska.

Og det som skjedde da, det var nesten litt utrolig.

Vi fikk en (enkelt designet) oppdragelse, av han unge mannen, som satt i kassa.

Mora mi ville levere den tilbake, etter at vi hadde åpnet Jolly Cola-flaska.

Men dette var visst en sånn flaskeopptrekker, som kundene fikk, til odel og eie, av butikken.

(Virka det som ihvertfall, for meg).

Så dette var nesten utrolig bra kundeservice, vil jeg si.

(Sånn som jeg husket det, ihvertfall).

Noe sånt hadde vi aldri opplevd i Norge.

(Så både mora mi og jeg ble overrasket, over dette, husker jeg).

Men men.

Så de danskene, de får det til noen ganger, det er helt sikkert.

(Selv om det noen ganger kanskje er litt vanskelig å skjønne hva de sier).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Ikke lenge etter at jeg ble kjent med Frode Kølner, (noe som var like etter at vi flyttet til Jegersborggate vel).

Så forklarte Frode Kølner meg, at 'der ligger Falken', eller noe.

(Det som nå heter Falck Bilberging vel).

Like ved lekeplassen vår, var dette, i en sidegate, til den gaten, som gikk mellom Jegersborggate, (fra like ovenfor huset vårt), og til Trygves gate, (hvor Frode Kølner bodde).

Så den lekeplassen, (som vel kanskje var privat område, og tilhørte de nevnte blokkene, ovenfor Larvik Sykehus), den var i en gate, som gikk fra cirka ovenfor huset vårt, i Jegersborggate, og opp til Frode Kølner og dem sitt hus, på hjørnet av Trygves gate da.

Så sånn var det.

(Selv om den lekeplassen lå mye nærmere Frode Kølner og dem, så var den også nærme der vi bodde da, vil jeg si, siden Pia og meg, bare behøvde å gå opp en bakke, på hundre meter kanskje, for å komme oss dit.

Mens Frode Kølner bodde kanskje tjue meter unna, og kunne se lekeplassen, (delvis ihvertfall vel), fra 'lekerommet' sitt, i andre etasje, i det grønne huset deres da.

Så sånn var det.

Men men.

Mora mi dro meg også med, husker jeg, en kveld, en vinter, (det må vel ha vært vinteren 1978/79), for å gå på ski, i en lysløype, som mora mi var så begeistret for, som gikk rundt i området rundt Bøkeskogen der da.

Så selv om vi bodde midt i Larvik sentrum, så var det bare en kort biltur, (eller om vi gikk), opp til Bøkeskogen, så kunne man stå på (langrenn) ski der.

Noe mora mi var begeistret på, og sa til en av venninnene sine, husker jeg, da hu spurte om det ikke ble upraktisk, å bo midt i byen, når det gjaldt å få mosjon osv., kanskje.

Noe sånt.

Mens vi bodde i Jegersborggate, så begynte mora mi, (og Arne Thomassen), å abonnere på Nybrott, (en Arbeiderparti-avis vel, som ble lagt ned, på 80-tallet vel).

Det var ikke alltid vi abonnerte, på avis, men vi gjorde det, i kanskje tre måneder, eller seks måneder da.

Noe sånt.

Og en dag, som jeg skulle gå til skolen, (i andre klasse, da sikkert).

Så var det bilde, av bestefar Johannes, over store deler av forsiden, vil jeg si.

Så jeg la med en gang merke til det, i avisa, som lå på trappa vår vel, ut til Jegersborggate.

(Eller om avisa hadde blitt lagt i brevsprekken, i inngangsdøra, det er vel kanskje også mulig).

Uansett, så fikk jeg nesten sjokk da.

Bestefar Johannes, var på forsida, av avisa, mens han holdt en død svane vel.

Så det var jo spesielt, husker jeg.

Jeg ble nesten litt traumatisert, (eller sjokkert kanskje), men jeg kom meg til skolen da.

Så sånn var det.

Men men.

En gang, når jeg gikk ned i stuen, i Jegersborggate, så var bestefar Johannes sannelig på radio og.

Det var et kåseri, (på 10-15 minutter kanskje), hvor bestefar Johannes snakket om et eller annet, (som mora mi hørte på da, og smilte av vel), på NRK radio da, (med en litt alvorlig tone vel. Det er mulig).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg gikk ikke alltid så bra overens, med mora mi, da jeg bodde i Jegersborggate.

En gang vi var uenige om noe, så smalt jeg med utgangsdøra, og forsvant ut, i Larvik sentrum da.

Etter dette, så sa mora mi det, at hvis jeg fortsatte å smelle med dørene, og så videre, så måtte jeg flytte til faren min.

Det var jo ikke noe jeg heller ville, enn å flytte til faren min.

(Som jeg skrev om, i det første kapitellet, så ville jo ikke jeg, flytte fra Bergeråsen, da mora mi rømte fra faren min, (må man kanskje si), med Pia og meg, i 1973).

Og det var jo også sånn, at et par ganger, når Pia og jeg, hadde vært på besøk hos faren vår, og hans foreldre, på Berger og Sand, så hadde jeg låst meg inne på do, hos Ågot og Øivind, når mora vår og Arne Thomassen, kom for å hente oss.

Så det var ganske kjent, helt fra 1973 vel, at jeg egentlig heller ville bo på Berger.

Så da mora mi sa det her, (om at jeg kanskje måtte flytte til faren min), så ble jeg glad inni meg, (må jeg vel si), og fortsatte jo da selvfølgelig, å smelle med dørene, som aldri før.

Så sånn var det.

Men men.

Og en dag, høsten 1979, så dukket faren min opp der da, og da skulle jeg flytte til han.

Så sånn var det.

Jeg får skrive mer om hvordan den flyttingen var, i det neste kapitellet.

For det var så mye annet som skjedde, mens jeg bodde, i Jegersborggate.

Men men.

Dette var vel egentlig, en god del år, etter at jeg flyttet fra Jegersborggate.

Men jeg husker det, at da jeg besøkte Frode Kølner, en gang, så sa han om faren sin, at han var sånn rar/spesiell/dum/barnslig, i gangen, nedenfor trappa, opp til andre etasje hos dem, utafor døra inn til kjøkkenet, (eller om det var stua deres), var det vel.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så Frode Kølner baksnakka altså et par folk, (hu jenta i klassen sin og faren sin), når jeg tenker etter

nå, når jeg skriver disse kapitlene.

Så sånn er det.

Men men.

De gangene vi var, hos bestemor Ingeborg og bestefar Johannes, i Nevlunghavn.

Så hendte det ofte, at vi spiste utendørs, i hagen, når været tillot det.

Spesielt frokosten, pleide bestemor Ingeborg, ofte å spise utendørs, sånn som jeg husker det.

Og til frokost, (når vi besøkte bestemor Ingeborg, og lå over da), så var det gjerne havregrøt med rosiner i, husker jeg.

Og kanskje noen horn, eller brødskiver, med brunost da.

Så sånn var det.

Men men.

Hans Kølner, (faren til Frode Kølner), ga eller byttet en gang, gjennom Frode kanskje, en konvolutt, med en Gyldenløve på, mener jeg, fra Larvik Frimerkeklubb, eller noe, og et frimerke, med kanskje førstedagsstempel på da.

Noe sånt.

Ihvertfall så hadde jeg en sånn konvolutt, med noe om en Gyldenløve vel, i frimerkesamlingen min, fra den tiden jeg bodde i Larvik, og begynte å spare på frimerker, mener jeg å huske.

Men men.

En gang, som jeg var ganske alene, på lekeplassen vel, på Apache-sykkelen min kanskje.

Så kom det en gutt bort til meg, og fortalte det, at bestefaren til en eller annen, hadde sagt det, at 'det var bra av Stokke, å slå Liverpool'.

Så sånn var det.

Bare noe jeg kom på.

Men men.

Aftenposten besøkte jo forresten huset til bestemor Ingeborg og bestefar Johannes, i Nevlunghavn, ihvertfall en gang.

De skrev om hagen.

Men de kalte huset for 'lite', enda det hadde fire stuer og fire soverom samt bad med bidet, osv.

Så jeg klagde til Pressens Faglige Utvalg, mens jeg bodde i Liverpool.

(Dette var noe jeg fant om, i Aftenpostens Tekstarkiv, på nettet, at den avisen hadde skrevet om Ingeborg og Johannes).

De hadde også skrevet det, at porten stod åpen.

Men det kan jeg ikke huske, fra alle våre besøk, i Nevlunghavn, at den pleide å gjøre.

Så Aftenposten diktet kanskje litt, vil jeg tippe på.

Selv om PFU ikke svarte ordentlig på klagen min vel.

Men men.

Så sånn var det.

En gang, de første ukene i Jegersborggate, da jeg tok Tjøllingbussen, til Østre Halsen skole.

Så gikk jeg forbi noen unger, (både gutter og jenter vel), som spilte fotball.

(Det var kanskje cirka ti minutter før skolen begynte).

Og da sa plutselig hu ene jenta, (som jeg lurer på om gikk i klassen min).

(Ei med lyst hår vel).

'Hei, Erik', sa hun.

Så sånn var det.

Men jeg var kanskje litt sjenert, og hadde jo egentlig flytta bort fra Halsen, til Larvik.

Så jeg spurte ikke om å få bli med.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, en av de første dagene, som jeg gikk på Østre Halsen skole, forresten.

(Mens jeg fortsatt bodde i Mellomhagen da).

Så var det noen unger, som tulla med meg, eller mobba meg da.

Og da rømte jeg inn på Samvirkelaget, som var like ved skolen, på begynnelsen av skoleveien hjem da.

Også stod jeg der, og lot som om jeg så på viskelær osv., inne i butikken da.

Før det kom ei dame, og sa jeg måtte gå ut, etter cirka ti minutter vel.

Jeg fortalte at noen unger var slemme mot meg.

Men jeg måtte fortsatt gå ut.

Kanskje de var sure der, siden jeg hadde tulla, da jeg skulle kjøpe melk for mora mi der, cirka tre år tidligere vel, (da jeg var fire år)?

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Noe av det mest spesielle, som skjedde forresten, mens vi bodde i Jegersborggate.

Det var en gang, som mora vår, kjørte Pia og meg, ut til Østre Halsen.

Hu slapp oss av, ikke langt fra den butikken, hvor jeg spurte, om melkebilen hadde vært der, etter at de hadde sagt det på Samvirkelaget der, at melkebilen ikke hadde vært hos dem enda, (og jeg prøvde å gå til en annen butikk da).

Så sånn var det.

Der var det en flokk unger, som leika, og Pia og jeg, vi leika litt med de da.

Men dette var ikke de samme ungene, som vi kjente, fra da vi bodde, i Storgata.

Mora vår skulle besøke Arne Thomassen, som av en eller annen grunn, bodde på Victoria Hotell, i Larvik.

(Og ikke hos oss i Jegersborggate, da).

Vi leika med de ungene, i flere timer da.

Helt til det ble middagstid, og alle ungene forsvant inn.

(Dette var vel en søndag vel).

Så gikk Pia og jeg litt rundt der.

Til Samvirkelaget, hvor vi glante inn vinduene, og jeg sikla litt på potetgullet der da.

For jeg var så sulten.

Vi hadde vel ikke spist, hele dagen.

Så fikk jeg med meg Pia, til å gå bort til bensinstasjonen, Shell, (tidligere Gulf), som lå nærmere Lågen der.

Planen var å spørre noen, som vi gikk forbi, om vi kunne få penger, til å kjøpe potetgull for, på Shell.

(Siden vi var så sultne).

Akkurat mens jeg spurte noen, om Pia og jeg kunne få fem kroner hver til potetgull.

(Et eldre par, som var ute og gikk søndagstur vel.

Og vi fikk faktisk en femmer hver, av han mannen da, som var ute og gikk tur, med kona si).

Cirka samtidig, så sa Pia det, at 'der er nabo'n'.

Også var det naboene våre, fra Mellomhagen.

Han unge politimannen og kona hans, som vel også var ute og gikk søndagstur da.

(Vi bodde i Mellomhagen 15B, så disse må ha bodd i Mellomhagen 15A da.

Så sånn var det.

Men men).

Vi fikk lov å bli med de hjem.

Jeg spurte om det var greit at vi kjøpte potetgull først, på Shell.

Og det var det, sa de.

Når vi kom til naboene, så fikk vi brødskiver, på kjøkkenet deres.

Jeg fikk brødskive med sukker på, husker jeg.

Jeg hadde aldri spist brødskive, med sukker på, tidligere.

Men han politimannen, sa at det var godt da, og anbefalte det.

Så derfor sa jeg at jeg ville ha det på brødskiva da.

Så sånn var det.

Vi visste ikke nøyaktig hvor mora vår var.

Men jeg huska at morfaren vår het 'Johannes Ribsskog', og bodde i Nevlunghavn.

Så han politimannen ringte morfaren vår, og fikk han til å komme å hente oss.

Så dukka mora vår opp, ute i Nevlunhavn da, den samme kvelden, eller dagen etter.

Vi var jo kalde og sultne, Pia og jeg.

Og jeg var veldig sur på, og skuffet over, mora mi, husker jeg.

Det var jo ikke sånn, at vi ble bedt inn, til noen av de ungene.

Og vi hadde jo ikke fått noen penger, av mora vår.

Og vi var jo kalde, etter mange timers lek utendørs.

Dette var ikke om sommeren, men om våren eller høsten.

Så sånn var det.

Men men.

Så det var rimelig uansvarlig, av mora vår, må jeg si.

Hu trodde at vi bare kunne be om å få bli med inn, til de ungene.

Men vi kjente de jo ikke ordentlig fra før av, og ble ikke bedt med inn, av noen av de.

Så det klaffet ikke da.

Så da ble vi jo tilslutt stående der, kalde og sultne, når det begynte å nærme seg kvelden, (det var vel litt mørkt, når vi våre tidligere naboer, mener jeg å huske. Men men), Pia og jeg.

Jeg husker også det, at mens jeg bodde hos mora mi, i Jegersborggate, så åpna det en ny lekebutikk, ovenfor Thorfinns der, (nedenfor Jegersborggate, like ved Nansetgata), som het Noldus, vel.

(Et litt rart navn på en lekebutikk kanskje?

Noldus var vel et nedsettende ord, mener jeg å huske.

Men men).

Der gikk jeg uansett, og kjøpte lekebiler.

Jeg husker ikke helt, om det var Matchbox-biler, eller et annet slag, som de også vel hadde.

Men, jeg syntes at jeg var litt gammel, til å leke med biler, da jeg flytta til faren min, som ni-åring, (høsten 1979).

Så jeg ga alle lekebilene mine, til min yngre fetter Tommy, (som er fem år yngre enn meg vel), da jeg flyttet til faren min, i Hellinga 7B, på Bergeråsen, høsten 1979 da.

Så sånn var det.

Det var vel mora mi og søstera mi kanskje, som 'hypet' den nye lekebutikken, i Larvik.

Men da var jeg vel litt vokst fra sånne lekebutikker.

Man ble vel ganske raskt voksen, av å bo der vi bodde, i Jegersborggate.

Det var alltid noe som skjedde der, må man vel si.

Men men.

Jeg var vel kanskje ganske voksen, for alderen, da jeg gikk på Østre Halsen skole og.

Frøken tok oss med på biblioteket, en gang i blant.

Jeg syntes at alle bøkene virka kjedelige.

(Kanskje etter å ha lest i pornobladene til faren min.

Hvem vet).

Men fant en bok til slutt da, som såvidt virka litt interessant, å begynne å lese på vel.

Det var om en sigøynerjente og familien hennes.

En gang, så hadde jeg tatt med den boka, når Pia og jeg, og mora vår vel, skulle overnatte, ute i Nevlunghavn, hos bestemor Ingeborg og bestefar Johannes.

Det var kanskje jula 1977, eller noe.

(Hvis det ikke var i 1978 en gang da).

Hvem vet.

Jeg lå i onkel Martin sitt gamle rom, og Pia lå vel i det lille kammerset, som var på innsiden, av rommet til Ingeborg, (hvor hun hadde himmelsengen sin), mener jeg å huske.

Så sånn var det.

Hvor mora mi lå, det husker jeg ikke.

Men hun lå kanskje i himmelsengen til bestemor Ingeborg.

Også lå kanskje bestemor Ingeborg, sammen med bestefar Johannes, i hans dobbeltseng, på hans soverom, (hvor han pleide å snorke fælt, husker jeg).

Hvem vet.

Men men.

Uansett, så kom vel bestemor Ingeborg, opp på 'mitt' rom, for å si god natt, eller noe.

Og da hu så den boka, som jeg hadde lånt, på biblioteket, på skolen.

Om hu sigøynerjenta da, (en bok som var i en serie, på 4-5 bøker vel, eller noe, om en sigøynerfamilie, som kjørte rundt, fra sted til sted, og sånn da, og slo leir og sånn, og dansa og sånn vel).

Men men.

Så 'gura' jo bestemor Ingeborg helt.

Og tok kanskje med boka ned og viste for bestefar Johannes da.

De snakket ihvertfall fælt om det her, med den boka jeg leste på, om noen sigøynere osv., da.

De lagde skikkelig mye ut av det.

(Dette var jo bare en bok, som jeg tilfeldigvis hadde funnet, blant mange tusen bøker vel, på biblioteket, på Østre Halsen skole.

Og da først etter en lang stund, (helt på slutten av timen kanskje), uten at jeg hadde klart å finne noen andre bøker da, som interesserte meg.

Så den boka var jo nesten bare som noe tull for meg.

Men men.

Likevel, så tok bestemor Ingeborg og bestefar Johannes, (og vel moren min også), dette her veldig alvorlig.

Og kom opp på rommet mitt igjen, og spurte om vi ikke fikk lære om Ibsen og Bjørnson og sånn, på skolen.

Nei, de hadde vi ikke lært noe om, svarte jeg.

(Det var vel først noen år seinere, at vi lærte om Ibsen, osv.

Hvem vet).

Så da ble det spetakkel gitt.

Men men.

Så sånn var det.

Det vi lærte om i norsk-timene, som det stod om i norsk-boka vår, husker jeg.

Det var om en gutt, som het Ola-Ola.

Ola-Ola hadde to bestefedre, som begge het Ola.

Og de krangla fælt, om hvem det var, som barnebarnet deres var oppkalt etter da.

(Om det var etter Ola eller Ola).

Så til slutt, så måtte foreldrene, kalle gutten for Ola-Ola, sånn at ikke bestefedrene til gutten, skulle krangle om det her da, om hvilken av bestefedrene, som Ola-Ola var oppkalt etter.

Så sånn var det.

Bare noe jeg huska, og skrev om notat om her, for noen dager siden vel.

Så sånn var det.

Men men.

Ingeborg sa forresten til meg en gang, i Nevlunghavn, husker jeg, lenge etter dette da.

Men jeg har skrevet notat om det her, ser jeg.

Så jeg får vel ta det med her.

Dette må vel ha vært rundt år 2000, en gang.

Bestemor Ingeborg klagde på det, at alle hennes samtidige var døde, og at hun lurte på om Gud fantes, og om det var noe etter døden.

Hun syntes ikke det var noe morsomt, å være så gammel, når alle hennes jevnaldrende var døde, (og man måtte anta det da, at hun ikke hadde så lenge igjen å leve), forklarte hun meg.

Noe sånt.

Men men.

Bestemor Ingeborg, fortalte meg også en gang, (etter at Johannes var død da), at Johannes sin mor, Helga Dørumsgaard, ofte hadde 'tungsinn', var det vel hun sa.

Og at Johannes selv, også kunne være plaget av dette med tungsinn da.

Så sånn var det.

Men men.

Jeg husker også dette selv, må jeg vel si.

En gang, som jeg var på vei hjem fra Torstrand skole, (hvor jeg gikk i 2. klasse og i begynnelsen av 3. klasse), opp Herregårdsbakken da, i Larvik, og på vei mot huset vårt, i Jegersborggate.

Så pratet jeg med en gutt, som var litt lenger ned, i bakken.

(En jeg ikke kjente fra før, husker jeg.

Og som jeg kanskje var litt redd/skeptisk for.

Som man vel ofte er ovenfor ukjente unger kanskje, når man selv er barn.

Men men).

Og så så jeg plutselig det, lenger ned i Herregårdsbakken, (jeg så meg bakover da, for han gutten, som jeg mer eller mindre var i prat med, gikk bak meg i den bakken, oppover da).

Så sånn var det.

Så så jeg plutselig det, at bestefar Johannes, sin lys blåe Mazda, kom kjørende oppover Herregårdsbakken, i retning meg da.

Jeg ble jo glad da, for da kunne jeg komme meg bort, fra han andre gutten, (som jeg ikke visste hvem var, og nesten krangla med vel).

Og jeg stoppa bestefar Johannes da, som jeg regna med, at var på vei, for å besøke oss, i Jegersborggate.

Bestefar Johannes stoppa da, og jeg var glad for å få sitte på med han.

Men bestefar Johannes var sur, kanskje litt dorsk og molefunken da.

Eller om han kanskje var deprimert, over noe.

Han fortalte det, at han ikke skulle på besøk til oss.

Han skulle til Nanset Marked, for å handle, for bestemor Ingeborg da.

Han kjørte meg likevel hjem, til Jegersborggate, (huset vårt, var noen hundre meter, fra Herregårdsbakken), før han kjørte videre vel, med en gang, mener jeg å huske.

Men det var kanskje litt rart, at bestefar Johannes, skulle kjøre på min skolevei, syntes jeg.

Hvis han ikke skulle besøke oss, mener jeg.

Han kunne kanskje ha kjørt en annen vei da, hvis han ikke ville at jeg skulle stoppe han, mener jeg.

Men men.

Han kjørte også veldig sakte, opp Herregårdsbakken, husker jeg.

Så den bilen var kanskje litt daukjørt?

Hvem vet.

Jeg ringte jo bestemor Ingeborg, noen ganger, mens jeg bodde i Liverpool.

Og en av de tingene hun fortalte var at hun en gang, (mens de bodde på Sætre i Hurum. Hvor de bodde fram til 1975, da de flyttet til Nevlunghavn. Og de bodde der vel bare i et par år, tror jeg).

Det var, at en gang, mens de kjørte, på vei hjemover til Sætre da, (fra et eller annet sted).

Så hadde Johannes vært så trøtt, at bestemor Ingeborg, hadde bedt, om å få gå ut av bilen.

Så stoppet Johannes, og bestemor Ingeborg, gikk ut av bilen da.

(For hun var redd for at Johannes skulle kræsje).

Og da gjorde Johannes nettopp det, (sa bestemor Ingeborg).

Han kræsjet og kjørte ut av veien, like etterpå.

Så det var vel en litt spesiell episode, husker jeg, som bestemor Ingeborg fortale om.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg skrev om, i et av de forrige kapitlene, at faren min, Arne Mogan Olsen, fortalte meg, på begynnelsen av 80-tallet vel, at han stemte på Fremskrittspartiet.

Og at bestefar Øivind, (min farfar), fortalte meg, på omtrent den samme tiden, at han hele livet, hadde stemt på Arbeiderpartiet.

Men kona hans, bestemor Ågot, hun fortalte meg, et par år seinere kanskje, at hun stemte, på Kristelig Folkeparti.

Så der i gården, så var det ikke sånn, at alle mente det samme, om alt mulig.

Der var det nok like mange meninger ofte, som det var personer tilstede.

Så i min fars familie, der måtte man nok prøve det, å være litt diplomatisk, noen ganger, og kanskje tenke, før man pratet.

Det er mulig.

Min fars yngre bror, Runar, han stemte vel SV, mener jeg å huske.

(Han sa ihvertfall, at faren min og jeg var 'dumme', eller noe, siden vi sympatiserte med Høyre-sida da, i politikken.

'Dere stemmer på de som gjør det værre for dere', eller noe, sa onkel Runar en gang, husker jeg, på 80-tallet, til meg da, siden jeg kanskje var voksen for alderen, eller noe, eller hva grunnen kunne være, til at han ville diskutere politikk med meg, (mens min far var nede på verkstedet vel, eller noe).

hvem vet.

Men men.

Jeg husker fra en av de nesten utallige, (virker det som ihvertfall), søndagsturer, med bestemor Ingeborg og bestefar Johannes, i Nevlunghavn.

At bestefar Johannes, han kunne være sånn, at han spurte en mann, som stod utenfor bedehuset, like ved der de bodde, i Blombakken.

Om hvem han var, hva han jobbet med, og om hvor mange barn han hadde, osv.

'Fem barn', det var mange, mener jeg at bestefar Johannes sa.

Noe sånt.

Men hvorfor han mannen stod sånn, utenfor ved bedehuset der vel, det vet jeg ikke.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Noe av dette, hører kanskje egentlig ikke hjemme, i dette kapitellet, om Jegersborggate, (i Larvik).

Men jeg har skrevet notat om det her, ser jeg. så jeg tenkte jeg kunne ta det med, i dette kapitellet, sånn at jeg ikke risikerer å ta med om det seinere, mener jeg.

Jeg skrev at Ågot og øivind, hadde noe slags egyptisk kunstverk, som kanskje kunne kalles 'kitch', på veggen, i et tidligere kapitellet.

Og da kan jeg kanskje ta med om det, at de også hadde mye annet som også vel må kalles for kitch, på veggene.

De hadde ei negerdame, som Ågot kalte 'dama si' vel, på veggen.

Eller om det var dama, i fontena utafor, (som stod uten vann, på hele 70 og 80-tallet vel), som Ågot kalte 'dama si'.

Eller om det var begge.

Hvem vet.

Noe sånt.

De hadde også det kjente bildet, av et protestantisk ektepar, i USA vel, (mener jeg å huske ihvertfall), som hadde en bibel muligens, med seg på bildet.

Noe sånt.

Også hadde Ågot en sånn hvit vase, med gulldekor, stående oppå reolen.

En hun hadde vunnet på bingo en gang, (eller om det var tombola), tror jeg.

Så sånn var det.

Og hun hadde også en statue, av en gresk gudinne, som hun hadde kjøpt på Rhodos, på begynnelsen av 80-tallet vel, stående der.

Athene var det, mener jeg.

Det egyptiske bildet, det viste min fetter Ove meg, at han hadde arvet, noen år etter at Ågot døde, i år 2000 vel, mens han bodde i sin far Runar, sin leilighet, i Gamlebyen, (like ved Galgeberg), i Oslo.

Enda det vel nesten var sånn, at det huset til Ågot og Øivind også var mitt hjem.

Siden jeg gikk dit, for å spise middag, hver dag etter skolen, i mange år, på 80-tallet.

Og jeg ble der vanligvis hele ettermiddagen, og lekte utenfor der og sånn da.

Og jeg fikk også 2-3 skuffer, i reolen deres, for å ha tingene mine i da, som jeg hadde der borte da.

(Det var en blikkboks-'safe', osv., som jeg hadde mast meg til å få, av faren min, i bokhandelen i Svelvik, blant annet).

Men men.

Så jeg ble litt overrasket da, må jeg si, når jeg så det, at Ove hadde det egyptiske bildet, som hang på veggen, hos Ågot og Øivind.

På en måte så var jo hele det huset mitt, har jeg jo senere skrevet om, på blogg osv., siden jeg hadde de skuffene der, så hadde jeg også bruksretten, mener jeg.

Og tomta var jo leid, i 50 år bare, så eiendomsretten burde følge bruksretten da, husker jeg at jeg skrev på bloggen min, mens jeg bodde, i Liverpool.

Men men.

Riktignok, så husker jeg det, fra 80-tallet, at Ågot pleide å si det, at 'Runar skal få huset'.

Men da tok jeg ikke det så alvorlig, for jeg bodde jo i faren min sitt hus også.

Men jeg har altså ikke arvet noe hus, fra hverken besteforeldre, eller noen av foreldrene mine.

Selv om jeg kanskje har hatt hevd på noen av disse husene, ettersom mine foreldre har kuttet meg ut, osv.

Men men.

Så sånn er nok det.

Men men.

(Mer om det senere).

Det var også et bilde, av noen kuer osv., som gresset på en seter kanskje, hos Ågot.

Omtrent det samme, som man kunne se ut av vinduet hos Ågot.

(Ihvertfall om sommeren).

Der gikk det noen kuer, på den andre siden av riksveien, som gikk og gresset da.

Og kanskje hørte til gården til Gøril og dem, eller noe, (som Ågot kalte for 'jentene på gården').

Hva vet jeg.

Men men.

En gang, mens jeg bodde i Mellomhagen, så forsvant Apache-sykkelen min, (som jeg hadde fått, av bestefar Johannes).

Da fikk mora mi, Arne Thomassen, til å gå en kveld, med meg, for å prøve å finne sykkelen.

I en bakgård, (like ved der, som hun 'bølle-jenta' Laila bodde vel), så fant Arne Thomassen en Apache-sykkel.

Han spurte meg, om det var min sykkel.

Jeg svarte at jeg visste ikke.

Likevel så tok Arne Thomassen den sykkelen, og vi tok den med tilbake, til Jegersborggate.

Så sånn var det.

Så vi hadde dårlig råd, det er helt sikkert.

Ikke vet jeg om det var den samme sykkelen.

Men jeg tror at den sykkelen jeg fikk av bestefar Johannes, var 17-ramme.

Og at denne sykkelen kanskje var 16-ramme.

For jeg kjøpte etterhvert speedometer, til den sykkelen.

Og jeg klarte å få med meg den sykkelen, (selv om mora mi ikke ville det), da jeg flyttet, til faren min.

Og en gang, da jeg syklet hjem fra Ågot og Øivind, på Sand, med den Apache-sykkelen.

Så kom onkel Håkon kjørende forbi, og opp på siden av meg.

I sin gamle Peugeot, fra 50-tallet vel, (en grønn-svart bil, eller hva man skal kalle den fargen. Den hadde gir på styret, blant annet, husker jeg, for onkel Håkon øvelseskjørte litt med meg, når jeg ble 17-18 år, med den bilen, husker jeg. Men men).

Og da spurte onkel Håkon meg, om hvor mye som speedometeret mitt viste.

(Jeg hadde kjøpt Apache-sykkel-speedometer, for 17-ramme da).

Og da sa Håkon det, at speedometeret mitt, viste feil.

så det var kanskje 16-ramme, som jeg egentlig hadde.

Og da var det vel sånn kanskje, at det _ikke_ var den samme sykkelen, som jeg fikk av bestefar Johannes, rundt den tiden, som vi flyttet til Jegersborggate, våren 1978.

Det er mulig.

Men men.

Jeg husker også det, fra tiden i Jegersborggate, at noen andre gutter, og jeg, syklet ned, til Fram-banen, for å se på en kamp.

Det var en cup-kamp vel, mot et lag, som var lengre ned i divisjonene, enn Fram vel.

En annen gutt og jeg, vi sykla eller gikk, til bak målet, til keeperen, på motstander-laget, til Fram da.

Også spurte vi han masse greier, om hvilket lag de var.

Og sa noe sånt som at de var dårlige, og at Fram kom til å vinne, osv.

Så sånn var det.

Men men.

Jeg lurer på om han keeperen deres, ble litt utpsyket, av oss gutta, som spurte masse spørsmål, osv.

For Fram vant ihvertfall kampen 4-0, eller hva det var.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En sommer, (det må ha vært sommeren 1979 vel, før Axel ble født), så var tante Ellen og hennes datter Rahel, på besøk hos oss, i Jegersborggate.

Ellen og mora mi, gikk ut i hagen, for å prate, av en eller annen grunn.

Og jeg husker det, at de la Rahel, som var en søt baby, som lå og smilte vel, i senga til mora mi og Arne Thomassen, i rommet ved siden av TV-stua vår da.

(Så det rommet var mellom TV-stua og kjøkkenet, og det var også sånn, at radioen, stod på det soverommet, så vi pleide vanligvis å gå gjennom det rommet, for å komme til kjøkkenet.

Kanskje fordi det var vindu ut mot Jegersborggate, i den stua, som vi sjelden brukte, som man vel også kunne gå gjennom da.

Men det er mulig at den døra var steng, innimellom, den mellom spisestua og kjøkkenet.

Det skal jeg ikke si helt sikkert.

Men men).

Bestefar Johannes, døde på ferie i Spania, en vinter på midten av 80-tallet vel.

Han er vel også gravlagt nede i Spania, mener jeg.

Men det har aldri vært sånn, at bestemor Ingeborg, eller moren min, eller noen andre, har tatt meg med ned, til det stedet i Spania, hvor han døde.

Så jeg har aldri sett graven hans, må jeg innrømme.

Og jeg vet vel ikke nøyaktig hvor i Spania han er gravlagt heller.

Kan det ha vært i Alicante?

Det var sånn at jeg fikk høre dette, på vei til skolen en gang, av min søster Pia og hennes stesøster Christell, en morgen jeg var på vei til skolen.

(For vi bodde ikke i samme hus, noe jeg skal komme tilbake til senere).

Så jeg fikk aldri ordentlig rede på, hva som hadde skjedd, med bestefar Johannes.

Men jeg tror det var noe med hjertet.

Noe sånt.

Men men.

Så sånn var det.

Det fantes vel ingen mørkhudede folk, i Larvik, på den tiden, som jeg bodde der.

Jeg husker at en gang, så kjørte Arne Thomassen, mora vår, Pia og jeg, inn til Oslo, i et eller annet ærend da.

I en liten folkevognboble vel.

Og der så vi noen negre, (eller 'afrikanere', som man vel skal si, nå i våre dager, ifølge min søster Pia, ihvertfall).

Dette var vel i Grensen, i Oslo, mener jeg, at vi kjørte forbi noen negre da.

Og da glante Pia og jeg ut av vinduet på bilen, husker jeg.

Men men.

En gang vi skulle et eller annet i Skien, eller noe, så var det noen narkomane, i en rundkjøring, nede i Grenland der, som vi spurte om veien.

Men vi fikk visst vite feil vei, tror jeg.

Så Pia og jeg, fikk se både negre og narkomane, på den tida, som jeg bodde hos mora vår, på 70-tallet.

Men ikke i Larvik.

Der var det vel bare fylliker man kunne støte på, av rare/uvanlige folk da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, mens vi bodde i Storgata kanskje, på Østre Halsen.

Så hadde mora vår, dratt med Pia og meg, på handletur, i Larvik sentrum.

Og på torget, så ble vi stoppa av Østlands-Posten, var det vel.

De lurte på hva vi hadde gjort, på 17. mai, eller St. Hansaften, eller noe sånt vel.

(Et sånt 'fem på gaten-intervju').

Så det var bilde, av mora vår, Pia og meg, i Østlands-Posten en gang, rundt 1974 eller 1975 kanskje, mener jeg.

Et side som vel bestemor Ingeborg reiv ut av avisa, og hang opp på rommet sitt, eller på kjøkkenet, eller noe, i huset i Blombakken, i Nevlunghavn, mener jeg.

Så sånn var det.

Men men.

En gang, som Pia og jeg, var på biblioteket i Larvik.

Vi pleide å gå dit noen ganger, den første tiden, da vi bodde i Jegersborg gate.

Og vi spilte sjakk, (som bestefar Johannes hadde lært oss), og vi leste Asterix-album, osv., som de hadde en del av der.

(Jeg var vel 7-8 år vel, når dette hendte).

Søstera mi gikk ut, av biblioteket vel, og ut i trappa.

Eller om det var jeg som gikk ut først.

Jeg gikk ut døra, (og Pia stod vel inne i biblioteket, like ved døra, tror jeg).

Og med en gang jeg åpnet utgangsdøra, i andre etasje der.

Så blåste en gutt, som stod utafor, noe pulver, i trynet på meg.

Jeg begynte å blø neseblod, og fikk mer eller mindre sjokk.

Det gjorde også vondt, og jeg fikk sjokk da, så jeg begynte nok å grine.

Ei dame, som jobba på biblioteket, tok meg med inn på doen der, og ga meg noe papir og sånn da, til neseblodet stoppa.

Så sånn var det.

Og etter det, så hadde jeg mye problemer, med neseblod, husker jeg.

Men men.

(Uten at jeg vet hvem de her gutta kan ha vært).

Men det kunne nesten virke planlagt, det angrepet, på meg, med noe pulver, som kanskje var nysepulver, eller krydder, eller hva det kan ha vært.

Så sånn var det.

Men men.

Noen år seinere, på slutten av 80-tallet, så bodde bestemor Ingeborg, i Stavern.

Da hadde Frode Kølner og en kamerat, (som jeg tilfeldigvis møtte i Stavern vel, eller om jeg ringte Frode Kølner. Hm. Hvem vet).

De hadde fått jobb med 'å kjøre morrabrød', som de kalte det, for en baker i Larvik vel.

Og kjørte bakervarer, til Sandefjord, eller hva det var.

Noe sånt.

(Bare noe jeg hadde notert her, litt feil vel, sammen med Jegersborggate-notatene.

Så sånn er det).

Jeg skal skrive mer om det som skjedde, på 80-tallet, i de nesten kapitlene.

I oktober 1979, så flyttet jeg plutselig, (må det ha virka som på skolen min ihvertfall vel, for de andre elevene i klassen), til faren min, på Bergeråsen, i Svelvik kommune.

Jeg syntes det, at den nye frøkenen, i klassen, behandla meg dårlig/nedsettende, (uten noen spesiell grunn vel, som jeg skjønte ihvertfall. Jeg var vant til å være den beste i klassen, mer eller mindre vel, i både første og andre klasse.

I tredje klasse, så satt jeg meg litt lenger bak i klasserommet.

Jeg hadde kanskje ikke et like stort behov for å hevde meg da, det er mulig.

Sølvi, venninna til søstera mi, satt bak til venstre for meg, (på den bakerste, eller nest bakerste raden vel), i klasserommet, mener jeg å huske.

Ei jente, som het Heidi vel, stod og så på meg, en gang, som jeg gikk ut av klasserommet, mener jeg å huske.

(Ei med mørkt hår, fra Torstrand vel).

Men men.

Jeg visste jo hvilken dag, som faren min kom, for å hente meg og tingene mine, og som jeg skulle flytte til Bergeråsen da.

Men jeg tok ikke med noen av bøkene, osv., som lå i hylla mi, i klasserommet.

Jeg tømte ikke den hylla, i det hele tatt, for å si det sånn.

Det var liksom min protest da, mot at jeg ble dårlig behandlet der, i tredje klasse, syntes jeg, av lærerinna da, på Torstrand skole.

Så sånn var det.

Så hva som skjedde med de tingene, som lå i hylla mi der, det veit jeg ikke.

Men de havna vel et sted de og.

Så sånn var nok det.

Så nå har jeg skrevet om det meste jeg kan huske vel, fra den tiden jeg bodde hos mora mi, i Larvik.

Nå begynner en ny tid, i livet mitt, de årene jeg bodde på Bergeråsen, hos faren min da.

Jeg har tenkt at jeg skulle la Min Bok, handle om tiden fram til jeg dro inn, for å studere i Oslo, (på NHI), høsten 1989.

(Også tenkte jeg det, at jeg kunne begynne på Min Bok 2, for å liksom stykke det opp litt da).

Men nå publiserer jeg jo bare denne boken, på bloggen min, på nettet.

Så det er kanskje dumt å dele dette opp, i flere bøker.

Jeg får se hvordan jeg bestemmer meg for å gjøre dette.

Vi får se hva som skjer.

Vi får se.

Kapittel 13: Hellinga 7B

Det er noen ting, som jeg har kommet på nå, som jeg glemte å skrive om, når jeg skrev om tiden, da jeg bodde hos mora mi, i Larvik.

En ting jeg har kommet på, var noe som skjedde, etter at vi kom hjem fra den hytteturen, (i Telemark vel), da bestefar Johannes, fikk låne en hytte, i en juleferie vel.

Det var da bestefar Johannes, skulle ha skikonkurranse, hver dag, og jeg syntes det var så masete der, med en masete bestemor Ingeborg innedørs, på hytta, og skikonkurranse hver dag, ute, så jeg sattt meg på utedoen en dag, for å få noen minutter for meg selv, for min å ikke gå fra forstanden, eller hva man skal si.

Men men.

På veien tilbake, til Larvik-området, så stoppa både Ingeborg og Johannes, og mora vår, på en bensinstasjon, i Larvik, som ligger mellom Munken kino og Herregården.

Jeg måtte vel på do, var det vel, og fikk en femtiøring vel, av mora mi, for å legge i et sånt

myntinnkast, som man hadde på denne tiden, på toalettet, på blant annet den bensinstasjonen.

Så sånn var det.

Så hadde ikke bestemor Ingeborg låst døra ordentlig, (tror jeg ihvertfall, at feilen må ha vært), så vi åpna døra til doen, og der satt bestemor Ingeborg på doen da.

Det burde vel ikke vært mulig, å legge mynter, på den mekanismen, til dodøra, hvis doen var opptatt.

Men bestemor Ingeborg hadde kanskje ikke låst døra ordentlig da?

Hva vet jeg.

Både mora mi og jeg ble skremt ihvertfall, da vi så bestemor Ingeborg, (tror jeg det var, ihvertfall), sittende på doen, på bensinstasjonen.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En annen ting jeg husket på, var fra da vi bodde i Storgata, på Østre Halsen.

Jeg skulle liksom lære søstera mi Pia, å snakke litt bedre da.

(Jeg var vel fire år cirka vel, og søstera mi to og et halvt da.

Noe sånt).

Også sa jeg til Pia, noe sånt som 'si hus', eller noe.

Også sa Pia 'si hus'.

Så hu var jo litt dum da, må man vel si.

(Det er kanskje lov å være så dum, når man bare er to og et halvt år gammel.

Det er mulig).

Men men.

Jeg husker også en gang, som vi pleide å bo i Mellomhagen vel.

Da pleide jeg å være hjemme i helgene, og se på vinteridrett, på TV.

Også var det et stort mesterskap, i skøyter, i Larvik.

(På Fram-banen vel).

Og da kjørte mora mi opp, på en høyde, og stoppet bilen, og lot meg se ut av vinduet.

Så kunne jeg se et skøyteløp da, i skøyte-EM, (eller om det var VM), langt nedenfor oss.

Jeg så bare på det løpet, et kort øyeblikk da.

Så sa mora mi noe om at dere kunne jeg se at de gikk på skøyter, eller noe.

Uten om jeg vet om dette var for å gjøre narr av meg, (siden jeg så mye på idrett, på TV), eller om det var for å være snill.

(Mora mi var egentlig sjelden snill.

Hu var ofte sarkastisk.

Også mot Pia og meg vel.

Og jeg husker ihvertfall det, at jeg ikke likte den sarkasmen så bra.

Når man var 4-5-6-7 år, så var det ikke så lett å ta igjen, når mora mi var sarkastisk.

Og til og med nå, kan jeg ikke alltid si det sikkert, om når mora mi var sarkastisk, eller ikke.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg var nok litt barnslig og umoden, som barn.

For en gang, så husker jeg det, at jeg tulla med søstera mi Pia, borte hos bestemor Ågot.

Jeg kjeda meg nok, eller noe.

Og skulle tulle med Pia da.

(Vi barnebarna til Ågot, vi fikk lov til å leke, i hele huset, til Ågot, og løp gjennom stua, gangen og kjøkkenet.

Mens vi prøvde å kun hoppe på noen spesielle felter, (fliser var det vel), som var farget på en spesiell måte, på gulvet.

Det var nesten som på et sjakkbrett.

Noen fliser var liksom sjakkmønstrede da.

To og to fliser.

De var vel røde og de skulle vi liksom hoppe på da, oss barnebarna.

Og så over på dørkarmen, inn til kjøkkenet.

Hvor det også var noen fargede fliser, tror jeg.

Og så i spisestua og stua, så var det bare 'lov' å hoppe på teppene.

Sånn kunne vi leke, i en time kanskje, oss barnebarna.

(Når vi var små da).

I mangel på noe annet å gjøre vel.

Og det fikk vi lov til, av Ågot og Øivind, som satt i stua da.

Så sånn var det.

Men men.

En gang, så skulle jeg tulle med Pia, når jeg var på doen, til Ågot.

Det er litt vanskelig å skrive om, for det er litt flaut.

Men jeg tenkte det, at hvis jeg hadde tissen min foran nøkkelhullet, på doen.

Så ville ikke søstera mi kunne se noen ting, annet enn at det var helt svart, og ikke skjønne at det var tissen min da.

Men men.

Så jeg ropte på Pia, da jeg var ferdig på do.

Også sa jeg, at hun ikke fikk lov til å se, før jeg sa fra.

Også putta jeg tissen min foran nøkkelhullet da, og spurte Pia om hun kunne se noe.

Men men.

Men Pia lo litt, før jeg sa at hun kunne se.

Så jeg lurer på om hun smugkikka.

Det er mulig.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg skrev også om det, at jeg ville ha Halsen I.F.-bag, da jeg bodde i Mellomhagen, på Halsen.

Men, det var altså bare fordi at mora mi spurte meg, om jeg ville ha en sånn bag.

Det var ikke sånn, at det var jeg som maste, om å få en sånn bag.

Så hvis mora mi ikke hadde spurt meg, så ville jeg nok ikke tenkt på det engang, å spørre om å få en sånn bag.

Så det med den Halsen-bagen, det var mora mi sitt påfunn, bare for å få med det.

For det var kanskje litt dumt, å gå rundt med en sånn Halsen I.F.-bag, hvis man ikke spilte på Halsen.

De andre som gikk rundt med sånn bag, de spilte kanskje på Halsen, alle sammen, for alt hva jeg vet.

Hva vet jeg.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men men.

Noe annet jeg tenkte på, var det, at søstera mi Pia, sugde så lenge på tommelen.

Jeg husker at vår mor, (og vel også Arne Thomassen), pleide å klage på Pia, om dette.

Pia sugde vel på tommelen, til hun ble tenåring nesten vel.

Noe sånt.

Men men.

Jeg husker også en gang, mens vi bodde i den hytta, ute i Brunlanes.

Da var det en lørdag, som vi ikke fikk lørdagsgodt.

Og Pia dristet seg til å spøre Arne Thomassen, om vi ikke skulle få 'barnetime-godt'.

NOe sånt.

Men men.

(Det var kanskje fordi at jeg hadde fått juling, av Arne Thomassen, (siden mora mi ikke likte at jeg løp inn og ut av de elektriske dørene, hos supermarkedet Thorfinns, i Larvik), at Pia spurte.

Hvem vet).

Jeg husker også fra Jegersborggate, at Pia var så glad i kaviar-pålegg på tube, (det ene slaget fra Mills vel).

At Arne Thomassen, en dag, ved frokostbordet, (var det vel), sa det til Pia, at 'hvis du spiser mer kaviar nå, så kommer det til å tyte ut av ørene på deg'.

Noe sånt.

Men men.

Jeg mener også å huske det, at søstera mi Pia, noen ganger sov i senga til mora mi og Arne Thomassen, i første etasje, da vi bodde i Jegersborggate.

Hvis jeg ikke husker helt feil.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Over til flyttingen til Bergeråsen.

Det som skjedde, var at faren min, dukka opp hos mora mi, en ettermiddag, var det vel.

Mora mi ville prate, under fire øyne, med faren min, så jeg fikk ikke lov å være i stua, sammen med dem.

Men jeg fikk med meg det, at mora mi klagde på meg da, og sa et eller annet stygt om meg da, til faren min.

Og det likte jeg ikke.

Så da mora mi kom opp i andre etasje, hvor jeg var, så ble jeg rasende på mora mi, (siden jeg ikke likte at hun prata 'dritt' om meg, til faren min).

Så jeg fikk ekstra krefter kanskje, av dette raseriet, (for jeg var jo bare ni år, og mora mi var jo voksen).

Så jeg dytta mora mi overende, og satt meg oppå henne, oppe i andre etasje, siden jeg var så sinna, over de tingene, som mora mi sa om meg, til faren min.

(Mens faren min var nede i andre etasje da).

Hva er det du gjør, sa mora mi, og syntes vel det var litt morsomt, tror jeg.

Jeg lot henne gå da, og sa ingenting.

Det var ikke sånn at jeg prøvde å slå henne, eller noe.

Jeg ble bare så sinne på henne.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Mora mi sa også det, at Apache-sykkelen min, den fikk jeg ikke lov å ta med meg, for den hadde jeg jo fått, av bestefar Johannes, (nemlig hennes far da).

Men jeg hørte ikke på mora mi, for jeg var rimelig glad i sykkelen min.

Så før faren min dukka opp der, så hadde jeg sykla opp til en grøft, i Øvre Jegersborggate, kanskje femti meter fra huset vårt da.

Faren min hadde en stor amerikansk varebil, av merke Ford.

Muligens Ford Lincoln Continental.

Faren min hadde to sånne store, amerikanske varebiler.

Eller stasjonsvogner, var det.

Den andre var vel en Ford Lincoln Continental.

Men jeg tror det her var den første.

En bil med elektriske vinduer og polstrede dører, i blå skai vel.

Og frontlykter som først ble synlig, når tenninga ble skrudd på vel.

Så den bilen var ganske kul i 1979, for å si det sånn.

Det var noe helt annet enn folkevognboblene til mora mi og Arne Thomassen.

Men men.

Air-condition var det vel en av de amerikanerne til faren min som hadde og, tror jeg.

Jeg mener at faren min kjøpte disse amerikanske bilene, av et import-firma vel, som holdt til i Sylling, utenfor Drammen da.

Hvor faren min pleide å ta med meg, et par ganger.

(Men han ba meg sitte i bilen vel).

Så sånn var det.

Så når vi kjørte fra mora mi, (og jeg skulle flytte til faren min da), så ba jeg faren min, om å kjøre innom Øvre Jegersborggate.

Også fant jeg sykkelen min, i grøfta der, (hvor jeg hadde hivd den, 2-3-4 timer tidligere kanskje).

Også heiv jeg sykkelen bak i bilen da.

Så fikk jeg med meg den, til Berger.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

I klassen min, på Berger, så visste jeg hvem to av folka var.

Det var Erland Borgen, sønn av rektor Leif Borgen og vår klasseforstander, Sissel Borgen.

(Det var fordi, at et drøyt år, før det her, så var det meningen at jeg skulle gå på Berger skole.

Så faren min tok meg med hjem til rektor Borgen, og de, på Øvre, på Bergeråsen, (vi bodde på

Nedre).

Og da sa rektor Borgen det, til sønnen sin Erland, at han måtte hilse på meg, for jeg skulle gå i klassen hans.

Men så kom mora mi og Arne Thomassen, bort til Ågot og Øivind, (hvor jeg var, men ikke faren min var).

Og da låste jeg meg inn på do.

Men mora mi og de gikk ikke, så etter 15-20 minutter, eller noe, så låste jeg meg ut igjen.

For mora mi hadde lovt meg ny sykkel osv., (den Apache-sykkelen), som jeg skulle få av bestefar Johannes da.

(Og jeg kunne jo ikke stå inne på doen hele kvelden heller.

Men men).

Jeg kjente også Geir Arne Jørgensen, (kalt Geri).

Han bodde bare et langt steinkast fra Ågot og Øivind der.

Og en sommerferie, (muligens sommeren 1977 eller 1978), så hadde jeg blitt kjent med han.

Jeg fylte bursdag, 25. juli.

Og jeg var litt furten, fordi jeg ikke fikk ha bursdagsselskap.

Så etter et par dager, så sa Ågot det, at jeg kunne ha bursdag, to dager etter at bursdagen min egentlig var.

Altså 27. juli.

Og da sa Ågot at jeg måtte skrive innbydelse.

Hu fant et postkort, i den øverste lange skuffen, på kjøkkenet.

Og skreiv bursdaginnbydelse, for meg, på det kortet da.

Og så gikk jeg ned til Geir Arne og dem, (som bodde i ei hytte, (som var grønn vel), ned mot Snippen, (hvor Berger IL pleide å arrangere Drive-in Bingo, om sommerne).

Jeg banka eller ringte på døra, og ba om å få snakke med Geir Arne da.

Også ga jeg han det innbydelseskortet da.

Men han ville ikke komme i bursdagen min.

Seinere, så fikk jeg vite det, at Geir Arne, han var født 27. juli 1970.

Altså to dager etter meg.

Så han hadde vel da bursdag selv, tror jeg, på den dagen, som jeg var hos dem, med det innbydelseskortet, til Ågot da.

Så sånn var det.

Men men.

Men Ågot fikk ei dame, og noen andre unger, (som jeg ikke egentlig visste hvem var vel), til å dukke opp i bursdagen min.

Og når jeg gikk fra Bergeråsen, for å dra i bursdagen min, borte hos Ågot, på Sand, den sommeren, (i 1977 eller 1978 da).

Så gikk de bursdagsgjestene, den samme veien som meg.

Men jeg kjente dem nesten ikke, så jeg sa vel ikke hei, tror jeg.

Men men.

Men dem gikk da langs riksveien, mener jeg, fra før Gamlehjemmet der.

Enda det vel kanskje var de ungene, som bodde ovenfor butikken på Sand der, som Ågot og faren min kjente.

(Noen jeg ikke husker navnene på nå.

Men men).

Men de var kanskje hos ei bestemor de hadde, på Berger, eller noe.

Det er mulig.

Hvem vet.

Så jeg kjente Geir Arne Jørgensen og Erland Borgen, i klassen min på Berger, fra før da.

Men men.

Jeg syntes selv, at skoleveien var litt lang.

Og vinden kunne ta skikkelig tak, den siste strekningen, fra butikken på Sand, og til huset til Ågot og Øivind.

Så jeg lurte på det, om faren min kunne hente meg på skolen.

Men det ville han ikke.

Men men.

Rektor Borgen sa det, husker jeg, da faren min tok meg med på skolen, den første dagen min vel, at de hadde en gutt, på Sand, som hadde måtte gått alene hjem fra skolen, osv.

(Det var vel Geir Arne Jørgensen, tipper jeg).

Så rektor Borgen syntes det var fint, hvis han fikk selskap, husker jeg.

Men jeg var da allerede blitt uvenn, med Geir Arne Jørgensen, siden han ikke ville komme i bursdagen min, et år eller to tidligere, husker jeg.

Og det var kanskje noe mer og.

Som at han hadde sykla på eiendommen vår.

Eller henta seg noe sprengtråd, som lå bak verkstedet til Øivind, eller noe.

Noe sånt.

Men men.

Geir Arne Jørgensen var i en gjeng, med Sand-folk, (sånn som det virka for meg, ihvertfall).

Det var Jan Stadheim vel, som hadde ei søster, som het Åse Stadheim, som var et år eldre enn meg vel.

Det var Jan Rune Havre, som faren til, startet en teppebutikk, på Sand, 2-3 år etter at jeg flyttet til Berger, som ble hetende Sandbu Tepper.

Og som ble bygget på den tomta, der hvor trekiosken til hu Liv var, (som jeg har skrevet om, at Pia og jeg fikk en plastpose hver, med mynter, for å handle i, en sommer, noen år tidligere på 70-tallet).

Sandbu Tepper ble bygget i grå stein/betong vel, og nå er den bygningen, kanskje cirka en tidendel av firmaet Jensen Møbler, (som lager Jensen-madrassen, som det vel har vært reklame for på TV og i aviser og i ukeblader vel).

Så sånn var det.

Ditlev Castellan, (sønn av en som jobbet for et forsikringsselskap, som min far kjente, og som en gang var nede på verkstedet vårt, og pratet om hvor mye faren min ville få i uføre og livsforsikring. Og faren min ville at jeg skulle høre på, hva Hr. Castellan sa).

Ditlev Castellan, (som nå kaller seg Don Ditlev Castellan, på Facebook), han ble seinere med i den gjengen, til Geir Arne, må man vel si.

Ditlev Castellan, begynte i klassen til Geir Arne og meg.

men Ditlev Castellan, bodde vel på denne tiden, hos moren sin, på Nesodden vel, ved Oslo.

Så det var vel sånn, at jeg bodde på Berger, i et år eller to, tror jeg, før Ditlev Castellan, også flyttet til Sand/Berger.

Men jeg mener det, at det var jeg som flytta til Sand/Berger først, av Ditlev og meg.

Så sånn var vel det.

Men men.

En gutt Audun, og som gikk klassen til Christell og seinere også Pia vel, var også i den gjengen, mener jeg.

Men men.

Så jeg havna noen ganger, i krangel, på veien hjem fra skolen, med Geir Arne JØrgensen, som hadde en hel gjeng rundt seg da.

Så etterhvert, så pleide jeg å dra hjem, med ranselen, før jeg gikk bort til Ågot og Øivind, på Sand, for å spise middag.

Da venta jeg kanskje 15-30 minutter, med å gå bort på Sand, og da ble skoleveien delt opp, og ble ikke så langtrekkelig, og jeg unngikk også å møte Geir Arne og gjengen, på vei for å spise middag hos Ågot da.

Så sånn var det.

Men men.

Den største forskjellen, mellom Berger skole, og skolene jeg hadde gått på, nede i Larvik og på Halsen.

Det var det, at på Berger skole, så satt elevene ved siden av hverandre, med pultene helt inntil hverandre, i grupper, på 2-4 elever kanskje.

Noe sånt.

Mens i Larvik, så stod alle pultene, på rad og rekke, og ingen fikk lov å sette pultene inntil hverandre.

(Og ingen spurte vel frøken om å få lov til å flytte pultene sine sånn, engang.

Men men).

Mens på Berger så stod pultene skikkelig hulter til bulter da.

Og det var ikke sånn, at vi måtte gå på rad og rekke, hvis vi skulle gå til et annet klasserom, for eksempel.

Men men.

Jeg lurer på om vi til og med, fikk lov å sitte inne, i friminuttet, hvis vi ville.

Det skal jeg ikke si helt sikkert.

Men det fikk vi vel ihvertfall lov til, på Svelvik Ungdomsskole, mener jeg å huske.

Men men.

En annen forskjell, var det, at skjønnskriften ikke var den samme, på Torstrand skole og Berger skole.

'm'-ene, hadde liksom en ekstra løkke, på Torstrand skole.

Og det var også noe med 's'-ene vel.

Og muligens med 'l'-ene.

Den skjønnskriften som vi lærte, på Torstrand skole, var mer gammeldags da.

Mens den vi lærte på Berger skole nok var mer moderne da.

Så sånn var det.

Selv om både Torstrand skole og Berger skole, lå i Vestfold fylke.

Skjønn det den som kan.

Men men.

På Berger så var nærmeste svømmehall, i Svelvik.

Så der begynte dem med svømming, i tredje klasse.

På Torstrand skole, så begynte dem med svømming, i andre klasse.

Og på Østre Halsen skole, så begynte dem med svømming, i første klasse.

Så jeg begynte faktisk med svømming, tre år på rad.

(Merkelig nok).

Men men.

En ting jeg har glemt å skrive om, er det, at i enten første eller andre klasse, så var det noen lærerinner inne i dusjen hos oss gutta, husker jeg.

De sa det, at det var ikke noe å være redd for, de hadde sett litt av hvert før de, sa de.

Så det var kanskje litt spesielt.

Hva gjorde de lærerinnene, i dusjen, til guttegarderoben, mens guttene dusja?

Hvem vet.

Men men.

En av de første dagene, som jeg gikk på Berger skole, så dro Ole Christian Skjellsbekk, fra Øvre, meg med hjem til han, etter skolen.

Jeg bodde jo på Nedre og hadde vel bare vært på Øvre en gang, da faren min dro meg med til rektor

Borgen den gangen, som jeg har skrevet om, tidligere i dette kapitellet.

Erland og Ole var bestekamerater, (må man vel si), så de hadde kanskje prata sammen om meg.

Hva vet jeg.

På døra mellom gangen og stua, hos Ole og dem, så hang det en meny, som var hengt opp med teip da.

Ole og hans storesøster hadde nemlig laget middag, for foreldrene sine, en dag, ikke lenge før, når Ole og søsteren hadde vært alene hjemme da.

Også hadde plakaten blitt hengende der da, i X antall dager da.

Men men.

Ole hadde to jenter på besøk, som jeg ikke er helt sikker på hvem var.

(For jeg dro dit aldri igjen, for å si det sånn).

Ole og jeg luska på de jentene, mens de var i peisestua dems, eller noe.

Og så hørte vi det, at hu ene jenta spurte hu andre, om hvem hu syntes var kjekkest, Ole eller meg?

'Han Erik', hørte vi at hu andre jenta svarte.

Jeg syntes at det ble litt flaut, så jeg sa at det var ikke sånn hu mente det, og begynte å krangle med ole om det her da.

Så vi slutta å luske, og åpna vel også opp døra, til de jentene, i den stua, mens vi krangla høyt da, mens de jentene så og hørte oss da.

Så derfor orka ikke jeg å være kamerat, med Ole Christian Skjellsbekk.

Jeg tror det ville blitt veldig slitsomt.

For begge skulle liksom være best da.

Og da hadde det nok gått med mye energi, for meg, for å prøve å hevde meg, mot han Ole Christian Skjellsbekk da.

Så sånn var det.

Så jeg husker ikke om Ole spurte meg, om jeg ville bli med hjem til han, flere ganger.

Men hvis han gjorde det, så svarte jeg 'nei'.

Jeg orka ikke å sitte ved siden av han i klasserommet heller, av samme grunn da.

Ole var flinkest i klassen, til å spille fotball, må man vel si.

Erland og Stig, var også ganske gode.

Og muligens Espen Melheim.

(Og en som het Steinar vel, som seinere på barneskolen, flytta til Vestlandet.

Men som dukka opp igjen, og var med klassen på Barnas Gård, i Akershus vel, (på leirskole), en uke, i sjette klasse, husker jeg.

Så sånn var det.

Men men).

Men jeg var kanskje den fjerde/femte beste i klassen, til å spille fotball da.

Ihvertfall på den tida, som jeg flytta til Berger.

Men men.

På Berger skole, så var det ikke møljefotball, som på Torstrand skole, i Larvik.

På Berger skole, så var det to fotballbaner.

En asfaltbane, for 1-3 klasse vel.

Og en grusbane, for 4-6 klasse vel.

Og det var mye mindre folk, som skulle spille fotball, på Berger, enn på Torstrand skole da.

Det var bare en tredjeklasse, på Berger skole.

Mens på Torstrand, så var det ihvertfall to tredjeklasser.

(Frode Kølner gikk jo i parallellklassen min der, så det må jo ha vært minst to tredjeklasser da.

Men men).

Jeg gikk til Ågot og Øivind, hver dag, etter skolen.

De hadde jo fast middagstid der, klokken 13.

Så jeg fikk for det meste rester fra middagen klokken 13 vel, som Ågot varmet opp.

Selv om hun også lagde risgrøt og sånt, for meg.

Vanlig norsk middagskost, vil jeg vel si.

Det kunne være knakkpølser og stekte poteter, med ketchup.

Kjøttkaker og kokte poteter, en gang i blant.

Ertesuppe, (fra pose vel. Jeg tror det var Toro Svensk Ertesuppe), med pariserloff, som Ågot pleide å spesialbestille, fra butikken til Oddmund Larsen, på Sand, når hun lagde ertesuppe.

Risengrynsgrøt da, med smørøye, og kanel og sukker.

Noen ganger lagde Ågot semulegrynsgrøt, (tror jeg det het), med rød saus tror jeg, til dessert.

Noe sånt.

Vanlig norsk etterkrigsmat, var det vel.

Ågot lagde noen ganger biff.

Eller prøvde å lage, må man vel si.

Hu kjøpte sånn flatbiff og sånn da, (siden biff var så dyrt), og det var gjerne kjøtt som var mer beregnet som grytekjøtt osv., (har jeg lært senere, når jeg bodde i Oslo), og Ågot stekte også biffen for mye, sa faren min.

Så jeg fikk ikke noen sånne proteinrike middager så ofte.

Middager som jeg senere gjerne lagde selv, som biff da, (av entrecote, ytrefilet, mørbrad eller indrefilet), svinekotelleter, kyllingbryst, kjøttdeig-retter med mye kjøttdeig i, som Pasta de Napoli, mm.

Sånne middager lagde ikke Ågot, så jeg fikk ikke så mye proteiner i meg.

(Skjønner jeg nå senere selv).

Så jeg fikk ikke så mye muskler.

Det gikk mest i karbohydrater og fett, når det gjaldt de middagene, som bestemor Ågot lagde til meg.

Faren min kunne lage biff enkelte lørdager, men det var mer unntaket enn regelen, at han gjorde det.

Det gikk mest i Pizza Grandiosa, i helgene.

Som jeg vel husket å skrive om, så tok mora mi meg med på restauranten Hvalen, på Østre Halsen, mens vi bodde i Jegersborggate, og kjøpte pizza til henne selv om meg, en kveld, uten at det var noe bursdag eller noe sånn vel.

Likevel så smakte maten til Ågot godt, selv om det kanskje ikke var sånn at det var sånn mat, som man ble sterk og muskeløs av.

Men men.

Maten til Ågot var mye bedre enn maten til mora mi, for eksempel.

Mora mi hadde i Jegersborggate, en gang, mens hun hadde en venninne på besøk, gitt meg noe melk, som smakte råttent, (må jeg vel si).

Som jeg måtte drikke, (nesten sermonielt, mens mora mi og hu venninna så på da).

(Mener jeg å huske ihvertall).

Så sånn var det.

Så jeg pleide å drikke sjokolademelk, når jeg spiste, borte hos Ågot, til maten.

Når den første pakken med sjokolademelk ble tom.

Så kikka jeg i skapene til Ågot, på kjøkkenet.

Og i det øverste skapet, så fant jeg en boks, med jordbær-Nesquick.

Det hadde jeg aldri sett i butikkene, i Norge.

Men Ågot sa at den var gammel vel, og at jeg ikke burde drikke den.

Så kjøpte hu mer sjokolademelk da.

Da jeg bodde på gården til onkel Martin og hans samboer Grete Ingebrigtsen, i noen måneder, i 2005.

(Og hjalp dem med å rydde eiendommen rundt gården der, for nedhugde trær, osv).

Så mobba jeg onkel Martin litt, fordi at han var så glad, i sjokolademelk, da han var i begynnelsen av tenårene.

Så sa onkel Martin seinere, at han hadde jobba for faren min og dem, på verkstedet, før jeg ble født vel.

(Selv om Martin ikke kan ha vært så gammel da).

Så sa jeg det, at jeg fant en boks med jordbær-Nesquick, hos Ågot, på slutten av 70-tallet, og at jeg lurte på om det kunne være han sin.

Og da sa Martin det, at den jordbær-Nesquick-boksen, det var en boks, som mora mi, Karen, hadde kjøpt til han, som gave vel, (sikkert siden Martin var så glad i sjokolademelk, og siden jordbær-Nesquick ikke ble solgt i Norge), da hun jobbet som au-pair, i England.

(Også hadde kanskje både mora mi og Martin, mer eller mindre bodd hos Ågot og Øivind da, på den tiden.

Hva vet jeg).

Mora mi sa også en gang, forresten, at det var Ågot som hadde fått henne til å begynne å bli glad i å drikke kaffe.

Så mora mi har nok bodd hos Ågot og dem, (tror jeg ihvertfall), før jeg ble født vel.

Men men.

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Etter middagen, så pleide jeg å sette meg ned i stua, og lese litt i avisene dem abonnerte på, (som var Drammens Tidende og Aftenposten).

Det kunne også være sånn, at faren min ba meg gjøre noe arbeid, nede på verkstedet.

Min jobb, det var å sitte på den andre kontoret, (ikke det i huset til Ågot, men det nede på verkstedet), og pakke skruer.

Det var skruer til køyesengene, og også til kanesenger da.

Jeg tror at det var de samme skrueposene, til både køye- og kane-senger, hvis jeg husker riktig.

Men men.

Det skulle være åtte skruer, (som var messingfargede vel), og åtte skruer, (som var like tjukke hele veien, og som var sølvfargede vel), og en umbraco-nøkkel, (heter det vel), som var svart da.

Så sånn var det.

Også skulle disse skruene opp i en plastpose, også måtte man brette åpningen av plastposen, to-tre ganger.

Og så stiftet jeg fire stifter oppå bretten da.

Min far kamerat Atle, fra Oslo, klagde en gang, på at det manglet en skrue, (eller om det var en mutter), i en sånn pose.

(Dette var vel rundt 1980 kanskje).

Og da ble det fundert fælt da, på om det var onkel Håkon, eller meg, som hadde pakka feil.

Jeg mente det måtte være onkel Håkon, siden jeg pleide å stifte stiftene helt parallelt liksom.

Mens onkel Håkon pleide å stifte stiftene, litt på skrått liksom.

Dessuten pleide jeg å bruke fire stifter.

Mens Håkon pleide å bruke tre stifter da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Andre ting jeg gjorde av jobbing, det var å kjøre ved, (avkapp), fra verkstedet, fra noen tønner, og helle de tre-bitene, fra de tønnene og oppi en trillebår.

Og så hive veden ned i kjelleren, til huset til Ågot, som var kanskje bare ti meter, fra utgangsdøra til verkstedet.

Så sånn var det.

En gang hver fjortende dag kanskje, så ville faren min spørre meg om det, om jeg ville bli med, til Oslo, for å levere senger.

Og det syntes jeg hørtes artig ut, (for da fikk jeg alltid en brus og kanskje også en is, osv.), så det pleide jeg alltid å bli med på, når faren min spurte.

Så sånn var det.

Hvis det ikke var noe jobbing, så hendte det at jeg løste kryssord, som var i avisene, (for det var bestefar Øivind sin hobby, og jeg herma litt etter han da).

Fordi Øivind slutta å jobbe klokka 16, men faren min, han kunne gjerne holde på til klokka 17 eller 18, gjerne med sine egne prosjekter, som å bygge båter, osv.

(Eller hvis de var forsinka med arbeidet).

Men men.

Ågot pleide å kjøpe alle tre ukebladene.

Det vil si Hjemmet, Allers og Norsk Ukeblad.

Men etter at Øivind døde, så kjøpte hun vel bare Hjemmet og Allers.

Norsk Ukeblad, det var det vel Øivind som gjerne ville lese, (kanskje på grunn av kryssordene), mener jeg at Ågot sa.

Så sånn var det.

Ågot kjøpte vel også egne kryssordblader, for Øivind, mener jeg å huske.

Men men.

Jeg fikk lov å klippe i de gamle ukebladene, og begynte å gjøre, sånn som min tidligere kamerat, i Larvik, Frode Kølner, hadde prata om, (den siste tida jeg bodde der, altså bare noen uker før det her).

Og det var å lage Vitseposten.

Så jeg limte sånne vitsetegninger, fra de gamle ukebladene, til Ågot, på skrivemaskin-papir, og så ble det Vitseposten da.

Jeg lagde vel 5-10 utgaver, av Vitseposten.

Problemet var å få kopiert de opp, (for Strømm Trevare fikk ikke kopimaskin, før en god del seinere, på 80-tallet).

Men jeg mener at faren min fikk kopiert opp noen, og Petter og Christian Grønli, (som jeg ble kjent med i 1980 vel), de kjente en som jobba på fabrikken Adax, i Svelvik, som kunne kopiere opp noen

eksemplarer av Vitseposten, etter kontortid.

Så Petter og Christian og jeg, vi dro inn til Svelvik da, en dag, i 1980 vel, for å kopiere opp cirka ti utgaver, av Vitseposten da.

Og da gikk vi å så litt, nede i småbåthavna, osv., i Svelvik, fram til Adax stengte da.

Og så kom Gro-Marit, (ei 'guttejente' fra Svelvik, som seinere gikk i klasse med på Handel og Kontor, og som en gang smilende vel sa til meg at 'Svelvik er Norges nordligste sørlandsby, vet du', uten at jeg skjønte helt hva hu mente når hu sa det).

Men men.

Gro-Marit kom syklende, i full fart, og så sinna ut vel, (sånn som jeg husker det ihvertall), og skremte Petter og Christian litt, tror jeg.

Vi dro da til rundt ferjeleiet, til den nye Svelvikferja, og der så hoppa vi litt på isflak, mener jeg å huske.

Men men.

Petter og Christian, de solgte også Vitseposten for meg, en gang, når de var hos en slektning i Oslo vel.

Og en kar, hadde betalt 10 kroner, for et eksemplar av Vitseposten, fortalte de.

(Enda den vanlige prisen var 1 krone.

Men men).

En av de første ukene, som jeg bodde på Berger.

(Jeg tror at snøen må ha kommet tidlig, i 1979, for jeg flytta dit i oktober, så det her var kanskje i november 1979 da).

Så begynte Ågot, å prate om 'Onsdagsløpet', etter middagen.

Onsdagsløpet, viste seg å være, et skiløp, for unger vel, som Berger IL, arrangerte, oppe ved Blindvann, (som det heter), hver onsdag da.

Jeg skjønte at jeg måtte være med på det her løpet da.

Ågot og dem ville ihvertfall det.

Jeg hadde fått nye, smørefrie glassfiberski, av Arne Thomassen, (av en eller annen grunn), før jeg flytta til Berger.

De var gule, husker jeg.

Men men.

Jeg dro nå opp til Fossekleiva der, som det heter da.

Jeg fant vel veien aleine, tror jeg.

Og ble med på Onsdagsløpet da.

De skiene var veldig tråe.

Og jeg fikk nesten dotter i øra, av å høre på alle de som tok meg igjen, og som skreik 'løype' da.

Så sånn var det.

Jeg gikk vel ikke så mye på ski, da jeg bodde i Jegersborggate.

Og det med skismurning, det fikk jeg aldri lært meg.

Nok fordi at jeg bare var sånn 4-5-6-7-8 år, da jeg pleide å gå på ski, med mora mi og dem.

Og fordi jeg fikk smørefrie glassfiberski, av Arne Thomassen, i noe slags avskjedsgave, eller hva det kan ha vært.

Hvem vet.

Så jeg kom jo på sisteplass da, i det Onsdagsrennet.

Så det var ikke så artig.

Erik Olsen kalte jeg meg vel da.

Og det kunne man se i Svelvik Tidende da, (som Ågot og Øivind også abonnerte på), i en av utgavene for rundt november 1979 da, at Erik Olsen kom på siste plass, i Onsdagsløpet, (eller om det var Onsdagsrennet, som det het. Hm).

Så sånn var det.

Men men.

Jeg spurte også alle i slekta til faren min, som holdt til, eller jobba, på Sand, i en pause fra arbeidet.

(Det vil si bestefar Øivind, bestemor Ågot, faren min, og onkel Håkon).

Om hva jeg skulle hete, ettersom jeg hadde flytta til faren min.

Ågot het jo Ågot Mogan Olsen.

Faren min het Arne Mogan olsen.

Onkel Håkon het Håkon Mogan Olsen.

Og farfaren min het bare Øivind Olsen.

Jeg spurte om jeg skulle heter Erik Mogan Olsen.

(Faren min åpnet en bankkonto for meg, en del år tidligere, i det navnet, i SVelvik Sparebank.

Han gikk på Kafeterian, og tok en halvliter vel.

Mens jeg måtte stå i banken, og åpne kontoen.

Som 5-6 åring vel.

En gang jeg var på ferie, hos faren min, men bodde hos mora mi da.

Så sånn var det).

Men da sa onkel Håkon det, fra stua til Ågot og Øivind.

At 'Mogan, det er det oss som heter det'.

(Uten at jeg vet hva/hvem han mente med 'oss').

Men men.

Jeg syntes kanskje det ble litt stusselig, å bare hete Erik Olsen, når de fleste andre der, også hadde et mellomnavn da, (nemlig Mogan).

Så jeg spurte, (fra kjøkkenet, hvor jeg stod og prata fra da, (jeg så vel etter noe greier, i skuffene til Ågot, på kjøkkenet der), inn i stua).

Om jeg kunne hete Erik Ribsskog Olsen da.

Men det ble 'ERO', (som i 'erotikk' da, antagelig), sa bestefar Øivind vel.

Og det var ikke noe særlig bra, å hete, skjønte jeg.

Men men.

Så sa bestefar Øivind bare, at jeg skulle hete Olsen.

Men faren min, han ringte ikke Folkeregisteret om dette.

Og jeg var for ung, til å ringe om sånt.

(Jeg var bare ni år).

Så hos myndighetene så het jeg fortsatt Ribsskog.

Men jeg sa til alle lærerne osv., at jeg het Olsen.

(Siden det hadde blitt bestemt da, i et slags slektsråd, må man vel si).

Dette medførte en del uheldige konsekvenser.

For eksempel så måtte jeg til skoletannlegen, i Svelvik, (han holdt til på ungdomsskolen der), to ganger.

En gang måtte Erik Olsen til tannlegen.

Og en gang måtte Erik Ribsskog til tannlegen.

Så sånn var det.

Men tannlegen kjente igjen Erik Ribsskog, (som dukka opp en uke seinere kanskje, enn Erik Olsen), og sendte meg bare tilbake igjen, til Berger skole, uten å undersøke noe, den andre gangen, som jeg dukka opp der, hos skoletannlegen i Svelvik, høsten 1979 da.

Men men.

Grunnen til at jeg stod inne på kjøkkenet der.

Det kan ha vært det, at jeg lovte søstera mi Pia, i Larvik, at jeg skulle sende henne tyggis, (sånn der Dandy tyggegummi, tutti-frutti vel, som vi syntes var god, til 50 øre vel, eller om de kosta en krone), hver dag, i posten.

Så jeg leita kanskje etter konvolutter, eller noe, inne på kjøkkenet til Ågot.

Men jeg klarte ikke å finne noen konvolutter som egna seg da.

Og Ågot ville ikke hjelpe meg, med å kjøpe konvolutter, eller noe sånn.

Og jeg glemte det alltid, når jeg var i butikken.

Så den første gangen jeg var hos mora mi, på helgebesøk, etter at jeg flytta til faren min.

Så måtte jeg beklage til Pia da, at jeg hadde glemt det, at jeg skulle sende tyggis.

Hu sa det var greit men.

Men men.

Det var fordi, at vi pleide å få så mye godteri og penger, når vi var på Bergeråsen/Sand, så jeg trodde at søstera mi kom til å bli misunnelig på meg da, som fikk flytte dit.

Så sånn var det.

Men men.

Ågot sa også det, at jeg burde gå på ski, på jordet, til Gøril og dem.

Et jorde som grenset til eiendommen til Ågot og Øivind da.

Onkel Håkon prata om at de hadde pleid å lage gevær, (eller armbrøster kanskje), av en list, med en syltestrikk og en klesklype på.

De boret et spor, i lista.

Og så skøyt de et eller annet, med de hjemmelagde armbrøstene da.

Jeg klarte ikke å lage de geværene så avanserte.

Men jeg gjorde det bare sånn, at jeg skøyt den syltestrikken av gårde.

Jeg hekta syltestrikken, på enden av lista, og festa strikken med klesklypen da, som var spikra fast på lista.

Så gikk jeg noen runder på ski, på jordet til Gøril og dem da, og hadde satt opp en blink, hvor jeg hadde satt et A4-ark, foran et hull, i en finer-plate, eller noe.

Så skøyt jeg den syltestrikken gjennom det arket og blinken da.

Så det ble som skiskyting nesten.

For jeg syntes at vanlig langrenn, kunne bli litt kjedelig.

Jeg lurer forresten på, om det var sånn, at Arne Thomassen, kom innom, med de gule, smørefrie glassfiberskia, hos Ågot og dem, like etter at jeg flytta dit.

Det er mulig.

Det er mulig at det var derfor, at de skia stod borte hos Ågot, det er mulig.

Men men.

På skolen, så var det ganske sivilisert og jeg gikk greit overens med de fleste, i den nye klassen, vel.

(Untatt Geir Arne Jørgensen da, som var min uvenn fra før jeg flytta til Berger, må jeg vel si).

Men men.

Men et unntak til, og det var at Carl Fredrik Fallan, i klassen min, plutselig spente bein på meg, i en gym-time, (mens vi drev med noe løping, i sirkel, rundt gymsalen da).

Det skjønte jeg ikke hva kom av, men jeg var ganske sikker på det, at det nok var med vilje, fra Carl Fredrik Fallan.

Så jeg begynte å prøve å bli kjent med han, for jeg ville ikke ha noen uvenner heller, på Berger.

Jeg prøvde å skjønne det, hva det kom av, at han plutselig spente bein på meg.

Carl var en ganske tøff gutt, som også var sterkere enn meg.

Så jeg husker det, at vi leikeslåss i friminuttene, noen ganger, og at Linda Moen, (i klassen), pleide å le rått av meg, mens jeg lå på gulvet, eller nettopp hadde kommet meg opp vel, etter en leikeslåsskamp med Carl da.

Så sånn var det.

Men men.

Linda Moen, hu var forresten borte hos oss, på Sand, og henta sagflis, til kaninen sin.

'Nå er hu dattera til Moen her for å sagflis til kanin sin igjen', kringkastet Ågot i stua da.

Da var det ikke sånn, at jeg gikk ut, for å se på at hu henta sagflis.

Eller for å si 'hei' til a, siden hu gikk i klassen min.

Nei, hu der Linda Moen, hu hadde jeg ganske i vrangstrupen, så da holdt jeg meg heller inne gitt.

Men men.

Men jeg husker at en gang, som hu var der, for å hente sagflis, til kaninen sin, (og faren pleide også å preike med faren min, en god stund vel, inne på verkstedet), så gikk jeg inn på det midterste soverommet vel, og så på da, mens hu Linda Moen, dreiv og gravde sagflis og så videre da, borte i siloen våres da, (som det heter).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Faren min sa forresten også, en av de første ukene jeg bodde der.

På kjøkkenet til Ågot, mens jeg også hørte på da.

At jeg ikke fikk leke med Geir Arne Jørgensen, (og noen andre folk), for de var det et eller annet med da, som faren min ikke likte.

Og Ågot ble også overrasket over det, over det som faren min sa at det var da, med han Geir Arne da.

(Uten at jeg helt skjønte hva det her var.

Men jeg lekte ihvertfall ikke noe med Geir Arne da, etter den her episoden, da faren min prata om, til Ågot da, hvem jeg ikke fikk leike med, osv).

De prata også, omtrent på samme tida, om en gutt, som hadde drukna.

Halvor og dem, hadde visst bare sitti der og sett på, at han gutten, falt i fjorden, fra en fjellhylle da, sa faren min.

Til Ågot da.

Men da så jeg han Halvor, på skoleveien min, noen dager seinere, (enda han bodde på Øvre vel).

Og da kjefta jeg litt på han Halvor da, fordi dem ikke hadde redda han gutten som drukna da.

(Som faren min mente var dårlig da, husker jeg, at han fortalte Ågot, at han syntes).

Men Halvor svarte det da, at det ikke var noe dem kunne gjøre.

Han gutten bare forsvant, var det vel, og det var vel kaldt i vannet, osv.

Han gutten var under vann, i en halvtime, eller time, eller noe, var det vel.

Og de fikk han til å puste igjen.

(Utrolig nok, må man vel si).

Men han hadde nok for mye hjerneskader, eller noe.

Han kom vel aldri til bevissthet igjen, tror jeg.

Så selv om de fikk han til å puste igjen, så overlevde han ikke.

Han lå i koma vel, og døde, etter noen dager, eller uker, eller noe, var det vel, såvidt jeg kan huske.

Men men.

Så sånn var det.

Etter dette, så prata nok ikke faren min like åpent, mens jeg var der, tror jeg.

Det kan være at det var min feil, (at jeg ikke skulle ha pratet med Halvor om det her, og kjefte på han da, siden faren min hadde vært misfornøyd.

Hva vet jeg).

Men jeg skjønte ikke det, hvordan faren min mente, at jeg skulle oppføre meg, i forhold til det her da.

Men men.

Så sånn var det.

Våren 1980, (var det vel), så kom moren min innom, hos Ågot og Øivind, på Sand, mens jeg var der, og mens faren min jobbet nede på verkstedet da.

Hu sa det, at jeg fikk ikke lov til å bare sitte i stua til Ågot og Øivind, og løse kryssord.

Jeg måtte begynne å spille fotball, sa mora mi.

Enda det jo var mye som foregikk, i Jegersborggate, da jeg bodde der, som jeg har skrevet om, i de forrige kapitlene.

Så jeg syntes det var greit, å bare sitte i stua til Ågot og Øivind, og lese i avisa osv., etter skolen.

Jeg jobba jo for faren min og, og gikk litt på ski, og hadde gym på skolen, og hadde også lang skolevei.

Så jeg kan ikke skjønne det, at det skulle være så viktig, at jeg også spilte fotball.

Men men.

Både Øivind og Ågot og meg selv, ble vel litt overrasket vel, og ingen av oss fikk fram et ord vel, når mora mi plutselig dukket opp der, og sa det her.

Ågot og Øivind slapp alltid mora mi inn, i huset sitt, når hu kom på besøk, så det syntes jeg ikke var så artig.

Hva hadde mora mi der å gjøre liksom, når foreldrene mine var skilt.

Det syntes jeg var litt rart.

Men men.

Men mora mi fikk vel også med faren min, på det her.

Og jeg snakka med Ole i klassen kanskje, som spilte fotball da, på Berger IL.

De trente i gymhallen, på Berger skole, under vinterhalvåret.

Jeg ble med å spille der, men hadde ikke med joggesko, men spilte i gymsokker vel.

Så Ole sa det, husker jeg, at jeg bare kom 'plutselig glidende forbi', eller noe.

Etterhvert så fikk jeg meg vel sko som jeg kunne spille fotball i innendørs.

Og jeg begynte å spille kamper også, og holdt på i mange år.

Jeg var ganske tynn, de årene jeg bodde på Berger.

Så trener Skjellsbekk, (faren til Ole), sa for eksempel det, husker jeg, at jeg hadde bra løpteknikk, men jeg mangla 'litt kjøtt på beina'.

Da jeg flytta til Oslo, høsten 1989, så var jeg 1.85 høy og veide 62 kilo cirka vel.

Så jeg var en veldig tynn pingle, må man vel si.

Da jeg bodde i Liverpool, så hadde jeg en helsesjekk, for et par år siden.

Og da var jeg visst 1.83 høy, (så jeg har visst krympet to centimeter, av en eller annen grunn), og veide cirka 100 kilo.

Så jeg har altså lagt på meg cirka 40 kilo, fra jeg var 19 år, og bodde på Bergeråsen, til jeg bodde i Liverpool, fram til tidligere i år.

Og det er nok mye muskler osv.

Nå bruker jeg XXL i t-skjorter osv., og det er nok fordi jeg har trent mye svømming osv., og også vekter, i Oslo og England, etter at jeg ødela kneet mitt, da jeg spilte fotball i Frognerparken, sommeren 1995 vel.

Det var vel forresten Leif Moen, (som faren min mente var tremenningen sin, eller noe), faren til Linda Moen, i klassen min, som var fotballtrener, på det laget jeg begynte på, på Berger IL, (knøtter vel), i 1980 da.

Så vi hadde også med to jenter, (som begge gikk i klassen vår), det første året jeg spilte fotball vel.

(Selv om vel disse ikke hadde vært med på treningene, på Berger skole, men bare var med på kampene vel.

Hvis jeg husker riktig da).

Det var Linda Moen og hennes venninne vel, Lene Andersen, (som faren min kjente faren til, som døde et av de årene jeg gikk i samme klasse, på Handel og Kontor, som Lene Andersen, fra 1986 til 1988).

Så sånn var det.

Selv om Linda Moen fortalte meg det, i en Facebook-melding vel, da jeg bodde i Liverpool, at trener Leif Moen nå var død.

(For jeg kontakte henne om noe slektsforskning osv., var det vel.

Så sånn var det).

Bestefar Øivind lærte meg, å pugge stasjonene på Vestfoldbanen.

For jeg var bare ni år, og hadde aldri kjørt med to før, så jeg var litt nervøs, for at jeg skulle gå av på feil stasjon.

For faren min sendte meg aleine med toget, til Larvik, fra Drammen da.

Jeg skulle besøke mora mi hver tredje helg.

(Noe jeg egentlig ikke hadde lyst til, men faren min sa jeg måtte gjøre det).

Det sklei litt ut, og ble mer til hver fjerde helg egentlig.

Men men.

Jeg tok buss til Drammen da, og tog derfra til Larvik.

Og det var ikke sånn, at jeg noen gang gikk av, på feil stasjon.

Med unntak av at noen ganger, så tok gikk jeg av toget i f.eks. Tønsberg, på veien til Larvik, for å kikke litt i databutikker osv.

Men det var ikke så ofte, bare noen få ganger.

For da kunne jeg bruke den samme billetten, og ta neste tog til Larvik da.

Så sånn var det.

Men men.

Den andre gangen, som jeg tok toget til Larvik alene.

Så var det sånn at toget var helt fullt.

Og den eneste ledige plassen, var ved siden av en gammel gubbe, som satt med 'bennern', inni buksa, og en flekk på buksa og.

Der var det ledig gitt.

Jeg holdt på å sette meg der, men da jeg så at han gubben hadde 'bennern', så gikk jeg heller til en midtgang, og stod der, for å si det sånn.

Så sånn var det.

Så det var vel det værste som skjedde meg, på disse togturene, tror jeg.

Det var rimelig spesielt og nokså ekkelt, vil jeg si.

Men men.

Så sånn var det.

En helg, så ble jeg værende hjemme alene, på Bergeråsen, husker jeg.

Faren min skulle til Oslo, eller noe, i et eller annet ærend.

Jeg var ikke vant til å være alene hjemme, så dette var som noe litt skremmende for meg vel.

Dette var også like etter at jeg flyttet til Bergeråsen, på landet da, som faren min sa det var.

En gang, på et besøk, i Hellinga 7B, så hadde jeg klaget til faren min, på at det ikke var ringeklokke, utafor inngangsdøra der.

og da sa faren min det, at 'du er på landet nå, og her banker man på døra', eller noe.

Så sånn var det.

Det var mørkt da, om høsten, det var ikke så mye lys om kvelden, på Bergeråsen, husker jeg.

Jeg gikk ut i gangen, og åpna ytterdøra, og så ut da, for jeg følte meg ikke helt hjemme der ennå.

Så var det en rimelig svært tordivel som dreiv og surra rundt utelampa, rett ved siden av inngangsdøra da.

Og jeg, ville jo ikke ha noe tordivel der.

Så jeg fant fram den flaska jeg hadde, med bensin, fra apoteket, (som jeg har skrevet om i et av de tidligere kapitlene), og helte litt bensin oppi en skål da, for å skremme tordivelen, hadde jeg tenkt da.

Jeg tente på bensinen inne på kjøkkenet var det vel.

og det som skjedde, var at før jeg kom meg ut på trappa, med den skåla med bensin, som jeg skulle

skremme tordivelen med.

(Det var ikke så mye bensin oppi den skåla, men en spiseskje, eller to kanskje.

Noe sånt).

Men men.

Det som skjedde, var at den skåla ble så varm, så jeg klarte ikke holde den lenger.

Men jeg måtte slippe den, og da falt jo den skåla ned på stuegulvet, og bensinen rant ut på vegg-til-vegg teppet, som faren min hadde, i stua der da.

Like ved døra ut til gangen.

Så hoppa jeg vel oppå flammene da, til de slukka.

Men det blei jo skikkelige merker i teppe-flisene da.

(Som var i noe slags 70-tallsmønster da).

Så sånn var det.

Men men.

Dette var på fredagen, i leiligheten til faren min.

Så var jeg alene hele lørdag, og så på TV da, og sånt.

Og så på søndag kvelden, var det vel, så kom plutselig faren min, i full fart, inn i huset, (de løp vel opp trappa, mener jeg å huske), sammen med to kamerater, som jeg ikke visste hvem var.

(Muligens var han ene, han som sjekka det, om jeg visste hva seks ganger seks var, osv., som jeg har skrevet om, i et av de forrige kapitlene).

Jeg begynte å grine da, og gikk bort til vinduet, lengst unna faren min og dem, i stua.

Faren min lurte på hvorfor jeg grein.

Jeg forklarte det da, at jeg skulle skremme bort den tordivelen da.

Også begynte det å brenne i teppet, osv.

Så dro vel de kameratene til faren min.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Leiligheten til faren min, i Hellinga 7B, var en to-roms leilighet, (som jeg vel også har skrevet om, i

et av de tidligere kapitlene).

(To-roms betyr at det er to rom, i tillegg til bad og kjøkken, som regnes som å være en selvfølge da, i eiendomsmegler-kretser vel.

Men men).

I Hellinga 7B, så var det et soverom og en stue da, så det blir en to roms leilighet da.

Så faren min og jeg, vi sov på samme rom, husker jeg.

Faren min i en dobbeltseng.

Og jeg i en enkeltseng, som var liksom bak fotenden, til dobbeltsenga, til faren min da.

Faren min hadde en moderne vekkerklokka, som ringte med inntrengende lyd, husker jeg.

Faren min hadde pornoblad der, og la en gang fram et, i en skuff, husker jeg, med bilde av en naken dame på.

(Kanskje han skulle tenke på det bildet i dusjen, hva vet jeg).

Faren min så litt rart på meg, mener jeg, etter at han kom ut fra dusjen.

(Uten at jeg vet hva han tenkte på).

Men men.

I Larvik, så pleide det å være høylydte krangler, i familien til mora mi og Arne Thomassen, da jeg bodde der.

Så jeg fortsatte den 'tradisjonen', og krangla også sånn med faren min.

Så en gang, som jeg var borte på Gamlehjemmet, og leika med noen andre unger der, så sa ei dame som bodde der, (og kanskje jobba med biblioteket, som var der da), at hu kunne høre det helt dit, når faren min og jeg krangla.

Men men.

Så sånn var det.

Faren min var ikke som mora mi, som absolutt ville vinne en krangel da.

Faren min kunne plutselig bli stille, og ikke si noe mer.

Så sånn var det.

Men men.

(Uten at jeg vet hva faren min tenkte på da.

Men men).

I Larvik, så pleide jeg å kjøpe kruttlapper og sånt, for lommepenger, som faren min ga meg, de helgene, som jeg dro til mora mi.

Jeg gikk også i en lekebutikk, eller noe, der, hvor de hadde sånne varer som Skøyern i Oslo, cirka.

Altså sånne moro-artikler da.

Som fyrstikker, som brant med en kjempestor flamme.

Og sånne 'hatter', som vokste, og ble som en slange nesten, når man tente på de.

Jeg syntes jo at sånne ting var veldig artige, og kjøpte sånne moro-artikler da, og også kruttlapper.

Det var to forskjellige slag kruttlapper, som man kunne kjøpe, i lekebutikker da.

Et slag var i plast, og smalt ganske høyt.

Men det fantes også sånne som var av papir, og som var på rull da.

De smalt ikke så høyt, men det var til gjengjeld mange smell per rull, så de var artige på den måten.

En gang søstera mi var hos oss vel.

Så lagde jeg noen sånne 'bomber' da, som jeg vel kalte de.

Da tok jeg et plastbeger, og tok kanskje en sånn rar hatt, som ble som en slange, når man tente på den, (fra moro-butikken i Larvik), nederst.

Også masse forskjellige kruttlapper og også de av plast da, som smalt litt høyere.

Også fylte jeg opp med noe papir kanskje.

Og nederst i bunnen, så helte jeg først litt bensin da forresten, var det vel, som jeg egentlig skulle bruke til å finne vannmerker på frimerkene mine da.

Så sånn var det.

Så tok jeg et ark over toppen av plastglasset, og så tok jeg et stjerneskudd, gjennom det arket.

Så satt jeg den 'bomba' da, utafor huset vårt, i Hellinga 7B da.

Og så tente jeg på stjerneskuddet.

Så etterhvert så smalt det masse da, fra den 'bomba' da.

Og til slutt, etter noen minutter, når all smellingen var ferdig.

Så kunne man se at den hatten begynte å vokse da, i det som var igjen av oppbrent plass og papir osv., da.

Så sånn var det.

Og da kom vel til og med hu Aina, fra Leirfaret, opp stien til Hellinga 7, for å se på den bomba da.

Og jeg husker det, at hu trodde nok kanskje ikke det hu så, da den hatten begynte å vokse, nesten som en slange, osv.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg hadde vel også såvidt sett hun Aina før, på Bergeråsen, når jeg hadde besøkt faren min.

Hun var lett å legge å merke til, siden hun hadde lyst hår og et pent ansikt vel.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Den første tiden, på Bergeråsen, så hadde jeg jo ikke noen kamerater.

Men jeg kjente jo fetteren min Tommy, fra før, fra besøk hos bestemor Ågot, når alle oss barnebarna hennes, hadde vært på besøk der, samtidig.

Så Tommy kom vel ned på besøk til meg kanskje.

De bodde først i Hellinga de og, rett nedenfor Hellinga 7B.

Men på den tida, som jeg flytta til Bergeråsen, så hadde onkel Håkon og dem, flytta opp til Havnehagen, (rett bortenfor toppen av S-svingen der, for de som er kjent).

Tommy var jo fem år yngre enn meg, så jeg tulla litt med han.

Jeg tok noen sånne bregne-blader, eller noe, og la noen frimerker, mellom to sånne blader, og teipa to blader sammen da.

Også skulle jeg vise for Tommy, hvor frimerker kom fra da.

Så la jeg de i vann da, de bladene, og da løsna teipen, også kom det frimerker ut av bladene da.

Jeg vet ikke om Tommy trodde noe på det der, men jeg prøvde ihvertfall å holde maska.

Så sånn var det.

Tommy fikk også alle lekebilene mine, som jeg hadde kjøpt, på lekebutikken Noldus, osv., i Larvik, (men som jeg syntes jeg var litt for gammel, til å leke med, på den tida jeg flytta til Bergeråsen da).

Så sånn var det.

En dag i uka, så hadde vi gym, sammen med klassen over oss, mener jeg.

(Hvis dette ikke var ballspill valgfag, eller noe, da).

Og da husker jeg det, at to jenter, i klassen over vår, begynte å tulle, og dra av shortsen på hverandre, osv.

(Det var vel Ellen Greftegreff, tror jeg, som dro av shortsen på hu Siv Anita, (eller hva hu het igjen, ei med brunt hår vel), akkurat mens hu stod med rompa mot meg, så jeg fikk jo panoramautsikt til rompa hennes, for å si det sånn.

Men men).

Og det var ikke det eneste rare, som den klassen over oss, fant på, i de timene, som vi hadde gym sammen med dem.

En gang, når vi var ferdig med gymtimen, så satt Anders Røkås der, (sønnen i familien Røkås, som kjøpte Toppen 4, av faren min, da mora vår, mer eller mindre, rømte fra han vel).

Anders Røkås satt helt naken, på en benk, med den 'bennern', og liksom lente seg framover da, (mens han grein vel), for å prøve å skjule sine private deler litt, da kanskje.

Selv om jeg ikke tørr å påstå, at det er så særlig klart for meg, hva som egentlig kan ha foregått i den garderoben da.

Men folk som lurer de får vel heller spørre Anders Røkås, (som faren til, var fotballtrener for oss, eller assistent var han kanskje, for faren til Ole Christian Skjellsbekk, var vel hovedtrener, mener jeg. Men men).

Mora til Anders Røkås jobba vel først i bokhandelen i Svelvik, (som er den nærmeste byen, (eller tettsted som det ble kalt da), fra Berger/Bergeråsen, og som ligger cirka 6-7 kilometer lenger nord, langs Drammensfjorden), og siden i Svelvik Sparebank, tror jeg.

Noe sånt.

Men men.

Ågot sa en gang, den første tida, som jeg bodde på Berger, at 'jeg ga deg melk, da du var liten, jeg'.

Jeg sa det til faren min, mens vi var i butikken til Oddmund Larsen, seinere den samme dagen vel, på vei hjem til Hellinga 7B.

'Sa Ågot det', sa faren min.

Jeg kunne bekrefte det, men faren min sa ikke noe mer.

Så sånn var det.

Men men.

En gang så fortalte onkel Håkon vel, (i huset til farmora mi på Sand), at faren min og han, hadde bedt politiet, om å få ligge over i fyllearresten en natt, som de var nede i Horten, eller noe, og av en eller annen grunn, ikke hadde penger til å bo på hotell.

Så sånn var det.

Men men.

En dag, våren 1980, så hadde faren min kjøpt seg en ny Peugeot racersykkel, og fortalte det, at han skulle begynne å sykle, i en eller annen lokal sykkelklubb da.

(Kanskje det var Svelvik Sykkelklubb, eller noe.

Det skal jeg ikke si sikkert.

Men men).

En annen som sykla i sykkelklubben hans, var den 16 år gamle Jan Snoghøj.

Jan Snoghøj hadde en fraskilt mor, (som han bodde hos, sammen med to søsken), som het Haldis Humblen.

Det tok ikke lang tid, så var Haldis og faren min et par.

Faren min prøvde å lokke meg, til å bli med ned til Haldis, som bodde et steinkast ovenfor de siste husene i Havnehagen, ned mot fjorden.

Han sa det, at det var 'to jenter der, på min alder, som jeg kunne leke med', for å lokke meg ned dit.

Jeg ble jo rimelig nedfor, av det, at faren min plutselig begynte å la meg være alene om kveldene, for å være nede hos Haldis.

Men men.

Så jeg var litt nedfor, da jeg ble med ned dit.

De to jentene viste seg å være Christell Humblen, (Haldis sin datter), og henne venninne, (som egentlig bodde hos sin onkel, i Ulvikveien), Nina Monsen.

Jeg satt helt stiv i sofaen, for jeg var litt ukomfertabel, med den situasjonen, at faren min hadde funnet seg en ny dame da.

Nina Monsen gikk vel hjem, og faren min og Haldis, forsvant inn på soverommet vel.

Da var jeg alene i stua, med Christell, som var en jente som var to år yngre enn meg.

Men faren min hadde jo sagt det, at jeg kunne leke med disse jentene, så jeg begynte å løpe etter hun Christell, rundt stuebordet deres, osv., uten å si noe da.

Men hun Christell var en sprek og smidig jente, så jeg klarte ikke å ta henne igjen, må jeg innrømme.

Plutselig, mens Christell og jeg, holdt på med å løpe rundt stuebordet, til Haldis, så kom faren min og Haldis inn i stua igjen, etter 15-20 minutter kanskje.

Da slutta vi å løpe, men ingen av oss fire sa noe.

Selv om faren min og Haldis så litt overraska ut kanskje vel.

(Av en eller annen grunn).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Plutselig en kveld, så kom ikke faren min hjem, i det hele tatt.

Jeg husker at det ikke var noe morsomt.

Faren min hadde ikke sagt fra om dette, at han ikke skulle komme hjem.

(Da hadde det nok vært 'overlevbart', for å si det sånn).

Men jeg bare satt og så på TV, i stua, i Hellinga 7B.

Og klokka ble mer og mer, og faren min kom ikke hjem.

(Jeg visste ikke da, hvor Haldis bodde, så dette må ha vært før den forrige episoden, som jeg skrev om, (da Christell og jeg, løp rundt stuebordet, nede hos Haldis. Men men)).

Kveldsnytt dukket opp på skjermen, og til slutt så var alle TV-programmene ferdige for dagen, og bare prøvebildet dukket opp vel.

Da dukket det opp en sånn stikkende følelse, inni meg, og en slags tomhet kanskje.

Den stikkende følelsen, det var vel at jeg var såret, tror jeg.

Men men.

Så jeg var kanskje ikke meg selv, den dagen, et par dager senere kanskje, når jeg ble med ned til Haldis der, med faren min da.

Så sånn var det.

Men men.

En morgen, litt senere, så vekte faren min meg, og sa det, at Jan hadde brukket beinet, i stien ned fra Gamlehjemmet der.

Ikke vet jeg hva han gjorde der, men han skulle kanskje ta bussen da, til en videregående skole, et eller annen sted, kanskje.

(Pia og Christell, de gikk ikke den veien, ved Gamlehjemmet der, når de tok buss, til skolen.

De gikk opp til ved barneskolen der, husker jeg.

Ihvertall de årene jeg selv tok buss til enten ungdomsskolen i Svelvik, eller videregående i Sande og seinere Drammen, husker jeg.

Men jeg selv tok bussen derfra, fra ved Gamlehjemmet der.

Men men).

Så sånn var det.

Jeg husker også det, at faren min og hans yngste bror, Runar, (han som er tannlege i Ås), satt borte hos Ågot, en fredagskveld kanskje, og planla ferieturen vår, sommeren 1980, til Jugoslavia.

Mens de drakk øl vel og kikka på kartet da.

Og gliste kanskje, og kikka på meg, som satt ved spisestuebordet, (mens de satt i TV-delen av stua til Ågot da, som ikke var delt, mellom spisestue-delen og TV-stue-delen).

Så sånn var det.

Jeg husker også det, at vi besøkte onkel Runar og dem, på Kolbotn, hvor de bodde, på slutten av 1979/begynnelsen av 1980 vel.

Jeg husker såvidt det, at jeg en gang gikk litt rundt der, på Kolbotn, sammen med min fetter Ove vel.

Men Ove skulle ikke være med, på ferie, med Kiel-ferga.

(Av en eller annen grunn).

Det var det bare onkel Runar, faren min og meg, som skulle.

Av en eller annen grunn.

Dette var en av de første månedene, etter at jeg flytta til faren min, mener jeg.

Jeg husker at en litt eldre tysker, stod og spilte, på flere enarmede banditter samtidig.

Og at han stod litt fra dem da, og snakka til meg, når jeg dukka opp der, og trodde jeg hadde funnet en maskin, som det var noen som hadde glemt igjen kreditt på.

Noe sånt.

Det var vel også russisk kaviar, mener jeg, i frokost-bufeen, på den ferja, mener jeg å huske.

Jeg husker også det, at min far, spilte roulette, på den båten.

Og at jeg, (som var ni år), sneik meg inn, ved roulette-bordet, og stod og så på det, at de spilte.

På tilbakeveien, så snakka faren min, med coupiren, som det vel heter.

(Før han begynte å jobbe vel).

Og da spurte jeg, om han hadde sett det, at jeg stod og så på, mens dem spilte.

Og da sa han det, at det hadde han ikke sett.

Men men.

(Jeg vet ikke om jeg kunne tro på det men).

I Tyskland, så var vi på et supermarked.

Faren min bare gikk rundt der, og ble tilsnakket av ei butikk-dame, sa han.

Vi kjøpte ikke mye der, vi bare så der.

Jeg kjøpte vel en tysk Donald Duck eller Mikke Mus-bok, men det var på ferja, mener jeg.

Vi kjørte ut på landet, med Runar sin bil kanskje.

Vi fant en kro, men kroverten lå døddrukken, eller noe, over et bord.

Noen grein, så kanskje han var død.

Hva vet jeg.

Faren min og Runar, de bare snudde.

Og jeg spurte, i bilen, hvorfor vi snudde.

Og faren min sa det, at 'så du ikke at han lå der da'.

Jo, jeg så jo det.

Men var han død, eller var han full, lurte jeg.

Det skjønte jeg ikke.

Men men.

vi kjørte til en annen kro da, inne i Kiel vel.

Og der spiste vi wienersnitzel, eller noe vel, på den kroa da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Så da fikk jeg vel pass, tror jeg, før denne turen.

Det er mulig.

(Uten at jeg vet hva vi egentlig skulle der, i Kiel.

Men men.

Det var kanskje bare for moro skyld.

Men men).

Jula 1979, ble litt spesiell.

Vi var alle barnebarna, samlet borte hos Ågot og Øivind vel, (hvis jeg husker det riktig).

Faren min begynte å prate noe om videospillere, som var ganske nytt, i Norge, da.

Jeg spurte, om vi ikke kunne få det.

Og det var visst ikke populært.

Men jeg huska det, fra Torstrand skole da, at vi så på video, noen ganger, noen måneder før det her.

(For jeg gikk jo på skole der, i begynnelsen av tredje klasse).

Uansett, så kjøpte faren min plutselig videospiller.

En AKAI VHS-spiller, til 8-9.000 vel, i 1980.

Så det var ganske mye penger da.

Det tilsvarer kanskje 20-30.000 i våre dager.

Hvem vet.

Og jeg fikk også et TV-spill, (med sånn Squash osv.), av faren min, da han dro meg med til en TV-butikk, i Svelvik, (like ved Svelvik Kroa der), like etter at jeg flyttet til Bergeråsen, tror jeg.

Jeg spilte mot faren min en gang, på Bergeråsen, og da vant jeg, men da sa faren min det, at det var fordi, at han hadde drukket.

Så sånn var det.

Så faren min drakk altså også før han flytta ned til Haldis, kom jeg på nå.

Men men.

Det TV-spillet var en rød plastboks, (eller konsoll, heter det kanskje), med to sånne hjul-'joysticker', som hadde en meter eller to lange ledninger da, og ble festet, til konsollen, med borrelås faktisk, (det var første gang jeg så både TV-spill og borrelås, tror jeg. Men men).

Så sånn var det.

Jeg får ta en pause her, for nå har jeg skrevet i noen timer her.

Jeg hadde en krangel her på hostellet, tidligere i dag.

Jeg lurer på om han unge assistenten, Nel, er bøg, eller noe.

Han kaller meg ihvertfall 'dear'.

Og det sa jeg fra, at jeg ikke likte.

Han mener at han kalte meg 'Erik'.

Han stod ihvertfall og kilte meg, da jeg prata med hun House Manager-en her, tidligere idag.

Om å få kvittering for leie osv., som jeg betalte til han assistenten da, tidligere idag.

Det viste seg det at jeg egentlig skulle hatt nøkkel til ytterdøren, allerede for fire uker siden.

Men de hadde sendt noen til meg, med en nøkkel da, men den hadde ikke kommet fram.

Men like etter denne seansen, så kom det en fyr, på døra mi, med en nøkkel til utgangsdøra da.

Så sånn var det.

Enda husvertinnen sa at jeg skulle få den i morgen.

Så her er det kanskje enda mer 'lurings'.

Så sånn er det.

Men jeg får se om jeg får skrevet mer fra tiden i Hellinga 7B, i morgen.

Vi får se om jeg klarer det.

Vi får se.

Kapittel 14: Mer fra Hellinga 7B

I Hellinga 7A, så bodde det et eldre par, som jeg sjelden så eller hørte noe til.

Men de bodde i en leilighet som muligens var mindre enn vår.

Det skal jeg si noe sikkert om.

Like nedenfor huset vårt, så bodde de tvillingene, som var et par år eldre enn meg, (ikke Arnt og Eirik Lund, som bodde på Øvre, men et annet tvillingpar, som flyttet fra Bergeråsen, noen år seinere vel).

Det var de tvillingene, som var med, da faren min lot meg styre cabin cruiser-en hans, innover i Drammensfjorden en gang, noen år tidligere, da jeg var på besøk på Berger, fra mora mi i Larvik.

Så sånn var det.

Fetteren min Tommy, ba meg også i bursdagen hans, det første året, som jeg bodde på Bergeråsen.

Jeg var mye større, enn alle de andre som kom i bursdagen hans.

Så jeg sa ikke noe, men prøvde å være høflig da.

Jeg var jo ni år vel, og de andre guttene var sånn fem år da.

Det var Ola Uglum osv., husker jeg, som var i bursdagen til Tommy.

(Ola Uglum var lett å kjenne igjen, for han hadde en lys lugg da, og ligna litt på Emil kanskje.

Og Tommy syntes visst at han var morsom, mener jeg å huske.

Men men).

En gang, så lå jeg over, hos Tommy og dem, mens Håkon og Tone, hadde fest.

Tommy sa at foreldrene til Stefan og Daniel, (to gutter, med mørkt hår, i Ulvikveien), var der.

(Noe jeg ikke trodde på da, men nå så tror jeg vel det, at Tommy hadde rett.

Men men).

Like etter at Tommy sa dette, så begynte Håkon og Tone, å løpe etter hverandre, og skrike, i gangen, i huset sitt, (hvor de hadde fest og mange gjester), i Havnehagen.

Så noe var galt skjønte jeg.

Uten at jeg skjønte hva.

Så sånn var det.

Men men.

Håkon og dem, lot meg også bli med ut å fiske en gang.

(Selv om jeg ikke kan huske det nå, at dem hadde egen båt vel.

Men men).

Vi kjørte med en robåt, (med påhengsmotor da), til utafor Ulvikfjellet.

(Det var Håkon og Tone, og ungene deres Lene, (som var døv) og Tommy, og meg).

Så sånn var det.

Vi fiska etter makrell, med agnsild vel.

Og jeg fikk den første makrellen, mener jeg.

Vi fiska med snører da, som vi bare slapp ut, over siden, (eller rekka heter det kanskje), av båten.

Det var et søkke, på det snøret, cirka en meter ovenfor kroken kanskje.

Også kunne man kjøpe agnsild, (en pakke med små, frosne sild), på Holmsbu et sted, husker jeg.

Og så rev man av en bit, av den agnsilda da, og festa på kroken.

Og så skulle man slippe snøret ned til bånn, og så dra opp så og så mange armlengder, (eller alen heter det vel), da.

Kanskje 2-3 armlenger/alen opp fra bunnen av fjorden.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Etter det, så fikk jeg ikke fler makreller, men de andre fikk en god del da.

Så til sammen, så fikk vi vel ihvertall ti makreller den kvelden, tror jeg.

Men men, jeg klarte å få en makrell, ihvertfall.

Så sånn var det.

Men men.

Hvis vi var i Oslo, og leverte senger, eller ute i andre ærend, og vi var tilbake i Drammen, før klokken 20, eller noe.

Så likte faren min det, å handle, på CC, (Cash & Carry), et kjøpesenter, på Brakerøya vel, på Bragernes-sida, i Drammen.

Der hadde de to matbutikker, CC Storkjøp og CC Matsenter.

CC Matsenter var størst da, men CC Storkjøp var kanskje litt billigere da.

Jeg husker jeg kjøpte en pose, med Shake-tyggegummi, på CC Matsenter, (som jeg fikk lov å legge opp i handlevogna av faren min da), den første tiden, som jeg bodde på Bergeråsen.

Faren min var vanligvis grei sånn, han var mye enklere å spørre om å få godteri og sånn av, enn mora mi.

Jeg ble nok kanskje litt bortskjemt, da jeg bodde hos faren min, når det gjaldt å få alt mulig da.

Så det var som natt og dag, fra å bo hos mora mi.

Mora mi hadde nesten alltid dårlig råd, og jeg fikk kanskje bare en tiendel så mye godteri, da jeg bodde hos mora mi, som da jeg bodde hos faren min.

Så sånn var det.

Men men.

En gang, husker jeg, som jeg var på besøk hos mora mi Jegersborggate.

Så hadde Pia funnet en kalkulator, (som var rimelig sjeldne, på begynnelsen av 80-tallet), som en mann hadde mista, på gata, sa hun.

Og viste meg den kalkulatoren da.

Så sånn var det.

Pia fikk etterhvert nytt rom i Jegersborggate.

(Det er mulig at dette var et par år senere).

De bygde ut, over stua, hvor jeg mener det ikke var noe rom tidligere.

Og det rommet begynte også å brenne.

Pia hadde latt en søppelpose henge mot en varmovn, på rommet sitt.

Så hadde Pia sett brannen, og smelt igjen døra.

Så ringte de til brannvesenet, som løp opp trappa der med en brannslange, og slukka brannen da.

Jeg leste om dette i en Larvik-avis, som mora mi hadde.

Og mora mi og Pia, fikk skryt, siden de hadde lukket døra, til det rommet, hvor det brant da.

(Men Pia sa at hun bare så brannen, og ble redd, og smelte igjen døra da).

Så sånn var det.

Men men.

Det ble etterhvert sånn, at faren min, tilbragte hver kveld og natt, nede hos Haldis.

Så jeg ble sittende alene, nesten hver kveld da.

Faren min kjente Tove Grønli, (ei dame fra Nord-Norge, som bodde i Havnehagen 4 vel).

Og hu sa det, at hvis jeg ville, så kunne jeg bare dra opp til dem, om kvelden.

Det sa vel også Håkon og Tone, men jeg likte meg ikke så bra der, etter den kranglinga og løpinga deres, den kvelden, som jeg lå over der, mens de hadde fest, den gangen.

Men men.

Men jeg pleide å dra opp til Tove Grønli og dem.

Hu hadde to sønner, Petter og Christian, som var et år eldre og et år yngre, enn meg.

Hu hadde også en samboer, fra Drammen vel, som het Willy, som var en god del yngre enn henne, tror jeg.

Så sånn var det.

Så jeg pleide noen ganger bare å dra opp til dem, om kveldene.

Så sånn var det.

Jeg ble kjent med de folka, på samme tid, som faren min ble sammen med Haldis vel.

Noe sånt.

Petter og Christian, kjente også Christell.

Petter og Christian, hadde to marssvin vel, som de kalte for Whisky og Vodka.

Og det var sånn, at da Christell og dem, skulle passe på Whisky og Vodka, så hadde enten Whisky eller Vodka blitt borte.

(I en ferie da).

Christian sa det, at Christell hadde en gang stått oppå en boks, eller noe, hjemme hos seg, i nattkjole vel.

Og når hu hoppa ned fra boksen, så hadde nattkjolen hennes blåst opp, og hu hadde ikke hatt underbukse under.

(Jeg vet ikke om det her var så sant, men.

Det høres kanskje litt rart ut nå).

Men men.

Jeg ble som jeg skrev, i det forrige kapitellet, rimelig såret og knytt, heter det vel, når faren min plutselig en kveld, ikke kom hjem, fra et besøk hos ei som het Haldis, som jeg ikke visste hvor bodde.

Jeg var bare ni år, og var ikke vant til å være alene hjemme.

Hvis han hadde sagt fra på forhånd, at han ikke kom til å komme hjem, den kvelden, så hadde det sikkert vært greit.

Men siden faren min ikke hadde gitt noe forvarsel, om dette, så ble det som noe vanskelig, syntes jeg.

Så jeg ble litt sånn såret og lei meg og knytt, osv., da.

Jeg ble jo med faren min, ned til Haldis, etter at han hadde mast mye.

Jeg ville egentlig ikke, for jeg var litt trist da, ettersom faren min hadde begynt å være hos Haldis, istedetfor å være hjemme, om kveldene.

Jeg ble til slutt med, da faren min sa det, at det var to jenter der, på min alder, som jeg kunne leke med.

(Christell og Nina da).

Så sånn var det.

Men Haldis var ikke så fornøyd med meg.

Jeg ble med faren min ned dit flere ganger.

Men Haldis syntes ikke at jeg var høflig.

Fordi jeg var litt sjenert, og sa 'takk' lavt da, hvis jeg fikk noe sjokolade, eller noe.

Haldis var fra Vestlandet, og hadde et litt spesielt lynne kanskje, som var uvant for meg da.

Hun kunne kanskje være litt lunefull, (heter det kanskje), og komme med utbrudd da, på sin vestlandske dialekt.

(Haldis er fra Tysnes i Hordaland.

Ikke langt fra Bergen vel.

Så sånn er det).

Men men.

Så det skar seg tidlig, mellom Haldis og meg.

Haldis syntes jeg var uhøflig, og trodde jeg ikke sa 'takk'.

Mens jeg egentlig sa 'takk', men sa det veldig lavt, siden jeg var sjenert og knytt og såret da, siden jeg syntes det, at faren min sviktet meg, og at Haldis og dem tok faren min fra meg da.

Så sånn var det.

For det var ikke bare sånn, at faren min flyttet fra meg, og begynte å bo nede hos Haldis.

(Han kom bare opp en gang, hver morgen, før han dro på jobben, og smørte matpakke, som jeg skulle ha på skolen da.

Ofte leverpostei eller hvitost).

Det var også sånn, at det ikke var snakk om det, at jeg også skulle bo nede hos Haldis.

Neida, jeg var bare som en gjest der da.

Christell hadde to eldre (halv)brødre, nemlig Jan Snoghøj, som var ni år eldre enn henne vel.

Og Viggo Snoghøj, (den ganske kjente dansk-norske bodybuilderen, som også har kalt seg Viggo Snowhill, under sin karriære, i USA), som var kanskje 11-12 år eldre enn henne.

Så Christell var en attpåklatt, som det kalles.

Men men.

Christell kalte sin venninne, Nina Monsen, fra Ulvikveien, for 'Nasse Nøff', for hun lignet litt på Nasse Nøff, i Ole Brum da, sa Christell.

Christell var to år yngre enn meg, og Nina Monsen var et år yngre enn meg.

Men Nina Monsen hadde kanskje dumpa et år, (kan man vel tippe på, ihvertfall), for disse to jentene, gikk i samme klasse da.

Nina Monsen, bodde egentlig hos onkelen sin, i Ulvikveien, (men hun var så mye nede hos Christell, og lå vel over der en del og, at faren min sa det sånn til meg, at det var _to_ jenter nede hos Haldis, (på min alder), som jeg kunne leke med.

Men egentlig så bodde Nina Monsen hos onkelen sin da, (mora hennes bodde på Romsås, mener jeg, i Oslo, av en eller annen grunn).

Selv om Nina Monsen nok kanskje var minst like mye nede hos Christell og dem.

Det var nok nesten sånn, vil jeg si, at Haldis hadde adoptert Nina Monsen, (må man vel nesten kunne si).

Det var ikke langt unna, ihvertfall, (sånn som jeg skjønte det, ihvertfall).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, så hjalp jeg faren min, med å rydde i noe matrialer, som lå i en uthus/skul/lagerbygning, borte ved et sted, som farmora mi kalte for 'Saga'.

Saga, det var der, som Jensen Møbler holder til nå.

Mellom Jensen Møbler og Birkebeinerhytta, vil jeg si, (for de som er kjent på Sand).

Så kunne vi lett se det, at noen hadde vært inne i det lager, og gjort fra seg, på gulvet.

Faren min sa det, at 'det er vel han Geri vel', (altså Geir Arne Jørgensen aka. Geri).

Så da jeg kom på skolen, neste dag vel, så sa jeg det til Geri, (som gikk i klassen min), at 'faren min skal arrestere deg'.

(Men faren min hadde sagt at han skulle anmelde Geir Arne.

Men jeg blanda mellom 'anmelde' og 'arrestere' da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Da jeg bodde i Liverpool, så kikka jeg i noen digitale dokumenter, som lå på nettet.

Og da så jeg det, at min farfar, Øivind Olsen, hadde leid en tomt, på Sand, av Maren Bøhmer, like etter krigen, sammen med en Eastwood, (grandonkelen til Frank Eastwood, fra Berger, som vi møtte

nede ved Tjøme en gang, Pia og meg, da vi var på båtferie med faren vår, og han og søstera hans, Anne, var på båtferie med faren sin, siden han, (Ernest Eastwood), var kamerat med faren min da. Så sånn var det).

Så da hadde nok faren min rett, at de skjula der, også var våre.

For den leiekontrakten hadde jo ikke gått ut enda da.

Og det var vel sånn, at det var der, som Øivind hadde produsert fruktkasser, vil jeg tippe på, på søndagene, mens han jobba som snekker, i fabrikken til Jebsen, på Berger, med å lage noen slags stamper da, som ble brukt i tekstilproduksjonen.

Så sånn var nok det.

Så det var nok derfor at Ågot kalte de skjula for 'Saga'.

For Øivind hadde kanskje hatt en sag der da, før han bygde verkstedet, like ved, seinere i etterkrigsåra da.

Så sånn var nok det.

Mellom Saga og tomta som Strømm Trevare og huset til Ågot og Øivind stod på, så lå 'Jordet til Lersbryggen', som farmora mi kalte den enga, (må man vel nesten si at det var).

Der hadde ingen bonde gjort noe arbeid, siden før krigen, tror jeg.

Og Pia og jeg pleide å fange humler der, midt på 70-tallet vel, etter at Ågot og dem hadde foreslått at vi skulle gjøre det da.

Så sånn var det.

Fra det jordet kunne man også høre 'gresshoppe-spill', om sommerne, husker jeg, på 80-tallet.

Ganske høyt, for det var nok av gresshopper der, for det var ganske mye ugress og sånn på det jordet, siden det ikke ble brukt til noe da.

Så sånn var det.

Det kunne også være sommerfugler der, husker jeg.

Sånne Admiral-sommerfugler da.

Hans Martin Fallan, (lillebroren til Carl Fredrik), var en gang med meg, og leika på det jordet, (av en eller annen grunn, så ville han være med til Ågot, enda jeg egentlig ikke var så kamerat med han. Men men), husker jeg.

Det gikk strømledninger, (var det vel), over det jordet.

(Hvis det ikke var telefonledninger da).

Faren min sa en gang, at jeg kunne leike med noen lange jernstenger, (som var kanskje 4-5 meter lange), som lå på det jordet.

Jeg lurer på om det var noen stenger han hadde brukt, da han lagde den havseileren, på begynnelsen av 80-tallet.

Hvem vet.

Men da jeg begynte å liksom skulle 'leike' med de jernstengene da, (noe som egentlig var rimelig kjedelig).

Så så jeg det, at jeg kunne jo lett komme bort i de ledningene, som gikk over jordet da.

Så det droppa jeg ganske fort, må jeg innrømme.

Så det var kanskje litt uansvarlig, av faren min, må jeg vel si.

Det samme var det, en gang, som det hadde vært storm.

Og strømledninger, på hyttefeltet, like ved der farmora mi bodde, hadde falt ned.

Da ba faren min og Ågot meg, om å gå å se, på de skadene, som stormen hadde gjort, borte ved hyttefeltet da.

Men da kunne jeg jo lett fått støt og dødd sikkert.

Så det var nesten som at de ville ha meg drept, husker jeg at jeg tenkte litt på, ihvertfall.

De var ihvertfall veldig uansvarlige da.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Faren min kjente også en familie, som bodde ovenfor butikken til Oddmund Larsen.

(Som jeg ikke husker navna på nå men).

En gang, den første tida, som jeg bodde på Berger, så husker jeg at faren min, hadde vært borte hos den familien.

Så gikk han inn i huset til Ågot, husker jeg, og sa, mens jeg stod like i nærheten da, at hu syv år gamle jenta, (eller hvor gammel hu var), i den familien, hadde 'lår som en tretten-åring'.

(Av en eller annen grunn, så sa han det her da).

Så sånn var det.

Men men.

Noen ganger, så sa Ågot noe sånt, som at 'Runar og dem kommer til helga'.

Og da var det onkel Runar og kona hans Inger, fra Kolbotn og seinere Vestby, (og enda seinere Son), som kom på besøk.

Da dukka de gjerne opp, før faren min dro hjem fra jobben, (og jeg pleide å sitte på med han da).

Så da pleide jeg å leike med mine søskenbarn, Ove og Heidi da.

En gang, så hadde Geir Arne og Jan Stadheim og Jan Rune Havre vel.

De hadde bygget snøborg, like ovenfor veien som ledet til innkjørselen, til huset til Ågot og Øivind da.

Dette syntes jeg, (og muligens også Ove, og de andre i slekta mi), at var litt vel nærme.

Det var kjent at jeg var uvenn med Geir Arne, og faren min likte heller ikke Geri da, (som han ble kalt).

Men men.

Så jeg fikk med Ove og Heidi, på å lage vår egen snøborg, noen meter fra deres borg da.

Og så endte det, etter en times snøballkrig kanskje.

Med at vi la en plan.

Ove og jeg, vi holdt Geir Arne og dem i sjakk, på en eller annen måte, (som jeg skjønte at funka, etter å ha 'kriget' en stund mot dem).

så hadde vi en plan, at når Ove og jeg, holdt Geir Arne og dem i sjakk, borte fra snøborgen deres.

Så skulle Heidi gå bort til snøborgen deres, og rive ned den.

Noe hu fikk gjøre uforstyrret.

Vi var tre stykker, og de var også tre.

Men da begynte de å si noe om at vi 'måtte ha hjelp av jenter'.

Men vi var jo bare to gutter, mens de var tre gutter.

Så det var ikke urettferdig, vil jeg si, at vi hadde med Heidi også.

Men men.

Så etter det, så så vi ikke Geir Arne og dem, så nærme huset til Ågot og Øivind, igjen.

Så Ove og Heidi og jeg, vi vant den snøballkrigen, vil jeg si.

Og det var bra, for Geir Arne og dem ble litt vel nærgående da, syntes jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Vi lot alltid døra stå ulåst, på Bergeråsen.

(Av en eller annen grunn).

Så jeg hadde vel aldri nøkkelen, til Hellinga 7B, tror jeg.

En gang, (når faren min var i USA, eller noe, kanskje).

Så var jeg hos Ågot da.

Men så dukka Ove og dem opp der.

Og da fikk jeg Ove til å bli med bort på Bergeråsen.

(Hvor jeg egentlig bodde da).

Og da var det låst der, (noe det aldri pleide å være).

Så klatra vi inn vinduet da, og drakk noe øl, eller noe, (som jeg pleide å få lov til av faren min), som stod i kjøleskapet.

(Bare litt da, bare for moro skyld vel).

Men det var visst kjempeille da.

For da hadde visst naboen, (det eldre paret som bodde i Hellinga 7A), ringt og sladra da, til faren min, eller Ågot da.

Så sånn var det.

Enda jeg ikke egentlig skjønte, hva jeg gjorde for noe galt.

Jeg bodde jo egentlig i den leiligheten, så om jeg gikk inn vinduet der, når døra var låst, så gjorde jeg vel ikke noe galt da vel, syntes jeg.

Men men, man kan ikke skjønne alt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Ågot fikk meg også, et par ganger, (våren 1980 kanskje), til å sykle, (med Apache-sykkelen min), til Svelvik Kroa, i Svelvik, og tilbake.

(Det var kanskje 6-7 kilometer, fra Sand til Svelvik.

Noe sånt).

Og da, så kjøpte jeg kanskje en brus på Svelvik Kroa da.

Eller, jeg brukte vel den femmeren, som jeg hadde med meg, på å spille et spill, (Pac Man, eller noe, kanskje), som de hadde der.

(Svelvik Kroa lå helt nord i Svelvik).

En gang, så så jeg en avkappet 'K', som lå på asfalten, utafor Svelvik Kroa der.

Den 'K'-en var fra et bilskilt.

KZ, var ganske vanlig, å ha på bilskilt, fra Kongsberg, eller noe, tror jeg.

(KE var ihvertfall skilt fra Drammen, mener jeg).

Så jeg tenkte det da, (noe jeg sa til faren min), at det var noen som hadde gjort et KZ skilt, til et Z-skilt.

(Det fantes Z-skilt, på den tiden.

Men det var bindestrek, på de Z-skiltene.

Så de så omtrent sånn her ut vel:

Z-12345

Mens KZ-skiltene så sånn her ut:

KZ 12345

Så hvis noen kappet bort 'K'-en, fra et KZ-skilt, og tegnet på en bindestrek, så kunne de kanskje forfalske skiltet, på en eventuelt stjålet bil sånn da.

(Forestilte jeg meg ihvertfall).

Så det her foralte jeg faren min da, at jeg hadde sett en sånn 'K', på bakken, utafor Svelvik Kroa, og at jeg mistenkte det, at det kunne ha vært noen som hadde forfalsket et skilt, til en bil da.

Så sånn var det.

Men men.

Øivind fortalte en god del ting, i stua til han og Ågot, om de andre i slekta mi da.

Jeg spurte han, om hva han syntes om min morfar, Johannes, (som jeg vel også har skrevet om, i et av de tidligere kapitlene).

Og da sa han det, at Johannes kunne være sånn, at han foreslo en ting, i politikken, da han var kontorsjef i Hurum kommune vel, (på slutten av 60- og begynnelsen av 70-tallet), og så stemte mot det, når det skulle være avstemning.

Øivind, (og muligens enten faren min eller onkel Håkon), sa også det, om min mors yngre søster, tante Ellen, at hun ble borte hele tida, da hu gikk på forsøksgym, i Oslo, som tenåring, og at bestefar Johannes måtte inn til Oslo, hele tida, for å leite etter henne da.

Bestefar Johannes hadde visst fått grått hår da, og bestefar Øivind, sa det, at Johannes en gang,

hadde møtt en annen mann, da han var inne i Oslo, og leita etter dattera si.

Hva driver du med da, hadde han andre mannen spurt bestefar Johannes om, da han så han gående rundt i Oslo da.

'Jeg leiter etter dattera mi. Du da?', hadde Johannes sagt, (ifølge Øivind da).

'Jeg leiter etter begge mine', hadde han andre mannen svart da, (ifølge Øivind).

Så sånn var det.

Men men.

Øivind sa også det, (til faren min vel), at han syntes at det som tante Ellen, og mannen hennes, (Reto Savoldelli, fra Sveits), dreiv med, nede i Sveits da, var noe han var skeptisk til.

Ellen og Reto, fikk nemlig et barn til, (datteren Rahel), for å prøve å lære deres eldste barn, sønnen Joakim, (som var et år eldre enn meg), å bli 'normal'.

Joakim var nemlig 'mongoloid', (het det ihvertfall i gamle dager), og Ellen og Reto, fulgte en teori, (som Øivind ikke syntes virket fornuftig da), at mongoloide barn, kunne bli 'normale', av å herme etter yngre søsken/slektninger da.

Det Øivind egentlig ikke likte da, var at de fikk et nytt barn, med motiver han likte da.

Han likte ikke det, at de fikk det yngste barnet, for å helbrede det eldste barnet.

Det mente Øivind, at var tvilsomt moralsk sett da, (sånn som jeg skjønner det nå, ihvertfall, og vel også skjønte det da).

For det var kanskje manglende respekt da, for menneskelivet, hvis man ser på et barn, (eller et menneskeliv da), først og fremst som et middel da, for å helbrede et annet menneske.

Det ble liksom sånn, at Ellen og Reto ikke respektere mennesker helt da, (vil jeg vel si), hvis jeg skal fullføre det, som Øivind sa da, i 1979 eller 1980 vel.

At Ellen og Reto kanskje ser på mennesker som en 'ting' da, hvis man fullfører det Øivind prata om da, for mer enn 30 år siden.

Så det har jeg ikke tenkt så mye videre over.

For det er veldig sjelden egentlig, som jeg har møtt tante Ellen, (og Reto har jeg vel bare møtt to ganger), siden hun bodde i Sveits.

Men tante Ellen har kanskje et litt tvilsomt moralsk syn på menneskeliv da.

At hun utnytter mennesker kanskje, hvis jeg skal fundere videre, på det Øivind nevnte, til faren min vel, rundt 1980 da.

(Så en liten advarsel mot tante Ellen, er kanskje på sin plass?

At hun ikke helt har respekt for mennesker/menneskeliv kanskje.

Hvem vet.)

Men men.

Så sånn er nok antagelig det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg fortalte også Øivind det, i begynnelsen, da jeg bodde på Berger, at min mors samboer da, Arne Thomassen, pleide å dra på travbanen, omtrent hver søndag vel.

Da fortalte Øivind det, at han ikke likte 'travbane-folk'.

Han mente at travbaner var noe folk burde holde seg unna da.

Så jeg skjønte det, at Øivind ikke likte det, at Arne Thomassen gikk på travbanen, særlig bra.

Folk som gikk mye på travbanen, var vel ofte kriminelle, (mer eller mindre ihvertfall), var det vel, som Øivind mente, tror jeg.

Noe sånt.

Men men.

Så sånn var det.

En gang, som Øivind var nede på verkstedet vel, så babla faren min, noe til Ågot, om at noen i slekta hennes, vel var fra Finnskogen.

Jo, det var riktig det, svarte Ågot da, til faren min.

(Uten at jeg skjønte det, hvorfor faren min spurte henne, om det her da).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Faren min hadde en kamerat, (som han hadde tjenestegjort sammen med, i militæret vel), som var politimann, i Oslo.

En gang så dro faren min meg med hjem til han da.

Han politimannen, prata med faren min, om at han hadde kjøpt noen spesielt fine whiskey eller cognac-flasker, (eller noe sånt), mens han var i Libanon, eller noe sånt vel.

Politimannen, sa det til faren min, at den flaska skulle han drikke på 50-års dagen sin.

Og den flaska skulle han drikke da og da, da.

Så sånn var det.

Jeg syntes det var litt kjedelig, å høre på den her pratinga, om når han politimannen, skulle drikke den og den fine flaska da.

Så jeg begynte å gå litt rundt i leilgheten hans, imens, når han og faren min, prata, inne i stua da.

Og inne på soverommet hans, (var det kanskje), så fant jeg en sånn liten svart adressebok, på gulvet.

Den syntes jeg så artig ut da, (nesten helt uimotståelig vel), så den var jeg litt dum og tok med meg da.

Men men.

Faren min spurte meg noen dager seinere, på Sand, om jeg hadde tatt den boka.

Men jeg nekta da.

(Jeg hadde vel kasta den boka uansett da, tror jeg.

Men men).

I den boka, så stod det fullt av damenavn og telefonnumre da.

Så jeg hadde nok tatt han politimannen sin hemmelige bok, for kjærester, eller hva man skal kalle det.

Men men.

Kanskje det var damer, som han hadde latt slippe å få fartsbot osv., mot at han fikk lov til å skrive opp navnene deres, i den hemmelige boka si?

Hvem vet.

Jeg husker ihvertfall det, at en gang, når jeg satt på med Christell, ikke lenge etter at hun fikk lappen, inn til Drammen, fra Bergeråsen.

Så smalt det fra Christell, 'faen, purken'.

Så kjørte visst Drammenspolitiet, (eller noe), bak oss da.

Så spurte jeg Christell, hvorfor det var så farlig, om politiet kjørte bak oss.

Men da svarte ikke Christell noe særlig klart.

Så kanskje hu hadde blitt utsatt for sexpress, eller noe, av en politimann, tenkte jeg da.

I forbindelse med at hu ble stoppa på grunn av noe brudd på trafikkregel, eller feil med bilen, for eksempel.

Hvem vet hva det egentlig var som Christell banna for da.

For Christell hadde jo ikke drukket, eller noe, så det var jo ikke sånn at hu gjorde noe ulovlig.

Hu kjørte jo bare en vanlig biltur, på Svelvikveien, for å si det sånn.

Så jeg kan ikke skjønne at hu egentlig hadde noen grunn til å være nærvøs.

Hu hadde vel ikke rana en bank, for å si det sånn?

Hvem vet hva hu var nervøs for.

Men etter det, så lurte jeg litt på politiet, og hvordan de behandla damer i begynnelsen av 20-årene, for å si det sånn.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Den første skoledagen, på Berger skole, så gjorde jeg leksene skikkelig nøye, etter skolen og etter å ha vært borte hos Ågot, husker jeg.

Jeg ville gjerne være flink på skolen og sånn da, og være flink gutt, liksom.

Men, da jeg kom på skolen dagen etter.

Så var det bare jeg som hadde gjort alle leksene, mener jeg å huske.

Frøken, (Sissel Borgen, mora til Erland i klassen og kona til rekor Borgen), fikk nesten 'anfall', i klasserommet, og spurte de andre i klassen, hvorfor de ikke hadde gjort leksene, like ordentlig, som det jeg, (den nye gutten i klassen, fra Larvik), hadde gjort da.

Da syntes jeg plutselig at det ble rimelig flaut, å være den eneste, som gjorde alle leksene.

Så etter det, så slutta nesten jeg og, å gjøre lekser.

For jeg hadde ikke lyst til å skille meg ut da, på det nye stedet, som jeg hadde flytta til.

Det syntes jeg at ble rimelig flaut, når frøken brukte meg som 'englebarn-eksempel', for å si det sånn.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Likevel, så hadde jeg en god ballast, vil jeg si, fra årene på Østre Halsen og Torstrand skole.

Jeg satt jo foran i klasserommet, de to første årene, på de to skolene, og der stod hver pult for seg, så det ble mindre fokus, på medelevene, og jeg fulgte med bra i timene, og man skilte seg vel kanskje mindre ut der da, hvis man gjorde alle leksene, for å si det sånn.

Men men.

Så jeg var vel en av de beste i klassen, også på Berger skole, vil jeg si.

Hvis det var spørsmål, fra læreren, (vi fikk Tore Allum som klasseforstander, fra fjerde klasse, av en eller annen grunn), så svarte jeg ofte riktig da.

Og Tore Allum, han sa vel en gang, (før Erik Ree også begynte i klassen vår), at Erik, han er en 'kjernekar', mener jeg.

Men men.

(Selv om det også var litt flaut).

Og jeg husker det, at skoleoppgavene, de gjorde jeg kjemperaskt, så det var sjelden at jeg behøvde å gjøre lekser, for jeg fikk gjort unna det meste, i timene.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Vi barnebarna til Ågot, vil pleide å spille fotball, i hagen til Ågot, om sommerne.

Dette var noe vi begynte med, vel før jeg flytta til Berger og.

Siden vi noen ganger var samlet, i ferier osv.

Det gikk ganske hardt ut over spesielt blomstene, i hagen til Ågot, men Ågot var snill, (må man vel si), og lot oss spille fotball der da, på den fine plenen da.

Vi brukte en høy enebærbusk, eller noe, som den ene målstangen da, og en jakke, eller noe, som den andre målstangen vel.

Og en tjukk og veltrimmet hekk, stoppet for det meste ballen, når keepern ikke klarte å ta et skudd, eller ballen gikk utafor da.

Men Ågot ga vel til slutt opp, å ha noe særlig med blomster, i den hagen.

Men mye morsom fotballspilling, ble det for Ove, Heidi, Tommy, søstera mi vel, og kanskje en sjelden gang Lene og til og med en gang Christell vel, (som gikk dårlig overens med Ove da husker jeg), i den hagen.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men det var ikke sånn, at jeg dro med kamerater, for å spille i den hagen.

Der gikk nok grensa.

Det var bare oss barnebarna, tror jeg, som kanskje aller nådigst, fikk lov å spille fotball i den hagen, blant de fine blomstene og hageplantene til Ågot da.

Så sånn var det.

Men vi barnebarna hadde det ihvertfall morsomt om sommerne der, husker jeg, når vi kunne spille fotball, på den fine plenen.

Vi spilte vel til og med fotball der, i konfirmasjonen min, mener jeg, (hvor faren min ikke ville være med, hverken i kirka, eller i middagsselskapet, men mora mi dro dit, hele veien fra Larvik eller Tønsberg vel. Så sånn var det).

Så jeg fikk grønske, på en hvit finbukse, som Haldis dro meg med til en klesbutikk, ved Saga kino, i Drammen, for å kjøpe, før konfirmasjonen min da, våren 1985 vel.

Så sånn var det.

Rosa skinnslips og vel også hvit jakke, fikk jeg vel også, til konfirmasjonen min, av Haldis, mener jeg å huske.

Men men.

Faren min viste meg også det, en av de første månedene, som jeg bodde på Berger, at han og onkel Håkon, tok ut 800 kroner, hver, hver uke, i lønn, fra Strømm Trevare da.

(Hvor mye bestefar Øivind tok ut, det veit jeg ikke, for å være ærlig.

Men det var muligens det samme.

Det stod vel kanskje ikke i den boka.

Det er mulig at han egentlig hadde gått av med pensjon da og.

Det er mulig.

Han var vel i midten eller slutten av 60-åra da vel, og gjorde mest enkelt rutinearbeid, mener jeg, på verkstedet.

Selv om det hendte, husker jeg, at han klarte å kutte av seg et par tupper vel, av fingra sine, og måtte inn til legen i Svelvik, for å sy, på den her tida, husker jeg.

(Og han fikk da kjeft av faren min, i stua til Øivind og Ågot da, husker jeg.

Men men)).

Faren min viste meg også det, at helt nylig da, så hadde Håkon og han selv, gått over, til å begynne å ta ut 1000 kroner hver seg, i uka da, i lønn da.

Så sånn var det.

Men men.

Jeg spurte jo også Håkon, på den her tida, om hvorfor han gikk hjem før faren min.

(Håkon gikk alltid hjem klokka 16, på slaget, må man vel si.

Mens faren min vanligvis jobba minst til klokka 17.

'Jeg har kjærring og ungær jeg', svarte Håkon da, litt irritert vel.

Noe som var litt uforståelig ihvertfall, for meg, for faren min hadde jo en sønn han og, (nemlig meg da).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Men Håkon fikk altså like mye i lønn, som faren min, fra Strømm Trevare.

Så det er mulig at faren min jobbet mye med sine egne prosjekter, etter at Håkon gikk hjem.

(Selv om jeg egentlig tror at det var mest sannsynlig, at faren min jobba mye overtid, fordi de var litt forsinka noen ganger kanskje, med produksjonen.

Sånne ting.

Hvem vet).

En av de første månedene vel, som jeg gikk på Berger skole.

Så spurte plutselig en dag, Ole Christian Skjellsbekk, om jeg ville være med han og Hege Rønjom, (ei jente i klassen vår, som gikk for å være finest i klassen vel. Mente ihvertfall Carl Fredrik Fallan, mener jeg å huske), til Svelvik, for å selge lodd, for Berger skole da, (eller om det var for Berger IL).

Rektor Borgen, hadde en stor pose eller sekk, på kontoret sitt, i nybygget, (vi hadde klasserom, nederst i det eldste skolebygget, på den tiden, som vel er revet nå, hvis jeg har forstått det riktig).

I den sekken, så hadde rektor Borgen noen gaver, som for eksempel sprettballer, som elevene fikk en av, for cirka hvert tjuende lodd de solgte, eller noe.

Jeg prøvde først å selge lodd, på Sand, og så noen hyttegjester, borte ved hyttefeltet, like ved Jordet til Lersbryggen, (det hyttefeltet heter Bascomti vel, etter en som hadde hus der, i gamle dager vel).

Dette var midt på vinteren, og jeg måtte vasse i snø, husker jeg, på parkeringsplassen, til hyttene der da.

Men begge de karene, (som jeg overrasket der vel), ville kjøpe lodd.

De kjøpte for fem kroner hver, tror jeg det var.

Så det var ikke dårlig.

Det var mer enn det folk vanligvis kjøpte lodd for ihvertfall, husker jeg, når jeg ringte på hos dem.

Men men.

Jeg lurer på om det var noen som hadde drevet med kjøp og salg av en hytte kanskje, som jeg møtte på, og kanskje overrasket litt da.

Siden begge to var høflige og hyggelige, og begge ville kjøpe lodd, til inntekt for Berger IL, var det vel kanskje, (hvis jeg husker riktig).

Så sånn var det.

Så en dag, noen dager seinere, så fikk jeg vel penger av Ågot da, og dro bort til bussholdeplassen, ved butikken til Oddmund Larsen, etter å ha spist en ganske rask middag vel.

Og på den bussen, så satt som avtalt, Ole Christian Skjellsbekk og Hege Rønjom da, i klassen min.

(Så den avtalen funka bra, som vi hadde avtalt om på skolen da, at vi skulle møtes på den og den bussen, inn til Svelvik da.

Så sånn var det).

Da vi kom til Svelvik, så ville de to andre, at vi skulle gå opp til Ebbestad, eller noe.

Også gikk vi langt opp i 'hutta-heita' da, i Svelvik.

Og jeg måtte nesten markere det, syntes jeg, at vi hadde forskjellige loddbøker, og ikke samarbeidet, om å selge lodd, egentlig.

Så jeg sa det, at dem to fikk selge lodd på den ene sida av veien, også solgte jeg lodd, på den andre siden av veien da.

Så vi solgte ganske mange lodd, inne i Svelvik da.

Selv om inntekten var til Berger IL vel.

Så det var kanskje litt rart, vil jeg vel si.

(At vi solgte Berger-lodd, i Svelvik.

Men men).

Men jeg var jo ny, på Berger, (jeg hadde jo vokst opp for det meste, hos mora mi, i Larvik-distriktet, må jeg vel si), så jeg måtte nesten stolte på de to andre folka, nemlig Ole og Hege da.

Så sånn var det.

Og året etter, i fjerde klasse, så hadde plutselig Hege Rønjom og de, flytta til Svelvik da.

Så da mista vi den peneste jenta, i klassen, husker jeg at Carl Fredrik Fallan var sur for vel.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg skrev om maten, som jeg fikk av bestemor Ågot, i det forrige kapitellet.

Men jeg glemte å skrive det, at tirsdag, det var en spesiell dag, i huset til Ågot og Øivind.

For Ågot, hu gjorde unna hovedhandlinga, for husholdningen, i butikken til Oddmund Larsen, på tirsdager og fredager.

Og tirsdager var også bladdag.

Så da pleide jeg alltid, de første årene jeg bodde på Berger, å få Donald Duck, av bestemor Ågot da.

Og en flaske Coca-Cola!

(En sånn 0.35 liter flaske da).

Så jeg var kanskje litt bortskjemt.

For jeg fikk også cola, hver dag vel, av faren min.

(Så jeg ble tidlig 'coca-coliker', som det vel kalles).

Og jeg fikk også mye godteri, av faren min da.

For eksempel, så sa faren min det en gang, til bestefar Øivind, husker jeg.

At han hadde lest det et sted, at hvis unger fikk mye godteri, en bestemt dag i uka, så spiste dem mindre godteri, tilsammen.

Noe sånt.

Så jeg fikk noen fredager, 4-5 sjokolader, (eller, det var vel også godteposer, osv.), og sånn, husker jeg, av faren min, i butikken.

Og da begynte nesten bestefar Øivind, å grine, tror jeg, når han så meg med alt det godteriet.

For så mye godteri, det fikk de vel ikke engang til jul, kan jeg tenke meg, da bestefar Øivind var ung.

(De fikk vel en appelsin til jul, tror jeg.

Hvis det ikke var Arne Thomassen som fikk det.

Hvem vet.

Men men).

Så sånn var det.

Men det roa meg kanskje litt, tror jeg, at jeg fikk så mye godteri, på et par-tre fredager, husker jeg.

Selv om det nesten var usømmelig, med så mye godteri, tror jeg at jeg syntes ihvertfall, innerst inne.

Så den ordningen stoppa opp etterhvert.

Jeg tror også at butikkdamene, hos Oddmund Larsen, kanskje syntes at vi var litt rare, siden jeg fikk så mye godteri, de fredagene da.

Hvem vet.

Men men.

Men Ågot serverte også fisk, hver tirsdag.

Det var stekte torskefileter, (fra Findus eller Frionor), mener jeg.

Med stekte poteter da.

Og jeg pleide en stund, å drikke cola, til den fisken, husker jeg.

(Jeg hadde 'De Britiske Øyer', som valgfag, på Berger skole, og husker jeg at sa til Ågot, at dette var kanskje litt som 'fish and chips', som de pleide å spise, i England.

(Selv om Fish and Chips-retten, i England, har fisk, som har 'batter' på seg, altså en slags fritert skorpe vel, av fett og brødsmuler vel, tror jeg.

Noe sånt.

Men men)).

Så etterhvert, så syntes jeg, at det smakte kokt torsk, (som jeg syntes hadde en litt ekkel bismak, enkelte ganger, av all cola.

Jeg var litt bortskjemt kanskje, som sagt).

Så den ordningen med fisk og cola, den ødela forholdet mitt, til yndlingsdrikken min, syntes jeg, etterhvert.

Så jeg måtte be Ågot om det, om jeg fikk lov å drikke vann, eller juice da, til fisken.

Også cola etterpå.

For ellers så ble det sånn, husker jeg, at jeg syntes at det smakte fisk, av all colaen jeg drakk.

Og da ødela det litt for helge- og kvelds-'kosen' min, osv., må man vel kalle det.

For jeg pleide å trøstespise fælt, siden jeg ble mobba på skolen etterhvert, og bodde alene da.

Så jeg ønsket ikke å forbinde cola med fisk.

For fisk var egentlig noe av det værste jeg visste.

Ihvertfall så syntes jeg det var det værste, av den maten, som jeg fikk, da jeg bodde på Berger.

(Selv om jeg nok var rimelig bortskjemt da, for å si det sånn.

Men reker likte jeg, husker jeg.

Og stekt makrell syntes jeg også var ganske godt.

Det var kanskje bare den torsken som var litt harsk, det er mulig.

Jeg husker det, at jeg ikke tålte den hvalbiffen, som mora mi og Arne Thormassen noen ganger serverte, i Larvik da.

For den smakte harsk, syntes jeg, og hadde en ettersmak som minte om tran, husker jeg at jeg syntes.

Så det var kanskje bare den transmaken, som jeg ikke fiksa, det er mulig.

Men men).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg tror også at Ågot hadde noe kjøttboller, eller noen oppdelte kjøttkaker, eller pølsebiter, i den ertesuppa, som hu pleide å lage, og servere med pariserloff til da.

Smøret hun brukte, det var sætersmør, husker jeg.

Altså en salt type smør, som jeg vet, etter å ha jobbet som butikksjef i Rimi, at det ikke selges så mye av, nå for tiden.

Det smøret var nok veldig usunt, hvis man tenker sånn, som moderne folk, nå til dags tenker, om kosthold da.

Så farmora mi, hu kjente ikke til det som nesten alle veit om nå til dags, om et moderne kosthold, med lite fett og salt, osv.

Sånt hadde nok ikke farmora mi hørt så mye om.

Selv om faren min prata om kolestrol i egg, og sånt, husker jeg.

Og de kjøpte vel både lettmelk og helmelk, tror jeg, på 80-tallet.

Men farfaren min, han fikk nok i seg for mye fett og sånt.

Han spiste sirup, på brødskiva, noen ganger, husker jeg.

Og hadde skikkelig mage, husker jeg.

Han satt jo mest i sofaen og løste kryssord så.

Og stod mye stille, mens han jobba nede på verkstedet.

(Han stod bare stille ved enkelte maskiner, og borra noen hull, i noen elementer osv., da, mener jeg å huske.

Men men).

Men det var ihvertfall skikkelig godt, husker jeg at jeg syntes, med sånn ertesuppe, som Ågot lagde, med noen 'kjøttrester' i kanskje da, og pariserloff, med sætersmør da.

Det var vel nesten livretten min kanskje, på 80-tallet, sammen med Pizza Grandiosa da.

Men men.

Noen ganger, så fikk Ågot også tak i multer, og da lagde hun multekrem til meg, husker jeg.

Og det var også kjempegodt, husker jeg.

Det må jeg vel si, at er favorittdesserten min, sammen med is kanskje.

Og kransekake, lagde Ågot også til jul, (som var kjempegod), og også lefse, som var hardere enn den lefsa man får kjøpt i butikkene.

Hu lagde lefsene i kjelleren, på en takke, heter det kanskje, som hu lånte ei en kone vel, (tror jeg ihvertfall).

Også var det smør og sukker på de lefsene da.

(Jeg lurer på om det kan ha vært Numedalslefser, som de het.

Hvem vet).

Noen ganger, så kjøpte også Ågot multesyltetøy, som det også gikk ann å lage multekrem av, husker jeg.

Og det var også veldig godt, husker jeg.

Men men.

Etter middagen, så pleide jeg å få klementiner, hvis det var nærme jul, husker jeg.

Og kanskje noe sjokolade, hvis jeg ble der til barne-TV begynte.

Noe som skjedde ganske ofte.

Jeg husker at jeg så Jul i Skomakergata der, nesten hver kveld vel, sammen med Ågot da.

Så sånn var det.

Og Ågot fikk meg også til å se Rytmisk Sportsgymnastikk, på TV, husker jeg.

(Kanskje hu prøvde å få meg til å bli mer 'jentegæern', hva vet jeg.

Men men).

Så sånn var det.

Ågot kunne heller ikke fordra Haldis, og Ågot og jeg, forbannet nesten Haldis, ikke rent sjeldent da.

(Siden hu hadde 'rappa' faren min da, tenkte jeg på det som, ihvertfall).

Ågot sa det, at hu Haldis hu skjenka øl, før det ble tomt i glasset.

Og da glemte folk, hvor mye dem hadde drikki da.

(For Haldis hadde vel jobba på en kro, tror jeg, i Danmark, eller noe vel.

Siden hennes første ektemann, Søren Snoghøj, (faren til Jan og Viggo), var dansk da).

Men men.

Og etter at faren min ble sammen med, og flytta ned til Haldis, (må man vel si at han gjorde), så ble det nesten helt slutt på det, at 'storfamilien' vår, feira jul osv., sammen.

Og det ble vel slutt på grillfester, i hagen til Håkon osv., mener jeg å huske, (som jeg hadde vært på, i ferier hos faren min, osv).

Det ble nok ikke slutt på grillinga og festinga, hos Håkon, men faren min og Haldis, (og jeg), ble vel ikke bedt dit da, etter at faren min traff Haldis.

Men men.

For Håkon kunne heller ikke fordra Haldis, og kalte henne noen ganger for 'Halv-tiss'.

Men men.

Så sånn var det.

Haldis jobba på CC Elektro, som var en el-butikk, i andre etasje, på CC kjøpesenter, i Drammen da.

Haldis var lam i den ene armen, etter at hennes andre ektemann, (var det vel), Oddbjørn Humblen, hadde kastet henne ut av en glassdør, ble det vel sagt, ihvertall.

(Selv om Oddbjørn Humblens sønn, Bjørn Humblen, som var medlem i Johanniterordenen, i cirka ti år vel, fra slutten av 90-tallet, skrev til meg, på e-post, da jeg bodde i Liverpool, at det var Haldis selv, som løp gjennom den døren.

Men men).

Det ble sagt, (av faren min vel), at Haldis sin eldste sønn, Viggo, trente så mye, fordi han ville være i stand til å beskytte mora og søsknene sine, fra en av Haldis sine tidligere ektemenn vel.

(Altså enten Søren Snoghøj eller Oddbjørn Humblen da).

Så sånn var det.

Viggo jobba også litt borte på verkstedet, til faren min.

Viggo var jo bodybuilder, og vant EM for juniorer, i København, for Norge vel, i 1983, husker jeg.

(For jeg var med faren min og Haldis og dem, til Danmark, og så på det mesterskapet, noe jeg skal skrive mer om seinere).

Men faren min sa det, om Viggo, at han klarte ikke å løfte mye, på verkstedet, selv om han hadde store muskler.

(Sånn som jeg husker det).

Så det var ikke sånn, at Viggo jobba så mye, nede på verkstedet, til faren min og dem.

Ågot spurte meg også, et par ganger, om 'hva var det han eldste sønnen til Haldis het igjen, var det Hugo?'.

(Og da måtte jeg svare det, at han het 'Viggo' da).

To ganger spurte vel Ågot meg om det her, (med noen måneders mellomrom vel), og begge gangene så lurte hu på om han het Hugo.

Men men.

Enten Viggo eller Jan, jobba også med å legge murstein, til en gipsplatefabrikk, som ble bygget på Grunnane, på den her tida, (på begynnelsen av 80-tallet), mener jeg å huske.

Men men.

Så Haldis ble nesten som Olsen-familiens svar på Yoko Ono, (kan man vel kanskje si).

Siden hun liksom splittet opp faren min og brødrene hans da, og også faren min og meg og Ågot vel, kan man vel si, at Haldis splittet opp, (mer eller mindre, ihvertfall vel. Men men).

Så sånn var det.

Men men.

Da faren min prata med coupieren, på Kiel-ferja, forresten, (som jeg skrev om det forrige kapittelet vel).

Så spurte han vel om ting, som om det var noen sånne spesielle triks, som coupieren kunne gjøre, for å få kula til å lande der og der da.

(Om han hadde en hemmelig pedal, for eksempel.

Eller om han kunne sende kula på en spesiell måte kanskje, for å få den til å lande her eller der da.

Sånne ting.

Men men).

Jeg fikk mast meg til et pengeskrin, av rød blikk, (heter det vel), og med kode, en gang, som faren min og jeg, var i bokhandelen, i Svelvik.

Etter det, så fikk jeg også plutselig en dag, en mer solid safe, av faren min, laget av jern vel, til å ha i en skuff da.

Så sa Ågot det, (enten når jeg fikk de safe-ene, eller tidligere), at jeg kunne få en skuff, i reolen til henne og Øivind, til å ha tingene mine i, som jeg hadde der borte, på Sand da.

Og i årenes løp, så fikk jeg først to skuffer og så tre skuffer vel, i den reolen, til å ha tingene mine i da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

En av de første julene, som jeg bodde, på Berger, så fikk vi en reklame-brosjyre, for lekebutikken i Svelvik, i posten.

Lekebutikken lå ovenfor bokhandelen i Svelvik, og var egentlig samme butikk da, (det var bare å gå opp en trapp, og man kunne vel betale for ting fra lekebutikken nede i bokhandelen og, for eksempel, tror jeg vel, hvis jeg skulle tippe. Men men).

(Bokhandelen i Svelvik het vel Thors Bokhandel, mener jeg å huske, på den tiden.

Og det heter den kanskje muligens enda, for alt hva jeg vet.

Jeg har ikke vært så mye i Svelvik, siden 80-tallet, for å si det sånn.

Men men).

I den brosjyra, så var det en radiostyrt bil da, som jeg syntes at virka så kul.

Det var en radiostyrt Mercedes, som kosta drøye 400 kroner vel.

Jeg skulle få den til jul da, av faren min, fikk jeg mast meg til.

Men da vi kom til den bokhandelen/lekebutikken, i Svelvik, noen dager før jul da.

Så var de utsolgt for den radiostyrte bilen, i lekebutikken, i Svelvik da.

Jeg hadde jo gleda meg skikkelig, til å få den bilen, så jeg ble nesten på gråten da.

Men men.

Men jeg lekte også med Lego, og da fikk jeg to dyre Lego-ting, av faren min, (som onkel Runar tok meg med for å kjøpe, av en eller annen grunn, i romjula, var det vel kanskje), på varemagasinet Lyche, i Drammen.

Det var togbane og togstasjon, (som passet sammen da), mener jeg å huske.

Og de to Lego-settene, kostet tilsammen rundt 1000 kroner vel.

(Hvis jeg ikke tar helt feil).

Så jeg ble litt glad, for det var en fin julegave.

Men jeg hadde jo togbane fra før, (som jeg hadde fått av onkel Martin, da jeg bodde i Mellomhagen.

En togbane som jeg hadde med til faren min, mener jeg å huske, for jeg husker jeg brukte transformatoren, da jeg begynte å interessere meg for elektronikk, seinere på 80-tallet).

Men men.

Så onkel Runar syntes vel at jeg var bortskjemt da.

Og 1000 kroner var også mye penger, rundt 1980.

Så jeg var nok ganske bortskjemt, ja.

Men etter å ha jobbet som butikksjef, så vet jeg jo det, at man ikke bør være utsolgt for særlig mange ting, før jul.

Og dette var vel en av de lekene, (den radiostyrte Mercedesen), som fikk størst plass, av lekene, i den reklamebrosjyren, for den leketøyskjeden da, som lekebutikken i Svelvik, var medlem av da, (hvis jeg husker det riktig).

Og jeg var ikke helt fornøyd, selv om jeg fikk Lego-sett, for mer enn det dobbelte, av hva den Mercedesen kosta.

Men men.

Fordi jeg syntes at en radiostyrt bil, hørtes mye artigere ut.

Men men.

Så den lekebutikken i Svelvik, den var kanskje ikke så godt drevet da, siden den ble utsolgt for en av de mest populære lekene kanskje, før jul da.

De kunne kanskje sagt det, (som vi pleide å si på Rimi), at de skulle få tak i den leken, i en annen butikk.

(Eller ihvertfall tilbudt seg å ringe kanskje, (som vi også kunne gjøre på Rimi), til noen av de andre lekebutikkene, i den kjeden da, og spurt om de hadde fler av de radiostyrte bildene, på lager da.

Men så ikke).

Og noen dager, (eller om det var etter jul), så fikk jeg slengt det etter meg, på skolen, husker jeg, fra Anders Røkås, i klassen over meg, at jeg hadde begynt å grine, i lekebutikken da.

(Eller han sa det om meg, til noen andre folk, høyt da, sånn at jeg hørte det).

Så det var derfor jeg skrev det, i et det forrige kapitellet vel, at mora til Anders Røkås, muligens jobba i bokhandelen/lekebutikken, i Svelvik, får hun begynte å jobbe i banken.

Men det kan også ha vært sånn, at hu var innom i lekebutikken, da faren min og jeg var der, eller at hu kjente en av damene, i lekebutikkene, og sladra litt med henne, på fritida, eller lunsjpausen da.

(Og så prata høyt om det her, under middagen hjemme, etter jobben kanskje).

Hva vet jeg.

Noe sånt kanskje.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Tone, (kona til onkel Håkon), sa det en gang til meg, husker jeg, (på den her tida, på begynnelsen av 80-tallet vel), at Tommy, (fetteren min), bare hadde lagt seg ned, under et epletre, (eller noe), i hagen deres, en dag.

Og latt som at han var død da, eller noe.

Også hadde Tone sett det her da, (i et av vinduene, i huset deres vel), og fått sjokk da, og løpt ut.

Også hadde det bare vært Tommy som tulla.

Men men.

Håkon sa også noe om Tommy.

Og det var det, at han hadde gått i søvne, en natt, og gått inn på kjøkkenet deres, i Havnehagen, og tissa oppi ketchupflaska.

Så da Håkon skulle ha ketchup på oste-brødskiva si, (som han pleide å ha), så hadde bare kommet noe tyntflytende greier, ut på brødskiva hans, (eller noe).

Så der var det mye rart som foregikk, i den familien, det er helt sikkert.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, som jeg hadde vært på besøk, på Sand, fra mora mi i Larvik, tidligere på 70-tallet, en gang.

Så hadde jeg fått mast meg til en sånn grønn boks, med 'Slime', en gang, som faren min og Pia og

meg vel, hadde vært, innom bokhandelen/lekebutikken, i Svelvik.

Også hadde jeg klint det grønne, ekle leke-slimet da, på dørhåndtaket, til døra til Ågot.

Så hadde Ågot tatt av slimet, og det hadde falt ned, mellom trappa og huset da, (hvor det var en glippe, husker jeg, på 5-10 centimeter kanskje. Men men).

Men en gang så stod jeg der, også kom Inger, som var gravid, med Susanne vel.

Og da, så ble Runar sur på meg, av en eller annen grunn, husker jeg.

(Han mente jeg hadde gjort noe galt da).

Og en gang, som jeg var på do, på doen til Ågot, når Runar og dem, også var der.

(Jeg bæsja da, for å si det sånn).

Så gikk Runar, på do, etter meg, og da kom han rett ut, husker jeg, og sa det, at jeg hadde bæsja, på setet.

(Men det syntes jeg hørtes rart ut, husker jeg.

For jeg pleide ikke å gjøre det, for å si det sånn.

Mora mi pleide å sjekke etter meg, og klagde, hvis det var noe galt, når jeg gikk på do, da jeg bodde hos henne, husker jeg, (for jeg tulla med dobørsten en gang, husker jeg, i Storgata, (da jeg var sånn 3-4 år vel), sånn at det kom bæsj på den, for jeg skulle liksom vaske doen da, for jeg huska det, at dem hadde en sånn dobørste hos Ågot også da, og jeg forsvarte meg med at Ågot gjorde det sånn. Men men).

Men Runar viste Ågot og meg da, (og alle andre som ville se vel), at det var noe bæsj på setet da.

Men når jeg tenker på dette nå, så lurer jeg på det, om det kan ha vært Runar selv, som har tatt bæsj fra seg selv, eller noe, og klint på setet da.

For jeg kan ikke huske det, at jeg har vært plaga med det, hverken før eller siden, at det har pleid å komme bæsj, på setet, når jeg har gått på do.

Men men.

Hvem vet.

Det virker litt rart ihvertfall, syntes jeg nå.

Så et lite varsko, for onkel Runar, han hadde nok et horn i siden til meg, vil jeg nok si.

Husker jeg, fra den gangen som Inger var gravid, med Susanne, (eller om det var Øystein), og Runar ble så sinna på meg, bare fordi jeg stod på trappa til Ågot der.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, den første vinteren, som jeg bodde på Berger vel.

Så gikk Geir Arne Jørgensen og jeg, samtidig, hjem fra skolen.

Vi kjegla vel litt, må man vel kanskje si.

Geir Arne tøffa seg og kasta en isklump, som lå langs veien, på en bil, som kjørte forbi da.

Så måtte jeg også tøffe meg, syntes jeg, (siden vi var uvenner da, og jeg var ny på Berger, så vi liksom tøffet oss, for hverandre da).

Så kasta jeg også isklump.

Men den bilen stoppa med en gang da, i den bakken, før butikken til Oddmund Larsen, på Sand der da, (etter at man har gått forbi Gamlehjemmet der, for de som er kjent).

Også var det Lensmannen i Svelvik.

Eller to lensmenn, tror jeg det var.

(De kjørte i en sivil bil da.

Og var vel ikke i uniform, mener jeg å huske).

Og dem spurte meg hva jeg het da.

Jeg syntes det var urettferdig, at jeg skulle bli skrevet opp, på grunn av det her da, når det egentlig var Geir Arne, som hadde starta, med den her kastinga, av isklumper, på biler da.

Og jeg liksom måtte være like tøff da, siden jeg var ny på Berger/Sand da, syntes jeg.

Men men.

(Og jeg syntes det var flaut å bli skriv opp av politiet da.

Hva nå det egentlig innebærte).

Så jeg bare fant på et navn, og sa det, at jeg het 'Kåre Kristiansen'.

Og da, så sa Geir Arne det, at 'nei, du heter Erik Olsen du'.

Noe sånt.

Også skreiv politiet opp Erik Olsen da, (eller om det var Erik Ribsskog).

Så Geir Arne både begynte den her kastinga, av isklumper, (og han ville ikke la meg gå ifred da, på skoleveien).

Og han sladra også, til politiet i Svelvik da, om at jeg jugde på navnet mitt.

(For jeg hadde aldri fått tilsnakk av politiet, for noe før, de årene jeg hadde bodd hos mora mi i

Larvik.

Så jeg fikk litt sjokk da.

Og fant på et falsk navn da.

Så sånn var det).

En gang, som jeg gikk forbi et hus, i Hellinga vel, på vei til skolen, (hvor faren min seinere sa det, at en politimann bodde vel).

(Det var et sånt 'vokt dem for hunden'-skilt der, ihvertall).

Så mener jeg at han politimannen, stod utenfor leiligheten sin, når jeg gikk til skolen, en morgen, og sa høyt til seg selv, noe sånt som, at 'det er han som oppga falsk navn til politiet, ja', eller noe.

Men politiet skjønte nok ikke det, at Geir Arne og jeg, hadde et sterkt uvennskap, og derfor brydde oss mest, om å tøffe oss, for hverandre, og jeg ihvertfall, brydde meg mindre om det, hva folk i forbipasserende biler, måtte mene.

Fordi jeg kunne nesten ikke vise meg som svak, ovenfor Geir Arne Jørgensen, for da hadde nok han banka meg opp, og tulla fælt med meg, omtrent hver dag, resten av 80-tallet, (og sikkert senere også), vil jeg nok tippe på.

Men men.

Faren min advarte jo farmora mi og meg, mot Geir Arne Jørgensen, husker jeg, før det her da.

Og derfor var jeg spesielt på vakt, ovenfor han da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, så så jeg også det at en hjulkapsel, falt av den grønne Mercedes stasjonsvogna, til Havre, som hadde Sandbu Tepper, når jeg gikk fra ved Gamlehjemmet der, og bort til Ågot.

Jeg tror jeg tok med den hjulkapselen, til faren min.

(For jeg syntes at Mercedes var en fin bil da).

Og faren min hørte vel med Havre.

Men jeg fikk vel beskjed om det, at jeg bare kunne beholde den hjulkapselen, tror jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Sommeren 1980, så dro onkel Runar sin familie, og onkel Håkon sin familie og Stenberg-familien, (en familie fra Bergeråsen, som vår slekt kjente godt da), og faren min, Haldis, Christell og meg, til Jugoslavia.

Hva som skjedde under den ferieturen, tenkte jeg at jeg skulle skrive mer om, i det neste kapitellet.

Vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 15: Jugoslavia

Jeg har hatt noe av det jeg skrev om, i de to forrige kapitlene, litt i bakhue, i dag og i går vel.

Og det er en par ting jeg har glemt å skrive om, eller som jeg burde korrigere vel.

Og det første, det er det, at det er mulig at det var hun Connie, i klassen over oss, på Berger skole, som dro ned shortsen, til hu Siw Anita, het hu vel, (hu med det brune håret vel), sånn at jeg så rumpa hennes, en gang, i en ballspil-valgfag-klasse, eller noe, som jeg vel bare ble plassert i, siden jeg flyttet til Berger, midt i tredje klasse.

Så sånn var det.

En annen ting jeg glemte å skrive om, var at den første tiden jeg bodde på Berger, så lekte jeg ikke bare med han fem år yngre fetteren min Tommy, for å si det sånn.

Jeg syntes vel at det var litt kjedelig og flaut kanskje, (siden Tommy var yngre enn meg da).

Jeg gikk også rundt i naturen, rundt Bergeråsen, og så.

Jeg gikk fra nedenfor 'Teskjekjærringa' der, nederst i Havnehagen, (for de som er kjent på Bergeråsen), også gikk jeg langs Drammensfjorden bortover da, sørover, i retning Berger da.

Jeg fant en slags felle, (eller noe), i fjellet der, når jeg ikke kom meg videre.

Men jeg prøvde å åle meg inn, i en sprekk, i fjellet, (ved siden av fjorden), som var så lav, at jeg såvidt kom meg inn der.

(I håp om at jeg ville komme ut på en strand, eller noe, på den andre siden da).

Men den sprekken, i fjellet, ble trangere og trangere, og ledet vel ingen steder vel.

Så når jeg lå noen meter inn i den bergsprekken da.

Uten å komme ut noen steder.

(Det var nesten sånn at man ble fanget der).

Så merka jeg det, at det ble høyvann da, og at fjorden, (som var ganske stille), ble høyere og høyere, sånn at det nesten rant vann, inn i den bergsprekken, som jeg hadde ålt meg inn i da.

Så da ble jeg litt redd husker jeg.

(Jeg husker også at jeg fortalte om det her, til Carl Fredrik Fallan, i klassen, noen uker seinere vel.

Men men).

Også måtte jeg rygge da.

Og liksom krype baklengs, (og litt oppover), ut av den fjellsprekken da.

Og det tok litt tid, så jeg ble litt nervøs for at jeg kanskje ville sette meg fast der, når jeg liksom 'rygget' ut da.

Og jeg var også litt redd for det, at vannet kanskje ville stige, og komme over den sprekken i fjellet, før jeg kom meg ut derfra.

Sånn at jeg ville drukne der da.

Men jeg kom meg ut før det skjedde da.

Men jeg fikk meg en skrekk i livet, da liksom, kan man si.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Det var ikke sånn at jeg krøyp inn i den fjellsprekken igjen, for å si det sånn.

Men men.

Dette kan kanskje ha vært en dyrefelle fra steinalderen, eller noe, har jeg tenkt, i det siste.

Eller noe sånt?

Eller kanskje den formen på fjellet, bare var naturskapt.

Hvem vet.

Det var vel granitt, eller noe, det her tror jeg.

(Eller noe rødlig stein, av noe slag.

Så det var ikke noe sånn stein, mener jeg, som lett ble formet av vind og sjø heller, hvis jeg skulle tippe.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på).

Jeg klatret vel over den 'fellen', eller bergsprekken, istedet, (eller om jeg bare vasset i vannet, forbi det stedet).

Det husker jeg ikke helt nå, for å være ærlig.

Men jeg kom meg ihvertfall videre bortover.

Og var langt forbi Ulvika osv., da.

Og var kanskje nesten ved Berger brygge da, som man kommer til, hvis man går langt nok, langs fjorden, den veien.

(Nå er det kanskje en fjordsti der, eller noe.

Så jeg var kanskje en pioneer, når det gjaldt å starte sånne naturstier, som det finnes masse av, nede i Nevlunghavn osv., mener jeg å ha sett, ihvertfall.

(For å tulle litt)).

Men men.

Ikke langt fra Berger brygge sikkert, så fant jeg noe jeg trodde var en flåte.

(Jeg var nok litt anspent, av å nesten bli fanga, i den 'fella' da, og nesten drukne der.

Og var ikke vant, til å gå langs fjorden, den veien.

Som er et område, som kunne være litt vanskelig å gå gjennom.

Så det var egentlig en europall, som jeg så.

(Som kanskje hadde falt av et skip da, og flytt iland, mellom Bergeråsen og Berger et sted da.

Noe sånt).

Men jeg skjønte ikke med en gang hva det her var.

(Enda jo faren min og dem, hadde masse Europaller, som dem stabla sengedeler og esker og sånn på, borte på verkstedet deres, på Sand da.

Så sånn var det).

Jeg hadde blitt litt kjent, med Stefan og Daniel, (to mørkhårede gutter, litt yngre enn meg, som bodde i Ulvikveien), gjennom Tommy muligens.

Så prata jeg med en av de, (Stefan vel, tror jeg, han eldste), dagen etter, eller noe.

Og forklarte det, at jeg hadde funnet en flåte da, nede ved fjorden.

Så dro jeg med han Stefan da.

Så gikk vi like langt, borti der, igjen.

(Det tok vel kanskje en drøy halvtime, eller noe, å gå dit.

Noe sånt).

Også sa han Stefan da, at 'det der er en pall'.

(Og ikke en flåte da).

Da så jo jeg det og.

Men jeg var kanskje ikke vant til å finne ting, i fjordkanten da.

Så sånn var det.

Men en sånn Europall, er jo verdt en del i pant, har jeg lært etter å ha jobbet som butikksjef, i Rimi.

Jeg mener at vi telte de, da vi hadde varetellinger, i Rimi, og skreiv opp en verdi på mellom 100 og 200 kroner, på de kanskje.

(Hvis jeg ikke husker helt feil da).

Men men.

Så noen fant kanskje den pallen seinere, og panta den, inne i Drammen, eller noe, kanskje.

Det hadde kanskje vært mulig.

(Selv om det kanskje hadde vært litt vel mye stress).

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Onkel Håkon, sa også en gang forresten, til meg det, om sønnen hans Tommy, (min fetter da).

At Tommy så så mye på svensk TV, (barne-TV da), siden vi hadde fellesanlegg, på Bergeråsen, med to svenske og en norsk TV-kanal, (vi fikk inn alle de tre kanalene omtrent like bra, på TV-ene våre vel, vil jeg si, uten noe skurr, eller noe. Men men).

Tommy så så mye, på svensk TV, sa Håkon, at Tommy sa 'groda' istedet for 'frosk'.

Så sånn var det.

Men men.

Og onkel Håkon, var også litt svensk.

For både faren min og onkel Håkon, hadde Walkie-talkie-er.

(Som var 70-tallets svar på internett-chatting kanskje).

Og faren min kalte seg for 'Snekkern på Bergeråsen'.

Så hvis noen ville prate med faren min, på Walkie Talkie da, (som faren min hadde stående, i

Hellinga 7B).

Så måtte de rope på en åpen kanal da, (som alle kunne høre på).

(Kanal 3 vel).

'Snekkern på Bergeråsen, Snekkern på Bergeråsen, kan du høre meg?'.

Noe sånt.

Og hva kalte Håkon seg, på Walkie-talkie-nettet?

Jo, han kalte seg 'Anka på Bergeråsen'.

Jeg spurte Håkon en gang, om hvorfor han kalte seg Anka.

(Eller om det var faren min jeg spurte).

Jo, det var fordi at Donald Duck het Kalle Anka, på svensk.

Så det var noe svensk med både Tommy og Håkon, må man vel si.

Eller kanskje noe østlig?

Håkon pleide seinere på 80-tallet, (etter denne Jugoslavia-ferien, som alle tre sønnene til Ågot og Øivind var med på, å dra med kjærring og ungær, (som Håkon sier), til Romania vel.

(Eller om det var Bulgaria).

Og der hadde han blitt bedt med hjem til en lokal familie, husker jeg at Håkon fortalte.

Dette var vel før jernteppet falt, så det var litt spesielt, og nesten litt som å være spion, husker jeg nesten at jeg tenkte, når Håkon fortalte om den her øst-europeiske bekjentskapet da, som han hadde skaffet seg og familien sin.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg skrev at vi hadde felles TV-antenne, på Bergeråsen, som ble kalt for fellesanlegg.

Og det fellesanlegget, det ble eiet, av Bergeråsen Vel, mener jeg.

Og der ville ikke faren min være medlem, av en eller annen grunn.

Så han betalte ikke avgifta til Vel-et da.

Ihvertfall ikke da jeg bodde i faren min sin leilighet, i Leirfaret 4B, husker jeg.

Men men.

Så faren min var litt sånn snål kanskje, han stemte Fremskrittspartiet, allerede da de var et lite fire prosent-parti, på begynnelsen av 80-tallet, og betalte ikke Vel-avgifta, og lot sønnen sin bo alene og snøyt på skatten vel, og sånn da.

Men men.

Så det var nesten sånn, at det var litt vanskelig å ta faren min helt seriøst, husker jeg.

Han drakk også hver kveld, (jeg kan ikke huske en kveld han ikke drakk, ihvertfall), og var kanskje litt som Fleksnes da.

Hva vet jeg.

(Hvis han ikke bare later som at han er litt som Fleksnes da, men kanskje er veldig smart og lur, og later som at han er litt dum, noen ganger.

Hvem vet.

Men men.

At han er litt slu liksom.

Jeg er ikke helt sikker, for å være ærlig.

Men men).

En gang fortalte faren min, at før Håkon ble atten år, så kjørte de, (og onkel Runar vel, som da var enda yngre), til Sverige, i en bruktbil da antagelig, som faren min vel hadde da.

Også hadde faren min latt Håkon kjøre bilen, (av en eller annen grunn).

Også kom politiet bak dem.

Og da måtte han og Håkon, bytte plass, i bilen, mens dem kjørte.

For Håkon hadde jo ikke førerkort.

Så hvorfor faren min lot Håkon kjøre, det veit jeg ikke.

Men faren min hadde kanskje kjørt langt da, så han var kanskje trøtt.

Hva vet jeg.

Og hva de gjorde i Sverige?

Jo, de var sånne 'raggare', tror jeg, (en form for råner vel?), som det var ganske populært å være, på 60-tallet vel.

Så sånn var det.

Så de kjørte vel bare rundt for moro skyld da, tror jeg, og kanskje for å drikke og feste og møte

damer og sånn kanskje da.

Hvem vet.

Noe sånt vel.

Men men.

Jeg kom også på det, at fra da jeg bodde på Bergeråsen, så husker jeg at de gutta på ungdomsskolen, osv., de brukte et uttrykk, som het 'å ta en stille Anders', var det vel, (om å runke da).

Så det kan kanskje ha vært, på grunn av den episoden, som jeg skrev om, i et av de forrige kapitlene.

Nemlig om den gangen, som Anders Røkås, satt med 'bennern', i guttegarderoben, på Berger skole, når vi andre kom inn fra Ballspil-valgfag-klassen, (eller om det var en delt gymtime, jeg husker ikke det helt).

Det tenkte jeg på nå, tilfeldigvis, at det kanskje kunne ha vært fra den episoden, som det uttrykket stammer.

Hva vet jeg.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg skrev også om det, at når man fisket makrell osv., fra en båt, som lå ankret da, utenfor Ulvikfjellet, for eksempel.

At man skulle la søkket synke til bunnen av fjorden, og så dra det 2-3 armlengder, eller alen opp.

Men det heter ikke 'alen', kom jeg på nå, tidligere i dag vel.

Det heter 'favner'.

Så da var jeg litt dum, og dreit meg ut litt vel, når jeg skrev 'alen' istedet da.

Men det er over tjue år siden, at jeg har vært ute med båt, på Drammensfjorden, (eller andre steder), for å fiske og sånn da.

Så sånn er det.

Men men.

Så jeg tror ikke jeg klarer å knyte halvstikk lenger.

Det var en knute, som faren min lærte meg, for å fortøye båten da.

Men det er også over tjue år siden, at jeg knøyt en sånn knute.

(Og en gang, så ble båten til Haldis knust, noe jeg skal skrive mer om seinere, etter at jeg brukte

båten sist vel.

Selv om det var etter at sesongen var ferdig, (fant jeg ut, da jeg leste om den kjente høststormen, i Aftenpostens Tekstarkiv), så faren min burde kanskje ha tatt opp båten da.

Men men).

Faren min brant forresten også bråte en gang, borte på 'Jordet til Lersbryggen', (ved huset til farmora mi), på Sand, husker jeg, en gang midt på 80-tallet vel.

Dette kom jeg på, når jeg leste det jeg skrev i går, igjen, etter at jeg publiserte det kapittelet, fra en PC, på biblioteket, her i Sunderland, tidligere idag da.

Så sånn var det.

Det stod også en lang stund vel, noen tønner, ikke langt fra inngangen til verkstedet vel, som jeg ikke fikk lov til å røre, på begynnelsen av 80-tallet, (var det vel), husker jeg at faren min sa.

(Uten at jeg egentlig skjønte, hva som var i de tønnene.

Men det var kanskje innholdet i de, som faren min brant, borte på det jordet da, litt ut på kvelden, en høstdag kanskje.

For jeg mener det hadde begynt å bli litt mørkt.

Hvis jeg ikke tar helt feil.

Men men).

Bare noe jeg tenkte på.

Så over til selve Jugoslavia-ferien.

I forkant av ferien, så hadde faren min, dratt meg med, til en klesbutikk, i Storgata, i Svelvik, (ikke langt fra ungdomsskolen vel), og jeg hadde fått blant annet, en hvit t-skjorte, med blått Moskva-OL-trykk.

For det var sommer-OL, i Russland, den sommeren, som vi dro til Jugoslavia da.

Det var kanskje litt rart, at jeg fikk Moskva-OL t-skjorte, i og med, at Norge vel boikottet det OL-et, (sammen med de fleste andre NATO-land vel), pga. den forrige krigen i Afganistan vel, mellom Sovjet og afganske fjellkrigere vel, (støttet av USA vel), som Sovjet etterhvert tapte vel.

Sovjet gikk inn i Afganistan, like etter at jeg flyttet til faren min, mener jeg.

Og en annen ting, som var i nyhetene på den tiden, var det at Shaen av Iran, ble styrtet, og Ayatolla Khomeini, dro til Iran, fra Paris, (hvor han levde i eksil), og tok over makten i Iran da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Faren min, måtte ofte jobbe overtid, på familien vår sitt verksted, har jeg skrevet om, i et av de forrige kapitlene.

Og så også i denne ferien.

Runars familie, Håkons familie og Stenberg-familien, (det var Roger Stenberg, med kone, (som jeg ikke husker navnet på nå vel), og døtrene Hege, (som var et år eldre enn meg vel), og Gry, (som gikk i klassen min).

Disse skulle bo i telt, nede på en campingplass, i Jugoslavia.

Dette var på Istra-halvøya, (ikke langt fra grensen til Italia), og jeg lurer på om byen het Rovinj.

Noe sånt.

Men men.

Runar, Håkon og Roger og dem, begynte å kjøre ned til Jugoslavia, en dag eller to, før oss vel.

For det var en levering, som faren min måtte gjøre ferdig.

Før Håkon og dem kjørte nedover, så hadde jeg prata litt med han, om ferieturen, (som jeg gleda meg til da), i stua til Ågot og Øivind, mens han hadde pause kanskje da, fra verkstedet.

Jeg hadde jo vært i Tivoli, i København, med mora mi og Arne Thomassen, sommeren 1978 vel, (altså to år før det her), som jeg har skrevet om, i et tidligere kapitell.

Og faren min visste kanskje ikke dette da, at jeg hadde vært der, men sa noe om det, til meg vel, at vi kanskje skulle i Tivoli, i København, på veien ned til Jugoslavia.

Så nevnte jeg det til Håkon da, en gang faren min var nede på verkstedet, og jobba vel.

Og da sa Håkon det, at det var et mye artigere tivoli, litt utenfor København, enn det kjedelige, (og gammeldagse vel), tivoliet, som var i København sentrum da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

(Uten at jeg vet om Håkon og dem kjørte innom det tivoliet, på veien ned til Jugoslavia, for faren min, Haldis, Christell og jeg, vi dro altså for oss selv da, en dag eller to, etter de andre.

Men men).

Så sånn var det.

Så en sommer ettermiddag vel, så satt Christell og jeg, og venta, på at vi skulle starte kjøreturen da, nedover mot Jugoslavia, på tunet, (må man vel kanskje kalle det området), mellom huset til Ågot og verkstedet da.

Vi satt i baksetet, på min fars første amerikaneske stasjonsvogn, (mener jeg det var, ihvertfall).

Han fikk en ny sånn stasjonsvogn, seinere vel, som var stort sett lik.

Det som var bedre, på den nye amerikanske Ford stasjonsvogna, som faren min hadde, fram til han fikk seg en ny Mercedes 230E vel, rundt 1984 vel.

Det var det, at på den andre amerikaneren, så var det noen små seter, helt bakerst, som kunne slås opp, og 2-3 unger kunne sitte der da, i en slags sofagruppe, eller noe.

Så den bilen var nesten som en minibuss, må man vel kanskje si.

Faren min pleide å registrere de amerikanerne sine, i Sandvika, mener jeg han sa.

For tollerne var greiere der vel, enn i Drammen og Oslo da.

Noe sånt var det vel, at faren min sa vel.

Så det var mulig, at det var DE-skilter, på de her første to amerikanerne, til faren min, (som jeg vel også hadde på en Toyota HiAce en gang, som jeg skal skrive mer om seinere).

Det er mulig.

Men men.

Jeg spurte Christell, (i baksetet der da), om 'de' skulle innom Tivoli i København da.

(Jeg mente Haldis og Christell, siden jeg ikke regna oss for å være en familie, egentlig.

Jeg var ikke så vant til Christell og Haldis, for faren min hadde bare kjent dem, i et par-tre måneder vel.

Og jeg hadde vel bare vært på besøk hos dem, en fire-fem ganger kanskje.

Noe sånt vel.

Og likte ikke det her noe særlig, at jeg måtte bo alene, og ikke fikk bo nede hos faren min og Haldis og dem heller da.

Men men.

Så sånn var det).

'Jeg vet ikke', svarte Christell da.

Så satt vi der, i noen minutter til da, og venta da.

Og faren min og Haldis, de dukka ikke opp der.

Og plutselig så smatt Christell ut av bilen og inn i huset til Ågot, og fortalte det, at hu var sulten, til Ågot.

(Det var kanskje litt knytt stemning, mellom oss, i bilen, siden jeg sa 'dere' enda vi vel egentlig var 'oss', ihvertfall på den ferien men.

Men men).

Ågot spurte Christell, om hun ville ha brødskive, (Ågot sitt gode, hjemmebakte brød), med skinkeost.

Og det ville Christell ha, husker jeg.

Jeg visste ikke helt, hva jeg skulle synes om det her, at Christell fikk mat av farmora mi, osv.

(Hu og Haldis og dem, hadde jo allerede 'rappa' faren min, for å si det sånn).

Så jeg fløy ut på den andre siden av huset til Ågot, og sparka fotballen min, en del ganger, hardt i kjellermuren da.

For å få ut litt spenning og vel aggresjon da.

(Siden jeg syntes det, at Christell kanskje var litt frekk da.

Men men).

Så sånn var det.

Men men.

Så kjørte vi da.

Jeg hadde noen mynter, fra da onkel Runar, faren min og meg, var i Kiel, noen måneder før vel.

Og jeg hadde vel også funnet noen andre utenlandske mynter, i skuffene, i reolen til faren min.

Noe sånt.

(Og jeg hadde kanskje noen mynter fra Danmarksturen, med mora mi og Arne Thomassen, to år tidligere.

Selv om jeg tviler litt på det egentlig men, de myntene var nok fra tida jeg hadde bodd hos faren min, tror jeg.

Men men).

Jeg prøvde å finne på noe å gjøre, i baksetet av bilen.

Og jeg spurte Christell, om hun ville bli med, på å kaste mynt eller kron, eller noe.

Men da fikk jeg klage fra faren min da, at det ikke var noe populært, (av en eller annen grunn).

Det er mulig at Christell ble med å spille mynt eller kron, (eller hva det var), likevel.

Det er mulig.

Det husker jeg ikke helt.

Men men.

Vi kjørte til Helsingborg, husker jeg.

Og vi startet ganske sent, så den første overnattingen, den var mellom Gøteborg og Helsingborg, mener jeg.

På et ganske anonymt motell, eller noe, vel.

Dagen etter, så diskuterte faren min og Haldis, og de ble enige om det, at vi skulle dra innom hu jenta, som jeg skrev om i et tidligere kapittel, at Ågot hadde sagt om, at hu var så forelska, i onkel Håkon, at hu klatra opp i et tre, og ble der hele natta.

Så sånn var det.

De bodde i en 'betong-forstad', vil jeg si, til København.

Vi ringte på, og fikk komme inn i leiligheten deres da, som var i en blokk da, noe lignende av i Groruddalen kanskje.

Så sånn var det.

Hun jenta, var blitt en dame, i 30-årene vel, da, og hun bodde der sammen med en danske vel.

Jeg syntes det var litt kjedelig der, og da foreslo noen at jeg kunne gå i butikken, hvis jeg ville.

Og Haldis lurte på om Christell ville være med, og det ville hun visst.

Vi gikk bare hundre meter, eller noe, så var vi i en Coop-butikk, eller noe, vel.

Jeg syntes det var artig, å se, i danske butikker, for de hadde andre varer da, enn de norske hadde.

Jeg gikk rundt der, og fant en vannpistol, i grønn plast vel, og et dansk Donald Duck da, (som het Anders And), og jeg kjøpte også et sånt pinne-is-sett, som man skulle blande melk eller vann i, og fryse vel.

Noe sånt.

Christell kjøpte en ting vel, (etter en god stund. Jeg lot henne gå rundt i butikken der aleine. Hun var jo drøye to år yngre enn meg, som fylte ti år, den sommeren, så jeg hadde vel liksom ansvaret for henne der da, i den butikken, vel. Men men).

Men men.

I bilen, så virka jeg litt dum, siden jeg hadde kjøpt et sånt is-sett, viste det seg, som man trengte fryser til.

(Vi hadde jo ikke det i bilen, for å si det sånn.

Så det is-settet bare kasta jeg vel.

Men men.

Så sånn var det).

Vi kjørte til en ny ferje-havn, (muligens for ferja til Puttgarten, tror jeg).

Der gikk det en eldre brite, på fortauet, når vi kjørte til ferjeleiet.

Det var en engelsk lord, eller noe, mente faren min.

(Han hadde vel flosshatt, osv., tror jeg.

Og faren min prata vel litt med han, tror jeg.

Han hilste vel ihvertfall, ut av bilvinduet.

Men men).

På ferjeleiet, så var det mange biler.

Det var juli måned, mener jeg, og sola steika.

Jeg og Christell gikk rundt der, blant bilene osv., før bilene begynte å kjøre da.

Jeg gikk rundt med den grønne vannpistolen min, og plutselig, så dukka det opp en tysker, i 20-30 åra kanskje, som hadde et forfærdelig brannsår, på armen, og som sa 'wasser, wasser', vel.

Så jeg skjønte ikke hva annet jeg kunne gjøre, enn å sprute vann, med vannpistolen min, på brannsåret hans da.

Tyskeren ble fornøyd, etter to-tre vanlige sprut med vannpistolen vel.

Så det var ikke så mye vann han trengte, for å roe ned brannsåret sitt, (virka det som for meg, ihvertfall).

Mens jeg stod og spruta, med vannpistolen min, på brannsåret, (som dekket ganske mye av armen), til han tyskeren, så gikk Christell tilbake, til faren min og Haldis, i bilen.

Jeg gikk også tilbake, etter at han tyskeren var fornøyd da.

Men da lurer jeg på om Christell hadde sagt noe 'dritt', om meg, eller noe, for da var faren min sur på meg, virka det som for meg, ihvertfall.

Noe sånt.

Men men.

Så kom vi over til Tyskland, og vi stoppa på bensinstasjoner, langs Autobahn, husker jeg, hvor de hadde mye artig godteri, som de ikke hadde i Norge da.

Jeg kjøpte vel stort sett cola, på flaske stort sett vel, (selv om de vel hadde bokser, i Italia, lurer jeg på ihverfall), og forskjellig godteri da.

For hvert land vi kjørte inn i, så fikk jeg mast meg til, å få litt penger da, (kanskje tilsvarende 10-20 kroner), i det landets valuta da.

Og det var ikke sånn som i våre dager, at nesten alle landene hadde Euro.

Neida, i Tyskland, så hadde de på denne tiden tyske mark.

I Italia hadde de Lire, og i Østerrike, så hadde de Schilling.

(Vi kjørte en annen vei, enn Runar og Håkon og dem gjorde, ned til Jugoslavia.

De kjørte vel rett fra Tyskland til Italia, mens vi kjørte innom Østerrike, etter Tyskland, mener jeg det må ha vært.

Vi var ihvertfall i Østerrike, husker jeg, og det tror jeg ikke de andre var, for å si det sånn.

Men men).

Den andre natten, så lå vi over, i et gammel murbygning, eller noe vel.

Faren min sa det, husker jeg, da vi hadde lagt oss.

(Faren min, Haldis og Christell lå i dobbelsenga der, mens jeg lå i en enkeltseng som stod langs den veggen, som var ovenfor fotenden vel, av senga deres da.

Noe sånt).

Det siste som ble sagt, før vi sovnet den natten, var vel det faren min sa, om at jeg lå på den plassen, hvor de kasta beinrester og sånn, fra maten, i gamle dager, i den middelalderbygningen da, (eller hva det var).

Jeg bare syntes det var som en morsom vits, husker jeg, og så sovna jeg vel, tror jeg.

(Sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Den tredje dagen, så kjørte vi videre på Autobahn.

(Tyskland er et ganske langt land, fra fra nord til syd, må jeg si.

men men).

Vi kjørte innom en restaurant nord i Tyskland, dagen før vel.

Som jeg glemte å skrive om vel.

Etter at vi tok ferja til Puttgarten vel.

(Det var en sending fra sommer-OL, i Moskva, husker jeg, på TV-en som stod på, i et hjørne vel, av den kroa, eller kafeteriaen da).

Og jeg gikk på do, husker jeg.

Og jeg var glad i automater og sånt.

Så jeg la noen penger, på en ballong-automat, (eller noe), som var på doen der.

Og begynte å blåse opp den ene ballongen da, mens vi gikk ut i bilen igjen, etter at alle var ferdige med å spise.

Haldis spurte om jeg visste hva de ballongene egentlig var.

Men jeg svarte 'nei' da.

Det var noe greier som menn hadde på tissen, (når de hadde sex), sa Haldis, (mens hu lo eller smilte litt vel).

Altså kondomer da, som jeg seinere har lært meg, at er det riktige navnet, på sånne 'ballonger' da.

Men men.

Så det var jo så driti ut, for å si det sånn.

Men men.

Da sa jeg bare 'æsj', (eller noe), og kasta de rare ballongene ut av vinduet på bilen, når vi starta å kjøre igjen, var det vel.

Noe sånt.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Når vi var ferdige å kjøre for dagen, den tredje dagen, så var vi fremdeles i Tyskland, som sagt.

Denne gang lenger sør i Tyskland, naturlig nok.

Vi overnattet på et litt mer moderne sted, denne gangen.

Da vi gikk inn på rommet, så gikk Christell og jeg først inn.

Og vi reagerte med en gang, da vi så hvordan lesestoff, som hotellet hadde liggende framme, for gjestene sine.

Det var 'Das Beste'.

Og 'das', det reagerte både Christell og jeg litt på da.

For det var jo et fy-ord, mer eller mindre, for å si det sånn.

Men men.

Både Christell og jeg, fikk ti tyske mark vel, (eller noe), av faren min, for å gå å spille, på automatene, som det var veldig mange av faktisk, (kanskje 10-20 stykker), i en hall, like ved kafeteriaen, eller restauranten, på hotellet.

(Vi fikk vel beskjed om å bli borte en time eller to vel, mener jeg å huske litt vagt vel.

Noe sånt).

Så vi spilte på enarmede banditter osv., da.

10 tyske mark, det var cirka 30 kroner vel, på den tiden.

Drøye 30 kroner vel.

Noe sånt.

Så det var ganske mye penger, på den tiden.

Men men.

Men de kunne forsvinne fort, på sånne automater da.

Jeg ble litt lei av automater, og prøvde å kjøpe brus der, i restauranten, (som var rimelig folketom da).

Jeg hadde jo lært hva 'vann' var, og jeg viste at i Norge, så ble brus også kalt for mineralvann, (fra å ha lest på etikettene til Villa Farris, eller noe, i Norge da. Men men).

Så jeg spurte om 'mineral vasser', eller noe.

Og han kelneren, (en mann i 40-50 årene), spurte om jeg sa 'mineralenvasser' vel.

Noe sånt.

Og da skjønte han at jeg skulle ha noe brus-aktige greier da.

Og jeg klarte kanskje å kjøpe en flaske cola, hvis jeg ikke endte opp med en flaske selters, eller noe.

Hvem vet.

Noe sånt.

Men men.

Så husker jeg vel ikke noe mer fra den dagen.

Det er mulig at vi spiste middag, på en kro, før vi dro til det her hotellet, (eller motellet), eller hva

det var.

(Et ganske hyggelig sted var det vel, tror jeg.

Selv om det kanskje var litt mange automater der.

Det er mulig.

Men men).

Så sånn var det.

Jeg husker at vi kjørte, på Autobahn, rett utenfor Munchen, (hvis jeg ikke husker helt feil).

(Jeg husker at vi kjørte forbi Frankfurt og Stutgart, og de byene der).

Så kjørte vi vel til Østerrike, mener jeg.

Ikke til Wien, men til i nærheten av Salzburg, mener jeg.

Først må jeg skrive litt mer om, hvordan det så ut, et stykke sørover i Tyskland, hvor vi havnet etterhvert vel.

Vi var kanskje i Tyrol, eller noe.

Jeg er ikke helt sikker.

Men på mange høyder, så lå det et slott, eller en borg da, fra middelalderen sikkert.

Det var flust av sånne slott, vil jeg si.

Det var ganske morsomt å se på, husker jeg.

Nesten som i en film, eller noe.

Men men.

Så kjørte vi inn i Østerrike.

Og jeg syntes det var artig, å stoppe, i hvert land, og kjøpe noe lokalt godteri da.

Så vi stoppa på en butikk/kafeteria, som ligna nesten litt på kafeen, på Berger, (den butikken lå på toppen av en bakke vel, på samme måte som Berger-kafeen da, hvis jeg husker riktig. Men men).

(Bortsett fra at Berger-kafeen ikke hadde matbutikk-del da).

Før vi gikk inn der, så ga faren min Christell og meg, beskjed om det, at vi måtte si 'danke shøn', når vi fikk tilbake penger.

Dette understreket faren min, husker jeg.

Så gikk vi inn i butikken.

Jeg fant noe kinder-godteri, eller noe sånt, kanskje.

Noe sånt.

Men så var det en TV, inne i kafeteria-delen, av den ganske hyggelige og rolige butikken da.

Og der var det reklame, for noe halspastiller, kanskje, (hvis jeg skulle gjette).

Man kunne se det, at en alpinist, kjørte slalom, ned en slalombakke da.

Og jeg, som var fra Bergeråsen, hvor vi bare hadde norsk TV, svensk TV 1 og svensk TV 2.

Jeg hadde jo aldri sett TV-reklame før.

Og syntes at det var interessant.

Det måtte jeg nesten kikke litt på, syntes jeg.

Og stod der kanskje i et minutt eller to da, og så på de forskjellige reklamene, som rullet over TV-skjermen da.

(For jeg skjønte at det var TV-reklame, for jeg hadde hørt om det, kanskje hos Ågot og Øivind, eller noe, at det fantes noe som het TV-reklame da.

Så sånn var det).

Og så kom Christell, (som først hadde gått ut i bilen), tilbake inn i butikken igjen, og maste på meg da, om at jeg måtte forte meg.

(Ikke skjønner jeg hvorfor de andre var så stressa, når det gjaldt den butikken.

Det var jo ikke lang tid, som de reklamene tok.

Og på bensinstasjonene på Autobahn, så fikk vi ikke beskjed om det vel, at det var viktig, at vi sa 'danke schøn').

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Vi kjørte gjennom en del tunneller, på ganske lite trafikerte veier vel, (ihvertfall iforhold til Autobahn da).

Ihvertfall en tunnell, husker jeg, hadde uthogde 'vinduer', ut mot en dal da.

Så man kunne se naturen utenfor, selv om vi var inni tunnellen da.

Så det var veldig artig husker jeg, og denne delen av kjøreturen, var en fin naturopplevelse må jeg si, (ihvertfall når man tenker på det, at det var mange fine, gammeldagse sånne slott og borger man kunne se, omtrent overalt, ihvertfall i et område, sør i Tyskland vel, som jeg husker enda da. Men men).

Det var også sånn, at det var mange vanlige tunneller, på den veier vi kjørte gjennom Østerrike og.

Og en gang, så var det sånn, (husker jeg), at det regnet, i den dalen, som tunnellen startet i da.

Og da vi kom ut av tunnellen, så var vi i en annen dal, hvor det var solskinn da.

(Dette husker jeg også, at Christell kommenterte om, høyt i bilen da.

Men men).

Vi overnattet ikke i Østerrike.

Østerrike strakk seg ikke så langt, fra nord til syd, som Tyskland, (vil jeg si), og vi stoppet vel bare i den butikken, som jeg forklarte om ovenfor, (hvis jeg husker det riktig).

Så sånn var vel det.

Så kom vi til Italia, mener jeg.

I Italia, så kjørte vi på en motorvei, som minnet litt om Autobahn vel.

Det var kø på motorveien, og vi sneglet oss ganske sakte avgårde, i perioder.

Faren min kjørte ikke så fort på Autobahn egentlig.

Jeg husker det, at en mil, tok cirka 10 minutter, å kjøre.

(Eller om det var fem minutter.

Det var noe sånt.

For det var en klokke, på dashbordet foran i bilen, husker jeg, som jeg så på, fra baksetet da).

Så vi kjørte cirka i 100 kilometer i timen vel, på autobahn da.

Vi havnet nesten i en ulykke, hvor en motorsykkel gikk overende vel, den andre dagen i Tyskland vel.

Så etter dette, så tror jeg det, at faren min kjørte litt saktere.

(Selv om vi egentlig vel syntes at det hadde vært morsomt å ta igjen Runar og Håkon og Stenberg-familien og dem, som startet en dag før oss vel.

Så sånn var det).

Men men.

I Italia, så stoppet vi ved en veikro, som var bygget over motorveien, tror jeg.

Noe sånt.

Damene som jobba i kafeterian der, virka litt sure, mener jeg å huske.

Og nesten alle italienere, hadde forresten ganske små biler, husker jeg, (kanskje mye Fiat-er), og skiltene var svarte vel.

Og man kunne ikke se mye natur, langs motorveien.

Dette var på Po-sletta kanskje, eller noe, og det var bygget svære murer, langs motorveien, med kilometervis vel, med reklameplakater da.

Så sånn var det.

Noe sånt.

Jeg kjøpte vel cola etterhvert da, i den restauranten.

(Jeg hadde ikke helt fått smak på pizza og hamburgere og sånn ennå, på den tiden.

Men jeg var vel mest glad i godteri og potetgull og cola da.

Og var kanskje litt likegyldig til god middagsmat, som jeg nok er mer glad i nå da, i forhold.

Men men).

Christell kjøpte fanta, (på boks, muligens vel).

Og hu sa det, husker jeg, at Fanta smakte forskjellig, i de forskjellige landene, som vi kjørte igjennom.

Men men.

(Hu sa det på en litt klagete måte vel).

Men men.

Så sånn var det.

Vi stoppet heller ikke i Italia, for natten, men kjørte bare videre, gjennom Nord-Italia da.

Vi kom så inn i Jugoslavia, og kjørte først feil vel, mot Sarajevo, (hvor det vel hadde vært vinter-OL, noen måneder før.

Noe sånt).

Vi havnet inn i et forferdelig tordenvær, husker jeg.

Så fant vi etterhvert tilbake til riktig vei da.

Det ble etterhvert mørkt, og vi fant et hotell, hvor det var fullt.

(Seinere så prata Runar og faren min, om at de hadde tatt inn på det hotellet, i Nord-Jugoslavia, og at det må ha vært dem, som fikk de siste rommene der.

Så vi tok altså igjen Runar og dem da, (noe jeg gjorde et poeng av, ovenfor Runar da), etter at vi hadde kjørt i fire dager vel, og de i fem dager da.

Noe sånt.

Men men).

Vi kjørte så til et annet, litt mindre hotell vel, med en fin ute-restaurant vel.

Der kjøpte vi hummer, mener jeg å huske, og koste oss med god mat, osv. da.

(Vi var vel litt glade, for at vi var framme, i Jugoslavia).

Dagen etter, så kjørte vi til turistinformasjonen, i Rovinj da, (het det vel).

Faren min sa sånn, at 'we are', også gjorde han noe tegn, tror jeg.

(Jeg mener å huske at det var sånn, ihvertfall).

Vi skulle ikke bo på campingplass, sånn som Runar og Håkon og Stenberg-familien og dem.

Det ville ikke faren min, og vi hadde ikke med telt, eller noe sånt.

Vi leide en leilighet, av en jugoslavisk familie, som bodde vegg-i-vegg med oss, et lite stykke ute på landet, utenfor Rovinj da.

Noe sånt.

Faren min kjøpte en sommerfuglhov til meg, den første dagen vår der, mener jeg.

Og den første dagen, så gikk jeg rundt og fanga sommerfugler der, mener jeg, på noen landeveier, like ved der vi bodde da.

Det var en eng der, som var full av fine sommerfugler.

(Mye finere enn de som var på Jordet til Lersbryggen, for å si det sånn).

Dette stedet kunne kanskje minne litt om Sand, hvor Ågot og Øivind bodde.

Bortsett fra at jeg ikke kunne huske det, at de hadde noen butikker der vel.

Før jeg ble sendt for å fange sommerfugler vel, så hadde forresten jeg og sønnen til den jugoslaviske familien, som vi leide av, krig, med vannpistoler.

Jeg hadde jo den grønne vannpistolen, som jeg hadde kjøpt i Danmark, og han jugoslaviske gutten, hadde en svart vannpistol, som så ut som en Smith & Wesson-revolver vel, fra det ville vesten-tiden da.

(Mens min vannpistol, så mer moderne ut vel, som en Glock kanskje, som de bruker av pistoler i Forsvaret da, (ihvertfall mens jeg var der).

Noe sånt).

Han jugoslaviske gutten, sin vannpistol, så ut som om den var laget av noe hard gummi nesten, eller noe, kanskje.

Mens min vannpistol var laget av hardplast da, husker jeg.

(Jeg har jobbet innen emballasjeindustrien, for Packaging Europe, fra Liverpool, så jeg mener at det materialet, som vannpistolen min var laget i, kanskje var HDPE, eller hva det heter.

Noe sånt.

(Eller kanskje jeg husker feil, jeg begynner å bli litt rusten på de emballasje-materialene nå.

Men men)).

Han jugoslaviske gutten, spurte mens vi kriga, om jeg ville bytte vannpistol med han.

Men det ville jeg ikke da.

Den vannpistolen var jo ny da, så det ble litt dumt, syntes jeg.

Og jeg var ikke så glad i 'kommunist-ting', jeg husker jeg syntes det, at Vesten og USA og NATO og sånn, var veldig bra.

Og vi var jo redde for Sovjet og atomkrig, og sånn, husker jeg.

Så sånn var det.

Så jeg ønska ikke å ha en sånn Østblokk-vannpistol da.

Selv om folka der, vel virka ganske greie, i begynnelsen, ihvertfall.

Hagen deres, var nesten som Ågot sin, på Sand, med blomsterbed, med blomster og planter da, rundt omkring.

Jeg hadde jo sittet i baksetet, på den bilen, i fire dager vel.

Så jeg var litt sånn stiv i kroppen, heter det vel.

Så jeg klarte stadig å tråkke da, i noen av blomsterbedene, mens han jugoslaviske gutten, (som var på min alder), og meg, hadde vannpistol-krig da.

Så sånn var det.

Så det var litt flaut, for jeg pleide vel å ha bedre koordinasjon, når jeg var i Norge, og sånn, da.

Men det var vel den lange kjøreturen, som hadde gjort det, at jeg var litt sånn keitete, eller kløne te, heter det vel.

Men men.

Jeg hadde et sånt gammelt kikkert-etui, som vel var faren min sitt, som jeg ikke hadde kikkert i, men masse sånne reiseting og sånn da.

Notisblokk og penger og sånn kanskje.

Noe sånt.

Så jeg ble sendt rundt, på en strand der, husker jeg, den første dagen, av faren min, med det kikkert-etuiet da, før vi dro til den leiligheten vel.

Men men.

Den andre dagen, i Jugoslavia, så gikk faren min, Christell, og jeg, rundt på campingplasser, og leita etter Runar og Håkon og dem.

(Jeg tror at faren min hadde leita litt aleine, den første dagen, men ikke funnet dem.

Noe sånt).

Vi havna på en nudiststrand, og gikk og leita der.

(Antagelig fordi at faren min, og jeg kanskje, syntes at det var morsomt da, med nudiststrand, som ihvertfall ikke jeg hadde sett før vel).

Vi gikk opp en bakke der, oss tre, med meg i midten vel.

(Med klær da).

Og foran oss, så gikk det en naken slank dame, i slutten av tenårene kanskje, ved siden av en naken ungjente, i 10-11 års alderen kanskje.

Jeg så litt på dem, og på faren min, som så like mye på ungjenta som hu dama vel.

Men men.

(De gikk jo kliss nakne, bare noen få meter foran oss, og opp en bakke, så vi kunne jo ikke unngå å se dem heller da.

Men men).

Så sånn var det.

Vi gikk ut av campingen, og til et sted, med danserestaurant, eller noe.

(Det var et sted med et utendørs dansegulv, sånn som jeg husker det, og over endene av dansegulvet, så var det bygget opp noen bjelker, som det var festet lyspærer, i alle regnbuens farger nesten, på da.

De lyspærene var vel slått av da, men likevel).

Faren vår forsvant inn på et diskotek, eller en bar der da, eller noe, mens han ba Christell og meg vente, ved en plen, utenfor.

En høy kar, i 40-50 åra kanskje, observerte oss der, mener jeg å huske ganske klart.

Og jeg husker det, at jeg så en fugl, som ikke klarte å fly, som gikk sakte rundt, på plenen der da.

Jeg var litt var, for han høye mannen, med mørkt hår vel, og i dress vel.

Så jeg var litt stressa da, siden faren min hadde forlatt Christell og meg, og ble borte en stund da.

(Uten å si noe spesielt om hva han skulle vel).

Christell så så fuglen, og tok opp den, husker jeg.

Så sånn var det.

(Da ble jeg litt irritert, siden jeg jo hadde sett den fuglen noen minutter før.

Men jeg var litt for anspent, og prøvde å følge med på hva som skjedde da, der i Jugoslavia, hvor vi ikke kjente oss så veldig hjemme da.

Men men.

Jeg prøvde å holde maska, da Christell sa det, at hun hadde funnet en fugl.

Men ble litt irritert inni meg da.

Siden Christell fikk den fuglen da.

Og ikke skjønte det, at jeg hadde sett den før henne.

Men var rimelig stressa, på grunn av han høye karen, som så på oss da.

Men men).

Så dukka faren min opp igjen, og vi fortsatte å leite etter Runar og Håkon og dem, som vi fant ikke lang tid etter dette, faktisk.

De bodde ikke på den nudiststranden, men på en 'vanlig' campingplass, ikke langt unna vel.

Vi gikk nesten rett inn i dem.

Dem bodde like ved butikken, på en veldig stor campingplass, med stor badestrand, og flere iskiosker, husker jeg.

(Isen kalte vi for 'vann-is'. Det skulle liksom være fløteis, men var kanskje noe margarin-is, eller noe, da.

Hvem vet.

Men det var ikke så mye annet å kjøpe på den campingplassen, hvor jeg var en god del, etterhvert, siden faren min lot meg være der, sammen med Runar og dem.

Og den isen kjølte bra, så den gjorde litt nytte likevel vel.

Jeg mener det kostet 10 dinarer, (eller noe), for en kule, (cirka en krone, i norske penger vel), og 20 dinarer, for to kuler da.

Noe sånt).

De solgte også Coca-Cola faktisk, i butikken der, og de hadde også Baltazar-tyggegummi, var det vel.

Men ikke så mye annet artig kanskje, av godteri.

Men men.

Håkon og dem, og Stenberg-familien, bodde i naboteltene til Runar og dem.

Så dem var nesten som en norsk koloni der da.

Vi hadde vært i matbutikken, inne i Rovinj vel, dagen før da.

Og det var noen ganske kjedelige 'kommunist-butikker' da.

De hadde bare et slag potetgull, i hele Jugoslavia, tror jeg.

Og det potetgullet, måtte man ha masse salt og pepper på, sa Håkon da, så ble det 'allright', sa han vel.

Noe sånt.

Men men.

Så Ove og Heidi og Susanne, (som bodde i Kolbotn eller Vestby da vel), og Lene og Tommy, og Hege og Gry Stenberg, (fra Bergeråsen), og Christell og meg da, vi var en svær, norsk ungegjeng der da, som løp rundt og herja nesten, på den campingplassen.

Noen ganger gikk/løp vi rundt, når det var litt mørkt kanskje, for å se på dansegulvet kanskje, (eller om vi var rastløse), og reiv opp teltplugger og sånn, husker jeg, i mørket der da, om kveldene, husker jeg.

Men men.

Noen av de andre ungene, rappa vel litt i butikken der og, tror jeg.

(Mener jeg at Ove snakka noe om, ihvertfall).

Men det turte ikke jeg å gjøre der da, siden det var kommunistland da.

Men men.

Jeg fikk vel nok lommepenger av faren min og, tror jeg.

Men men.

Faren min, maste om det, at jeg måtte gå å bade der.

Da jeg kom opp fra sjøen, (som var veldig salt), så var den t-skjorta mi, fra den klesbutikken i Svelvik, med Moskva-OL-trykk, borte, husker jeg.

Jeg klarte ikke å finne den igjen, på stranda der.

Så den hadde nok noen rappa, tror jeg.

Og faren min ble rimelig sur, da han så at jeg hadde mista den.

Men men.

(Men hvorfor maste han om at jeg måtte gå å bade da?

Det var jo ganske rart, må man vel si).

Men men.

Så sånn var det.

Jeg glemte å ta med noen ting som skjedde, de to første dagene der.

Den første dagen vel, så dro faren min, Haldis, Christell og meg, til et hotell, hvor de hadde svømmebasseng utendørs, husker jeg, nærmere sentrum av Rovinj vel.

Så sånn var det.

Christell og jeg badet i bassenget.

Christell hadde ikke fylt åtte år enda, og hadde ikke antydning til pupper husker jeg, så hu svømte bare i en bikinitruse, var det vel, (mener jeg å huske ihvertall, at hu ikke hadde noe overdel på, ihvertfall).

Christell var veldig god til å svømme, for Haldis hadde tatt med Christell, på baby-svømming, i svømmebassenget, på Svelvik Ungdomsskole, da hun var liten, fortalte de der nede da, (eller om det var på veien ned).

(For Christell hadde vel ikke begynt med svømming på skolen enda, for hun var vel ferdig med første klasse, og på Berger så begynte man vel med svømming i tredje klasse, den klassen som jeg nettopp var ferdig med da.

Så sånn var det.

Men men).

Vi lekte i og ved bassenget, i flere timer vel.

Det var varmt både i lufta og i bassenget, sånn som jeg husker det.

Men men.

Christell var veldig flink til å svømme.

Jeg klarte også å svømme, men kanskje ikke like bra som Christell, det husker jeg ikke.

Jeg syntes også at det var artig, å dukke, etter garderobeboks-nøkkelen min, i bassenget der, (var det vel, som jeg dykket etter).

Men dykking, det prøvde ikke Christell seg på, tror jeg.

Men men.

Faren min og Haldis, de satt ved bassenget og bestilte drinker vel.

Men til slutt, så ble vi vist bort, fra hotellets område, av en hotell-sjef, (må det vel ha vært), siden det bassenget bare var for hotellets gjester egentlig, (sånn som jeg skjønte det).

Men men.

Så på det hotellet, så var det veldig fint og hyggelig nesten, må man vel si.

(Uten for mye trengsel i bassenget, og i området rundt bassenget da).

Men vi var der bare den andre dagen da, (var det vel), siden vi ble vist bort da.

Så det var litt ergelig, for å si det sånn.

Da ble vi litt skuffet vel, for vi trivdes vel greit på det hotellet, alle av oss fire folka vel.

Men men.

En annen ting, som jeg glemte å ta med om.

Det var da vi fant Runar og Håkon og Roger Stenberg, og dem, på campingen, den dagen Christell fant en fugl, som ikke kunne fly.

Det som skjedde, det var jo at alle ungene, til Håkon, Runar og Roger Stenberg, syntes at den fuglen til Christell, var så artig.

Så alle stod liksom i ring nesten, rundt Christell, og så på henne, og den fuglen da.

Men plutselig, så fomlet Christell, og var klønete.

Hu mista fuglen ned på bakken, eller noe, og la ikke merke til, hvor fuglen havnet, så hun klarte å klemme ihjel fuglen, (var det vel), ved at hun tråkket eller stod på knærna sine, og fikk fuglen under beina, eller noe sånt.

(Jeg husker ikke helt nøyaktig hvordan dette var, men Christell skadet eller drepte fuglen, ihvertfall, ikke med vilje, men ved å være klønete vel.

Mens alle vi norske ungene der omtrent, stod rundt henne, og så på den fuglen da.

Så den fuglen overlevde ikke dagen, for å si det sånn.

Og da syntes jeg at Christell var litt klønete og uforsiktig.

For jeg hadde jo sett den fuglen, (som gikk rundt på den plenen), først, så jeg syntes det, at den fuglen egentlig var litt min og.

Men men.

Så jeg kjefta litt på Christell da, siden hu kverka den fuglen der, ved å være klønete, husker jeg.

Men men).

Etter at vi hadde funnet Runar og Håkon og Roger Stenberg og dem, på den campingplassen, den andre eller tredje dagen der vel.

Så skjedde det noe i hagen, til de folka som vi leide hos.

Han sønnen i huset, som var på min alder, og som jeg hadde hatt vannpistolkrig med, den første dagen der, etter at jeg kom ut av bilen.

Han og noen andre, litt yngre unger vel, som pleide å leke i hagen der, hos den familien da.

De skulle vise meg noe, en dag.

Jeg prata jo hverken jugoslavisk, eller tysk, (som vel var andrespråket der, ihvertfall på den tiden vel).

Og de skjønte jo ikke norsk.

Så han gutten sa bare navnet mitt da, og smilte, og sa et jentenavn vel.

Så jeg skjønte det, at nå kom det til å skje noe.

Og plutselig så dukka det opp en helt naken jente, på min alder vel, (slank og brun vel), nederst i hagen deres.

Han jugoslaviske gutten, som jeg hadde hatt vannpistolkrig med, presenterte meg for henne, og jeg ble bare stående der, og nesten måpe vel.

For jeg var ikke vant til, fra hverken Bergeråsen, Vestmarka, Østre Halsen eller Larvik, at jenter i 9-10 års alderen vel, gikk rundt nakne da.

På Hvittensand, så mener jeg det var sånn, at noen jenter i 6-7 års alderen kanskje, gikk rundt nakne.

Men hu her jenta var enda et par-tre år eldre, enn det, og dette var jo i et Østblokk-land da, bak jernteppet og alt.

(Selv om Jugoslavia, under en kjent president, ved navn Tito, vel gikk for å være et friere land, enn mange andre Østblokk-land vel.

Det var ikke sånn, at vi var de eneste fra Vesten der.

Neida, langtifra.

Det var veldig mange tyske turister der også.

Feite tyskere, som gikk og pissa i bassenget når de måtte på do, sa faren min.

(En gang vi dro til et annet hotell der nede, hvor det var mye mer folk, og vel saltvann i bassengene, og ikke klorvann, som på det første hotellet vel.

Men men).

Men det er kanskje mulig at disse var mye øst-tyske, det har jeg ikke tenkt så mye på.

Men men).

Jeg har jo skrevet om det tidligere i denne boken, at mora vår, lot Pia og meg, gå nakne rundt på en øy, i skjærgården til Larvik, en gang vi bodde på Østre Halsen vel, og Arne Thomassen, hadde tatt med mora mi, søstera mi og meg, på en båttur da.

Da lagde mora vår, (som jeg skrev om i et tidligere kapittel), hun lagde blomsterkranser, av noe prestekrager, eller noe, som Pia og meg, fikk satt på huene våre da, av mora vår, mens hu lo og sa at vi var 'blomsterbarn', og fikk oss til å gå rundt nakne der, med de blomsterkransene på hodet da, på den øya, utafor Østre Halsen der da.

Men men.

Så jeg trodde kanskje det, at hu jenta hadde en far kanskje, som var litt sånn, som mora mi var, når vi var på den øya da.

Mora mi tulla nok mest med oss da, (vil jeg tippe ihvertall), under den episoden, på den øya, men jeg trodde at faren til hu jenta, kanskje var en mer seriøs hippie da.

Og at han lot jentungen sin gå rundt naken, i hagene, bak husene, i nabolaget der nede, selv om hun var rundt 9-10 år kanskje.

Og egentlig vel var for gammel til å gå rundt sånn helt naken.

Men at faren ikke skjønte det da, og at de andre jugoslaviske ungene da, syntes at det var artig å vise fram hu nakne jenta da, til utenlandske unger da, som var der på ferie, med foreldrene sine, og kanskje fikk litt sjokk da.

Så sånn var det.

Så jeg var litt redd for at faren til hun 'hippie-jenta', (jeg forestilte meg at han var en ganske svær og litt dum fyr kanskje, med masse skjegg kanskje, og ble litt redd for han), skulle få greie på det her da, at vi tulla med dattera hans.

Så jeg gikk bort til Christell da, som stod litt lenger unna, hu nakne jenta, og stilte meg ved siden av henne, for å liksom markere, at vi var utenlandske da.

Og ikke var vant til sånne her slanke 'hippie-jenter' da, som gikk rundt kliss nakne, i hagene til naboene da.

Så sånn var det.

Men men.

Så skulle alle vi norske.

Det vi si Runar og dem, Håkon og dem, Roger Stenberg og dem og faren min, Haldis, Christell og meg.

Vi skulle på dagstur, til en by noen mil lengre sør, på Istra-halvøya, (i det som nå heter Kroatia), som heter Pula.

(Et litt rart navn kanskje, som jeg husker at jeg reagerte på, siden det ligner veldig mye på et norsk ord, for sex da.

Men men.

Og Rovin, det er jo nesten som 'røven', så jeg skjønner nesten det, at onkel Runar, var det vel, lo høyt, og litt rått vel, (mener jeg å huske), en del ganger, da han og faren min, satt hos Ågot, med et kart foran seg vel, og noen øl, en fredagskveld vel, og planla den her turen da.

Men men).

Av en eller annen grunn, så skulle jeg reise sammen med Runar og dem, ned til Pula da.

(Og ikke sammen med faren min og dem.

Men men).

Runar hadde nettopp kjøpt seg en ny Gelendevagen, (en firehjulsdrevet Mercedes-type, en såkalt 'børstraktor', som de ble kalt på 80-tallet, siden aksjemeglere pleide å bruke dem, til hytta vel), som var registrert som minibuss vel).

Det er mulig at det var den bilen som vi kjørte med, til Pula.

Jeg tror nesten det, selv om jeg ikke tørr å si noe sikkert.

Jeg husker at faren min testkjørte den Gelendevagen-bilen, da den var ny, vinteren før, på Sand.

Runar satt foran, og Ove og Heidi, og meg, var det vel, satt baki bilen vel.

Faren min kjørte opp en bratt og snøfylt uasfaltert vei, opp til Birkerbeinerhytta der da.

(En hytte som jeg har lest på nettet, at ble bygget av fagforeningen til en papirfabrikk i Krokstadelva vel.

Men som ble forært til idrettsklubben der, Birkebeineren, da papirfabrikken gikk konkurs.

Og Birkebeineren har vel ganske nylig solgt den hytta, mener jeg å ha lest, etter at den har falt i

populæritet, leste jeg på nettet.

Men Sand/Kroksåsen, det nok et ganske populært feriested, i gamle dager.

(Nesten som på Sørlandet kanskje, eller rundt Tyrifjorden kanskje, hvor jeg hørte det, av en ambulerende butikksjef, (Svein Erik vel, Per Øivind Fjellhøy sin ambulerende butikksjef vel), en gang, på en Rimi butikksjef-rafting-tur, til Dagali, på hjemveien, med Rimi sin innleide buss, i år 2000 vel, at det var et populært feriested, etter krigen, før nordmenn fikk råd til å dra til Mallorca og sånn da, på 70-tallet kanskje.

Men men).

Med kiosken til Liv osv., hvor det pleide å henge unger da, (sånn som jeg husker det).

Og det er fortsatt masse hyttegjester der, om sommeren og også om våren og vinteren da.

Men men).

Enten kjørte vi Gelendevagen, eller så kjørte vi den andre Mercedesen til Runar, (som han hadde, på den tiden).

Det var en oransje, vanlig 'coupe' vel, Mercedes personbil.

(Det var ikke den vanlige 60-talls Mercedesen, med runde former, som nesten minnet litt om en klassisk Coca-Cola-flaske kanskje.

Neida, det var en typisk 70-talls-design Mercedes, som onkel Runar hadde.

Selv om hans bil var oransje da, noe som vel var en sjelden farge, på Mercedeser og andre biler, på den tiden.

Men men.

Det var en sånn rimelig firskåren Mercedes.

En litt 'boksete' Mercedes, kan man kanskje si.

Selv om den på langt nær, så så 'firkanta' ut, som Volvo 240 for eksempel, som var ekstremt 'boksete' og 'lego-bil-aktig' vel, sånn som jeg husker det.

Og Volvo har vel hele tiden vært den klart mest 'boksete' bilen vel, etter at Volvo 240 kom vel.

'Volvo er ikke bil', husker jeg at faren min pleide å si, da han henta Pia og meg, hos mora vår i Larvik, på 70-tallet.

Men men.

Uansett, så kjørte Runar innom en bratt bakke, like utenfor Pula sentrum.

Den bakken, (som jeg nå lurer på, om han kanskje hadde sett på kartet sitt. Hvem vet, for det virka litt for meg, som om han nesten leita etter den her bakken).

Den bakken, den gikk 30 grader nedover, (husker jeg at det stod på et advarselsskilt der vel).

Så den var veldig bratt.

Og Runar gjorde et stort poeng av dette med den bratte bakken da.

Men men.

Så kom vi til reisens første mål.

En velbevart ruin, av et sånn romersk teater.

En kjempestor ruin, omtrent som Coluseum vel, (vil jeg tippe på, ihvertfall), i Roma da.

(Istra-halvøya, ligger rett ovenfor Øst-kysten av Italia vel.

Og var kanskje en del av Italia, og Romer-riket da, i mange hundre år sikkert.

Så de folka vi leide leilighet av, der nede, var kanskje som italienere da, (har jeg tenkt litt), muligens, selv om Istra-halvøya, lå i kommunist-landet Jugoslavia da, på den her tiden.

Det var nok Runar, som var SV-kar, sånn som jeg husker det, som ønsket å reise ned til kommunist-landet Jugoslavia.

Vi dro seinere enn dem, ned dit, (go tidligere hjem igjen).

Og vi bodde i leilighet, og ikke på campingplass, med telt da.

Så Håkon, Runar og Roger Stenberg og dem, var kanskje mer 'kommunistiske', eller hva man skal kalle det, enn faren min da.

Som jo kjørte ned dit, i en svær, fem meter lang, amerikansk stasjonsvogn, som veide cirka to tonn vel.

(Hvis jeg husker riktig fra vognkortet, som jeg pleide å kikke i, når jeg satt på med faren min, inn til Oslo, og sånn da, for å hjelpe til å levere køyesenger, og andre typer senger, fra verkstedet da.

Men men).

En vakt der, slapp Runar og oss andre til der, og det var vel bare oss der, av turister vel omtrent, så tidlig, på dagen, som dette vel var da.

Men men.

Runar sa det til Ove og meg, at vi bare skulle løpe oppover der, i den kjempehøye ruinen da, (sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Og Ove begynte å løpe oppover trappene der, i ruinen da, (som om dette var et artig sted for unger da), og jeg etter da.

(Heidi ble ikke med å løpe, men gikk sammen med Runar og Inger vel.

Selv om hun vel vanligvis ville vært med, hvis det var noe morsomt.

Men men).

Jeg syntes ikke det var så morsomt, å løpe opp der.

Men jeg fulgte etter Ove da, siden Runar hadde sagt at vi kunne løpe der.

Men men.

Ove og jeg, kom fram til et platå, kjempehøyt, over bakken.

Vi så da innover, i sirkuset, heter det vel.

(Hvor det sikkert hadde vært gladiator-kamper og sånn, i gamle dager).

Det var et ganske stort hull, i ruinen, (som var usikret), på det platået, som vi kom fram til.

Det var stort nok, for en unge, til å falle de kanskje femti meterne ned gjennom.

Men men.

Jeg husker det sånn, som at Ove liksom prøvde å snike seg bak meg da.

Jeg var vant til å leike forskjellige leker og sånn.

Og merka det med en gang.

Og oppførte meg forsiktig der da.

Så sånn var det.

Så jeg gikk ikke bort til det hullet, i ruinen, for å si det sånn.

(Og sånn jeg husker det, så var jeg litt redd for, at Ove liksom planla å dytte meg ned i det hullet.

Det virka sånn for meg, at Ove hadde noe på færde da, når han liksom gikk på den måten, at han skulle komme seg bak meg da, oppå det platået der).

Så jeg ble jo bare stående i bakkant der da, og venta på at Ove skulle gå fram, å se nærmere på det ganske store hullet der.

(Uten at jeg hadde tenkt å dytte han, eller noe, da.

Men men).

Men Ove gikk vel heller ikke så nærme det hullet, mener jeg å huske.

Han sa kanskje noe sånn, som at 'se der', eller noe.

Noe sånt.

Uten at jeg husker det helt nøyaktig.

Etterhvert, så dukka jo Runar og Inger og dem, og Heidi og Susanne vel, også opp der.

Men men.

Og enda seinere, så dukka faren min og Haldis og Christell opp der, husker jeg.

Jeg husker at Christell og jeg, vi stod på et annet sted, oppå det amfiteateret der da, (heter det vel), og så ned, ut et vindu, eller over et gjerde, og ned mot gaten, på utsiden av teateret.

Og den romerske ruinen, var så høy, at menneskene der nede, de så ut som 'maur', husker jeg at Christell og jeg prata om.

Men men.

Så sånn var det.

Så skulle jeg igjen bli med Runar og dem.

Runar og Inger, gikk lenge, og så på noen halvknuste vaser, og sånn, som stod i montere vel, nede på bakkeplan der da, ved inngangen da.

(Da holdt jeg på å kjede meg ihjel nesten, husker jeg.

Så om de ikke prøvde å drepe meg, ved å dytte meg ut, av den ruinen der.

Så prøvde de å kanskje å drepe med med kjedsomhet.

For å tulle litt.

Men men).

Det var også noen bur og sånn der vel, som vi gikk forbi, nede rundt bakkeplan der vel, og da sa vel enten faren min, eller Runar, at der hadde løvene vært og sånn, før gladiator-kampene, osv., da.

Så sånn var det.

Men men.

Så skulle vi på båttur.

Enten før, eller etter, båtturen, så husker jeg det, at vi møtte, Stenberg-familien og familien til Håkon, nede i Pula der da.

Hege og Gry Stenberg, var det vel, de gikk rundt og tygde på noen tyggegummi-sigaretter, (husker jeg ganske klart at det var), som de sikkert hadde fått av foreldrene sine da. De fikk ihvertfall lov å spise sånne, la jeg merke til da, (der i gatene, rund det romerske teateret, i Pula da. Men men).

Men men.

De virka litt sånn knytte kanskje, den gjengen der da, (syntes jeg vel litt).

Som at noe var galt nesten.

De var vel ikke så vennlige, sånn som jeg husker det.

Men de var kanskje uvant med å være i en by da, siden de var fra Bergeråsen.

Hvem vet.

Men men.

Så var det båttur, i skjærgården, utenfor Pula da.

(Denne dagsturen virka ganske bra planlagt.

Jeg lurer på om det kan ha vært onkel Runar, som hadde planlagt denne dagsturen.

Hvem vet.

Men men).

Vi kjørte med en ferje, som var en kanskje 30-40 fot lang sight-seeing-båt vel.

Drevet av en kar, i 40-50-åra kanskje, som hadde hjelp av flere andre folk på båten og vel, (sånn som jeg husker det).

Vi var vel bare på dekk der, under hele overfarten.

Jeg tror ikke det var noe særlig med lugarer, eller andre rom, under dekk, (sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Men det var vel kanskje et styrhus, eller noe, oppå dekk da.

Noe sånt vel.

Denne ferga, virka også som 'vanlig' ferge, for lokalbefolkningen, som kanskje bodde ute på øyene, i skjærgården, utenfor Pula der, tror jeg.

For det hendte ihvertall et par-tre ganger, mener jeg, at jugoslaviske folk, gikk av båten, på diverse øyer og sånn da, under den kanskje cirka en time lange sightseeing-turen da.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg tror jeg kjørte med faren min og dem først.

(Og at det var faren min og dem, som jeg da var med, når vi så Gry Stenberg og dem, med de tyggegummi-sigarettene.

Vi gikk vel bort til bilen, til faren min, tror jeg).

På den første båtturen, så fikk alle barna en sånn 0.25 liter flaske, med Pepsi vel, av kapteinen da, var det vel.

Men jeg fikk ikke brus, på den første turen.

Jeg satt for meg selv i båten da, så jeg fikk ikke klagd, til faren min heller da.

Men men.

Så møtte vi Runar og dem, ved brygga der da.

Og jeg var litt sur, fordi jeg ikke fikk brus.

Så da spurte faren min meg om det, om jeg ville bli med på enda en båttur, med Runar og dem.

Og da sa jeg det, at jeg ville det.

Og da fikk jeg brus, husker jeg, (som alle de andre ungene, på båten der, fikk da).

Men men.

(Jeg vet ikke hvorfor jeg ikke fikk brus, på den første turen.

Han kapteinen så litt stygt på meg kanskje vel.

Men men).

Så sånn var det.

Så satt jeg på med Runar og dem da, også tilbake til Rovinj da, (het det kanskje).

Og jeg ble vel enta henta av faren min på campingplassen der, om kvelden.

Ellers så lå jeg over i teltet dem der.

(Det kan jeg ikke huske men, så jeg ble nok henta, av faren min der, om kvelden tror jeg).

Runar og Håkon og dem, de var aldri ute og besøkte oss, i den leiligheten.

Så Runar visste nok ikke veien dit, forresten.

Men jeg ble rimelig kjent, på den store campingplassen der, husker jeg.

Så jeg var også mye der, når faren min var der, men også noen ganger når faren min ikke var der da, men slappet av 'hjemme' i leiligheten vår kanskje, eller noe.

(Jeg kan ikke huske at vi hadde noen krangler der.

Eller, jeg hadde lagd sånn spørrekonkurranse.

Men det var visst nesten uholdelig da, for Haldis og faren min, å svare på.

Når de lå i noen sånne campingsenger vel, i hagen, til leiligheten vår der da.

Det var rød jord, (som kanskje var brent av sola), der vår hage var, mener jeg å huske.

Og noen ganger, så kunne vi se firfisler, som pilte avgårde, over den rød sanda da, ved terrassen vår da, var det vel.

Så det var litt artig der, husker jeg.

Så faren min og Haldis, var kanskje lei av masingen min, om spørrekonkurranse, osv., og plasserte meg en dag eller to, hos Runar og dem da, ute på den store campingplassen, hvor de bodde da, nedi der.

Noe sånt.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etter Pula-turen, (mener jeg det var, ihvertall).

Så 'klikka' familien vi leide hos, (og som også var naboene våre, utenfor Rovinj der).

De klikka skikkelig på oss da.

Utleierne, hadde et møte, med faren min og Haldis vel.

Og faren min hadde så, en prat med meg.

Jeg skjønte at faren min og Haldis, ble urolige av dette møtet.

Og jeg hørte en del av det de pratet om da.

De hadde blant annet klaget på meg, fordi jeg hadde løpt i blomsterbedene til hun kona i den familien da, den første dager der.

Da han sønnen i familien, hadde villet leke vannpistol-krig, med meg, og jeg var litt 'rusten' i kroppen, og mistet ganske lett balansen, og måtte tråkke i blomsterbedet, for å unngå falle, et par ganger da, mens jeg lekte med han jugoslaviske gutten da, (noe han vel hadde foreslått at vi skulle gjøre, siden han så det, at jeg hadde vannpistol, og like etter så dukket han opp der, og viste meg at han også hadde vannpistol da. Sånn var det vel), siden jeg hadde sittet, inne i bilen til faren min, under den fire dager lange kjøreturen da, fra Sand til Rovinj da.

Men men.

Og det var masse andre klager, enda vi vel egentlig bare hadde oppført oss rimelig normalt der vel.

(Sånn som jeg kan huske det, ihvertfall.

Det var ikke sånn at vi hadde høylydt grillfest der, for eksempel, og ba Runar og Håkon og Roger Stenberg med familie dit, for eksempel.

(Med øldrikking og grilling da).

Noe som kanskje kunne ha skjedd på Bergeråsen da.

Men men).

Så sånn var det.

Det som skjedde, som jeg husker, etter dette, var litt spesielt.

Faren min sa det, at jeg måtte være på gårdsplassen, der hvor bilene stod parkert cirka, utenfor leiligheten vi leide der.

(At jeg ikke fikk lov til å gå derfra da).

Så kom Christell ut, og spurte om hun kunne få lov å låne sommerfugl-hoven min.

(En hov som jeg ikke hadde mast meg til, men faren min og/eller Haldis ville at jeg skulle ha den, mener jeg å huske, den første dagen der vel.

Selv om jeg ikke var så interessert i den hoven egentlig.

Men men).

Jeg sa det var greit.

Men jeg måtte stå på gårdsplassen der da.

Så kom Christell tilbake, langs landeveien der da, etter cirka 20-30 minutter kanskje.

Noe jeg med en gang la merke til, der jeg stod, og kjedet meg.

Det var da blitt revet hull, i sommerfuglhoven.

Christell sa at hun hadde falt vel.

Men hvordan hun klarte å ødelegge den hoven, i et fall, det syntes jeg var rart.

(For den hoven var skikkelig revet i stykker.

Men men).

Så sånn var det.

Christell begynte vel å grine, når jeg kjefta, (selv om vel kanskje var på gråten, før det og vel).

Og hu gikk inn i leiligheten, til Haldis og faren min da.

(Noe jeg ikke turte å gjøre, (ikke med en gang, ihvertfall), for faren min hadde sagt det, at jeg måtte stå utenfor utgangsdøra der da.

Noe som vel var rimelig merkelig, tenker jeg nå.

Men men).

Jeg maste dagen etter, eller noe, om jeg kunne få en ny sommerfuglhov, men da ble faren min bare sur, og svarte vel ikke noe vel, (eller om han sa 'nei').

Noe sånt.

(For sommerfuglene der nede, var egentlig veldig fine, husker jeg.

De var mye finere, (og også ofte større), enn de sommerfuglene, som vi hadde i Norge, husker jeg.

For å si det sånn, så ble de Admiral-sommerfuglene, (som kanskje vel er noen av de fineste sommerfuglene i Norge), de ble som kjedelige å regne, synes jeg, etter å ha sett de sommefuglene, som de hadde nede på landsbygda, nede ved Rovinj der da.

Det var en sånn eng, eller jorde, der, (nesten som Jordet til Lersbryggen kanskje), som det var spesielt mange sommerfugler på, husker jeg, og det var lett å fange de der, for det var jo flatt da, og ikke noen biler, eller noe, som kjørte der.

Så sånn var det.

Men Christell spurte meg ikke kom det, om hvor det var lett å finne sommerfugler, hun bare gikk bort veien der selv da.

Og hvordan hun klarte å rive i filler den sommerfuglhoven min, det skjønner jeg ikke til dags dato, for å si det sånn.

For hvis man faller med den, så vil vel den hoven bare falle i bakken, (det var jo grusveier der og, og ikke asfaltveier, for eksempel), og hoven av netting, ville vel ikke bli flerret i stykker, av et sånt fall.

Så det syntes jeg hørtes rimelig rart ut, for å si det sånn.

Så der var det to ting som var rare, vil jeg si.

At jeg måtte stå på gårdsplassen der, i en time cirka, (noe faren min beordret meg til).

Og at Christell klarte å liksom flerre i stykker den netting-hoven, i et slags fall da.

Og at Christell ville fange sommerfugler, for det ville hun vel ikke, i starten der, sånn som jeg husker det.

Så det der var rimelig spesielt da, det som skjedde den dagen der, nede i Jugoslavia, vil jeg si).

Men men.

Så sånn var det.

Noe annet vi gjorde nede i Jugoslavia der, som jeg husker som enkeltepisoder nå.

Det er at vi var og kikka, på en strand der nede, en av de første dagene vel.

(Inn mot selve Rovinj sentrum vel, og ikke der hvor Runar og dem, var på camping.

Men men).

Og da, så stod det en eldre mann da, (eller 'gubbe' kanskje), og solgte nektariner, fra en gård sikkert da, ved veien ned til stranda.

Jeg hadde jo noen sånne jugoslaviske dinarer da, som nesten brant i lomma, må man vel si.

Så jeg kjøpte noen nektariner da, av han gubben, som stod og solgte de nektarinene da.

Han gubben hadde nok ikke solgt mange nektariner, den dagen, for han ble rimelig glad vel, sånn som jeg husker det.

Men men.

Faren min ble sur, (må man vel si), og likte av en eller annen grunn ikke, at jeg kjøpte nektariner, av han gubben da, ved veien ned til stranda der.

Men men.

Det tenkte jeg seinere, kan ha vært fordi at det nesten var noe lureri, med de nektarinene.

For de var ikke modne enda nemlig.

De var harde, og gikk ikke ann å spise, husker jeg.

(Så da skjønte jeg egentlig det litt, at faren min ble sur da.

Og følte meg kanskje litt dum da.

Men de nektarinene var uansett ikke så dyre, så det var egentlig ikke så farlig da.

Jeg bare kjeda meg, og de nektarinene, var vel det eneste som ble solgt, på den stranda, tror jeg.

Siden vi var i et kommunist-land da, og det ikke var kiosker overalt liksom, som det kanskje ville ha vært her i England, for eksempel, hvor jeg bor, (som flyktning, fra noe 'mafian', i Oslo vel), nå.

Men men.

Men nå som jeg har jobba som butikksjef i Rimi, og har bodd i England, og kjøpt nektariner her, når jeg noen sjeldne ganger, har hatt litt ekstra penger.

Så har jeg jo sett det, at på Tesco, her i England, så selger de nektariner, som er merket, med 'ripen at home'.

Og det betyr 'modnes hjemme'.

Så det var egentlig ikke noe lureri, med de nektarinene, (til han gubben, nede i Jugoslavia), har jeg tenkt, her i England da.

For de var nok da, for å modnes hjemme.

Men salgsplassen, var nok litt dum, for de nektarinene.

Hvis man selger nektariner, ved en strand, og løse.

Så regner nok folk med det, at de nektarinene, skal være modne.

Så det var nok litt dumt, av dem, å selge umodne nektariner, nede ved stranda.

De kunne ha blitt solgt umodne, i butikken der, vil jeg si, og kanskje merket sånn som i England, at de skulle modnes hjemme.

Så folk der nede, var kanskje lei av han 'nektarin-gubben' da, siden han solgte umodne nektariner, (noe som var vanskelig å se, for meg ihvertfall, at de nektarinene ikke var modne).

Så det var kanskje derfor, at han gubben ikke solgte noe særlig.

Fordi at han stod der, hver dag, med umodne nektariner da.

Hvem vet.

Eller han gubben, bare ble plassert der, (har jeg tenkt noen ganger), av noen kommunister, som bare blåste i det, om han solgte noen nektariner, eller ikke.

Og blåste i det, om de nektarinene var modne, eller ikke.

Hva vet jeg.

Han ble ihvertfall glad da, han jugoslaviske gubben, fordi jeg løp bort og kjøpte noen nektariner, mens faren min og de gikk videre da.

Og jeg måtte løpe etter dem vel, og ta dem igjen da, med de nektarinene.

Men men.

(Jeg hørte vel egentlig ikke, på faren min, som ikke ville at jeg skulle kjøpe noen nektariner da.

Det var jo mine penger mener jeg, og jeg skjønte ikke det, hvorfor faren min mente det, at jeg ikke fikk lov å kjøpe nektariner, av han nektarin-gubben da.

Forstå det den som kan.

Men men).

En annen episode der nede, det var fra da vi kjørte inne i sentrum av Rovinj.

Jeg lurer på om det var langs en promenade, av noe slag.

I en paradegate, kanskje.

Da hadde de noen rare boder, eller kiosker der, husker jeg, i en øde sånn promenadegate, av noe slag, som vi var i der da.

Og i de kioskene, så hadde dem nesten ingen ting.

De hadde en souvernir for Rovinj, og det var en pin da, eller noe, med enten grønt, blått eller rød dekor vel.

Også solgte de vel også pin-en for Pula der, mener jeg.

Og en pin for en tredje by da.

Det var omtrent alt de solgte der.

(sånn som jeg husker det, ihvertall.

Og damen som jobbet der, hadde omtrent ingenting å gjøre da.

Men men).

Og jeg kjøpte vel den souvernir-pinsen, for Rovinj da, (først da).

Og så gikk jeg rundt, og så litt, og kjedet meg litt der da.

Også kjøpte jeg vel den souvernien for Pula, eller den tredje byen der og da.

(Men jeg tror jeg bare kjøpte to av dem).

De var ikke noe dyre, sånn som jeg husker det.

Men de var ikke så utrolig spennende heller.

Men de var kanskje litt sånn 'kommunist-aktige' da, de sovernirene.

(Og det her var som sagt, midt under den kalde krigen, så det var nesten noe ulovlig, eller ihvertfall så var det noe litt skummelt, må jeg vel nesten si, med å dra til et Østblokk-land, syntes jeg vel nesten.

Selv om faren min og onklene mine, vel ikke virka nervøse, så jeg ble vel beroliget da, og folka der nede var ganske naturlige, og hyggelige vel, (untatt når de vi leide av klagde da, på oss, den ene gangen, mot slutten av oppholdet vårt der da).

Så sånn var det).

Så ble Christell plutselig skikkelig syk.

(Jeg skjønte aldri hvordan sykdom hun hadde).

Men hun lå inne på soverommet sitt da, (det må vel ha vært tre soverom der, i den leiligheten vi hadde, tror jeg).

Men jeg kan ikke huske at jeg så noe på TV, der nede, så det var nok ikke TV der, for eksempel.

Men men.

Hu bestemora vel, i familien, som vi leide hos, kom en kveld, og la kålblader, (mener jeg det var), på Christell.

(I panna tror jeg kanskje det var, jeg er ikke sikker).

Og faren min og jeg, vi kjørte inn til Rovinj, og skulle konfekt til hu dama, for hu hadde redda Christell da, skjønte jeg, med de her kålbladene da.

Konfekteske-butikken, lå like ved matbutikken, husker jeg, (der vi først så at de bare hadde et slag potetgull, der nede, den første dagen vel. Og kanskje også der faren min kjøpte sommerfuglhov, til meg. Det er mulig).

Faren min, satt lenge i bilen, før han dro meg med, inn i konfekteske-butikken, (som de hadde der nede, i Rovinj da).

Det var nesten, som at han ville fortelle meg, noe alvorlig.

Men ikke sa det likevel da.

Hva vet jeg.

Men men.

Faren min sa at jeg måtte finne en konfekteske, til hu dama da, i konfekteske-butikken.

Men men.

Potetgull hadde dem bare et slag av der, men konfektesker, det hadde de kanskje 20 slag av da, (minst vel), i den konfekteske-butikken da.

Men men.

Men jeg fant en eske jeg syntes så fin ut da, og faren min kjøpte den, til hu kona med kålbladene da.

Så sånn var det.

Christell var fortsatt sengeliggende, i flere dager vel.

Jeg fikk egentlig ikke lov, (av Haldis ihvertfall, og muligens også av faren min), til å gå inn på rommet til Christell, hvor hun lå syk, i senga si da.

Men det var så kjedelig der, når jeg ikke kunne leke med de jugoslaviske ungene, og ikke kunne fange sommerfugler, (for jeg fikk ikke noe ny hov), og Haldis og faren min, de var stressa, og likte heller ikke spørrekonkurranser og sånn, som jeg syntes var morsomt.

Så jeg var bare inne på rommet mitt der, når Christell var syk, og jeg ikke var på campingplassen da, sammen Runar og dem.

Men men.

Så jeg kjeda meg så mye, så jeg sneik meg en gang inn på rommet, til Christell, likevel, (selv om jeg egentlig ikke fikk lov).

Christell lå våken i senga si, med dyna ganske godt over seg vel, og jeg spurte henne, om hun var 'syk'.

'Ja', sa Christell.

Jeg spurte om hun ville ha et Donald-blad, (muligens et dansk et), som jeg hadde tatt med, da jeg gikk inn på rommet hennes, (i tilfelle hun kjeda seg da, der hun lå i senga).

Hun svarte vel 'ja' på det og, også ga jeg henne Donald-bladet da, og gikk ut av rommet hennes da.

Så sånn var det.

Så det gikk ann å snakke med Christell, ihvertfall, selv om hun var syk, fant jeg ut.

Hun hadde kanskje hatt høy feber, eller noe, hva vet jeg.

Men men.

Når Christell ble frisk nok, så kjørte vi bare tilbake, til Norge.

Jeg husker at vi satt i bilen, og at Haldis sa hadet, til alle folka, i den familien, som vi hadde leid av der nede da.

Så sånn var det.

Når Haldis satt seg inn i bilen, og vi begynte å kjøre.

Så sa hun det, husker jeg, at til en kar, (jeg tror det kan ha vært en høy kar, som stod der, som jeg så fra bilvinduet, i 40-50 åra kanskje, med bart vel).

At til han så sa hun bare 'adjø'.

(Som i sangen til Jan Teigen og Anita Skorgan.

Men men).

For Haldis forklarte det da, i bilen, at adjø, det betydde ikke på gjensyn, men det betydde at det var en avskjed da, og at man ikke skulle sees igjen, antagelig.

Så det var en mann der da, som Haldis ikke ønsket å se igjen da.

Så det må ha vært en skikkelig konflikt der, tror jeg, (iforbindelse med den omfattende og vel detaljerte klagen vi fikk da), siden Haldis reagerte så sterkt negativt da, på han ene karen der.

Men men.

(Enda jeg, som sagt, syntes at vi egentlig oppførte oss 'normalt' der.

Men jeg var som sagt litt keitete da, og klarte å tråkke i blomsterbedet, under lek med han sønnen i huset der da, siden jeg hadde sittet så mange dager, inne i bilen, på vei ned til Jugoslavia da.

Men men.

Så sånn var det).

Vi var ikke sånn som typiske nordmenn går for å oppføre seg i Syden.

Faren mi og Haldis var vel aldri drita der, tror jeg.

Haldis hadde jo hatt en dansk ektemann, og de oppførte seg vel kanskje ganske 'dansk' da, når det gjaldt drikking og sånn.

Det vil si at de satt ganske stille og rolig og drakk ganske jevnt kanskje da.

Men at de ikke ble sånn kjempefulle og heller ikke ble høyrøstede, i fylla da.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Det neste jeg husker, er det, at vi kjørte innom et kjøpesenter, i Italia, med masse boder, på rekke og rad, osv., husker jeg.

Haldis og Christell, så på klær og sånn der, tror jeg.

Men faren min satt i bilen, en stund, og jeg tok vel bilde av han, tror jeg.

(Uten at jeg vet hvor bildene mine er nå.

Men men).

Så faren min var kanskje litt bekymra, på slutten av ferien der, siden han satt liksom og hadde et par tenkepauser da.

(En gang i Rovinj og en gang ved det kjøpesenteret i Italia der da).

I bilen da.

Men men.

Så husker jeg ikke så mye mer, fra hjemreisen.

Jeg husker at jeg gledet meg til å komme hjem.

For jeg hadde fått mast meg til, å få en digitalt armbåndsur, (med stoppeklokke og det hele, noe som

jeg ikke hadde sett engang, at noen andre hadde hatt, på den tida).

Og det hadde gått 2-3 måneder vel, ihvertfall, siden jeg bestilte det arbåndsuret, mener jeg.

(Som vel kosta drøye 300 kroner, tror jeg).

Min fars kamerat Atle, hadde hatt et sånt digitalt armbåndsur, husker jeg.

Fra en ferie, hvor både Atle og dama hans, og jeg, var på ferie hos faren min, i Hellinga 7B, samtidig.

Atle bodde inne i Oslo, i en bygård som han og moren hadde solgt, mot å få penger, samt at de fikk retten, til å bo i en leilighet hver, gratis, livet ut.

Så sånn var det.

Jeg bodde jo da hos mora mi i Larvik.

Dette var kanskje i 1978, eller 1979, eller noe, altså et år eller to, før den her Jugoslavia-ferien da.

Så sånn var det.

Jeg syntes det var artig, å kikke i postordrekataloger, da jeg bodde på Berger.

Ågot kasta aldri sånne kataloger, som kom i posten da.

Og jeg satt og bladde i de, etter middagen da.

Noen ganger.

Så sånn var det.

Det var jo bare et par matbutikker, og en kafe, på Berger, så det ble kanskje litt kjedelig, noen ganger, for meg, som var oppvokst i Larvik da, og pleide å sykle rundt i alle butikkene, i Larvik sentrum og spørre etter klistremerker, osv., og som gikk i alle bankene er, og spurte etter sparebøsser osv., husker jeg.

(Men men).

Så sånn var det.

Så det armbåndsuret, det drøyde og drøyde da.

Og jeg hadde gledet meg kjempemye, til å få det da.

Så da vi kom hjem, til Norge, så gikk jeg å la meg alene da, (som vanlig), i Hellinga 7B.

Og så var det noe, med at Ågot, skulle være nede på hytta, til Margit og Anne, nede ved Snippen.

(Av en eller annen grunn).

Så jeg gikk gjennom kjøkkenskuffen til faren min, og tok med en husdør-nøkkel, som jeg hadde sett

liggende der.

Og jeg hadde kanskje nøkkelknippe fra før, med 8-nøkkel, (den vanligste typen innedør-nøkkel, på Bergeråsen vel, på).

Det er mulig.

Så gikk jeg bort til Sand.

Det var ingen hjemme, hos Ågot og Øivind.

(Jeg vet ikke hvor Øivind kan ha vært hen da, forresten.

Han var vel neppe nede hos Margit og Anne, tror jeg, for han pleide vel aldri å bli med Ågot, når hu gikk ned dit, sånn som jeg kunne huske.

Men men).

Jeg hadde jo som jobb, å hive ved, ned i kjelleren til Ågot.

Og jeg visste det, at de vinduene, de var hempet, feil vel.

Sånn at man kunne åpne de, fra utsiden.

(Antagelig for å gjøre det enkelt, for de som skulle kaste ved-avkapp, ned i kjelleren da.

Så kjelleren i huset til Ågot og Øivind, den var nesten som en del av verkstedet, og det var noe industrielt nesten, over den kjelleren, må man vel si.

Det lå masse brun papp-emballasje der, (fra Sarpsborg Papp antagelig, som de pleide å kjøpe esker av da), i en høy stabbel, forresten, av en eller annen grunn, for eksempel.

Men men).

Jeg hoppa da ned det vinduet.

Noe som ikke var så veldig enkelt, for det var en drøy meter ned, ihvertfall, på innsiden, av det trange kjellervinduet.

Men det gikk greit.

Men men.

Så var jeg litt fanget, egentlig, for døra ovenfor kjellertrappa, var låst.

Men jeg hadde funnet en sånn nøkkel, som _kunne_ passe der, borte hos faren min.

Og den nøkkelen, (som ikke var en 8-nøkkel, men mer sjelden vel), den passet, nesten utrolig nok, i den døra da.

Og da lå det en pakke til meg der, husker jeg, og det var den klokka da.

Og jeg pakka vel opp den da.

(For posten min, den kom bort på Sand, av en eller annen grunn, ihvertfall de første årene, som jeg bodde, på Berger.

Men men).

så gikk jeg ned til Margit og Anne, (hvor jeg aldri be bedt inn vel, men enkelte ganger pleide å henge på utsiden av hytta deres der, når jeg var med Ågot ned dit).

Men men.

Og der fant jeg vel Ågot, og forklarte vel det da, at ytterdøra stod åpen hos henne nå.

Ågot ble vel litt perpleks nesten vel, sånn som jeg husker det.

Men men.

Den klokka, hadde en reim, som var alt for vid, for meg, (som hadde så tynne armer, jeg var jo bare ti år).

Faren min tok av noen knepp, av reima vel, men den var fortsatt alt for vid.

Så den klokka var egentlig kjempekul.

Men den kunne ha vært kulere da.

For den hang og slang jo, rundt armen min da, som den forrige klokka mi, ikke gjorde da, for å si det sånn.

En urmaker, ville nok ha kunne fikse det kanskje, men det ble aldri gjort.

Så den klokka, den hadde jeg vel i et år, eller to vel, (før det problem når jeg skulle bytte batteri vel. Noe sånt).

Til jeg kjøpte en annen digital klokke, da jeg gikk i 6. klasse, eller noe vel, som hadde enda flere funksjoner, som piano og spill og sånn da, husker jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Runar og Håkon og Roger Stenberg, og de.

De ble i Jugoslavia, en stund etter at vi dro hjem.

Og de dro også innom Venezia, i Nord-Italia, på veien tilbake, til Norge, mener jeg å huske.

Så sånn var det.

Men men.

I det neste kapitellet, så tenkte jeg det, at jeg skulle skrive med om resten av tiden, som jeg bodde, i Hellinga 7B, på Bergeråsen.

(Før faren min kjøpte en større leilighet til oss, (eller egentlig til meg da), i Leirfaret 4B.

Hvor nettopp Roger Stenberg, og dem, (som vi ferierte sammen med, delvis ihvertall, i Jugoslavia), hadde bodd, før oss).

Vi får se om jeg klarer det.

Vi får se.

PS.

Det var forresten, en annen episode, som jeg kom til å tenke på nå, fra Jugoslavia.

Vi var jo først på et hotell, den første dagen vel, som vi ble 'jaget' vekk fra bassengområdet til, siden vi ikke bodde på hotellet da.

Men den tredje, fjerde eller femte dagen der, kanskje.

Så dro vi på enda et hotell da.

Hvor vi ikke ble jaget fra.

Der var det to bassenger vel, tror jeg.

Et for barn.

Det var saltvann i bassengene der da, og ikke klor da.

(Dette var det hotellet, som jeg skrev om ovenfor, at faren min mente, at de 'feite tyskerne', som var rundt der, bare gikk ut i bassenget og pissa da, og gikk opp.

Så faren min ville ikke bade der da, var det vel).

Men men.

Christell og jeg, bada, i det bassenget, som var for barn.

Vi hadde jo ikke hatt badehetter på oss, noen av de andre stedene der, som vi hadde bada.

(vi hadde bada på det andre hotellet og på campingen hvor Runar og de var da, og Christell hadde visst vassa, på en strand, hvor vi var den første dagen vel, og blitt bitt, av noe insekt vel, under foten vel.

Noe sånt.

Så det ble sagt der nede, husker jeg, at Christell ble sjuk, av det litt rare insekt-bittet vel.

Enten det, eller at hu ble smitta, av noe slags sykdom, av den fuglen hu fant, som ikke kunne fly da.

Så sånn var det.

Men men).

Badevakten begynte å klage vel, på at Christell og jeg, ikke hadde badehetter på oss.

Jeg lot vel som at jeg ikke skjønte det.

Vi var jo på ferie, og ikke på svømmeundervisning, med Østre Halsen, Torstrand eller Berger skole, for å si det sånn.

Jeg tenkte at det var noe, som gjaldt for de lokale ungene der kanskje.

Så etterhvert da, så skjedde det noe spesielt, som ikke skjedde, da jeg var på svømmeundervisning, med Torstrand skole, i 2. klasse, de gangene, etter at han klassekameraten til Frode Kølner, hadde kasta gymbagen min, oppå et huskestativ, i skolegården, på Torstrand skole, en fredag vel, og den bagen forsvant da, den etterfølgende helgen.

Men men.

(På Torstrand skole, så maste svømmelærerinna på meg, om at jeg måtte kjøpe ny badehette.

Men de i klassen min, som svømte sammen med meg der, i Farrishallen vel, sa ingenting.

Men men).

Men i det bassenget, utenfor det her andre hotellet, i Jugoslavia da.

Så begynte plutselig, omtrent alle ungene i bassenget, å peke på huet mitt.

Så jeg skjønte at det var 'kommunist-unger' nesten, for å si det sånn.

Til slutt, så dukka faren min opp der, fra plassen ved et bord, utendørs da, med utsikt over svømmebassengene, hvor han og Haldis, drakk drinker vel.

Faren min fikk også beskjed av badevakta, om å ta på seg en badehette, som han fikk kasta til seg.

(En sånn gammeldags type, av badehette da.

Eller om det heter svømmehette.

Men men).

Faren min dukka, i bassenget da, og da datt den badehetta av.

Også klagde faren min til badevakta, som klagde på faren min, siden han ikke hadde badehette på seg da.

Så det var ikke som da jeg var på ferie i Ayia Napa, på et hotell, med Ving reiser vel, sommern 1998 vel.

(Jeg kjøpte bare en restplass-tur, til Syden, for å å komme meg litt bort da, (uten å bruke for mye

penger), og havna i Ayia Napa da, tilfeldigvis.

Et sted med masse unge, halvnakne nord-europeiske damer, viste det seg.

Men men).

Men i bassenget, utenfor hotellet til Ving, som jeg havnet på, i Ayia Napa, så var det ingen av de fine damene, og andre, som fløyt rundt der, på sånne flytemadrasser da, og som svømte og vel, som hadde badehette på seg.

Det er helt sikkert.

Så det med badehette, i hotell-basseng, i ferien, det er nok noe Østblokk/kommunist-greier, vil jeg tippe på.

Jeg lurte litt på, om faren min bare gikk ut i det bassenget, for å pisse.

Christell gikk vel ikke ut i det bassenget noe mer, tror jeg.

Jeg var vel kanskje tøffere da, og ignorerte de ungene, ganske lenge, som alle stod rundt meg da, og pekte på huet mitt, siden jeg ikke hadde badehette på meg da.

Så de var vel 'wannabe-badevakter' da, kan man vel kanskje si, de sikkert mye øst-europeiske ungene.

Men det var kanskje i lynnet deres, etter mange år med kommunistisk indoktrinering kanskje, på barnehager og skoler, osv.

Hvem vet.

Så jeg tok ikke det her så alvorlig akkurat.

Jeg syntes vel mest bare at de ungene der nede, på det hotellet, var litt pussige, (og nesten litt morsomme), siden de var så opptatt av, om jeg hadde på meg badehette, eller ikke, da.

At badevakta var opptatt av det, det skjønte jeg, det var jo jobben hans.

Men de ungene i bassenget, de jobba vel ikke der, for å si det sånn.

Men de syntes kanskje det var gøy å mobbe en som skilte seg ut da.

Det er mulig.

De var kanskje vant til det, i de kommunist-landa.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Men vi får se hva som skjer.

Vi får se.

Kapittel 16: Enda mer fra Hellinga 7B

Jeg har kommet på noe mer, som jeg har glemt å ta med om, i de tidligere kapitlene.

Det første var at jeg skrev det, at Haldis sin eldste sønn, Viggo, ble skandinavisk mester, i bodybuilding, for juniorer, i 1983.

Men jeg mener nå at dette var i 1982.

(Men jeg skal skrive mer om dette senere).

Jeg kan også ta med det, at han gutten, som prata om Kvæler'n, i Mellomhagen.

Han prata vel også sånn her og.

'Hva i huleste, heiteste granskauen driver dere med da'.

Noe sånt sa han til Pia og meg en gang vel.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

I begynnelsen, da jeg bodde på Bergeråsen, så kjeda jeg meg nok en del.

(Før jeg ble kjent med Petter og Christian og de).

Jeg gikk opp på Ulvikfjellet, husker jeg, med en flaskepost.

Den heiv jeg så ned i fjorden, (trodde jeg).

Men så hørte jeg at flaska knuste.

Så spurte et par, som gikk tur på Ulvikfjellet, hva jeg dreiv med.

Så måtte jeg forklare at jeg dreiv med flaskepost da.

Men men.

Jeg gravde ned en slags skatt.

(Det var vel bare noe leker og sånn).

Ned fra Ulviksletta og ned til Ulvika, så stod det en do-bygning.

Jeg klatra opp på taket der, og la et kart, under en av tak-platene.

Det var noen sånne plater laget av gummi eller asbest eller noe, kanskje.

De platene var fleksible og veide ikke mye, så det var bare å legge det kartet under en av de flikene da.

Men men.

Så gravde jeg ned den skatten da, litt bortafor den dobygningen.

Så man skulle liksom finne flaskeposten.

Og i flaskeposten, så var det et kart, til hvor det skattekartet lå da, (oppå taket av den dobygningen, til Bergeråsen Vel vel).

Men men.

Så ble jeg kjent med Petter og Christian.

Så tulla jeg litt med de.

Så sa jeg det, at en gang så så jeg en flaskepost, og den lå der og der da.

Men vi fant ikke flaskeposten.

Og så sa jeg at jeg hadde lest et kart, og at det stod noe om den dobygningen da.

Og Petter oppå taket av dobygningen, men han fant ikke det kartet.

Og da sa jeg at jeg hadde sett et kart, og forklarte hvor det stod, at skatten var da.

Men vi fant ikke skatten heller.

Så dette må ha vært en del uker, etter at jeg gravde ned den skatten, tror jeg.

Siden jeg ikke klarte å huske hvor skatten var gravd ned.

(Hvis ikke noen andre hadde finni skatten da).

Hvem vet.

Men men.

Jeg kom også på noe, fra den julen, som jeg bodde hos mora mi, og vi var med bestefar Johannes og dem, på hyttetur, på en hytte, som han hadde lånt.

Da sa sønnen i huset, da vi parkerte på tunet, eller på gårdsplassen.

At vi kunne ikke parkere der, for de hadde noen 'hester som pleide å bite i lakken'.

Og da svarte mora mi, ut av bilen da, at hu syntes han sa, at de hadde noen 'gjester som pleide å bite i lakken'.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Berger var forresten ganske forskjellig fra Larvik.

Berger er nesten som en dal, vil jeg kanskje tro.

For landet går oppover fra fjorden, og etter kanskje et par hundre meter, så er det fjell.

Så Strømm, er kanskje som en dal, kan man kanskje si.

Det er ikke som i Larvik, hvor det gikk gater, på kryss og tvers.

Nei, det var bare en vei, å gå til bestemor Ågot, (hvis jeg ikke gikk langs fjorden og på noen gårdsveier da. Noe som kanskje ville virka litt rart og gammeldags, hvis jeg hadde gått der for ofte. Men men).

Så det var kanskje mer sånn, (kanskje fordi at Berger/Strømm var litt som en dal), at man liksom måtte passe mer på hva man sa og passe mer på ryktet sitt kanskje, på Berger, enn i Larvik.

Det var vel mer sånn, at alle kjente alle, på Berger da.

For å si det sånn.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Mora mi, Arne Thomassen, Pia og Axel, de dro ned til Danmark, den sommeren, som jeg var med faren min til Jugoslavia.

Axel ble døpt der nede, hos Unse og Anker, (Heegaard het de til etternavn. Unse er født Trock-Jansen. Anker var forresten bestemor Ingeborg sin vel eldre bror), og de.

Jeg har aldri vært på besøk hos de, men jeg møtte Unse, i bestemor Ingeborg sin 90 års dag, var det vel, i Nevlunghavn, i 2002.

Men men.

Pia har klaget fælt, til meg, seinere, fordi at hun ikke fikk bli med til Jugoslavia.

Men jeg er jo ikke hennes far, jeg var en 9-10 år gammel gutt, da vi dro ned til Jugoslavia.

Hvorfor klager Pia til meg, på dette, lurer jeg.

Det må være noe galt.

Pia skulle jo ha klaget til sine foreldre, hvis hun ikke var fornøyd, med ferie-ordningen.

Likevel har Pia klaget fælt til meg, vil jeg si, i årene etter Jugoslavia-turen, på at hun ikke fikk være med.

Så Pia er kanskje 'oppå en sky', for å si det sånn, hvis hun tror at jeg bestemte om hun skulle være med.

Det var jo selvfølgelig faren og moren vår, som bestemte om det her, vil jeg tippe på.

Så Pia kan være litt slitsom, noen ganger.

Men men.

Mora mi, Pia, Axel og Arne Thomassen, (og Pusi), flytta til Stenseth Terrasse, ved Solbergelva, utenfor Drammen, en gang i løpet av 1980, mener jeg det må ha vært.

Jeg kan forklare om noe som skjedde, før det her.

Våren 1980, må det vel ha vært.

Så kom jeg på helgebesøk, til mora mi.

Så stakk Pia til en venninne.

Og mora mi sendte meg ut, for å 'passe på Axel'.

Jeg skjønte ikke hva hun mente.

Axel var et og et halvt år vel, og lå i en barnevogn.

Jeg skjønte ikke hva jeg var ment å gjøre.

Jeg ville besøke kamerater.

Det var vel ikke meninga at jeg skulle passe på Axel, når jeg var hos mora mi.

Jeg hadde aldri fått opplæring i å passe på Axel.

Jeg bodde jo egentlig hos faren min.

Jeg rulla vogna med Axel, ned i portrommet, utafor huset vårt.

(Et portrom vi delte med to naboer.

Så vogna med Axel i, stod på et fellesareal, da mora mi sendte meg ut, for å passe han.

Men men).

Mens jeg rulla vogna til Axel, så skjedde det, at den plutselig tippet over.

Så Axel begynte å grine, husker jeg.

Så jeg løp inn og henta mora mi, som måtte hente Axel da.

Så sånn var det.

Jeg veit ikke om Axel, (som jo enda var baby da vel), slo seg.

Den vogna tippet ganske langsomt over da.

Men jeg hadde liksom sendt den ned en helling da.

Så jeg var noen meter unna vogna, og rakk ikke fram til vogna.

Men fikk bare sjokk, og stod helt stille og så på, at vogna tippa, som i sakte kino da.

Så sånn var det.

Men men.

Petter og Christian var forresten også med til mora mi en gang.

Mens hu bodde i Jegersborggate.

Vi var da mye utendørs.

De likte vel ikke Frode Kølner, tror jeg.

Jeg hadde visst en jakke som hang hos dem, av en eller annen grunn, som jeg fikk tilbake av Frode Kølner og dem, den helgen, husker jeg.

Men men.

Petter og Christian og jeg, vi gikk rundt i Larvik, på fredagen husker jeg.

Vi kikka inn vinduet til Willy og dem, i Trygves gate, for de hadde en artig lampe, som lyste i noen tråder, i mange farger da, som varierte.

Sånn lampe hadde vel ingen på Bergeråsen tror jeg.

Men men.

På lørdagen, så dro mora vår med Petter og Christian og Pia, og meg, på tur i Bøkeskogen.

Vi parkerte oppe ved Bøkeskogen.

Og Petter og Christian reagerte på at mora vår vrikka så fælt på rumpa, når hu gikk bortover, (sammen med oss), mot Bøkeskogen, husker jeg.

Men men.

Mora mi sendte meg seinere på dagen, opp til et utested, som het Hansemann, for å hente veska hennes, som hun hadde glemt, dagen før, husker jeg.

Petter og Christian blei med, husker jeg.

Vi slapp forresten å ta toget, (som jeg vanligvis måtte), den helgen.

Faren min kjørte oss ned dit.

Vi så noen pønkere, husker jeg, (noe jeg ikke hadde sett i Larvik før), utafor lekebutikken, ved Larvik Torg, husker jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Petter og Christian, ringte på noen dørklokker, i blokkene, ovenfor Larvik Sykehus, og spurte, 'bor Arne Olsen her'.

Arne Olsen var jo faren min, så jeg ble litt sur på dem.

Så jeg ringte på noen andre dørklokker, i de samme blokkene, og spurte, 'bor Tove Grønli her'.

Tove Grønli var jo mora deres, og deres foresatte da, heter det vel.

Så sånn var det.

Men men.

Vi gikk også rundt i Larvik sentrum, på lørdags formiddagen, og spilte på kronespill.

Vi leita også etter penger, og ble enige om det, at vi skulle dele alle pengene, som vi fant.

Plutselig fant Petter 100 kroner, mener jeg det var.

Og vi fikk alle 25 kroner hver vel.

(For Pia var også med).

Hvis ikke Petter tulla da, og at dem hadde fått pengene av mora si.

Hva vet jeg.

Men men.

På søndagen, før vi dro, så satt Petter og Christian, oppe ved der det nye biblioteket dukket opp, seinere på 80-tallet, og glante på folk, utafor et slags gatekjøkken, (som egentlig var en slags tilhenger til en bil vel kanskje. Noe sånt muligens).

De glante så stygt på folk, at noen spurte hva de dreiv med.

'Vi glaner', svarte en av dem da.

Men men.

Så gudene veit hvorfor dem glante, og hvorfor dem ringte på hos folk, og spurte om Arne Olsen bodde der.

Det var litt spesielt vel, syntes jeg.

Men men.

Men ikke så lenge etter dette, så flytta altså mora mi og dem, til Stenseth Terrasse da.

Axel hadde forresten mageproblemer, før de flytta, til Stenseth Terrasse, husker jeg.

Fordi jeg husker at mora mi hadde cola, i kjøleskapet, en gang.

Og cola, det så jeg liksom på, som 'min' drikk da, siden jeg fikk cola av faren min, hele tiden.

Men jeg fikk ikke lov, sa mora mi, å ta av den cola-flaska, i kjøleskapet hennes.

For den cola-en var til Axel, sa mora mi.

Axel hadde problemer med magen, eller avføringen kanskje, (han var vel bare et drøyt år da vel).

Og Axel burde drikke enten cola eller blåbærsaft, hadde en lege sagt, sa mora mi.

(For å fikse de mageproblemene han hadde da).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg tror det var den andre julen, som jeg bodde hos faren min.

Da måtte jeg være hos mora mi, på Stenseth Terrasse, utafor Drammen.

Første gangen jeg var der, (eller noe), så hadde jeg laget en avtale, med mora mi, om at vi skulle ha Pusi, annenhver gang.

(Kanskje fordi jeg følte meg ensom, på Bergeråsen.

Faren min hadde vel muligens flyttet ned til Haldis, da jeg fikk Pusi, det husker jeg ikke helt).

Så Pusi var også i Hellinga 7B, på Bergeråsen, i cirka et års tid, kanskje.

Men den var også innimellom hos mora mi.

Jeg fortalte det til Fru Landhjem, i Larvik, at Pusi bodde hos meg.

(Fru Landhjem, sa at hun visste hvor Svelvik var.

Hun syntes det var så fint langs fjorden, langs Svelvikveien.

Så Fru Landhjem, sa det, at hu pleide å kjøre en omvei, rundt Svelvik, når hun skulle til Oslo).

Og en dag, så kom plutselig Fru Landhjem på døra, borte hos Ågot.

Hu hadde spurt seg fram.

Så satt jeg på med Fru Landhjem, bort til Bergeråsen, og Pusi satt på trappa, som vanlig.

(Og venta på at jeg skulle komme hjem fra Ågot da.

Norsk Skogkatt, er nesten som hunder, noen ganger, de kan være veldig trofaste, mot eieren sin.

Noe Pusi vel var.

Pusi var en stor og fin katt da, på den tiden jeg bodde i Hellinga, husker jeg.

Men men).

Fru Landhjem syntes det virka som at Pusi hadde det bra, husker jeg.

Den første dagen, som Pusi var i Hellinga 7B, så lot jeg den gå utendørs.

(Sikkert fordi at faren min sa det).

Og den var under huset til tvillingene, (ikke Arnt og Eirik Lund, men de andre tvillingene).

Og jeg måtte krype under huset deres, og så at Pusi var under huset der, sammen med alle de lokale kattene, omtrent, som hadde noe slags katte-møte, kanskje.

Hva vet jeg.

Jeg dro med Pusi hjem, ihvertfall.

Så sånn var det.

Men men.

Noen på Stenseth Terrasse, tok Pusi en gang.

Så da det var min tur, til å ha Pusi, igjen, så var den borte.

Men jeg gikk bort til dem, (Pia visste hvem dem var), og krangla, og fikk Pusi, etter å ha krangla, i et kvarter, (eller om det var en halvtime), kanskje, med den familien da, mens faren min venta.

Så sånn var det.

Men men.

Etter dette, så ville jeg ikke det, at mora mi og dem skulle ha Pusi.

For de klarte ikke å passe på den, syntes jeg.

(Siden de lot en familie på Stenseth Terrasse der ta den).

Men men.

Men dem flytta tilbake til Jegersborggate, etter at de bodde, på Stenseth Terrasse.

Og da tok jeg med Pusi, en gang.

Og da hadde Pusi dansa i gatene, i Larvik, sa Fru Landhjem, en senere gang.

Men men.

En jul, så skulle Haldis og Christell bort.

Og vi skulle passe på Susi, (Christell sin katt).

I butikken til Oddmund Larsen på Sand, så fikk jeg lov av faren min, å kjøpe en liten pakke fiskepudding, til Susi, og en stor pakke fiskepudding, til Pusi.

(Siden Pusi var større og min katt da.

Pusi var veldig glad i fiskepudding, husker jeg.

Og jeg hadde kjøpt en sånn pakke fiskepudding, i butikken til Oddmund Larsen, til Pusi en gang før, husker jeg.

Men men).

Jeg ga Susi sin fiskepudding først, siden Susi liksom var gjest der da.

Men det tålte ikke Pusi.

Så Pusi ville bare ut.

Så jeg måtte nesten slippe den ut.

Den så litt rar ut da, husker jeg.

Jeg skulle jo gi den, sin fiskepudding, (den største fiskepuddingen).

Men Pusi ville bare ut, og løp som en pil nesten, mot døra.

Så jeg slapp den ut da.

Og det var siste gangen, som Pusi var hos oss.

For den forsvant etter det.

Noe jeg tok veldig tungt.

Men men.

Den jula, som jeg var hos mora mi, på Stenseth Terrasse, så lærte Axel å gå, husker jeg.

Jeg lurer på om han var litt over to år gammel da.

Det er mulig.

Men men.

Arne Thomassen hadde kjøpt en LP-plate, som han likte der, (og som var på det rommet jeg sov på).

Det var Randi Hansen, med den plata som hadde den sangen, 'Om jeg fikk være sola di', eller noe sånt.

Så Arne Thomassen var fra Nord-Norge, og likte også hu nord-norske syngedama da, Randi Hansen.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg hatet å være hos mora mi, så jeg ringte Ågot og onkel Runar og de, (for faren min var ikke hjemme, i jula), og hørte om de kunne hente meg.

Men det gjorde de ikke.

Jeg var også med Arne Thomassen, inn til Drammen, lille julaften, eller noe.

Da satt han på kafeteriaen, på Drammen Togstasjon.

Og pratet med en travbane-kamerat, eller noe.

Jeg sneik med ut, og bort til Drammen Rutebilstasjon.

Og bussen til Berger, stod der.

Jeg gikk nesten på bussen, men tenkte jeg skulle vente, til den skulle kjøre.

Og mens jeg satt på en benk der, og liksom ventet og var på nippet til å gå på bussen da.

Så dukka Arne Thomassen opp, og dro meg med tilbake til Stenseth Terrasse da.

Så jeg mistrivdes så mye, hos mora mi og dem, så det var nesten sånn at jeg rømte, en jul jeg måtte være hos de.

(Jeg lurer på om det var jula 1980.

Noe sånt).

Men men.

Jeg så seinere Pusi en gang, fra trappa, i Hellinga 7B.

Men da hadde jeg Petter og Christian på besøk.

Og vi lekte i sofaen der, og bråkte fælt da.

Så Pusi ville ikke gå inn.

Etter det så så jeg aldri Pusi igjen.

Og mora til Petter og Christian døde også.

Så de flytta til faren sin, i Mexico.

Så jeg gikk jo inn i sorg, og var deppa, ihvertfall i et halvt år.

Men men.

De kom på besøk, for å selge huset, eller noe.

Og da hadde jeg fått penger av faren min, til å kjøpe gaver til dem.

Jeg ga dem en LP-plate hver, husker jeg.

Men jeg husker ikke resten, av hva jeg ga dem.

Men jeg hadde en hundrelapp, i lomma, på Berger skole.

Også fant jeg ikke den.

Og det sa jeg fra om.

At det var for å kjøpe gave, til Petter og Christian og dem.

Og da hjalp han der som nå er musikkartist.

Jense-mann, og dem.

(Tror jeg hjalp meg.

Og noen andre, i klassen til Petter.

Altså i klassen over meg.

Men de gjorde det klart, at de hjalp meg å lete etter hundrelappen, siden den skulle gå til gave, til deres klassekamerat Petter, (og broren).

Og altså ikke for å hjelpe meg.

De var litt tøffe osv., de her gutta, i klassen til Petter).

Leif Tangen, en lærer på Berger skole, som nå er i politikken, for SV.

Han stoppa den leitinga, og ransakinga, av elever.

Og sa at det gikk ikke ann.

Noe sånt.

Så det stoppa.

Og jeg gikk på do, nede ved gymsalen ovenfor musikkrommet.

Og da fant jeg den hundrelappen, på gulvet.

Og det jeg lurer på, er om den kan ha liggi sånn, sammenkrøllet, i lomma mi, at jeg ikke fant den.

Og slo alarm da.

Også falt den ut, da jeg måtte på do.

Så det var jo litt spesielt.

Men men.

Men jeg var kanskje ikke helt våken, på den her tida.

Det at både Pusi ble borte og mora til Petter og Christian døde, det var ikke så artig.

For faren min bodde jo nede hos Haldis.

Og da ble jeg helt alene, om kveldene.

Jeg kunne ikke gå opp til Tove Grønli og de lenger, og Pusi var også borte, så jeg hadde ikke noe selskap da, når jeg satt aleine der, om kveldene, i Hellinga 7B.

Men men.

Det som skjedde, den helgen, som Tove Grønli døde.

Det var at faren min, satt og så på skøyter, sammen med meg, i Hellinga 7B.

(Han pleide aldri å være der oppe på søndager.

Ihvertfall ikke for å se på sport).

Så banka det på døra, og jeg åpna.

Det var Willy, samboeren til Tove Grønli.

Han spurte om faren min var der.

Willy så så anspent ut, (og mye eldre ut vel), så jeg var ikke sikker på om det var han.

Jeg bare forklarte faren min, at det var til han vel.

Så sa Willy til faren min, at Tove var død da.

Dette her var søndag formiddag da.

Norge vant gull, sølv og bronsje, husker jeg, i et Skøyte-EM, eller VM, eller noe da.

Men men.

Så sånn var det.

Faren til Petter og Christian, Carlotto, (eller om det var Carl Otto), bodde i Mexico, og hadde med seg, en mexikansk dame, til Bergeråsen, da de skulle selge huset kanskje.

Jeg gikk opp og hilste på dem da, men hun mexicanske var ikke så hyggelig som Tove Grønli, syntes jeg.

(Kanskje det var fordi at jeg ikke skjønte hva hu sa.

Hvem vet).

Hu Tove Grønli var alltid hyggelig, sånn som jeg husker det.

Hu lot Christian og Petter ha ganske frie tømmer vel.

Jeg husker en gang, så sa hu til oss, at hu og Willy hadde lagd kylling, (noen sånne kyllingstrimler i en steikepanne vel).

Og at Petter og Christian og jeg, kunne spise opp resten.

Så sånn var det.

En annen gang, så hadde jeg vært på bingo, på Snippen, på Sand.

(Noe som Berger IL arrangerte).

Men jeg var litt lei av bingo da, og spurte en 'bingo-gubbe', som satt ved samme bord som meg, om han kunne spille for meg.

Så gikk jeg bort til Ågot, og satt der, og på veien tilbake til Bergeråsen, (jeg sykla vel), så dro jeg innom Snippen, og da hadde jeg vunnet en halv kilo, (eller om det var en kilo), wienerpølser, (sa han bingo-gubben).

Da syklet jeg opp til Petter og Christian og dem.

Og da varma hu Tove Grønli opp de pølsene da.

Så sånn var det.

Onkel Håkon spurte meg forresten nøye, i ettertid, om hvordan det her med de pølsene, fra bingoen, hadde hengt sammen da.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Petter og Christian og jeg, vi lagde også ostesmørbrød der.

Og alle hadde sin spesialitet.

En likte ostesmørbrød med ekstra ost.

En med ekstra smør.

Og en med ekstra ketchup kanskje.

Noe sånt.

Men men.

Så sånn var det.

Petter og Christian, hadde også lekt gjemsel, en nyttårsaften, sa de, og da hadde Christian visstnok sovna i et klesskap.

Noe sånt.

Men men.

Så sånn var det.

Men en gutt, (Thor Furuheim, fra Olleveien), hadde også dødd, i hagen til Tove Grønli og dem, noen måneder før jeg ble kjent med Petter og Christian og dem, mener jeg at det må ha vært.

Petter og Christian og Thor Furuheim, hadde lagd snøhule, i hagen, til Petter og Christian og dem.

Så skulle Petter og Christian spise middag.

Og når de kom ut, så var han Thor Furuheim død da.

Snøhula hadde rast over han.

Så sånn var det.

Kripos kom forresten til Bergeråsen, husker jeg, da Tove Grønli døde.

De fant visst ut at det var hjerneblødning, som hu døde av, mener jeg å huske.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Flere måneder, etter at Pusi ble borte, så sa fetteren min Tommy, til meg, at Pusi lå død, i skogen ved Gamlehjemmet der, nedafor riksvegen.

En bil måtte ha kjørt på Pusi, og så hadde de bare kasta katta, ned skråningen, mente Tommy, (som vel bare var seks år, eller noe, da vel).

(Og enda Pusi jo var vant med å bo i Larvik sentrum, og gå rundt i gatene der, og besøke butikken til Fru Landhjem, osv).

Jeg gikk ned i skråningen der og så, og den katten ligna på Pusi.

Men snuten var hvit og ikke rosa, som på Pusi.

Men det kan ha vært, fordi at den var død, det er mulig.

Så jeg er ikke sikker, men det var kanskje Pusi da.

Hvem vet.

Men men.

Det var ihvertfall en trist tid, den siste tiden jeg bodde i Hellinga 7B, husker jeg.

Men men.

Min fetter Ove, var vel også med å besøke mora mi i Larvik, en gang, mener jeg å huske.

Og også Christell var med vel, selv om hun vel hang mest med søstera mi, når hu var med til mora mi.

Men men.

Etter Jugoslavia-turen, så var jeg en dag nede hos Christell, og vi ble enige, faren min, Haldis, Christell og jeg, (eller ihvertfall Christell og jeg), om at vi skulle være som søsken da.

Haldis hadde hentet ned noen singel-plater, fra 60 og 70-tallet, fra loftet.

Jeg sa det, at hvis vi skulle være som søsken, da kunne jeg kanskje få halvparten av de singlene da.

Og Christell og jeg, satt og hørte på singel-plater, en hel dag nesten vel, sommeren 1980 vel.

Og Christell likte en sang som het 'jeg vil ha en liten hund', mener jeg å huske.

Jeg fikk ikke tatt med 'mine' singler, hjem.

Og neste gang, som jeg besøkte Haldis og de, så sa Christell det, at de hadde pratet med faren hennes, (fra Ålesund), på telefonen, og jeg kunne ikke få de platene likevel.

Så Christell og jeg var vel som søsken, i en dag, kanskje.

Etter det, så ble det vel ikke det samme, tror jeg.

En gang jeg var der, så fikk jeg en strikkepinne, som lå på gulvet, i gangen der, inn i foten.

Og tok meg fri fra skolen, dagen etter.

Da tok faren min meg med, til Fossekleiva fabrikker, hvor han kanskje skulle leie et lokale, eller noe, og jeg gikk rundt og haltet der, (og fulgte etter faren min og en annen kar, som viste faren min rundt, eller noe da), før faren min kjørte bort til verkstedet og huset til Ågot da.

Så sånn var det.

En annen gang, så viste Christell meg det, at broren hennes Jan, hadde masse kondomer, (kanskje 30-40, eller noe), under senga.

Jan, (som var 16-17 da vel, og var sammen med nabojenta, mener jeg å huske), hadde kjøpt kondomer på postordre, vil jeg tippe på.

(For jeg pleide å lese de katalogene, og husker at man kunne bestille kondomer, i dem.

Men men).

Som jeg skrev om, i det kapittelet, fra Vestmarka.

Så pleide Pia og jeg, og løsne sengebunnene, i de høye sengene våre der, for å komme ut og inn av de.

Så da jeg leika med Christell.

Etter Jugoslavia-turen vel.

Så pleide vi noen ganger å leike, på rommet til Haldis og faren min.

Og da tok jeg opp sengebunnen, i senga der, også var det et rom under, hvor Christell og jeg noen ganger lå og kyssa, (i mørket), husker jeg.

(Ikke tungekyss, men vanlige kyss).

Dette med kyssinga, begynte med det, at Nina Monsen og Christell.

De kom opp til meg, i Hellinga 7B, når jeg gikk i fjerde klasse vel.

Jeg satt med en av dem, på hver side, i den grønne sofaen, til faren min.

Så spilte jeg 'Morgenstemning', av Grieg, på blokkfløyte, for dem.

For vi hadde begynt med musikk, i fjerde klasse.

Men Nina Monsen og Christell gikk i andre klasse, og hadde ikke musikk.

Så kyssa jeg med Nina Monsen mest vel, og litt med Christell.

Det var første gangen, som jeg kyssa.

Og jeg husker vel ikke hvem som fant på det, det bare blei sånn vel.

De jentene ble litt sånn betatt kanskje, (av musikken kanskje), så det ble vel bare sånn da.

Men så slutta Christell og Nina Monsen, å dukke opp der.

Men så skulle søstera mi, Pia, komme på besøk, i Hellinga 7B.

Faren min hadde også lagt fram pornoblader, når han dusja, var det kanskje, og jeg ble litt prega av de kanskje.

Så jeg sa det, til Petter og Christian, at om vi skulle ha strippe-show, når søstera mi, Pia, dukka opp fra Larvik.

Så Petter og Christian, de hadde strippeshow, for Pia, og viste henne pikken og sånn, mener jeg.

(Enda vi hadde avtalt, at vi bare skulle strippe, ned til underbuksa).

Så Petter og Christian tok det her litt lenger da.

De venta ikke på at søstera mi skulle strippe.

Men dagen etter, så spurte jeg om hu ikke skulle strippe hu og da.

(Når Petter og Christian ikke var der).

Pia strippa og begynte så å fortelle om hvilket hull, som tissen skulle inn i, og sånn.

(Noe hu hadde lært av Desire, i Larvik, var det vel).

Pia satt så rumpa i været, og utfordret meg da.

Hu ville at jeg skulle prøve om det var riktig, at tissen skulle inn i det andre hullet da, (hvis man tok med urinrøret).

Så jeg var redd for, at søsteren min, skulle synes at jeg var feig.

Så selv om dette hadde gått mye lengre, enn det jeg hadde planlagt, så prøvde jeg det som søstera mi ville da, å se om det var riktig hull, som tissen skulle i.

Ståtissen min var for stor, til at jeg klarte å få den inn, i fitta til Pia, (må jeg vel si, at det var), så det funka ikke.

Jeg hørte plutselig løping, på stien opp til huset vårt.

Så en eller annen gutt, må nok ha sett inn vinduet, i Hellinga 7B, og sett hva som foregikk.

Vil jeg tippe på.

Men men.

(Muligens Carl Fredrik Fallan, som sa at jeg hadde pult med søstera mi, eller noe, mange år seinere).

Så sånn var det.

Seinere den dagen, så ville jeg ikke prate med søstera mi.

Det var fordi, at jeg syntes hun hadde gått for langt.

Og at vi ikke kunne holde på med sånt, vi som var barn og søsken.

Jeg tenkte med meg selv, at hva hvis bestemor Ågot hadde fått greie på dette.

Så etter dette, så bestemte jeg meg for det, å ikke tulle mer sånn med søstera mi, (eller noen andre i slekta), i det hele tatt.

Og det gjorde jeg heller ikke.

Så sånn var det.

Men men.

Christell og Nina Monsen, fortalte meg en gang, på doen, nede hos Haldis.

At onkelen til Nina Monsen, hadde tilbudt Nina Monsen penger, for å 'suge tissen hans'.

Dette sjokkerte meg, og jeg fortalte det med en gang, til faren min og Haldis, som var på kjøkkenet, noen meter unna.

Faren min sa ikke noe, og Haldis bare skrek 'nei'.

Det var alt som skjedde.

Det ble så rar stemning der, så jeg bare gikk hjem.

En annen gang, som jeg besøkte faren min, nede hos Haldis, så var Gry Stenberg der, sammen med Christell.

Gry Stenberg, løp fram, og tok meg på pikken.

(Av en eller annen grunn).

Jeg ble forbanna, og tok igjen.

Jeg tok Gry Stenberg på fitta flere ganger, og også Christell en eller to ganger.

For det var liksom lov å ta hverandre på kjønnsorganene da, tenkte jeg, siden de jentene hadde begynt med det.

Men men.

Gry Stenberg ba meg stoppe, for det gjorde 'vondt', sa hun.

Jeg spurte Christell, om det var sant.

Christell svarte ikke, men så rar ut vel.

Så jeg slutta.

Så sånn var det.

Men men.

Det første året jeg bodde på Berger, så fikk jeg vel et kjemisett, av faren min, til jul, mener jeg.

Fra varemagasinet Lyche, i Drammen.

Og var vel fornøyd med det, selv om det kanskje var en litt kjedelig gave.

Men jeg bestemte det selv da, da vi så i butikken, i Drammen, at jeg ønsket meg den gaven, og fikk den vel med en gang vel.

Men men.

Jeg kan forresten ikke huske det, at Haldis var en eneste gang, på besøk, i Hellinga 7B.

Det var bare faren min, (og noen ganger jeg), som var på besøk hos Haldis og dem, i Havnehagen da.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, mens onkel Håkon og tante Tone, og bestemor Ågot og bestefar Øivind, var i Rhodos.

Så bodde deres datter Lene, (som er døv), hos meg, i Hellinga 7B.

Lene er et halvt år yngre enn meg, eller noe, vel.

Det gikk greit vel, jeg fant ikke på noe tull, med stripping, eller lignende, med henne.

Faren min bodde nede hos Haldis, så Lene og jeg, var mye alene sammen.

Men men.

Jeg husker vi var borte hos Ågot, når faren min jobba der.

Jeg hadde et tegneserieblad, som het 'Hakke Hakkespett og Lykkevannet'.

Jeg lot Lene lese det.

Også tulla jeg med henne.

For jeg blanda farfaren vår sine suketter, i et glass vann, og satt opp en plakat da, 'Lykkevann 1 krone'.

Og Lene kjøpte da.

Men jeg veit ikke om det virka.

Men men.

Lene og jeg delte også noen Donald-blader, som lå på loftet, i et hus, øverst i veien ned til Snippen.

Det huset var fraflytta og nedslitt, og så svart ut, i fargen, antagelig på grunn av at treverket, i huset, råtnet, på grunn av mangel på maling, kanskje.

Det var noen jenter sine Donaldblader, mistenkte jeg, på grunn av noen initsialer, eller noe sånt, som stod i bladene vel.

Det eldste Donald-bladet, var fra 1960.

Og det yngste fra 1968 kanskje.

Noe sånt.

Noen få blader, var det to av.

Og da fikk Lene det, som var minst krøllet, siden hun var jente.

(Onkel Håkon delte bladene, utafor huset til Ågot, oppå et utebord der, like ved trappa).

Faren min henta bladene, husker jeg.

Etter at Håkon ville dette.

Men faren min var nervøs, husker jeg, for at noen biler skulle se han, fra veien, eller noe, husker jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Jeg hadde også veldig mye klinkekuler, mens jeg gikk på Berger skole, husker jeg.

Det var fordi, at faren min og onkel Håkon, de kjøpte mye klinkekuler, i en butikk, på Hurumlandet vel.

Og så lagde de hjemmebrent, i kjelleren til Ågot.

Og da brukte de klinkekulene, til noe, i produksjonen av hjemmebrent, som de solgte og drakk selv vel.

Men men.

Da jeg flytta dit, så fikk jeg mange klistremerker, av faren min.

Det var for såpe-firmaet hans, Charlotte Kosmetikk.

Det var Øl-shampoo, Egg-shampoo, osv., husker jeg.

Røde klistremerker med svart skrift.

Og også finere klistremerker, som var blå, med noe slags trykk vel.

Men men.

En jul, så lurte jeg på det, om vi ikke skulle besøke søstera mi.

Og da, så kjørte faren min, Håkon, Runar, Tommy, Ove og meg, forbi Stenseth Terrasse, og opp en svingete vei, opp mot Hokksund kanskje, eller noe sånt.

Og der, så ba faren min meg om, å gå inn i butikken.

Mens de andre satt i bilen.

Jeg gikk rundt og så, men skjønte ikke helt.

Faren min dukka opp i butikken, etter 5-10 minutter.

Og viste meg noen såpeflasker, som var av merket Charlotte Kosmetikk, som han hadde kokt da, og som den butikken solgte da.

Så sånn var det.

Så kjørte vi nedover mot Solbergelva igjen.

Og vi dro innom mora mi og Pia og dem.

Jeg var bilsjuk og spøy i badekaret der, husker jeg.

Men men.

Jeg burde vel ha spydd i doen der, men jeg følte meg litt dårlig, for å si det sånn.

Mora mi sa det var greit.

(Og var litt grei for en gangs skyld vel).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Håkon sa at dem hadde hatt 'potetbinge', i kjelleren der, husker jeg, utenfor sammenhengen vel.

Men men.

Og de hadde visst også pleid å hatt skinke, hengede der, sa Ågot og Øivind kanskje vel.

Men men.

En gang, så hadde jeg trylleshow, i kjelleren der.

(Jeg kjeda meg litt, den første tida på Berger).

Jeg hadde sneket meg under bordet, mens bestefar Øivind sov middag vel.

Og la et sånt rødt og svart Charlotte Kosmetikk-klistremerke, inn i den ene brune skinntøffelen, til bestefar Øivind.

Og som et avslutningsnummer, (på trylleshowet nede i kjelleren, som jeg dro Ågot, Øivind, faren min og onkel Håkon med på da).

(Enda de ikke de ikke hadde så særlig lyst til å gå ned i kjelleren egentlig vel).

Så tryllet jeg bort et sånt Charlotte Kosmetikk-klistremerke da.

Så ba jeg bestefar Øivind, om å få låne den ene tøffelen hans.

Og så rota jeg med hånda mi, inni den 'tåfis-tøffelen', (må man vel kalle det), til bestefar Øivind da.

Også fant jeg det klistremerket der.

Men det var vel ikke noen som jubla, tror jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En dag, når jeg gikk hjem fra skolen, og kom bort til huset til Ågot der.

Så gikk det fire slanke og smekre jenter, (må man vel kalle dem), husker jeg, på veien foran meg.

Og da jeg gikk fra riksveien og inn på veien til huset til Ågot, så snudde alle de fire jentene seg, og så meg rett inn i øynene, husker jeg.

(Ihvertfall noen av de).

Og det må ha vært Gøril og søstera og Anette Eknes, og søstera, som var døtre på de to gårdene nede på Høyen da.

(Vil jeg vel tippe på, ihvertfall).

Man kunne nesten se på de, at det ikke bodde så mange gutter, nede på Høyen, syntes jeg.

Men men.

Men de jentene, de gikk på barneskole, i Svelvik, siden de bodde så langt fra Berger skole, så fikk de skolebuss.

Mens jeg, jeg var jo nabo med dem, må jeg vel si, (siden jeg gikk til bestemor Ågot, hver dag).

Men jeg fikk hverken skolebuss, eller skyss fra faren min da.

Jeg var kanskje den eleven, på Berger skole, som hadde lengst skolevei.

(Ihvertfall av de som bodde i retning Svelvik).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Før jeg flytta til Bergeråsen, så hadde jeg vært på to Sankthans-feiringer, med faren min, på Berger, husker jeg.

Den ene gangen, så var Pia med, og dette var nede på selve Berger, på stranda i Berger-bukta da.

Og faren min hadde en kamerat, som mora til, bodde ikke langt unna Bedehuset og Berger-banen, i veien som gikk ned fra riksveien der.

Hu bodde i krysset må man vel si, fra veien fra riksveien og veien som Bedehuset lå i.

Men men.

Han ene gutten, het Rune Kraft, og var barnebarn av hu dama da, som bodde på Berger.

Og han og broren, fikk vel beskjed av faren min, tror jeg, om å kaste tare, var det vel, på St. Hansbålet.

Det lukta ihvertfall veldig ille, husker jeg.

Men men.

Hu mora til han kameraten til faren min, bodde også i Oslo, tror jeg.

I Sentrum vel.

Og en gang, så forklarte hu til meg, at hu hadde vært telefondame, for faren min, i starten, når han kjørte inn med køyesenger, til Oslo.

Så sånn var det.

Og hu kokte også fårikål, en gang, husker jeg, som Pia og meg, var med faren vår, inn til Oslo.

Fårikålen stod og kokte, på kjøkkenet, og Pia og jeg, kommenterte, (oss imellom), om at de hele pepperne, så ut som 'rekeøyne', husker jeg.

(Så vi var nok ikke så vant med fårikålen).

Men men.

Så sånn var det.

Klokka er over halv et, her på hostellet, som er ganske lydt vel, så jeg får kanskje slutte å skrive nå.

Og heller fortsette på det her kapitellet senere.

Vi får se om jeg klarer det.

Vi får se.

Kapittel 17: Enda mer fra Hellinga 7B, (del 2)

Ågot bakte ikke bare kransekake og Numedals-lefser, til jul, forresten.

Jeg mener at Ågot også bakte de kjente sju slagene vel.

(Ihvertfall de første årene, som jeg bodde på Berger vel).

Med sirupsnipper og fattigmann, og det hele vel.

Jeg er ikke sikker på om bestemor Ingeborg, pleide å bake sju slag.

Men jeg mener å huske at hu hadde bakt fattigmann, en jul, tidligere på 70-tallet da, ute i Nevlunghavn, (før jeg flytta til faren min).

Så sånn var det.

Mora mi bakte vel aldri småkaker, som jeg kan huske ihvertfall.

Det var nok ikke ofte, isåfall.

Hu kjøpte vel mest ferdig i butikken, mener jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg har skrevet om noen av de rettene, som bestemor Ågot pleide å lage for meg, på 80-tallet.

Jeg glemte en rett, som jeg kom på nå seinere, og det var lapskaussuppe.

Det var lys lapskaus da, med masse sjy, eller hva det heter igjen.

Kraft heter det kanskje.

Det er mulig.

Og i den lapskaussuppa, så var det vel terninger av kokt kjøtt, (kanskje fårekjøtt?), poteter og gulerøtter, ihvertfall.

Ågot var ikke så flink til å lage biff, men finnebiff, (som hu kjøpte frossen, i butikken da), det klarte

hu å lage, husker jeg.

Og det smakte vel greit, syntes jeg.

Men da faren min plutselig kjøpte 3-4 bokser, med joikaboller, i en eller annen butikk, (med bilde av en same på), da syntes jeg det ble litt vel samisk kanskje.

Men men.

Så de boksene stod lenge i skapene, i Leirfaret 4B, (hvor jeg flytta til etter Hellinga 7B), for å si det sånn.

Men men.

Mora mi, sa forresten en gang, da jeg bodde hos henne, i Jegersborggate, at hu skjønte hva dem sa, på et radioprogram, som het 'Nyhetene på samisk'.

Det syntes jeg hørtes rimelig rart ut men.

Men mora mi satt i en stol, i stua og hørte på det nyhetsprogrammet, på samisk, noen ganger da, (som ble sendt på NRK vel).

Det er greit at hu vokste opp i Vesterålen, men at hu lærte samisk der, det vet jeg ikke helt egentlig, om jeg tror på.

Men men.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Den sprettballen, som jeg fikk av rektor Borgen, (hvis det ikke var en annen sprettball), da vi solgte lodd, i Svelvik, Ole Skjellsbekk, Hege Rønjom og meg.

Den fikk jeg lov til, av bestemor Ågot, å spille fotball med, (med meg selv da, for jeg var også mye alene der, når ikke søskenbarna mine fra Follo var der), i gangen, ut mot døra ut mot den ytterste gangen der, husker jeg.

Bare noe jeg kom på.

Ågot behandla meg oftest med respekt og omtanke vel, må jeg vel nesten si.

(Kanskje som hu ville behandla sønnen til Jebsen, da hu jobba som tjenestepike, for direktør Jebsen.

Hvem vet).

Selv om Ågot også vel kunne være litt lunefull og følsom kanskje.

Noe sånt.

Men men.

Mora mi ville nok bare bedt meg om å gå ut, for å leke, eller noe, mens hu lagde middag, for eksempel.

(Eller være så slitsom, å være i nærheten av, at jeg bare ville gått ut automatisk, av meg selv).

Mens Ågot gikk det ann å være i samme hus som, hu ville ikke være så slitsom, at man ikke orka å være i samme hus som henne, til vanlig, for å si det sånn.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Men Ågot var kanskje litt som en unge, intelektuelt sett.

Hu var kanskje litt umoden, og for eksempel da jeg ville sende tyggegummi, i posten, til søstera mi, i Larvik.

Så ble Ågot uinteressert.

Så Ågot ble kanskje litt sjalu på søstera mi da.

Hva vet jeg.

Noe sånt.

Og en gang, så fant jeg på en røverhistorie, som jeg fortalte Ågot, om at Geir Arne, (også kjent som 'Geri'), og Christell, hadde klina på Gamlehjemmet, (for det var mulig å gå inn på en eller annen måte der da, viste noen unger meg, en gang).

Og da, så ble Ågot veldig interessert da, og måtte sette seg ned, på en kjøkkenstol, husker jeg.

Så da svikta knærna hennes, virka det som.

Så Ågot var kanskje litt for interessert, i hva vi unga dreiv med.

Det er mulig.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg har også tenkt det, her om dagen, at det kan ha vært i Porec, (og ikke i Rovinj), som vi var i, i Jugoslavia.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg syntes også det ble litt stille, i stua til Øivind og dem, når det var på Dagsrevyen, (eller Ettermiddagsnytt), noe om hu tenåringsjenta, som forsvant fra Oslo, på 70-tallet vel, nemlig Trine Jensen vel.

Men men, det kan kanskje ha vært tilfeldig.

Men men.

Ågot og faren min, virka også litt nervøse, syntes jeg, når dem skulle ringe etter feieren, husker jeg.

'Hvem er feieren', spurte jeg.

'Feieren, det er en skummel mann', eller noe, svarte Ågot, mens hu veiva med arma, (eller noe), og liksom skulle skremme da.

Så sånn var det.

Men men.

Det var kombinert ved og olje-fyring, på ovnen, i kjelleren, til Ågot og Øivind, så noen vintre, så kunne dem bestille fyringsolje, for at Ågot skulle slippe det, å gå ned i kjelleren hele tida, for å hive i ved da.

Noe hu alltid pleide å annonsere, at hu gjorde.

Og enkelte ganger, så kunne hu bli borte lenge, nede i kjelleren.

Ågot sa også det, at når hu var på do, så ville hu være i fred der.

Og hu kunne også sitte i opp til en halvtime, på do, (mer eller mindre), noe hu pleide å gjøre, når jeg dukka opp hos dem, etter skolen.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Faren min sa forresten det en gang, at han ikke likte 'menn med hatt'.

Det var noen han hata vel.

Ihvertfall i trafikken vel.

Så faren min er ikke så konform, som for eksempel bestefar Johannes var, for eksempel vel.

For å ta med om det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, før jeg flytta til faren min, så var jeg på besøk, hos Ågot og dem.

Faren min var ikke der, men jeg satt og så på Manchester United mot Everton, i stua da.

Da var TV-en vendt mot pipa.

Jeg hadde ikke holdt med Everton så lenge, og det var ikke så ofte, at Everton var med i tippekampen.

Så at Manchester ledet, det tok jeg litt tungt.

Men så scorte Everton.

Og jeg opp fra stolen, med henda i været, mens jeg jubla vel.

Og da, så kom jeg borti lysekrona, til Ågot, som hang i taket, i stua, og en sånn 'krystall', løsna og datt ned da.

Men men.

Så sånn var det.

Og da ble Ågot og Øivind litt sure gitt.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Petter og Christian var også noen ganger med meg, bort til Ågot.

En gang, så spilte vi TV-spillet mitt der, husker jeg, (det faren min kjøpte til meg i Svelvik).

Og da ble de sure, for et eller annet, og stakk plutselig bort til Bergeråsen, og fikk haik med en bil, (fortalte de meg seinere), så jeg klarte ikke å ta dem igjen.

Men men.

En annen gang, så lekte vi snøhule, på nordsida av huset til Ågot, (hvor det ikke var så ofte sol, om sommeren vel, så det var ikke så ofte, at jeg pleide å leke, på den sida av huset til Ågot. Men men).

Petter og Christian, ville at jeg skulle gå inn i en sånn trang snøhule, med hue først.

Men det gadd jeg ikke.

Det virka ikke noe fristende, for å si det sånn.

Det var jo også sånn, at Thor Furuheim, hadde dødd i en snøhule, i hagen deres, en eller to vintre, før det her.

(Selv om jeg ikke husker det, om jeg var klar over dette, når jeg lagde snøhule, sammen med Petter og Christian den gangen).

Så hvorfor Petter og Christian begynte med snøhule igjen, det veit jeg ikke.

Men men.

En gang, (det må vel ha vært i oktober 1980 da), så satt Petter, Christian og meg, på med faren min, fra Sand, til Bergeråsen.

Jeg fikk overtalt faren min, til å kjøre innom Berger-kafeen, for å kjøpe noe godteri, for å feire det, at jeg hadde bodd på Berger, i et år.

Så sånn var det.

Da beholdt jeg vel det meste av godteriet selv, og ga vel ikke så mye som halvparten engang, til Petter og Christian vel.

Siden det var mitt godteri, for å si det sånn.

Men men.

De ble kanskje litt sure for det.

Det er mulig.

Så sånn var det.

En gang, husker jeg, når Pia og jeg, bodde hos mora vår.

Så møtte vi Herman og dem, et sted ved vannet, (hvor det var øyestikkere vel).

Og da, så hadde Pia og jeg, fått sjokolade, i en kiosk, like bortafor Munken kino, var det vel.

Vi fikk en daim-sjokolade hver, (av mora vår), Pia og jeg.

Og da vi møtte Herman og mora, så måtte både Pia og meg, gi en halv sjokolade hver, til Herman da, (sa mora vår).

Men da ble det jo bare tull.

For da fikk jo Herman to halve sjokolader, og Pia og jeg, fikk jo bare en halv sjokolade hver.

Så da, så ble jeg skikkelig irritert på mora mi, husker jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, som Petter og Christian, meg og Christell og/eller søstera mi vel, var med faren min, og leverte noe køyesenger, eller noe, i Oslo.

Så hørte vi på en kassett, i bilen, til faren min.

Så kom en sang, som het 'Japanese Boy'.

Og jeg trodde at hu dama sang 'Japanese Born'.

Så jeg dreit meg ut skikkelig da.

Petter og Christian sa at det var 'Japanese Boy' vel.

Så sånn var det.

Men men.

Bestefar Øivind fortalte også, en gang, like etter at jeg flytta til Berger.

At onkel Martin, en gang, noen år før, hadde kjørt ut, på motorsykkel, ved Berger-kafeen.

(Enda han vel bodde på Hurumlandet da vel, på Sætre kanskje, hos Ingeborg og Johannes vel).

Og da, så hadde han som satt bakpå motorsykkelen, daua da, siden Martin kjørte ut i elva Fossekleiva, som renner kanskje ti meter nedenfor riksveien, på sida mot Drammensfjorden.

Og den elva er full av spisse kampesteiner, har jeg sett seinere, (etter flere gåturer, til Berger-kafeen).

Og da måtte dem bygge om veien der, (etter den ulykken), sa bestefar Øivind.

Men men.

En gang, som søskenbarna mine fra Follo, var på besøk, hos Ågot og Øivind da.

Så skulle vi gå til Berger-kafeen.

(Det var ikke min ide, men jeg ble med da, når de spurte).

Det var Ove, Heidi og Susanne vel, og meg selv da.

Og da, så gikk Ove, på utsida, av autovernet, over Fossekleiva da, (hvor onkel Martin hadde kjørt ut, med motorsykkel).

Så Ove var jo klin gæern, må man vel si.

Hvis han hadde mista taket, så ville han jo falt ned cirka 10 meter ned, (på de spisse kampesteinene, i elva der), og nesten helt sikkert dødd, vil jeg si.

Men men.

Så jeg maste på han, om at han skulle gå vanlig da, og han ga seg etterhvert.

Men men.

Så hvorfor han gikk sånn, det veit jeg ikke.

Men man kan vel ikke vite alt.

Men men.

Jeg tenkte også mer på bestefar Johannes, og jeg kan ikke huske det, at han noengang drakk.

Men jeg tørr ikke å si det helt sikkert, at han var avholdsmann.

Jeg kan ikke huske at de hadde barskap, der i Nevlunghavn.

Men Ingeborg hadde forresten et barskap vel, i eldreboligen sin i Nevlunghavn.

Så hun pleide ihvertall å ta seg en sherry, og sånn, og jeg tok med en flaske Baileys, som jeg hadde kjøpt, og hadde i reolen, i Rimi-leiligheten min.

(For jeg hadde ikke fått kjøpt noe gave.

Og jeg lurte først på om Baileys smakte som noe sjokolade-likør, som en svenske hadde lagt i kofferten min en gang, som jeg var på språkreise i Brighton, noe jeg skal skrive mer om seinere.

Så jeg hadde kjøpt et par flasker av de på polet vel, mer eller mindre tilfeldig.

Og gått lei, og tok derfor med en flaske til Ingeborg da, siden jeg ikke hadde fått kjøpt noe annen gave, en gang Axel og jeg, skulle besøke bestemor Ingeborg, i Nevlunghavn, på begynnelsen av 2000-tallet en gang, etter at moren vår hadde dødd).

En gang Axel og jeg, besøkte Ingeborg, i Nevlunghavn.

Og den drikken kjente hun fra før, sa hun.

Så Ingeborg drakk ihvertfall en drink en gang iblandt.

Kanskje en sherry hver kveld, eller hver lørdagskveld, eller noe sånt.

Sammen med en konfektbit.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Den første vinteren, (var det vel), som jeg bodde hos faren min.

Så klagde jeg på det, at de stillongsene, som unger måtte gå med, (av noe syntetisk stoff vel), på 70-tallet, kløddе.

(Jeg klagde til Ågot og Øivind og faren min da, borte på Sand).

Og faren min, dro meg med, til en lege, i Svelvik.

I et kontor, like ved postkontoret og apoteket der vel.

Han legen, han sa det, at jeg hadde 'følsom hud', (eller noe sånt).

Og faren min dro meg med, til den klesbutikken, hvor jeg fikk den Moskva-OL t-skjorta, ved en annen anledning.

Og da sa en dame, (eller om det var en mann), som jobba der, at ull-undertøy, var bedre da, hvis man hadde følsom hud.

Men den ull-strømpebuksa, den klødde jo bare enda mer.

Så det var nesten som at noen straffet meg, for at jeg klagde på den 'vanlige' stillongsen, at den klødde, syntes jeg vel kanskje litt nå.

Men men.

Hvem vet hva som egentlig foregikk da.

Etter dette, så begynte jeg å gå med en pysjamas-bukse, som jeg hadde fra da jeg bodde hos mora mi, istedet for å bruke en sånn syntetisk stil-longs, eller den fæle ull-stillongsen da.

Så sånn var det.

Jeg hadde også på meg den pysjamas-buksa, i gymmen, på Berger skole, (husker jeg).

Men ingen sa noe.

Og etterhvert, så bare kutta jeg vel ut å bruke langt undertøy.

Så jeg var kanskje den første, i klassen min, som kutta ut langt undertøy, om vinteren.

Det er mulig.

I militæret, så måtte jeg nesten bruke langt undertøy.

(Siden jeg var i infanteriet, og vi var mye utendørs, på øvelse, og holdt til i Elverum, hvor det ofte er ganske kjølig, om vinteren, av noen meterologiske eller geografiske grunner vel.

Men men).

Men de lange underbuksene, i militæret, de var av bomull, husker jeg.

Og de klødde ikke i det hele tatt.

Så det skal militæret ha ære for, at de hadde langt undertøy, som ikke klødde, ihvertfall.

Så det var kanskje sånt undertøy, som jeg burde ha fått, i den klesbutikken i Svelvik da, i 1980, eller når det var igjen.

Lange underbukser av bomull og ikke av ull, burde jeg vel ha fått.

Så det var kanskje noe lureri, med den klesbutikken, som var i et skipperhus vel, i Storgata i Svelvik, cirka ovenfor Adax der vel.

(I samarbeid med faren min kanskje).

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg skrev vel såvidt om at faren min prøvekjørte Geledevagen-en, til Runar, da den var ny.

Og at han kjørte opp, til Birkebeinerhytta, på Sand, med Runar i forsetet, og meg og omtrent alle ungene til Runar vel, i baksetet.

Men det var mye snø, i den oppoverbakken.

Og det som skjedde, det var det, at den bilen, den begynte så plutselig å miste veigrepet da, og skli bakover, som en slede, nesten.

Så jeg vet ikke om faren min hadde kontrollen, men han klarte ihvertfall det, å skli bilen baklengs, ned den veien igjen da.

Så det var ikke dårlig.

(Uten at bilen velta, eller noe).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, før faren min flytta ned til Haldis.

Så husker jeg det, at faren min plutselig kom på, at han hadde et papirkremmerhus, med rustne spiker-godteri, som han hadde lagt, i en av de øverste hyllene, i et av kjøkkenskapene da.

Og som vi spiste opp da.

Og de visste ikke jeg om, at vi hadde.

Så hos faren min, så var det ikke sånn, at jeg visste om alt faren min hadde i skapene alltid.

(Som det vel var hos mora mi).

Jeg var vel litt mindre rastløs, i Hellinga 7B, siden jeg fikk ganske mye potetgull og cola, og godteri, osv., av faren min da.

Det er mulig.

Så sånn var nok det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, (like etter at jeg flytta til Berger), så dukka mora mi opp, hos Ågot og Øivind, med et gave-sett til meg, fra London.

Det var et sett, med en London-buss, en London-taxi, og en engelsk politimann til hest.

Seinere, så valgte jeg valgfaget 'De Britiske Øyer', på Berger skole, med Leif Tangen, som lærer.

Det var et interessant valgfag, hvor vi fikk høre på kassetter med Richard Herman, osv., hvor han fortalte om de britiske kongene da, osv.

Jeg fortalte det, i en time, at jeg hadde fått det gave-settet, av mora mi, og tok det med, til en seinere time da.

Og da ble de lekene sendt rundt, og Tangen greiet ut om det da, at det var en luke, bak i taxi-en, mellom sjåføren og passasjerene, som de sistnevnte kunne lukke igjen da, hvis de ville ha litt privatliv.

Så sånn var det.

Men men.

Tangen, (som seinere ble lærer på ungdomsskolen i Svelvik, og var en høyreist og svær kar, med stort, mørkt skjegg vel), han forklarte det, at politimannen egentlig ikke burde ha vært til hest.

For det var det sjelden man så i London, at politiet var til hest da.

Så sånn var det.

Tangen forklarte også det, at grunnen til at rødt og blått, var det vanligste fargene, på draktene, til fotball-lag, i England.

Det var fordi at de med blå drakter, de klubbene, (som Everton), de var for Høyre-folk.

Og de med rød drakter, (som Liverpool), de var for Arbeiderparti-folk.

Jeg vet ikke helt, om dette egentlig stemmer, nå.

Jeg har også hørt det, at det kan ha med religion å gjøre, at røde drakter, er 'protestantiske' klubber, og blå drakter er 'katolske' klubber.

Men jeg vet ikke hvor mye det er, i disse teoriene.

Det er vel ikke sånn offisielt, ihvertfall, at den og den klubben er for Høyre-folk eller katolikker, eller noe.

Så det er mulig, at lærer Tangen, var på 'bærtur' der.

Hva vet jeg.

Men men.

Jeg hadde også Skoleavis, som valgfag, i minst et år vel.

Og jeg husker det, at jeg intervjuet Erik Thorhallson og Harald Sand, (begge i klassen over meg), siden de var med i Donald Duck-lekene, i henholdsvis kule og løping vel.

De kom på 9-10 plass, begge to vel.

Noe sånt.

Men men.

Jeg mener å huske det, at noen av de andre, i den valgfag-klassen, var litt redde, for vaktmester Bullen.

Så jeg fant ut det, at jeg skulle prøve å intervjuet han, for Skoleavisa.

Han sa da, at da måtte jeg gå hjem til han, en dag, som vi hadde det valgfaget vel.

Og han bodde på Øvre, (hvor jeg ikke var så kjent), og han pekte fra skolegården da, og opp på det huset, hvor han bodde.

Jeg var ikke så kjent, på Øvre, som sagt, så jeg klatra opp det fjellet, som Øvre lå på da.

Rett opp, fra skolegården da.

(For jeg var vel vant til å klatre litt, i hagen til Ingeborg og Johannes, i Nevlunghavn, osv., hvor det også var noen fjell, mener jeg å huske).

Jeg intervjuet Bullen da, (jeg spurte noen spørsmål, som jeg hadde skrevet opp på forhånd, på et ark). og gikk så tilbake til skolen da.

(Da fant jeg vel den vanlige veien tilbake, tror jeg.

Men men).

Alle måtte ha en signatur, når vi skrev for Skoleavisa.

Og jeg lurer på om min var 'EOR', altså Erik Olsen Ribsskog.

(Noe som kanskje ikke var så populært, hos Ågot og Øivind og dem kanskje.

Men men).

(For jeg var vel fortsatt litt misfornøyd, siden jeg ikke fikk hete Mogan Olsen, så jeg kalte meg noen ganger, (mest for moro skyld vel, (eller hva man skal si)), Erik Olsen Ribsskog da, siden jeg ikke fikk lov å hete Erik Mogan Olsen eller Erik Ribsskog Olsen, som jeg har skrevet om i et av de tidligere kapitlene).

Jeg pleide også noen ganger, å ta med Skolavisa, (som ikke hadde så utrolig mange utgaver, i året), på toget, til Larvik, når jeg skulle besøke mora mi.

Og da pleide den å selge bra, husker jeg, mellom Holmestrand og Tønsberg der cirka vel.

(Men de som kjøpte Skoleavisa, visste kanskje ikke hvor Berger var, men.

Det gikk jo ikke tog dit, for eksempel, men man måtte dra til Drammen eller Holmestrand, for å ta toget, på 80-tallet.

Siden Sande stasjon, (som er mellom Holmestrand og Drammen), var stengt, på den tiden, av en eller annen grunn.

Men men).

Faren min hadde en forretningsforbindelse, som het Justnes, husker jeg, forresten, som var mannen, som importerte 80-talls-fenomenet 'Water Snake', til Norge, husker jeg, på 80-tallet.

(Hvis noen husker den leken).

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg hadde også Sjakk, som valgfag, ihvertfall et år, på Berger skole, husker jeg.

(Antagelig fordi at bestefar Johannes lærte meg sjakk.

Jeg kjøpte også sjakk til VIC-20, seinere på 80-tallet, husker jeg, og spilte en del sjakk, (en gang i blandt kanskje, hvis jeg ikke hadde noe annet å gjøre), mot VIC-20 da.

Så sånn var det).

Jeg 'dreit meg ut', i Sjakk-valgfag, en gang, for jeg klarte å tape, mot Kai Runar Bergum, lillebroren til Ole Tonny Bergum, (i klassen min, og som kjørte seg ihjel, senere på 80-tallet), husker jeg.

Jeg husker også det, at Espen Melheim, (i klassen min), hadde det valgfaget.

Og han var det ikke noe artig å spille mot, husker jeg.

(Vi satt og spilte i bomberommet, i det valgfaget, husker jeg).

Og grunnen til at han ikke var artig å spille mot, det var, husker jeg, at han fikk en øye-skade, etter å kræsja på slalom, eller noe.

Så det ene øye hans var helt rødt da, der hvor det egentlig skulle ha vært hvitt.

(Selv om han vel fikk tilbake normal farge på øyet sitt, etterhvert vel.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på).

Så sånn var det.

Øivind og faren min og Håkon, de spilte vel aldri sjakk, tror jeg.

Men jeg mener å huske det, at onkel Runar og sønnen hans Ove, noen ganger kunne spille sjakk, når de var på besøk, hos Ågot, fra Follo.

(Hvis jeg ikke husker helt feil).

Så sånn var vel det.

Men men.

Ove satt også en gang, i stua til Ågot og tulla med meg vel.

Han sang på den Vazelina Bilopphøggers-sangen, som går sånn, 'sitter her på trappa, venter på a Martha'.

Også var han vel sånn at han nesten begynte å le vel.

(Noe sånt).

Men men.

Og da, så lurte jeg på det, om det var noe med hun Martha Haugen, som gikk i klassen over oss vel.

For Carl Fredrik Fallan og meg, vi hadde vært på Onsdagsklubben, (het det vel), på Berger skole, og spilt bordtennis.

(De hadde 3-4 bordtennisbord vel, samt Stiga fotball-spill og ishockey-spill, samt kurrong vel).

Jeg kjøpte meg egen bordtennis-racket etterhvert og, (i Svelvik vel), mener jeg å huske.

Men men.

En gang, som Carl Fredrik og jeg, var der, så så vi det, at hu Martha Haugen da, (ei med lyst hår vel), bare satt på noen gymmatter, like ved døra, inn til garderobene vel.

Så det var ikke mye bordtennis-spilling på henne der, virka det som, for å si det sånn.

Gudene veit hva hu dreiv med der.

Selv om det kanskje ikke var vår business.

Men Carl Fredrik spurte henne da.

Jeg var jo egentlig fra Larvik, så jeg holdt vel mest kjeft vel, for jeg visste ikke helt hvem hu Martha var da.

Men men, hu fortsatte vel bare å sitte der, tror jeg, som om hu var en liten unge, eller noe, da.

(Enda hu var eldre enn Carl og meg, som vel ikke ville ha funnet på det, å bare sitte der sånn, på en gymmatte, vel).

Jeg mener også at eldre ungdommer, som Dag Furuheim, osv., også vanka der.

Og spilte bordtennis, osv.

Så det var kanskje ikke bare for folk på barneskolen.

Hvem vet.

Men men.

Så sånn var det.

Frode Holm dreit seg også ut, etter gymmen en gang, må man vel si.

Han hadde sånne hudflak, som hang løst, på foten hans.

(Sånn hvit hud, som man får, hvis man har gnagsår, eller vannblemmer, for eksempel.

Bare at det ikke var noe vannblemme, men bare sånn løs, hvit hud vel).

Da spurte han Ole Skjellsbekk, (eller om det var alle i klassen), om hva han skulle gjøre, med den løse huden da, under foten sin.

Nei, bare riv av den løse huden og legg den på gulvet, sa Ole vel.

Noe sånt.

Men men.

Så Ole var kanskje klassens 'sjef', på en måte.

Men men.

En annen gang, (også i gymmen), så sa klasseforstander Allum det, at vi måtte tørke underlivet til slutt, når vi tørket oss, med håndkleet vårt, etter gymmen.

(Noe sånt).

Og da 'tilta' Ole, og sa det, til Allum, at det ikke var så farlig, om man tørket først hodet, så underlivet og så føttene.

Det var liksom ikke noe grisete, å gjøre det sånn.

Så Ole og Allum var uenig om det var grisete, å ikke tørke underlivet til slutt, virka det som.

(I gymmen, i fjerde klasse, eller noe, kanskje).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Det første året, som jeg bodde på Berger, så lagde jeg noen utgaver, av Vitseposten, med 'grovis'-tegninger, fra mannfolkbladene, til faren min, som han hadde liggende, i Hellinga 7B, husker jeg.

(Siden faren min ikke hadde Allers, Norsk Ukeblad og Hjemmet, for å si det sånn.

Og jeg kanskje jobba med Vitseposten, i en helg da.

Og i helgene så pleide jeg ikke å være så mye, borte hos Ågot og Øivind.

Men men).

Jeg solgte vel Vitseposten, på Berger skole, noen ganger, i 3. klasse vel.

Og en gang, så spurte vår klasseforstander, (i 3. klasse), Sissel Borgen, (mora til Erland i klassen og kona til rektor Borgen), om hun kunne få kjøpe en utgave, av Vitseposten da.

Og det tror jeg at nok muligens var, en utgave, med de grovis-vitsetegningene i.

Det var blant annet en vits, husker jeg, om en mann, med ståtiss, som hadde en julestrømpe på tissen, og ropte til kona si, noe sånt, som at 'kom nå kjære, jeg har en overraskelse til deg, i sokken din', eller noe sånt.

Sånne vitser.

Men men.

Det neste som skjedde, var at Erland Borgen, ville være med bort til meg, på Sand, (til Ågot og Øivind), for å jobbe med Vitseposten.

Jeg var egentlig ikke så kamerat med Erland, (som bodde på Øvre), så jeg trodde kanskje at det var noe galt.

(Han egla seg liksom litt innpå meg da.

Omtrent på samme måte, som Hans Martin Fallan gjorde en annen gang, litt seinere vel, da han også ville være med meg, bort på Sand da.

Men men.

Forstå det den som kan).

Så jeg lot Erland Borgen, sitte øverst i trappa, til kjelleren, hos Ågot og Øivind, og se gjennom noen ukeblader, (som jeg allerede hadde klippet ut vitser i vel), etter vitsetegninger vel.

Men Erland fant ingen vitsetegninger da, (naturlig nok).

Så jeg var nok litt slem mot Erland da, for å si det sånn.

Men jeg skjønte ikke det, hvorfor han plutselig skulle være 'kamerat'.

Han var egentlig bestekameraten vel, til Ole Skjellsbekk, som jeg har skrevet om i et tidligere

kapittel, at jeg ikke orka å ha som kamerat, siden jeg syntes det ble litt slitsomt.

Så sånn var det.

Så derfor var det litt rart, syntes jeg, at Erland også skulle være kamerat.

Samtidig kunne jeg ikke nekte han å være med bort på Sand, syntes jeg, siden faren min kjente faren hans, (som var rektor på skolen vår da), og mora hans var klasseforstanderen vår, i tredje klasse da, (Tore Allum tok over fra fjerde klasse, hvis jeg husker det riktig).

Men men.

En annen gang, så ba Erland Borgen meg hjem til han, etter skolen.

De hadde bordtennisbord, og Erland var veldig god.

Så han slo meg 21-0, (eller noe), noe som var veldig flaut, husker jeg.

Men da fikk han vel hevn, fordi at jeg hadde vært litt lumpen mot han kanskje, da han ville hjelpe meg, å jobbe med Vitseposten.

Det er mulig.

Men men.

Jeg skrev om en Sankthansaften, på Berger, tidligere i dette kapitellet.

Jeg var også på en Sankthans-feiring, på Bergeråsen, på Ulviksletta, sommeren 1979, tror jeg, noen måneder før jeg flytta til faren min.

(Hvis det ikke var sommeren 1978 da).

Nesten alle på Bergeråsen, (eller om det bare var Nedre), samlet seg på Ulviksletta, i skyggen av Ulvikfjellet, må man vel si, på St. Hansaften da.

Det ble bare grillet, det ble ikke brent St. Hansbål, (av en eller annen grunn), som borte på Berger, noen hundre meter lenger syd, langs Drammensfjorden.

Og festen var heller ikke nede i selve Ulvika, (nede ved fjorden da), men festen var på Ulviksletta, kanskje et par hundre meter, opp fra Ulvika da.

Av en eller annen grunn.

Men men.

Jeg kjente ikke så mange der, men likte å klatre.

Så jeg klatret opp, nesten helt på toppen, av Ulvikfjellet, og så ned på de andre ungene, og de voksne som grilla og spiste, osv., lenger ned da.

Så sånn var det.

Den neste St. Hansferinga, på Ulviksletta, i regi av Bergeråsen Vel, (sommeren 1980 vel), ble avlyst, grunnet at hun som var leder for St. Hans-komiteen, Ruth Furuheim, var mora til Thor Furuheim, som hadde dødd, i en snøhule-ulykke, i hagen til Petter og Christian Grønli og dem, i Havnehagen 4, noen måneder tidligere.

Så sånn var det.

Da ble jeg litt skuffa, for jeg syntes at den St. Hansfeiringa på Ulviksletta, var litt artig da.

Så jeg klagde til faren min, men han syntes det var greit, sa han, at det ikke ble noe arrangement, den sommeren, siden sønnen til hun i ledelsen i Bergeråsen Vel, (Ruth Furuheim), var død da.

Faren min var ganske ofte innom Ruth Furuheim, og dem, i Olleveien vel, (like ved krysset til Havnehagen, der det står en telefonkiosk, like ved, for de som er kjent, på Nedre, på Bergeråsen).

Og jeg var der også, i konfirmasjonen til Dag eller Per Furuheim vel, tror jeg, og faren deres, han var litt sånn i sorg, tror jeg, siden han ene sønnen var død.

Han faren var ihvertfall litt sånn knytt, må man vel si, mener jeg å huske.

Men men.

Så sånn var det.

Sommeren 1981, så var det vel St. Hans-feiring, på Ulviksletta igjen.

Og jeg lurer på om det var det året, som Hans Martin Fallan, (i klassen til Christell), plutselig utfordret meg, og ville slåss.

Jeg stod sånn til, at jeg bare slengte han i bakken.

(For jeg var litt våken, på St. Hansaften da, av en eller annen grunn).

Seinere, så ville Hans Martin slåss igjen, en gang jeg gikk gjennom Havnehagen, og ble ropt til vel, av Hans Martin Fallan, og broren Carl, (som gikk i klassen min), som stod inne i Ulvikveien da, (hvor de bodde), en vei som var en sidevei, fra Havnehagen, og som startet, øverst i S-svingen, i Havnehagen, (for de som er kjent på Bergeråsen).

Jeg ble lokket bort til de Fallan-brødrene da.

Og så ville Hans Martin slåss, og jeg begynte vel såvidt å slåss litt vel.

'Å, velger du boksing', sa Carl Fredrik, 'det er Hans Martin veldig god i', sa han.

Uten at dette med boksing var noe særlig bevisst, fra min side.

Jeg var vel litt forundret kanskje, og lurte nok på hva som foregikk.

Noe jeg ennå ikke forstår vel.

Men men.

Kanskje dette var noe med Christell, som gikk i klassen til Hans Martin?

Hva vet jeg.

Men men.

En gang, et par år seinere vel, så hørte jeg det, mener jeg, at Hans Martin klagde på det, at jeg ikke gikk så mye ut, og rundt omkring, på Bergeråsen.

Uten at jeg skjønner det, hva han hadde med det.

Christell, var en gang oppe på en lekeplass, i Havnehagen, like ved der, som Petter og Christian hadde bodd, noen år tidligere.

Og da jeg gikk forbi der, så så jeg det, at Christell stod nede i skogkanten, og kommanderte ei yngre jente, til å ta av seg buksa, (sånn at hun stod der, i bare underbuksa).

Jeg gikk bort til Christell da, siden vi var stesøsken, (mer eller mindre), og kjente hverandre da.

Men jeg ble ikke med på det hun holdt på med.

Jeg prøvde å roe det ned.

Men jeg regna nesten med det, at jeg kom til å få skylda for det her, siden jeg var gutt da.

Så jeg gikk sjelden så langt opp i Havnehagen, etter det her.

Det var ikke så mange folk jeg var kamerat med heller, oppi der, etter at Petter og Christian, flytta til Mexico.

Så sånn var det.

Uten at jeg helt skjønner hva Hans Martin Fallan hadde med det å gjøre, om jeg gikk mye opp i Havnehagen, eller ikke.

Jeg begynte jo etterhvert på ungdomsskolen, og slutta nok da, å gå på Onsdagsklubben, osv., og var vel bare på Berger skole, en sjelden 17. mai kanskje, mens jeg gikk på ungdomsskolen.

Så sånn var det.

Men men.

En gang, mens jeg gikk i 3. eller 4. klasse, på Berger skole.

Så gikk jeg sammen med Christell og Nina Monsen, på vei ned Havnehagen.

(Eller om jeg tok dem igjen der, eller noe).

Og like nedenfor der han Kjetil Carlin, (som vel så på oss da), bodde, så sa Nina Monsen, var det vel, av dem, at jeg var kjekk da, eller noe.

Og sånn skryt, fra jenter, var jeg ikke vant til.

Så jeg begynte å drite meg ut litt da, og snurre rundt og rundt i veien osv., da.

Siden jeg ikke visste hvordan jeg skulle ta det komplimentet da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

På Stenseth Terrasse, utafor Drammen, så var jeg en nyttårsaften, husker jeg, på begynnelsen av 80-tallet.

Og da, så så vi en fallskjerm-rakett, som landet, like utenfor terrasse-blokka, som mora mi og dem bodde i da.

Og da løp jeg ut, for å finne den fallskjermen da.

(Det var en hobby, fra da jeg bodde i Mellomhagen vel, å prøve å finne brukte nyttårsraketter, dagen etter, osv. da.

Men men).

Og da, så dukka også nabogutten opp, (som jeg hadde fått låne skøyter av en gang, tror jeg, da Pia og jeg, gikk på skøyter der, den første gangen jeg var på besøk der vel).

Han så at jeg leita etter fallskjermen, (som han også hadde sett), og gikk inn igjen vel.

Han hadde også ei søster, som var et par år yngre enn oss vel.

Hun sa det en gang, (som det ikke var snø der, tror jeg).

At hvis et fjell, de hadde der, hadde detti ned, så hadde jeg og broren hennes, klart å løpe unna, men hun hadde nok ikke klart det, siden hun var jente, og et par år yngre vel.

Noe sånt sa hu vel.

Uten at jeg skjønte hva poenget hennes var.

Hu virka høy og slank/atletisk vel, (ihvertfall for alderen vel), så jeg tror ikke at hu hadde løpt så sakte heller, for å si det sånn.

Men men.

Pia hadde jo hatt en venninne, i Larvik, som løp like fort som meg, husker jeg.

Men men.

Det var, når Pia dro meg med til Bøkeskogen, en gang jeg besøkte mora mi i Larvik.

Så ville Pia at jeg skulle løpe omkapp, med ei jente, utafor Louvisenlund fotballbane, hvor Larvik

Turn spilte.

(Jeg hadde jo spilt en kamp for Fram, (på et aldersbestemt lag, i Farrishallen), et par år tidligere vel).

Vi løp cirka like raskt, og plutselig så fikk vi begge, omtrent samtidig, en metall-wire, inn i magen.

(Som var vanskelig å se, mens vi løp).

Jeg kom meg først opp, og gikk bort til hu jenta da, som lå og vrei seg, på bakken, i en trang ola-bukse, med beina i været, husker jeg.

Men men.

Vi gikk så ned mot Larvik sentrum, og da tok plutselig Pia og venninna, noen mose-dotter, som de fant, i skogkanten, og holdt utapå buksene sine, utapå fitta da, (for å si det sånn).

(Som om at de hadde hår på fitta, kanskje.

Hvem vet).

Så fortalte de det, at de en gang hadde griset til dame-doen, på Grand hotell, med såpe.

Og at en mann, hadde fersket dem, og sagt at de måtte vaske veggene og sånn der, for å rydde etter seg da.

Jeg svarte vel ikke så mye.

Men jeg gikk ned i Larvik Sentrum, for å handle i butikkene der, noe jeg pleide å gjøre, hver lørdag, som jeg var i Larvik, siden jeg pleide å få med lommepenger dit, av faren min.

Men men.

Så gikk de to jentene kanskje til Grand Hotell, eller noe da.

Hva vet jeg.

Men jeg sa ikke noe til mora mi.

(Som jeg aldri gikk så utrolig bra overens med vel).

Men men.

En annen gang, som jeg besøkte mora mi og Pia, i Jegersborggate.

Så hørte jeg på radio, i soverommet til mora mi, (der den eneste radioen stod. Det var kanskje mora mi, som hadde slått den på).

(Det var også vanlig der, å gå gjennom det soverommet, når man skulle fra stua til kjøkkenet.

Og jeg husker også det, at jeg hadde hørt på fotball-landskamp, mellom Norge og Skottland vel, en gang, i det rommet, før Axel ble født da).

Så slapp Pia inn ei jente, som het Laila, som bodde ikke langt fra Trygves gate vel, og som var et par år eldre enn meg vel.

Laila, (som var en kraftig jente, for alderen ihvertfall, husker jeg), reiv meg ned på senga til mora mi, (som var og besøkte en venninne, eller noe), og tok hånda si nedi buksa mi, og begynte å kile meg på pikken.

Jeg likte ikke dette, (det var jo nesten som en voldtekt, syntes jeg), og begynte å rive hu i håret, for å få henne til å stoppe.

Hu stoppet ikke, så jeg reiv ut en håndfull av håret hennes, husker jeg.

Men men.

Så sa hu det, at broren hennes, (som var et par år yngre enn meg vel), klarte å få ståtiss.

Og så lurte hu på, om jeg klarte å få ståtiss.

Jeg sa til hu, at hvis jeg fikk se på hennes tiss, så kanskje.

Men det ville hu ikke.

Så det ble avslutta sånn.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Uten at jeg vet hvorfor Pia slapp inn hu Laila, akkurat da jeg var på soverommet til mora mi, en lørdag morgen eller formiddag, for å håre på radio.

Hvem vet.

Men dette var den samme Laila, som sammen med Egil, (aka. Tin-Tin), hadde jaget meg på Domus, da jeg handla der, for mora mi, like etter at Axel ble født, et par år tidligere.

(Før jeg flytta til faren min).

Det var kanskje noe mora mi fikk istand, siden at hu ikke likte det, at jeg noen ganger spilte en krone, på kronespill.

(Som jeg har skrevet om i et tidligere kapittel).

Så kanskje dette var noe fra mora mi, at hu hadde lagd et slags 'plott', med hjelp av Pia og Laila da.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men men.

Det var også ei annen jente, i Jegersborggate, en gang, da jeg besøkte mora mi, og hu dro til en venninne, eller noe.

Det var muligens hun Desire, som jeg skrev om ovenfor, som lærte søstera mi, om hvilket hull, som tissen skulle i, osv.

Hu jenta, begynte å synge på en 'grovis-sang', husker jeg, som gikk omtrent sånn her:

'Han stakk den inn, serru serru, stiv som en pinn, serru serru'.

Noe sånt.

(Dette var vel en stund seinere, etter det med hun Laila, tror jeg).

En gang, da jeg var i Larvik, så ville en som het Willy, ha slåsskamp mot meg.

Han hadde to eldre kamerater, som var noen slags sekundanter da.

Og Frode Kølner, var en slags sekundant, for meg.

Jeg skjønte ikke hva dette var angående, så jeg var litt paff, og slåss ikke ordentlig, men stod for det meste bare der, og tok imot slagene, til han Willy da, som ikke slo så utrolig hardt, sånn som jeg kan huske det.

Men men.

Frode sa seinere, at jeg kunne jo ha slått litt da, og ikke bare stått der.

Han trodde selv, at han nok ville ha slått litt tilbake, hvis det var han, som hadde måttet slåss.

Pia sykla bortover i Jegersborggate, og skreik ut at 'broren min har vært i slåsskamp, broren min har vært i slåsskamp', osv., på min gamle jentesykkel vel, (som jeg har skrevet om i et tidligere kapittel), som Arne Thomassen kjøpte til meg, på Albert Bøe der, (enda jeg ikke ville ha jentesykkel), mens vi bodde i Mellomhagen, (3-4-5 år tidligere kanskje).

Men men.

Denne slåsskampen foregikk, i Jegersborggate, på den andre siden av gaten, fra der vi bodde, og et par hundre meter, nærmere Nansetgata vel.

Men hvem de 'sekundantene' til Willy var, og hvorfor de ville arrangere en slåsskamp, mellom Willy og meg, det veit jeg ikke.

Men men.

Så sånn var det.

Så det skjedde mye rart i Larvik og, de helgene jeg var der, mens jeg bodde i Hellinga 7B, (og seinere i Leirfaret 4B da).

Det er helt sikkert.

(Selv om jeg kanskje ikke tok det som skjedde i Larvik, like høytidelig, som det som skjedde på Berger.

Siden det var på Berger jeg egentlig bodde da.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på).

Så sånn var det.

I 4. klasse, var det vel, så skjedde det noen ting, i klasserommet vårt, som var ved siden av et rom, hvor de brant keramikk, osv., nederst i den gamle skolebygningen, til Berger skole da.

Det var ikke noen dør, mellom vårt klasserom, og det keramikk-rommet, (eller hva det egentlig het).

Og i en time, så kom plutselig Rune Bingen, ut av det keramikk-rommet, mens han holdt seg til hodet og sa at han hadde slått hull i hodet.

Det var mye blod, i håret hans, og jeg sa fra om det her da, til klasseforstander Allum.

Så sånn var det.

En annen gang, så lukta det oppkast, i klasserommet, og jeg fikk skylda vel, (for å ha kasta opp), av Ole Skjellsbekk vel, siden jeg kanskje så litt trøtt ut da.

(Jeg hadde kanskje sitti oppe for lenge og sett på TV, siden faren min bodde nede hos Haldis.

Hvem vet).

Men men.

Det første skoleåret mitt på Berger vel.

Så ble det sagt, av noen gutter i klassen, at Ronald Lund, i klassen, hadde pult, med ei jente, oppe på Øvre, (hvor han også bodde), nede i en skråning, eller noe, vel.

Dette hadde vel skjedd året før, tror jeg, da han gikk i andre klasse, vel.

Noe sånt.

Og jeg tror at det var sånn, at hu jenta bare lå der, og han gikk og pulte henne, etter noen andre kanskje.

Noe sånt.

For jeg trodde først ikke på det her da, at Ronald Lund, hadde pult, allerede i 2. eller 3. klasse.

Så jeg spurte Ronald selv da, om det var sant.

Og det var det da, sa han.

Og han forklarte litt om hvordan det hadde skjedd da.

Men jeg, jeg var bare noen få ganger, oppe på Øvre.

(Nedre-folk, var ikke så ofte oppe på Øvre, og Øvre-folk var vel heller ikke så ofte nede på Nedre).

Men men.

Så jeg visste ikke hvem hu jenta, som Ronald Lund, hadde pult, kunne være, for å si det sånn.

Men men.

(Og ikke spurte jeg noe mer om det, etter det her heller.

Jeg syntes vel, at det var litt tidlig, å ha sex.

Så det var ikke sånn at jeg prøvde å finne ut hvem den jenta var, for å si det sånn.

Jeg hadde vel lest et sted, at den seksuelle lavalder var 16 år kanskje.

Noe sånt.

Men men).

Nede hos Haldis, så hadde en gang Jan Snoghøj, (Christells nest eldste bror), kjøpt seg en Falco-sang, på singel, som het 'Der Kommisar' vel.

Og jeg leika med ballonger da.

(Jeg var vel ti år kanskje).

I gangen der da.

Og åpna døra til Jan, (som var 17-18 kanskje, og som satt på rommet sitt, med noen kamerater da, og hørte på Falco/Der Kommisar da).

Og jeg slo en ballong inn i rommet hans vel, (kanskje fordi han hadde erta meg, eller noe).

(Det stod 'Jeg er en vidiot', på rommet til døra hans, et klistremerke fra Det Nye vel, om at folk som hadde video, var idioter da.

Men men).

Så ble Jan sur, for da ble det hakk i Falco-plata hans, mente han.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Og da Jan måtte ha krykker, etter han brakk beinet, på seinvinteren 1980 vel, like etter at faren min traff Haldis.

Så løp Jan på krykker, etter meg, (av en eller annen grunn), når jeg var nede hos Haldis og dem, en gang.

Men men.

Så jeg syntes nok at det var greit, at Jan ikke var med til Jugoslavia, for å si det sånn.

Men men.

Han var kanskje hos faren sin, Søren Snoghøj vel, i Danmark.

Jan hadde masse plater, av Shu-bi-dua, (et dansk band), som han hadde fått av faren sin, kanskje.

Jan hadde også masse flasker, av en slags snaps, som het 'Gammel dansk', stående på rommet sitt, sånn som jeg husker det, fra han var sånn 17 år vel, eller noe.

Men men.

Så sånn var det.

Ja, det begynner å bli seint, her på hostellet, klokka er halv tolv vel.

Så jeg får dele det her kapittelet, i tre deler, (eller om det kanskje blir enda fler), tror jeg.

For jeg har fortsatt en god del notater, til det her kapitellet.

Så det her får bli 'del 2'.

Også får jeg se om jeg klarer å få skrevet ferdig del 3, seinere denne uken.

Vi får se om jeg klarer det.

Vi får se.

Kapittel 18: Enda mer fra Hellinga 7B, (del 3)

Noe mer jeg husker, fra den tida, som mora mi bodde på Stenseth Terrasse, utenfor Drammen, var det at en gang, når jeg var der, så så jeg på to gutter, (en litt yngre enn meg og en litt eldre enn meg vel), som drev med keeper-trening, nede mot riksvegen der.

Jeg spurte dem, om ikke han keeperen rulla rundt på bakken litt mye, etter at han hadde redda.

Men det var visst riktig, å gjøre det sånn, svarte de.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En annen gang, (da jeg var der på nyttårsaften), så sa noen gutter, at en nabo, (mer eller mindre, ihvertfall), av Pia og dem, hadde fått en rakett, inn i soverommet vel.

(Nesten som en advarsel vel).

Så sånn var det.

Men men.

Det var en butikk der, men den stengte ganske tidlig, på lørdagen vel.

Og etter det, så var det rimelig lite, å gjøre der.

(Det var egentlig artigere i Larvik, syntes jeg.

Men men).

Men det gikk ann å gå til en kiosk, en kilometer kanskje, langs elven, mot Drammen.

Pia og jeg, gikk dit en gang.

Mora mi hadde skrevet på lappen, (som jeg ble bedt om å levere i kiosken), at dem ikke skulle ta i smågodtet, med henda.

(For mora mi sa, at han ene der, en litt lubben og svær kar vel.

(Som kanskje var litt 'goofy').

Pleide å pelle seg i nesa).

Han Goofy-e fyren da, (som jeg mente at jeg muligens hadde sett en gang, i en kiosk i Svelvik vel, eller noe).

Han bare viste lappen, (fra mora mi), til en kollega da, og bare lo av lappen da.

Mens han pelte godteriet med henda likevel.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, så var jeg der, når Pia skulle ha burdagsselskap der.

Pia hadde jo bursdag, 25. desember, men den her helgen, så var det ikke snø, husker jeg.

Mora mi, tok meg med, på en tur, langs elva og riksveien, den andre veien, enn mot Drammen.

På veien tilbake, så gikk vi forbi noen gutter, som spilte fotball, på en løkke vel, like ved veien.

Jeg spurte om jeg fikk bli med.

Og det fikk jeg lov til.

Så spilte jeg fotball der i en time kanskje, mens mora mi gikk tilbake til Stenseth Terrasse da.

(Det var bare jenter som skulle komme, i bursdagen til Pia, så jeg syntes det var litt spesielt, å være den eneste gutten, sammen med så mange jenter.

Derfor spurte jeg de gutta, om jeg fikk være med å spille fotball.

Så sånn var det).

Så da jeg endelig kom meg tilbake til Stenseth Terrasse, etter fotballen, så kom jeg dit, omtrent på samme tida, som faren min, som kom for å hente meg da.

(Faren min pleide alltid å hente meg der.

Enda da mora mi bodde i Larvik, før det her, så måtte jeg nesten alltid ta buss og tog.

Så sånn var det).

Men men.

Men de gutta, som jeg spilte fotball med, like ved Stenseth Terrasse der, de spilte realt, må jeg vel si.

Og ikke som noen på Tagtvedt, hvor mora mi og Pia og Axel, (Arne Thomassen flytta vel fra mora mi, mens hu bodde på Tagtvedt, tror jeg. Men men), flytta til, en stund seinere.

(De flytta først tilbake til Jegersborggate, (igjen!), og så til Tagtvedt, til en rekkehus-leilighet, i Hestehavna, het det vel).

Og der, så var det en liten fotballbane.

I Hestehavna vel.

Som jeg ikke husker, om var av grus, asfalt eller gress.

Men Pia og jeg, spilte der en gang.

Og så dukka det opp fire gutter, som ville spille sammen med oss da.

Og da måtte han ene gutten, spille på lag med Pia og meg da.

Men da spilte han gutten, på Pia og mitt sitt lag sånn, at han gjorde seg dårlig, vil jeg si.

Han spilte med vilje dårlig, (virka det som for meg. De gutta fniste osv. vel), sånn at de kameratene hans skulle vinne mest mulig da.

(Sånn virka det som for meg, ihvertfall).

Men men.

Men sånn spilte ikke de gutta, ute ved Stenseth Terrasse/Solbergelva vel.

De spilte mer 'fair', vil jeg si.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En av grunnene til at jeg ville det, at Pusi skulle bo hos meg, på Bergeråsen.

Det var det, at i huset til mora mi og dem, på Stenseth Terrasse.

Der var det ofte skriking osv., husker jeg.

Fra enten mora mi, Arne Thomassen, eller Pia vel.

Så jeg syntes synd på Pusi, husker jeg, (og Axel da).

Som måtte bo der, i all den skrikinga.

Pusi virka litt nervøs og kuet/knytt/stressa, husker jeg.

(Jeg husker jeg observerte den, i første etasjen der, mens noen dreiv og skreik, oppe i andre etasje).

Og da likte den ikke seg, mener jeg.

Den gikk på en litt sånn kuet måte, eller noe, mener jeg.

Men men.

Det var også grining fra Axel vel, (som bare var et par år da), oppå toppen av den skrikinga, fra de andre tre da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så sånn var det.

Da jeg bodde i Hellinga, så var det også sånn, en gang, at Petter og Christian, konkurrerte om, hvem som turte å gå ut, utafor leiligheten min, (eller faren min sin), der, i underbuksa, i snøen, midt på vinteren, en gang.

Ei nabo, av faren min, i Hellinga vel, (ei dame), tok opp det med meg, en gang, etter at Tove Grønli var død vel.

At jeg liksom skulle ha gått ut i underbuksa.

(På en fest, som faren min dro meg med på, eller noe, vel, ble dette tatt opp).

Jeg nekta, for det var jo Petter og Christian, som hadde gjort det.

(Og hva var så farlig med det egentlig, de var jo ikke nakne, eller noe, mener jeg.

De hadde jo underbukse på seg, liksom).

Men men.

Men da sa hu dama, at de gutta, som hadde gått ut i underbuksa, de var 'yngre enn meg', (eller om hu sa 'mye yngre enn meg').

Men det var jo ikke sant da.

Petter var jo et år eldre enn meg, og Christian et år yngre.

Så da svarte jeg ikke noe.

Det ble bare dumt liksom.

Hvorfor var de voksne så interessert i unger som bare leika?

Burde de ikke reagert på at jeg måtte bo der aleine liksom, tenkte jeg.

Men hu dama som klagde til meg, hu var litt pussa og, sånn som jeg husker det.

Så dette husker jeg som en ubehagelig episode, fra da jeg bodde på Bergeråsen, (dette med hu fulle dama som klagde på at Petter og Christian gikk ut i underbuksa, på en fest, som faren min dro meg med på vel, da jeg var sånn 10-12 år kanskje. Så sånn var det. Men men).

Det var liksom som toppen av idioti, syntes jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Hvor dum gikk det ann å bli liksom?

Det var omsorgssvikt fra faren min, at han lot meg bo alene der.

Også var de andre voksne, på Bergeråsen, så idioter, at de kjefta på meg, for ting som skjedde mens faren min lot meg bo alene.

Istedet for å 'ta' faren min da.

Dette viser at de ikke skjønte forskjellen mellom barn og voksne, mener jeg.

Noe som er skummelt, med tanke på pedofili, osv., vil jeg si.

Så kanskje alle på Bergeråsen er pedofile, siden ingen skjønte at det var galt det faren min gjorde, å

la en unge bo aleine?

Hva vet jeg.

Noe gæernt er det nok med folka på Bergeråsen, (og også med de folka i slekta mi, som visste om dette, uten å gjøre noe), ihvertfall, det er nok helt sikkert.

Så sånn er nok det.

Men men.

Petter ble også medlem i skolemusikken, på Berger, husker jeg.

Og han fikk en svært tromme, mener jeg det var, med seg hjem.

Men så gikk det noen få dager vel, også måtte han vel levere den tromma tilbake, tror jeg.

Av en eller annen grunn.

Så sånn var det.

Men men.

(Uten at jeg skjønte helt hvorfor, at han måtte levere den tilbake.

Men men).

Christian hadde forresten mange kamerater, på Bergeråsen.

Det var Jørn og Kjetil Carlin vel.

Og Stefan og Daniel vel.

(Og sikkert mange jeg har glemt).

En dag, som Christian og jeg, var ganske uvenner, (på grunn av et eller annet), så dukka Scott opp, (en nabogutt, av Christian, som var noen år eldre enn oss, og som enten var adoptert, eller fra Singapore kanskje, eller noe. Noe sånt).

Og Scott sa da, at 'Christian han hadde mange andre kamerater også han'.

Så Scott, han fulgte med, og blanda seg, i krangelen, mellom Christian og meg.

(Enda Scott var en del år eldre vel).

Så det var kanskje litt spesielt.

Men men.

Christell sa en gang, mange år seinere, at Scott, han pleide å leike med småunga, (eller om hu sa smågutta), oppe i Havnehagen.

Scott var en av de første, som jeg så, som hadde walkman, forresten, som han gikk med, i Havnehagen da.

Men men.

En gang, så var jeg egentlig glad, for at Scott pluteslig dukka opp.

Det var da vi skulle til Pers Hotell, på Gol, (som jeg skal skrive mer om seinere).

Da var jeg veldig rastløs, for det var lenge siden, at jeg hadde hatt noe særlig, med Christell og dem, å gjøre.

Så før vi skulle dra, så gikk jeg oppover i Havnehagen.

Og jeg møtte Stefan og Daniel, som jeg begynte å slåss med.

(Dette var om vinteren, så det var snø, og vi hadde tjukke klær på oss).

Jeg slåss lenge med Stefan og Daniel, som ikke sa noe.

De bare slåss tilbake.

Det var nesten sånn at jeg klarte å ta begge to, på viljestyrken.

Men de var jo to, så til slutt, (etter at vi hadde slåss i en halvtime kanskje).

Så var jeg så sliten, at jeg ikke orka å slåss mer.

Men da dukka Scott opp, (tilfeldigvis, og også heldigvis vel), og hjalp meg da.

Så sånn var det.

Ellers veit jeg ikke hva som hadde skjedd.

Men vi slåss like ved telefonkiosken, i Havnehagen, så det kjørte jo biler forbi og sånn da.

Men men.

Men jeg var vel full av energi da, siden jeg nesten klarte å banke opp både Stefan og Daniel.

Men jeg ble redda av 'gong-gong-en' da, må man vel nesten si, siden han Scott kom og hjalp meg.

(Akkurat når Stefan og Daniel, begynte å få overtaket, siden jeg var så sliten da).

Så sånn var det.

Men det var altså fordi, at jeg var nervøs da, og også spent da, før den her Gol-turen da.

Det var derfor jeg begynte å slåss, mot Stefan og Daniel.

Det var vel den eneste slåsskampen, vil jeg si, som jeg noen gang har starta vel.

(Hvis jeg ikke husker helt feil).

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Christian og Petter, tok meg en gang med, på noe slags møte, i 4H, eller noe, på Berger skole.

De skulle ha noe slags 'kosedag', eller noe, hvor de skulle bygge noe byggesett, eller hva det het igjen.

Da kom jeg på det, at jeg hadde fått et sett, av tante Ellen, i julegave.

Jeg tok med det, men da vi dukket opp der, så så jeg det, at det settet, (som var et byggesett, av et fly vel), det trengte man ikke lim for å bygge.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Hvordan klubb dette var igjen, det er jeg ikke helt sikker på, men Christian og Petter, dro meg med da.

Og lederen der, likte vel ikke meg, tror jeg, siden jeg ikke hadde vært der før, tror jeg.

Men men.

De skulle også noe greier, på Bjerkøya, eller noe, (hvor Herodes Falsk har hytte, mener jeg å ha lest, i en dagsavis, i Norge).

Da fikk jeg faren min, til å kjøpe pølser vel, i butikken til Oddmund Larsen, på Sand.

Men når vi kom til Bjerkøya, (eller hvor det var igjen), så skulle vi ikke grille likevel.

Så det var litt tabbe igjen.

(Enda jeg tror at nok kanskje Petter og/eller Christian må ha lokket meg med dit, og sagt noe sånt, som at de skulle grille, eller noe.

Men men.

Så sånn var det).

Bare noe jeg tenkte på.

Christell og dem, hadde en stikkelsbærbusk, i hagen, like ved en ekstra utgangsdør, ut fra soverommet, til faren min og Haldis der.

(Et rom som søstera mi og Christell, seinere skulle ta over, utover på 80-tallet).

Jeg la merke til den busken, en gang, som jeg var på besøk der.

(Før Pia flytta dit vel).

Og spurte Christell, om hu visste hvordan bær det var.

Men det visste hu ikke.

Hu hadde visst ikke brydd seg noe særlig om den busken før, virka det som for meg.

Så det er mulig at noen som eide det huset, før Haldis og Christell og dem, hadde planta den stikkelsbærbusken.

Hva vet jeg.

Men men.

Christell og dem, hadde også en maurtue, bakerst i hagen.

Hagen deres vendte opp mot Ulvikstien.

Og det var praktisk for dem, hvis dem ville bade, i Ulvika.

Søstera mi fortalte det en gang, seinere, til noen venninner, eller noe vel, mens jeg var i nærheten.

At hu og Christell, pleide å dra å bade, i Ulvika, før skolen, noen ganger, mens de gikk på barneskolen og/eller ungdomsskolen vel.

(Eller om det var i sommerferien).

De kunne bare gå i 3-4 minutter kanskje, på Ulvikstien, også var de på badestranda, nede i Ulvika da.

Så sånn var det.

En gang, like etter Jugoslavia-turen, (tror jeg det må ha vært).

Så gikk Christell og jeg, ned til Ulvika, en sommer.

(Det var vel enten sommeren 1980 eller 1981, antagelig 1980, etter at vi kom hjem fra Jugoslavia, tror jeg).

Og da, så var det ei jente der, med mørkt hår vel, et par år eldre enn meg vel, som kjefta på meg, for at jeg liksom skulle ha gjort noe galt mot Christell.

(Enda vi bare lå på stranda der da).

Det var kanskje sånn, at jeg var som storebroren til Christell, og hadde ansvaret for henne liksom.

Men det var ikke sånn, at jeg gjorde noe, som hu ikke ville, eller noe.

Men men.

Og den tida, når det var sånn, at Christell og jeg, nesten var som søsken, og dro til Ulvika sammen osv., det var ikke en så veldig lang tid.

Det var vel bare i noen uker eller måneder, at det var sånn, tror jeg.

Kanskje før det, at faren til Christell ringte, og sa det, at jeg ikke kunne få noen av de platene, som lå på loftet til Haldis.

(Som vel kanskje var hans da, men som han ikke hadde tatt med seg tilbake til Ålesund da, eller noe.

Hvem vet).

Så sånn var det.

Men men.

En gang, et par år etter Jugoslavia-turen kanskje.

Så hadde visst Haldis og/eller faren min, bestemt det, at Christell og jeg, skulle pynte en enebærbusk, (eller om det var en liten sølvgran, eller noe, kanskje), som de hadde, like ved den stikkelsbærbusken, som jeg nevnte ovenfor, med noen elektriske julelys, som Haldis og dem hadde da.

Og det funka vel greit, vi fikk vel de lysa til å se sånn passe ut vel.

Uten at jeg vet hvorfor jeg måtte være med på det.

Jeg bodde jo for meg selv, i min fars leilighet da.

(Først i Hellinga 7B og så i Leirfaret 4B).

Men men.

En gang, så spurte jeg faren min, om vi skulle ha juletre, en jul.

Da sa faren min det, at da måtte jeg finne og hente det selv, i skogen.

Da gikk jeg til like ved Haldis og dem der, (ikke langt ovenfor den maurtua, som jeg nevnte ovenfor), hvor jeg hadde lagt merke til det, at det stod et fint tre da, som kunne brukes som juletre.

Også sagde jeg eller hogde ned det da, kanskje med en sag, som jeg hadde tatt med fra verkstedet, på Sand, eller noe.

Noe sånt.

Også bar jeg det treet hjem da, uten at jeg møtte noen som kjefta, eller noe.

Og uten at jeg veit hvem som egentlig eide grunnen, der jeg fant det treet.

(Og om det var lov å hente juletrær der.

Hvem vet).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Som jeg vel skrev om, i et tidligere kapittel, så jobbet Haldis, på CC Elektro, på Brakerøya, i Drammen.

Enkelte lørdager, så fikk jeg lov å bli med Haldis, inn til CC.

Christell pleide å bli med, omtrent hver lørdag vel.

CC stengte klokka 15, på den tiden, mener jeg å huske, på lørdager.

Så de dagene var ikke så lange.

Christell og jeg, pleide å gå rundt, (mest hver for oss vel), i de forskjellige butikkene, på CC da.

Vi pleide å leke i teppebutikken, hvor det var mange sammenrullede tepperuller, som man kunne krype bak da vel.

Og det var matbutikker og kafeteria der.

Og faren min kjente han som hadde møbelforretningen der.

(Siden han vel antagelig solgte noen av faren mine sine senger, var det vel.

Noe sånt).

Faren min kjente også vaktmesteren, på CC, (på Brakerøya, i Drammen), som var et av Norges første kjøpesentre. (Hvis ikke det aller første), og jeg husker at jeg var med faren min, (og han vaktmesteren da), en gang, opp på loftet, over CC da.

Der stod det et kult, gammelt reklame-skilt, som forestilte en gammeldags Coca-Cola-flaske vel.

Skiltet var kanskje en eller to meter høyt, og var laget i blikk eller jern vel.

Jeg spurte vaktmesteren, om jeg kunne få det skiltet, (siden Coca-Cola var favorittdrikken min da. Jeg tenkte at det skiltet kanskje hadde sett artig ut, på rommet mitt, i Leirfaret 4B, (på Bergeråsen), hvor jeg vel bodde da).

Men det kunne jeg ikke, svarte vaktmesteren.

(Faren min sa vel ingenting vel).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, som Pia og jeg, var med faren vår, for å levere senger, eller noe, til møbelforretningen, på

CC.

Så så Pia og jeg, noen gutter, (fra Drammen vel), som hadde laget hull i et kronestykke, og så festet en tråd, i det hullet.

De guttene stod og fiska, på et sånt Røde Kors-kronespill.

Noe Pia og jeg oppdaget da.

(For vi var ganske vant, til sånne kronespill, fra da vi bodde hos mora vår i Larvik, for å si det sånn).

Men men.

De gutta hadde masse mynter, som de hadde fått fisket ut av kronespillet da.

Så sånn var det.

Pia og jeg, sa fra til faren vår da.

(Det var vel antagelig jeg som sa fra vel).

Og han sa fra til han i møbelbutikken da.

Og han gikk så bort, til de guttene fra Drammen da, som hadde laget hull i et kronestykke, og prøvde å tømme en sånn Røde Kors-automat da.

Så måtte de gutta gi alle myntene de hadde lurt til seg, til han som jobba i den møbelforretningen da.

(Enda det kronespillet vel egentlig stod nærmere kafeterian der vel.

Men men).

Men hva som skjedde videre, om han i møbelbutikken anmeldte det her, til politiet, og om de kronestykkene til slutt endte opp hos Røde Kors, (eller i kassa til møbelbutikken), det veit jeg ikke dessverre.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

En gang, som jeg skulle være med Haldis og Christell, til CC.

(Og jeg gikk ned, fra Hellinga vel, og ned til Haldis og dem, en morgen da.

For å sitte på med Haldis sin lille, blå Mazda vel, inn til Drammen da).

Så satt det også en annen lyshåret og pen jente, (må man vel si), i bilen.

Dette var en jente jeg ikke visste hvem var, (for jeg hadde ikke bodd så lenge på Berger).

Men det viste seg å være Annika Horten, som bodde oppå Toppen der, i et av husene like ved Toppen 4 der, hvor faren min og mora mi og Pia og jeg, hadde bodd, 7-8 år tidligere da.

Så sånn var det.

Men men.

På veien tilbake, til Bergeråsen, den lørdagen.

Så var det stille i bilen.

Jeg var nok litt sjenert, for hu Annika, (som jeg ikke visste noe særlig om vel), som satt ved siden av meg, i baksetet på bilen til Haldis da.

(Annika gikk i klassen til Christell, og det var kanskje derfor hu skulle være med da).

Så ingen sa noe særlig i bilen da, og jeg trodde vel ikke det, at hu Annika skulle begynne å tulle med meg.

Så jeg slappa kanskje litt vel mye av der da, og begynte å pelle meg litt i nesa da.

(Jeg satt vel der i min egen verden da).

Men da smalt det fra hu Annika, at jeg ikke måtte pelle nese, i bilen.

(Som om hu var mora mi, eller noe).

Jeg bare lo av henne, og spurte henne om hvor hu pelte nese.

'På badet', svarte Annika da.

Mens Haldis bare sukka høyt i førersetet vel, av en eller annen grunn.

Og Christell sa vel ingenting, i passasjersetet foran.

Men men.

Annika hadde vel også sagt det, en gang, mener jeg at enten hu eller Christell eller Pia, fortalte meg.

At mora hennes husket meg, fra den tiden som jeg bodde i Toppen 4 da, fram til jeg var tre år vel, (og mora mi rømte/flyttet, fra faren min).

Så sånn var det.

(Dette var vel på begynnelsen av 80-tallet en gang, som hu Annika sa det her vel.

Hvis jeg husker riktig.

Men men).

Christell hadde en gang med seg Annika, opp til meg, da jeg bodde i Leirfaret.

Christell spurte meg, om jeg syntes det, at tennene til Annika, så for firkanta ut, (i tannstillingen da).

Jeg svarte vel ingenting, for hu Annika så vel helt fin ut, for meg vel.

Der hu stod og liksom viste fram tenna sine da.

Så sånn var det.

(Selv om de kanskje hadde rett i det, at de tenna kanskje var stilt opp litt vel firkanta, inne i kjeften til hu Annika, når jeg tenker mer over det her.

Men men.

Men jeg sa ihvertfall ikke noe, når de spurte.

Og jeg vet ikke hvorfor de spurte meg om det her.

Men men.

Så sånn var det).

Noen ganger, så fikk Christell Haldis, til å stoppe, (på vei hjem fra Drammen), hos ei yngre venninne, av Christell, som bodde, i Svelvik Sentrum, på skrått ovenfor Samfunnshuset vel, i et skipperhus der, (var det vel).

Men men.

Dette var ei jente, med lyst hår, som var kanskje 2-3-4 år yngre enn Christell.

Noe sånt.

Så det var ikke så mye for meg å gjøre, når vi stoppa der, for å si det sånn.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, som jeg hadde vært hos mora mi i Larvik, eller noe, en sommer.

Så kom jeg tilbake til Berger, og da hadde Christell og Nina Monsen vel, sett en gammel mann visstnok, som døde like foran dem, eller noe, nede på Berger, mener jeg at Christell sa da.

Men men.

Og en gang, som jeg satt på med Haldis og dem, hjem fra CC, en lørdag.

Så spurte Haldis Christell, om hu huska han mannen, som 'kom inn gjennom vinduet', (var det vel).

Dette var en mann, som hadde gått av bussen, på Nesbygda vel, og som Haldis så hadde kjørt på da, (mens han kryssa veien), og som hadde dødd vel.

(Uten at jeg vet det, om hvorfor Haldis tok opp dette.

Dette må vel ha vært en gang, før 1980, da faren min møtte Haldis.

Så sånn var det).

Haldis og faren min sin venninne, Sylvia, på Bergeråsen, (på Nedre), hadde også kjørt på noen en gang.

En unge på sykkel vel, i Svelvik vel.

Men ungen hadde visst overlevd da.

Og Sylvia hadde vel ringt faren min, mener jeg.

For at han skulle roe henne ned, eller noe.

Og faren min tok med meg, til Sylvia da.

Og Sylvia ville ha en drink, husker jeg, siden hu var nervøs da, etter denne nesten-ulykken, eller hva man skal kalle det da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, forresten, da det skjedde, som jeg har skrevet om før, i dette kapittelet, at Christell og jeg, lå under senga til Haldis, og kyssa, i mørket.

(Noe som skjedde et par ganger kanskje).

Så satt Jan, på en stol, eller noe, i det samme rommet da.

Og når Christell og jeg, dukka opp igjen, fra under senga til Haldis.

Så spurte Jan meg, om hva vi dreiv på med, under der.

Men jeg svarte ikke noe.

For Jan var jo kanskje 7-8-9-10 år eldre, enn Christell og meg, så jeg syntes ikke at han burde bry seg så mye om det, om hva vi dreiv med liksom.

Han burde vel kanskje ha spurt søstera si da, i såfall, siden jeg egentlig ikke var broren til Jan.

Så det var litt komplisert, siden det kanskje var litt uklart, om Christell, for meg, var som en søster, ste-søster, eller nabojente.

(Siden foreldrene våre var sammen, men vi ikke var i slekt, og ikke bodde i samme hus, untatt noen ganger, når vi var på ferie.

Så det var kanskje ikke så enkelt og oversiktlig, hvordan forholdene var, der nede i huset til Haldis.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på).

I jula, så blei jeg ofte rastløs, og gleda meg til å åpne julegaver, osv.

En julaften, så dro jeg inn til Svelvik sentrum, med bussen vel.

Mest fordi jeg var rastløs vel.

Så møtte jeg han broren, til hu nabojenta, (til Haldis og dem), som Jan var sammen med.

Utafor Kafeterian i Svelvik, hvor jeg hadde spilt på kronespill vel.

Han kjente igjen meg, og fikk mora si, til å la meg sitte på, tilbake til Ågot da.

Men da slapp de av meg, midt i en sving, på riksveien.

Så det var litt farlig, for meg, å krysse riksveien akkurat der.

Og det var litt farlig, å stoppe der, for det var like etter en bakketopp.

Så hu mora i nabo-familien til Haldis og dem, hu var kanskje litt stressa da, og klarte kanskje ikke å ta kontrollen, i enkelte situasjoner da.

Hva vet jeg.

Dette var bare en episode som jeg kom på egentlig.

Og det var jo hyggelig, at jeg fikk sitte på, tilbake til Sand igjen, for å si det sånn.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Den første jula, som faren min var sammen med Haldis, så hadde jeg sett på Shakin Stevens, på et TV-program, en gang, som jeg var nede hos Haldis vel, på besøk.

Så da kjøpte jeg Shakin Stevens-plata, i julegave, til Jan da.

På platebutikken, på CC, hvor jeg og faren min gikk forbi da, etter å ha besøkt Haldis, på CC Elektro, vel.

Så sånn var det.

(For jeg kom ikke på noe annet, å kjøpe).

Selv om jeg ikke er sikker på, hvor glad Jan ble, for den plata.

Han begynte å spørre meg, etter jul da, (eller om det var på julaften), om hvorfor jeg hadde kjøpt akkurat den gaven da.

(Uten at jeg klarte å svare noe spesielt på det spørsmålet vel).

Så sånn var det.

Men men.

Jeg var også en del inne hos Ove og dem, i Vestby, mens jeg bodde i Hellinga, (og i Leirfaret da), på Bergeråsen.

En gang, så var jeg med faren min dit.

Og Ove dro meg opp på rommet sitt, og satte på en sang, på en kassettspiller vel.

Og sangen var 'Devil in disguise', med Elvis Prestley da.

Men jeg skjønte ikke den tittelen, og trodde det var 'Devil in the sky'.

Og begynte å oversette den sangen da, og vi sang etterhvert sånn 'du er jævæl'n oppi skya', osv.

Men hvorfor Ove spilte denne sangen for meg, det vet jeg ikke.

Den hadde jo et litt religiøst tema, siden det var noe om djevelen, mener jeg.

Og mora til Ove, (Inger, fra Sande), hu er jo i Jehovas Vitner.

Så kanskje det var noe med det.

Hva vet jeg.

Men men.

Nettopp fordi at Inger er i Jehovas Vitner, så har Runar og dem, pleid å være mye, hos farmora mi Ågot, i jula, osv.

Så derfor var det ofte, at jeg tilbringte tid, sammen med de her søskenbarna mine, fra Follo da.

(Ihvertfall på begynnelsen av 80-tallet).

For de var ganske mye hos Ågot da.

De var nesten som søsknene mine en stund, vil jeg nesten si, Ove og Heidi, for jeg gikk ganske greit overens med de vel, ihvertfall den første tiden, som jeg bodde på Berger.

Men men.

En gang, som jeg hadde slått kneet mitt, mens jeg spilte fotball, eller noe, på Berger.

Så tok jeg meg fri fra skolen.

Og da skulle faren min til Runar og dem, i Vestby, og jeg ble med da.

Og da, så skulle absolutt Ove spille fotball, ved parkeringsplassen, ved der de bodde, (jeg husker ikke hva stedet het, men det var et byggefelt, noen kilometer fra Vestby Sentrum vel).

Så da hinka jo jeg rundt og spilte fotball der da, på den parkeringsplassen.

Så det er mulig, at faren min er religiøs, (selv om han ikke tror på Gud, har han fortalt meg).

Og liksom skal straffe meg da.

Da jeg fikk ull-strømpebukser, og da jeg måtte halte rundt, på Fossekleiva Fabrikker, da jeg hadde fått en strikkepinne i foten, nede hos Haldis.

Og da Ove dro meg med, for å spille fotball, med skadet kne, i Vestby, på begynnelsen av 80-tallet en gang.

Dette minner litt, (for meg nå), om noe slags type hevn, eller straff kanskje.

Kanskje arrangert av noen slags forskrudde religiøse mennesker da.

Kan det være at min far kanskje er religiøs likevel, (på tross av at han sier det, at han ikke er det), og driver og skal straffe meg, som Judge Dredd, eller noe?

Hvem vet.

Jeg lurer her jeg sitter og skriver nå, ihvertfall.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Hm.

En gang, så var Pia også med, inn til Ove og dem, i Vestby, husker jeg.

Vi søskenbarna, pleide noen ganger å bli litt oppspilte vel, når vi møttes.

Det var sånn, på 70-tallet, at jeg liksom var nesten som faren, til mine yngre søskenbarn.

En gang, som faren min og Runar, dro med alle oss søskenbarna, (eller nesten alle, kanskje), inn til Svelvik.

Så var de lenge borte fra bilen.

Og da dro jeg, og kjøpte is, (den billigste isen, som kosta en krone vel), til alle søskenbarna mine, samt en litt dyrere is vel, til meg selv vel, (mener jeg å huske).

På en kiosk, som het Orient, eller noe, i Svelvik da.

Mens faren min og Runar, var i banken da, eller noe sånt.

Men men.

Og da ble alle søskenbarna mine, (som var med den gangen da), fornøyd vel, med det, husker jeg, og behøvde ikke å få is, av faren min og Runar da, seinere, (når de var ferdige i banken, eller hva de dreiv med).

Så det var nesten som at jeg var en storebror, (eller kanskje som en far), for de andre søskenbarna mine da.

Vi møttes en gang i blant, på 70-tallet, (hjemme hos Ågot og Øivind da), selv om Pia og jeg, bodde hos mora vår i Larvik.

Så det var ikke sånn, at jeg ikke visste hvem Ove og Heidi og Lene og Tommy var, (for å si det sånn), da jeg flytta til faren min, på Berger.

Men men.

Da Pia var med inn til Ove og dem.

Så fikk Ove den ideen vel, at vi skulle gå, å samle inn penger, for Redd Barna, på byggefeltet, ute i Vestby der da.

(Fordi vi måtte nesten finne på noe, for vi ble ofte ganske oppspilte da, når vi møttes, oss søskenbarna da.

Men men).

Og det her, det hadde visst Ove og dem gjort før, skjønte jeg.

(Og jeg hadde jo også samla inn penger, for det bedehuset i Larvik, som jeg skrev om i et tidligere kapittel, i 1978, (var det vel), da jeg bodde hos mora mi i Jegersborggate).

Vi bare gikk på dørene, og sa det, at vi samla inn penger, for Redd Barna.

(Uten å ha noen loddbøker, eller noe sånt, vel).

Vi bare snakka.

Og dette var vel Ove, Heidi, Susanne, Pia og meg.

Susanne, hu var en god del yngre, enn Ove og Heidi da, så jeg kjente ikke henne så bra.

Jeg var så vant til å leke, med Ove og Heidi, når de var hos Ågot.

Så jeg tenkte det, at det var vel meningen, at jeg skulle bli kjent med Susanne og.

Vi pleide å løpe rundt, i gangen, kjøkkenet og stua, i huset til Ågot da.

Men da jeg liksom skulle løpe etter Susanne, (eller bli kjent med henne), da.

Så låste hun seg bare inn på badet, hos Ågot.

Og begynte å grine vel.

(Noe sånt).

Og Ove sa så, at jeg hadde vært slem, (eller noe).

Enda jeg bare skulle ha det morsomt, og leke litt, med Susanne og da, når det endelig kom noen andre unger, til Ågot, som jeg kunne leke med da.

Men jeg hadde visst gjort noe galt da, fikk jeg høre, av Ove da.

(Hvis jeg skjønte det riktig).

Uten at jeg noengang skjønte hva det egentlig var, som jeg gjorde galt da.

Jeg slo eller rørte ikke hun Susanne, eller noe, (for å si det sånn).

Jeg bare tulla, og sa vel kanskje 'bø', eller noe sånt, til Susanne, (i gangen til Ågot der da).

Vi søskenbarna pleide jo å løpe rundt i huset til Ågot, og leke på en skikkelig vill måte, (må man vel si), Ove, Heidi, Lene, Tommy, Pia og meg.

(Noe vi alltid pleide å få lov til, av Ågot og Øivind, og av foreldrene våre, og andre voksne, som pleide å være der).

Men Susanne bare låste seg inn på badet da, når jeg liksom skulle bli kjent med henne, og kanskje prøvde å også få med henne, til å leke i huset til Ågot der.

Sånn som oss andre søskenbarna gjorde.

For jeg var liksom 'sjefen' av oss søskenbarna da.

Så jeg regna med at det var meninga, at jeg skulle bli kjent med Susanne og, siden hun også var søskenbarnet mitt da.

Men det ble litt vanskelig, når hu bare låste seg inne på badet.

Uten at jeg skjønte hva hu dreiv med der.

(Men Ove skjønte det kanskje).

Men men.

Så sånn var det.

Susanne var vel litt eldre da, når vi gikk på dørene da, og samla inn penger, til Redd Barna, ute i Vestby.

Vi fant også på den ideen, om noen hadde noen premier, som vi kunne få av de.

(så naboene kunne ikke vinne premier, tror jeg.

Men de kunne gi oss premier da.

Forstå det den som kan.

Men det funka, for folka ga oss masse penger og matvarer og sånn, som vi kunne bruke som premier.

Selv om dette her selvfølgelig var helt dumt.

Men Ove og dem hadde drivi med sånn her før da, skjønte jeg.

Og det var vel en stund, siden jeg hadde hatt noe med Ove og dem å gjøre da, kanskje.

Og siden vi var i Vestby, så var det kanskje ikke klart, om det var Ove eller meg, som liksom var 'sjefen' da.

Så dette tok litt av, (for å si det sånn), uten at noen av oss, (hverken Ove, Pia eller meg vel), hadde helt kontrollen vel, over hva vi dreiv med, siden vi liksom samarbeida da, og ble enig om mye rart da, under den her pengeinnsamlinga da.

Men men).

En mann ga oss en litersflaske, med Solo Lett, husker jeg.

Og den ga jeg til Susanne, siden hu ikke bærte noe annet.

Og Susanne var vel kanskje for liten, til å bære den.

For plutselig så gikk den flaska i asfalten da, og knuste.

Men men.

(Men det var bare Solo Lett da, (en brus som ikke var så utrolig god vel), så det var vel kanskje ikke så farlig.

Men men).

Pengene, som vi samla inn.

(Pluss/minus hundre kroner kanskje).

De ble lagt, i en plastpose, i kjøkkenskapet til Inger, husker jeg.

Dette var om sommeren, og været var fint.

Så fint, at Inger foreslo vel, at vi skulle dra, oss søskenbarna, inn til Hvitsten.

Hvitsten var en strand, mellom byggefeltet og Vestby vel.

(En strand som en millionær har bygget, tror jeg.

Med sand som er fraktet dit vel.

Noe sånt.

Og Hvitsten ligger kanskje i Oslofjorden da, vil jeg vel tippe, siden Follo, jo har fått det navnet, fordi at distriktet folder seg rundt Oslofjorden, har jeg vel lest på nettet, et eller annet sted, mens jeg bodde i Liverpool.

Men men.

Vi tok bussen til Hvitsten da.

Jeg var veldig glad, i godteri osv.

Så jeg brukte vel det meste av tiden, på å leite etter tomflasker, (som jeg hadde lært, da jeg var med Arne Thomassen, på travbanene, på Østlandet, på søndagene, noen år før dette da).

Og jeg kjøpte Stjerneposen og Gigant-is, tror jeg, i kiosken ved stranden, på Hvitsten, husker jeg.

Så jeg brydde meg ikke så mye om å bade, og sånn, husker jeg.

Men men.

Vi ble, (selvfølgelig nærmest), også enige om det, (vi søskenbarna da), at vi skulle kjøpe godteri, i kiosken på Hvitsten da, for busspengene, og heller gå tilbake, (de 3-4 kilometerne kanskje), til det byggefeltet da.

(Pepperstad het kanskje det byggefeltet, hvor Runar og Ove og dem bodde, lurer jeg på nå.

Det var bare et stedsnavn, som jeg tilfeldigvis tenkte på nå.

Noe sånt kanskje?

Hvem vet).

Dette gjentok seg flere dager.

Vi dro til Hvitsten kanskje tre dager på rad, eller noe.

Noe sånt.

Men men.

Og en dag, så hørte vi et dunk, i det bussen, (som vi egentlig skulle tatt 'hjem'), kjørte forbi oss.

En fugl hadde flydd inn i bussen, og lå stille, midt i kjørebanen vel.

Ove plukka opp fuglen, (nesten sånn som Christell fant en fugl, nede i Jugoslavia).

Og vi planla å ta med fuglen 'hjem', og bygge bur til den, og sånn da.

Men plutselig, så skeit fuglen, på hånda til Ove.

Og Ove slapp fuglen da.

Noe som irriterte meg, husker jeg, for jeg syntes det, at det hadde vært artig å hatt en fugl da.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Sengene vi lå på, hos Ove og dem, pleide å ha plast, under lakenet, mener jeg å huske.

Ihvertfall var det sånn, at Ove og Pia vel fortalte meg det, en morgen, at Heidi hadde tissa på seg, i senga vel.

Noe sånt.

Men men.

Faren min, sa det, noen ganger, på Sand, (når Runar og dem ikke var der), at ungene til Runar, (altså Ove og Heidi da), alltid var så nervøse.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Runar pleide forresten å ta ferge, både over Drammensfjorden og Oslofjorden, når han kjørte mellom Sand og Vestby da.

Ferga over Drammensfjorden, gikk fra Svelvik til Verket, (heter det vel, et sted hvor de gravde sand vel, for det går et sandtak, på tvers av Drammensfjorden, akkurat ved Svelvik sentrum der, og det er en morene, etter den siste istiden, etter der hvor isbreen stoppet da, såvidt jeg har forstått. Men men).

Ferga over Oslofjorden, gikk cirka der hvor Oslofjordtunnellen går nå vel, altså fra Oslofjord-sida, av Hurumlandet, og til Follo et sted da.

Så sånn var det.

Når man kjørte mellom disse fergene.

(Hvor faren min nesten aldri kjørte, han pleide å kjøre rundt Oslo. Men hvor Runar pleide å kjøre da, og jeg satt noen ganger på med dem, i forbindelse med besøk og sånn da).

Så var det noen forfærdelige fartsdumper, på Hurumsida, av Drammensfjorden, opp mot Klokkarstua vel.

Og i de dumpene, så pleide Runar alltid å kjøre i full fart, for han skulle rekke ferja da.

Det var vel standard tror jeg, når det gjaldt Runar.

Men men.

Så det hadde kanskje vært smartere, å bare glemt de fergene, og kjørt rundt Oslo da.

Men men.

Runar sa også til faren min en gang, husker jeg, at dem burde besøke brødrene til Øivind, på Bergstø, ved Holmsbu, for det stedet deres, det kom til å bli verdt mye penger, og alle brødrene til Øivind, som bodde der, var gamle ungkarer da, (som bare Idar Sandersen, er ennå i live av nå da).

Men men.

Men faren min, han syntes ikke at det var noe særlig, tror jeg, å dra til Holmsbu hele tida, og liksom smiske med onklene sine da.

Hvis jeg tolka han riktig.

Faren min er vel ikke så direkte, som Runar, så faren min svarte ikke direkte, om det her, men hadde kanskje en grimase da, eller noe.

Men men.

Så sånn var det.

Ove sa en gang, litt seinere, da de bodde i Son, at Susanne liksom ble forgudet, av de andre jentene i klassen hennes, (på barneskolen vel).

Alle jentene, i klassen hennes, stod og venta på henne, hver morgen, eller noe, sa Ove.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men men.

(Men jeg får skrive mer om det som skjedde, da Ove og dem bodde i Son, seinere).

Den første 17. mai, etter at faren min ble sammen med Haldis.

Så dro faren min, Haldis, Christell og meg, og feiret 17. mai, på to steder.

Først ved Berger skole, og så ute i Nesbygda et sted.

På Nesbygda der, så begynte plutselig to gutter, uprovosert, å skyte på meg, med vannpistol.

(Det er mulig at dette var den andre eller tredje 17. mai og, som Haldis og faren min var sammen.

Det skal jeg ikke si helt sikkert.

Men men).

Jeg ble skikkelig irritert.

Sånn som jeg skjønte det, så var det en voksen mann der, som ba de ungene, om å plage meg da.

Faren min og dem gikk mot bilen, (kanskje på grunn av de guttene, som skøyt med vann på meg).

Og jeg ble skikkelig flau da.

Men når vi gikk i den bakken, ned mot bilen, så fikk jeg inn et fulltreffer-spark, i ræva, (eller låret var det kanskje), på han ene plage-gutten da.

Så da fikk de igjen litt, siden de spruta på meg, (og tulla med meg da), selv om jeg ikke hadde gjort dem noe.

Så sånn var det.

Han andre gutten, ba han første, mener jeg å huske, om å kjappe seg.

Men da klarte ikke han gutten, som jeg tuppa i ræva, (må man vel si), å bevege seg så raskt da.

Jeg ble skikkelig forbanna, og hadde spilt litt fotball, så det sparket satt skikkelig tror jeg.

Det var jo ikke noe artig, at de oppførte seg så bøllete, på 17. mai, syntes jeg.

Faren min sa ikke noe, så han ble kanskje sur på meg, fordi at disse guttene, begynte å tulle med meg da.

Hva vet jeg.

Faren min er jo ikke så direkte, så å gjette hva som foregår inne i huet hans, det er vel ikke så lett alltid, tror jeg.

Men når han er så lukket, og kanskje ikke så veldig moden vel, og han er vel kanskje mer eller mindre kriminell, (siden han har kriminelle kamerater vel, og brenner hjemmebrent, osv.), så er kanskje faren min litt farlig, muligens.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Haldis sang forresten i et kor, ledet av musikklærer Blix, som vi hadde i musikk, på ungdomsskolen i Svelvik, husker jeg.

En gang var jeg med, ned i Vestfold, når Haldis skulle synge et sted der, i nærheten av Hoff eller Andebu, eller noe sånt, kanskje.

Men men.

Haldis hadde også mange eldre koner, som venninner, (av en eller annen grunn, hun var jo ikke fra Drammensområdet opprinnelig. Hun var jo fra Vestlandet og hadde bodd i Danmark og på

Madagaskar, osv).

Haldis var venninne med Solveig, som bodde like nedenfor Havnehagen, i et hvitmalt skipperhus vel, og som pleide å stoppe alle bilene, som prøvde å kjøre ned til stranda der.

Hun gikk ut, og sa at det var 'privat veg'.

Solveig ble kalt for 'Teskjekjærringa'.

Jeg ropte en gang, 'Jævla Teskjekjærring', når Tommy og jeg gikk forbi huset hennes, en gang, rundt den tida, som jeg flytta til faren min vel.

For hu Solveig var upopulær da.

Men jeg var også med Haldis dit en gang, på besøk til Solveig, og satt der inne og hørte på det, at hu ikke hadde på varmovnen, i alle rommene der vel, for å spare på strøm da vel.

Solveig bodde nemlig alene i det huset vel, og var kanskje enke da.

Hva vet jeg.

En gang, før Tove Grønli døde, så gikk Christian og jeg, ned Havnehagen der, (av en eller annen grunn).

Og da så vi det, at ei jente, i klassen til Christian, som het Tina, (og ble kalt for Tina Turbo, da hu kom i tenårene, og som Sten Rune i klassen min, sa at var 'den værste hora på Berger' vel, et par-tre år etter ungdomsskolen, og jeg fikk sitte på med Rune Bingen vel, hjem fra en fest, på lokalet Fremad, i Selvik, som Christell hadde dratt meg med på).

Vi så det, at hu Tina da, gikk sammen med Teskjekjærringa, i nærheten av huset til hu Solveig da.

Og Christian sa hei til hu Tina da, (som jeg ikke visste hvem var da, siden jeg var fra Larvik. Men jeg kjente igjen Teskjekjærringa vel, mener jeg. Men men).

Så sånn var det.

Haldis kjente også ei kone, som het Tutta, som bodde cirka ovenfor Bedehuset vel, på Berger.

Tutta bodde der sammen med en mann, som overlevde henne, husker jeg, og ble enkemann, på 90-tallet vel.

Tutta hadde visst vært vanskelig, mener jeg at faren min sa, i huset til Ågot, en gang, på slutten av 80-tallet vel.

Hu hadde ikke ønsket å slutte å røyke, sånn som Haldis og faren min vel, ville at hun skulle.

Tutta hadde sagt noe sånt, som at 'det er jo den eneste gleden min jo', til faren min, eller noen da, og hadde ikke ønsket det, å slutte å røyke, som faren min og Haldis vel presset henne til da, av en eller annen grunn.

(Det var vel kanskje litt spesielt, at de skulle bestemme over hun Tutta sånn da, som jo var en eldre dame.

Det burde vel egentlig vært sånn, at hun Tutta, skulle få bestemme det selv.

Norge er vel et fritt land, mener jeg.

Hm).

Men men.

Haldis kjente også en annen Solveig, som bodde på Holmen i Oslo, og som var telegrafist, først på Holger Danske, og senere på Scandinavian Star, og som var på jobb, under Scandinavian Star-ulykken.

Christell var en god del, hos Solveig, i Oslo.

(Hun Solveig var kanskje som Christell sin tante eller bestemor, eller noe vel).

Men når Christell begynte å nærme seg tenårene vel, så sa hun en gang i bilen, på vei hjem fra Solveig vel, at hun ikke likte å være der, for Solveig brukte aldri tannpasta, så tannpasta-tubene, på badet hennes, de gikk ut på dato, (før de ble brukt opp), sa Christell en gang, på 80-tallet, husker jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Haldis kjente vel også enken etter Doktor Moe, tror jeg, i Svelvik Sentrum.

Hun bodde i et trehus, ikke langt fra Samfunnshuset der, tror jeg.

Noe sånt.

Jeg satt i bilen en gang, mens Haldis var innom hun legeenka da, i Svelvik en gang, mens jeg satt på med Haldis, hjem fra Drammen, av en eller annen grunn da.

(Det var kanskje det året, som jeg var russ, i Drammen, (i skoleåret 1988/89, da jeg gikk på Gjerdes VGS).

Hvis det ikke var tidligere på 80-tallet da.

Det husker jeg ikke helt nå.

Men men).

Så sånn var det.

Nå er klokken passert 23, her på hostellet, så jeg får skrive mer, på det her kapittelet, i morgen vel.

(Jeg har nemlig en del mer notater her, til det kapittelet).

Vi får se om jeg klarer det.

Vi får se.

Kapittel 19: Enda mer fra Hellinga 7B, (del 4)

En gang, som jeg var med faren min til Drammen, før han møtte Haldis vel.

Så kjørte faren min innom Kafeteriaen, i Svelvik, på veien hjem.

Der begynte han å prate, med ei dame, som virka veldig lett på tråden.

Og som også virka 'billig' vel.

Kanskje det var mora til Eva Olsen, tenker jeg nå, mens jeg skriver.

Men men.

Eller kanskje ikke, hu hadde jo solstudio, i Drammen hu, og det tror jeg ikke at hu her dama hadde, for å si det sånn.

Hu virka litt som ei narkohore, fra Oslo kanskje, hu som faren min prata med, på Kafeteriaen i Svelvik da.

Hu spurte faren min, om hvor vi bodde, på Bergeråsen.

Jeg likte ikke hu dama da, så jeg sa 'Henrik Ibsens gate'.

'Å, har dere så fine gatenavn, uti der da'. sa hu kafeteria-dama da.

(Kafeteriaen i Svelvik, solgte også øl, og lå i samme bygget, som et hotell.

Så det var mer som et utested, enn en kafeteria, egentlig.

Og seinere, så fikk det utestedet navnet 'Teriaen', på slutten av 80-tallet vel.

Og det var også diskotek i kjelleren der, husker jeg, hvor søstera mi og Cecilie Hyde, dro meg med, et par ganger, når jeg var på helgebesøk, hos Ågot, som førsteårstudent vel, i Oslo.

Så sånn var det.

En annen gang, som faren min kjørte innom Kafeteriaen, i Svelvik, før han ble kjent med Haldis vel.

Så prata han med en kamerat, fra Svelvik der.

Og han kameraten, han hadde en sønn, (husker jeg), som het Ivan.

Som vel også dukka opp på Kafeteriaen der, når faren min og jeg var der vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Når faren min og jeg, var inne i Oslo, for å levere køyesenger, fra verkstedet.

Så pleide faren min, noen ganger, å dra meg med, på en kinarestaurant, som lå like rundt hjørnet, for Saga kino der, mener jeg.

En gang, så bestilte jeg noe kyllingrett der, som jeg husker, at var veldig god.

Men når vi var der igjen, noen måneder seinere kanskje, så huska jeg ikke hva den retten het da, men så gjennom hele menyen mange ganger.

Så da kelneren spurte meg, om hvordan rett jeg ville ha.

Så visste jeg ikke hva jeg skulle svare.

Så spurte de, om jeg ville ha 'norsk kylling'.

Også fikk jeg en halv grilla kylling, eller noe, vel, og noen pommes frites kanskje.

Så sånn var det.

Men den kyllingretten, som jeg syntes at var så god, det var kanskje kylling i karrisaus, eller kylling i scwetzuan-saus, eller noe sånt.

Noe sånt.

Det fant jeg aldri ut, med sikkerhet.

Men hvis man hadde flaks, når man var på sånn kinorestaurant da, i Oslo, så kunne det hende, at man fikk en rett servert, som smakte veldig godt da, (vil jeg si).

(Uten at jeg akkurat husker hvilken rett det var.

Men men.

Så sånn var det).

En gang, like etter at jeg hadde flytta til faren min vel.

Så møtte faren min og jeg, onkel Runar, på Peppes Pizza, ved Solli Plass vel.

Så bestilte vi pizza da, og snakka med onkel Runar da, som kanskje gikk på tannlegehøyskolen enda, (eller hva han dreiv med i Oslo Sentrum.

Dette var vel på slutten av 70-tallet, må det vel ha vært.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på).

Faren min hadde også ei dame til, i tillegg til Haldis, (må man vel si).

Det var ei som het Margrethe, fra Vestlandet vel, (hu prata ihvertfall dialekt).

Hu bodde ved Bislett Stadion, inne i Oslo.

Og jeg har vel skrevet om det, i et tidligere kapittel, at hu var i Hellinga 7B, en gang, som Pia og jeg, var på besøk hos faren vår, mens vi bodde, hos mora vår i Larvik.

Margrethe hadde da kjøpt med en pose Maarud Potetgull, (100 grams vel), med ost og løk-smak, til Pia og meg.

(Vi fikk en pose hver).

Pia og jeg, var vel bare 6-7-8 år gamle da, (eller noe), så vi klagde litt, siden ost og løk, det var en litt vel 'voksen' smak for oss, på den her tiden.

Vi var mer glad i Maarud Potetgull med paprika-smak.

Og så kom vel den med salt, på andre plass.

Men ost og løk, det var vel en litt for 'sær' smak, for Pia og meg, som var mest vant til vanlig norsk kost, vil jeg si.

Så sånn var nok det.

Men men.

Margrethe hadde vel også en søster, mener jeg.

Og en gang, etter at faren min ble sammen med Haldis.

Så skulle faren min på dansketur, med Margrethe.

Det var med Stena Saga, fra Oslo.

(Ihvertfall var det en eller annen ferge, som gikk mellom Oslo og Fredrikshavn.

Men det var ikke Holger Danske.

For den har jeg aldri kjørt med.

(Den likte ikke faren min heller, husker jeg.

Folk sa også det, om den båten, at 'Holger Danske holder kanskje'.

Den båten gikk ikke for å være trygg, for å si det sånn.

Men men)).

Jeg lå i underkøya vel, (eller det må vel kanskje ha vært overkøya), mens faren min og Margrethe da, dreiv og 'peisa på', (mener jeg å huske ihvertfall), i underkøya da, på danskebåten.

Men men.

Så sånn var det.

På Damsgaard, i Fredrikshavn, så ble faren min sur, for at jeg ville kjøpe negerboller, (eller sjokoladeboller, heter det vel nå), husker jeg.

Men men.

Det var vel forresten søsteren til Margrethe, som kjørte oss til danskebåten, gjennom Oslo.

Hu kjørte ikke så sikkert, (sånn som jeg husker det), og de damene, de sleit fælt, med å finne en minibank, husker jeg.

Så dette var kanskje ikke så bra forberedt da.

Men jeg så et minibank-skilt, og det var til det som nå vel er DNB, på St. Hanshaugen, rett rundt hjørnet, for der jeg bodde, i fra 1996 til 2004, (i Rimi-leilighetene i Waldemar Thranes gate), og i den banken har også kusina mi Heidi, fra Follo, jobba, rundt år 2000 vel, husker jeg.

(Selv om jeg aldri møtte henne der, men jeg ble fortalt dette vel, i begravelsen til bestemor Ågot, som vel var i år 2000, mener jeg.

Men men).

Så Margrethe og søstera, de var nok egentlig ikke fra Oslo nei, hvis man skulle dømme fra dialekten til hu Margrethe, og kjøringa til søstera da.

(Sånn som jeg husker det).

Men men.

Margrethe hadde mørkt hår vel, og en gang, så lå det et postkort, til faren min, hos bestemor Ågot, (faren min og jeg pleide å få posten dit, av en eller annen grunn), undertegnet med 'M', husker jeg.

Farmora mi Ågot, hu visste hvem Margrethe var husker jeg.

For en gang, så sa Ågot det, at faren min skulle heller ha valgt Margrethe, enn Haldis da.

Men men, bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Da jeg bodde på St. Hanshaugen, mellom 1996 og 2004, og jeg gikk bort på Bislett, på noen søndager kanskje, for å handle på 7-eleven der, eller noe, i Theresesgate vel.

Så hendte det, en eller to ganger, at jeg begynte å kikke på ringeklokkene, i bygårdene, rundt Bislett-stadion der, for å se om det stod 'Margrethe' på en av de.

Men jeg huska ikke nøyaktig hvor hu hadde bodd, på begynnelsen av 80-tallet da, (altså cirka 20 år tidligere).

Og jeg visste ikke etternavnet hennes heller, så jeg fant aldri ut om hu bodde fremdeles bodde på Bislett.

Hvis jeg hadde sett at det stod Margrethe, på en ringeklokke der, så er jeg ikke sikker på det, om jeg hadde ringt på.

Jeg hadde nesten ingen ting med faren min å gjøre, de årene jeg bodde i Oslo, (av grunner jeg skal forklare mer om i et senere kapittel).

Faren min var for eksempel ikke på besøk hos meg, i Rimi-leiligheten min, på St. Hanshaugen, en eneste gang, i løpet av de åtte årene, som jeg bodde der.

Og han var vel ikke på besøk, en eneste gang, i Ungbo-leiligheten, på Ellingsrudåsen, hvor jeg bodde, i cirka fem år vel, før jeg flyttet til St. Hanshaugen.

Og det var fordi jeg hadde kuttet ut faren min, og ikke ønsket noe kontakt.

(Og jeg ønsker heller ikke nå å ha noe med faren min å gjøre lenger.

Det må eventuelt bli gjennom advokater, i for eksempel en omsorgssvikt-rettsak.

Så sånn er det.

Bare noe jeg tenkte på).

Så sånn var det.

Men men.

Ole Christian Skjellsbekk, i klassen min, sa forresten noe jeg har skrevet notat om her, mens vi gikk på Berger skole vel.

Og det var, at han var på besøk, hos ei jente, som var alene hjemme, i Drammen, eller noe, vel.

Men så kom plutselig foreldra hjem, sa han.

Men hvem hu jenta var.

Og hvorfor han Ole Skjellsbekk, fortalte meg det her, det veit jeg ikke.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Det hendte at faren min, var med å kjøre oss på fotball-laget, (Berger IL), til bortekampene, en 5-6 ganger kanskje, det første året cirka, som jeg spilte.

Dette var på Berger IL, aldersbestemte lag.

Jeg spilte vel en 10-15-20 kamper kanskje, hver sesong.

Og jeg spilte fra 1980 til cirka 1985 kanskje.

Så jeg spilte kanskje mellom 50 og 100 kamper, for Berger da.

Mest på midtbanen vel, og jeg var ganske tynn, (ihvertfall etterhvert), så jeg var en del reserve og, må jeg innrømme.

Men men.

Da jeg begynte å spille der, så ble vi vel kalt 'Knøtter'.

Og da jeg slutta, (siden vi ikke klarte å stille lag, noe jeg skal skrive mer om seinere), så ble vi vel kalt 'Gutter'.

Så sånn var det.

Jeg scorte vel tre mål, for Berger, tror jeg.

Det var et mål, mot et svensk lag, (fra like utenfor Gøteborg), som trener Skjellsbekk, kjente treneren for, og som vi derfor spilte mot, mens vi gikk på ungdomsskolen, (noe jeg skal skrive mer om seinere).

Også scorte jeg en gang, mot et lag, fra 'Dalom', som hadde sendt tre lag, ned til Berger, en søndag vel.

Det var et håndball-lag, for jenter vel, som de sendte.

Så sendte de et fotball-lag, for gutter.

Og et A-lag, i herre-fotball da.

Og vi var vel de eneste, av Berger-lagene, som vant, tror jeg.

Det var fulle tribuner nesten, siden A-laget skulle spille etter oss.

Carl Fredrik Fallan, i klassen, erta meg, og sa noe sånt, som at jeg aldri scorte.

Noe sånt.

Jeg var vel venstre ving vel, og spilte nærme tribuene da.

Så fikk Ole Skjellsbekk ballen, og hadde bare en forsvarer, mellom seg og keeperen vel.

Jeg visste jo det, at Ole var den beste spilleren vår vel.

Så jeg skjønte det, at nå kunne vi klare å score.

For det var jo litt artig, at det var et lag, fra oppi 'Dalom', som vi spilte mot, og ikke for eksempel Selvik, som vi spilte mot to ganger hvert år, vanligvis vel.

Men men.

Så jeg løp alt jeg klarte da, på vingen.

Jeg sa vel ingenting.

Men Ole behøvde vel ikke å se opp, tror jeg.

Han visste vel at jeg kom til å løpe der.

For plutselig fikk jeg ballen, like foran mål, på venste side av målet da.

(Uten at Ole så opp engang vel).

Og det var bare for meg, å breiside ballen inn i målet.

Så leda vi 1-0 da, (og vant etterhvert kampen klart vel).

Så jeg sa 'bra Ole', og erta Carl Fredrik Fallan, på tribunen, litt tilbake da.

Dette med målscoringa, gikk kanskje litt til hodet på meg.

Så jeg ble bytta ut, litt seinere i kampen, sammen med Tony, (eller om det var kameraten hans, som het Frode vel), som gikk i klassetrinnet under meg, på Berger skole og Svelvik ungdomsskole, da.

Så sånn var det.

'Takk for måla gutter', sa trener Skjellsbekk da.

Jeg var litt flau, siden jeg ikke spilte så bra, i resten av kampen.

Så jeg varte ikke noe.

Men men.

Så sånn var det.

Jeg scorte også en gang, på en corner, mot Vinn Sande, eller noe vel.

Også det målet var, da vi spilte på hjemmebane.

Alle de tre målene, jeg scorte, for Berger, var i det samme målet, det som vendte mot Bergeråsen, på Berger-banen, (heter det vel).

Jeg fikk ballen, etter en corner.

Jeg stod cirka på 16-meteren.

Odd Einar Pettersen, (som da hadde flytta til Berger, fra Nord-Norge vel), han kasta seg ned, sånn at jeg ikke traff han, med skuddet.

Så traff jeg tverrliggeren.

Og så fikk vi corner på nytt.

Og så skjedde det samme igjen.

Jeg fikk ballen på det samme stedet.

Odd Einar Pettersen kasta seg.

Og jeg skøyt nå et ganske lavt skudd, istedet, som gikk inn, i den høyre siden av målet vel.

(Og jeg mener jeg hørte at en trener sa det, at keeperen burde ha redda.

Men men).

Odd Einar Pettersen sa det, til meg, at 'så du jeg kasta meg, så du det?'.

Jeg måtte innrømme at jeg så det, så han var engasjert da, må man vel si.

Selv om det kanskje var litt rart, at de spilletrekkene, etter begge cornerne vel, (som kom etter hverandre), vel var nøyaktig de samme.

Det var sånn, at jeg nesten sitter her, og lurer på om dette var konstruert, (og altså planlagt på forhånd), eller noe.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Per Furuheim, (storebroren til Thor Furuheim, som døde i den snøhule-ulykka, i hagen til Petter og Christian og dem, like etter at jeg flytta til Berger vel), han gikk også på fotballen.

Per Furuheim, han gikk i klassen over meg, på Berger skole, husker jeg.

En gang, som jeg satt på i samme bil, som Per Furuheim, på vei til en bortekamp, (mot Nordre Sande vel), så forklarte Per Furuheim, oss andre, som satt i den samme bilen, om hvordan han tenkte, når han prøvde å score mål.

Per Furuheim sa det, at han prøvde å tenke inni seg, 'hvor er målet nå?', før han skøyt, hvis han var i en trengt situasjon, (og kanskje ble forsøkt taklet, eller kanskje ble skjermet, av en forsvarer da).

For det er ikke alltid, at man har så god tid, når man spiller fotball.

Så hvis man skal begynne å speide, etter hvor målet er, osv., så tar det kanskje for lang tid, og man mister målsjangsen.

Dessuten så blir det vel som et overraskelsesmoment, hvis man bare skyter, uten å først se seg om, hvor målet er.

Så det må jeg si, at var et bra fotball-tips, fra Per Furuheim, (hvis jeg skal være ærlig).

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

(Per Furuheim sa også det en gang, på Bergeråsen, når jeg satt og venta, i bilen til faren min, mens han var inne hos mora hans, Ruth Furuheim, i Olleveien da.

At jeg hadde 'gulere tenner', enn han.

Dette sa han høyt, til noen andre unger, i Olleveien vel.

Det var antagelig fordi jeg drakk så mye Coca-Cola hver dag, og bodde alene, og derfor kanskje var litt deppa, og ikke hadde ork til å pusse tenna, at jeg fikk så gule tenner.

Det er mulig.

Men men).

Vi lærte ikke så mye fotballteknikk, som finter og sånn, når vi trente, med Berger IL.

Vi øvde på å dempe ballen en gang, husker jeg.

Og trener SKjellsbekk, studerte også hvordan løpsteknikk, som vi hadde, en gang, husker jeg.

Jeg fikk høre det, at løpsteknikken min var bra, men at jeg mangla litt 'kjøtt på beina' da, (siden jeg var så tynn), av trener Skjellsbekk da.

Ellers gikk det mye i jogging, rundt på Berger, de første treningene, hver vår, ihvertfall.

Og ellers var det mest fotballspilling egentlig.

På treningene.

Vi trente etterhvert bare utendørs, når snøen hadde smeltet, på Berger-banen, så vi ble aldri så utrolig gode, må man vel si.

Men men.

Vi hadde ikke noen hall, på Berger, som vi kunne trene i, om vinteren.

Det var bare gymsalen, på Berger skole, men der trente vi bare, når vi var Knøtter vel.

Det var vel for liten plass, seinere, når vi begynte å bli eldre, tror jeg.

Men men.

En gang, når jeg var reserve, på en hjemmekamp.

Så sendte hjelpetrener Røkås, (faren til Anders Røkås og han som kjøpte huset 'vårt' i Toppen 4, etter at foreldrene mine ble separert, i 1973 vel).

Han sendte meg ut på banen, uten å ha fått klarsignal av dommeren.

(Det var vel han som vanligvis dømte oss, på hjemmebane, en kar med hvitt hår vel, litt oppi åra

vel).

Så sånn var det.

Jeg hadde fått instrukser, av hjelpetrener Røkås, om å si ditt og datt, til den og den, på laget vårt, om at vi skulle rokere om, på plassene vi spilte, på banen da.

I forbindelse med byttet da.

Men men.

Når Røkås sendte meg, ut på banen, så la dommeren plutselig merke til, at Berger dreiv med noe bytte-greier.

Og han blåste så frispark da, siden vi bytta spiller, (det vil si meg), på feil måte da.

Uten å si fra til dommeren først.

Røkås prøvde å signalisere til dommeren, i fem minutter kanskje.

Men dommeren klarte ikke å oppfatte det, at Røkås ønsket å foreta et bytte.

(Skjellsbekk var kanskje på ferie, eller noe, og derfor dreiv Røkås og bytta og leda laget da.

Noe sånt).

Men men.

Det som skjedde, var jo at da fikk det Sande-laget, (eller hva det var igjen).

De fikk frispark, kanskje 25 meter fra mål, eller noe, nede ved sidelinjen vel, (der Røkås hadde sendt meg inn på banen da).

Jeg gikk jo da, og sa fra, til de andre på laget, (mens jeg fortsatt hadde det Røkås hadde bedt meg om å si, til de andre spillerne, i huet da).

Så jeg fulgte ikke med på frisparket.

Men han som tok det frisparket da, (for Vinn sande, eller noe), han skøyt det, rett i hue på meg, mens jeg så den andre veien, og prata med noen folk på laget mitt da, om hvordan vi nå skulle spille, osv.

Så det var nesten sånn, som at dette var et 'plott', tenker jeg nå.

At dette var noe avtalte greier, mellom begge lagene og dommeren kanskje.

Jeg var jo fra Larvik, (eller hadde ihvertfall bodd der i noen år), så kanskje de tulla fælt med meg, i Nordre Vestfold, på grunn av det her da, at jeg også hadde bodd, nede i Søndre Vestfold.

Hvem vet.

Men men.

Jeg fikk ihvertfall ballen kjempehardt, i huet, fra bare ti meters avstand kanskje, og gikk rett i bakken da.

Jeg kom meg opp igjen, med en gang, og fortsatte å fortelle medspillerne mine, de instruksjonene, som trener Røkås hadde sagt da.

Mens både spillere og tilskuere og trenere og sånn, lo vel, av meg da, siden jeg fikk ballen i huet, og datt da.

Men det gjorde faktisk rimelig vondt.

Men det var ikke sånn at jeg besvimte, av å få den ballen, så hardt i hue.

Men det var ikke noe morsomt, for å si det sånn.

Jeg huska hva Røkås hadde sagt, så jeg visste hvor jeg var, for å si det sånn.

Men det var kanskje som å bli slått ned, i en boksekamp, kanskje.

Så den episoden var ikke noe artig, husker jeg.

Men men.

Før en annen hjemmekamp, så spurte jeg han banemannen, (en høy, slentrete kar vel, som bodde nede på Berger, i arbeiderboligene kanskje, og som var 4-5-6 år, eldre enn meg, kanskje), om når det var, som vi skulle møte opp, igjen.

Han sa et tidspunkt.

(For jeg var tidlig ute da).

Og det tidspunktet, var ganske lenge til.

Så jeg sykla bort, mot Berger Brygge vel, var det vel.

(For jeg likte ikke han banemannen, så bra vel, og det var ikke noen andre, som hadde dukka opp der enda, på laget da).

Bort mot Berger Brygge der, så var det noen gutter, (som ikke spilte på laget), som dreiv og fanga noen småkrabber, og tøffa seg med det, å ha de i kjeften, mens de levde.

Jeg var litt gira opp da, siden jeg skulle spille kamp.

Så jeg prøvde også det, å ha en sånn krabbe i kjeften, husker jeg.

Men men.

Og det gikk greit, den kløyp meg ikke i tunga, eller noe, heldigvis, (husker jeg).

Men men.

Så hang jeg borti der da, til det tidspunktet, som han banemannen, hadde sagt, nærma seg.

Men da jeg kom tilbake, til klubbhuset, så hadde kampen starta.

Så jeg fant drakta mi, (eller om jeg hadde hatt den hjemme), og skifta kjapt da, og løp ut på banen.

(For vi hadde hatt spillermøte, dagen før, eller noe).

Og jeg skulle spille høyreving, var det vel.

Men plutselig, etter 10 minutter kanskje, så ropte trener Skjellsbekk, var det vel, på meg da.

For da hadde visst Berger, hatt 12 spillere.

For når jeg ikke dukka opp der, til kampstart, så hadde trener Skjellsbekk da, (viste det seg), hivd innpå en annen spiller da, fra reservene vel, istedet for meg da.

Så det var litt ergelig, husker jeg.

Så mottoet er, ikke hør på han høye, slentrete banemannen, nede på Berger der.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, en sommerferie, så var fettern min Ove, på besøk, fra Follo da.

Dette var før fellesferien, (men i begynnelsen av skoleferien da).

Så det var sånn, at jeg skulle på den siste treninga, med Berger IL da, før fellesferien vel.

Og da, så hadde jeg også han Ove, på besøk, borte hos Ågot.

(Som var nesten som en lillebror for meg, på den her tiden, på begynnelsen av 80-tallet og slutten av 70-tallet da).

Så jeg syntes nesten jeg måtte ta med Ove da, ned på Berger-banen.

Så hørte jeg med treneren, (som enten var Skjellsbekk eller Røkås da.

HVis det ikke var Leif Moen, som var trener for oss, det første året jeg spilte på Berger vel).

Og da var jo dette i skoleferien, så det var bare seks spillere, medregnet Ove og meg, som hadde møtt, på trening da.

Så vi spilte tre mot tre da.

Og Ove og meg, og en Jebsen-sønn vel, vi spilte på samme lag da.

Vi tapte ganske mye.

Fordi Ove var vel to-tre år yngre enn meg, tror jeg.

Og han Jebsen-sønnen, han gikk i klassen over meg, (mener jeg).

(Thomas Jebsen het han vel, og han bodde, i et stort hus, like nedenfor Berger kirke der.

Jeg lurer på om det var i det huset, som farmora mi Ågot, jobbet som tjenestepike, på 1940-tallet, osv.

Men jeg er ikke helt sikker.

Det er mulig at det var i et annet gårdshus, som også var tilhørende Jebsen-familien, nærmere riksvegen der.

Det er mulig.

Bare noe jeg tenkte på).

Så fetteren min Ove, fra Follo, han har faktisk vært med på en fotballtrening, med Berger IL, (lilleputt, eller smågutt, eller noe sånn kanskje).

Og han trente da, sammen med folk, som var 2-3-4 år eldre enn han, mener jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På en fotballtrening, med Berger IL, så var det sånn, at Eirik Lund, (storebroren til Ronald Lund, i klassen min, og tvillingbror av Arnt Lund), spente meg ned, tre ganger, bakfra, husker jeg.

Så det var ikke sånn finfotball, som det gikk i alltid, når man trente med Berger.

Det var kanskje litt unødvendig, mener jeg, å spenne meg ned tre ganger, når vi spilte på det samme laget.

Og det bare var trening.

Ei jente, som var med å trene, (Connie kanskje?), ropte et eller annet, den tredje gangen, som han Eirik Lund spente meg ned, når jeg hadde kommet meg forbi han, med ballen, ute på venstre vingen der da, mener jeg å huske.

(Hu unnskylde han Eirik LUnd vel, eller noe.

Men men).

Men han Eirik Lund, han hadde visst også sagt det, (ifølge noen i klassen min vel), ved en annen anledning, at han ikke kunne bli med på fotballtrening, siden 'leksene kom først'.

Og det var ikke så populært, husker jeg, blant de folka, i klassen min, som bodde på Øvre.

(Hvor Eirik Lund også bodde, på den her tida).

De mente at Eirik Lund var barnslig vel, og at han sa det her, med en barnslig tone kanskje.

(Noe sånt som 'ædda bædda, jeg kan ikke bli med på trening, for jeg har lekser, og leksene kommer først. Ædda bædda'.

Noe sånt kanskje?

Jeg hørte ikke hva som ble sagt, så jeg skal ikke si noe sikkert.

Men men.

Eirik Lund savna kanskje tvillingbroren sin, Arnt Lund, som var litt mer som en forretningsmann vel, enn Eirik, og som vel aldri var å se, på noen fotballtrening, sånn som jeg kan huske det, ihvertfall.

Og Ronald Lund, i klassen min, han var vel heller aldri på noen fotballtrening, med Berger IL, tror jeg.

Så Eirik Lund skal ha det, at han nok var den av de tre brødrene, som var på flest fotballtreninger, ihvertfall.

Selv om han kanskje kunne ha sparka mer på ballen og litt mindre på beinet mitt.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det).

På en av de første bortekampene, som jeg spilte, for Berger.

Mot Vinn Sande vel.

Så spilte vi ikke på en stor bane, sånn som de A-lagene spilte på.

Men vi spilte på en halv sånn bane kanskje.

(Siden vi bare spilte knøtte-fotball da, så var banen vi spilte på mindre da, for å si det sånn.

Og omgangene varte vel ikke i 45 minutter heller, som når A-lag spiller, men vi spilte vel kanskje i 20-30 minutter da, i hver omgang.

Noe sånt.

Men men).

Det ble jo skikkelig møljefotball, noen ganger, av å spille på så små baner.

Så en gang, som jeg fikk ballen, like utenfor straffefeltet vel, til Vinn Sande da.

Mens faren min stod langs sidelinja, og så på, husker jeg.

Så var det så tjukt, av Vinn Sande-spillere, mellom meg og målet.

Men jeg så at Thomas Jebsen, (var det vel), stod en god del bedre plassert.

(Han stod vel midt i straffefeltet deres, mener jeg å huske.

Selv om han også hadde noen Vinn Sande-forsvarere, mellom seg og målet vel).

Så jeg tok en sånn chip da, (heter det vel).

Og bare tok et sånt ganske følsomt spark, med innersiden av foten, under ballen, (som var i lufta da).

Sånn at ballen gikk i en bue, over to-tre Vinn Sande-forsvarere, og landa nesten på huet, til han Thomas Jebsen da.

Et par meter lengre fremme, i straffefeltet, til Vinn Sande da.

Men da ble faren min sur, tror jeg.

For han ble borte fra sidelinja, etter det sparket mitt, mener jeg å huske.

Men jeg hadde jo ikke noen andre, å spille til, så jeg måtte jo i det minste prøve, tenkte jeg.

Selv om Thomas Jebsen vel ikke fikk noe ut, av den sjangsen, (eller om man skal kalle det halv-sjangse).

Men men.

Så sånn var det.

Sesongen etter, må det vel ha vært.

For da spilte Christian Grønli, husker jeg, i det samme oppgjøret, nemlig borte, mot Vinn Sande.

(Og Christian var et år yngre enn meg.

Og det varierte, annenhvert år, om vi spilte på lag med de som var et år eldre, eller et år yngre, enn oss, på Berger da.

Så sånn var det).

Og da tok Christian Grønli, et spektakulært brassespark, helt ute på sidelinja, på den samme, lille fotballbanen vel, i Sande da.

Så sånn var det.

Og da husker jeg at trener Skjellsbekk fikk ros vel, og sa noen komplimenter, om sparket til Christian Grønli, ute på sida der, mener jeg å huske.

(Selv om det ikke ble målsjangse kanskje, ut av det sparket.

Men likevel.

Det var kanskje det eneste brassesparket, som folk fikk se, i Sande, det året.

Hvem vet.

Det var vel ikke vanlig kost, selv for A-lagene, i Nordre Vestfold, vil jeg tippe på.

Men men).

Etterhvert, så slutta faren min å være med å kjøre, når vi skulle spille bortekamper.

Og da laget vårt, skulle til Gøteborg, for å spille et par kamper, mot det svenske laget, som trener Skjellsbekk, kjente treneren til, mens vi gikk på ungdomsskolen, husker jeg.

Så måtte jeg sitte på med Geir Arne Jørgensen, og dem, (som jeg hadde hørt, i 1979 vel, at faren min advarte Ågot mot, at jeg ikke burde ha noe med å gjøre), siden det var den eneste bilen, som hadde ledig plass.

Men men.

Det skal jeg skrive mer om seinere.

Men men.

Så sånn var det.

En gang, så husker jeg det, at faren min møtte en kamerat, nede på et hotell vel, i Tønsberg-traktene vel, og satt og prata der, i en time eller to vel.

Mens jeg var nede i kjelleren der, og så på et sånt Cowboy og kaktus-skytespill vel.

Og jeg ble så frista, til å spille det spillet, at jeg spurte kameraten til faren min, (var det vel), om å få en krone, til å spille på det spillet, når han var nede på do vel, og gikk forbi de automatene da.

Dette var vel på slutten av 70-tallet en gang, tror jeg, kanskje like etter at jeg hadde flytta, til faren min.

Jeg fikk ikke lov å få noen krone, av han kameraten til faren min.

Som jeg ikke er helt sikker på hvem var.

Og jeg vet ikke hva faren min og han kameraten hans, prata om der heller.

men men.

Det var bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, like etter at jeg flyttet til faren min vel.

Så tok faren min meg med, når han skulle kjøre en Mercedes, for noen, gjennom Oslo.

Det var ikke en vanlig Mercedes, men en Mercedes E600, eller noe sånt, kanskje.

(Uten at jeg husker modellen så nøye.

Men dette var rundt 1980 vel).

Vi kjørte i faren min sin amerikanske stasjonsvogn da.

Og til en villagate, i Sandvika eller Lysaker, eller noe sånt vel, på grensen mellom Bærum og Oslo Vest kanskje.

Noe sånt.

Også kjørte vi vel den bilen, til faren til Rune Kraft og broren, på Furuset vel.

Noe sånt.

Også kjørte vel han faren til Rune Kraft, (som vel hadde fjernstyrt bil, mener jeg å huske og i kjelleren så hadde de TV, hvor ungene pleide å være da, og jeg husker også at jeg så et Ringenes Herre tegneserie-album, (med Gollum, osv), hos dem, på slutten av 70-tallet eller begynnelsen av 80-tallet en gang vel. Men men. Så sånn var det).

Han faren til Rune Kraft, han kjørte oss vel tilbake da, (tror jeg det må ha vært), tilbake til det stedet da, i Oslo Vest eller Bærum, hvor amerikaneren til faren min stod da.

Så sånn var det.

Men men.

En gang, som jeg var med faren min, så så jeg også på en dame-fotballkamp, uti der.

Men jeg husker ikke navnet på hjemmelaget.

Og jeg spurte om navnet på bortelaget, men det visste ikke hu tilskueren, som jeg spurte.

(Dette var vel helt på begynnelsen av 80-tallet, mener jeg).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, helt på begynnelsen av 80-tallet, en sommer, som jeg gikk ned til Haldis og dem.

Så satt faren min og Haldis, på verandaen, til Haldis.

I sola da.

Det stod et plaskebasseng, imellom verandaen og huset til Haldis.

Og oppi der, så satt Nina Monsen, (som var et år yngre enn meg), og Christell da, (som var to år yngre enn meg), helt nakne da.

Og plutselig så begynte de, å løpe bortover plenen, helt nakne, og så snu, og sette seg opp i bassenget, igjen.

Dette var før hverken Christell, Nina Monsen, (eller meg selv), hadde kommet i puberteten.

Så disse jentene hadde ikke antydning til pupper, og de hadde ikke fått hår på fitta, (som det vel heter).

De var kanskje 8-9 år da, og begge løp ut av bassenget nakne, i noen sekunder, annenhver gang.

Og så gikk de opp i bassenget igjen.

(Uten at jeg vet hvorfor de dreiv og blotta seg sånn.

Men men).

De lo og skrålte og hadde det morsomt da sikkert.

Jeg satt fullt påkledd, på verandaen til Haldis, og visste vel ikke hvor jeg skulle se vel, eller hva jeg skulle gjøre.

Så til slutt så gikk jeg vel bare hjem vel.

(Til Hellinga 7B, hvor jeg vel bodde ennå, da denne episoden hendte.

Så sånn var vel det).

Men men.

En gang, i løpet av det drøye året vel, som jeg var kamerat med Petter og Christian Grønli, før mora deres døde.

Tove Grønli døde i februar 1981 vel, som var det året jeg fylte 11 år, så dette skjedde det året jeg fylte 10 år, vil jeg tippe på.

Petter og Christian, de dro meg med, opp på Brekke gård, som var en gård, som lå oppå et fjellplatå, kanskje 20-30 meter over Drammensfjorden.

(Bergeråsen lå liksom mellom Brekke gård og Drammensfjorden da.

Hvis noen skjønner hvor Brekke gård lå da.

Brekke gård lå litt oppå fjellet, må man vel si.

Men men).

Når vi kom fram til Brekke gård, (hvor vi vel ikke egentlig hadde noe spesielt mål for turen, Petter

og Christian bare dro meg med dit da).

Så var det en innhengning der, med to hester da.

Dette var enten ponnier, eller unge hester da.

Jeg hadde såvidt vært på riding, ved Tagtvedt, når vi bodde i Mellomhagen kanskje, (hvis det ikke var før dette også).

(Når jeg bodde hos mora mi da).

Og jeg kjeda meg kanskje litt der oppe.

Petter og Christian fortalte vel det, at de hadde ridd, på de hestene der oppe, tidligere.

Noe sånt.

Så jeg måtte nesten prøve å ri på de hestene, jeg og.

De hadde ikke sal på seg da, naturlig nok.

Men jeg klatra opp på gjerdet, til innhegningen, til de hestene da.

Og da, så syntes kanskje de hestene, at det var artig, med noen gærne gutter, som kom og besøkte dem.

For jeg slapp meg oppå den ene hesten, som stod ved siden av gjerdet da.

Og den hesten, den begynte å ri rundt, i den innhegningen der, med meg oppå da, klamrende med armene mine, rundt halsen, på den hesten da.

Den kunne jo ikke ri så fort rundt der, så jeg falt ikke av.

Men det som virka litt skummelt, det var det, at den andre hesten der, den gikk opp på bakbeina, og traff meg nesten med hovene på forbena, husker jeg.

(Selv om jeg ikke er sikker på, om den hesten var aggressiv, eller om den bare syntes at det var morsomt, at en gutt havna oppå den andre hesten der.

Det veit jeg ikke sikkert).

Men den andre hesten, den løp etterhvert bort til i nærheten av det ene gjerdet igjen.

Og da fikk jeg sjangsen til å gå av igjen da.

Like hel, utrolig nok.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Så gikk vi litt rundt der, Petter, Christian og jeg.

Vi gikk litt rundt Brekke gård der da, litt vekk fra de hestene.

Også gikk vi tilbake til gården der, etter en halvtime kanskje, (eller noe).

Og da var en bonde på plass der, sammen med hestene.

(Jeg vet ikke om han bodde på Brekke gård der, eller ikke, det er jeg ikke sikker på dessverre.

Jeg hadde jo bodd i mange år, i Larvik og, så det veit jeg ikke dessverre).

Men da jeg bodde i Liverpool, fra 2005 til tidligere i år, så fant jeg tilfeldigvis ut det, i 2008, eller noe, kanskje.

At Haldis sitt pikenavn, var Brekke.

Men det var visst fra faren, som het Hans Brekke, eller noe vel.

(En kar fra Vestlandet vel).

Og ikke fra Berger vel.

Petter og Christian, de likte vel ikke Haldis så særlig, tror jeg, (etter at vel både Whiskey og Vodka, (to hamstere vel, og vel ikke marssvin, som jeg skrev vel, i et tidligere kapittel)).

Både Whiskey og Vodka, døde nede hos Haldis vel.

Jeg tror den siste av de, ble borte, en gang Pia var på besøk der, og jeg dukka opp der, for å besøke Pia vel, som vel var på besøk, fra mora vår, i Larvik.

Da lurer jeg på, (jeg mener jeg husker det, ganske vagt), at en av hamsterne, gikk løse, ved verandaen til Haldis, eller noe, vel.

Og jeg lurer på om ikke den siste hamsteren ble borte, mens jeg var der, for å snakke med Pia.

Men dette husker jeg ikke helt sikkert, hvordan dette var.

Men men.

Men jeg vet ikke om Petter og Christian visste det, at Haldis het Brekke, til etternavn.

Da ville de kanskje ikke gått opp til Brekke gård, siden de vel ikke likte Haldis vel.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

En gang, så fikk jeg lov til å gå opp på loftet, (mener jeg det var), hos Haldis og dem.

(Sikkert av Haldis da.

Dette må ha vært rundt den tiden, like etter at vi var tilbake fra Jugoslavia, tror jeg).

Og jeg fant et sverd, (eller om det var to), oppå loftet til Haldis og dem da.

De sverdene var butte, i enden, så de var liksom ikke klare til 'krig' da.

Og de hadde ikke skarpe egg-er.

Men de var ganske spisse da, langs hele sverdet.

Og de hadde en klinke, som løsnet hele tiden, (sånn som jeg husker det).

Så de sverdene var ikke så forseggjorte vel.

Men men.

Men det sverdet så ganske kult ut, på veggen vel.

Og jeg fikk det sverdet, av Haldis vel.

Jeg lurer på om det sverdet, (eller om det var en kårde, eller noe), var et sverd, som Jan eller Viggo, hadde fått av faren eller stefaren sin, i Syden, eller noe, en gang.

Noe sånt kanskje.

(uten at jeg husker det helt nøyaktig).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Den gangen, rundt 1980 vel, borte hos Ågot, som Øivind sa det, at han hadde sagt til Gutta på Skauen, under krigen, at han ikke ville bli med dem, på skauen, siden han hadde sagt, (som han sa, mens jeg var i stua dems, i 1980 en gang vel), 'jeg har kjærring og ungær jeg'.

Så sånn var det.

(Enda vel Øivind bare hadde et barn, nemlig faren min vel, under krigen.

Onkel Håkon ble vel født etter krigen, hvis jeg ikke tar helt feil).

Men det jeg glemte å skrive om vel.

Det var reaksjonen til farmora mi Ågot, da Øivind sa det her.

Og hu reiste seg opp av stolen da vel, (hvis hu ikke stod fra før), og neste 'freste', mot Øivind da.

Uten at hu forklarte det, om hvorfor hu gjorde det da.

Men det var kanskje noe de holdt tilbake.

Det er mulig.

Men men.

Noe de ikke ville prate om, som skjedde under krigen.

Hvem vet.

Farmora mi, Ågot, hu sa til meg, (utenom sammenhengen liksom), en gang, at 'dem var ikke noe snille mot tyskerjentene'.

Uten at farmora mi forklarte noe mer, om hva hu mente med det.

Men men.

Det skjønte jeg ikke, men jeg fikk meg ikke til å spørre heller.

For det var ikke vanlig, at Ågot prata sånn om krigen osv.

Og det var helt utenom sammenhengen liksom, så jeg ble kanskje litt paff da.

Men men.

En gang viste Ågot meg uoppfordret, et rasjoneringskort, som hu hadde hatt liggende vel, fra krigens dager da.

Man måtte klippe av en sånn liten kartong-bit, av det kortet, hver gang man kjøpte en pakke smør, eller lignende, i butikken da.

Sånn at ingen fikk kjøpe mer enn en pakke smør i uken kanskje.

Siden smør vel var mangelvare da kanskje, under krigen.

Så sånn var det.

Men Ågot forklarte meg ikke det, om hvorfor hu viste meg det her kortet da.

Men det var jo litt artig da, å se et sånn ekte rasjoneringskort, fra krigens dager.

Det er jo sant.

Så det var jo litt morsomt da.

Men jeg vet ikke om det var noen mer alvorlig grunn, som Ågot hadde, for å vise meg det rasjoneringskortet.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Det er mulig at vi tog toget forresten, da Petter og Christian var med meg til Larvik, for å besøke mora mi, i Jegersborggate, den gangen, (som jeg har skrevet om i et tidligere kapittel vel).

For jeg mener at vi tulla litt, med en sånn vannkaraffell, som pleide å stå, i NSB sine togvogner, på Vestfoldbanen.

Passasjerene, hadde lov å hente seg et pappbeger med vann da, fra den karaffellen, under togreisen da.

Men jeg husker en gang, at noen andre unger, som var med meg til Larvik, og meg selv, tulla fælt, med den karaffellen.

Vi kjeda oss vel, og satt et beger som vi hadde drukket av, tilbake oppi den beholderen, for beger, sammen med de rene drikkebegerne da.

Og da vi fikk litt kjeft, husker jeg, av ei dame, som reiste med det toget da.

Dette var antagelig ganske nærme Larvik, for en god del passasjerer, gikk av i spesielt Tønsberg og Sandefjord da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, som jeg var aleine hjemme, med Pusi, i Hellinga 7B.

Så leika jeg med barbermaskinen, til faren min.

Jeg hadde ikke noe skjeggvekst selv, på den her tida.

Men jeg tulla med Pusi, og prøvde den barbermaskinen litt på den katten da.

Og da var den barbermaskinen litt mer effektiv, enn jeg hadde regna med.

Så plutselig så hadde jeg barbert av halvparten av et av følehornene, til Pusi da.

Petter og Christian klagde vel, (mener jeg å huske litt vagt), og mente at det så dumt ut kanskje.

Men jeg syntes ikke at det gjorde noe da.

Og jeg tror ikke at katta syntes at det gjorde noe vondt.

Men men.

Så Pusi hadde et følehorn, (heter det vel), som var litt vel kort da.

Og det følehornet vokste vel ikke heller ut igjen, tror jeg.

(Hvis jeg ikke husker feil da).

Så sånn var det.

Men Pusi døde jo ikke så lenge etter dette.

Så om sånne følehorn vokser ut igjen, på katter, det tørr jeg ikke å si helt sikkert dessverre.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Når Pia bodde hos mora vår, i Stenseth Terrasse, utafor Drammen.

Så gikk på Solberg skole, tror jeg, (hvis jeg ikke tar helt feil).

Solberg lå vel litt nærmere Drammen, enn Stenseth terrasse, mener jeg.

(Selv om jeg aldri var på den skolen akkurat men).

Men det som skjedde, det var at ei jente, på den skolen, som Pia gikk på, uti der.

Hu dytta Pia ned av en snøhaug, (eller noe), en gang, på skolen, tror jeg.

Så Pia slo ut en tann.

Og hu måtte ha regulering da.

Så det var kanskje litt ergelig.

Jeg husker det, at faren min, han klagde på den tannlegen, som hu hadde.

Men hu fikk vel en ny tannlege, tror jeg, når hu flytta til faren min, (eller noe), og fikk flytta rundt på tennene i kjeften sin da, sånn at de så ganske normale ut.

Selv om hu vel mangler en tann der, hvis jeg ikke tar helt feil.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg var jo ganske ofte, oppe hos Petter og Christian og dem, i Havnehagen 4, på Bergeråsen, (før mora deres døde).

Og jeg husker at jeg så en del sport hos dem.

Da pleide det å være han Willy, (som var sammen med Tove Grønli da), og Petter og Christian, og meg, som så på sport da.

Jeg husker at jeg så et nyttårshopprenn der, (sikkert like etter at Pusi forsvant).

Jeg så også en cupfinale, i fotball på TV der, mellom Lillestrøm og Vålerenga, husker jeg.

Petter og Christian, (og vel muligens også Willy), holdt med Lillestrøm, men jeg holdt med Vålerenga.

Det var ikke noe spesiell grunn til det.

Unntatt en kanskje.

Og det var fra da jeg gikk på Østre Halsen skole, (i første klasse der), da jeg bodde hos mora mi, i Mellomhagen.

Da var det en jente vel, (hvis jeg husker riktig), i den klassen, som skrøyt av det en gang, til frøken, at hun hadde besteforeldre, som holdt til, i Lillestrøm da.

Og da bodde dem sånn til, at dem kunne se ned, på Åråsen, når Lillestrøm spilte, (husker jeg at hu jenta vel sa da).

Så da var det kanskje sånn, at dem bodde høyt oppe, i noen blokker, eller noe sånt, i sentrum av Lillestrøm da.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Men jeg visste ikke hvem dette var, som hadde besteforeldre, i Lillestrøm.

(Jeg visste ikke, på den her tida, at Johannes sin slekt, var fra Leirsund, i nærheten av Lillestrøm vel.

Men men).

Så jeg syntes kanskje ikke at jeg kunne holde med Lillestrøm da, siden ei som hadde gått i klassen min, hadde besteforeldre der liksom.

Men men.

I den klassen, (eller om det var i den klassen jeg gikk i, året etter, på Torstrand skole).

Så var det ei jente i klassen, som hadde en onkel, i Sande, i Vestfold, (like ved Berger, hvor faren min var fra).

Og etter noen måneder, så sa vel hu jenta, at han onkelen, i Sande, hadde dødd, for han hadde fått traktoren over seg, (eller noe sånt).

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så sånn var det.

Petter, Christian, Willy og meg, vi så også noe håndball en gang, på TV, oppe hos Tove Grønli der da.

Det var vel en håndball-landskamp, for kvinner, mener jeg.

Og da sa han Willy det, at hu keepern til Norge, hu var fra Glassverket, (som ligger like før Drammen, hvis man kjører fra Berger/Svelvik og nordover, inn til Drammen da).

Og han Willy sa også det, at han hadde vært sammen med hu landslagskeeperen.

Så han Willy var kanskje fra Glassverket da.

Jeg ble vel kjent med Christian og Petter, i 1980, (hvis jeg ikke tar helt feil).

Og mora deres døde jo i februar 1981.

Og dem flytta til faren deres, i Mexico da.

Så dette må vel ha vært under en håndballkamp, i 1980 vel, vil jeg tippe på.

Så hvis Norge hadde en håndball-keeper, fra Drammen/Glassverket, i 1980, så veit kanskje hu hvem han Willy er da.

(For jeg veit ikke etternavnet hans, eller hvor han er fra og sånn da.

Men så kanskje hu kan bekrefte det, hu landslags-keeperen, at disse navnene ikke er noe jeg dikter opp, eller noe.

Det er mulig).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Nå begynner klokka å bli halv et her, på hostellet.

Så selv om det er lørdag, så burde jeg vel kanskje slutte å skrive snart.

Jeg får se om jeg får skrevet mer i morgen.

Vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

PS.

Nå er det søndag kveld, og jeg har vaska klær i dag, osv., men jeg får se om jeg får skrevet noe mer her og, selv om klokka er mer enn 23 må, men jeg kjeder meg litt da.

Så sånn er det.

Like etter at jeg flytta til faren min på Berger, så hendte det jo, i begynnelsen, at jeg kjeda meg litt,

siden jeg ikke kjente noen, på Berger og Sand.

(Bortsett fra fetteren min Tommy, som var mye yngre enn meg, og bortsett fra Geir Arne Jørgensen, som faren min advarte mot da).

Så en gang, på vei bort til Ågot, etter skolen.

Den første vinteren, som jeg bodde på Berger.

Så var jeg kanskje litt sur, fordi faren min ikke ville hente meg, på skolen.

Og siden jeg hadde en så lang skolevei, bort til Ågot, hvor det spesielt på de siste hundre meterne, kunne blåse skikkelig surt, sånn at vinden og ofte også snø eller snøføyke, kunne piske en i ansiktet da.

Så ofte når jeg kom inn i huset til Ågot, så så jeg nok ganske rosa ut i trynet, etter å ha gått ute i kulda, og fått juling av vinden og snøføyke osv. da.

Så sånn var det.

(Spesielt vinterne på begynnelsen av 80-tallet, var ganske ille, mener jeg å huske.

Selv om kanskje vinterne ble litt mildere etterhvert.

Det er mulig.

Men men).

Så en gang, når jeg så noen unger, som akte, ned den stien, som går fra mellom Hellinga og Gamlehjemmet der, og ned mot ved der Teskjekjærringa bodde, nederst i Havnehagen.

Så prøvde jeg kanskje å bli kjent med nye unger da, for jeg så en jente på min alder vel, som også akte der da.

Og det var storesøstera til Lille-Oddis, sånn som jeg har skjønt det seinere.

Og hu begynte å kryne meg, husker jeg, når jeg ikke ventet det.

Så hu har aldri prata noe med, i årene etterpå.

Hu gikk i klassen over meg vel, og jeg mener jeg fant henne på Facebook, da jeg bodde i Liverpool, og hu var på lebseklubb da, (sånn som det så ut for meg, ihvertfall), så hu var nok en guttejente da, må man nok si.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Og når jeg kom bort til Ågot og dem, så kunne dem se på meg, at jeg hadde lekt.

(Og blitt kryna da, eller hvordan dem skjønte at jeg ikke hadde gått rett dit).

Og jeg fikk vel nesten kjeft vel, fordi jeg hadde lekt litt, for jeg gikk den ganske lange veien, bort til Sand da.

Men der kunne jeg jo ikke leke med noen, for faren min advarte mot den og den da, (hørte jeg at han sa til Ågot, en gang, en av de første dagene jeg bodde på Berger vel).

Og det var litt kjedelig, å bare leke med Tommy og, for å si det sånn.

Så jeg prøvde nok å bli kjent med nye folk da.

Det var nok ikke det at jeg syntes det var så artig å ake.

Det var nok mer det, at jeg syntes det var litt lang skolevei kanskje, som jeg hadde.

(Jeg hadde jo lengst skolevei, av alle på Berger skole, hvis jeg ikke tar feil).

Men men.

Så sånn var det.

Men hvorfor hu storesøstera til Lille-Oddis, (de bodde i Leirfaret, i noen trygdeboliger der vel), plutselig begynte å kryne meg, nederst i akebakken der, like ved der Rolf Stenberg og dem bodde vel, (en som hadde ei datter med rødt hår, som gikk i klassen over meg vel).

Det vet jeg ikke.

Men jeg kan ikke vite alt.

Men men.

Så sånn var det.

Den første 17. mai, som jeg bodde på Berger.

Så var jeg tidlig oppe, for jeg var bare ni år da, og syntes at 17. mai var artig.

Så jeg hadde funnet 17. mai-programmet, borte hos Ågot kanskje.

Og jeg gikk opp på Øvre, for å se på musikk-korpset, som liksom vekte opp Bergeråsen da, om morgenen, på 17. mai.

Ole Christian Skjellsbekk, (han som liksom var 'sjefen', i klassen min), han var i skolemusikken, husker jeg.

Og han kjente meg igjen, der jeg stod som ensom tilskuer vel, i hoved-bilveien da, (jeg husker ikke hva den veien heter igjen), opp til Øvre.

Så Ole sa 'hei', til meg, (var det vel), mens han gikk som musikant, i musikkkorps-toget da.

Om morgenen, på 17 mai, 1980 vel, oppe på Øvre da.

Så sånn var det.

Men men.

Men jeg syntes det var litt flaut, året etter.

At jeg hadde tatt av sånn, på 17. mai, året før.

Og at jeg hadde vært den eneste tilskueren, til musikk-korps-toget da, om morgenen, på 17. mai, på Bergeråsen, i 1980.

(Ihvertfall der hvor jeg stod).

Så året etter, så maste jeg meg til det, å få lov å dra til Larvik, på 17. mai.

For jeg syntes det, at 17. mai i Larvik, var mer artig da, siden det var mere folk og sånn.

Larvik er jo en by, og Berger er jo bare en landsby kanskje, (må man vel si).

(For å være litt slem mot Berger.

Men men).

Det var et problem med dette, og det var det, at mora mi bodde på Stenseth Terrasse, i Drammen, på den her tiden.

Men jeg hadde jo en kamerat, i Larvik, som het Frode Kølner.

Og jeg fikk lov til det, å bo hos dem, i 17. mai-helgen da, i 1981, tror jeg det må ha vært.

Og jeg gleda meg fælt til det her da, og prøvde å spare sammen masse mynter, som jeg liksom skulle ha det morsomt for, nede i Larvik da, mens jeg feira 17. mai der da.

Og vi fikk utdelt noen mai-blomster, på Berger skole, av klasseforstander Allum vel.

Og den vanlige prisen, for sånne mai-blomster, til å ha i grillen, på biler, den var fem kromer.

Men jeg tenkte bare på å få penger, til å bruke, i Larvik.

Så jeg sa det til onkel Håkon, at de kosta 7.50.

Så solgte jeg en mai-blomst til onkel Håkon da.

Men han ga meg ikke noen penger.

Så dette hjalp ikke noe, på mitt 17. mai-budsjett.

For onkel Håkon skulle betale seinere, eller noe, da.

Så sånn var det.

Men men.

Så dro jeg med toget vel, ned til Larvik da.

Jeg hadde fått fri, av klasseforstander Allum, en ekstra dag.

Og da, så ble jeg med Frode Kølner, ned på Torstrand skole da, i Larvik, på 16. mai, i 1981, må det vel ha vært.

Men Frode Kølner, han gikk jo i parallell-klassen min.

Så Frode, var det vel, foreslo det, at jeg skulle bli med min gamle klasse, den dagen.

Og så havna jeg i tre skoletimer da, (eller noe), i min gamle klasse, på Torstand skole, hvor jeg gikk i andre klasse da, i skoleåret 1978/79, og litt av tredjeklasse, (fram til oktober vel), i skoleåret 1979/80, da jeg flytta til faren min.

Så jeg gikk altså også en dag i fjerde klasse, på Torstrand skole.

Så det var artig.

Men men.

Så jeg gikk andre klasse, på Torstrand skole.

Også gikk jeg fra cirka 20. august ta, til cirka 15. oktober kanskje, (altså i cirka to måneder), på Torstrand skole, i tredje klasse.

(Før jeg flytta til faren min på Berger da.

Og i første klasse, så gikk jeg jo på Østre Halsen skole).

Også gikk jeg også en dag i fjerde klasse, på Torstrand skole, nemlig 16. mai 1981 da.

Så sånn var det.

Men men.

Dette var den klassen som Atle Farmen, (som var så god i fotball, og som jeg foreslo for mora mi, å oppfalle min halvbror Axel, som ble født i 1978 etter, da vi bodde i Jegersborggate, (da mora mi spurte), siden jeg trodde at Axel ville bli god i fotball da, hvis han het Atle, siden Atle Farmen var best i klassen vår, i fotball da. Så sånn var det).

Atle Farmen, er nå direktør, i Mars Norge vel, har jeg funnet ut, da jeg bodde i Liverpool, og jeg har kontaktet han, angående om det er greit, at jeg fra min nettbutikk, (Godtebutikken.net), selger m&m's til Norge. Men han har ikke svart. Men men.

Sølvi, som var venninna til søstera mi, Pia, gikk også i den klassen.

Og en som het Kai da.

Vi hadde kosetimer, siden det var dagen før 17. mai.

Og den klassen hadde fått tilbake hu lærerinna, som dem hadde, i 2. klasse.

(Og hu som var streng mot meg, i begynnelsen av 3. klasse, hu hadde altså slutta da, sånn som jeg skjønte det.

Hu hadde bare vært en vikar.

Hva vet jeg).

Men men.

Kai, han tulla med meg, og syntes kanskje det var artig, at en som slutta i 3. klasse, og flytta til faren sin, nesten ti mil unna, (og til en annen del av Østlandet, må man vel si), plutselig kom tilbake, en dag, dagen før 17. mai, skoleåret etter.

Så Kai lo og tulla med meg, mener jeg å huske.

Han var kanskje klassens klovn eller skøyer, eller noe.

Det er mulig.

Så jeg reagerte på tullinga til han Kai da, og når jeg fikk i oppgave, å tegne en tegning, på tavla, i en av kosetimene.

Så skreiv jeg 'Kai', under den tegningen, av et troll, eller et monster, (eller hva det var igjen, som jeg fikk i oppdrag å tegne).

På Torstrand skole, så satt jo alle helt pent, på rekke og rad, på pultene sine.

Og folk satt ikke sånn 'hulter til bulter', og i grupper, sånn som vi gjorde, i klasserommet vårt, på Berger skole.

Og frøken slo med en gang ned, på det, at jeg skreiv 'Kai', på tavla.

For det var erting da, og det ville de ikke ha noe av, på Torstrand skole, sa hu frøkna da.

Så sånn var det.

Så jeg klarte altså å få kjeft av frøken da, i en kosetime, på en skole jeg egentlig ikke gikk på lenger, 16. mai 1981 da.

Så det var jo bra prestert, for å si det sånn.

Men men.

I Larvik, så var det populært, (lærte jeg vel av Frode Kølner), å ta et sånt rør, som var på noen plast-kleshengere, og bruke det røret, som spytterør, for erter da.

Det skulle ikke være hermetiske erter.

Men tørkede erter, som man fikk kjøpt ganske billig, i esker, i matforretningene da.

(Det kosta kanskje fem kroner for en eske tørkede erter, eller noe).

Dette hadde jeg vel ikke lært om på Berger, så dette var nok noe 'Larvik-greier'.

Men men.

Frode lærte meg også et annet triks.

(Det med ertene var kanskje en annen gang).

Og det var å fylle vann i ballonger.

Og så kunne man kaste de da.

Så sånn var det.

Jeg sov oppe i andre etasje, i huset til Frode Kølner og de.

(Frode og foreldrene, de hadde sine soverom i første etasje da.

Men Frode hadde også et slags leke/gjeste-rom, i andre etasje da, med utsikt til Larvik sykehus, blant annet.

Så sånn var det).

17. mai, så våkna jeg av det, at noen gutter, spyttet erter, på vinduet til rommet 'mitt'.

Frode og jeg, hadde jo laget vannballonger, dagen før.

Så jeg heiv naturlig nok, (må man vel si), et par vannballonger, etter de her rakkerungene da.

(Som jeg lurer på om kan ha vært Oskar og noen andre gutter.

Men dette husker jeg ikke helt sikkert.

Men det var bare et navn jeg tenkte på om det kunne være nå.

Jeg kjente jo han Oskar, fra da jeg bodde i Jegersborggate.

Men det var jo et par år tidligere, for å si det sånn.

Men men).

Faren til Frode Kølner, ble sinna og sur, siden det lå ballongrester og vann som fordampet, på fortauet, utenfor huset deres.

Så sånn var det.

Så jeg fikk vel skylda for det her.

Selv om det med vannballongene vel var Frode Kølner sin ide.

Og selv om det var noen rakkerunger som hadde startet denne 'krigen', ved å vekke meg, med å

spytte erter, på vinduet, i det romme jeg sov på da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Frode og jeg gikk også rundt, med vannballonger, i Larvik sentrum da.

Frode hadde sagt noe om russ og russekort og sånn kanskje.

Jeg var kanskje litt høy i hatten, siden jeg hadde flytta til faren min.

Så da jeg så en rødruss, like nedenfor postkontoret, i Jegersborggate, så kasta jeg en vannballong, etter han russen og en kamerat da.

(Enda jeg bare var ti år.

Og han russen nok var atten år da.

Men men).

Han rødrussen begynte å løpe etter meg, ned til en urmaker det, og så over gata, til ved en bank, som lå på høyre siden av Larvik Torg, når man stod vendt mot DNC-bygget.

Noe sånt.

Så tok han russen igjen meg da, og dunka huet mitt i asfalten mener jeg.

Noe sånt.

Men men.

Før han stakk igjen.

Så da følte jeg meg ikke så veldig smart, for å si det sånn.

Jeg fikk kjeft av frøken og fikk bank av en rødruss, og faren til Frode Kølner ble også sur på meg.

Men men.

Så sånn var det.

Men problemene var ikke ferdige med dette.

Faren min henta meg i Larvik, tror jeg.

Ihvertfall så husker jeg det, at jeg satt på med han, tilbake til Berger da.

Og faren min begynte å klage på det da, at jeg hadde tatt for mye penger, for en 17. mai-blomst, fra onkel Håkon da.

(De hadde funnet ut at den vanlige prisen var fem kroner da.

Men jeg trodde kanskje at det var lov å prøve å tjene litt penger, for seg selv og da, og slå på noen prosenter fortjeneste, til seg selv da.

Jeg gleda meg jo så mye, til å være i Larvik, på 17. mai.

Kanskje fordi jeg syntes det var morsomt, i Larvik på 17, mai, den gangen som jeg gikk på Østre Halsen skole, og vi gikk hele veien, fra Halsen til Bøkeskogen, i Larvik.

(Selv om rektor Ness, på Østre Halsen skole, døde den samme dagen da.

Men men.

Så sånn var det).

Faren min, trua i bilen, med at han skulle si fra, til skolen, om at jeg hadde tulla, med mai-blomst-prisen da.

Jeg begynte nesten å grine, og sa at han ikke måtte gjøre det.

Og det gjorde han vel ikke heller, tror jeg.

Og neste gang, som jeg prata med onkel Håkon, borte på Sand, en dag eller to etter det her kanskje da.

Så ga onkel Håkon meg en fem-kroning, for den mai-blomsten da, sammen med en sur mine eller kommentar kanskje da.

Så sånn var det.

Men men.

Så det var siste gangen jeg gadd å selge maiblomster, for å si det sånn.

Men men.

Og siste gang jeg la på for kjente vel.

Eller hva man skal kalle det.

Så da dreit jeg meg ihvertfall ut skikkelig, må man vel si, den 17. mai-helgen der, som vel var 17. mai-helgen 1981 vel, hvis jeg husker riktig.

Så sånn var det.

Men men.

Mora mi flytta jo etterhvert, tilbake til Larvik og Jegersborggate igjen, etter å ha bodd i Stenseth Terrasse der, i ihvertfall et år vel.

Noe sånt.

Og en gang, som jeg var i Larvik, (enten hos mora mi eller hos Frode Kølner), så sa Frode Kølner det, at det hadde flytta inn noen folk, i et hvitmalt trehus vel, like ovenfor lekeplassen vår der, (ved de blokkene), som var ville og forfærdelige da.

Eller noe.

(De må vel ha vært naboene til hu Lillan da, tror jeg.

Og de bodde liksom mellom lekeplassen, (utafor de blokkene), og Falken da.

Så sånn var det).

Så jeg begynte jo da å kjegle, med ei jente, som bodde i det huset.

Vi krangla fælt.

Sånn at Frode Kølner hørte det, tror jeg, og dukka opp fra huset sitt, på hjørnet av Trygves gate da.

Hu jenta, (som Frode hadde sagt at var så gæern da).

Hu kalte vel meg et skjellsord da.

Så svarte jeg, 'tror du jeg er et speil, eller'.

(At hu trodde jeg var et speil, og så seg selv i speilet.

Og kalte seg selv noe dumt da.

Noe sånt).

'Ja', sa hu jenta da.

Og vi syntes vel kanskje begge at vi hadde vunnet krangelen/diskusjonen.

Hvem vet.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, i løpet av de første årene, som jeg bodde på Berger, så skjedde det også noe rart, når jeg besøkte onkel Håkon og dem.

Jeg satt vel på rommet til Tommy, og Lene var også der.

Plutselig så hoppa Tommy, (som er 4-5 år yngre, enn Lene vel), på Lene, og fikk henne ned i gulvet.

(Lene, som er døv, smilte fælt, husker jeg, mens dette foregikk, så hu syntes nok at det var morsomt, tror jeg.

Og de hadde nok gjort det her før og, tror jeg.

Men det var ikke sånn, at jeg var så ofte oppe hos Tommy og dem.

Ihvertfall ikke etter det her).

Tommy satt oppå Lene.

(Jeg kan vel kanskje ha vært 10-11-12 år, da det her skjedde.

Lene må vel også ha vært 10-11-12 år da.

Og Tommy, 4-5 år yngre da.

Så han var vel 6-7 år kanskje.

Noe sånt).

Det som skjedde, var at Tommy satt oppå Lene, (som lo og smilte), på gulvet, på rommet til Tommy da.

(Var det vel).

Tommy rev av plagg etter plagg, av Lene.

Og Lene lå tilslutt kliss naken, på teppet, med Tommy oppå seg da.

Dette ble litt rart, for meg, så jeg gikk bare hjem, (ganske sjokkert vel).

(For jeg hadde jo slutta med sånn her, etter det som skjedde, da søstera mi satt rompa i været, foran meg, og ville at jeg skulle stikke tissen min inn i fitta hennes, (må man vel si), et par år tidligere da).

Så jeg bare gikk hjem, og det var vel siste gangen, at jeg dro for å besøke Tommy, tror jeg.

(Og det var ikke sånn, at jeg var ofte hos Håkon og dem.

Og hvorfor jeg var her, den her dagen, det veit jeg ikke.

Kanskje jeg hadde blitt invitert ditt, eller gått dit etter at mora til Petter og Christian døde.

Det er mulig.

Men men).

Håkon hadde forresten innredet et elektronikk-verksted-rom, under luka opp til loftet der vel, som var i et lite rom da.

Der hadde han loddebolt og sånn da.

Jeg spredde vel det, til folk i klassen vel.

(Kanskje det var Ole-Tonny Bergum, som døde i en bilulykke, noen år seinere.

Det husker jeg ikke helt sikkert.

Men men).

Så jeg sendte ihvertfall noen unger, på Bergeråsen, til onkel Håkon da, med ødelagte elektronikk-ting da.

Siden at Håkon var så flink med elektronikk.

Men jeg fikk seinere høre det, at Håkon ikke hadde noe peiling, av Ole-Tonny, var det kanskje, (eller om det var en annen kar, som jeg hadde anbefalt, å kontakte onkelen min da, om et elektronikk-problem da.

Uten at jeg husker helt sikkert hvem det her var.

Men jeg husker at jeg fikk en dårlig tilbakemelding, på elektronikk-kunskapene til onkel Håkon, ihvertfall.

Men men.

Kjetil Holshagen sa også det, seinere på 80-tallet, at Håkon ikke hadde så 'peiling', på elektronikk.

(Enda han bygget seg en egen hytte, på tomta si, til å ha som elekronikk-verksted.

Og hvor jeg ble invitert for å se da, mens jeg bodde i Leirfaret 4B.

Og da hadde jeg med en kamerat, som het Kjetil Holshagen, som også hadde elektronikk som hobby da.

Og da viste onkel Håkon oss et osiloskop da, (het det vel), som han hadde i den nye hytta si da, i hagen, i Havnehagen der.

Men mens vi gikk gjennom hagen til onkel Håkon, i retning av Leirfaret da, så kom Kjetil Holshagen med noen gloser da, om at Håkon ikke hadde så god peiling, på elektronikk da.

Men en nyttårsaften, så husker jeg det, at onkel Håkon skrøyt av, at han hadde fiksa hårføneren, til nabokona.

Den hadde vært full av hår da.

Som onkel Håkon hadde fått fjernet da, og så hadde hårføneren til nabokona virket igjen da.

Så sånn var det.

Men en som har skikkelig peil, på elektronikk, han ville kanskje ikke ha skryti så mye, av å ha klart å skru opp og rense en hårføner liksom.

Det er mulig.

Men men.

Men i huset til Ågot, så stod det jo 10-12 radiorør-radioer da, fra 1930-tallet vel.

I et rom i kjelleren der da, på vei inn til matboden, til Ågot da.

(Radioer som jeg seinere har lurt på, om ble konfiskert av tyskerne, under krigen.

Og som kanskje har havna i huset til Ågot og Øivind, via omveier, eller noe kanskje.

Hva vet jeg.

Men men).

Men Ågot sa det, da jeg lurte på hva alle de radioene gjorde i kjelleren der, som guttunge, på 70-tallet.

At det var onkel Håkon, som 'var så glad, i å skru på gamle radioer'.

Så sånn var det.

Men da jeg var i begravelsen til min fars onkel, Holmsbu-maleren Gunnar Bergstø, i Holmsbu, i år 2001 vel.

Så la jeg merke til en gammel platespiller der, for 78-plater vel.

Og så sa jeg til onkel Håkon, noe sånt som at 'se den gamle platespilleren der da Håkon, den syntes vel du er artig'.

(For jeg huska jo det som Ågot sa til Pia og meg, på 70-tallet da, at Håkon var så glad, i å skru på gamle radioer da).

Men da mista Håkon helt fatningen, (heter det vel).

Og han gikk ut i naborommet, (hvor han Otto satt, som døde i 2005 vel, mens jeg jobba på Arvato sin Microsoft-aktivering, i Liverpool).

Og så hadde han en 'chat', med faren min og onkel Runar da, i naborommet, fordi jeg kom med den kommentaren, mener jeg, at det nok må ha vært.

Og da prøvde Runar og faren min, å roe ned Håkon vel.

Så Håkon ble skikkelig hissig, (vil jeg si), når jeg prata til han, om den gamle platespilleren, til Idar Sandersen da.

Så sånn var det.

Så Håkon har kanskje blitt lei av hobbyen sin, av å skru på gamle radioer, osv?

Eller er det sånn, at dette bare var noe Ågot sa, (for å være artig), siden Håkon ikke er glad i gamle ting, men kanskje er litt 'småpedo', (han er ofte litt 'på' unge jenter, sånn som jeg kan huske det. Og Pia sa engang, at han hadde vært siktet, for å ha misbrukt ungene til Lene, da de var små. Dette sa vel Pia, da vi kjørte til begravelsen til Ågot, i år 2000 vel. Men men. Men Tommy sa at det ikke var sant, at Håkon hadde gjort noe galt, mot ungene til Lene, husker jeg. Men men).

Hvem vet.

Jeg får se om jeg får skrevet noe mer på dette kapittelet, i morgen eller noe.

Vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 20: Enda mer fra Hellinga 7B, (del 5)

En eller to somre, like etter at jeg flytta til faren min.

Så ringte faren til Frode Kølner da, (av en eller annen grunn), til faren min, og spurte om det, om jeg ville være med Frode og han, til hytta dems, ute i Brunlanes da.

Den hytta, den lå ved sjøen da, (altså Skagerak heter det vel kanskje der, eller Ytre Oslofjord, eller noe vel).

Hytta dems lå også i gåavstand til Lydhus-stranda, mener jeg å huske.

(Lydhus-stranda er en strand, som mora vår, noen ganger tok med Pia og meg på, noen år tidligere, da vi bodde på den hytta, ute i Brunlanes.

Men men.

Lydhus-stranda pleier også å ha et stort telt, (nesten som et sirkus-telt), hvor det var noe kristne greier, som foregikk inni da.

Så Lydhus-stranda var kanskje for kristne da.

Men strendene og campingplassene, de ligger som perler på en snor, ute ved Lydhus-stranda der da, noen få minutter å kjøre, fra Stavern da).

Så sånn var det.

Men men.

Jeg pleide vel å ha mitt eget rom, (mener jeg å huske), da jeg var med dem på den hytta.

Og faren til Frode, pleide å sette på nitimen, om morgenen, hver morgen, når en komiker som ble kalt for Stutum, var med.

Så sånn var det.

Så jeg våkna til sånne Stutum-sketsjer hver dag da, i en uke, eller noe, kanskje.

Men men.

Faren til Frode sa en gang, uti der, at da han var guttunge, så var det så varmt, en gang, en sommer, at man ikke kunne gå barbeint, på steinene, på stranda, for dem var for varme.

Noe sånt.

Mora til Frode var hjemme hos sin slekt, i Kristiansand, når jeg var på besøk hos dem.

Så det var bare oss 'gutta' da.

Og vi var også en del, hjemme hos dem, i Trygves gate, i Larvik, da.

Og faren til Frode Kølner lagde aldri middag, når jeg var på besøk hos dem, i feriene da.

Mora til Frode, var jo husmor, og faren rørte ikke grytene hennes, husker jeg.

Så vi fikk bare brødskiver, hver dag da.

Så sånn var det.

Noe jeg kanskje syntes var litt kjedelig da.

Jeg hadde fått sansen for frossenpizza, etter at jeg flytta til faren min.

Og frossen-pizza, (for det meste Pizza Grandiosa), det klarte jeg såvidt å lage vel, på komfyren til faren min da.

Dette var kanskje en påskeferie, eller noe.

Og jeg blei med Frode og dem, til Thorfinns.

(Det supermarkedet i Larvik, som jeg hadde fått juling av Arne Thomassen, for å ha leika i dørene til, når jeg var med mora mi dit, i 1975 en gang vel.

Altså 5-6 år tidligere, kanskje).

Det var tilbud på et ukjent slag frossenpizza vel, (som jeg mener vagt å huske, at dem ropte opp om, på høytalerne der, i den butikken.

Men det skal jeg ikke si helt sikkert).

Jeg kjøpte en sånn frossenpizza da, til kanskje 15 kroner, eller noe.

(Jeg hadde vel ikke så mye lommepenger kanskje.

Jeg hadde vel ikke budsjettert med at jeg måtte kjøpe middag vel).

Og de hadde også mye kjøttpålegg, til brødskivene.

Jeg klagde vel på at det ble mye brødskiver kanskje, ved et måltid da.

Og da sa faren til Frode Kølner at det var godt kjøttpålegg.

Så sånn var det.

Men men.

Men jeg fikk ikke til komfyren, til mora til Frode Kølner.

Og Frode og faren, de ble nesten bestyrtet, (eller hva det heter igjen), over det, at jeg skulle steike frossenpizza da.

Og faren gikk vel og gjemte seg i stua, tror jeg.

Noe sånt.

Men men.

Men den pizzaen ble veldig mislykket da.

Jeg skjønte ikke steikovnen, og den ble ikke ordentlig stekt.

Osten smelta litt bare, men pizzaen så bare ut som noe sørpe kanskje.

Så til slutt, så ga jeg opp, for Frode og faren, de var nok ganske motstandere, av den her pizza-steikinga mi, (av en eller annen grunn).

Det var liksom en sånn stemning der, i huset deres, om at den her frossenpizza-steikinga mi, den likte dem ikke.

(Sånn virka det som for meg, ihvertfall).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Når jeg var hos dem, i den påskeferien, (eller hva det var).

Så kunne det bli ganske kjedelig da.

Det var nesten som å være en lørdagskveld ute hos Johannes og Ingeborg, i Nevlunghavn.

(Noe som var rimelig kjedelig da.

For faren til Frode Kølner var vel litt sånn som bestefar Johannes nesten.

Nemlig at han vel var veldig konform da.

Eller ihvertfall ganske konform.

Men men.

Så det var liksom ikke bare å skru på TV-en.

Det var vel bare enkelte TV-program, som dem så på, sånn som nyhetene kanskje.

Så sånn var det.

Hvis ikke var det vel et stort tema, om hvilket program man skulle se, og sånn da.

Lurer jeg på ihvertfall, om det var sånn.

Så når jeg kjeda meg, så måtte jeg finne på noe da, for å unngå å 'kjede meg ihjel', for å si det sånn.

Så dem begynte å lære meg, å spille på piano da.

(Som Frode Kølner kunne).

Jeg lærte 'Lisa gikk til skolen', først vel.

Så sånn var det.

Og så 'Gubba Noa' vel.

Noe sånt.

Og på et seinere besøk, så lærte dem meg å spille Norges nasjonalsang, altså 'Ja vi elsker', på piano.

Og da satt jeg hele dagen omtrent, en hel påskeferie, eller noe, vel, og prøvde å få den sangen riktig da.

Og jeg surra vel litt, nå og da, men en eller to ganger, så klarte jeg vel kanskje hele sangen.

På 200 forsøk, eller noe, hvem vet.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

En av de første nyttårsaftenene, som jeg bodde hos faren min.

Så var Haldis, faren min, Christell og jeg, (var det vel), nede hos Sylvia, (en venninne av faren min og Haldis), som bodde i en gate, som lå midt mellom Leirfaret og Hellinga.

(Den samme gaten som Gry Johansen og dem, og Sissel Tysnes, (i klassen min), og dem, gikk i.

Så sånn var det).

Men men.

Christell og jeg, fikk vel en rakett hver vel, eller noe.

Som vi begge sparte på, tror jeg.

Noe sånt.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, like etter at jeg flytta til Leirfaret 4B.

(Noe som skjedde, våren 1981, like etter at jeg hadde vært hos Frode Kølner og dem, og feira 17. mai-helgen, i Larvik).

Så spurte Haldis meg, om jeg kunne sitte barnevakt, (eller hva man skal kalle det), for Christell.

Christell hadde nemlig kjegla, (var det vel), med Gry Stenberg, og Christell var redd for å være aleine hjemme.

Så sånn var det.

Så da Haldis kom hjem, (var det vel), så fikk jeg vel 30 kroner, eller noe, for å ha sittet barnevakt, for Christell, i et par timer da.

(Jeg satt bare i sofaen i stua der og så på TV vel.

Og det gjorde vel Christell og tror jeg.

Uten at vi sa noe omtrent vel.

Det ble litt spesielt kanskje.

Nå var jeg ikke bare en slags stebror og en slags nabo, til Christell.

Nå var jeg også en slags barnevakt, for Christell.

Så sånn var det.

Men det var vel bare en gang, det skjedde, at de ba meg om å passe på Christell.

Uten at jeg vet hva grunnen var, til at Christell plutselig var så redd for Gry Stenberg.

De pleide vel å være venninner vel, sånn som jeg forstod det, ihvertfall.

Men men.

Forstå det den som kan).

Så sånn var det.

En gang, som enten var like etter at Pia flyttet til Berger, mener jeg.

(Men det står et notat her om det.

Det er ikke alltid så lett å huske, om ting skjedde før eller etter, at jeg flytta til Leirfaret 4B.

Så noen ting som skjedde, mens jeg bodde i Leirfaret 4B, kommer nok med, i dette kapitellet, som egentlig er om Hellinga 7B da.

Men jeg bodde på Nedre, på Bergeråsen, (først i Hellinga 7B og så i Leirfaret 4B), fra høsten 1979 til våren/sommeren 1989 da.

Så jeg bodde på Bergeråsen, fra jeg var ni år, til jeg ble atten år.

Så mye av oppveksten min, så bodde jeg på Nedre, på Bergeråsen.

Så selv om mora mi flytta mye rundt, så var det ikke sånn, at faren min flytta like mye.

Han har bodd mellom Berger og Drammen, (en strekning på drøyve tre mil vel), hele livet da.

Så derfor har jeg også bodd mye, i Strømm-traktene da, (som det egentlig heter).

Så sånn er det.

Men men.

Pia, faren min og jeg, vi kjørte rundt i Drammen, for å levere en køyeseng, til en adresse.

Der bodde det et eldre par, og så var deres to barnebarn, (to jenter, i begynnelsen av tenårene vel), på besøk.

Noe sånt.

De jentene prata med meg, om at det var snobbete der, på det stedet da.

(Så de var vel egentlig, fra et annet sted da kanskje).

Disse jentene skulle bruke den køyesenga da.

Faren min og jeg, vi ble gjort stas på da, av det eldre ekteparet, og vi fikk noe å spise eller drikke kanskje da.

Noe vi sjelden fikk i Oslo, når vi leverte senger der, der var folk mer moderne vel, enn det paret her, som var gammeldagse da, kan man vel si.

Pia ville sitte i bilen, (og ikke være med inn), siden det var 'fullmåne', mener jeg hu sa.

Så hva hu mente med det?

Kanskje hu skulle ta seg en 'stille Anders', som man sa på Bergeråsen?

Hva vet jeg.

Men men.

Etter en halvtime kanskje, så sa faren min det, at Pia satt i bilen.

Og da syntes alle de folka så synd på Pia.

Men Pia ville jo sitte i bilen, (og ha en privat stund kanskje).

Noe sånt.

Så det ble jo pinlig, for faren min og meg.

For de jentene og besteforeldrene deres da, de trodde nok da, at Pia ikke fikk lov å bli med og levere senga.

Men at hu måtte sitte i bilen.

Men Pia ville jo bare ha en privat stund, i bilen.

For vi prata jo om det her, før vi gikk inn der da.

Så det ble litt dumt, husker jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men men.

En gang, like etter at Pia også flytta til Bergeråsen vel, (noe jeg skal skrive mer om seinere).

Så dro faren min med seg både Pia og meg, til en matbutikk, i Storgata, i Svelvik, (like ved ungdomsskolen).

For der hadde de den nye halvliter-brusflasken.

Dette var ukjent i Norge, før dette.

Det fantes bare en-liter-flasker og 0.35-liter-flasker, (og også 0.25-liter-flasker vel).

Men faren min kjøpte en halv liter cola, til både Pia og meg da.

De flaskene var formet som bomber nesten.

De var like tjukke, hele veien, fra bunnen og til like før korken.

Og de var laget av glass da.

Plastflaskene med brus, de så jeg første gang, det året jeg var i militæret, husker jeg.

(Altså skoleåret 1992/93).

Men det her var nok kanskje sommeren 1983, eller noe sånt da, (hvis jeg skulle tippe).

(Altså nesten ti år tidligere).

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

I spisestue-delen, av stua til Ågot, i huset til Ågot og Øivind, på Sand.

Så stod det et skap, hvor Ågot hadde servise, osv., ved siden av spisebordet.

Oppå det skapet, så hadde Ågot bilder av oss barnebarna da.

Kjempestore bilder, av Tommy og Lene, og mindre av Runar sine unger vel.

Og av Pia og meg, så hadde Ågot bare et lite bilde, (som stod i midten vel), som mora vår hadde fått tatt vel, hos en fotograf, i Larvik, en gang vel, (da søstera mi og meg var 3-4-5 år kanskje.

Kusina mi Heidi, sa en gang, på begynnelsen av 80-tallet vel, at jeg hadde 'helt hvitt hår', på det bildet.

(En gang hu var på besøk hos Ågot).

Uten at jeg vet hvorfor hu nevnte det.

Men men.

Det stod også en sånn russisk dukke, oppå det skapet.

(Helt til høyre vel).

Det var en sånn tredukke, med to mindre tre-dukker, inni seg.

(Uten at jeg vet noe om hvor Ågot hadde fått den dukka fra.

Men da Pia og jeg var små, så var det vel noen, (kanskje onkel Håkon?), som viste oss den dukka vel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etter at jeg hadde bodd på Berger, i et par år vel.

Så begynte faren min og onkel Håkon, og bygge på huset til onkel Runar, i Son.

Istedet for å fortsette å lage køyesenger.

Runar hadde kjøpt en tomt, (nede i en grøft, må man vel kasnkje si), i Isdamveien, i Son.

Det bodde to eldre damer, i et hus, ovenfor tomta, som Runar ikke likte, husker jeg.

Men men.

Det gikk vel også minst en bekk, over tomta, mener jeg å huske.

Erik Thorhallson, (som jeg intervjuet for Skoleavisa, på Berger skole, et par år før kanskje), jobba for faren min, på den her tiden, og jobba også mye på huset til Runar, i Son da, husker jeg.

Så sånn var det.

En dag, når jeg kom bort til Ågot, etter skolen, så hadde faren min og Håkon hatt en bilulykke, på Mosseveien.

Håkon hadde sovna bak rattet vel, og de lå på Moss sykehus, (tror jeg det var).

Jeg ringte, for å få prate med faren min, men sykehuset ga telefonen til Håkon.

De så visst ikke forskjell på dem der, sa Håkon til meg, da jeg spurte han, om hvorfor sykehuset hadde gitt telefonen til han, og ikke til faren min.

Så sånn var det.

Faren min var på sykehuset, i noen dager, før Runar henta han der vel, og kjørte han til Sand da.

Faren min fikk forstoppelse, på sykehuset, og jeg måtte kjøpe lakris, (hvis ikke det var svisker), for faren min, på butikken til Oddmund Sand.

Faren min ville også at jeg skulle kjøpe øl.

Men det lot ikke kassadama meg kjøpe.

(Ei med mørkt hår vel, i begynnelsen av 20-årene vel).

For jeg var vel bare 11-12 år, eller noe, vel.

Så sånn var det.

Så Runar måtte vel gå inn i butikken, og kjøpe øl vel.

For faren min var ganske mørbanka da, i kroppen, og orka ikke å gå inn i butikken, var det vel.

Men men.

Faren min sa det, at noen måtte dra til vraket, av amerikaneren, og stille kilometer-telleren tilbake.

For ellers så kom han ikke til å få tilbake penger, av forsikringsselskapet.

(For faren min hadde oppgitt for lav kilometerstand da).

Men men.

Håkon, han ødela armen, i den ulykken.

Han måtte skru inn en jernplate, i den ene armen.

Og den armen ble vel aldri helt bra igjen, tror jeg.

Noe sånt.

Så Håkon jobba vel for det meste deltid, tror jeg, i årene etter dette.

Han var liksom delvis sykmeldt da, tror jeg.

Hvis jeg ikke tar helt feil.

Men men.

Et av de første årene, da jeg bodde på Berger.

Så pleide jeg å sykle opp, til Berger skole, noen ganger, etter skoletid vel.

For å være med på Onsdagsklubben, eller fordi jeg kjedet meg kanskje.

En gang, så sa en gutt fra Berger vel, som sykla oppå gangveien, over riksveien, ved Berger skole da.

At 'bestemora til Hitler var jøde'.

Også sykla han ned til Berger vel.

(Uten at jeg vet noe om hvorfor han sa det her.

Og jeg er vel ikke helt sikker på hvem han gutten var heller.

Men han var vel fra Berger, tror jeg.

Kanskje det var lillebroren til Roger Edvartsen, eller noe sånt?).

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, så sa en eldre gutt vel, (kanskje det var Dag Furuheim).

At det pleide å komme røyk, ut av pipa, til huset til Ågot og Øivind, også om sommerne.

Dette var vel helt i begynnelsen, av tida, som jeg bodde på Berger.

Så jeg kunne ikke svare noe sikkert, om det her.

(Som jeg husker rimelig vagt, må jeg si).

Men dem fikk jo feieren til å dukke opp, (faren min og Ågot), like etter at jeg flytta dit.

Og da var Ågot nervøs, mener jeg å huske.

Og skremte meg med feieren, osv., da, (som jeg har skrevet om tidligere).

Men jeg vet ikke hva det kan ha vært, som dem eventuelt har drivi og brent der, i den kombinerte ved og olje-ovnen, i kjelleren til Ågot og Øivind, om sommerne.

Hvem vet.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

I et tidligere kapittel, så skrev jeg om den gangen, som mora mi og Arne Thomassen, dro med Pia, Axel og meg, på sommerferie, til Sørlandet.

Det må vel ha vært sommeren 1979, for Axel kunne ikke prate ennå da, husker jeg, (og han er født i november 1978 vel).

Og da husker jeg det, at vi satt på en kafeteria, i Kristiansand vel.

Også så mora mi og jeg, en mann, som spilte på et kronespill.

Og det var Arne Thomassen, sånn som vi skjønte det.

(Vi så jo bare ryggen hans, men vi mente vi kjente igjen en tweed-dress, eller noe sånt kanskje, som han gikk i.

Noe sånt).

Og da han kom tilbake til bordet.

Så sa Arne Thomassen det, at han bare hadde vært på do vel.

Og ikke spilt på kronespill.

Så sånn var det.

Så det var en snål episode da.

Men Arne Thomassen var jo glad i å spille, på travbanen.

Så det er mulig at han jugde, og at det var han som spilte, på kronespillet der.

(Han stod der en god stund vel, og spilte vel ihvertfall 3-4-5 kroner, vil jeg si.

Men men).

For kanskje Arne Thomassen var litt spillegal, tenker jeg nå.

Og at han kanskje har jugd, og sagt at det ikke var han som spilte.

Når mora mi spurte da.

Hm.

Hvem vet.

Sånn kunne det ihvertfall virke for meg.

Selv om det kronespillet stod et stykke unna, og jeg ikke tørr å si det her, helt hundre prosent sikkert.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

I matboden til Ågot, i kjelleren til huset til Ågot og Øivind, på Sand.

Så lå forresten tegnebøkene til onkel Runar, husker jeg.

(For jeg gikk og så overalt der da, som barn, når jeg kjeda meg).

De lå like ved noen Norgesglass, og sånn da, hvor jeg pleide å finne syltestrikker, for å bruke på sånne strikk-gevær, som onkel Håkon, (var det vel), prata om en gang da.

Så sånn var det.

Men men.

Og uten at jeg vet hva de tegnekursene/bøkene, til Runar, fra 50/60-tallet vel, gjorde der.

På loftet deres, så var det ingenting.

De få gangene jeg var der oppe, så ble jeg bedt om å gå forsiktig, for ellers så kunne man gå gjennom gulvet der da.

For det var visst ikke gjort ordentlig arbeid, på loftet der.

(Uten at jeg sjekka det så nøye, det var ikke sånn, at jeg gikk så mye rundt, oppå der).

Men det er kanskje litt rart, at dem ikke brukte kjelleren, til å ha TV-stue og sånn.

Det ville vel folk ofte gjort, nå i våre dager vel.

Og så heller brukt loftet, til å lagre gamle radioer, og sånn, som stod i kjelleren da.

Men men.

Dem hadde kanskje nok å gjøre, nede på verkstedet, (Strømm Trevareindustri, senere Strømm Travare A/S).

Det er mulig.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Det var forresten også en elektrisk vifte, montert inn, i det ene kjellervinduet, til matboden til Ågot.

Og det var vel også brukt noe fin netting der, tror jeg, foran det andre kjellervinduet.

Så det var ikke vanlige kjellervinduer der, for å si det sånn.

Det var også et rom der, i kjelleren, under soverommet til Ågot og Øivind, som stod stort sett tomt.

(Et rom med sluk i gulvet, mener jeg å huske).

Det var kanskje der, som faren min hadde kokt såpe, på slutten av 70-tallet vel.

Det er mulig.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Faren min hadde noen bøker, (Hardy-bøker kanskje), og de lå øverst i et klesskap.

Og det rommet de bøkene lå i, det var det miderste soverommet, i huset på Sand.

Det var rommet ovenfor kjøkkenet, husker jeg.

(Det soverommet som Ågot seinere begynte å bruke som soverom selv, etter at Øivind døde).

Og da hadde faren min stempla, (med noe slags stempel-sett vel, i de bøkene).

Han stempla navnet sitt da, 'Arne Olsen', (eller om han stempla 'Arne Mogan Olsen').

Også 'Bok no. 1'.

(Eller hvilke tall det var igjen, som var på de bøkene, som jeg fant der).

Noe sånt.

Så faren min forkortet 'nummer', til 'no.', og ikke til 'nr.' da, som vel kanskje er mer vanlig.

Men men.

Men det var kanskje vanlig å forkorte 'nummer' til 'no.', på 50 og 60-tallet.

(Det er mulig at det har forrandra seg).

Hvem vet.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Onkel Håkon pleide også å si til meg, like etter at jeg flyttet til Berger.

At 'du var tjukk da du var liten du, så du må passe deg, sånn at du ikke legger på deg'.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Men men.

Han sa også en gang til meg, mens han hadde pause, fra arbeidet, på verkstedet.

At jeg drakk cola, ikke fordi jeg var tørst, men fordi jeg syntes at det smakte godt.

(Håkon mente at han kunne se det på meg da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg begynte å interessere meg litt for politikk og nyheter osv., siden jeg var i et hus, hver dag, hvor spesielt bestefar Øivind, var opptatt av hva som var i nyhetene og i leksikon, osv. da.

Så sånn var det.

Jeg var ganske opptatt av krigen, som vel alle våknet av, av de som holdt til i huset der, hvis man nevnte den da.

Så sånn var det.

Jeg tulla en gang da, med onkel Håkon og bestefar Øivind.

Også sa jeg det, i huset til Ågot og Øivind, når jeg var sånn 10-11 år kanskje.

At nazisme og sosialisme, det var det samme, for nazisme betydde nasjonal-sosialisme.

Som jeg hadde lært et eller annet sted da.

(Jeg visste vel egentlig at det her var feil men.

Men jeg bare fikk lyst til å si noe da.

Jeg satt ved spisestuebordet da.

Og Øivind og Håkon satt i TV-stue-delen, av stua, til Ågot og Øivind da).

Og da føyk både Øivind og Håkon opp av stolene sine, og blei sinna begge to samtidig da.

Og det var like før de angrep meg, begge to, virka det som.

Øivind gikk noen meter mot meg, tror jeg, på en truende måte vel.

Og Håkon også oppførte seg truende, mener jeg å huske.

Så jeg skjønte at jeg hadde driti meg ut.

Men men.

Men Øivind bare satt seg ned i sofaen sin igjen.

Og Håkon gikk vel ned på verkstedet igjen, tror jeg.

Han hadde vel bare en ti-minutter pause, eller noe sånt.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Men men.

Noen år tidliger, (på 70-tallet), mens både Pia og meg, fortsatt bodde hos mora vår, i Larvik.

Så var vi på ferie hos faren vår, en sommer, på Bergeråsen da.

Og da var vi på grillfest, hos onkel Håkon og dem, som da fortsatt bodde i Hellinga, husker jeg.

De hadde en leilighet, på enden av en rekke med leiligheter, som lå nederst i den hellinga da.

Ovenfor Hellinga 7B da, hvor faren min bodde.

Og da var det grillfest, i hagen til Håkon da, i Hellinga.

Og et ungt tenåringspar, (var de vel, hvis de ikke var enda yngre), gikk forbi, i Hellinga da.

Og da reagerte Håkon, og begynte å erte dette unge paret da, som holdt rundt hverandre vel, mens de gikk da.

Og kalte dem 'kjærestepar', og erta dem da.

Mens dem gikk forbi, gjennom Hellinga, ovenfor oss da.

Så sånn var det.

Så onkel Håkon, han kan man nok godt kalle for en 'ertekrok', vil jeg si.

Spesielt unger og ungdommer, pleier han vel å erte mye, vil jeg si.

(Ihvertfall på den tida, på 70 og 80-tallet, som jeg pleide å være ute i Strømm da.

Jeg må vel kalle det for Strømm, siden Ågot og Øivind bodde på Sand, og Håkon og faren min bodde på Bergeråsen.

Noen kaller det sikkert Berger, men Sand er egentlig ikke på Berger, vil jeg si.

Og Bergeråsen er vel egentlig heller ikke det.

Men men.

Men Sand, Berger og Bergeråsen, er alle steder, som ligger i Strømm da, vil jeg si.

Og Strømm, det er det tradisjonelle navnet vel, på den vestre siden av Drammensfjorden da.

Svenskene ville kanskje ha kalt det et landskap.

Hva vet jeg.

Strømm er nesten som en dalside, vil jeg si, som går fra Drammensfjordens vestre bredde, og opp i skogen og fjellet, som ligger enda lenger vest da).

Så sånn er det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Om det var det kjæresteparet, eller et annet, det vet jeg ikke.

Men et kjærestepar, hadde visst hatt sex, eller noe, på Gamlehjemmet, eller der omkring, (hvor mange rom stod tomme, for det tidligere Gamlehjemmet, det ble vel bare brukt som bibliotek og sånn, på 80-tallet, mener jeg.

Men men).

Bare noe jeg husker, av noen rykter, som gikk, da jeg var guttunge, på slutten av 70-tallet/begynnelsen av 80-tallet da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Bestemor Ågot, kjøpte seg en klokkeradio, husker jeg, på begynnelsen av 80-tallet vel.

Den satt hu i stua, oppå reolen, cirka ovenfor de to skuffene, som jeg hadde fått, for å ha mine ting i da, som jeg hadde liggende, borte hos Ågot og Øivind da.

Etter noen måneder, så bytta Håkon den klokkeradioen med en Radionette-radio, (tror jeg det var), fra 1930-tallet da.

Så tok Håkon med seg klokkeradioen til Ågot, med seg, bort på Bergeråsen da, til huset sitt, i Havnehagen da.

Så det var litt spesielt, husker jeg.

Plutselig en dag, så var den moderne klokkeradioen, til Ågot, borte.

Og en svær kasse, av en radiorør-radio, fra 1930-tallet, stod i stua til Ågot, istedet.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg syntes vel kanskje det, at Ågot ble litt lurt, av onkel Håkon men.

Men men, nå hadde jeg kanskje syntes at det var omvendt, for det ser jo kanskje litt kult ut, med en sånn gammeldags radio og.

Og den radioen, fra 1930, eller noe, den virka helt fint, husker jeg.

Selv om den vel måtte varmes opp litt, før man kunne høre noe lyd.

Men hvis man ventet et halvt minutt, eller noe, (var det vel), så kunne man faktisk høre radio da.

Og det stod også skrevet med tekst, på radioen, hvor man fant BBC og Oslo, osv.

Man behøvde bare å lese navnene på landene og hovedstedene, osv., og så skru på et hjul, sånn at en pil, stod der det stod 'BBC' da, så kunne man høre på BBC da, (hvis det var bra signaler da).

Så den radioen var ikke som de moderne radioene, hvor det bare står en frekvens., osv.

(Hvis det ikke har kommet noe enda nyere nå da.

Det har det sikkert.

Men jeg har ikke hørt så mye på radio, (annet enn internettradio vel), de siste årene da).

Så sånn er det.

Bare noe jeg tenkte på.

Håkon hadde en gang, hatt en konflikt, med en politimann, i Drammen.

Faren min og Håkon, hadde kjørt rundt i Drammen, med en bil, hvor skiltet, var dekket av snø.

Politimannen ville at faren min og Håkon, skulle ta av snøen på skiltet, sånn at politiet kunne lese bilnummeret.

Men det likte ikke Håkon da.

Og da klagde faren min, til Håkon, på noe han hadde gjort da, (i huset på Sand da).

(Uten at jeg vet hva det var).

Men kanskje noe alvorlig, kunne det vel kanskje virke som.

Hvem vet.

Hm.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Da jeg flytta til faren min, i Hellinga 7B, på Bergeråsen.

Så hadde han en svart reol, i stua der, ved siden av den grønne sofaen.

Sofaen hadde han delvis laget selv, tror jeg, (ikke putene da, men kanskje de sponplatene vel, som sofaen var konstruert av da, de var det kanskje faren min som hadde snekret sammen. Hvem vet. Også var det klistret på mahogny-mønster-klistremerker, på de sponplatene da. Og onkel Runar kjøpte vel den grønne sofaen, av faren min, da vi flytta fra Hellinga 7B, for å ha i et slags lekerom, i kjelleren, i det nye huset hans, i Son da. Men reolen var kanskje fra IKEA, eller noe, da.)

Så sånn var det.

I en skuff, i den reolen, så lå det mange hundre fotografier, (må det vel ha vært), som faren min hadde tatt da, på 60 og 70-tallet vel.

Det var flere bikinibilder, av damer i begynnelsen av 20-årene vel.

Som lå på stranda og solte seg da.

(For det meste brunetter vel).

Som faren min sikkert hadde tatt med på båttur, i en av de båtene han hadde bygd selv, borte på verkstedet da).

Det var også bilde av fontena, på Bragernes Torg, i Drammen da.

Faren min fortalte meg en gang, at han hadde helt såpe, i den fontena.

Og på bildene til faren min, så kunne man se det, at en ganske stor del, av Bragernes Torg, var dekket av skum da.

Ihvertfall så var vel hele fontena det.

Og en god del av plassen rundt fontena vel.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Nå begynner klokka å bli kvart over elleve, her på hostellet.

Så jeg får kanskje si meg ferdig, med skrivinga, for i dag.

Jeg har fortsatt mer notater, om Hellinga 7B, så jeg får se om jeg klarer å få skrevet mer om dette, en av de neste dagene.

Vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 21: Enda mer fra Hellinga 7B, (del 6)

Ågot la mye kabal og pusla puslespill, når hu ikke dreiv med husarbeid.

Det største puslespillet, det var på mange tusen brikker, og det fikk Ågot noen til å lime opp, på en plate, av kartong, eller noe, og hang det på veggen, over fryseboksen hennes, som stod inne på kontoret, til Strømm Trevare, som dem hadde oppe hos Ågot og Øivind.

Strømm Trevare hadde også et kontor, nede på verkstedet.

Men brev og sånn, det ble skrevet oppe hos Ågot og Øivind, på en elektrisk skrivemaskin, (et svensk merke, mener jeg å huske, og den skrivemaskinen var vel oransje vel. Noe sånt).

Mens telefoner ble svart nede på verkstedet da, på et annet kontor, som de hadde der, og det var også på dette kontoret, at jeg satt og pakka skruer da.

Så sånn var det.

En gang, når jeg hadde sløyd, borte på Berger skole.

(Ledet av rektor Borgen vel).

Så hadde faren min bursdag, den samme dagen, eller noe.

Og da, så lagde jeg et skilt på sløyden, hvor jeg brukte en sånn elektrisk 'svi-penn', for å skrive bursdagkort-tekst, på en plankebit, som jeg først høvla og pussa da.

For faren min var så glad i mokkabønner, (fra Freia eller Nidar Bergene da).

Så jeg kjøpte en eske mokkabønner, i bursdaggave, var det vel.

Og Ågot, hu lagde bløtkake da, som hu pynta med mokkabønner da.

Men så skulle ikke faren min være hjemme, på bursdagen sin.

Han dro inn til Oslo, i et eller annen ærend.

Så det ble litt mislykka.

Men men.

Dette var vel et av de første årene, som jeg bodde på Bergeråsen, mener jeg.

Jeg gikk vel i fjerde eller femte klasse, vil jeg tippe på.

Så sånn var det.

Men men.

En gang, så dro Ågot meg med til noen slektninger av oss vel, som bodde i Sande.

Eller de bodde ved Kommersøya, før Sande da, (fra Berger).

De bodde på en bondegård der da.

Og de hadde jordbær.

Og der mener jeg at Ågot dro meg med, for å plukke jordbær, en gang.

(Selv om dette muligens var mens jeg fremdeles bodde hos mora mi.

Det er mulig.

For dette husker rimelig utydelig, for å si det sånn.

Men men).

Jeg lurer på om dette kan ha vært Bruserud-familien, som jeg fant ut om, da jeg bodde i Liverpool, at jeg var i slekt med.

Uten at jeg husker nå, om det var gjennom slekta til Ågot eller Øivind.

Hm.

Men men.

Men det var vel kanskje et søskenbarn av faren min da, som holdt til på den gården.

Det er nok mulig.

Noe sånt kanskje.

Så sånn var det.

Men men.

Men jeg ble ikke bedt inn, på den gården, husker jeg.

Og jeg heller vanligvis ikke bedt inn, hos Margit og Anne og dem, (Ågot sine søstre, på hytta deres, nede ved Snippen, husker jeg).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, så dro Håkon meg med på stranda.

Det var egentlig ikke stranda, men vi skulle på et svaberg, nedafor Teskjekjærringa der.

Der lå vi i sola, og Tone solte seg toppløs vel, og det lurer jeg på om Lene gjorde og, (selv om hu vel ikke hadde så mye pupper da).

Jeg mener dette var mens jeg gikk i 4. eller 5. klasse, eller noe.

Ei rødhåra jente, som gikk i klassen over meg vel, (og som var venninne med Lene kanskje. Jeg lurer på om hu het Stenberg til etternavn, men det skal jeg ikke si helt sikkert), og som bodde nederst i Havnehagen, og som mora til noen ganger hadde blåmerker vel, og som broren til en gang ble jaget ned et stup, og døde, oppå fjellet vel.

Håkon pratet med smørstemme, (må man vel si), til hu tolv år gamle jenta da, (tror jeg at hu var cirka da).

Og fikk henne til å ta av seg bikinioverdelen da, og også sole seg toppløs.

Og hu begynte å få pupper, sånn som jeg husker der, puppene hennes begynte vel å bli litt runde, mener jeg å huske.

Hu hadde ihvertfall større pupper enn Lene, for å si det sånn.

Men en god del mindre pupper enn Tone da, hvis jeg husker det riktig.

Bare for å forklare.

Så sånn var det.

Men hvorfor jeg var nede ved fjorden, og solte meg, sammen med Håkon og dem, det veit jeg ikke.

Dette var ikke noe jeg hadde funnet på, men noe Håkon og dem inviterte meg med på da.

Og det skjedde vel bare en gang.

Det var vel kanskje litt spesielt at de skulle be en gutt som gikk på barneskolen, (nemlig meg), bli med ned på stranda, for å sole seg.

Men men.

De hadde kanskje planlagt det, å få hu rødhåra jenta, til å sole seg toppløs, (eller noe), og skulle gi meg skylda kanskje.

Hva vet jeg.

Hele den episoden virker litt spesiell nå men.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var den.

Jeg skrev jo om det, tidligere i dette kapitellet, om da Ove, Heidi, Susanne, Pia og jeg, hadde pengeinnsamling, for Redd Barna, da Pia og jeg, besøkte Ove og dem, ute i Vestby da, på begynnelsen av 80-tallet en gang.

Og at pengene, som vi fikk samlet inn, (ved siden av noen matvarer, som vi skulle bruke som premier, seinere da, noe som vel ikke ble noe av).

De pengene, som var ganske mange mynter, over 100 kroner, vil jeg vel tippe på.

De myntene, de ble lagt i en plastpose, i kjøkkenskapet, til Inger da, ute i rekkehuset deres i Vestby da, (var det vel).

Og når vi skulle til Hvitsten, (det glemte jeg å ta med om).

Så fikk vi jo da busspenger, fra de Redd Barna-pengene.

Så den innsamlinga var litt på kanten kanskje.

Jeg vet ikke om Redd Barna noengang fikk noen av disse pengene.

Men Ove og dem hadde visst drivi med sånn her innsamling før og, mener jeg at de sa.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Runar hadde også en hodeskalle, fra India, mener jeg, da de bodde i Vestby.

Han viste den til faren min, en gang, som jeg var med faren min, på besøk til Runar da.

Runar sa også det en gang, under et sånt besøk, i Vestby, husker jeg.

At han hadde begynt å drikke så mye øl.

Han drakk en kasse øl i uka og en kasse øl i helga, fortalte han til faren min, husker jeg, mens jeg også satt der da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Dem hadde også noe skog, like ovenfor, der de bodde, i Vestby.

Og der gikk det ann å plukke blåbær, mener jeg å huske.

Så det husker jeg at jeg var med på å gjøre der da, i Vestby, sammen med Ove og dem.

Og Ove hadde også plikter.

Han støvsugde stua, hver fredag, eller noe, etter skolen kanskje.

Og han tørka vel også støv, tror jeg.

(Ihvertfall seinere, når dem bodde i Son, så ble jeg forklart, av onkel Runar vel, om hvordan jeg skulle tørke støv, i stua dems da, mener jeg å huske, under et besøk der da).

Så sånn var det.

Men men.

Runar og dem, hadde ikke sånne trapper, som Arne Thomassen bygde, da vi bodde i Mellomhagen.

Med masse luft mellom trinnene.

Neida.

Runar og dem, de hadde sånne grinder, øverst i trappa, sånn at de yngste ungene, ikke kunne gå ned trappa.

Så sånn var det.

Men men.

Jeg husker også det, at jeg var hos Runar og dem, i Vestby, under fotball-EM 1982 vel.

Da Frankrike og Vest-Tyskland, spilte i finalen.

Det var en spennede og dramatisk finale, (hvor keeperen til Vest-Tyskland skadet en fransk spiller vel).

Runar holdt med Frankrike, og jeg holdt med Vest-Tyskland, husker jeg.

Og Runar var sur, fordi jeg holdt med Vest-Tyskland, og mente at Frankrike spilte mye bedre fotball, husker jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

En gang jeg besøkte Ove og dem, mens dem bodde i Vestby.

(Dette var vel en sommerferie vel).

Så skulle Ove og jeg leke detektiver.

Det var to problemer, som vi fant ut, at vi skulle prøve å løse.

Det første problemet, var at noen hadde rappa post, i postkassene, på byggefeltet.

Og de postkassene stod borte ved parkeringsplassen der, mener jeg, noen hundre meter fra der Ove og dem bodde vel.

(Den samme parkeringsplassen, som jeg spilte fotball på, med skadet kne, en gang, året før kanskje.

Noe sånt.

Men men).

Det gikk ann å gå inn, i det lagerrommet, (var det vel), som postkassene hang på utsiden av.

Så Ove og jeg, (og noen ganger bare meg vel), vi stod inne i det lagerrommet, og venta på at det skulle dukke opp noen, som skulle stjele post da.

Men det skjedde ikke noe.

Så det ble kjedelig etterhvert, husker jeg.

(Dette var vel midt i fellesferien, vil jeg tippe på.

Men men).

Det andre mysteriet, som vi da gikk over, til å prøve å løse.

Det var det, at noen unger hadde hivi søle på bilen til Inger vel.

(Inger hadde en konebil vel, av noe merke, som jeg ikke klarer å huske nå.

Men men).

Så Ove og jeg, vi gikk rundt på Vestby der da, og spurte alle ungene, (nærmest forhørte dem vel), om hvem som hadde ødelagt bilen til Inger.

Og vi fant ut hvilken unge det var da.

Og vi gikk bort og tok en prat med mora hans.

Og så fortalte Ove det til Inger, om hvem det var, som hadde ødelagt lakken på bilen hennes da.

Jeg mener det var sånn det var, ihvertfall.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, som Pia satt på i bilen til Runar.

(Det var vel faren min og Runar, som satt foran, og Ove, Pia og meg, i baksetet).

Og dette var vel i Moss, for Runar hadde vel kjørt Horten-Moss-ferja, mener jeg.

Jeg tror dette var mens jeg bodde hos faren min, på Berger, og mens søstera mi fortsatt bodde hos mora vår, i Larvik.

Noe sånt.

Men men.

Pluteselig, så blottet søstera mi seg i baksetet, av bilen til Runar, for Ove og meg da.

Hu løfta opp t-skjorta si, og viste Ove og meg, at hu hadde begynt å få pupper da.

Men men.

Så sånn var det.

Jeg tok et blikk forover i bilen, og la merke til det, at onkel Runar, så i sladrespeilet, på blottinga til Pia.

(Jeg skjønte det, for jeg så det, at onkel Runar festet blikket i noe, som han så i sladrespeilet da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

(Uten at jeg vet hvorfor Pia gjorde det her).

Men men.

En gang, før Pia flytta til Berger vel.

Så gikk jeg ned til Haldis og dem.

For å hilse på faren min og dem da.

Og da hadde Christell og Gry Stenberg vel, (og muligens Nina Monsen, det husker jeg ikke helt), kledd seg ut som 'horer', husker jeg at en av dem sa.

Det var vel Christell som sa det, tror jeg.

Da hadde dem på seg klær med hull i og sånn da, og kanskje mye sminke.

Noe sånt.

Og stod nede ved postkassene til Haldis og dem der.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Og uten at jeg vet hvorfor dem gjorde det her.

Men men.

Onkel Håkon fortalte meg det forresten, en gang, borte hos Ågot.

At han ikke likte å bruke offentlige toaletter, på kafeteriaer, og sånn.

Hvis han gjorde det, sa han, så la han alltid tre lag, med dopapir, på dosetet, sa han.

(Det var vel fordi at jeg hadde brukt doen, på Vestfoldbanen kanskje, eller noe sånt, og ikke fått stempla billetten, tror jeg.

At dette temaet ble tatt opp.

Noe sånt kanskje.

Men men).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Ja, nå begynner klokka å bli over 24, her på hostellet.

Så det var ikke så mye jeg fikk skrevet i dag.

Jeg får se om jeg får skrevet mer i morgen.

Vi får se om jeg klarer det.

Vi får se.

Kapittel 22: Enda mer fra Hellinga 7B, (del 7)

En gang, som jeg var på besøk hos Runar og dem.

En sommer vel.

Så var jeg med Inger og dem, på et Jehovas Vitne-møte, i Vestby et sted vel.

Jeg ble plassert sammen med de små ungene, som bare lekte.

Men en gutt, på min alder, satt alvorlig, sammen med de voksne, husker jeg, og leste fra bibelen da, (eller hvilken bok det kan ha vært).

Så var det.

Jeg husker at jeg syntes litt synd, på han gutten, som måtte være med på det Jehovas Vitne-greiene, som jeg ikke syntes virka noe artig.

Jeg kan ikke si at jeg har trodd på gud, hele livet, så det møtet var jeg glad at jeg slapp å delta i, for å være ærlig.

Selv om jeg også syntes det var litt rart, å bli plassert sammen med ungene, hvorav min fetter Ove vel var den eldste, bortsett fra meg.

Så sånn var det.

Men men.

Jeg husker også det, at vi var i Vestby sentrum, en gang.

Og der hadde de en Rimi-butikk, husker jeg.

Jeg gikk inn i den, og dette var vel en Rimi 500-butikk, mener jeg.

De hadde ikke noe fristende godteri, husker jeg, og de hadde også mye papp i hyllene, (sånn som jeg husker det, ihvertfall).

En så lite fristende butikk, hadde jeg aldri sett før, husker jeg.

(Selv ikke i Jugoslavia vel.

Men men).

Jeg gikk ut av den butikken, og så litt forrvirret ut vel.

Siden jeg ikke fikk brukt opp pengene mine.

Og jeg lurte vel på hvor den nærmeste 'vanlige' butikken var.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Da Runar hadde kjøpt den tomta i Son, så ville han at faren min og meg, skulle være med han, å sjekke noen materialer, som han hadde lest om, i Follo avis kanskje, eller noe sånt.

Men dette var noe som en huseier hadde av materialer, fra en bod han hadde revet, eller noe.

Og det kunne ikke brukes som forskalingsmaterialer engang, sa faren min til Runar, husker jeg.

Så sånn var det.

I bilen, (jeg mener å huske at det var under den samme kjøreturen, som dette ble sagt), så sa Runar det, til faren min, når dem diskuterte religion, at Runar trodde det, at 'det var noe', (var det vel han sa), i det 'Jehovas Vitne-greiene'.

Runar er jo en sosialist, har han sagt selv til meg, og han sa også en gang, at han var hippie.

Så at han skulle tro på det 'Jehovas Vitne-greiene', det rimte vel kanskje ikke med at han var sosialist, osv.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Faren min spilte også den Jan Teigen-sangen, om 'Naboen', under denne kjøreturen, (hvis jeg husker det riktig, det var ihvertfall en gang, som faren min, Runar og meg, kjørte rundt i bilen til faren min, ute i Follo der da).

Og den sangen går sånn 'ingenting duger for typer som han, han skal ha Merce', (og Runar hadde Mercedes).

Og videre noe sånt, 'snørra renner', (på ungene), 'og ingen har tenner', og Runar hadde jo 3-4 unger på den her tida, og nå har han 5.

Så sånn var det.

Så faren min 'dreit ut' Runar da, med den 'Naboen'-sangen, sånn som jeg skjønte det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Faren min nevnte det, et av de første årene, som jeg bodde på Berger, at han hadde sitti på samme fly, som Carl I. Hagen.

Og at han hadde hilst vel.

(Uten at jeg skjønte helt hvorfor faren min var ute og flydde men.

Men men).

Og en annen gang, så hadde faren min vært ute og flydd, og prata med en direktør i et firma, som

var notert på Oslo Børs, husker jeg.

Og da fulgte vi med i Aftenposten, faren min og jeg, (hver for oss da), husker jeg, på kursen på dette firmaet, i månedene etterpå, husker jeg.

Uten at jeg husker hva det firmaet heter nå.

Men det er mulig at det var noe med 'nor'.

Noe sånt vel.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

(Da fikk jeg problemer med tastaturet, til PC-en, paa hostellet.

Saa jeg faar se om jeg klarer aa finne et nytt tastatur, rimelig, et sted, i dag.

Vi faar se).

Kapittel 23: Leirfaret 4B

Ågot pleide også å være hos Runar og dem, (spesielt etter at de flytta til Son vel), noen ganger.

Der ville hu hjelpe Inger med husarbeid, osv., da.

Dette var kanskje fordi at Inger var i Jehovas Vitner.

Hvem vet.

Jeg skrev forresten tidligere i dette kapitellet, at onkel Runar _er_ hippie.

Men det riktige skulle være _var_ hippie.

Han sa det en gang, tidlig på 80-tallet vel, at ihvertfall han, _var_ hippie da.

Selv om han måtte tenke seg om, før han sa det.

Det var jeg som spurte om han var hippie.

Det er mulig at jeg spurte om de, (altså han og faren min), var hippier.

Det husker jeg ikke helt sikkert.

Men Runar svarte vel for seg selv, tror jeg.

Jeg syntes det var artig, å høre litt om hva som hadde skjedd, før jeg ble født, osv.

Derfor spurte jeg.

Og jeg hadde vel kanskje hørt det da, (i huset til Ågot), at tante Ellen, (min mors yngre søster), var hippie, og var kanskje nysgjerrig på det her med hippier da.

Så sånn var nok det.

Men men.

På begynnelsen eller midten av 70-tallet, (altså før jeg flytta til faren min), så hadde forresten Ågot en sykdom som het helvetesild, ble jeg fortalt, av faren min vel, etter at jeg flytta til Berger.

Så sånn var det.

Da hadde visst Ågot fått noen utslett da, og vært sengeliggende en stund da.

Så sånn var det.

Ågot var også minst en gang, på hvilehjem, på 60 eller 70-tallet vel.

Enda hu bare var husmor.

Så det var kanskje mye å gjøre, når hu hadde tre sønner, i huset, etter krigen da.

Det er mulig.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, i løpet av de første årene jeg bodde på Berger, så var jeg hos Ågot, i en helg eller ferie.

Og da var også Ove og Heidi på besøk der, fra Follo da.

Og da fikk Ågot oss, (var det vel), til å gå på ski, til Blindvann.

Blindvann lå liksom inn en 'sidedal', fra 'Strømm-dalsiden'.

Og den sidedalen, den gikk fra ved kafeen, på Berger.

Så Ove, Heidi og jeg, måtte da gå på ski, langs riksveien, helt fra Sand, til Berger.

Noe som er cirka to kilometer vel.

Og der var det noe som lignet skiløyper, en del steder, i veikanten.

(Spesielt fra Bergeråsen og til Berger vel).

Men det var ikke så bra føre, i veikanten bortover der, mener jeg å huske.

Så dette var kanskje rundt påske, når snøen hadde begynt å smelte litt.

Det er mulig.

Jeg hadde noen gule, smørefrie glassfiberski, som jeg hadde fått av Arne Thomassen, like etter at jeg flytta til faren min.

(Av en eller annen grunn).

Og de skia var så tråe, at jeg måtte ta en pause, opp mot Blindvann der.

(Dette var ikke en skitur, som jeg egentlig ville dra på, men jeg ble dratt med på den da, selv om jeg var eldst av oss tre, som gikk skitur da.

Det var vel bestemor Ågot sin ide, det her, tror jeg.

Uten at hu pleide å sende meg opp til Blindvann, aleine, og uten at dette skjedde igjen seinere, at Ove, Heidi og jeg, gikk på skitur.

Men men).

Jeg husker det, at jeg møtte Stig Melling, i klassen, på vei opp mot Blindvann.

Stig hilste, (mener jeg å huske), og han var kjent som det største 'skifantomet', i klassen vel, (ved siden av Espen Melheim kanskje).

Så at det var Stig jeg møtte, av kjentfolk, det var vel ingen 'bombe', når jeg først skulle møte noen kjentfolk oppi der, vil jeg si.

Men men.

Stig og Espen var også ivrige orienteringsløpere, om sommeren, husker jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg ble såpass sliten, av å gå på de gule, smørefrie skia.

At jeg måtte ta en pause, (og muligens la meg ned i snøen litt).

Da bare fortsatte Ove og Heidi, å gå, husker jeg.

Så jeg måtte ta meg sammen, for å ta de igjen, husker jeg, oppå Blindvann der.

For de begynte vel også å gå rundt selve Blindvann der, mener jeg.

De var vel ikke helt fornøyde, med å bare gå fram til Blindvann, sånn som jeg husker det.

Men men.

Det var vel Ove som gikk først da, ihvertfall oppe på Blindvann der.

Etter at jeg måtte ha en pause, når vi var nesten oppe på Blindvann der, var det vel.

En strekning på 3-4 kilometer fra riksveien kanskje.

Hvem vet.

Så Ove og Heidi virka som om de var kjente, oppe i langrennsløypene, oppe ved Blindvann, husker jeg.

Og jeg er altså ikke så norsk, at jeg noen gang har smørt ski.

Da jeg var liten, så smørte Arne Thomassen, (og muligens mora mi vel, noen ganger), skia mine, (da jeg bodde i Larvik).

Da jeg bodde på Berger, så hadde jeg noen tråe, smørefrie ski.

Og da jeg var i militæret, så gikk vi på såkalte 'nato-planker', som man ikke skulle smøre da.

En skidag, så ble jeg også såpass sliten, opp mot Blindvann der, at jeg la meg ned i snøen, og tok en pause.

Og da kom Ellen Greftegreft, (var det vel), i klassen over meg, forbi.

(Sammen med noen andre jenter i klassen hennes, var det vel).

Og overtalte meg til å komme meg opp av snøen, og lot meg ta følge med dem et stykke, (av en eller annen grunn).

Så sånn var det.

Men det var vel bra at hu gjorde det, hvis ikke, så hadde jeg vel liggi der hele dagen.

Jeg mener også at det var sånn, at hu Ellen Greftegreft, prata om det, at de smørefrie skia, som jeg hadde, ikke var noe særlig å gå på da.

Så sånn var det.

Så det var ikke akkurat sånn, at jeg syntes det var så artig, å gå på langrenn, da jeg bodde på Berger.

Etter at jeg begynte på ungdomsskolen, så holdt det at vi gikk opp i toppen av slalombakken, og hilste på lærer Åkvaag, som oopholdt seg der.

Så fikk vi kryss for frammøte, og kunne gå hjem.

Så jeg gikk vel ikke på langrenn, en eneste gang, mellom barneskolen og militæret, tror jeg.

(Maks den første skidagen på ungdomsskolen, men ikke noe mer vel, i såfall).

Og jeg havnet i infanteriet, i militæret, (noe jeg skal skrive mer om seinere).

Og jeg var ikke vant til å gå med pakning.

(Det var aldri sånn at faren min dro meg med på fjellet, i påskeferien, for eksempel.

For faren min stod aldri på ski, for å si det sånn.

Og han var aldri i fjellet, på noe ferie, som jeg var med på, ihvertfall.

Faren min likte mer å dra til utlandet og kanskje på hotell, men jeg har aldri vært på noe hytteferie, for eksempel, med faren min.

Selv om han hadde noen bilder, i bildeskuffen sin, fra en gåtur i fjellet, på 70-tallet, mens jeg bodde i Larvik vel.

Men men.

Så sånn var det).

Så jeg sleit skikkelig, på ski, i militæret, siden jeg var tynn og høy, var uvant med å gå på ski, og siden jeg også var uvant med å gå med pakning.

(Men mer om dette senere).

Så sånn var det.

Men men.

Ågot hadde også plommer og rips, forresten, i hagen, på nordsida av huset, til henne og Øivind.

Dette lagde hu ripssaft og plommesyltetøy av, omtrent hvert år vel.

Men dette var noe som hun nesten bare ga til 'ungane til Runar', (det vil si Ove og Heidi og dem da).

Vi som var i det huset mer eller mindre daglig, vi spiste sjelden noe av de plommene eller ripsbærene.

Det var ikke sånn at jeg gikk og spiste plommer av det treet ofte, for å si det sånn.

(Og ripsene rørte jeg aldri, vil jeg si).

Dette var vel fordi, at faren min vel sa noen gloser, om at de plommene og det, ikke var så rådelige å spise.

(Noe sånt.

Det lå liksom noe sånt i luften.

Kanskje det var fordi at noe vann fra sluket, i kjelleren til Ågot, rant ut, under det plommetreet, osv?

Det har jeg tenkt seinere, ihvertfall.

Det lukta også vondt, bak verkstedet.

Men Øivind pleide å pisse der.

Men at han skal ha klart å lage all den vonde lukta da.

Hm.

Hvem vet.

Det finnes kanskje en naturlig 'forklarings'.

Hvem vet.

Jeg husker ihvertfall at Inger plukka de plommene, den sommeren jeg bodde hos Ågot, før jeg flytta til Oslo, som student.

(Det vil si sommeren 1989).

Og jeg mener også å huske, at Ove og Heidi, ihvertfall en gang vel, spiste av de ripsene, som vokste mellom sagflis-siloen, og hekken til Ågot, på nordsiden av huset til Ågot da, på grensen til jordet til Gøril og dem, ('jentene på Høyen', som Ågot pleide å kalle dem).

Pia pleide også å være med Ågot på fjellet, noen somre, på 80-tallet, husker jeg.

Uten at jeg husker nøyaktig hvor dem dro hen.

Men jeg pleide å sitte på i bilen opp dit.

(Faren min kjørte).

Det er mulig at det var oppe i Numedal et sted da.

Det var ihverfall en vei, uten mye bensinstasjoner og hus, til den fjellstua da.

Det var mye skog, langs veien der, husker jeg.

Og hva Ågot og Pia dreiv med, på fjellet, om sommeren.

Det veit jeg ikke.

Men om vinteren så kunne man kanskje skjønt det, for da var det nok fint å gå på ski, oppi der.

Men om sommeren, så syntes ihvertfall jeg, at det var artigere, å holde til ved sjøen, sånn at man kunne bade og dra ut med båt, osv.

Så det var ikke sånn at jeg var så veldig misunnelig, husker jeg, på Pia, siden hun fikk være med Ågot på fjellet, mens jeg måtte være hjemme.

Selv om jeg lurte litt på det, husker jeg, på hvorfor jeg ikke ble invitert med Ågot på fjellet, men bare Pia da.

Og det skjønner jeg vel ikke helt ennå vel, for å være ærlig.

Men det er kanskje noen andre som skjønner det.

Hvem vet.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Etter at jeg flytta til faren min, så hadde jeg forresten lite kontakt, med min mors søsken og foreldre.

Jeg var jo på besøk, hos min mor, i Larvik og på Stenseth Terrasse, hver fjerde helg cirka, de første årene, som jeg bodde hos faren min.

Men jeg så lite til bestemor Ingeborg og bestefar Johannes, i denne tiden.

Det var ikke sånn, at mora mi tok meg med ut til dem, i Nevlunghavn, når jeg var på besøk hos henne, i Larvik.

Det skjedde vel så og si aldri, sånn som jeg kan huske det, ihvertfall.

Og tante Ellen, hun bodde jo i Sveits, under hele 70, 80 og 90-tallet vel, så hun så jeg kanskje to-tre ganger, før jeg flytta til faren min.

Noe sånt.

En gang, da tante Ellen var i Nevlunghavn, hos Ingeborg og Johannes, noen år, før jeg flytta til faren min.

Så klagde Pia og jeg, på at mora vår var streng og litt slem vel kanskje, til tante Ellen da.

(Som vi syntes at virka hyggeligere og kanskje snillere da).

Tante Ellen klagde til mora vår, (husker jeg), og mora vår tok med tante Ellen opp i andre etasje, i huset til Ingeborg og Johannes.

Men hva de dreiv med der, det veit jeg ikke.

Det var jo bare tre-fire soverom og bad, i andre etasje der, men de ville kanskje ha en privat samtale da.

Hva vet jeg.

Jeg tror også at det var under dette besøket, at tante Ellen, spådde Pia og meg, i hånda.

Og begynte å prate om 'livlinjen' osv.

(Mener jeg å huske, ihvertfall.

Så dette var kanskje rundt 1976-1977 en gang da.

Noe sånt.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Onkel Martin, så jeg vel heller ikke noe særlig til, da jeg bodde hos faren min.

Jeg så vel onkel Martin, en eller to ganger i året kanskje, de årene jeg bodde hos mora mi, i Larviks-området.

Men jeg ble ikke så utrolig kjent med han akkurat da.

Men han kjøpte jo togbane, en gang da, mens Pia og jeg bodde i Mellomhagen.

Etter at vi fikk de trappene, med mye luft i, som Arne Thormod bygde der.

Så sånn var det.

I løpet av de cirka ti årene, som jeg bodde på Berger, så så jeg vel bare onkel Martin en gang.

Og det var i konfirmasjonen til Pia og Christell.

Den konfirmasjonen måtte de ha i forsamlingshuset Snippen, på Sand, der Berger IL pleide å ha drive-in-bingo, i gamle dager, ihvertfall.

(Jeg vet ikke om de har det enda).

Det var flest gjester fra Christell sine slekter, men også en del gjester fra Pia sine slekter da.

Blant annet onkel Martin da.

Men han kom ikke i min konfirmasjon.

Jeg hadde min konfirmasjon, et par år tidligere, i huset til Ågot, og da kom ikke engang min far dit.

Selv om min mor, Karen, dukket opp der, og også og Runar og Inger og dem vel.

Så sånn var det.

Men men.

Og også Ruth Furuheim, fra Olleveien, dukket opp i konfirmasjonen min, av en eller annen grunn.

Kanskje litt rart at hun dukket opp, når ikke engang min far var der.

Men men.

Og heller ikke Pia og Christell var i min konfirmasjon.

Og heller ikke Axel.

Så det er kanskje sånn, at man kan si det sånn, at jeg egentlig ikke er så mye i slekt/familie, med faren min, Haldis, Jan Snoghøj, Viggo Snoghøj, Christell, Pia, Axel, tante Ellen og onkel Martin.

Men men.

Jeg tror heller ikke at bestemor Ingeborg var i min konfirmasjon.

Det var hun vel neppe.

Men men.

Så sånn var det.

Heller ikke onkel Håkon og tante Tone, var i min konfirmasjon, mener jeg å huske.

(Selv om jeg ikke tørr å si det helt 100% sikkert, men jeg tror ikke at de var der.

Kanskje Tommy var der, det er mulig, for jeg husker at vi spilte fotball der, Ove og jeg ihvertfall, i hagen til Ågot da.

Så sånn var det.

Men men).

Jeg så vel ikke Ingeborg og Johannes en eneste gang, etter at jeg flytta til faren min.

Og før bestefar Øivind døde.

Jeg hadde jo spurt Øivind, om hva han syntes om Johannes, det året jeg flytta til faren min, var det vel, (altså i 1979).

Og Øivind sa det, (etter å ha tenkt seg om en god stund, og liksom tvilt seg fram da), at han ikke kunne gå så særlig god for Johannes.

For han kunne si en ting, i kommunestyre-møter, og sånn da, og så stemme mot sitt eget forslag, når det var avstemning.

Men men.

Så sånn var det.

Men da Øivind døde, etter å ha vært syk i mange år, og slitt med diabetes først, og senere med to hjerneslag vel, så ringte jeg bestefar Johannes, (som jeg da ikke hadde snakket med, på flere år), og forklarte det, at Øivind var død da.

De siste par årene, som Øivind levde, så satt han mest i sofaen sin.

Og de siste månedene, så kunne han knapt røre seg.

(Etter det siste hjerneslaget da).

En gang, når jeg var på besøk, etter skolen, så skulle Ågot ha en venninne på besøk, og prate med henne, i sofagruppen, utenfor inngangsdøren da.

(Dette var vel om våren eller sommeren da).

Og da, så sa Ågot til meg, at hvis Øivind måtte tisse, mens hu kona var der, så måtte jeg holde tissen

til Øiving, og hjelpe han å tisse oppi noe sånn spesielle 'greier', som han hadde ved siden av seg da.

(Noe sånt).

Men da Øivind begynte å uklart rope, at han måtte pisse.

Så orka ikke jeg det, å begynne å ta på tissen hans, osv.

Det syntes jeg ikke var noe, for en 12-13 år gammel gutt.

(Eller hvor gammel jeg var igjen da).

Så da gikk jeg ut, på trappa, og bare sa fra til Ågot, om at Øivind måtte tisse da.

Så fikk hu heller ordne med det selv, mener jeg.

Ingen gutter ønsker vel å ta på tissen til bestefaren sin, på den måten der, mener jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Så Øivind hadde det vanskelig, den siste tiden han levde.

Så sånn var det.

Men jeg ble likevel trist da, når han døde, og ringte bestefar Johannes da, i Nevlunghavn.

Som jeg ikke hadde snakket med på mange år.

Og da, så ble Pia og jeg invitert, til å besøke Ingeborg og Johannes, i Nevlunghavn, sommeren etter vel.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Jeg får skrive mer om det besøket seinere.

En gang, så var Susanne på besøk hos Ågot, sammen med faren sin Runar.

Susanne var en god del år yngre enn meg, så jeg ble aldri så kjent med henne, som med Ove og Heidi da.

Så jeg holdt litt avstand til Susanne, Runar og faren min, som satt i den ute-sofagruppen, utenfor huset til Ågot da.

Men jeg husker det, at Runar spurte susanne, om hun hadde 'sommerfugler i magen'.

Mens jeg satt på trappa, til Ågot, var det vel.

(Jeg var vel da i tenårene, så jeg holdt litt mer avstand til faren min og brødrene hans, på den tiden, når jeg hadde bodd en stund på Berger.

Jeg brydde meg kanskje mer om hva folka i klassen, og sånn, mente, enn hva faren min sa da.

Jeg mista nok en god del av respekten, for faren min, etterhvert som årene gikk der, på Berger.

Siden jeg syntes han var uansvarlig da, som lot meg vokse opp alene, osv., borte på Bergeråsen.

Så sånn var det).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

De første årene, etter at faren min ble sammen med Haldis.

Så pleide de å ha rimelig ville fester vel, nede hos Haldis da.

Jeg var jo aldri i det huset, mens festene foregikk.

Men jeg var der noen ganger, morgenen etter.

Da var restene av potetgullet, som lå i noen boller, på stuebordet til Haldis.

Det var liksom fuktig da, kanskje av svette, eller noe, etter dansing, i stua til Haldis da.

Hva vet jeg.

Så det var vel litt ekkelt kanskje.

Men men.

Jeg husker jeg så rundt i den litt bomba stua, en gang, (og undersøkte potetgull-bollene osv.), sammen med Christell og Nina Monsen, (eller om det var Gry Stenberg), en gang da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Og det var vel mye folk fra Bergeråsen kanskje, som dukka opp på de festene, vil jeg tippe på ihvertfall.

Samt venner av Haldis og faren min, fra Drammensområdet kanskje.

Hvem vet.

Men dem hadde ihverfall mange venner, Haldis og faren min.

På innflyttingsfesten, i Leirfaret 4B, (hvor jeg bodde aleine, fra 1981 til 1988), så dukka det opp kanskje 30-40 gjester, eller noe, vil jeg si.

(De satt ute i hagen der da, siden dette var på våren/sommeren da.

Og dem grilla osv., husker jeg).

Og Sylvia, (fra Bergeråsen), mener jeg det var, (at faren min skyldte på).

Hun hadde visst sparka hull, i den ene høytaleren, til faren min, på den festen.

Så sånn var det.

Og noen glemte igjen et sånn lisseslips, (eller hva det heter), som hverken faren min eller jeg egnetlig skjønte hva var.

Men som jeg nå tror var noe slags slips.

(Muligens kalt 'lisseslips' da.

Så sånn var det).

Vi hadde også isbiter, på den festen.

Men de var ikke helt frosne.

Og Tommy, (mener jeg det var), kasta isbiter, på vinduet, til en av naboene, i en trygdebolig, ovenfor.

(Muligens der hvor Lille-oddis og dem bodde).

Og nabokona ut i vinduet da.

Og kjefta.

Og Håkon også våkna opp, og skulle krangle da.

(Tommy og jeg, likte kanskje ikke den naboen, siden faren vår hadde prata dritt om dem muligens.

Noe sånt kanskje.

Jeg husker ikke helt nøyaktig).

Og så ropte jeg det da, midt i krangelen.

At det ikke var ordentlig isbit, men at det hadde vært vann, inni isbiten.

Og da ga hu kona seg, husker jeg.

Så da ble det litt mer fred.

Men hu kona hadde kanskje sett noe, som skjedde, noen dager, før innflyttingsfesten der.

Og jeg flytta jo til Leirfaret 4B, like etter at jeg hadde feira 17. mai, i Larvik, hos Frode Kølner og

dem.

(Vil jeg tippe på.

Jeg mener ihvertfall at det stod, på skjemaet fra Folkeregisteret).

Så sånn var det.

Carl Fredrik Fallan, kom på døra mi, en av de første dagene, som jeg bodde, i Leirfaret 4B.

Han var den første gjesten der, sånn som jeg husker det.

Og han begynte å prate om sånne 'bomber', som jeg hadde laget, da jeg bodde i Hellinga 7B, noen år tidligere.

Jeg hadde egentlig vokst fra det, men jeg hadde fortsatt en sånn flaske, med 'frimerke-bensin', fra apoteket, (for å se vannmerker, på frimerker, som jeg har forklart om i et tidligere kapitellet), stående.

Så jeg helte nesten pliktskyldig da, (eller hva man skal si, siden Carl var den første gjesten der), litt bensin da, nedi bunnen, av et plastglass, som faren min hadde der da.

Og så tente jeg fyr, på den bensinen da, (til ære for Carl da, som hadde fått greie på det her med de 'bombene', som jeg har skrevet om, av en eller annen da).

Så skjedde det, at Carl, han tuppa overende bensinflaska.

For som han sa senere, så var han redd, for at flammer skulle hoppe over, fra plastglasset, et stykke unna, og oppi bensinflaska da.

Og da ville bensinflaska eksplodere, forklarte Carl seinere.

Så plutselig, så var det jo en stor dam, med bensin, som brant på plenen utafor Leirfaret 4B da.

Det var en bekk, som rant helt ytterst i hagen der.

(En ganske trivelig og fin bekk, vil jeg si, som fotballen noen ganger kunne havne oppi, hvis man spilte fotball der).

Jeg begynte å tuppe bensinflaska, mot bekken da.

Og brukte 4-5 spark, for å få bensinflaska nedi bekken.

Så da slutta den å brenne.

For hvert spark, så brant det litt bensin, på plenen da.

Men den største brannen, var ganske nærme huset der da, hvor jeg hadde tent på bensinen, i det plastglasset da.

(Til ære for Carl da, som initsierte dette.

Han dukka uventet opp på døra, og spurte om jeg kunne gjøre dette.

(lagde 'bombe' liksom da).

Noe jeg hadde gjort mange ganger, noen år tidligere i Hellinga 7B, og som jeg syntes var litt kjedelig.

Men som jeg gjorde likevel da, siden Carl var så ivrig da, og syntes at dette var så artig da.

Så sånn var det.

Men men).

Jeg gikk inn på kjøkkenet, og helte vann i en bærepose vel.

(Noe sånt).

Også helte jeg ut vann, på plenen og fikk stoppet de forskjellige brannene da.

Så så jeg over plenen.

Og det så ikke så pent ut.

Faren min skulle jo ha invielsesfest der, noen dager seinere.

Og det var flekker av brent gress, fra nesten ved huset, og mot bekken da, på den andre siden av hagen.

Carl fant ikke på så mye, (annet enn å velte bensinflaska).

Men han spurte hele tida hva jeg ville gjøre og sånn da.

Og gikk ikke hjem, eller noe sånt.

Det gikk en skråning, opp til naboene, i trygdeboligene ovenfor.

Der var det ikke klippet gress, sommeren før.

Så jeg fant noe gammelt gress, like bak en lav mur, som skilte vår tomt, fra naboenes.

Og som nok hindret jordras også kanskje, ned mot hagen vår.

Så klippet jeg opp det gamle, tørre gresset, og strødde det over flekkene, av brent gress, i hagen vår.

Jeg gikk også på Ulviksletta, og fant mer tørt gress, like ved fotballbanen der.

Så fikk jeg med Carl, på å få tak i noen gutter, som kunne bli med å spille fotball, i hagen vår.

Det var vel Stefan, Daniel, Jørn og Kjetil Carlin kanskje.

Noe sånt.

Og carl og meg da.

Og vi spilte fotball, som bare søren, i den hagen da, i et par timer kanskje da.

Og da, så kunne man nesten ikke se det, at dette hadde brent bensin der, i den hagen, noen timer tidligere da.

Så til slutt så sa jeg meg fornøyd, med hagens tilstand, og jeg lot som ingenting da, ovenfor faren min, husker jeg.

Så jeg var kanskje litt bleik, på den innflyttingsfesten, for jeg lurte vel på det, om noen ville skjønne det, at det hadde brent der da.

Men men.

Så sånn var det.

Og de gutta, de dukka ofte opp, i hagen min, etter det her, for å spille fotball da.

Så det hang liksom en et par år yngre fotball-gjeng, i et års tid kanskje, i den hagen da, ganske ofte da.

Dette var de tidligere kameratene til Christian Grønli forresten.

Så disse kjente jeg fra før og, gjennom han da.

(Og også gjennom Tommy vel, ihvertfall Stefan og Daniel og kanskje de andre og.

Det er mulig).

Tommy, han pleide å leike, like utafor inngangsdøra der, til huset mitt da.

(For det var like nedenfor huset til faren hans, i Havnehagen.

Det gikk en sti der, fra huset til Tommy og dem, og ned til like ved leiligheten 'min' da, i Leirfaret 4B).

Jeg syntes at Tommy så litt nedfor og nesten nedbrutt ut.

(En gang han leika like utenfor der jeg flyttet til).

Og jeg sa det høyt, mens alle kameratene til Tommy hørte det.

At 'den som mobber Tommy, den får med meg å gjøre'.

(Siden jeg var eldre enn kameratene hans da).

Så sånn var det.

Etter dette så slutta vel de gutta å leke så mye der.

Og jeg så vel ikke så mye til Tommy der.

(Tommy var vel ikke blant de som pleide å spille fotball i hagen min, tror jeg.

Hvis jeg husker det riktig).

Men men.

Så hvordan det gikk med eventuell mobbing av Tommy, det veit jeg.

Tommy leika mer oppe i Havnehagen, etter det her, tror jeg.

Så jeg så ikke han så ofte, etter det her.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Den faren min kjøpte leiligheten i Leirfaret 4B av, det var Roger Stenberg og dem.

Roger Stenberg, det var faren til Gry og Hege Stenberg.

Og de var den familien som var med Olsen-familiene, til Jugoslavia, sommeren 1980 da.

Så sånn var det.

Gry og Hege, de hadde hatt et soverom, på deling.

Det soverommet fikk jeg da, og faren min kjøpte gardiner, på CC, i Drammen vel, og de ble noen med et litt barnslig mønster, husker jeg.

Men jeg var ikke så vant til å kjøpe gardiner.

Gardinene i stua, var de fra Hellinga.

Og de var et kapittel for seg nesten.

De var sikkert noen faren min hadde kjøpt, når han ble sammen med mora mi.

Og det var 70-talls, så det holdt.

Det var grønne gardiner, med noe hvitt, og noe lysere grønt vel.

Og det skulle kanskje forestille noen planter, eller noe.

Vegg til vegg-teppet, som vi arvet fra Stenberg-familien.

Det teppet var i samme stilen, som gardinene, til faren min.

Teppet var brunt og hvitt og lyse-brunt vel.

Og teppet var i noe slags psykedelisk-lignende mønster da, som matchet gardinene ganske bra vel.

Så den leiligheten ville nok ha vært topp moderne, i 1970, vil jeg tippe på.

Altså cirka ti år tidliger da.

Men men.

Og Christell lo av gardinene og teppet der, mener jeg å huske.

Men men.

Og grunnen til at vi flyttet dit.

Det husker jeg at faren min fikk spørsmål om, fra ei kone/dame, på Bergeråsen vel.

Og det var det, at 'vi ikke hadde nok plass i klesskapene', i Hellinga 7B, svarte faren min, til hu kona, husker jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Haldis jobbet forresten også en del, på varemesser, ved siden av jobbingen på CC Elektro.

Hun solgte noe som het ione-luftrenser vel, på forskjellige varemesser, på Østlandet da.

Det var sånn, at den ione-luftrenseren, den sendte elektriske partikler, ut i værelset da, og renset luften for støv da.

(Noe sånt).

Haldis hadde vel en sånn luftrenser, nede hos seg, i Havnehagen, mener jeg.

Så Christell og jeg, var med Haldis og faren min, en del, på forskjellige varemesser, på Østlandet da.

Jeg husker Tønsberg-messa, (eller hva den heter igjen), at jeg var på den, en gang, på begynnelsen av 80-tallet, og fløy rundt og panta flasker, husker jeg.

Jeg fant en full ølflaske, en gang der.

Og prøvde å få solgt den, til de ungdommene, som drakk der.

En av dem sa at han skulle kjøpe den, og bare drakk den opp, uten å gi meg noen penger da.

(Men jeg tok vel med meg tomflaska).

Så sånn var det.

Jeg var ikke så glad i å drikke egentlig selv.

Jeg var med glad i penger og godteri og sånn.

Pia og jeg, vi fikk jo tidlig lov å smake på øl, av faren vår, mens vi fortsatt bodde hos mora vår i Larvik vel, mens vi var på besøk hos faren vår, i Hellinga 7B da.

Så øl var ikke så utrolig spennende liksom, syntes jeg da.

Siden jeg regna med det, at jeg kunne drikke øl, hvis jeg ville det.

Men faren min likte ikke sigarett-røyking og kaffe.

Faren min var nesten fanatisk motstander av sigarett-røyking.

Og nesten like stor motstander av kaffedrikking, (sånn som jeg husker det ihvertfall).

Selv om han alltid kjøpte cola til meg, (Coca-Cola), og jeg ble såkalt 'cola-alkoholiker' da.

Men men.

Skjønn det den som kan.

Så sånn var det.

Jeg husker også det, at jeg var på en messe, oppe ved Hokksund, eller noe.

Hvor jeg kjøpte en Elvis-pin, for syv kroner, (og fikk pruta den ned fra ti kroner, husker jeg).

Det må vel ha vært en messe hvor Haldis solgte de luftrenserne, mener jeg.

Haldis sluttet senere å selge de luftrenserne, siden hun mistet troen på produktet, var det vel.

(For veggene ble visst misfarget, eller noe, av den ione-luftrenseren da, mener jeg at faren min sa til noen bekjente, på Bergeråsen en gang vel.

Noe sånt.

Men men).

En gang, i løpet av de første årene, som jeg bodde på Bergeråsen.

Så var det noen, som hadde kjørt med en firehjulsdrevet bil, (som var sjeldne på begynnelsen av 80-tallet vel), opp mot der det nå er barnehage, like ved Berger skole.

Det var snakk om helt villmannskjøring.

Barnehagen ble bygget på en haug.

Og faren min, (som jeg senere fikk høre, at var sjåføren), hadde kjørt langt oppå den haugen, og laget bilsport da, som vi ungene kunne se, når vi gikk til skolen da.

Så det var jo helt vilt, for å si det sånn.

Jeg vet ikke noe om hvorfor faren min gjorde det her.

Det var der jeg 'tok' han Halvor litt, siden han ikke hadde hjulpet han gutten, som hadde drukna, like etter at jeg flytta til Berger.

Og som jeg hørte det, at faren min prata om, til Ågot da.

På kjøkkenet til Ågot, borte i huset til Ågot og Øivind, på Sand da.

Så om faren min liksom skulle advare meg, mot å slenge for mye med kjeften igjen?

At det var derfor han lagde sånne bilspor, langt oppå en haug, på veien min til skolen.

Hva vet jeg.

Noe må det vel ha vært kanskje.

Det er jo ikke normalt å kjøre bil på den måten, uansett om det er firehjulsdrift, eller ikke.

Hvis det hadde vært normalt, så ville det vel vært mye rare bilspor, på forskjellige stedet, i våre dager, når det vel finnes mye mer av sånne firehjulsdrevne biler, osv.

(SUV heter kanskje de bilene?

Noe sånt).

Men men.

Jeg husker det, at en eller to ganger, når jeg var med Haldis, på CC, på lørdagene.

Så hadde jeg kjeda meg, inne på CC Elektro der da.

Og da hadde jeg tegna, eller noe, på en kvitteringsblokk der da.

Og hadde vel revet av en eller to kvitteringersark, i den blokka da.

Og det fikk jeg høre av Haldis da, at det måtte jeg ikke gjøre.

(For da ble det vel surr i regnskapet der da, antagelig).

Så om Haldis fikk høre det seinere, av sjefen sin, at de kvitteringsarkene ble borte.

Det veit jeg ikke.

Men Haldis begynte ihvertfall etterhvert å heller jobbe på Cubus, (ikke langt fra Bragernes Torg), seinere på 80-tallet.

I herreavdelingen, tror jeg.

(Ihvertfall var det den avdelingen, som lå i andre etasje, i Cubus-butikken der, husker jeg.

En butikk som lå i en gate som lå parallellt med den gata som postkontoret på Bragernes lå i, husker

jeg.

Det som vel ble ranet, like etter at jeg flyttet til faren min, av en beryktet raner, (Martin Pedersen het han kanskje, hvis jeg husker det riktig, fra nyhetene. Hm.), på 80-tallet vel.

Noe sånt).

Men men.

En gang som Annika Horten, var på besøk hos meg, i Leirfaret 4B.

(Sikkert sammen med Christell da).

Så sa hu det, (husker jeg), at hu kjente en liten amerikansk jente.

Og at hun hadde snakket engelsk til henne, og sagt det, at 'my tummy hurts', husker jeg.

Uten at jeg vet hvorfor Annika Horten fortalte meg dette.

(Utenom sammenhengen, må man vel si).

Men det finnes kanskje en forklaring.

Hvem vet.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Faren min sa det, at vi ikke skulle låse døra.

Så det var ikke sånn, (mener jeg), at Christell og dem banka på, hvis dem besøkte meg der.

Dem gikk vel bare rett inn vel.

Og det samme gjorde faren min, husker jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Kapittel 24: Mer fra Leirfaret 4B

Et av de første årene, (må det vel ha vært), etter at faren min ble sammen med Haldis.

Så var det vel antagelig søstera mi Pia, (vil jeg tippe på), som viste meg tomlene til Christell.

Og viste meg det, at Christell kunne bevege det ytterste leddet, på tomlene sine, så godt som 180

grader da.

(Uten at dem sa noe om hvorfor de viste meg det her).

Mens jeg bodde i Liverpool, så spekulerte jeg jo på det, om at dette kunne bety, at Christell hadde noen Neanderthal-gener, eller noe.

(Eller om hun kanskje bare var litt innavla, (for å tulle litt).

Hvem vet).

Noe var det kanskje.

Men hvorfor jeg ble vist det her, det vet jeg ikke.

Det var vel ikke langt fra postkassa til Haldis der, tror jeg, (hvor vi var en gjeng, som noen ganger pleide å henge.

Men men).

Jeg kom også på det, her om dagen, at mora mi, hu pleide å si 'gosh', noen ganger, da vi bodde i Larvik.

Og det har jeg sett på TV her i England, at folk sier her.

(Folk som er litt snobbete kanskje).

Så det er mulig at mora mi la seg til å si gosh, da hu jobba som au-pair, i England, på slutten av 60-tallet vel.

Og det var kanskje for noen snobbete folk da, (hvis jeg skulle tippe), siden hu begynte å si 'gosh' der.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Den brusflaska, som kusina mi Susanne knuste, da hu og Ove, Heidi, Pia og meg, samla inn penger, i Vestby, på begynnelsen av 80-tallet en gang.

Det var vel kanskje ikke Solo Lett, som jeg skrev, i et tidligere kapitell.

Jeg tror den brusen, (som Susanne knuste), het 'Solett', på den tida.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, mens jeg bodde i Larvik, så hadde jeg kjøpt meg en artig vannpistol.

Den kunne man vri et hjul på, og så kunne vannpistolen skyte til en av sidene, eller på skrått.

En gang, som Frode Kølner, Pia og jeg, stod i det portrommet, som var ved siden av huset vårt, i Jegersborggate 16.

Så tulla jeg litt med Pia da, og sa at jeg skulle prøve å treffe porten.

Også stilte jeg på det hjulet, på vannpistolen.

Og ba Pia om å stå der og der da, på venstre side av meg, mens jeg skøyt.

Og da, så traff jeg Pia, midt i ansiktet, med vannstrålen fra vannpistolen da.

(Snakk om blinkskudd).

Noe både Frode Kølner og jeg, syntes var artig vel.

Så sånn var det.

Men men.

En gang, et av de første årene, etter at jeg flytta til Berger.

Så diskuterte faren min og Øivind, om det het nettopp Berger, eller Svelvik, eller hva det het, på Sand der da.

'Det heter Strømm', sa Øivind, husker jeg, et par ganger.

(Nesten oppgitt vel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg husker en episode, fra like etter at Pia flytta til Bergeråsen.

(Som jeg skal skrive mer om seinere).

Da gikk Pia og jeg sammen, nede ved postkassa til Haldis der.

Og like nedafor huset til Gry Stenberg og dem.

(Stenberg-familien flytta til nabohuset til nabohuset til Haldis og dem.

Så det lå et hus mellom huset til Haldis og huset til Roger Stenberg og dem).

Annika Horten stod nedenfor huset til Gry Stenberg og dem da.

(Altså ikke så veldig langt fra postkassa til Haldis.

Og Annika bodde jo egentlig oppe på Toppen, (like ved der faren og mora mi bodde, i Toppen 4, før de ble separert), så hva hu gjorde nede ved Haldis og dem, bare stående aleine der, det veit jeg ikke.

Men men).

Annika ignorerte meg vel, men snakka til søstera mi, (som hu gikk i samme klassen som, og Christell gikk også i den klassen da).

Og spurte om hu også hadde kutta ut Christell, (siden at Pia ikke 'leika' med Christell da, men hang sammen med meg).

(Noe sånt).

Så sa Annika det, om Christell, at hu hadde litt 'fett hår'.

Så sånn var det.

Men men.

Det hadde ikke jeg visst om, fra før, men jeg var ikke helt på topp, for søstera mi flytta ikke opp til meg i Leirfaret 4B.

Neida, hu ville heller bo nede hos Haldis og dem.

Så jeg ble boende alene på Bergeråsen, også i en god del år, etter at søstera mi også flytta til Berger/Strømm.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Og selv om jeg ikke kunne huske det, at Christell hadde fett hår, hvis jeg skulle være ærlig.

Men jeg husker det, at hu hadde en flekk, på en sånn stretch-bukse, som hu hadde på seg en gang, på Bergeråsen, like etter at jeg egentlig hadde flytta til Oslo, for å studere.

Men jeg var på et helgebesøk, hos Ågot og Pia, på Sand da.

Og så fortalte Pia meg, at jeg var ønsket borte hos Christell og dem, som gjest vel.

Og da var Christell der sammen med tre jenter, på hennes alder, fra Nesbygda.

Og alle fire hadde på seg sånne stretch-bukser da, i bomull da, i forskjellige farger.

Sånne bukser som det ble sagt om, hvis dem var for stramme, (husker jeg), at jentene like gjerne kunne ha gått nakne.

Men men.

Så sånn var det.

Så Christell gikk og skifta vel, eller hu ble ihvertfall borte, da jeg poengterte det, at hu hadde en flekk på buksa si, den gangen, i skoleåret 1989/90.

Men bortsett fra det, så kan jeg vel ikke huske det, at Christell har vært så veldig 'sjuskete' akkurat.

En jul, like etter at jeg hadde vært i militæret, så gikk Christell i joggebukse, på julaften.

Det var kanskje litt spesielt.

Men da var hu sur på broren sin Jan, husker jeg, siden jeg ble lokka dit, av Pia vel, med at hu som kom på tredje-fjerde plass, i frøken Norge, skulle være der, i jula.

Men Jan hadde visst skremt bort henne, så det var kun Christell der, som gikk rundt i joggebukse da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, den første tiden, som jeg bodde på Berger.

Så kødda Geir Arne Jørgensen med meg, da jeg gikk til Ågot, en gang, var det vel.

Han stod nedafor autovernet, like ved buss-skuret, ved Gamlehjemmet.

Og da var jeg uvenn med han, og det var nok for meg å se tryne hans, så angrep jeg han da.

(For faren min hadde advart meg mot han da).

Men da jeg kom til autovernet, så hadde jeg litt uflaks, og landa liksom med pikken oppå kanten av autovernet, da jeg skulle beine over det da.

Så da fikk jeg litt vond i pikken, i mange uker etterpå husker jeg.

Og når jeg har ståtiss nå, så er pikken litt skeiv, (og peker litt til venstre), må jeg innrømme.

Så det er mulig at dette kommer fra den gangen, som Geri lurte meg, til å kjappe meg etter han, og jeg hadde litt uflaks, når jeg skulle passere autovernet da.

Det er mulig.

Det har jeg lurt på ihvertfall.

(Her skriver jeg om alt).

Så sånn er det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Ågot tippa hver uke, og en lørdag, så var jeg hos henne, da tipperesultatene dukka opp, på TV-en.

Ågot hadde åtte-ni rette, av de ti første tegnene, som hu fikk skrivi opp da.

Ågot hadde fortalt meg det en gang, at hu gikk bra overens med mora til Geir Arne Jørgensen.

Og at hu mora til Geri også tippa da.

Så jeg visste at hu tippa.

Og jeg syntes det var spennede, at Ågot kunne få elleve rette, eller noe.

Så sånn var det.

Men det fantes ikke internett da, så vi måtte vente, til Dagsrevyen, et par timer seinere, for å få med oss de siste tippetegnene, (som Ågot ikke rakk å skrive opp).

Men da var jeg ung og utålmodig, så jeg ville sykle bort til Håkon da, på Bergeråsen, (for faren min tippa ikke), for å få med meg de to siste tipperesultatene da.

Men da valgte jeg heller det, å sykle ned til Geir Arne og dem, (enda faren min hadde advart Ågot mot han, husker jeg).

Og jeg fikk de to siste tipperesultatene, av mora til Geir Arne, som var ei blid og hyggelig dame, må man vel si.

Hu hadde mørkt hår vel, og var kanskje litt lubben, (sånn som jeg husker det).

Men men.

Så sykla jeg bort til Ågot igjen.

(Det var mye kortere å sykle ned til Geri og dem, enn til Håkon og dem, så det var derfor jeg gjorde det sånn da.

Men men.

Jeg var skikkelig spent, på om Ågot hadde vinni masse penger, på tipping da.

Derfor gjorde jeg dette uvanlige, å banke på døra til Geri, (min fiende/uvenn), og dem).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Postnummeret til folk på Berger og Bergeråsen, det er '3075 Berger'.

(Ihvertfall så var det det, på den tida, som jeg bodde der, på 80-tallet).

Men det lønte seg å skrive '3075 Berger i Vestfold', sa faren min.

Hvis ikke så kunne brevene havne i Bergen, sa han.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg skrev jo at Strømm, det er navnet på den veste siden av Drammensfjorden.

Men så dukket jo ladestedet Svelvik opp, midt i Strømm, for et par hundre år siden vel.

Og Svelvik har jo nå bystatus.

Og det meste av Strømm ligger vel i Svelvik kommune.

Men Svelvik by, det er bare de hvitmalte skipperhusene, i Svelvik sentrum, mener jeg.

(Etter det som farfaren min Øivind har sagt, og etter det min grandonkel Idar Sandersen sa, da jeg ringte han, da jeg bodde i Liverpool.

Og etter det som jeg har lest meg til, på nettet, osv.).

Og da kan man vel kalle området, sør for Svelvik, for Søndre Strømm, mener jeg.

Berger skole, den ligger egentlig nærmere Bergeråsen, enn på Berger, mener jeg.

Så man kunne kanskje kalt den skolen, for Søndre Strømm skole da.

Og Berger IL, de har jo ikke bare folk fra Berger.

De har jo folk fra Bergeråsen og Sand også.

Så man kunne kanskje kalt det laget, for Søndre Strømm IL.

Noe sånt.

Jeg sier ikke at de skal gjøre det.

Men bare for å prøve å forklare mer, om navnene på stedene, sør for Svelvik da.

Berger var jo en industri-landsby, må man vel si.

Fabrikkeier Jebsen hadde to tekstilfabrikker på Berger, som fikk kraft fra elva Fossekleiva, som onkel Martin kjørte nedi med motorsykkel, på 70-tallet vel, og som renner ned fra Blindvann da.

Så sånn er det.

Jebsen bygde fotballbane, kirke og arbeiderboliger.

Kirken ga Jebsen-familien til kommunen seinere.

Og Jebsen-familien, de bygde også et gamlehjem, som ligger mellom Bergeråsen og Sand.

Etterhvert så ble det mer og mer slutt på tekstilproduksjonen på Berger, men de fleste av bygningene står der ennå.

Som for eksempel Gamlehjemmet da, som ihvertfall på 80-tallet var en flott og stor hvitmalt bygning, må man vel si.

Den kunne nesten blitt bygget om til en herregård, vil jeg nesten si.

Men men.

Noe i den stilen der.

Gamlehjemmet ble vel kalt for Strømm Gamlehjem, tror jeg, så Jebsen bygde ikke bare på Berger.

Gamlingene ble sendt til Sand.

Så det er kanskje derfor at Roger Edvartsen, fra Berger, tulla med meg, siden jeg var fra Bergeråsen, og spiste middag hos bestemora mi på Sand.

Folk fra Berger er kanskje vant til å se ned på folk fra Bergeråsen/Sand, siden det var dit de sendte 'gamlingene'.

Hva vet jeg.

Noe var det nok ihvertfall.

Bare noe jeg tenkte på.

Det hadde vel kanskje vært plass til Gamlehjem på Berger og et sted, vil jeg tippe på.

Kanskje oppe ved kirken der, eller noe.

Men det var kanskje i tidens ånd da, at gamlingene, de skulle man gjemme litt bort.

Min tidligere klassekamerat, fra Markedsføringslinja, andre året på Sande videregående, Jan Ivar Lindseth.

Han selger plass på bygg, oppe ved Hellum gård, i Svelvik, til eldre folk, vel for å la yngre folk, bo i Svelvik sentrum.

Så noe av det samme er kanskje i tiden, nå også, å gjemme bort gamlingene litt.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn er det.

Men men.

Det er mulig at Axel ble døpt hos bestemor Ingeborg sin andre bror, Louis Heegaard, som var stiftamtmann i Fyn.

Han bodde på Odense slott, og det kan også ha vært der, som Axel ble døpt, (for alt hva jeg vet).

Axel ble jo døpt sommeren 1980, mens faren min og Haldis og Christell og jeg, var på sommerferie, i Jugoslavia.

Jeg har skrevet det, i et tidligere kapittel, at Axel ble døpt hos min mormors eldste bror Anker Heegaard, (og hans kone Unse Heegaard), i Danmark.

Men jeg har senere kommet på det, at det også er mulig, at han ble døpt hos Louis Heegaard, bestemor Ingeborg sin yngste bror.

Det husker jeg ikke helt sikkert, for å være ærlig.

Men jeg mener å huske det, at Pia sa det, at det stedet som mora mi og dem var, da Axel ble døpt, var veldig flott.

Så da kan det jo ha vært hos Louis Heegaard, på Odense slott, som de arrangerte Axel sin dåp, har jeg tenkt.

For Odense slott må vel være rimelig flott, hvis jeg skulle gjette.

Men jeg var altså ikke med der, siden jeg bodde hos faren min på den tiden, og Axel og Pia bodde hos moren vår.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg skrev også det, i et tidligere kapittel, at jeg møtte Unse, (og hennes sønner og noen av deres sønner igjen), hos bestemor Ingeborg, i Nevlunghavn, i 2002, på bestemor Ingeborgs 90-årsdag.

Men bestemor Ingeborg, hadde et stort selskap, i 1987, husker jeg, i Stavern.

Så da ble hun vel 70 år, tror jeg.

Og da ble hun 80 år, i 1997, (da jeg var i Nevlunghavn husker jeg, og mora vår, hadde leid rom for Pia, Daniel, (Pia sin sønn, født i 1995, som hun fikk med Keyton fra Somalia), og meg, på Nevlunghavn Gjestgiveri, heter det vel, husker jeg).

Så da ble nok bestemor Ingeborg 85 år, i 2002.

Og ikke 90 år, som jeg skrev, i et tidligere kapittel.

Så sånn var nok det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Da jeg spilte fotball, på Berger IL, så lærte vi også om offside, husker jeg, en gang, av trener Skjellsbekk.

Og da var det noe som het linjeoffside, husker jeg, at vi lærte om.

Og det var hvis bakerste forsvarer og en angriper, stod på linje.

Da var det offside.

(Hvis dette var inne på forsvarerlagets banehalvdel).

Så i en kamp, som jeg måtte være forsvarer, på Bergerbanen da.

Så stilte jeg meg på linje, som bakerste forsvarer.

Og da blåste dommeren for offside.

Også ropte han angriperen, fra Glassverket, eller noe da.

At 'vi stod jo på linje jo'.

Så han hadde nok ikke fått opplæring om linjeoffside, kunne man skjønne da.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Berger var jo et lite sted, så det var oftere at vi tapte kamper, enn at vi vant dem, for å si det sånn.

Et år, når det var ekstra ille, så lærte trener Skjellsbekk oss, at hvis laget var under press.

Så skulle vi bare spille ballen ut over sidelinjen.

Istedet for å spille ut over kortlinjen, til corner, for motstanderlaget.

Så kunne vi snu oss, og spille ut over langsida.

Og da ble det bare innkast, og presset tok av litt da.

For motstanderne fikk ofte mål mot oss, når vi var under press.

Så da var taktikken, å liksom klare å skape avbrudd i spillet litt, ved å spille ballen ut til innkast, hvis en av oss fikk ballen, mens vi var presset langt tilbake på banen da.

Og da husket jeg det i en kamp, og spilte ballen ut til innkast da, sånn som trener Skjellsbekk ville

at vi skulle gjøre.

Det stedet på Bergerbanen, hvor jeg spilte ut ballen da, var vel omtrent der, som hjelpetrener Røkås, (eller hva han var), sendte meg ut, i et irregulært bytte, (som jeg har skrevet om, i et tidligere kapittel), når motstanderlaget skøyt meg i bakhue, med ballen, mens jeg ga Røkås sine instrukser, om nye spilleplasser, videre til to lagkamerater da.

Så man kan nesten mistenke at det var noe ære-greier som foregikk der da.

At jeg liksom mistet æren min, siden jeg spilte ut ballen dumt da.

Når jeg egentlig bare gjorde som trener Skjellsbekk ønsket.

Men hvilken kultur dette er isåfall, det vet jeg ikke.

Det er vel ikke norsk kultur, tror jeg.

Kanskje det er noe samiske greier, eller noe djeveldyrker-greier.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men men.

Faren min kjente jo faren til Rune Kraft, fra Furuset.

Rune Kraft, (som jeg så på Sportsrevyen vel, at scorte for Furuset vel, i ishockey en gang), og broren, de hadde jo en bestemor, som bodde ikke langt unna Bergerbanen.

Så en gang, (før jeg flytta til Berger vel), så fikk de to Kraft-brødrene, Pia og meg, bort på Bergerbanen, og spilte litt fotball såvidt da, mens faren min var på besøk hos faren til de Kraft-brødrene da.

Så det er ikke bare meg, i slekta, som har spilt fotball på Bergerbanen.

Og ikke bare Ove og meg heller, (jeg tok jo med Ove, på en trening, på Bergerbanen en gang).

Men også Pia har trent litt fotball, på Bergerbanen, mener jeg å huske, (selv om dette var uorganisert da, og kanskje ikke var lov, siden ingen av oss spilte på Berger IL da), på 70-tallet en gang, var det vel.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

På Sand, så startet jeg opp en slags klubb, som jeg kalte for Olsenbanden, for meg selv og alle søskenbarna mine.

Vi hadde kodenavn da, som bare var navnet ens bakvendt.

Ove var Evo, jeg var Kire, Pia var Aip, Heidi var Idieh, Tommy var Ymmot, Lene var Enel, Susanne var Annesus, (hvis hu var med da), kattene mine var med Pusi var Issup, Pusi2 var Issup2 og Tiger var Regit.

Så sånn var det.

Pusi2 og Tiger var søsken.

De var ungene til Christell sin katt, Susi.

Jeg fikk Pusi2 den første sommeren jeg bodde i Leirfaret 4B vel.

Pusi2 hadde jeg bare i noen få dager.

Faren min ville ta meg med bort på Sand, (var det vel).

Faren min sa det, at de andre kattungene til Susi, de var utendørs, om dagen, så han mente det, at Pusi2 ville klare seg fint, utendørs, i Leirfaret 4B.

Men da vi kom hjem så var Pusi2 borte, og vi så aldri mer den katten, (som lignet på Pusi), igjen.

Da fikk jeg en annen katt, som Jan Snoghøj sa at het Tiger.

Den katten, den levde lenger enn Pusi2, men ble vel også borte, i Leirfaret 4B, etter noen måneder.

Uten at jeg vet hva som skjedde med den.

Så jeg ble mer og mer deprimert nesten, må jeg vel si, ettersom at tre katter jeg hadde, PUsi, Pusi2 og Tiger, forsvant, mens de var ute av huset da, når jeg bodde i Hellinga 7B og Leirfaret 4B.

Så sånn var det.

Vi gjorde ikke så mye, i Olsenbanden-klubben, vi leika vel Olsenbanden en gang ute vel, og var under en presenning, for noe materialer der vel, (og liksom hadde hemmelig hovedkvarter der, eller noe sånt), ved Jordet til Lersbryggen.

Men ellers så var det bare at mest Ove og jeg, diskuterte navna på medlemmene, og sånn, inne på kontoret, i huset til Ågot der.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, like etter at Pia også flyttet til Bergeråsen vel.

Så dro Pia, Christell og meg, på kino, i Svelvik, en søndag.

Jeg husker ikke navnet på filmen vi så.

Men vi brukte opp busspengene, på godteri, mener jeg.

For jeg trodde det, at faren vår ville hente oss da.

Men det ville han vel ikke, tror jeg.

(Noe sånt).

Ihvertfall, så måtte vi gå tilbake til Bergeråsen, fra Svelvik da.

En distanse på cirka 5-6 kilometer vel.

Dette var om sommeren vel, så vi ble skikkelig tørste, husker jeg.

Oddmund Larsen hadde solgt butikken på Sand, (som da ble hetende Prima, mener jeg å huske), og hadde kjøpt et hus, på Grunnane, mellom Svelvik og Sand da.

Og siden vi hadde vært så gode kunder hos Oddmund Larsen, (min fars familie da), i alle år, så tenkte jeg det, at vi kunne spørre om å få et glass vann hver, hos dem.

Og det fikk vi også.

Oddmund Larsen og kona, satt utenfor huset sitt vel, og kona ga Christell, Pia og meg, hvert vårt glass med vann da.

Så det var snilt.

Selv om dem ble litt sjokkerte kanskje vel, hvis jeg tolka ansiktsutrykkene deres riktig.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg skrev om Gamlehjemmet, mellom Bergeråsen og Sand.

Og noen unger, (antagelig Tom Ivar og dem), viste meg det, at der kunne man gå inn, gjennom en kjellerlem, eller noe, vel.

Og der stod det blant annet en rullestol, mener jeg å huske, på loftet der, eller noe.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Onkel Runar, han tok flytimer, i Oslo, på slutten av 70-tallet vel.

Og en gang, like etter at jeg hadde flytta til Berger vel, så dukka det opp et småfly, som kjørte rimelig lavt, over taket, til huset til Ågot og Øivind.

Sånn at alle vi som var i huset, (faren min, Ågot, Øivind og meg vel), vi gikk ut, for å se, hva det var, som bråkte.

(Noe sånt vel).

Og seinere, så fortalte Runar det, at det var han, som hadde kjørt lavt over huset til Ågot, med fly da.

Antagelig under en flytime.

Det er mulig.

Men men.

Runar hadde også drosjelappen, og kjørte drosje, inne i Oslo, for å finansiere studiene sine, på Tannlegehøyskolen vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Og han fant visst mye rart bak i taxien, som folk glemte igjen da.

Hvis ikke det var Atle, (min fars kamerat, i Oslo), som gjorde det.

Jeg mener at Atle også kjørte taxi, hvis jeg ikke tar helt feil da.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Et par år før jeg flytta til Berger, var det vel kanskje.

Så dro faren min og Runar, på ferie, til en casino-by, i Sør-Frankrike vel.

(Uten at jeg husker navnet på den byen nå).

Og da hadde visst Runar glemt fotoapparatet sitt, (eller noe), igjen på flyet.

Og en flyvertinne, (eller noe), hadde muligens rappa det, (var det vel), for jeg mener at det var sånn, at han ikke fikk det fotoapparatet tilbake, selv om han vel kom på det ganske raskt, at han hadde glemt det fotoapparatet.

Noe sånt.

Men men.

Da vi dro til Kiel, så mener jeg det var sånn, at Runar hadde glemt å sjekke datoen på passet sitt.

Så han måtte krangle fælt, mener jeg å huske, med noen tollere, eller noe vel, i Oslo, for å komme seg med Kiel-ferga.

Noe sånt.

Men han kom seg både til Tyskland og tilbake da, sånn som jeg husker det.

(Neida, jeg hadde vel huska det, hvis han ikke hadde vært med tilbake til Norge igjen.

Jeg bare fleiper litt).

Men det er mulig at Runar var litt stressa, rundt slutten av 70-tallet, (hvis jeg skulle tippe), siden han glemte fotoapparatet sitt på flyet, i Frankrike og siden han glemte å fornye passet sitt, før han dro med Kielferja, noen år seinere.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men, han hadde vel nok å gjøre, der i Oslo.

Han hadde 'kjærring og ungær', gikk på tannlegehøyskolen, og jobbet seinere som tannlege, i Ås da.

Han kjørte også drosje og tok flylappen.

Så Runar har vel vært den som har drivi med mest, av ungene til Ågot og Øivind, vil jeg kanskje si.

Selv om faren min vel også har drevet med mye.

Men Håkon har vel kanskje drevet med minst da, men han skada jo armen så.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Ågot fortalte meg en gang det, på midten av 80-tallet kanskje.

At en gang, mens Runar studerte, på Tannlegehøyskolen, i Oslo.

Så hadde en mann, spurt Runar, om han ville selge narkotika.

Men Runar hadde svart 'nei', sa Ågot.

Så sånn var det.

Han burde vel kanskje ikke ha svart engang, har jeg tenkt litt på, seinere.

Men det er mulig, at det var en han kjente, eller noe.

Hva vet jeg.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Mens mora mi bodde på Stenseth Terrasse, utafor Drammen.

Så husker jeg det, fra en helg, som jeg besøkte henne og de andre der.

At mora mi hadde kjøpt seg en, (gammeldags), skrivemaskin.

Og at hun også hadde en bok om maskinskriving der.

Hun lærte seg det, å skrive uten å se på tastaturet, sa hun.

Dette lærte jeg jo meg selv, noen år seinere, da jeg gikk på Handel og Kontor, på Sande Videregående, og vi hadde Maskinskriving, som fag, i første klasse.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

(Jeg fikk forresten karakteren '6', Maskinskriving, noe som var beste karakter.

Bare noe jeg tenkte på.

Læreren var vel egentlig litt snill da, jeg var vel egentlig nærmere '5' tror jeg.

Det var en lærer fra Tønsberg vel, det her, og han ga meg også karakteren '6', i faget Korrespondanse og Dokumentlære.

Og jeg fikk også karakteren '6', i Matte, det året.

Så jeg fikk tre 6-ere da.

666 kanskje?

Var det noen kristne som tullet med meg?

Hvem vet).

En gang, når jeg var med faren min, for å levere køyesenger, i Oslo, eller noe.

Så hørte vi på radioen, i bilen, på Svelvikveien, inn til Drammen da.

Og da dukket plutselig sangen 'Ebony and Ivory' opp, på den radiostasjonen, som vi hørte på.

Faren min digga med en gang den sangen, og spurte meg om vi skulle kjøpe den, i en platebutikk, i Drammen, husker jeg.

Ebony og Ivory er jo de svarte og hvite tangentene, på pianoet.

Så det er mulig at dette var noe 'taoist-greier', eller noe.

Hva vet jeg.

Men men.

Faren min og jeg, pleide å gjøre julehandel, på CC Storkjøp, (blant annet), i Drammen.

De hadde noen gode og billige vel, 2-liter isbokser, fra Henning Olsen is vel.

Og jeg husker det, at jeg pleide å få lov til å kjøpe en boks, med pistasj-is, (som var ny på 80-tallet, og som jeg syntes var god da), og også en boks med sjokolade-is vel, til jul.

En gang, når vi hadde kjøpt is og sånn, (til meg da), i Drammen, før jul.

Så kjørte faren min innom en bekjent, i Svelvik, sånn at isen smeltet en god del, før vi kom fram til Bergeråsen.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så sånn var det.

Petter og Christian hadde visst vært med, på å tenne på en hytte, eller noe, oppe ved der hvor det senere ble bygget barnehage, på Bergeråsen, fortalte Christian meg en gang.

Mens de lekte med fyrstikker vel.

(Jeg vet ikke om dette stemte men.

Dette var før mora deres døde og de flyttet til Mexico da.

Så sånn var det.

Men men).

Noen gutter, fra Bergeråsen, hadde gått på jordbær-slang, hos familien Sand, på Sand, på begynnelsen av 80-tallet, husker jeg at Carl Fredrik Fallan, (var det vel), fortalte en gang da.

Og da hadde visst bonden sand, tatt fra disse gutta skoa sine.

Sånn at de måtte gå hjem uten sko da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Før jeg flytta til Berger, så gikk jeg nede på Sand, og surra, en gang, som jeg skulle gå bort til Ågot.

Og da tenkte jeg det, at jeg kunne gå en gårdsvei, som gikk gjennom jordbæråkeren, til familien Sand da.

(For den gårdsveien så lik ut, som de andre gårdsveiene, nede på Sand der, for meg.

Men men).

Men da jeg var nesten oppe ved riksveien, så møtte jeg bondekona Sand.

Og hu sa at dem ikke lot folk gå på den veien, i jordbærsesongen.

Så jeg måtte gå sammen med henne, ned til gården dems igjen da.

Og så opp Sandsveien, eller en annen gårdsvei da, (må man vel kalle de uasfalterte veiene, nede på Sand der), for å komme meg til Ågot og Øivind og dem da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg satt mye alene, den første tiden, i Leirfaret 4B, husker jeg.

Men noen ganger, så dukka Christell, Nina Monsen og Gry Stenberg opp der, i stua 'mi', i Leirfaret 4B da.

De ville noen ganger danse, foran reolen, hvor stereoanlegget til faren min stod, i spisestue-delen av stua, (hvor det ikke stod noe spisestuebord, forresten).

Og jeg hadde jo blitt advart, av Christian Grønli, mot Christell.

Men det var trist og kjedelig for meg, på Berger, etter at Petter og Christian, flytta til Mexico, og også etter at katta mi Pusi døde, noe som også gjorde meg deprimert.

Begge disse tingene skjedde jo i løpet av det siste halve året, som jeg bodde i Hellinga 7B.

Så jeg var fortsatt ganske langt nede, sommeren 1981.

Det ble jo ikke bedre av det, at jeg bodde alene, og måtte sitte alene, hver kveld, foran TV-en da, fra før jeg fylte ti år da.

Så jeg hadde det ikke helt bra, på den her tiden.

Men de tre jentene, som kom for å danse, hos meg, de vekte meg litt opp da.

Nina Monsen flytta vel til mora si, på Romsås, like etter det her.

Men hu var tilbake i enkelte ferier da, hos onkelen sin i Ulvikveien, noe jeg skal skrive mer om seinere.

Så jeg begynte å henge med de tre jentene litt, (litt som en erstatning, siden jeg pleide å henge med Petter og Christian da), etter at jeg flytta til Leirfaret, siden de kom opp til meg, og dansa osv., mens jeg var trist da, pga. av katta mi døde, mora til Petter og Christian døde, og Øivind ble også dårligere og dårligere.

Så sommeren etter, var det vel, så døde Øivind da, på sykehuset i Horten.

Vi var der nede en gang, før han døde og, mener jeg, på det sykehuset, hvor jeg husker det sånn, at det lukta vondt, som av noen kjemikalier, eller noe, i gangene.

Så sånn var det.

Men men.

Sand ligger jo i Drammensregionen, men også i Vestfold fylke.

Så man blir kjørt til sykehusene nedover i Vestfold ofte, selv om Drammen vel er nærmere da.

Så sånn er det.

Øivind fikk ikke engang havne på fylkessykehuset i Tønsberg, men havnet på et mindre sykehus, i Horten da, av en eller annen grunn.

Men men.

Den andre gangen vi var der nede, var etter at Øivind var død.

Faren min spurte meg, om jeg skulle være med å se den døde.

Men Tone sa at jeg ikke burde være med på det, for det kunne være ekkelt, (eller noe).

Og jeg stolte ikke helt på faren min, (som jeg mente var uansvarlig, som far), så jeg hørte på Tone da.

Håkon fikk da et tøft/stivt uttrykk i øya vel, og så viste det seg, at Tommy også skulle være med å se liket av Øivind da.

I et eget rom som hørte til sykehuset i Horten der da.

Så sånn var det.

Og det visste jo ikke jeg, da jeg sa 'nei', at jeg ikke ville se den døde.

Så det ble litt flaut for meg, når fetteren min Tommy, som var fem år yngre enn meg, skulle være med å se den døde.

Enda mora hans jo var Tone, som advarte meg mot å gjøre det samme.

Så Tommy hørte kanskje ikke på mora si da, det er mulig.

Hvem vet.

Men men.

Vi kjørte etter likbilen, til Svelvik da, og en bil stoppet, ved Bergeråsen.

Det her kan ha vært noen år senere, for jeg mener det, at faren min hadde den gule Chevy-van-en da.

Og i mellomtiden så hadde han da hatt en blå Mercedes, E230, som han importerte selv, fra Tyskland.

Så sånn var det.

Nei, det var vel før han fikk Mercedesen, det her.

Dette var mens han fortsatt hadde den siste amerikanske stasjonsvognen, husker jeg nå.

Dette var vel sommeren 1982, vil jeg tippe på nå.

Så sånn var nok det.

Da vi besøkte Øivind, på sykehuset, før han døde.

Så kjørte vi en vei, fra Horten, og tilbake mot Sand, som gikk gjennom ganske mye skog.

Så da jeg ba faren min om å stoppe, fordi at jeg måtte på do.

Så stoppa faren min, i veikanten, langs en skog da.

Og jeg sparka til en stein, og under den så lå det en huggorm-unge, eller en snok, eller noe.

Jeg var vel litt utafor, tror jeg, for jeg putta den slagen, i lomma, i buksa mi.

Også satt jeg meg bakerst i bilen til faren min igjen, hvor også Ove, Heidi og søstera mi satt vel.

(Vi satt i en sofagruppe, som var bakerst i amerikaneren til faren min).

Vi kjørte vel bare en bil da, og Runar satt vel også i bilen, sånn som jeg husker det.

Jeg viste de andre ungene den ormen jeg hadde funnet da.

(Som var cirka 10-15 centimeter lang kanskje).

De syntes den var artig vel.

Men så ble jeg litt rett, for at det kunne være en huggorm, som vi hadde lært om, på skolen vel, at var giftige, alt fra de var små da.

Så jeg brukte en bryter, for å senke det elektriske vinduet, til bakdøra, i bilen til faren min da.

(Jeg mener å huske at vinduene i den bilen var elektriske, ihvertfall).

Også heiv jeg den slangen ut av bilen da, mens vi kjørte, husker jeg.

Halvveis i redsel, må man vel si.

Men jeg var nok ikke meg selv, for da hadde jeg nok ikke turt å ha den slangen i lomma.

Men Christell fant jo en fugl i Jugoslavia, noen år tidligere.

Og i Vestby, så fant vi jo en fugl en gang da og, (hvis det var før det her).

Så jeg syntes det var litt artig med en orm da.

Men jeg var like sikker på om faren min og onkel Runar ville ha syntes det.

Så derfor tok jeg den ormen ned i lomma da, på buksa mi.

Så jeg hadde nok litt flaks.

Hvis det hadde vært en huggorm, så kunne jeg jo ha blitt bitt, der det gjør mest vondt, for å si det sånn.

Men men.

I begravelsen til øivind, så begynte Heidi å grine, husker jeg.

(Ganske høyt.

Så noen sa vel det, at hu var for ung, til å gå i begravelser.

Noe sånt vel.

Men Tommy er jo på samme alder som Heidi, så Tommy var tøffere da, han så jo til og med på liket av Øivind.

Men men.)

Presten var fra Vestlandet vel, (eller noe), og sa ikke 'Øivind Olsen', men 'Eivind Olsen'.

Så sånn var det.

Det lå fire-fem kranser, til syne, fremfor benkeraden jeg satt på, husker jeg.

Den største kransen var fra Jensen Møbler A/S.

Et firma som farfaren min produserte elementer, til madrasser for.

Et firma som seinere, (eller om det var på samme tiden), flytta til Sand, og som har tatt over mer og mer, av det industriområdet der da.

Så sånn var det.

Men men.

Jeg husker at jeg var litt misfornøyd, etter begravelsen.

Presten sa 'Eivind'.

Heidi hadde grini.

Og jeg likte ikke det, at den største kransen, var fra et firma.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Det var fullt hus, hos Ågot, etter begravelsen.

Folk fikk kaffe og snitter vel.

Snittene var bestilt fra et catering-firma vel, og de hadde en slags plastikk-nål, stukket gjennom seg, for å holde pålegget samlet da.

Jeg husker at vi ungene fløy rundt i huset til Ågot, og spurte om vi kunne få de plastikk-nålene da, fra de eldre gjestene.

Så sånn var det.

Men men.

Så vi ungene var nok litt unge ennå da, vil jeg vel si.

Den dagen Øivind døde, så kom jeg bort til Ågot, og fikk høre nyheten av Ågot da.

'Øivind er død', sa Ågot.

Faren min og Håkon jobbet fortsatt nede på verkstedet, de hadde ikke noen samlingsstund, eller noe.

Så Ågot var aleine i huset sitt.

Jeg ringte bestefar Johannes, i Nevlunghavn, og fortalte nyheten.

For jeg syntes at jeg måtte gjøre noe.

Ågot brøyt også sammen, (må man vel si), og sa det, (om Øivind da), at 'han var ikke noe snill mot meg'.

Håkon kom opp i huset, i en pause, og jeg fortalte Håkon om hva Ågot hadde sagt.

Jeg var bare tolv år da, eller noe.

Så jeg syntes ikke at jeg var voksen nok, til å trøste Ågot.

Så jeg prøvde å få Håkon, til å trøste Ågot.

(Siden Øivind ikke hadde vært noe snill mot henne da, som hun sa).

Men Håkon bare fnyste, (eller noe), og gikk ned på verkstedet igjen, uten å si noe da.

Så sånn var det.

Så dette var ikke noe artig dag, det er helt sikkert.

Jeg skulle liksom sove, i det ytterste soverommet, av en eller annen grunn, en dag, noen dager seinere.

(Enda jeg jo bodde på Bergeråsen).

Da drømte jeg det, at Øivind så inn et av vinduene, i utgangsdøra, i huset der, og at han smilte da.

Men men.

Bare noe jeg huska nå.

Så sånn var det.

Men men.

Bestemor Ågot ga meg også en minnemynt, (en ti-kronemynt), for frigjøringen vel, som hun sa at Øivind hadde funnet en gang.

Og at hun trodde at Øivind ville ha ønsket, at jeg skulle ha den mynten, (som det var litt jord på, husker jeg).

Så sånn var det.

Den mynten ligger sammen med tingene mine, hos City Self-Storage, i Oslo.

De tingene får jeg ikke tak i nå, siden jeg ikke har noen penger, og det firmaet vil ikke engang svare om, hvor disse tingene mine, fra St. Hanshaugen, er nå.

Men men.

Så sånn er det.

Bare noe jeg tenkte på.

Den dagen Øivind døde, så dro jeg bort til Leirfaret 4B igjen.

Jeg spilte fotball med den vanlige gjengen i hagen.

Men ballen havnet hos naboen, (et eldre par), i Leirfaret 4A.

Og faren min dukka opp der, og skremte alle ungene, som jeg pleide å spille fotball med.

Og det var vel siste gang de ungene dukka opp for å spille fotball der, for å si det sånn.

'Faren min er død', sa faren min, som unnskyldning da.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg lurer på om det var seinere den sommeren, at Petter og Christian Grønli, dukka opp på ferie, fra faren sin, som hadde flytta fra Mexico til Spania, i mellomtiden.

(Fra Acapulco til Malaga, mener jeg å huske.

Men men).

Petter Grønli skulle bo hos Paul, (en adoptert gutt vel, som pleide å gå i klassen hans vel), øverst i Havnehagen.

Og Christian skulle bo hos meg, i Leirfaret 4B.

Faren min hadde begynt å lage vannsenger, og hadde plassert en av dem, på 'sitt' rom, i Leirfaret 4B.

Men faren min sov vel ikke en eneste natt, i den senga.

(Enda han eide leiligheten i åtte år vel, fra 1981 til 1989).

Og jeg fikk lov til å sove der, (mener jeg å huske), så jeg tok over det rommet da.

Og Christian sov i mitt gamle rom da, i den uka, (eller hva det var), som han var på besøk hos meg da.

Dette var vel under Fotball-VM i 1982, tror jeg.

Noe sånt.

Vi spilte mye fotball, i hagen.

Og Christian skrev kjærestebrev, til Aina, som var ei jente med lyst hår, som bodde på andre siden av Leirfaret.

(Altså ovenfor utgangsdøra mi da).

De hadde gått i klasse sammen tidligere.

Et klassetrinn under meg.

Aina skrev kjærestebrev tilbake, til Christian.

Et kjærestebrev som Christian glemte igjen.

Og jeg gjemte det brevet, under en plast-krokodille, som hang på veggen, på det gamle rommet mitt da, som Christian Grønli hadde lånt da.

Christian dro meg også opp til Per Furuheim og de.

(Broren til han Thor Furuheim, som hadde dødd i hagen til Petter og Christian og dem, 3-4 år før det her vel).

Jeg likte ikke han Per Furuheim så bra.

Han var et år eldre enn meg, og rimelig tøff da.

(Han hadde sagt at jeg hadde gule tenner en gang, (som jeg satt i bilen til faren min, mens han besøkte Pers foreldre), husker jeg.

Men men).

Det lå en hageslange, i hagen til Per Furuheim og de.

Jeg kjeda meg, og han slang kanskje med leppa, mot meg.

Så jeg begynte å sprute vann på Per Furuheim da, (som var mye sterkere enn meg).

Jeg fikk spruta en del vann på han.

Men han var jo mye sterkere, så det endte med at alle klærna mine var gjennomvåte.

Men dette var om sommeren, så det var ikke så farlig.

Men men.

Men jeg husker at jeg gikk sammen med Christian, med helt våte klær, gjennom Havnehagen da, på vei tilbake igjen til Leirfaret.

(Og uten at jeg vet hva Christian skulle oppe hos Per Furuheim og dem, egentlig).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Vi var vel såvidt innom Petter også, som bodde hos Paul da, på den andre siden av gata, for Havnehagen 4, hvor Petter og Christian hadde pleid å bo.

Så sånn var det.

Ellers spilte vi vel mye fotball, i hagen der, og drakk kanskje Soda Stream, (som Haldis hadde solgt, på CC Elektro, i Drammen), Christian Grønli og meg da.

Før dem dro tilbake til Spania igjen.

Da snakka jeg bare med Christian en gang til, mens jeg bodde på Bergeråsen.

Og det var en gang, som noen unger sa, at det var noe feil med telefonkiosken, (på Nedre), på Bergeråsen.

Sånn at man kunne ringe gratis.

Christell prata også med Christian, mener jeg å huske.

(Men hun snakka vel lavt, sånn at ingen kunne høre, hva hun sa.

Noe sånt).

Og Christian sa det, at han hadde sett en film på TV, i Spania, hvor en gutt hadde blitt skjært av tissen.

Noe sånt.

(Dette ville Christian at ingen andre skulle høre, at han sa.

Han sa at bare jeg skulle stå i telefonkiosken, når han snakka om det her.

Så kanskje Christell hadde sagt noe dritt om meg, og at dette var noe trussel, fra Christian?

Hva vet jeg.

Men men).

Christian sa også at Petter hadde kræsja på moped, nede i Spania, og brukket beinet, var det vel.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

En gang, så kom Christell og Gry Stenberg, opp i Leirfaret 4B, og inviterte meg på noe selskap, eller noe, nede hos Christell og dem.

Jeg ble bedt om å gå ned dit, litt seinere vel.

Og da måtte jeg sitte under et bord, eller noe, på rommet til Christell.

Sammen med Christell og Gry Stenberg, og drikke te, (eller noe), fra noen små kopper vel.

Noe sånt.

Og så endte det med det, at Gry Stenberg gikk ut i stua, og Christell og jeg, vi endte opp, i senga til Christell.

Jeg hadde klint med Gry Stenberg i Leirfaret 4B, i den sofastolen, ved siden av peisen der, var det vel.

Og jeg klinte også med Christell, lenge da, i senga hennes.

Christell lå på ryggen, og jeg lå oppå henne.

Men vi hadde klær på da.

Også klinte vi med skikkelige tungekyss osv.

(En måte som jeg også klinte med Gry Stenberg og Nina Monsen vel.

Vi var liksom over den vanlige kyssinga, og hadde gått over til tungekyss da.

Så sånn var det.

Men men).

Jeg tenkte det, når vi var ferdige, (Christell var veldig varm å ligge oppå, husker jeg).

At nå har jeg virkelig noe å fortelle om til bestemor Ågot, osv.

Også akkurat da vi var ferdige, så klarte jeg å sikle, inni munnen til Christell.

En stråle sikkel skøyt ut, fra munnen min, (helt på slutten av klininga da), og inn i munnen til Christell da.

Jeg sa unnskyld, og Christell ble ikke sur, virka det som.

Men flere år seinere, så sa Pia det til meg, (etter at hu hadde flytta til Bergeråsen), at jeg hadde 'spyttet', inn i munnen til Christell.

Men det var ikke med vilje.

Og det var sikkel, (mener jeg), og ikke spytt.

Og jeg sa unnskyld.

Så at Christell skulle begynne å prate dritt om meg, på grunn av det, det syntes jeg var dårlig.

Hun virka fornøyd der hun lå, vil jeg si, før det her ihvertfall.

Men jeg tenkte sånn, at det var grenser for hvor lenge vi kunne la Gry Stenberg, (som jo var mer gjest der, enn meg, siden faren min også bodde der, må man vel si), være alene i stua.

Så jeg avbrøyt klininga da.

Og det var ikke sånn, at jeg tok Christell på fitta, eller noe.

For dette var mens både Christell og jeg gikk på barneskolen.

Og Christell hadde ikke pupper, da det her skjedde.

Så vi var for unge til å ha sex, syntes jeg.

Så jeg prøvde ikke å få Christell til å bli med på å ha sex, eller noe.

(Selv om vi nok kunne ha hatt tid til det.

Haldis, Jan og faren min, var jo ikke hjemme, og vi lå jo oppå hverandre, i senga til Christell.

Men vi var for unge, syntes jeg.

Og det ville jo blitt komplisert, siden foreldra våres var sammen.

Så det her var bare snakk om noe rimelig uskyldig klining da.

Og det her var kanskje planlagt, siden jeg fikk en sånn spesiell invitasjon av dem.

Jeg hadde jo ikke så særlig mange kamerater, på den her tiden.

Men var deppa, siden jeg måtte bo alene, så jeg var nok ikke så vanskelig å be.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på).

Faren min begynte å abonnere på Vi Menn, som vi vel fikk i postkassa, nede i Hellinga, og ikke på Sand, av en eller annen grunn.

Der stod det om Sørstatene.

Og det stod også om russisk mafia.

Jeg fortalte faren min om det, at i Russland, så var det en mafia, som kappet av ansiktene til offerne sine, osv.

(Jeg leste fra Vi Menn da, mens faren min var på kjøkkenet.

Så sånn var det).

Jeg spurte om vi skulle på noen ferie, en sommer, eller noe vel.

Og faren min dro meg med til Karlstad, (av en eller annen grunn).

Der bodde vi på Stadshotellet, i en natt vel.

Faren min stoppa en god stund, utafor togstasjonen i Grue (Finnskog), på veien, husker jeg.

Men men.

Han prata også om elva, som gikk fra Norge til Sverige.

Klara elv, eller noe?

Noe sånt.

Hvem vet.

I Karlstad, så tok jeg bilde av en elefant, som gikk rundt i byen.

(Jeg ble sendt av faren min, for å bruke noen lommepenger der).

Det bildet ligger sammen med tingene mine hos City Self-Storage, i Oslo.

Ihvertfall la jeg det der, i 2004.

Før jeg flyktet til England.

Men men.

De hadde en spillehall der, hvor det satt masse unger, en ved hvert spill.

Så det var nesten litt som noe kommunalt, eller noe.

Jeg bare så inn døra, og fikk masse blikk på meg.

Det var vel ikke noen ledige plasser der heller.

Så jeg bare snudde i døra, og gikk ut, husker jeg.

Jeg fant vel også noen godtebutikker og sånn.

Faren min tok meg med, i en butikk.

Han ville kjøpe sørstatsflagg.

Og spurte meg, hva jeg syntes.

Jeg ville heller ha et vanlig USA-flagg.

Og da gikk faren min med på det.

Han kjøpte også en brun skinnjakke til meg, i den samme butikken, husker jeg.

('Bæsjebrun', ville jeg kanskje kalt den skinnjakken.

Den hadde den samme fargen, som skinntøflene, til bestefar Øivind cirka, vil jeg si).

Men men.

Dagen etter, så sendte faren min meg ut i byen igjen, i et par timer.

Og jeg kjøpte et lodd, i en kiosk, (det her var vel en søndag vel).

Og jeg vant 20-30 svenske kroner, eller noe, tror jeg.

Noe sånt.

Ikke dårlig.

Vi spiste også middag, i resturanten, på Stadshotellet der, husker jeg.

En restaurant som hadde lite gjester, husker jeg.

Så det her var nok utenfor sesongen.

Men men.

Vi kjørte vel faren min sin amerikanske stasjonsvogn dit, mener jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

På veien tilbake, så stoppet vi på en kafeteria, eller noe, i Sverige vel.

Men her hadde de også noe norsk pålegg, som Stabburet Leverpostei, og sånn, mener jeg å huske.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Faren min hang opp det store, amerikanske flagget, på soverommet hans, som jeg jo da hadde overtatt.

Så jeg hadde et stort, amerikansk flagg, hengende på soverommet mitt der, i mange år, fra 1981 til 1989 vel.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Faren min insisterte også på at jeg skulle bruke den brune skinnjakk, på skolen.

Jeg likte ikke den jakka.

Den var ukonfertabel, å gå med, syntes jeg.

Og den var varm, så jeg la den ved grusbanen, på Berger skole, en gang, som jeg spilte fotball, etter skolen.

Og da mener jeg å huske det, at Roger Edvartsen, fra Berger, og noen yngre søsken av han kanskje, 'snuste' litt, på den jakka.

Og så ble den borte, den samme dagen vel.

Men våren etterpå, (når jeg gikk i 6. klasse tror jeg muligens, for dette skjedde da vi satt i musikkrommet, ved gymsalen, husker jeg, et klasserom som var reservert for 6. klasse, ved Berger skole da. Men men), så kom plutselig Espen Melheim, inn i klasserommet, med en voksen, (mora hans?).

De hadde funnet en jakke, i skråningen ned fra fotballbanen, eller noe, vel.

Og jeg tok med den jakka, bort på Sand.

Men faren min ble bare sur, da han så jakka.

Den lå i en pose og hadde masse jord på seg, og det var også blitt hull i jakka.

Så den hadde fått hard medfart, på et par årstider, det er helt sikkert.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Nå får jeg vaske klær her, på hostellet, tenker jeg.

Jeg liker ikke han ene sjefen, på hostellet her, så bra, (må jeg vel si).

De er 'veldig tøffe og veldig vennlige', sa husvertinnen til meg, den første dagen, som jeg bodde her.

Så jeg spiser bare mat jeg kjøper selv, på rommet mitt.

Og jeg vasker også klærna mine, for hånd, i vasken, her på rommet mitt.

For jeg ønsker ikke å finne ut hvor tøffe og hvor vennlige, som de her folka, som holder til her på hostellet, kan være da, for å si det sånn.

(Det er mye kriminelle og narkomane og sånn, tror jeg).

Men men.

Så sånn er det.

Bare noe jeg tenkte på.

Så jeg får se om jeg får skrevet mer, om det som foregikk, da jeg bodde i Leirfaret 4B, i morgen.

(Jeg har mye mer notater her så).

Vi får se om jeg klarer det.

Vi får se.

Kapittel 25: Enda mer fra Leirfaret 4B

De første årene, mens jeg bodde på Berger.

Så pleide faren min å sitte oppe, i stua til Ågot og Øivind, i pauser fra verkstedet, og lese i Aftenposten da.

Og noen ganger, mens han leste i stillingsannonsene, i Aftenposten, så pleide han å si til meg, at han syntes det, at jeg burde flytte inn til Oslo, og gå på BI, når jeg ble ferdig med videregående.

Og så få meg en jobb, med 300.000 i begynnerlønn.

(Dette var vel i 1983 eller 1984 kanskje.

Noe sånt).

Som han leste om i avisa da.

Dette sa han vel, mens Ågot og Øivind også var i stua der, så alle var vel enige om det da, at jeg skulle gjøre det.

Faren min mente at det var for mye mas, å være selvstendig næringsdrivende.

Så sånn var det.

Så det var ikke sånn at faren min lærte meg opp, til å stille inn maskinene, og sånn, nede på verkstedet.

Neida, han fikk heller andre ungdommer, (ofte fra Berger, som Erik Thorhallson, Tage og Dag Furuheim), til å jobbe for seg, nede på verkstedet.

Og faren min lærte meg heller ikke å mekke på biler, (noe han ofte gjorde, ihvertfall på 60 og 70-tallet), av en eller annen grunn.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg skrev om, i et tidligere kapittel, at jeg pleide å være med Arne Thomassen, til Verningen, utafor Larvik, hvor han hadde to hester stående.

(Først en kaldblodshest vel, og så Nibs Star, som vel var en varmblodshest.

Noe sånt).

Og en gang, så fikk jeg være med, i en stor sulky vel, når Arne Thomassen var ute og kjørte med den kaldblodshesten vel.

Vi møtte noen folk som hadde en hund løs vel, og hesten ble litt stressa.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Vi kjørte vel på noen landeveier da, ute ved Verningen der da.

Så sånn var det.

Men men.

En søndag, (var det vel), som jeg var på besøk hos mora mi.

Så tok Arne Thomassen meg med ut til Verningen der.

For han gjorde noen en tjeneste vel, siden det var VM i travløp, på Jarlsberg vel, denne helgen.

Så en av stallens mest kjente travhester, skulle være med i VM for travkusker da.

Og da var kanskje ikke eieren så engasjert, (siden dette var for å finne den beste kusken, og ikke den beste hesten).

Så da sa Arne Thomassen til meg da, at jeg liksom måtte være stallgutt, og klappe og roe hesten da.

Og gi den litt høy og sånn da.

Så jeg ga vel den hesten litt høy da, og klappa den litt kanskje.

Og den hesten kom på en av de første plassene, mener jeg å huske, at jeg så i avisa, eller noe.

Eller om det var Arne Thomassen, som sa det.

Så sånn var det.

Dette var en svær hest, husker jeg, større enn hestene som Arne Thomassen hadde vel.

Den ene hesten, til Arne Thomassen, tråkka meg på foten, en gang.

Men jeg fikk ikke så utrolig vondt, så det er mulig, at den ikke la hele vekten, på den foten.

Det er mulig.

Men men.

Så sånn var det.

En kamerat av Arne Thomassen, hadde med en schafer-hvalp, til Verningen, en gang.

Og da pleide jeg å leike med den.

Den bikkja beit meg mye, i hånda, for den tenna dens vokste kanskje.

Noe sånt.

Men den lekte også med en ball som var der da.

Jeg syntes jeg så det, at Arne Thomassen og kameraten, lo litt av meg, som lekte med hunden, og ble bitt kanskje.

Hvem vet hva de lo av.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Den første tida, som jeg bodde på Berger, så spurte jeg faren min, om han trodde på Gud.

Så sa faren min, at Gud fantes ikke.

Og han nevnte Midgardsormen, og Fenrisulven vel.

Men på bloggen hans, som jeg leste på, da jeg bodde i Liverpool, blant annet.

Så skriver han 'GUD', med store bokstaver.

Så om han jugde, da han sa det, at han ikke trodde på Gud, på begynnelsen av 80-tallet.

Det er vel mulig.

Så faren min kan man kanskje ikke alltid stole på, mistenker jeg.

Han tuller/juger noen ganger, virker det som.

Man må nok kanskje ta det han sier, med en klype salt, noen ganger, mistenker jeg.

Men men.

Så sånn er nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg skrev i et tidligere kapittel, at Christell en gang stod nede ved postkassa til Haldis, (på begynnelsen av 80-tallet), sammen med Gry Stenberg, eller noen vel, og sa, at 'vi leker horer'.

Men det er også mulig at hun sa, at 'vi er horer'.

Det husker jeg ikke helt.

Så hva som egentlig foregikk da, det kan man lure på.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn er det.

En gang, mens jeg var på vei ned til Haldis og dem, en dag, for å se om de hadde noe iskrem i fryseren i garasjen kanskje.

(Noe jeg pleide å gjøre, noen ganger.

Jeg pleide å gå inn i garasjen til Haldis, for å se om de hadde iskrem, (eller noe annet godt, i fryserne der).

Spesielt på søndager, når jeg noen ganger gikk tom for mat jeg likte, og på søndager så var jo også butikken stengt.

Seinere så fant jeg også vifteovner, noen ganger, i garasjen til Haldis.

En mikrobryter/sikring, på vifteovnene, var utløst, og da hadde Haldis satt de ovnene, i garasjen, for da fikk de ikke de til å virke lenger.

Men jeg klarte å få de til å virke.

Så når mine vifteovner slutta å virke, så pleide jeg å hente en ny, i garasjen til Haldis.

Og jeg ble faktisk aldri tatt på fersken, mens jeg rappa is eller vifteovner, i garasjen til Haldis.

Så det var flaks.

Men men).

Men en gang da, mens jeg gikk ned Leirfaret.

Så så jeg plutselig det, at en gutt, stod i hagen til Aina og dem.

Og gjorde noe fanteri vel.

Jeg tror jeg banka opp han gutten, eller noe, ihvertfall fikk jeg han til å oppføre seg ordentlig.

Det var Tore Myrberg, lillebroren til Tom-Ivar Myrberg, som gikk i klassen min.

Myrberg-brødrene, (de hadde enda en bror, som var enda yngre enn Tore, som gikk i klassen til Aina vel).

De hadde nettopp flytta til Bergeråsen, fra Nord-Norge vel.

(Han yngste broren pleide å prate om 'finn-saman', så jeg tror at de kanskje var fra Finnmark, eller noe.

Hvem vet).

Jeg prata med Tom-Ivar, om at jeg hadde lyst til å banke Tore.

Men jeg fikk ikke lov av Tom-Ivar å banke opp Tore da.

Så sånn var det.

Så jeg måtte nesten bli kamerat med Tom-Ivar, for å prøve å kontrollere de yngre brødrene hans, som var helt ville da.

Og kasta stein og sånn, var det vel.

Så sånn var det.

For vi var ikke vant til å ha sånne gærne gutter, (som oppførte seg så ville), nedafor S-svingen, på Bergeråsen.

Men men.

Tore Myrberg hadde visst en gang klint pikken sin, inntill vinduet, fra utsiden, av huset til Haldis, mens Christell og Pia stod og så på, inne i huset, (rett på innsiden av vinduet da).

(Sa Christell vel.

Men men.

Så sånn var det).

Tore og jeg, vi spionerte en gang på Christell og Gry Stenberg vel.

(Hvis ikke det var Christell og Nina Monsen.

Det her var nok før søstera mi flytta til Berger).

Og da holdt Christell et slags masasjeapparat, mot innsiden av låret, utapå en stretch-bukse vel.

Noe sånt.

Så det så litt 'porno' ut da.

Og da kom Christells storebror Jan Snoghøj, og ferska oss, mens vi stod og så inn vinduet, på Pia sitt rom.

Og da forklarte vi det da, at hu masserte seg på en rimelig intim måte vel, (måtte man vel si), med et sånt massasjeapparat, som minna om litt om en dildo vel.

Så sånn var det.

Men men.

Da Pia flytta til Berger, så fikk Christell og Pia soverommet til Haldis og faren min, på deling.

Jan bodde der fortsatt, og hadde det midterste soverommet vel.

Mens faren min og Haldis hadde soverommet nærmest stua vel.

Noe sånt.

Pia sa seinere det, (husker jeg), at Tore og Tom-Ivar og dem, bare pleide å gå inn, på soverommet til Pia og Christell.

For de hadde en egen utgangsdør, fra soverommet, som var plassert der, av en eller annen grunn.

Hvem vet.

Hm.

Så søstera mi forklarte det, til en venninne en gang vel, at det var en stor overgang for henne, å flytte til Haldis og dem.

For mora var streng, når det gjaldt gutter vel, (jeg husker at mora mi ikke likte at søstera mi gikk med en spesiell lilla bukse vel, for da så visst guttene på henne, sa mora mi, til faren min, en gang han var der for å hente meg vel, mens jeg var på besøk der, mens de bodde i Jegersborggate, etter at jeg hadde flytta til faren min da).

Mens Haldis, (og faren min kanskje), de var veldig lite strenge, og brydde seg ikke om det, at Tom-Ivar og Tore, og dem, gikk inn på rommet til søstera mi og Christell, før de hadde stått opp da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Tom-Ivar pleide også å vekke meg, når vi gikk på ungdomsskolen.

Jeg var deprimert, (siden jeg bodde aleine), og pleide å sove på sofaen i stua, i minst et halvår vel, i 7. eller 8.-klasse vel.

For jeg orka ikke å ligge i vannsenga.

Og da pleide Tom-Ivar å vekke meg, før han gikk til skolebussen.

(For han var ganske tidlig ute).

Så stod jeg opp da, og tok på meg klær da, (hvis jeg ikke sov i de).

Og kom meg til bussholdeplassen jeg og da, kanskje 5-10 minutter etter Tom-Ivar da.

Så jeg trengte ikke vekkerklokke for å si det sånn, før Tom-Ivar og de flytta til Drammen da.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Mora til Tom-Ivar og dem, hu jobba også på CC Elektro, sammen med Haldis.

Så det er mulig at det var Haldis som rådet dem, å flytte til Bergeråsen.

Hva vet jeg.

Dem hadde også ei bestemor, på Glassverket, (rett sør for Drammen), mener jeg.

Så sånn var det.

Tom-Ivar og dem, hadde også ei eldre søster, (som het Linda vel, og som gikk i klassen over meg vel), og som sa at katta mi, Kitty, lukta godt vel.

Og en seinere gang, så sa hu det, at katta ikke lukta godt, til ei venninne vel.

Katta pleide å gå rundt, ved postkassene, som lå i Hellinga vel, og sånne steder, og da pleide jeg å la den gå i fred.

Men de jentene pleide noen ganger å hilse på katta da.

Så sånn var det.

Men men.

Linda Myrberg måtte ha en egen lås, til døra, på rommet sitt.

(På grunn av brødrene sine, eller noe.

Dette var en type lås, som man kunne feste inni en vanlig husdør-lås.

Men de nøklene til innedørene, de var så vanlige, så Linda Myrberg, hun hadde en sånn smart lås, som man kunne ha inni låsen, på en sånn standard, (8-nøkkel), inne-dør da, husker jeg.

Men men.

Tom-Ivar og dem bodde i et hus, som lå over Havnehagen, for der Gry Stenberg og de bodde cirka.

Så Tom-Ivar og dem var altså mer naboer med Haldis og dem, enn de var med meg.

Men men.

Så sånn var det).

En gang jeg var på besøk hos Tom-Ivar og dem, så dreiv søstera hans og tok egg, i håret, eller noe.

For det var bra for håret, mente hu.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg kan skrive mer om hva som skjedde, da Pia flytta til Bergeråsen.

En dag, så var Pia plutselig nede hos Haldis og dem.

Pia hadde rømt fra mora mi, som da bodde i Hestehavna, på Tagvedt, i Larvik.

Pia hadde rømt til en eller annen dame, i Larvik.

Og faren min hadde kjørt til hu dama, og henta Pia, mener jeg.

Jeg ble kjempeglad, for at Pia skulle bo på Bergeråsen.

Og tok det for gitt, at Pia skulle bo i Leirfaret, sammen med meg.

Sånn at jeg endelig slapp å bo alene, som jeg hadde gjort, i mange år.

Så jeg sa til Pia, at om hun kunne si i retten, (for dette ble til en sak, i Larvik Tingrett), at hun ville bo på Bergeråsen.

Og det ville hun si, sa hun.

Hvorfor hun rømte, det er ikke så klart for meg.

Men men.

Men mora mi sa seinere det, da Pia og meg besøkte henne, på Tagtvedt, at hu trodde at Pia hadde falt i Lågen.

Og da svarte Pia ingenting.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Det ble en rettsak, i Larvik Tingrett, etter at Pia hadde bodd på Bergeråsen, i kun noen få uker vel.

Larvik Tingrett, de holdt til i et litt anonymt hus, ikke langt fra Grand Hotell, Larvik Jernbanestasjon og kroa Ferdinand.

Så sånn var det.

Jeg fikk ikke lov å være med i retten, (som tilskuer da), men måtte stå på gangen der, husker jeg.

Jeg måtte være veldig snill, for å få leke med Pia og Christell, så jeg måtte bytte servietter og glansbider med de.

For jeg var så deppa, siden Pia heller ville bo nede hos Christell og dem.

Når jeg satt meg ned, utafor huset, til Haldis og dem, sammen med Pia og Christell, for å bytte servietter og sånn, så fikk Christell plutselig en slags reaksjon, og begynte å hyperventilere, eller noe.

(Kanskje fordi jeg var gutt).

Så jeg måtte sitte veldig rolig, for at Christell skulle tåle det, at jeg satt der, husker jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Og da satt jeg rolig, for jeg var litt ensom og trist, så jeg orka ikke at Christell skulle begynne å reagere, på meg, og begynne å hyle, eller noe, sånn at jeg måtte gå hjem igjen.

Så sånn var det.

Men men.

Jeg hadde flyttet en skrivebordsplate, fra rommet mitt, til rommet til faren min, (som jeg brukte da).

Og der leika jeg med noen små plastfigurer av bondegård-dyr, og prøvde å få med Pia til å leke da.

(For å vise at jeg skulle være snill, hvis hun flytta opp til meg.

Men Pia ville ikke flytte opp til meg, uansett om jeg prøvde å være snill og veloppdragen.

Men men).

Mora mi satt på kafeteriaen, i andre etasje, på Domus, (forbrukersamvirke-bygningen), i Larvik Sentrum.

Dette var før rettsaken.

Mora mi satt der aleine, og jeg syntes synd på henne.

Jeg fortalte henne det, at Pia ville si det, i retten, at hun ville bo hos faren vår.

(For dette ble det snakka om, i bilen, på vei ned til Larvik).

Men jeg sa også det, at vi ville besøke henne da.

Så sånn var det.

Men men.

Mora mi mista også foreldreretten, til Axel.

Dette var vel i 1982 kanskje, så Axel var bare fire år gammel, eller noe.

Dette foregikk om sommeren, husker jeg.

Det kan også ha vært våren 1983, som dette foregikk.

Noe sånt.

(For jeg mener å huske det, at Pia og jeg, gikk samtidig, en kort stund ihvertfall, på Berger skole.

Hvis jeg ikke husker helt feil.

Så det er mulig at vi gikk samtidig, på Berger skole, de siste månedene jeg gikk i 6. klasse da.

Da hu og christell gikk i 4. klasse.

Noe sånt).

Og Nina Monsen hadde flytta til Oslo, før søstera mi flytta til Berger, mener jeg.

Så sånn var det.

Men men.

Jeg var nede hos Haldis, da det ble diskutert, om hvor Pia skulle bo.

Faren min ville at Pia skulle bo på Berger.

Men han ble trist, når han hørte det, at mora mi også kom til å miste Axel.

Da syntes han synd på mora mi.

Haldis sa noe sånt, til faren min, som at 'er du klar over hva du sier nå'.

For Haldis syntes at det hørtes rart ut, at faren min mente det, at mora mi burde ha foreldreretten, for Axel, som var fire år.

Men ikke for Pia, som var 11-12 år kanskje da.

Haldis mente at hvis mora mi ikke kunne ha foreldreretten for Pia, som var 11-12 år, så burde hun heller ikke ha foreldreretten for Axel, som var mye yngre.

Men faren min var kanskje mer følelsesstyrt, og ble trist av dette da.

Så han hadde kanskje fortsatt følelser for mora mi.

Det er mulig.

Men men.

Jeg var litt bekymret, for mora mi, etter at hu mista foreldreretten, for Pia og Axel.

Så jeg ringte henne, på Tagtvedt, fra Ågot, ikke lenge etter rettsaken.

Og spurte om vi kunne besøke henne da.

Men da var mora mi rimelig rar, i tonen, husker jeg.

(Hu var kanskje langt nede).

Hva vet jeg.

Så da ville jeg ikke besøke henne likevel.

Men vi dro ned dit, til Tagtvedt, (Pia og jeg) på noen besøk, noen uker senere da, (og så et par-tre ganger i året kanskje. Noe sånt).

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, så sykla Carl Fredrik Fallan, Ulf Havmo, (var det vel), og meg selv, inn til Svelvik, for å se på damer vel.

'Det er ihvertfall ikke deg dem ser på', sa Carl, når jeg prata om noen damer, som så på oss, eller noe.

Så Carl, han var litt sånn ovenpå, kan man si, ovenfor meg da.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så sånn var det.

En gang, så gikk jeg sammen med Espen Melheim, Carl Fredrik Fallan og Ulf Havmo, i klassen min, hjem fra skolen.

Av en eller annen grunn, så gikk de sammen med meg, ned til Leirfaret der.

(Like ved der jeg bodde da).

Og da smalt det plutselig fra Carl, at 'Erik har pult med søstera si', eller noe.

Og da ble jo jeg dritflau.

Det var jo sånn som jeg har skrevet om, i et tidligere kapittel, at søstera mi hadde lært av ei jente, som het Desire, i Larvik, at det og det hullet var til å ha tissen i da.

Så Pia satte plutselig bare rumpa i været.

Noe som jeg så på som en utfordring da.

Jeg ville ikke være feig liksom, så jeg måtte liksom prøve da, om det var det hullet, som Pia sa, at tissen skulle inn i.

(Men jeg fikk ikke tissen inn, for hullet til Pia var for lite, for å si det sånn).

Men jeg syntes jo at det her var veldig flaut da.

Jeg ville ikke at de andre i klassen min, (Espen og Ulf og dem), skulle vite om det her.

Jeg hadde jo hørt en gutt, (regna jeg med), som løp ned stien, fra huset vårt, i Hellinga 7B, mens Pia hadde rumpa i været der, på den sovesofaen, som faren min hadde for gjester, ikke langt fra kjøkkenet, i stua, i Hellinga der da.

Så da Carl begynte å si det her, så regna jeg med, at den gutten var Carl da.

Jeg ble så flau for dette, og ville ikke innrømme dette, så jeg sa bare det, at 'Carl har pult Laura'.

Laura var hunden til Fallan-familien da.

Og da ble Carl veldig stille.

Så jeg vet ikke om det var noe i det.

Men men.

Så ble det ikke sagt noe mer vel.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Det var også mens jeg bodde i Leirfaret, at jeg begynte å runke.

Jeg hadde lest om runking, i mannfolkbladene til faren min kanskje.

Men ikke fått til det, å runke til jeg fikk orgasme da.

Men en gang, som jeg ikke ga meg da.

Så kjente jeg plutselig det, (som lyn fra klar himmel nesten), at jeg fikk min første orgasme da.

(Dette var en gang, som jeg var hjemme med ranselen, og skulle gå bort til Ågot da, på Sand).

Og dette var vel før jeg fikk hår på tissen, og kom ordentlig i puberteten, vil jeg si.

Men jeg hadde lest om runking og sånn, i pornobladene til faren min, var det vel, (eller om jeg hadde sett om det, i TV-serien 'Kroppen', med Trond Viggo Torgersen, som gikk på TV, på den her tiden. Hvem vet).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

I begynnelsen av 6. klasse, (det vil si høsten 1982), så dro klassen vår, på Berger skole, på leirskole, til Barnas Gård, ute ved Nesodden et sted, (eller noe), tror jeg.

Noe sånt.

Der var vi samtidig med en klasse, fra Grunerløkka.

Faren min hadde en kamerat, fra Grunerløkka, og tilfeldigvis, så hadde faren min dratt med meg, inn til han kameraten, noen dager før, at vi dro på leirskole.

Og dattera til han kameraten til faren min, hu var på min alder.

Så jeg kjente ei jente, som gikk i parallellklassen, til de vi var på leirskole med faktisk.

Jeg husker at vi satt i leiligheten deres.

Han kameraten til faren min, han hadde fabrikert noen kvitteringer, av en eller annen grunn.

Han sa til faren min, at her har jeg skrevet en kvittering, på baksiden av en barnetegning, osv.

Men jeg fikk ikke med meg hvorfor.

Men men.

Det må vel ha vært noe kriminelt antagelig, tror jeg.

Men men.

Hu jenta spurte om jeg ville lese noen Donald-blader, eller noe.

Men jeg ville heller sitte i sofaen, med de voksne der da.

Og etterhvert så begynte hu jenta å si det, til mora, at hu ville gå til en kiosk, som lå der og der da.

Men mora sa det, at hu jenta ikke fikk lov, for den kiosken lå på Ila.

Men da sa hu jenta det, at nei, den kiosken lå på Grunerløkka.

(For hu jenta, som vel også gikk i 6. klasse da, hu fikk bare lov til å 'leike', på Grunerløkka.

Så sånn var det).

Pia, Christell og jeg, hadde fått hvert vårt elektroniske spill, av Haldis, like før denne turen.

Så det var kanskje sommeren 1982, at Pia flyttet til Bergeråsen.

Det er mulig.

Men men.

Jeg husker at jeg satt på bussen, og spilte det tanks og fly-spillet, mens folka fra Grunerløkka gikk på da.

Og flere i den klassen, hadde også sånne spill da.

Jeg hang mest med Carl Fredrik Fallan, på Barnas Gård da.

De hadde bordtennisbord der, (som vi var vant med, fra Onsdagsklubben, eller hva den het), og Carl

og jeg, vi spilte mot noen gutter, fra Grunerløkka da.

(Jeg klarte å tråkke på bordtennisballen, husker jeg, og måtte hente en ny ball.

Men men.

Hvis jeg husker riktig).

Det var masse hyggelig jente, (må jeg vel si), fra Grunerløkka der da.

Jeg husker ei kort mørkhåra ei.

Og ei høy med brunt, krøllete hår vel.

Jeg spurte ei jente, fra Carl.

Men da begynte bare hu Oslo-jenta, å synge på ei regle, sammen med venninna.

Den gikk sånn her:

'Er du gæern er du gal.

Er du kjærringa til Carl?'.

Så etter det, så ble jeg litt skeptisk, så jeg ba ikke Carl om å sjekke opp noen damer for meg.

Men men.

Men på onsdagen, så var det min tur, til å være sånn at jeg serverte, ved et bord.

(For alle hadde sin dag da).

Og da, så satt jeg sammen med noen Grunerløkka-folk da, husker jeg.

Og henta mer kakao, og sånn, som vi fikk nesten så mye vi ville ha av, virka det som.

Men men.

Ei jente fra Grunerløkka, spurte om jeg var med å hoppe i høyet.

Men det var jeg ikke.

Jeg lå på rom med blant annet Erik Ree, som inrømte det, at han syntes, da han begynte i klassen, at Gry Stenberg var en av de peneste jentene i klassen, (husker jeg).

Hu hadde vel jeg tungekyssa med, i sofastolen ved siden av peisen der, i Leirfaret 4B, men det sa jeg ikke noe om.

Men men.

Noen ganger, så hoppa Erik Ree vel, ut av vinduet, for å fly rundt om natta, for å møte andre unger som også tulla rundt om natta der da.

Men men.

De hadde en kiosk der, som vi egentlig ikke fikk lov til å gå på vel.

Det var vel sånn, at vi fikk godteri, for fem kroner, hver dag, på den gården da.

Men men.

En dag, når jeg hadde stelling i fjøset, så stod jeg ved siden av en åpen møkkakjeller-lem.

Og en gutt, i den Grunerløkka-klassen, han så seg ikke for, og ramlet rett ned i møkkakjelleren.

Jeg ble helt paff, med en gang, men fikk spurt ei jente, i den Grunerløkka-klassen, (som også stod like ved da), om det ikke var en gutt, som falt ned der.

'Jo', sa hu jenta.

Og plutselig, (før vi fikk sagt fra til noen lærer, for det var ingen lærere akkurat der vi stod), så kom han gutten opp igjen, fra møkkakjelleren, og løp som søren, rett i dusjen, (fikk jeg høre etterpå).

Så sånn var det.

Men jeg vet ikke om hvor dyp den møkkakjelleren var.

Det hadde jeg ikke lyst til å finne ut, for å si det sånn.

Men men.

Den siste kvelden, som jeg var der.

(Jeg skulle nemlig dra derfra tidligere, for Haldis sin eldste sønn, Viggo Snoghøj, skulle være med i nordisk mesterskap, i bodybuilding, i København, på slutten av den uka, som klassen min skulle til Barnas Gård.

Og jeg hadde fått mast meg til det, fra faren min og lærer Allum, at jeg skulle få være med på Danmarksturen også.

Men men).

Men den siste kvelden, som jeg var der da.

Så var det to jenter, fra Grunerløkka-klassen, som kledde seg helt nakne.

Og de stod i dusjen, uten at gardinene var trekt for, og de løp også rundt i gangen der.

Lyset var på, i bygningen de bodde i.

(Jentebygningen, het det kanskje).

Så de ungene, som var ute, de kunne jo se de nakne jentene, veldig godt da.

De hadde begge allerede fått hår på fitta, (som man vel sier), husker jeg, (enda de bare gikk i begynnelsen av 6. klasse).

Lærer Allum, (fra Sand), så det her, husker jeg, og sa at det ikke var bra da.

Så han fikk vel kanskje stoppa de jentene, som løp nakne fram og tilbake der, på en eller annen måte.

Hva vet jeg.

Det var ihvertfall litt av et show, (sånn som jeg husker at jeg opplevde det, som gutt ihvertfall), det er helt sikkert.

Lærer Allum hadde også arrangert 'kyss, klapp og klem', (eller hva det heter), dagen før dette vel.

Og jeg ble klappa på et par ganger, ihvertfall.

Av noen Oslo-jenter vel.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Så på fredagen, (var det vel), så var Allum sur på meg.

For vi skulle på noe orientering, (eller noe).

Og Allum sa at jeg måtte løpe ut i skogen, og orientere, eller noe, da.

Men jeg sa 'nei'.

Også sa Allum, (som var litt gammeldags vel).

'Hvorfor ikke det'.

Jo, for jeg hadde sett bilen, til faren min, (den svære amerikanske stasjonsvognen), som kom kjørende, på gårdsveien, opp til gården da.

For jeg fulgte med på om faren min og dem dukka opp der da.

Men det gjorde ikke Allum, han hadde kanskje glemt det, at jeg skulle dra derfra en dag eller to tidligere.

Det er mulig.

Men men.

Så dukka faren min opp der da.

Og den amerikanske stasjonsvogna, den hadde jo plass til mange folk.

Det var to eller tre, som kunne sitte foran.

Og så tre eller fire, som kunne sitte i baksetet.

Men så var det også plass til tre unger, i en sofagruppe, helt bakerst, i lastedelen, av bilen.

Så de som satt i bilen.

Det var vel faren min, Haldis, Jan Snoghøj, Erik Thorhallsson, Grande muligens, (en bodybuilder fra Bergeråsen), Pia og Christell da.

Noe sånt.

Så vi satt vel litt trangt, i baksetet der muligens.

(Jeg mener å huske at jeg satt der).

Og så satt vel Pia og Christell aleine bakerst kanskje.

Noe sånt.

Også kjørte vi fra Barnas Gård da.

Hvor alle ungene skulle være fram til søndag, eller noe vel.

Og det her var vel fredag, tror jeg.

Hvis ikke det var torsdag.

Det er mulig.

Vi kom fram til Danmark.

Og jeg husker at jeg skulle pisse på veien, og da bare sa jeg det, i bilen at 'jeg skal bare lette litt på trykket'.

Som jeg hadde hørt at noen hadde sagt en gang.

Og da lo Jan Snoghøj vel, og de kamerata hans, som var en god del eldre enn meg da.

Sånn som jeg husker det.

Men men.

På fredagen, (var det vel), så husker jeg at vi var i en hall, i København, og så på bodybuilding-konkurranse da.

En kvinnelig bodybuilder, var så groggy, at hun måtte hjelpes av scenen, husker jeg.

Så det var visst noe med doping, har jeg sett senere, i et TV-program, på svensk TV vel.

Christell, Pia og jeg, vi satt på med Viggo Snoghøj, på vei tilbake til hans leilighet, i Køge, (hvor vi bodde, under oppholdet).

Viggo var sammen med en dansk flyvertinne, som het Greta, husker jeg.

De bodde i en leilighet i Køge sentrum da.

Viggo ble tatt igjen, av en politimann, på motorsykkel, på motorveien mellom København og Køge.

Viggo fikk så en fartsbot, av politimanne, husker jeg.

Men men.

Haldis ble sur, da jeg fortalte det høyt, at Viggo hadde fått fartsbot, husker jeg.

Så Viggo fikk kanskje en del penger av Haldis.

Det er mulig.

Men men.

Vi dro på et supermarked, der nede, husker jeg.

Og faren min kjøpte en type cola de hadde der, til meg, (når jeg maste vel), som het 'Cola uden farve'.

Noe sånt.

Og vi dro i videobutikken.

Og faren min ble så overrasket over at de hadde så mange pornofilmer der.

(Det hadde de ikke i Norge, for å si det sånn, i videobutikken).

De tyske pornofilmene var de beste, sa Viggo, og så valgte han ut en for faren min da.

Han leide også en film, som het 'the Thing', samtidig, husker jeg.

(Dette var kanskje på lørdag formiddag).

For det skulle være gallamiddag, eller noe sånt, på lørdagen.

Og da ville vinnerne bli kjent.

Så på lørdagen så fikk ikke Pia, Christell og jeg, være med, inn til København.

viggo hadde en nabojente, som var 13-14 år, (altså et par år eldre enn meg da).

Dette var en veldig vakker og lyshåret danske jente.

Jeg ble jo rimelig skuffet, siden vi ikke fikk være med, på¨den siste konkurransen, (eller hva det var), i nordisk mesterskap, i bodybuilding da.

Vi så the Thing, som var en veldig bra skrekkfilm, husker jeg.

Det var noen norske forskere, som hadde funnet et slags monster, på en polekspedisjon, eller noe.

(Selv om filmen var amerikansk da).

Så det syntes vi var artig, husker jeg, at det var noen norske med.

Selv om de ble drept av monsterne da.

Men men.

Så ble det litt kjedelig, etter skrekkfilmen.

Og jeg måtte masse kjempelenge, på hu danske barnevakten, før vi fikk lov å se på pornofilmen også.

Det var en skikkelig sexy dame, som dansa rundt en sånn strippestang, mens noen soldater, (eller noe), runka, mens de så på henne, eller noe.

(En svær neger, eller noe, vel).

Vi fikk ikke se på hele filmen, tror jeg.

Vi fikk bare lov å se de første minuttene, sånn som jeg husker der.

Men jeg hadde kanskje de nakne Grunerløkka-jentene, fra leirskolen, i bakhodet.

Så det var kanskje derfor at jeg var så hypp på å se pornofilm.

Hvem vet.

Christell og Pia, de satt pent i sofaen, og de ville også se pornofilm, (sånn som jeg husker det).

Så det var oss tre, mot barnevakten da.

Så sånn var det.

Etter pornofilmen, så ville barnevakt-jenta, prate med meg, (eller noe), inne på badet.

Hu dro meg ihvertfall inn på badet.

Men hva hu ville der, det vet jeg ikke.

Jeg var veldig sent, i puberteten, og fikk ikke hår på tissen, (som man vel sier), før den sommeren jeg fylte 17 år, husker jeg.

Og dette var jo like etter at jeg fylte 12 år.

Og noen av gutta i klassen min, (sånn som han Steinar vel, som egentlig hadde slutta i klassen vår, men var med på leirskolen), de hadde jo hår på tissen, allerede i 6. klasse.

Så jeg var minst fem år seinere, i puberteten, enn de i klassen min, som var først i puberteten da.

Og jeg hadde alltid pleid å være den, i klassen, som var først i alt liksom.

Jeg var liksom klassens 'racer', når det gjaldt å bli fort ferdig med matte-oppgaver, og sånn.

Så jeg syntes at det var skikkelig flaut, å være så sein, med å komme i puberteten.

Så å vise fram tissen min, uten hår, til noen jenter.

Det var det siste jeg ville, for å si det sånn.

Så jeg hadde ikke noe sex i tankene, med hu pene barnevakt-jenta, i Danmark.

Men hva hu hadde i tankene, det veit jeg ikke.

Hu dro meg inn på badet der, av en eller annen grunn, husker jeg.

Men hvorfor, det skjønner jeg ikke.

Viggo vant gullmedalje, i Nordisk Mesterskap, for juniorer, det året.

Og han representerte vel Norge, tror jeg, selv om faren hans er dansk, og han bodde i Danmark, med dansk kone.

Så senere, så representerte Viggo Danmark, husker jeg.

Viggo kjefta på faren min, for at jeg hadde gjort noe galt, på søndagen.

Jeg hadde visst fått hu pene barnepike-jenta, til å gjøre noe galt.

Uten at jeg skjønner hva det kan ha vært.

Men det er kanskje noen andre som skjønner det.

Det er mulig.

På vei hjem, så skulle vi gjennom tollen, i Sverige vel.

Og da viste noen i bilen, bodybuilder-muskler, til noen tollere.

Og faren min lo.

Vi ble ikke stoppa, så det gikk visst greit.

Vi gjorde visst noe galt, skjønte jeg, på faren min og dem da.

Så vi hadde kanskje for mye sprit i bilen, det er mulig.

Sofagruppen bak i bilen, var vel egentlig ikke lov å bruke, heller.

Men men.

For bilen var registrert som stasjonsvogn og ikke minibuss da.

Så sånn var det.

Så faren min skulle egenltig ha sveisa, eller noe, sånn at den sofagruppen ikke kunne bli brukt.

Men tollerne i Sandvika var vel joviale, eller noe, da.

Det er mulig.

Men men.

Da jeg kom på skolen, neste uke, så sa Ronald Lund det, at de hadde fått så mye godt godteri, og sånn, på Barnas Gård, på lørdagen vel.

Noe sånt.

Så jeg ble litt misunnelig, husker jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Våren etter, så skulle vi ha fest, sammen med den Grunerløkka-klassen, på Berger skole.

Vi skulle ha dansekonkurranse, i gymsalen.

Og i klasserommet vårt, (som var i musikk-klasserommet, det siste året).

Det var en skyvedør, mellom klasserommet vårt og gymsalen, så det ble et stort festlokale da, (eller hva man skal si).

Vi satt ved bordene der, husker jeg.

Og ei jeg ble såvidt kjent med, på Barnas Gård, hu hadde vært på Halv-Sju, eller Midt i Smørøyet, eller noe, i mellomtiden.

Og jeg tok opp masse, med videoen til faren min.

Så jeg hadde vel tatt opp hu også tror jeg.

Så hu var jo nesten som en stjerne, i gjengen vår, på Nedre.

(Det var Christell, Pia, Gry Stenberg, Tom-Ivar Myrberg og meg).

Ihvertfall Tom-Ivar og meg, vi huska henne godt.

Og hu brunetta, var hu vel, hu ville sitte ved siden av meg, husker jeg, på festen på skolen vår da.

Men hu sa noen negative kommentarer, om meg, siden jeg hadde tatt med det elektroniske spillet, som jeg hadde tatt med, på Barnas Gård.

'Hvem er det som tar med spill på klassefest da', (eller noe), sa hu.

Men men.

Så jeg snakket ikke mye med henne, for å si det sånn.

Men Tom-Ivar, han hadde driti seg ut.

For han sa til meg, (og Christell og Pia, og mange fler vel), at han hadde klina, med hu lave mørkhåra, fra Grunerløkka.

Og det visste vel hele klassen.

Så Tom-Ivar hadde ikke lyst til å dra på klassefesten.

Han var skikkelig redd, eller ihvertfall flau.

Men jeg fikk overtalt han.

Men på veien opp til Berger skole, (der hvor faren min hadde kjørt, med firehjulsdrevet bil, langt på utsiden av veien, sånn at det ble hjulspor, langt opp på en haug der, på skoleveien vår).

Så så Tom-Ivar, 3-4 biler, som kom kjørende, på rekke og rad da.

'Der kommer dem', sa Tom-Ivar, og ble enda reddere da.

(Eller flauere).

Men jeg fikk han med dit, (han hørte kanskje litt for mye på meg, det var liksom meg som var lederen, kan man vel si, i den gjengen vår og kanskje. Det er mulig).

Og på festen, så ville ingen prate med han da.

For da kunne hu lave, mørkhåra, hu kunne avkrefte det, at Tom-Ivar hadde vært sammen med henne da.

(Var det vel, som det var snakk om.

Men men).

Jeg var liksom klassens 'musikksjef', siden faren min hadde lært meg stereoanlegget hans.

Så jeg hadde tatt opp den 'on the Ritz'-sangen, som var så populær, våren 1983 vel.

Fra ti i skuddet da.

Jeg hadde vel bare tatt opp den sangen, for folk sa at den var så kul da.

Men men.

Og damene som var med i dansekonkurransen.

De sa at det var greit.

(Noen Oslo-jenter vel).

Så de bare dansa til den samme sangen flere ganger da.

Så sånn var det.

Men men.

Så de var ikke så vanskelige å ha med å gjøre, egentlig, de jentene fra Grunerløkka.

Men men.

De jentene fra Berger, var egentlig stillere, vil jeg si.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Men det ble kanskje litt mye for meg, på den festen.

For jeg hadde Tom-Ivar, som jeg liksom skulle beskytte litt, siden han hadde driti seg ut da, og nok ble prata dritt om, siden han hadde jugi, om hu lave jenta, med det mørke håret.

(Men hu så litt sånn rart på meg og, på bussen, når vi skulle kjøre fra Grunerløkka og til Barnas Gård, mener jeg å huske.

Så jeg skjønner det egentlig litt, hvis Tom-Ivar fantaserte litt, om hu jenta.

Men men).

Så sånn var det.

Også var det hu 'Halv-Sju-jenta', som jeg liksom skulle prøve å sjarmere da.

Men jeg ble kanskje litt sånn 'star-struck', av henne, siden hu hadde vært på Midt i Smørøye da, (eller hva det var igjen).

Så sånn var det.

Også skulle jeg samtidig ha ansvaret for musikken til dansekonkurransen.

Og jeg hadde jo bare tatt med en sang, så det med Tom-Ivar ødela kanskje litt av konsentrasjonen min, at han grua seg så fælt, til den her klassefesten da.

Det er mulig.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så jeg var litt stressa, på den festen, tror jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Faren vår, Pia og jeg, var også på en annen Danmarkstur, jula 1982, må det vel ha vært.

Faren min hadde vært på en møbelmesse, på Sjølyst, eller Infor-Rama, eller noe, og hadde fått en ny sofa.

Jeg tror han fikk den nye sofaen gratis, mot å kjøre ned til Danmark, til en konkurrerende møbelfabrikk der, med en av stolene.

Det var en tre-fire seter sofa, og tre stoler.

Men den ene stolen, den kjørte vi ned med til Danmark da, faren min, søstera mi og jeg, i juleferien 1982 da.

(Hvis jeg ikke tar helt feil, så var det den jula).

Pia må nok isåfall ha flytta til Berger, tidligere i 1982, vil jeg tippe på.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Vi kjørte vel faren min sin amerikanske stasjonsvogn igjen, vil jeg tippe på.

Den sofaen var trekt med lyseblå tøy, og det var ingen skarpe kanter på den, så det var derfor jeg begynte å sove i stua, som jeg skreiv om ovenfor vel.

Fordi den sofaen var så god å ligge på, med avrundede ender, osv.

Så sånn var det.

Så derfor var litt misfornøyd, med sofaen, som jeg hadde, da jeg bodde i Leather Lane, i Liverpool, fra 2006 til 2011.

For den var bare en to-seter, og den jeg hadde i Leirfaret 4B, det var ihvertfall en tre-seter.

Så man kunne ligge med bena ut på den, (ihvertfall da jeg var sånn 12-13-14 år da. Jeg var vel 1.70 høy i 7. klasse, hvis jeg husker riktig. Men men).

Og å ligge og sove i en sånn to-seter, det er ikke så artig, for da får man ikke strekt ut beina, og må ligge med de i høyden da.

Så beina får vel kanskje for lite blod og.

Så sånn er nok det.

Men men.

Så hvis jeg skal kjøpe meg en sofa selv en gang, og har en del penger, så blir ihvertfall ikke det en to-seter, for å si det sånn.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn er det.

Vi kjørte vel med Larvik Line sin ferje, Petter Wessel, fra Norge til Jylland da.

Faren vår tok en stopp, i Aalborg, hvor vi leide inn på et hotell da.

Det var bordtennisbord der, husker jeg, og jeg fikk såvidt med Pia, for å spille litt bordtennis.

Faren vår tok oss med, for å kjøpe burgere, var det vel.

Og noen horer, var det vel, stod i burgersjappa da, som kanskje var i Jomfru Anes gate, eller noe.

(En kjent gate i Aalborg).

Faren vår ble borte, i flere timer, den kvelden, (han løp kanskje etter de horene. Hvem vet).

Så det var da jeg dro med Pia for å spille bordtennis, nede i kjelleren der, var det vel.

Og de hadde også et veldig artig bad der, gjorde vel Pia meg oppmerksom på.

Det badet så nesten ut som et boblebad, men det var ikke et boblebad.

Men det var et ekstra stort badekar, med plass til to personer kanskje.

Men jeg prøvde det badekaret da, og det var vel ikke så spesielt.

Men jeg fikk tatt meg et bad ihvertfall.

Mens Pia så på TV vel, eller noe.

Og faren min var vel ute og fløy etter de horene som hang i den burgersjappa, vil jeg vel kanskje tippe på.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Dagen etter, så kjørte vi ned mot Randers, tror jeg.

Vi tok inn på et hotell der og.

Der hadde de et juletre, som det lå uåpnede gaver under.

Fra kommunen til hotellet, (ellet noe), stod det på de, husker jeg.

Men jeg skjønte ikke hvorfor ingen hadde åpnet de gavene.

Det var vel også på denne ferien, at Pia og jeg spilte på en enarmet banditt, på en kro.

Det var mine poletter vel, (eller om det var 25-øringer), som jeg hadde hatt med ned til Danmark, tror jeg, kanskje fra Køge-turen, høsten før.

Og så sa jeg til Pia, at du kan spille med mine penger, og så deler vi det, hvis du vinner.

Noe sånt.

Også vant Pia 200 kroner, eller noe, i danske 25-øringer og poletter da.

Så vi sleit vel hele den Danmarksturen, med å bruke opp de polettene igjen.

Dette var nord i Danmark, på en veikro, hvor vi stoppet for å spise middag, før vi kom til Aalborg da.

Bare noe jeg tenkte på.

Vi var jo også på den fabrikken da, ved Randers vel.

Fabrikkeieren, han hadde to sønner, som Pia og jeg, ble satt til å leke med.

Danmark hadde fått TV2 mener jeg.

For de guttene hadde et helt loft, hvor de kunne leke da, mens fedrene våre diskuterte business vel, nedenunder da.

Og de hadde TV der, og jeg så at Danmark hadde fått TV2, (hvis jeg ikke husker helt feil).

(Dette var vel i 1982, som tidligere skrevet).

Disse to guttene, de spurte meg da, om jeg ville spille 'chess'.

For de hadde fått chess til jul da, (vil jeg tippe på ihvertfall, siden de sa 'chess' og ikke 'sjakk', eller 'skakk', eller hva de sier i Danmark).

Så vi spilte chess da, (jeg hadde jo sjakk som valgfag, et år, på Berger skole, og Pia kunne vel også spille sjakk, tror jeg. Ihverfall så lærte bestefar Johannes Pia og meg, å spille sjakk, da vi var små, og bodde hos mora vår, i Larvik da. Og Pia og jeg hadde også spilt sjakk, på biblioteket i Larvik, (som da lå ved siden av Munken kino), like etter at vi flyttet til Jegersborggate, det vil si i skoleåret 1978/79, altså drøye fire år tidligere vel. Så sånn var det).

Den møbelfabrikken, på Jylland, kunne kanskje minne litt om møbelfabrikken til farfaren min, Strømm Trevare, på Sand.

Men med noen små forskjeller da.

De danskene hadde det sånn, at de kunne gå gjennom en slags gang, (uten å behøve å gå utendørs), også kom de inn i fabrikken da.

(De to danske guttene viste Pia og meg fabrikken da, mens fedrene våre fremdeles satt og snakket business vel, i stua deres, i første etasjen, i huset deres da).

De to danske guttene, de forklarte meg, (og Pia da), at faren deres, hadde strømlinjeformet verkstedet deres.

(Dette var de ganske stolte av da.

Og det hørtes smart ut for meg og, må jeg innrømme).

Faren deres hadde gjort det sånn, at de fikk materialene inn på en side av fabrikken.

Også stod maskinene sånn at de ferdige møblene, de kom ut, på den andre siden av fabrikken.

Så det ble ikke så mye flytting, av elementer osv., fram og tilbake da.

Så det syntes jeg hørtes smart ut.

Sånn var det jo ikke på Strømm Trevare, for eksempel.

Der tok de materialene inn av den samme lagerporten, som de ferdige møblene ble levert ut av.

Så man kan si mye rart om dansker.

De klarer ikke å si 'sjakk', men å strømlinjeforme møbelproduksjon, det er de visst flinke til.

Selv om det vel kanskje var industrispionasje, (hvis man kan kalle det det), det som faren min og han faren til de to guttene drev med.

For de danskene, de skulle jo da ta fra hverandre, den stolen, som vi hadde med da.

Og studere hvordan konkurrenten deres lagde stolen da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg mener også å huske det, at på hjemveien, så var vi innom en kro, i Fredrikshavn Sentrum.

(For danskebåtene pleide å gå til Fredrikshavn, og ikke Hirtshals, på den her tiden.

Av en eller annen grunn.

Men men).

Og i den kroa, så fikk Pia og jeg brukt opp de siste polettene vel, som vi vant, på den enarmede banditten, i den veikroa, som vi spiste i, når vi kjørte nedover til Randers da.

(Jeg husker ikke helt sikkert, om det var Randers.

Men det var et sted på Øst-Jylland, ihvertfall, (der hvor vi leverte den stolen da), det mener jeg å huske sikkert.

Men men.

Så sånn var det.

Og jeg husker også det nå, at vi var innom Aalborg, også på tilbakeveien.

Og da var vi innom en databutikk, som de hadde der.

For jeg hadde fått VIC-20 datamaskin, av faren min, sommeren før.

I en databutikk i Vika, i Oslo vel.

(Like ved der jeg gikk på Ingeniørhøgskolen, drøye 20 år seinere vel).

Men jeg ringte den databutikken, flere ganger, for å høre om de hadde fått inn kassettspiller, til den.

For det fulgte ikke med lagringsmedium, med den VIC-20-maskinen.

Så jeg måtte punche inn mange datalinjer, i programmeringsspråket Basic, for å kunne ha noe artig, med den maskinen.

Men når strømmen ble skrudd av, på den datamskinen, så måtte man skrive inn linjene igjen da.

(Sånne dataspill-programmer, de stod i noen datablader, som man kunne kjøpe i Narvesen.

Det var snakk om enkle spill da, på 10-20-30 linjer, og oppover da.

Og i en lærebok i Basic-programmering, som fulgte med datamaskinen, så stod det også listet mange spill, som man kunne taste inn da.

Og jeg leste også i den boken da, som fulgte med.

For datamaskiner, det var veldig kult, sommeren 1982 da.

For å si det sånn.

Og faren min mente det, at jeg burde lære data da.

Så sånn var det.

Men det var meningen at man skulle ha en kassettspiller, som passet til VIC-20.

Og på den så kunne man lagre dataspill, sånn at man slapp å punche inn de samme linjene, for hver gang man slo på maskinen.

Men jeg ble etterhvert ganske rask da, på å punche inn datakode.

Siden jeg ikke hadde kassettspiller, (for den databutikken i Vika, som jeg ringte til mange ganger, (høsten 1982, var det vel), de var alltid utsolgt da.

Men men).

Og jeg lærte jeg meg litt Basic, fra den læreboken og.

Så etterhvert, så lagde jeg egne, enkle spill da, i Basic.

Som kronespill og alarmklokke, mm.

(Krona gikk veldig, veldig hakkete, på det kronespillet, som jeg lagde.

Men den alarmen virka, husker jeg, og TV-en bråka skikkelig, og skjermen blinket da, når klokka var så mye, at jeg skulle stå opp da.

Når jeg sov på sofaen da, i stua).

Så sånn var det.

Men men.

Men i Aalborg, så hadde de den kassettspilleren på lager, i en databutikk da.

Selv om den vel kostet drøye hundre kroner mer enn i Norge.

(Den kostet vel 590 danske kroner, eller noe, tror jeg, i 1982, mens i Norge, så kosta den kassettspilleren fire hundre og noe vel.

Men de danske kronene var kanskje mindre verdt, på den tiden.

Det er mulig.

Det husker jeg ikke helt nøyaktig.

Men men).

Jeg fikk ihvertfall den kassettspilleren av faren min da.

Noe som jeg syntes var artig.

Og de hadde også veldig mye artig fyrverkeri, (som jeg fikk lov å kjøpe der nede. De var ikke så strenge på sånt i Danmark, de solgte til og med vin, i godtebutikker og sånn, husker jeg. Men men).

Så jeg kjøpte noe artig fyrverkeri, som het heksehyl da.

Og som var ganske billige.

Man skulle bare tenne på en lunte, og så kom det et forferdelig hyl da.

Noe tolvåringer vel syntes var artig da.

Selv om kanskje ikke søstera mi syntes at de var så artige.

Det er mulig.

De hadde også en annen type morsomt fyrverkeri der, husker jeg, (dette var jo i romjula, hvis jeg ikke husker helt feil), som var artig.

Og det var noen sånne 'snurrer'.

De tente man på, også snurra et sånt hjul rundt og rundt, på bakken.

Disse kjøpte jeg vel enda fler av, tror jeg, og jeg hadde vel med noen av de tilbake til Norge, tror jeg.

Det var vel litt snø i Aalborg, mener jeg å huske, så man kunne liksom putte fyrverkeri i snøen der da, (såvidt), hvis jeg ikke husker helt feil.

Men disse hjulene, de skulle man plassere et sted det var snøfritt da.

Også snurra de rundt og rundt ganske lenge da, mens de føyk gnister ut på sida av dem da.

Og de kosta vel kanskje en krone, eller enda mindre.

Noe sånt.

Og da kunne man også tuppe til de hjulene da, mens de snurra, og da føyk de bortover, (mener jeg å huske), og begynte å snurre videre, mange meter bortenfor da.

Så jeg tror ikke at Danmark var det værste stedet, som man kunne være, i romjula, hvis man var tolv år da, på 80-tallet.

Det tror jeg nok ikke.

Ihvertfall ikke hvis man hadde litt lommepenger.

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

På fotballen, så var vi med i en turnering, oppe i Kongsberg, mener jeg å huske.

Jeg fikk en pin, for å være med, i den konkurransen da.

Jeg satt på med Ole og dem, tilbake til Berger da.

Og da vi kom til Leirfaret, så spurte Ole Christian Skjellsbekk meg, (husker jeg), mens han satt ved siden av faren sin, foran i bilen da.

Om det ikke var fælt å bo alene.

(Noe sånt).

Jeg ville ikke være pysete, så jeg sa at det var det ikke.

Men jeg klagde, for jeg fant ikke den pin-en, som vi fikk, i Kongsberg, for å være med i den cupen da.

Så det var litt ergelig, husker jeg.

Vi satte vel på lyset, bak i bilen der og, men jeg fant likevel ikke den pin-en.

Og jeg fikk ikke noe pin, av Ole og dem, seinere.

Så de fant vel ikke den, i bilen sin, tror jeg.

Men det var vel Geir Arne Jørgensen, (tror jeg), som satt bak i den bilen, sammen med meg.

Og som ble sluppet av på Sand da, der de bodde, i en ganske liten hytte, (enda de var to foreldre og tre unger vel. Geir Arne hadde to yngre tvillingsøsken vel, en gutt og en jente vel. Men men), i den gårdsveien, ned mot forsamlingshuset Snippen der da.

Faren min advarte jo Ågot mot at jeg ikke burde leke med Geir Arne Jørgensen, husker jeg.

Så det var vel antagelig han som hadde rappa den pin-en da.

Kanskje han hadde luska hånda si bort til mine ting der, i mørket, i bilen.

Hvem vet.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Vi hadde klassefest, hvert år, hos forskjellige elever da.

Jeg lurer på om vi hadde klassefest hos Ulf Havmo, en gang.

Jeg husker ihvertfall det, at jeg spilte på et piano, i den delen av Havnehagen, en gang.

Men jeg fikk vel litt klager, tror jeg, for at jeg spilte for høyt, eller noe.

Men men.

En klassefest, var hos Espen Melheim og dem, litt lenger ned i Havnehagen da.

Og der syntes jeg at de hadde rydda og organisert hele huset, så fint og ordentlig, må man vel si.

Så jeg ble imponert over at de holdt huset sitt så fint og ryddig, må jeg si.

(Dette her var vel kanskje i femte klasse, eller noe, da.

Men men).

Og hver høst, så visste aldri hverken Ågot eller faren min, noe om når skolen begynte.

Var det 15. august eller 20. august liksom.

Så da syntes jeg, at jeg kunne ringe Espen Melheim og dem da, siden jeg hadde på klassefest hos dem, og dem hadde så det så ryddig og ordentlig liksom, i huset sitt da.

Så nesten hver august, så pleide jeg å ringe mora til Espen Melheim da, for å spørre når skolen begynte.

(Mens jeg gikk på barne og ungdomsskolen da.

Så sånn var det).

Og et år, så skulle vi sykle, fra ungdomsskolen i Svelvik, og så til Nesbygda, og så tilbake til ungdomsskolen.

Og da hadde noen vel stjålet den Apache-sykkelen, som jeg fikk av bestefar Johannes, i 1978 da, når jeg bodde i Jegersborggate.

Og racersykkelen til faren min, den virka ikke.

Og faren min sa det, at jeg måtte fikse den sykkelen, (som stod i uteboden, i Leirfaret 4B), selv.

Men det var noe med giret, som var ødelagt, så jeg klarte ikke å fikse det.

Den sykkelen var skikkelig proff, på den måten, at den sykkelen ikke hadde skjermer, over hjulene, så det var en skikkelig proff sykkel, som faren min hadde kjøpt, da han ble medlem av en sykkelklubb da, våren 1980 vel, (men han var bare med å syklet der, i et par måneder vel. Men men).

Men da sa Espen Melheim det, at jeg kunne låne racersykkelen til faren hans, (som var i Heimevernet forresten, husker jeg. Det var kjent på Nedre, at han hadde AG3 hjemme, selv om det ikke var sånn, at vi fikk se det maskingeværet, da vi var på klassefest der, eller noe. Men det var noen unger som fortalte meg det her da, at han var i HV. Men men).

Så jeg sykla på racersykkelen til faren til Espen Melheim da, (uten at jeg husker hvordan vi fikk med oss de syklene til Svelvik. Vi tok de kanskje med på bussen? Hm).

Og jeg var ikke vant, med å sykle på en racersykkel, med cirka ti gir da.

Jeg var ikke vant til å ha gir på sykkelen, for å si det sånn.

(Selv om vel kanskje Frode Kølner hadde en sykkel, i Larvik, med 2-3 gir på kanskje.

Det er mulig.

En blåfarget sykkel vel.

Selv om det ikke var racersykkel.

Men men).

Så sånn var det.

Så jeg knota med giringa da, og det gikk ikke så fort.

Så Ulf Havmo, som syklet på en mer gammeldags sykkel.

Han tok meg igjen da, og skrøyt fælt, til alle som ville høre, at han hadde sykla fortere enn meg, selv om jeg hadde racersykkel da.

Så sånn var det.

Men men.

Men det løpet, det var egentlig på 'idealtid', som lærerende kalte det.

Og vinneren, det ble Tone Heidi Bergum, (ei med rødt hår), i klassen vår da.

Ei som kanskje var den stilleste jenta i klassen.

Noe sånt.

Og som ikke var så veldig populær blant gutta i klassen.

Selv om jeg hørte det, noen år seinere, mens jeg gikk på videregående vel, at en kar, hadde tatt jomfrudommen til Tone Heidi Bergum og Vidis Tysnes, (lillesøstera til Sissel Tysnes, i klassen min), på den samme kvelden da. Så sånn var det. Men men.

Så det er mulig at det var jeg som sykla nærmest idealtid, av Ulf Havmo og meg.

Men han mente kanskje likevel at jeg var 'driti ut' da.

Hva vet jeg.

Han tok det her med syklinga litt vel nøye, syntes jeg.

Vi spilte jo egentlig fotball vi da, og pleide ikke å være med på noe organisert sykling.

Mne men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

I sjette klasse, så hadde vi klassefest, hos Erland Borgen, på Øvre.

Erland var sønn av rektor Borgen, og vår tidligere klasseforstander, Sissel, (eller Sidsel), Borgen.

Men ingen av foreldrene til Erland, var hjemme.

Jeg var jo nesten klassens 'musikksjef', siden jeg var mye i Drammen, med faren min, og jeg hadde kjøpt noen singler selv, allerede i fjerde-femte klasse vel, på Lyche platebar da, i Gågata, i Drammen.

Den første singelen jeg kjøpte, det var Jannicke, med 'Svake mennesker', husker jeg, etter å ha sett den på TV.

Og jeg kjøpte også en annen singel, året etter vel, som var Jan Teigen, med 'Ja', (en sang fra Grand Prix, et år da, i 1981 kanskje, eller noe).

Og Erland Borgen lånte vel disse singlene av meg, tror jeg, i sjette klasse vel.

Uten at jeg vet det, om hvordan han kunne vite det, at jeg hadde kjøpt disse singlene.

Men men.

Jeg fikk også lov av faren min, å være medlem av en plateklubb.

Så jeg fikk plater i posten, når jeg glemte å avbestille.

Og man fikk også velkomstgaver, i disse plateklubbene, så jeg hadde en del LP-er.

Klassikere av Beatles og Beach Boys, blant annet, husker jeg.

Og Casino Steel og the Kids, osv.

Men men.

Og faren min lærte meg å ta opp fra radio, på stereoanlegget hans, som han hadde fra før jeg flyttet til Berger.

Så jeg tok opp fra 'Ti i skuddet', et radioprogram, på NRK, som spilte de mest populære popsangene, som ungdom kunne stemme på da, om de likte eller ikke, i et platestudio, i Oslo vel.

Så sånn var det.

Så jeg hadde tatt opp en sang, med Prima Vera, som het 'De gærne har det godt'.

Og da klikka alle i klassen min.

De hoppa opp og ned, i sofaen til Erland Borgen og dem, og skreik ut den sangen.

Når Erland spilte den sangen, på stereoanlegget, i stua dems da.

(For eksempel, så var Sten Rune i klassen helt med, og så helt gæern ut, husker jeg, mens den sangen var på.

Som de spilte om og om igjen, på 'full guffe' da.

Men men).

Så jeg følte meg litt som en voksen, som måtte være på en fest, sammen med masse unger, må jeg innrømme.

Men men.

Den sangen fikk ikke meg til å 'ta av', for å si det sånn.

Men det var kanskje fordi, at de andre ikke var vant til å være alene hjemme.

Mens jeg hadde bodd alene hjemme, allerede fra slutten av tredje klasse, cirka tre år før det her da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På Berger, så begynte forresten folka i vår klasse, å si 'er du helt fjern eller?'.

Istedet for 'er du dust', eller lignende.

Det var fordi, at den klassen, fra Grunerløkka, som vi var på Barnas Gård sammen med.

De sa 'fjern' hele tida da.

Så etter den leirskole-turen, så begynte vel mange på Bergeråsen også å si 'fjern', mener jeg.

Hvis jeg ikke husker helt feil.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

I sjette klasse, så hadde forresten Tom-Ivar Myrberg og meg, et valgfag, som jeg fikk med Tom-Ivar på å velge, siden jeg var rimelig lei av skolen da.

Så sånn var det.

Det valgfaget, det var husarbeid.

Man kunne hjelpe noen å rydde i heimen.

Kanskje mest eldre vel.

Jeg burde kanskje ha valgt husarbeid, i 'min' egen leilighet.

Men så langt tenkte jeg ikke.¨¨¨¨¨

Så jeg fikk med Tom-Ivar, på å gjøre husarbeid, for Ågot, borte på Sand.

Dette faget var to timer i uka vel.

Og den ene av oss, måtte vaske gulvet, på kjøkkenet, til Ågot.

Og den andre måtte støvsuge der.

Dette byttet vi på, annenhver uke.

En gang, som vi holdt på å drive med husarbeid der, borte hos Ågot.

Så hadde rektor Borgen, (tror jeg det var), fått Svelvik-avisa, til å lage en reportasje om det valgfaget da.

Så Svelvik-avisa, (som har hett forskjellige navn, opp gjennom tidende. Så om den avisa het Svelviks Tidende eller Svelvik Nytt, på den her tida, det husker jeg ikke. Men men), dem klinte et stort bilde av meg, med vaskeklut, (mens jeg gikk i sjette klasse da), øverst på førstesida.

Og Tom-Ivar som støvsugde, han kom nederst på førstesida.

(Hvis jeg husker riktig).

Så det var rimelig flaut, husker jeg, å måtte være på forsida av lokalavisa, med vaskefille, osv., en uke da.

Det var ikke så tøft liksom, for gutter som gikk i sjette klasse, osv.

Jeg valgte jo det valgfaget, fordi at jeg var litt skolelei, og ville slippe unna et par skoletimer da, sammen med trøtte og kjedelige lærere og/eller elever.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Så tenkte jeg vel at Tom-Ivar og jeg ville få mye cola og godteri da, av Ågot, hvis vi gjorde det her da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Tom-Ivar kom jo mye før i puberteten, enn meg.

En gang, da TOm-Ivar og jeg, var på besøk hos Haldis og dem, og satt og så på TV, i stua hennes.

Så klagde Tom-Ivar over at det var så varmt i stua til Haldis, at håra han hadde fått på balla, begynte å klø, sa han.

Tom-Ivar ville også vise meg, hvordan sæd så ut.

Så han satt og runka, oppe i leiligheten, i Leirfaret 4B, og skulle liksom vise meg hvordan sæd så ut da, i dassen, eller noe.

Jeg var ikke så interessert vel, jeg hadde vel sikkert sett noen pornofilmer, eller pornoblader, med sæd i, så dette var liksom mer Tom-Ivar sin ide.

Men jeg var ikke så høy i hatten da, siden jeg var så sein i puberteten selv, så jeg turte ikke å be han slutte heller.

Jeg var litt ydmyk da, for når man er sen i puberteten, så får man ofte sent muskler og.

Så det er ikke så artig, for da taper man vel også de fleste slåsskampene, vil jeg si, mens man går på ungdomsskolen, osv.

Men men.

Så sånn var det.

Så selvtilliten min, den fikk seg en alvorlig knekk, ut på 80-tallet, siden jeg var den siste i klassen, (kanskje sammen med Ditlev Castellan vel), som kom i puberteten, og fikk hår på tissen, osv.

(Det var vel ikke før sommeren 1987, (den sommeren jeg fylte 17 år), at jeg kunne si det, at jeg hadde begynt å få mer enn noen dun på tissen.

Så sånn var det).

Men men.

Tom-Ivar var rimelig opptatt av sex, eller hva man skal si, og.

Så en gang, på den her tida, (når vi gikk i sjuende klasse kanskje).

Så skulle vi bade, i Berger-bukta, med fotball-laget, av en eller annen grunn.

Men men.

Og da sa Tom-Ivar det, til meg, mens vi bada, sammen med resten av fotball-laget, at det var så deilig, å 'pule bunnen, av stranda' da.

Noe sånt.

Så Roger Edvartsen, (som var et år eldre enn meg, og som bodde i arbeiderboligene, på Berger, og som alltid pleide å følge nøye med på meg, og kalte meg for 'fingersprikeren', siden jeg sprikte med fingra, (av fryd kanskje vel), når jeg holdt på å score, når vi spilte fotball, på grusbanen, på Berger skole), han slo til igjen.

Han sa at Tom-Ivar og jeg var 'homo', siden vi hadde shortsene våre, nede på knærna da, og stod litt for oss selv, må man vel si.

Men det var bare Tom-Ivar, som hadde lurt meg med, på å prøve å pule sandbunnen, i Bergerbukta der da.

Noe jeg ble med på, siden jeg syntes det var rimelig kjedelig, å bade der.

Christell pleide å dra meg med, for å bade, hver vår/sommer, seinest i juni-måned vel.

Så det var ikke sånn, at jeg syntes den her badinga, i Berger-bukta, (eller Blindsand, heter det vel kanskje), var så artig.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

En gang, noen år seinere, så satt jeg på med noen, til Berger-kafeen vel.

Og da hadde jeg et belte, som var altfor langt, siden jeg var så tynn da, (i tenårene og i begynnelsen av 20-årene).

Så den ytterste delen av beltet, den hang ned foran, for beltet var så langt, at jeg måtte bøye enden av beltet tilbake igjen, (den delen etter beltespennen).

Så da ble tuppen av beltet hengende ned foran da, på buksa mi.

Og da sa Roger Edvartsen, husker jeg, (til en kamerat da. De hang oppe ved Berger-kafeen da, hvor jeg var for å kjøpe noe godteri vel).

At 'jeg trodde det var pikken som han hadde hengende der', (husker jeg at jeg overhørte), mens han gliste/lo da.

Så Roger Edvartsen, han hadde skikkelig 'argusøyer', på meg, vil jeg si.

Han la merke til ting som jeg ikke tenkte på selv engang.

- At jeg sprikte med fingra, i fryd, når jeg fikk en målsjangse, når jeg spilte fotball, på Berger skole.

(Antagelig fordi jeg syntes det var artig å spille fotball der.

På Torstrand skole, i Larvik, hvor jeg gikk før jeg begynte på Berger skole.

Der var det så møljefotball, på en liten asfaltbane, som de hadde der, så der klarte jeg bare å score en gang, i løpet av det drøye året, som jeg gikk der.

Og da begynte dem bare på nytt.

Uten at dem sa noe om hvorfor.

Mens på Berger skole, der scorte jeg flere mål hver måned, vil jeg si.

Man kan vel kanskje si at jeg scorte hver uke og, vil jeg kanskje si.

Jeg scorte på huet der og, husker jeg, i begynnelsen.

Men etterhvert, så ble jeg mindre tøff, husker jeg, og slutta å heade ballen.

Av en eller annen grunn.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men).

- Roger Edvartsen merka også det at jeg hadde for langt belte, og at Tom-Ivar fikk meg med på å tulle, med å knulle havbunnen, i Bergerbukta da.

Så sånn var det.

Så Roger Edvartsen, han trenger nok ikke å begynne med briller, tror jeg.

Han må nok ha hatt best syn av alle i klassen hans, vil jeg nesten tippe på.

Hvis ikke han var over gjennomsnittet interessert i gutter som hadde bodd i Larvik da, av en eller annen grunn.

Eller kanskje bestefaren hans også hadde jobba for Jebsen-familien, og var uvenn med min farfar, da begge bestefedrene jobba for Jebsen?

Hva vet jeg.

Jeg synes ihvertfall det, at han Roger Edvartsen, han var litt vel nærgående, syntes jeg, mot meg.

Andre folk på Berger, de kunne mobbe en, hvis en sa noe dumt.

Men han Roger Edvartsen, han brukte øya mer, enn de andre, på Bergeråsen, vil jeg si, for å finne mobbe-grunner.

Så hva det kom av, det veit jeg ikke.

kanskje han var av en annen kultur, enn de fleste andre på Berger?

Hva vet jeg.

Kanskje han var veldig kristen, eller noe?

Pleier veldig kristne folk, å 'uglese' folk, på den måten?

Hva vet jeg.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men men.

Tom-Ivar, Christell, Gry Stenberg, Pia og meg, vi var jo så godt som en gjeng, vil jeg si.

Jeg ble jo kamerat med TOm-Ivar siden han hadde så ville småbrødre, og siden han var stekere enn meg, så måtte jeg nesten prøve å alliere meg med han.

For jeg fikk ikke lov av Tom-Ivar, til å banke opp lillebroren hans Tore, husker jeg.

Men men.

En gang, så husker jeg det, at Gry Stenberg, Tom-Ivar Myrberg og meg, var oppe på Ulvikfjellet.

Og da, så flørta Tom-Ivar og Gry Stenberg, rimelig mye.

Så Tom-Ivar begynte å rive av Gry genseren hennes, var det vel.

Og da, så stod jeg på den andre sida av Gry, og bare så på da.

Og da Tom-Ivar reiv opp genseren til Gry, så kunne jeg se det, at Gry Stenberg begynte å få litt pupper da, husker jeg.

Så sånn var det.

Men Tom-Ivar så vel ikke det selv, siden han stod bak Gry.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Tom-Ivar og dem flytta jo til Drammen, i syvende klasse, eller noe.

Og jeg husker det, at Gry Stenberg var på besøk hos meg en gang, i Leirfaret 4B, (hvor jo hun hadde bodd selv, før faren min kjøpte den leiligheten, av faren hennes).

Og da, så satt Gry oppå meg, husker jeg, i en stol, i sofagruppen, ved siden av peisen.

Og da mener jeg å huske, at vi tungekyssa ganske heftig vel.

Og i den samme stolen, så tungekyssa jeg også, med Nina Monsen, en gang hu var på besøk, fra Oslo vel.

Jeg syntes vel det, at Christell var litt penere, så jeg klagde på det, at Nina Monsen hadde en sånn kløft, på haka si.

Men da klagde hu tilbake, på at jeg også hadde en sånt kløft, visstnok.

Men men.

Også tungekyssa vi da, i den samme stolen, som jeg hadde klint med Gry Stenberg i da.

Så sånn var det.

Den siste uka, på ungdomsskolen, så skulle vi intervjue en klassekamerat, om våre ønsker, for fremtiden.

Og læreren sa at Gry og jeg, skulle intervjue hverandre.

Jeg ville dra til Oslo, for å studere og jobbe, fortalte jeg, var det vel, (noe faren min hadde sagt til meg, at jeg burde, og som Ågot og Øivind også hadde vært enige i vel).

Gry ville bli på Berger, sa hun vel.

Noe sånt.

Jeg fikk jo etterhvert en fjerde katt, av Christell.

Faren min tok med en veldig ung kattunge, opp til meg.

Christell hadde sagt at den het Kitty, sa faren min.

Men men.

Den katten var så ung, så jeg var ikke sikker på det, om den ville overleve.

Men dette var i sommerferien, så jeg tok meg av den katten natt og dag nesten da, og roet den ned, ved å klappe den da, og ga den melk, når den våkna.

Så den klarte seg, og vokste opp da.

Så sånn var det.

Men den ble kanskje litt vel knytta til meg da, det er mulig.

En gang, så Gry og Christell, var på besøk hos meg, så lå den katten, i fanget mitt da.

Og da sa Gry, noe sånt som, 'se på katten da'.

Og jeg syntes det var greit at katta lå i fanget mitt.

Men at dem skulle kommentere det, det syntes jeg var litt drøyt.

Så jeg sa det da, at 'den ligger på pikken min'.

For å få hu Gry Stenberg til å se et annet sted da.

Så sånn var det.

For jeg syntes hu var litt nærgående da.

Jeg var stort sett alltid alene der, med den katten, på den tiden.

Så at Christell og Gry plutselig skulle dukke opp der, og liksom kommentere om katta mi osv., og at den lå på fanget mitt.

Det syntes jeg var litt drøyt.

Jeg var litt forbanna, fordi at jeg alltid må bo der alene da, i Leirfaret 4B.

Og den katten var den eneste som holdt meg selskap der da.

Så sånn var det.

Men men.

En annen gang, som Gry Stenberg var på besøk, sammen med Christell og Pia, i Leirfaret 4B.

Så hadde Gry bare kødda og flørta, og var helt sånn gæern og tent da, må man vel si.

Så hu ville ikke høre, når jeg ba henne, om å holde kjeft, var det vel.

Jeg ba henne om å oppføre seg ordentlig da.

Så jeg kasta henne ut.

Men hu kjempa jo mot, som bare søren.

Så vi hadde den værste brytekampen, i gangen der, husker jeg.

Men hu måtte gi seg til slutt, for jeg var jo gutt, så jeg var litt sterkere da.

Vi gikk jo i samme klasse.

Så sånn var det.

Men etter det, så så jeg aldri Gry Stenberg mer vel, i Leirfaret 4B.

Det var ikke meninga, at hu skulle være 'bannet' derfra, for evig liksom.

Det var bare sånn, at jeg ikke likte hvordan hu oppførte seg, den ene gangen.

Men det skjønte kanskje ikke hu Gry Stenberg.

Hvem vet.

Det var jo jeg som bodde der, (selv om faren min eide leiligheten), så jeg hadde rett til å bestemme litt der, om hvem andre som skulle være der, mente jeg.

Så sånn var det.

Men men.

Jeg mobba Gry Stenberg en gang da, når jeg så at hu kom på sykkelen sin, et år eller to seinere vel.

Når hu hadde vært på Prima og kjøpt dopapir, blant annet.

Så møtte jeg henne, i stien ned fra ved Gamlehjemmet der.

Jeg var kanskje litt flau, siden jeg ikke hadde noen ordentlig sykkel, etter at Apache-sykkelen min ble rappa.

Så jeg sa det, til Gry, at 'skal du hjem og tørke deg i rumpa nå da'.

Og da svarte hu ikke noe.

Men hu gliste kanskje litt da.

Så sånn var det.

Men men.

Søstera mi var venninne med Gry Stenberg da.

Og søstera mi var noen ganger oppe hos meg, i Leirfaret 4B, uten at Christell eller Gry Stenberg var der.

Og Pia sa en gang det, at hu hadde vært på besøk, hos Gry Stenberg, en gang.

Og da måtte Pia, av en eller annen grunn, låne en ny truse, av Gry Stenberg.

Og da hadde det vært utflod, (sa Pia), i den trusa, som hu fikk låne, av Gry Stenberg da.

Og det var visst bare normalt, hadde visst Gry STenberg sagt.

Noe sånt.

Men men.

Det var vel også Pia som sa det, at Gry Stenberg hadde sagt det, at 'voldtekt' og 'voldtatt', ikke var det samme ordet.

Så Gry Stenberg var kanskje ikke så sterk i norsk da.

Og uten at jeg vet hvorfor hu lurte på det.

Jeg håper ikke at det var noe med meg.

Hvis det var noen som hadde voldtatt den andre, av Gry Stenberg og meg, så var det Gry Stenberg, (mener jeg), for hu løp fram en gang, og bare tok meg på pikken, når jeg var på besøk hos Christell og dem og bare var ti år vel.

Så Gry Stenberg burde vel vite hva ordet 'ta' betyr ihvertfall, siden hu tok meg på pikken, mener jeg.

Så _ta_ på pikken og _tatt_ på pikken, det betyr ikke det samme det da, ifølge Gry Stenberg, (ifølge Pia).

Så hva de jentene egentlig tulla med, det veit jeg ikke.

Men det er vanskelig å ta Gry Stenberg og Pia alvorlig, synes jeg, nå i ettertid, når de surra sånn, med møkkete truser og angående om 'voldta' og 'voldtatt' betydde det samme.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Gry Stenberg ble så sammen med en kar, som var mye eldre enn henne vel, som bodde ovenfor huset mitt der.

(Aina og dem flytta, så det er mulig at han bodde der dem bodde).

Han hadde visst sagt, (ifølge noen i klassen min, på ungdomsskolen), at 'det er ingenting som er bedre enn Gry'.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Det siste jeg husker av Gry Stenberg, var fra det året jeg var russ.

Pia og jeg, vi tok bussen til Drammen, av en eller annen grunn.

Gry STenberg var på den samme bussen.

Og hun hadde kjøpt honør-billett, som 18-19 åring!.

'Jeg sier bare en honør jeg', sa Gry til søstera mi.

(Gry Stenberg ignorerte vel meg, av en eller annen grunn, vil jeg si, på den bussturen).

Så bussjåførene syntes kanskje at Gry Stenberg så sykelig ut da, eller noe, (tenkte jeg da).

Gry Stenberg, hu begynte vel ikke på videregående engang, tror jeg.

Så jeg husker at jeg syntes at hu var ganske rar, fra før av da, siden hu ikke ville ha seg artium, osv., da.

Men men, bare noe jeg tenkte på.

Så det var rimelig snålt, syntes jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Før de eldste av oss begynte på ungdomsskolen.

Så var jo den Nedre-gjengen, (eller hva jeg skal kalle oss).

Nemlig Tom-Ivar, Christell, Pia, Gry og meg.

Vi var på en busstur, til Svelvik.

For jeg syntes at det ble litt kjedelig, på Bergeråsen da.

Så jeg prøvde å få med den gjengen, til Svelvik da.

Dette var dagen etter at Nicole, vant Melodi Grand Prix, for Vest-Tyskland husker jeg.

Det var kanskje våren 1982 da.

Noe sånt.

Like etter at Pia flytta til Bergeråsen.

Noe sånt.

Så tok vi bussen inn til Svelvik da.

Tom-Ivar han fikk ikke like mye lommepenger, som oss andre.

Men de jentene hadde en god del mynter.

Og siden vi var en gjeng, så spurte jeg dem, om de kunne låne penger, til Tom-Ivar da.

Og det var greit, sa de.

Så gikk vi av bussen, i Svelvik.

Og Gry sa da, at vi kunne besøke bestemora hennes, som bodde i Svelvik sentrum da.

Jeg syntes det var greit, for det var ikke akkurat sommeren enda, det var litt kjølig, det var vel mai-måned kanskje.

Noe sånt.

Vi var på terrassen til bestemora til Gry Stenberg, husker jeg.

Eller om det var en overbygd terrasse.

Noe sånt.

Bestemora til Gry Stenberg, hu bodde i et hvitmalt trehus vel, kanskje et steinkast fra det da nye ferjeleiet.

Noe sånt.

(Da jeg bodde i Liverpool, så leste jeg tilfeldigvis på tracking-cookie-programmet, på bloggen min, at Gerd Stenberg, var i noe 'norsk undergrunn', eller noe.

At noen i USA søkte om det.

Og jeg søkte mer på Gerd Stenberg, og hu var i noe pro-opertunist-greier vel, i Drammen.

Og det er neo rødstrømpe-greier, mer eller mindre vel, tror jeg.

Men men.

Så det er mulig at denne Gerd Stenberg, var Gry sin bestemor og at hun var rødstrømpe, eller noe.

Hva vet jeg.

Jeg ville ikke sett helt bort fra det ihvertfall.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på).

Vi diskuterte Nicole sin sang, 'Ein bichen frieden' vel, som hadde vunnet Grand Prix, dagen før.

Hun sang jo på engelsk, tysk og fransk, sa jeg.

Å ja, hun sang jo på nederlandsk og, og italiensk.

Sa hun Gerd Stenberg da.

Noe sånt.

Så da jeg bodde i Liverpool, så lurte jeg på det, om hu Gerd Stenberg hadde bodd i Holland, (eller Amsterdam da), siden hu klarte å skille tysk og hollandsk, når hu Nicole sang da.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg ble også valgt til tillitsmann, husker jeg, i fjerde klasse, var det vel.

Espen Melheim sa til noen andre, at de skulle stemme på meg vel.

(Mener jeg at jeg skjønte).

Og jeg stemte også på meg selv da, (av gammel vane, fra sånne avstemninger nesten, siden jeg var litt sånn, at jeg gjerne ville være best da).

Så jeg fikk fire eller fem stemmer da, noe som var nok til at jeg vant avstemningen, om å bli

tillitsmann da.

Men Allum spurte så rart, at 'vil du være tillitsmann', eller noe.

Så jeg sa 'nei', for jeg likte ikke tonen han spurte på.

Han var så negativ liksom.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Så jeg var ikke tillitsmann, i fjerde klasse, men jeg vant avstemningen, ihvertfall.

Så sånn var det.

Uten at jeg vet der, om hvorfor Espen Melheim, fikk med seg folk, på å stemme på meg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg hadde jo snakka med faren min, da jeg var sånn ti år, eller noe, om han trodde på Gud.

Jeg trodde ikke på Gud selv, og det gjorde ikke faren min heller, sa han.

Så den enste jeg kjente, som trodde noe særlig på Gud, det var vel bestemor Ågot vel.

Vi måtte noen ganger tegne, i kristendomstimene, på barneskolen.

I fjerde klasse, eller noe sånt da.

Og da, så tulla jeg litt da.

Jeg skrev på tegneboka, på forsida, at det var 'eventyr fra bestemors tid', osv.

Og jeg tegna noen bombefly, (som jeg hadde sett på TV, i Hellinga 7B, i noe amerikansk program vel, fra krigen da).

Og så tegna jeg bomber da, som hang liksom sammen.

(For det hadde jeg sett på TV).

Men jeg syntes de ligna på Hubba Bubba tyggegummi-pakker, på tegningen.

Så da skrev jeg 'Hubba Bubba' på dem, eller noe, da.

Og så tulla jeg med at Jesus sa 'følg meg', og disiplene fulgte han.

Og så tegna jeg at Jesus falt ned i et hull i bakken da.

Og at disiplene da hoppa etter Jesus, ned i det hullet da.

Så sånn var det.

Det virka litt meningsløst for meg, at man bare blind skulle følge noen, på den måten.

Men men.

Men Allum, han ble sur og forbanna, når han så tegneboka mi, i Kristendom da.

(Eller hva man skulle kalle den boka).

Så han konfiskerte den boka, husker jeg.

Den andre gangen, som han ble sur, mens han bladde i den vel.

(Noe sånt).

Og da satt Carl Fredrik Fallan, ved siden av meg vel, i det første klasserommet vi hadde, på Berger skole.

(Nemlig det ved siden av kermaikkovn-rommet der.

For å si det sånn).

Så sånn var det.

Og den boka fikk jeg vel aldri igjen, tror jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Nå begynner klokka å nærme seg halv tolv, her på hostellet.

Jeg glemte å publisere dette kapitellet, på bloggen, da jeg var på biblioteket, i dag.

Så dette kapitellet blir ekstra langt.

(Regner jeg med ihvertfall).

Men jeg bodde jo i Leirfaret 4B, helt fram til 1989.

Så det var fortsatt mye mer som skjedde, mens jeg bodde der.

Så vi får se om jeg klarer å få skrevet en ny del, på dette kapitellet, i morgen.

Vi får se om jeg klarer det.

Vi får se.

Kapittel 26: Enda mer fra Leirfaret 4B, (del 2)

En gang, før jeg begynte på ungdomsskolen, så ble jeg med faren min og en kamerat, inn på Sjølyst-messa.

Han kameraten til faren min, var fra Svelvik, og hadde med seg en datter, som var på min alder.

Vi kjørte faren min sin bil vel, mener jeg.

Men men.

Da vi kjørte tilbake til Svelvik igjen, så begynte hu jenta, å bable om at hun skulle se på Dallas.

Så sånn var det.

Jeg lurer på om det kan ha vært Line Nilsen, som begynte i samme klasse som oss, (sammen med fem andre Svelvik-jenter), i syvende klasse, på Svelvik Ungdomsskole.

Men det skal jeg ikke si helt sikkert.

Vi fikk seks nye jenter i klassen, når vi begynte på ungdommskolen.

(For vi var bare cirka 24 elever vel, og på ungdomsskolen, så ville de gjerne ha større klasser da.

Noe sånt).

Disse jentene, det var Line Nilsen da, Jeanette Aunli, Anne Grossvoll, Vibeke Kjølstad, Irene Lippert og Anne Grete Gulbrandsen.

(Mener jeg at dem het, fra hukommelsen).

Så sånn var det.

Linda Moen, utbrøt i 6. klasse, på Berger skole, at 'det er jo de sossejentene', når vi fikk høre navna, våren før vi begynte på ungdomsskolen, av klasseforstander Allum da.

Så sånn var det.

Men men.

Svelvik Ungdomsskole, ligger 6-7 kilometer, fra Bergeråsen, så vi måtte begynne å ta buss til skolen.

Så sånn var det.

Vi fikk Jan Aakvåg, (het han vel), en mann i slutten av 30-årene vel, med mørkt hår og bart, som klasseforstander.

Så sånn var det.

Noe av det første lærer Aakvåg gjorde, var å kaste en bok, flatt, fra kateteret, og ned på pulten, til en som ikke fulgte med.

(Jeg lurer på om det var Ole-Tonny Bergum, som senere døde i en bilulykke).

Boka landet flatt, på pulten til Ole-Tonny, med et brak.

Så vi fikk jo omtrent sjokk da.

Ikke langt unna, ihvertfall.

Men men.

Klassen bestod av flere klikker da, kan man vel si.

Svelvik-jentene satt det første året i hvertfall, alle sammen, bakerst til høyre, i klasserommet.

Foran dem, så satt noen Berger-jenter.

Det var Gry Stenberg, Tone Heidi Berge, Sissel Tysnes og Lene Lillevik.

Disse jentene var upopulære, blant gutta i klassen, og dannet sin egen klikk da, som Anne Grete Gulbrandsen, (fra Svelvik), også senere ble med i, hvis jeg husker det riktig.

Disse jentene, de flytta pultene sine inntill hverandre, så de satt på en lang rekke da, foran til høyre, i klasserommet.

Jeg satt nest fremst, på venstre side, av klasserommet, i alle de tre årene, som jeg gikk på Svelvik ungdomsskole.

(Vi hadde det samme klasserommet, alle tre årene).

Jeg satt ved vinduet, og vi satt i 2. etasje, (var det vel), jeg hadde ihvertfall utsikt til Drammensfjorden mener jeg.

Ihvertfall hadde jeg ganske bra utsikt, til husene, i Storgata, i Svelvik, (og de andre husene, nedover der), som ligger mellom Svelvik Ungdomsskole og Drammensfjorden.

Så sånn var det.

Men men.

På ungdomsskolen, så begynte vi med karakterer, og jeg følte litt forventingspress.

Mora mi hadde alltid nesten manet meg, til å være flink på skolen, og faren min også var sånn vel, at han ønsket at jeg skulle gjøre det bra.

Men men.

Så jeg leste mye på prøver og var litt anspent vel, på grunn av disse karakterene da.

Så sånn var det.

Men men.

Og jeg fikk så godt som alltid 'Meget', eller en annen bra karakter, på prøver.

(Jeg pleide alltid å få bedre karakterer enn Carl Fredrik Fallan, Ulf Havmo og Tom-Ivar Myrberg, og de gutta der.

Og jeg kjempet vel med Stig Melling, om å være den i klassen, som fikk flest 'S'-er osv., i karakterboka.

Det første halvåret, i åttende klasse, så hadde jeg tre 'S'-er i karakterboka, var det vel.

Jeg var god i matte, kristendom, samfunnsfag og norsk, og i alle disse fagene, så fikk jeg en eller flere ganger, 'S' i karakterboka.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på).

Og jeg var en av de som pleide å svare mest riktig, når vi måtte rekke opp hånda, i timene.

Og jeg slo til og med en lærer i sjakk, i sjakk valgfag, mener jeg, (selv om det ble avbrutt, av at det ringte ut. Så sa læreren at jeg vant. Men men. Og det var læreren som ville spille vel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, mens vi gikk i syvende klasse, og hadde Fru Næss, i et fag.

Så hørte jeg noen trinn, som hørtes kjente ut, i gangen.

(Selv om jeg satt lengst fra døra, borte ved vinduene).

Det var en dame i høyhælede sko.

Og det viste seg det, at det var mora mi.

(Som jo bodde i Larvik, cirka ti mil lengre sør).

Hu banka på døra, til klasserommet vårt, og spurte om 'er dette første klasse ungdomsskolen?'.

Og noen begynte vel å le litt, for vi pleide å si 'sjuende klasse', og ikke 'første klasse ungdomsskolen'.

Så sånn var det.

Mora mi gikk jo for å være gæern.

(Faren min sa det blant annet).

Så jeg rusha bort døra, og dro med meg mora mi, ut på gangen.

Og sa at hu måtte gå.

Så gikk hu etterhvert.

Så gikk jeg inn igjen.

Og Fru Næss sa det, at det var hyggelig, at foreldrene ville komme på skolen.

(Selv om dette var den eneste gangen, at noen foreldre, dukka opp på skolen vel.

Men men).

Jeg sa ikke noe, for jeg var litt flau over mora mi.

Irene Lippert spurte om det var mora mi.

Jeg svarte 'ja'.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeanette Aunli hadde en gang med en stor dildo, på skolen, husker jeg.

Hu gikk rundt i gangen der, med en svært plast-agurk, husker jeg.

Jeg spurte henne hva det var, for vi gikk ved siden av hverandre, i gangen der.

Og hu skøyv liksom av halve agurk-delen da, også var det en dildo, inni agurken.

Så sånn var det.

Jeanette Aunli, viste fram den her dildoen da, til alle som ville se, i vår del av ungdomsskolen vel.

Og hu sa det, til meg, i gangen der vel, at en eldre gutt i Svelvik, hadde kjøpt med en sånn dildo hver, til Line Nilsen og henne, i Syden.

Uten at Jeanette sa noe grunn for dette, til meg.

Og uten at jeg vet noe om hvorfor Jeanette Aunli var så åpen om dette.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

En gang, et par år før jeg begynte på ungdomsskolen vel.

Så dro bestemor Ågot og onkel Håkon med meg, på julehandel, i et supermarked i Sande vel.

Så sånn var det.

Og der kjøpte jeg blant annet et viskelær, med bilde av et spar ess på vel.

(Fordi det var vel ikke så mye annet å kjøpe der, tror jeg.

Men men).

På en skoletur, som vi var på, med ungdomsskolen.

Så så jeg plutselig det, at Tom-Ivar Myrberg, satt der, med det viskelæret mitt.

Det må han, (eller en av brødrene hans), ha rappa da.

Det viskelæret, det lå vel på det gamle rommet mitt, mener jeg.

Og de Myrberg-gutta var jo noen ganger på besøk hos meg.

Og jeg fulgte vel ikke med på dem hele tida da.

Og faren min sa jo det, at vi kunne lå utgangsdøra stå ulåst, på Bergeråsen.

Så det er mulig at en eller flere av de Myrberg-brødrene, hadde vært inne i leiligheten min.

En gang som jeg var borte hos bestemor Ågot, for eksempel.

Hvem vet.

Jeg pleide å få penger av faren min, til å handle mat, mens jeg gikk på ungdomsskolen.

Men jeg pleide også å spise borte hos bestemor Ågot da.

Så jeg gikk av bussen på Sand.

Også gikk jeg bort til Bergeråsen, etter å ha spist middag hos Ågot, og lest avisene og kanskje prata litt med Ågot, og sånn da.

Noen ganger gikk jeg også av på Bergeråsen, husker jeg.

Så det var kanskje ikke hver dag, som jeg spiste hos Ågot.

Jeg var veldig glad i Pizza Grandiosa, mens jeg gikk på ungdomsskolen.

Og Coca Cola da.

Jeg kjøpte Pizza Grandiosa og Coca Cola og potetgull, hver lørdag, husker jeg.

Og jeg pleide også å kjøpe en avis, som VG eller Dagbladet.

Og godteri da.

Og brød, mest for syns skyld vel.

Og jeg var ikke noe glad i melk, så jeg pleide å kjøpe meierienes milkshake med sjokoladesmak.

Så sånn var det.

Men men.

Det var ikke bare i helgene, at jeg fikk hundre kroner, av faren min, for å kjøpe mat for.

Men det var også midt i uka.

Så jeg fikk vel tilsammen kanskje 2-300 kroner, hver uke, til å handle mat for.

Som jeg måtte spørre om, for hver gang da.

Så jeg hadde nok av godteri og lommepenger og sånn.

Selv om jeg husker det, at jeg noen ganger var så langt nede, fra å måtte bo alene.

At jeg satt i sofaen, foran TV-en i Leirfaret, og grein, og lurte på hvorfor faren min ikke var hos meg da.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Haldis var veldig moderne, må man vel si.

Hu var ikke ofte oppe hos meg, i Havnehagen, på besøk.

Det var kanskje en gang i året, eller noe, og aldri alene, alltid sammen med faren min.

Men Haldis syntes at vi trengte oppvaskmaskin, husker jeg, og kjøpte en benkoppvaskmaskin, til oss.

Selv om jeg ikke ble så flink, til å bruke den.

Jeg var nok litt for ung, og jeg var litt deprimert da, siden jeg måtte bo alene.

Men men.

Haldis satt også en stor fryseboks, inn på det gamle rommet mitt, i Leirfaret 4B.

Der hvor den skrivebordsplata hadde stått.

Så sånn var det.

Men men.

Faren min kjøpte en Grundig TV, 26 tommer, eller noe vel, med fjernkontroll.

Den stod i Leirfaret 4B da.

Sofaen var jo den nye lyseblåe, som faren min hadde sett, på en messe.

Med to matchene stoler da.

Salongbordet var flott, (må man vel si).

Det var i mahogny, eller noe.

Og med en plate, i metall, med et trykk, av et gammelt verdenskart.

Så det var to globus-bilder, på det trykket, husker jeg.

Og det var et gammeldags kart, kanskje fra 1700-tallet, eller noe.

Hvem vet.

Det var et flott salongbord ihvertfall, vil jeg si.

Selv om det metalltrykket var litt skadet, etter at en gryte hadde stått på bordet vel.

Noe sånt.

Men men.

Faren min fikk også plassert en ny stol der, som han kalte 'kongestolen'.

Det var en skinnstol, med ørelapper og det som var.

Det var en sånn stol, som J.R. Ewing hadde på kontoret sitt, sa faren min.

Så det er mulig at faren min mente at han var som J.R. i Dallas, det er mulig.

(Kanskje han danske møbelfabrikanten, som vi var hos, hadde gitt faren min denne stolen, siden faren min kjørte ned til Danmark, med en sånn lyseblå sofastol?

Hvem vet).

Faren min sov nede hos Haldis, men han hadde en barbermaskin, oppe i Leirfaret 4B.

Denne barbermaskinen, den hadde han liggende til lading, i stua, like ved kjøkkenet.

Der stod det en blå sofastol da, som faren min kanskje satt i, mens han barberte seg.

Så sånn var det.

Jeg flytta om på møblene der en gang.

Sånn at den svære kongestolen, ble stående ved barbermaskinen til faren min.

Og da flyttet jeg den lyseblå sofastolen, bort til peisen, sånn at hele den sofagruppen var samlet da.

Så sånn var det.

Men men.

En gang, som faren min var oppe hos meg.

Så tente han fyr, i peisen, i Leirfaret 4B der.

(Peisen stod i stua der da, og vi brukte den sjelden, for huset var bra isolert, og vi hadde panelovner da.

Og jeg var ikke vant med peis, for å si det sånn.

Men men).

Så gikk faren min for å dusje.

Men så var det noe problem med spjeldet.

Så røyken gikk ut i stua.

Men jeg merka ikke røyken.

For jeg var ikke vant til å ha peis, så jeg syntes vel ikke at det var så rart, at det dukka opp litt røyk da.

I begynnelsen.

Så jeg ble bare sittende, som i en døs, og se på TV.

Men når faren min kom ut fra dusjen.

Så skjønte jeg at noe var galt.

For da kunne jeg nesten ikke se han.

På grunn av all røykene.

Jeg hørte bare døra, og skildnet korrekturene da, av faren min.

Så sånn var det.

Men da fikk jeg kjeft da, siden jeg ikke passa på peisen.

Men jeg hadde ikke fått opplæring, i å bruke den peisen.

Og jeg var ikke vant med at det ble fyrt i peis, der jeg bodde.

Og den røyken kom så smygende.

Så jeg merka ikke det, at noe var galt.

Så jeg var kanskje på vei til å kveles da, av noe røyk.

Hva vet jeg.

Ikke vet jeg hvorfor faren min skulle fyre i peisen.

Men men.

Men det var vel ikke ofte, hverken før eller etter dette, at det ble fyrt i den peisen.

Ikke mellom 1981 og 1989 ihvertfall, da jeg bodde der.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Faren min dro meg også med på IKEA, på Billingstad, og lurte på hva jeg ville ha, til leiligheten.

Jeg husket at vi trengte en lampe, til å ha i taket, over spisestuedelen, av stua.

Så jeg fant en sånn taklampe, som ligna på de vel, som var i taket, på Berger skole, mener jeg, i det som da var nybygget der.

Det var en sånn trekasse liksom, med lyspære inni da.

(Dette var vel kanskje før jeg begynte på ungdomsskolen, vil jeg tippe på).

Så fant jeg en skrivebordslampe, som så ganske kul ut.

Og jeg fant et par sånne hjørnebord, til å ha i stua.

Så sånn var det.

Hvorfor jeg fikk velge, det veit jeg ikke, men det var faren min sin ide da.

Så sånn var det.

Men men.

Jeg hadde også brusmaskin der, og en VHS-videospiller.

Og en VIC-20 datamaskin da, som jeg fikk printer til, (som var ganske dyr da), en jul, husker jeg.

Men men.

Så den leiligheten var ganske moderne, på 80-tallet.

Den var nybygget, på begynnelsen av 70-tallet, og ble fylt opp av 80-talls brunevarer da, må man vel si.

(Untatt stereoanlegget, som var fra 70-tallet, fra faren min sin tidligere leilighet, i Hellinga 7B.

Og teppet og gardinene var også fra begynnelsen av 70-tallet vel.

Siden mønsterne var typisk 70-tall, må man vel si, med mer eller mindre psykedeliske mønstre vel.

Så sånn var det.

Men men).

En gang, den første tiden, som jeg bodde i Leirfaret 4B.

Så var fetteren min Tommy, på besøk, og vi leika cowboy og indianer, eller noe, på soverommet jeg hadde tatt over, og satt skrivebordsplata mi inn på.

Dette var en av de sjeldne gangene, som Haldis var på besøk der.

Hu og faren min, satt i sofaen der, mens Tommy og jeg leika.

(Det var vel derfor at jeg syntes det var greit å leike med Tommy.

Selv om han var yngre.

Siden Haldis var der.

Noe sånt).

Så endte det med at faren min og jeg krangla, og jeg smalt med døra, når jeg skulle inn, og leike mer cowboy og indianer da, med Tommy da.

Da kjefta Haldis på meg, siden det var faren min sitt rom, som jeg smalt med døra til.

Hu mente det ville vært greit, hvis det var mitt rom, som jeg smalt med døra til.

Men Haldis var vel ikke min foresatte.

Og det rommet, det var det jo bare jeg som brukte, jeg hadde jo skrivebordet mitt der, osv.

Så hva denne kjeftingen skulle være godt for, det skjønte jeg ikke.

Tommy skjønte heller ikke dette, sånn som jeg husker det.

Men men.

Det var ikke så ofte at Tommy var på besøk der egentlig.

Men men.

Faren min sa seinere det, at Tommy hadde kasta Susi, (katten til Christell), ned fra verandaen til Haldis.

Og faren min lurte på om jeg hadde noe med det å gjøre.

Men det hadde jeg ikke, men jeg må innrømme det, at jeg syntes det var litt morsomt.

(Selv om jeg var glad i katter da).

Men det må ha vært noe Tommy har funnet på selv.

Kanskje han ble sur på Haldis, siden hu kjefta på oss, når vi leika på rommet som jeg mente var mitt da.

De tulla vel fælt, Haldis og faren min.

For faren min sov jo nede hos Haldis.

Det burde vel Haldis vite.

Så å late som at faren min liksom sov i Leirfaret 4B, det ble bare dumt, syntes jeg.

Så jeg var ikke så blid på Haldis, etter denne kjeftingen, i Leirfaret 4B.

(Og ikke før det heller).

Når jeg var borte hos Ågot, på Sand, så hendte det ofte det, at vi prata om Haldis, og var enige om det, at hu ikke var noe snill da.

Hu ødela liksom for oppveksten min da.

Siden jeg måtte bo alene.

Jeg fikk ikke lov å bo sammen med de andre, i Arne Mogan Olsen og Haldis Humblen sin familie da.

Så sånn var det.

Men men.

Etter at Tom-Ivar og dem flytta til Drammen, så hadde jeg ikke så mye med Christell og dem å gjøre.

Men jeg pleide å kikke i postordrekataloger, borte på Sand.

Og en gang, som nok var ganske langt nede, så bestilte jeg en sånn drinkmaskin, som jeg syntes var litt morsom da.

Det var en kopi av Manenken Pis, (eller hva den statuen heter igjen), av en gutt som tisser vel.

Og det som jeg syntes var morsomt, var at hvis man trykket på en knapp, så kom det noe drikke, ut av tissen, fra den maskinen da.

Fra en beholder, som var plassert under maskinen.

Og da fortalte faren min om det her, til Christell, som da kom opp til meg, i Leirfaret 4B, og ville se på den her automaten da.

Jeg ble litt forfjamset, for jeg var vel ikke så vant til jenter, på den her tiden.

(Dette var et par år kanskje, etter at jeg pleide å råkline, (må man vel kalle det), med Christell, Gry Stenberg og Nina Monsen).

Så jeg skulle finne noe juice da, (som jeg pleide å handle, flere dager i uken), i kjøleskapet.

Men jeg hadde noen gamle kartonger der, som jeg måtte bruke.

Siden jeg ikke hadde venta gjester.

Også tappet jeg i et glass da, til Christell.

Også drakk Christell juicen da.

Også ville hu se hvordan den maskinen virka.

Også skrudde jeg av dispenseren da.

Og da kunne man se det, at oppi juicen, så fløyt det en sånn grønn mugg-sirkel, (eller hva man skal kalle det).

Så Christell brakk seg da, (når hun så det grønne mugget, som hun nettopp hadde drukket juice, som var fra den samme dispenseren som), og løp bort til vasken, i tilfelle det kom opp noe, mens hu brakk seg da.

Men men.

Så sånn var det.

Jeg bestilte også et elektrisk orgel, men det var for unger, syntes jeg nesten, når jeg fikk det.

Og bestemor Ågot og faren min, de ble litt sure på meg vel, siden jeg bestilte det.

Så det måtte jeg sende tilbake.

Til et postordrefirma i Drammen, var det vel.

Men men.

Og de var treige, med å sende penger tilbake, så jeg sendte noen brev, som faren min sa vel, at jeg

kunne stemple med Justitia Inkasso, (siden faren min brukte det inkassobyrået, da han dreiv Strømm Trevare, så hadde vi stempel fra de, på kontoret, i huset til Ågot da).

Så fikk jeg de pengene tilbake, etter et halvt år, eller noe.

Noe sånt.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Like etter at Pia flytta til Bergeråsen.

Så hendte det, at Pia, Christell og jeg, leika sammen, (må man vel si), nede ved Haldis.

En gang, så dukka Ditlev Castellan og Geir Arne Jørgensen opp, i en sti, som gikk fra midt i den nederste bakken, i Havnehagen, og videre enten ned til nedafor Teskjekjærringa der, eller opp til Ulviksletta.

Mens Pia, Christell og jeg, gikk på den stien, (et steinkast nedafor huset til Haldis kanskje).

Så dukka plutselig Geir Arne og Ditlev opp da, som tidligere nevnt.

Og da, så måtte jeg nesten markere det syntes jeg, at de var mine uvenner.

Så jeg sparka til Christell, hardt i magen.

Så hu bare knakk sammen, (må man vel si).

For å liksom advare Geir Arne og Ditlev litt da.

At nå var de liksom på 'vårt område'.

Noe sånt.

For disse gutta var jo fra Sand.

Og de var mine uvenner da, fra krangler, når jeg skulle bort til Ågot, for å spise middag da.

Og plutselig dukket de opp i Havnehagen der.

Da måtte jeg nesten markere det, syntes jeg, at det her var mine fiender/uvenner da.

Så derfor måtte jeg gjøre et ellet annet, syntes jeg.

Jeg tror ikke at vi hadde klart å banke de opp.

Og Pia hadde vel kanskje ikke skjønt noe, siden hu nettopp hadde flytta dit, fra Larvik.

(Og hu pleide ikke å gå sammen med meg bort til Ågot, eller noe, heller, for å si det sånn.

For da hadde jeg vel prøvd å forklare henne om mitt uvennskap med Ditlev og Geir Arne aka. Geri da.

Så sånn var det.

Men men).

Så det bare ble sånn, at jeg sparka Christell i magen da.

Noe jeg gjorde nærmest i sjokk eller panikk da, når jeg så de ganske store Sand-gutta, borte i vårt nabolag da, på Nedre.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Christell måtte senere operere vekk blindtarmen.

Men om det var fordi at jeg sparka henne i magen, det veit jeg ikke.

Det var bare noe jeg tenkte på nå, at det kanskje kunne ha vært derfor.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Pia fortalte meg det, at Christell skulle operere blindtarmen, på sykehuset i Drammen vel.

(Så hu slapp å dra til Tønsberg eller Horten vel).

Og da var vi hos Haldis og dem.

Dem hadde et polaroidkamera der, og jeg mener jeg tok et bilde av søstera mi muligens.

Noe sånt.

Mens vi var litt urolige da, for hvordan det kom til å gå, med Christell, siden hu skulle opereres.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Trener Skjellsbekk, han kjente en annen fotballtrener, fra like utenfor Gøteborg.

Så mens vi gikk på ungdomsskolen, så skulle vi møte dette laget, to ganger.

De skulle bo på Berger skole, en helg.

Og vi skulle bo på et sted, ved Gøteborg, en helg.

Svenskene skulle først besøke oss.

Svenskene, de var et par år yngre, enn oss.

Men Skjellsbekk mente det jevna seg ut, siden de var fra et større sted.

Noe sånt.

Det svenske laget dukka opp, og noen Berger-koner, de lagde betasuppe, husker jeg.

Den suppa var god, husker jeg, og vi spiste den, sammen med svenskene, i andre etasje vel, i klubbhuset, på Berger.

Svenskene hadde med noe saft, som het 'hallonsaft'.

Jeg spurte de andre norske og svenske gutta, om det var bringebærsaft.

Og det var det en svensk gutt vel, (en innvandrer, fra Pakistan, eller noe, tror jeg), som kunne bekrefte.

Så sånn var det.

Men men.

Vi spilte vel to kamper, tror jeg, ihvertfall en.

Og jeg scorte et mål, husker jeg.

(Dette var et av bare tre mål, som jeg scorte for Berger, mener jeg).

Jeg fikk ballen, i straffefeltet, til svenskene.

Det stod forsvarere foran meg.

Så jeg lobba ballen over forsvarerne.

Og så spratt ballen over keeperen, (som feilberegnet spretten, må man vel si), og inn i mål.

Så de svenskene ble kanskje litt flaue.

Det er mulig.

Men men.

Vi grilla også, nede på Blindsand, (som trener Skjellsbekk kalte det), altså ved Bergerbukta da.

Så sånn var det.

Noen måneder seinere, så skulle vi gutta fra Berger, inn til Gøteborg.

Da må jeg først skrive om noe, som skjedde i Norge, sommeren før.

Pia og jeg, vi var invitert til Ingeborg og Johannes, i Nevlunghavn.

Dette var vel sommeren 1983 kanskje.

Noe sånt.

Pia og jeg, vi var jo vant med badestrender osv., fra Berger.

Så vi lå mest på rommene våre, hele dagene, og leste bøker.

(Pia var det vel, som var mest glad i det kanskje).

Jeg måtte ta med katten min, Kitty, siden at bestemor Ågot, ikke tålte å ha den katten.

Da må jeg vel fortelle om ferien til Gol og, som var noen måneder før ferien til Nevlunghavn.

Like før Pia flytta til Berger, (var det vel), så var faren min, Haldis, Christell og jeg, på ferie, til Pers Hotell, på Gol.

Der var også Rune Kraft og broren og foreldra.

Jan Snoghøj var også med, husker jeg.

Og ei venninne av Haldis, som jobbet på Hennes, på Bragernes, i Drammen vel, var også med.

Med mann og datter vel.

Dette må ha vært påsken 1983 kanskje.

Noe sånt.

Jeg gledet meg kanskje til å dra på ferie igjen, etter de Danmarksturene.

Det er mulig.

Det er mulig at Pia var med på den ferien til Gol og.

Det er mulig.

For hun flytta vel til Berger sommeren 1982.

Noe sånt.

Men men.

Rubiks kube, var populær, på den her tiden.

Og Rune Kraft og dem, var fra Furuset, i Oslo, og hu dattera til hu som jobba på Hennes, var vel fra Drammen kanskje.

Så vi diskuterte 'Snake', som var en oppfølger, til Rubiks Kube da.

Jeg hadde jo vært min del, i lekebutikken, på CC, i Drammen, siden Haldis hadde jobba på det senteret, og jeg pleide å være med dit, noen lørdager.

Så jeg begynte å si det, at det også fantes en annen versjon av 'Snake' da, (som jeg hadde sett i lekebutikken på CC da).

Så selv om jeg var Berger, så syntes jeg det, at jeg klarte såvidt å henge med da, disse kule folka, som bodde i byen da, (og som hadde Snake osv.).

Så sånn var det.

Jeg hadde slåss mot Stefan og Daniel, den dagen, før vi kjørte til Gol, (som jeg har skrevet om på bloggen tidligere).

De Danmarksferiene, året før, var kanskje så artige, at jeg ble nesten litt 'gæern' da, og klikka litt, siden vi skulle på ferie igjen.

Så sånn var det.

Jeg syntes nok at å dra på ferie, var veldig morsomt, etter de Danmarksturene og ferien til Jugoslavia, et par år tidligere, osv.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

På Pers Hotell, så var det svømmebasseng, og naboene til hotellet, kunne se inn i svømmebassenget, husker jeg.

Vi kunne se ut fra svømmebassenget, at det var snø, på bakken, utenfor, husker jeg.

Jeg husker også det, at faren min, han ble med Haldis, inn i dame-badstua, på Pers Hotell der.

Der satt han vel naken da, og ei dame, hu fikk sjokk, eller noe, (hørte jeg at faren min snakka om, med Haldis).

Så sånn var det.

Jeg klagde på at finskoene mine var veldig glatte, og fikk et nytt par finsko, av faren min, i en skobutikk, i Gol da.

Så sånn var det.

Men men.

For jeg måtte ha finsko vel, siden det var fin middag vel, på hotellet og sånn da, inkludert i prisen.

Vi ringte bestemor Ågot, fra Gol, faren min og jeg.

Og Ågot klagde, så jeg måtte prate med Ågot, sa faren min.

For Ågot tålte ikke Kitty.

Ågot klagde fælt på katta, som mjaua i bakgrunnen, kunne jeg høre, på telefonen.

'Mjau, mjau, mjau', osv.

Noe sånt.

For katta savnet vel meg da, siden den omtrent bare var vant med meg vel.

Og Ågot klarte ikke å roe ned katta da.

Så sånn var det.

Så når Pia og jeg, skulle reise til Nevlunghavn, sommeren etter.

(Vi var bedt dit av Johannes og Ingeborg vel, etter at Øivind døde, mener jeg).

Så måtte jeg ta med katta da.

Jeg kunne ikke ha den hos bestemor Ågot, på Sand.

For Ågot var ikke noe flink med katter da.

Så sånn var det.

Men men.

Jeg måtte ta med den sandkassa, som alle de fire kattene mine hadde hatt.

En rød kattesand-kasse, som faren min hadde kjøpt, i en dyrebutikk i Drammen, når jeg fikk overtalt mora mi, til at vi også kunne ha Pusi, (vi bytta på å ha Pusi annenhver gang da), på Berger.

Den kassa, måtte jeg ha på rommet mitt.

Og jeg var nesten livredd, for at den katta også skulle bli borte.

Så jeg hadde den på rommet mitt, om natta da.

(Onkel Martin sitt gamle rom).

Og til slutt, så lukta det veldig vondt der.

Bestemor Ingeborg, hun gjorde meg deprimert, den ferien, for hun var så masete og streng.

Og jeg måtte jo passe på katten, så det var kanskje derfor, at jeg bare leste bøker.

Og ikke var på stranda, eller noe.

Men det lukta vond, på det rommet, sa bestemor Ingeborg, på slutten av ferien.

Så kanskje de ikke hadde fortalt meg, hvor jeg kunne tømme kattesand-kassa.

Dette var nok noe veldig vanskelig, for Ingeborg og Johannes, å gi noe klart svar på, vil jeg vel kanskje tippe på.

(Bestemor Ingeborg kunne klikke nesten, vil jeg vel si, hvis man spurte henne om hvor man skulle gjøre av noe brukt kattesand.

Det var nok ikke enkelt.

Men men).

Faren min sa vel det, at jeg skulle tømme kattesanden, under huset, eller noe, tror jeg, på Bergeråsen.

Noe sånt.

Men men.

En av de siste dagene, i Nevlunghavn, så ble jeg sendt opp på loftet der, etter noen fler bøker, (av bestemor Ingeborg, var det vel. Det var ikke noe jeg hadde funnet på, ihvertfall).

(Enda ingen av ungene deres hadde vokst opp der, må man vel si, selv om Martin hadde et rom der riktignok, husker jeg fra en julefeiring, at han hadde platespiller, på det samme rommet, som jeg hadde den katta på da, noen år seinere.

Pia sov kanskje på kammerset der, (innenfor bestemor Ingeborg sitt rom), det er mulig.

Men men).

Med en gang som jeg kom opp den stigen, som de hadde, opp til loftet der.

Så så jeg en eske, med russiske fotoapparat, fra 60-tallet kanskje, som lå der.

Det var mange forskjellige kamera, og de var ikke komplette.

Noen manglet bæreveske, osv.

Jeg viste kameraene, til bestemor Ingeborg og bestefar Johannes.

Og de ble bestemt, (av bestefar Johannes vel), at Pia og jeg, skulle få et kamera hver.

Jeg valgte et med kjempemange brytere og skiver.

Og Pia fikk et enklere et da.

(Enda jeg var litt skeptisk, siden dette var under den kalde krigen.

Og faren min kjørte amerikaner og sånn.

Så russiske ting, det var jeg ikke vant med, for å si det sånn.

Men men).

Bestefar Johannes, dro med bestemor Ingeborg, Pia og meg, inn til Stavern, til en fotobutikk der, (ikke langt fra den militærgarnisonen som ligger der).

Mannen i fotbutikken, så på kameraene, og fortalte det, at dette var sjeldne kameraer.

Johannes og Ingeborg, virker verdensvante, syntes jeg, der de gikk i 'fullt sprang' da, mot fotobutikken.

De hadde nok spasert mye sammen, i London osv., (hvor de pleide å kjøpe antikviteter, som de senere solgte hjemmefra, etter at bestefar Johannes ble pensjonert), kunne man nesten se på dem, syntes jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Mannen i fotobutikken, måtte lete lenge, men fant tilslutt film, til begge kameraene.

Så sånn var det.

Noe annet jeg husker fra den ferien, var at Ingeborg sendte Johannes, til en bondegård, for å kjøpe en sekk poteter, mens Pia og jeg satt på, husker jeg.

De pleide å handle i butikken, men dette var kanskje spesielt fine poteter da.

Hvem vet.

Johannes virka litt sur, syntes jeg, siden han måtte kjøre til den gården vel.

Johannes hadde hele tiden ønsket seg å ha en gård, sa Ingeborg en gang.

Men odelslovene, de var sånn, at Johannes ikke kunne få seg en gård da, men måtte nøye seg med å ha hus og have.

Noe sånt.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Bestemor Ingeborg sendte meg noen fotografier, fra denne ferien, da jeg bodde i Liverpool, (av en eller annen grunn).

Og disse fant jeg fram nå, her på hostellet, i Sunderland.

(De var noen av de få tingene, som jeg fikk tatt med meg, etter at jeg ble kastet ut, av Liverpool County Court, for et par måneder siden, i august 2011 med andre ord. Etter en rettsak som jeg har klaget på, til the Parliamentary Ombudsman, mm.).

På et av bildene, ser jeg her, så har bestemor Ingeborg, (som døde mens jeg bodde i Liverpool), skrevet 'I + J + Pia 1983', og så på neste linje '2 år før Johannes døde!'.

Så dette var altså sommeren 1983, hvis bestemor Ingeborg husket riktig.

Pia er moteriktig, 80-talls, med rosa t-sjorte.

Jeg har en alt for liten genser, som jeg kanskje hadde fra da jeg bodde hos mora i Larvik, fem år tidligere.

Hvem vet.

Katten Kitty er vel kanskje et år gammel, på de bildene.

Noe sånt.

Bestefar Johannes har solhatt og en beige v-genser, med skjorte under, på seg.

Og bestemor Ingeborg en gul drakt vel.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg fant fram her nå.

Så Gol-ferien, den var nok da tidligere i 1983, vil jeg vel tippe på.

Men men.

Og når vi kom hjem, til Berger, så dro faren min, Haldis, Pia og jeg, til Gøteborg.

(Haldis lot seg såvidt overtale, av faren min, til å bli med, husker jeg.

Så sånn var det).

Faren min sendte med en gang Pia og meg, til Liseberg, når vi kom fram, til et hotell, i Gøteborg.

Vi ble sendt i en taxi da.

Vi fikk med lommepenger, og kjøpte hvert vårt billetthefte, som hadde så mange billetter, at man kunne kjøre karuseller nesten en hel dag da.

(For man måtte også stå litt i kø).

Men men.

Dette var vel sommeren 1983 da, regner jeg med.

Og det var altså sommeren før jeg begynte på ungdomsskolen da.

Så det var sommeren jeg fylte tretten år da.

Og Pia var elleve og et halvt da.

Så sånn var det.

Når det begynte å bli kvelden, så tok Pia og jeg, en taxi, tilbake til hotellet.

Jeg huska såvidt navnet, på hotellet, etter en lang da, på tivoli.

Men jeg mener at det var hotell Skandinavia, eller noe.

Noe sånt.

Da vi skulle inn til faren min og Haldis, (for Pia og jeg, hadde ikke fått eget hotellrom), så åpnet de ikke.

Pia og meg, måtte sitte i gangen der.

Til slutt så kjedet vi oss, og gikk rundt og så på hotellet.

Det var et ganske stort casino-rom, på hotellet, mye fylt av albanske menn, (eller noe), vel.

Så sånn var det.

Jeg hadde jo sett på roulette, på Kiel-ferja, et par-tre år tidligere.

(Når jeg var med faren min og onkel Runar, til Kiel).

Så jeg syntes ikke at roulette var så artig.

Og jeg syntes også at de albanerne der, (eller hva de var), virka litt skumle.

Taxisjåføren, som kjørte oss fra Liseberg til hotellet, var vel også albaner, mener jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Så jeg fikk med Pia, opp i gangene, i en annen del av hotellet.

Og vi hadde krig, med isbiter, fra noen isbitmaskiner, som stod i gangene, til hotellet, husker jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Så gikk vi tilbake, til rommet til Haldis og faren min.

De hadde nok hatt vill sex der, vil jeg tippe på.

I mange timer.

For når de endelig åpnet, en time eller to, etter at vi kom tilbake, fra Liseberg.

Så var luften i hotellrommet deres, veldig fuktig, mener jeg å huske.

Og de må jo ha gjort noe rart, siden de ikke hørte det, at Pia og jeg banka på, mange ganger.

Faren min så også litt rar ut, og hadde vel ikke på seg så mye klær, tror jeg.

Hvor Kitty var da, det veit jeg ikke, men den var kanskje hos Ågot igjen da.

Hvem vet.

Hm.

Og Christell var vel hos faren sin i Ålesund, eller noe.

Noe sånt.

Men men.

Så fikk vel Pia og jeg også et rom, på hotellet der, tror jeg.

Hvis ikke faren vår hadde leid det fra før da.

Det husker jeg ikke helt.

Men men.

Så kjørte vi vel tilbake til Norge, dagen etter, tror jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så da fotballlaget også skulle til Gøteborg.

Det var vel våren etter, tror jeg, altså antagelig våren 1984 da.

Så var jeg ganske kjent på Liseberg, for å si det sånn.

Men men.

Jeg hadde ikke tatt med det russiske fotoapparatet, til Gøteborg, med faren min, året før.

For jeg var litt skeptisk, til det fotoapparatet, siden det var russisk.

Men men.

Men når vi dro med fotball-laget, så turte jeg å ta med det kameraet.

Men men.

Jeg måtte sitte på med min uvenn, Geir-Arne Jørgensen, og de.

Faren min hadde slutta å kjøre til kampene, noen år tidligere, og det var ikke plass i noen andre biler, ble jeg vel fortalt, av Ole Skjellsbekk vel.

Men men.

Vi hørte på Carola, som jeg hadde kassett av, mener jeg, i bilen.

Noe sånt.

Vi stoppet i Horten, og der kjøpte jeg en pose pizza-snacks, som de hadde ved ferjeleiet der, husker jeg.

(Og da kjøpte mange av de andre gutta på laget også sånn snacks, husker jeg.

Men men).

For vi skulle ta ferja til Moss.

(De kjørte altså ikke rundt Oslo, som faren min alltid pleide å gjøre.

Men men).

Vi bodde på en slags barnehave, eller noe, tror jeg, litt utenfor Gøteborg da.

Jeg dro med Ulf Havmo, og gikk og så litt der.

Men det tror jeg ikke var så populært.

Vi ble vel observert, mener jeg, for å si det sånn, av noen ungdommer da, (mener jeg såvidt å huske, ihvertfall).

(Kanskje de vi spilte mot).

Men men.

Han pakistanske gutten, viste meg det, at han hadde noe milkshake, (som så mer eller mindre lik ut vel, som de fra meieriene, som de solgte i butikkene i Norge, (i melkedisken)).

Faren hans jobba nemlig på meieriet, i Gøteborg der, fortalte han utenlandske gutten, (eller om det var kameraten hans, som sa det).

(Uten at jeg forstod hvorfor han fortalte meg det.

Men men).

Vi vant kjempemye, den første dagen, men jeg satt vel på reservebenken der, mener jeg.

En svensk journalist, fortalte trener Skjellsbekk, (var det vel), at han var veldig imponert, over

Erland Borgen sitt spill, husker jeg.

Men men.

Den banen var like ved noen togskinner.

Så når man kjørte ut, fra banen, så måtte man passe på det, (fortalte de svenske vertene oss), at bilen ikke ble stående på togskinnene.

For hvis man kjørte rett etter en annen bil.

Så hadde den første bilen vikeplikt, for trafikken, på hovedveien.

Og det kunne være mye trafikk, på hovedveien.

Så man kunne bli stående lenge og vente.

Og hvis man da kjørte opp bak den første bilen.

Så ble man stående på togskinnene.

Og hvis man da fikk en tredje bil, rett bak seg.

Så kunne man få problemer, hvis det var mye trafikk, på hovedveien, og hvis toget også kom.

Så sånn var det, husker jeg.

Men men.

Så der burde de kanskje hatt en bro, eller noe, over togskinnene, vil jeg si.

Men men.

Så hadde de sluppet å si fra om det, til alle som ikke var kjent der.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

På Liseberg, så forklarte jeg trenerne, at det var et sånt spesielt hefte, som man kunne kjøpe, som det var en gratisbillett i også.

(Jeg husket det, fra da jeg var på Liseberg, sammen med Pia da, sommeren før vel).

Så trenerne, de kjøpte mange hefter, også reiv vi av billetten, og kom inn på den.

(Så vi juksa litt vel.

For den gratisbilletten, den var vel beregnet å gjelde, for det neste besøket, mener jeg.

Men den billetten hadde jeg ikke spart på da, men jeg husket hvordan de heftene var da.

Det var et billetthefte, til cirka 30-40 kroner da, med kjempemange billetter i, husket jeg).

Jeg var for det meste stille, i bilen til Geir Arne og dem.

(Faren var en kar med bart, mener jeg.

(Ihvertfall så var han vel typen til å ha bart vel, mener jeg).

Og faren var ikke så lubben, som mora, men mer slank, mener jeg.

Og med ganske våkne øyne, mener jeg.

Noe sånt.

De pleide visst også å dra på Norges landskamper på Ullevåll, mener jeg at Geir Arne prata om, i klasserommet, på ungdomsskolen.

Og da hadde de vel også med andre folk i klassen, mener jeg.

Men det ble litt vel mye, syntes jeg.

Det var ikke sånn at jeg spurte min uvenn Geir Arne om jeg kunne bli med dem på fotball-landskamper, for å si det sånn.

Men når det var med Berger IL, så måtte jeg nesten sitte på med dem.

For jeg kunne ikke velge hvem jeg ville sitte på med da.

Så sånn var det.

Ulf Havmo satt vel også i den samme bilen, tror jeg, sånn som jeg husker det.

Men Tom-Ivar Myrberg, om han var med til Gøteborg, det husker jeg ikke helt.

Men men.

Så sånn var det).

Jeg tulla litt med det russiske kameraet, til Ingeborg og Johannes da, i bilen, på veien til Sverige.

Og sa det, at russerne de hadde 20-30 brytere, på kameraene sine, mens amerikanerne bare hadde en knapp, på sine fotoapparat.

Så sånn var det.

Men men.

(Ingeborg fortalte meg forresten det, da jeg ringte henne fra Liverpool, (et år før hun døde cirka vel), at de kameraene, de hadde tilhørt en fyrvokter, som hadde bodd i huset deres før dem.

Så sånn var det.

Men men.

Han fyrvokteren var visst 'gal', sa Ingeborg, han hadde visst stjålet planter, og gravet ned i hagen.

Noe sånt.

Det var vel Arne Thomassen, mener jeg, som hjalp dem å finne det huset, i Nevlunghavn, tror jeg.

Ihvertfall var det han, som hjalp dem å bytte gulvet der, og sånn, husker jeg, sommeren 1975 vel, var det kanskje.

Så sånn var det.

Men men).

Jeg tulla også med det kameraet, på Liseberg.

Jeg kjeda meg kanskje litt der, siden jeg hadde vært der, året før.

Og jeg sa sånn 'borsni borsni', eller noe sånt, og skulle liksom prate russisk da.

Mens jeg gikk der sammen med Ulf Havmo og Frode Holm kanskje, eller noe.

Men men.

Så sånn var det.

I en sånn sentrifugalkraft-karusell.

Så ble det kameraet ødelagt.

For den fotovesken, som jeg hadde fått av Ingeborg og Johannes.

Den var ikke original.

Så festeskruen passet ikke.

Så kameraet, det fløy ut av kameravesken, mens jeg kjørte den karusellen da.

Og da jeg kom ut av karusellen, så ga en innvandrer vel, (som vel jobbet på Liseberg), han ga meg det kameraet da, som da var en knust klump, av forvridd metall.

Som jeg kastet i en søppelkasse der vel, på Liseberg da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

De andre gutta på laget, (Ulf Havmo vel, og muligens Erik Ree), de skulle absolutt vinne sigaretter, på en sånn automat der.

Men det var vanskelig å få vinne de sigarettene, så det gikk vel dårlig vel.

Jeg fortalte noen på laget, om en sånn ganske kul berg og dal-bane, som var på Liseberg der.

Loopen var jo spektakulær, men den ble så raskt ferdig.

(Kjøreturen var så kort, det tok jo bare noen sekunder, så var man ferdig, i den karusellen).

Men de hadde også en annen berg og dal-bane der, som også var artig, syntes jeg.

Og den viste jeg til de folka på laget da, som jeg gikk sammen med der.

Og den berg og dal-banen, den varte i drøye fem minutter kanskje, og den var artig, husker jeg.

Folka hylte som bare søren husker jeg.

Og jeg hadde kjørt den et par ganger, når jeg var på Liseberg, sammen med Pia da.

Og satt vel helt foran i den, en gang, mener jeg å huske.

Noe sånt.

Men men.

Om kvelden så kjeda vi oss mest der, i den drabantbyen da.

Og vi lekte vel litt med en miniheis og sånn, som var der vel, fra kjøkkenet vel, og opp i etasjen over da.

Det var ikke sånn at vi gikk utendørs der, om lørdagen, for å si det sånn.

Sånn som jeg husker det.

Men det var ikke så mye å gjøre der heller, tror jeg.

Det var vel nesten som Bergeråsen kanskje, mener jeg å huske.

Jeg kan ikke huske at jeg så noe kjøpesenter der, eller noe, da jeg dro med Ulf, var det vel, og kikka rundt litt der, på fredagen, var det vel.

Men men.

Så sånn var det.

På søndagen så hadde det regna fælt.

Så det var vanskelig å holde balansen.

Jeg fikk en skuddsjanse, foran målet deres.

Det var på kort skuddhold.

Det var nesten bare keeperen igjen, å få ballen forbi da.

Men det var så glatt, så da jeg skulle ta sats, for å skyte, så datt jeg så lang jeg var, på banen da.

(Det var kanskje spesielt glatt, foran målet deres, eller noe).

Erik Ree kjefta fælt på meg.

Men han fikk også en nesten lik skuddsjanse.

Men han også sklei, på den våte banen.

Så den andre kampen endte vel uavgjort, tror jeg.

Men jeg hadde jo scort mot det laget, på Berger, (et mål som kanskje ble vinnermålet, i en av kampene, muligens vel).

Så jeg tok vel ikke det så nøye.

Selv om det hadde vært artig, å ha scort, i Sverige og.

Men det var den glatteste banen jeg har spilt på, for å si det sånn, (må jeg vel si).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Så kjørte vi tilbake til Norge da, og hørte aldri noe mer om det svenske laget igjen vel.

Jeg husker ikke hva det laget heter engang.

Men de holdt til like utenfor Gøteborg da, i en drabantby, eller noe.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Nå er det ganske seint her, på hostellet, så jeg får heller skrive mer på dette kapitellet, i morgen.

Vi får se om jeg klarer det.

Vi får se.

Kapittel 27: Enda mer fra Leirfaret 4B, (del 3)

Vi var også på en tur til Haldis sin søster i Stavanger, på begynnelsen av 80-tallet.

Det var Haldis, faren min, Christell og meg.

Og vel også Pia, tror jeg.

Så sånn var det.

Vi kjørte min fars store, amerikanske stasjonsvogn dit, husker jeg.

Jeg måtte ligge baki bilen, husker jeg, (av en eller annen grunn).

Da vi kom til Brevik, så hadde det vært en ulykke.

Tre unge jenter hadde omkommet, fortalte Christell sin tante oss, da vi kom fram til Stavanger.

De hadde havnet under en trailer, som kjørte i motsatt kjørefelt da.

Så sånn var det.

Men men.

Christell sin tante het Margrethe vel, men ble kalt 'Lete', siden Christell ikke klarte å si Margrethe, da hun var liten.

Men men.

Så sånn var det.

Per og Lete bodde i samme gate, i Stavanger, som ei dame som ble kalt for 'Mosseveiens skrekk', også bodde, fortalte tante Lete.

Det var ei dame, som hadde vært mye ute på Mosseveien, og delt ut fartsbøter, mens hun jobba i politiet, noen år før.

Hun var så kjent for å gi fartsbøter, på Mosseveien, at hun ble kalt for Mosseveiens skrekk da.

Så sånn var det.

Vi dro og så i Stavanger sentrum, ved Domkirken der, tror jeg.

Jeg så en kiosk, husker jeg, som var litt gjemt bort, inni noen trapper osv., ikke så langt fra den kirken da.

Men men.

Så kjørte vi til Sandnes, hvor vi dro på et kjøpesenter.

Jeg fikk litt kjeft fordi jeg kjøpte godteri, i en kiosk der.

Men men.

Faren min kom også opp til meg, på det soverommet jeg lå på, den første kvelden der vel, og sa at jeg ikke fikk lov til å gjøre 'det' der.

Noe sånt.

Så spurte jeg hva han mente.

Så sa han at 'det vet du'.

Noe sånt.

Det var vel å runke, som han mente, tror jeg.

Men hvorfor jeg ikke fikk lov til det der, det veit jeg ikke.

Men men.

Christell, Pia og meg, vi gikk litt rundt i den drabantbyen der, på lørdagsettermiddagen vel.

Og i et hus, i nabolaget, så var det noen unger som hadde en trampoline, i hagen.

Der fikk vi også lov å hoppe, husker jeg.

Selv om jeg tok det ganske rolig vel.

Jeg hadde ikke hoppet i trampoline før, for å si det sånn.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Faren min kjørte meg bort på Sola strand, hvor jeg badet alene, mener jeg å huske.

Jeg husker ihvertfall at jeg badet der, og at bølgene var mye høyere, enn hjemme på Berger, i Drammensfjorden da.

Bølgene på Sola strand, de kom jo inn fra Nordsjøen, så det var noen skikkelige bølger, det er helt sikkert.

Men men.

På kvelden så dukka det opp en del gjester der.

Blant annet en jente, som var fjorten år.

(Mener jeg det var.

Hun var ihvertfall like gammel som meg da.

Så dette var vel sommeren 1984, regner jeg med.

Noe sånt.

Men men).

Det ble sagt i stua der, husker jeg, av noen voksne, at det var stor forskjell på gutter og jenter.

For noen dreit ut meg da, siden jeg var like gammel som hu jenta, som var der.

Men jeg så mye yngre ut da.

Så jeg ble liksom driti ut av de voksne da.

Så sånn var det.

Men men.

Hu jenta var det noe spesielt med, virka det som.

Jeg har lurt på, i ettertid, om det var Sissel Kyrkjebø.

Men jeg er ikke helt sikkert.

'Det kan godt tenkes det', sa tante Lete, da jeg ringte henne, i Stavanger, da jeg bodde i Liverpool.

Tante Lete sa også det, på telefonen da, at grunnen til at Christell en gang, sang på 'Tore Tang'-sangen, (av Mods), nok var at hun hadde lært den, på et besøk hos dem da.

Tante Lete sa også det, at Tore Tang, han het egentlig Tore Tang Va, (var det vel), og var halvt kineser, sa tante Lete.

Tore Tang Va, var en kjent skikkelse, i Stavanger da.

Så sånn var det.

(Så tante Lete visste mer om Tore Tang Va, enn Mods, (hvor Morten Abel var vokalist da).

Ikke dårlig.

Men men).

På veien tilbake til Østlandet, så kjørte vi innom en klesfabrikk, i Sandnes.

Haldis ville prate business med direktøren.

Pia, Christell og jeg, vi fikk alle tre, en lommekniv, (til å ha på nøkkelknippe vel), med kniv og saks vel.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Pia, Christell og jeg, vi ble hivd ut, av produksjonslokalet der, (hvor det satt mange damer og sydde da), for vi leika og bråkte så fælt der, at de sydamene klagde på oss da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Noen måneder før Tom Ivar og dem flytta til Drammen, (var det vel).

Så dro Tom-Ivar meg med, til sin nye nabo, som bodde i huset ovenfor dem.

Den nye naboen var Kjetil Holshagen, som hadde flytta til Bergeråsen, fra Drammen, med sin mor, stefar, og storebror da.

Kjetil Holshagen gikk i klassen under meg, og lillesøstera hans hadde dødd, i Drammen, noen år før.

Han kunne ikke sykle, så Pia, Christell, Gry Stenberg og meg, (var det vel), vi fikk han til å prøve å sykle ned et slakt stykke, av Havnehagen.

Og da bare trilla han ned den gatebiten, på en sykkel da, med beina ut til hver side.

Så han klarte ikke å holde beina på pedalene da, enda det nesten ikke var helling der hvor han sykla.

Men men.

Så han var helt nybegynner når det gjaldt sykling, vil jeg si.

Men men.

Så han hadde nok mest sitti på rommet sitt, i Drammen, vil jeg tippe på.

Kjetil Holshagen hadde elektronikk, som hobby.

Og han må jeg vel si, at var den første nerden, som jeg noengang så.

Han leste også Tolkien, og han og broren digga Pink Floyd og Kraftwerk, husker jeg.

Men men.

Broren het Bjørn Arild, mener jeg, og han var en god del eldre enn meg da, og fikk meg til å drikke saft med varmt vann, nede hos dem, en gang.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Mora jobba på Aass brygger, i Drammen, som kjemiker, eller noe.

Kjetil Holshagen forklarte det, at de en gang hadde lagt en tann, oppi et glass cola.

Og så hadde tanna blitt borte, i colaen, etter noen dager da.

På Aass bryggeri der da.

Så sånn var det.

Men men.

Så da Tom-Ivar og dem flytta til Drammen, så hadde jeg ikke noen kamerater, å besøke, på Nedre, (nedafor S-svingen), så da ble jeg kamerat med Kjetil Holshagen istedet da, (må man vel si).

Jeg var på besøk hos han, og han visste meg, at han hadde loddebolt og prata om lysdioder, osv., het det vel.

Og kondensatorer, prata han også om.

Alt sånt med elektronikk da, som jeg også syntes var litt interessant, når jeg hørte Kjetil Holshagen forklare da.

Jeg hadde jo en onkel, (onkel Håkon), lengre opp i Havnehagen, som også dreiv med elektronikk.

Men det var ikke sånn at han lærte meg noe elektronikk, jeg var ikke så mye på besøk hos dem.

Men men.

Men jeg var interessert i data da, og Kjetil Holshagen hadde vel Commodore 64, mener jeg.

Så sånn var det.

Jeg kjøpte meg en Sharp datamaskin, med innebygget kassettspiller, etter en stund.

Og byttet ut VIC 20 da, som ikke hadde så mye minne, osv.

Jeg begynte å lage et skytespill, på Sharp-datamaskinen, som jeg kalte Acapulco, etter den byen, som Petter og Christian Grønli hadde flytta til.

Men jeg ble aldri helt ferdig med det spillet.

Men men.

Jeg var litt selskapssjuk da, (siden jeg bodde alene), så jeg begynte å gjøre ting, som jeg trodde, at Kjetil Holshagen ville syntes var kult da.

Som å drive med kjemisett.

jeg hadde jo fått kjemisett, til jul, den første julen vel, som jeg bodde på Bergeråsen.

Og jeg hadde drivi litt med det kjemisettet, da jeg bodde i Hellinga.

Så da jeg bodde i Leirfaret, (etter at Petter og Christian og Tom-Ivar og dem, hadde flytta fra Bergeråsen), så tok jeg fram det kjemisettet igjen da, og inviterte Kjetil Holshagen på gjenbesøk, hos meg, i Leirfaret 4B da.

Kjetil Holshagen syntes vel at det var litt artig, med kjemisett, tror jeg.

Men vårt nye kameratskap ble med en gang satt på en prøve.

Jeg skulle ned til Haldis, var det vel, og spørre om noe, (kanskje jeg fant på det, for å få Kjetil Holshagen ut av huset. Hvem vet).

Og da, så dukka plutselig Kjetil Holshagen.

Han hadde visst funnet noe, på bakken, i begynnelsen av Leirfaret/Hellinga da.

Og da snudde jeg jo på hodet, (mens jeg drakk en halvliter cola), for Kjetil Holshagen sa 'å', eller noe.

Og da, så kløna Kjetil Holshagen, og reiste seg opp, nærme der jeg gikk.

Og stanga huet i bunnen av brusflaska, som jeg drakk av.

Så de nederste delene av de to fortennene mine, i den øverste tannraden, ble skallet av.

Jeg fanget tannbitene i hånda.

En tann skallet av mer enn den andre.

Så begynte jeg sikkert å grine.

Ihvertfall så gikk jeg ned til faren min, som var hos Haldis, og viste han at jeg hadde fått skallet av to tenner da.

Og da dro vi inn til onkel Runar, sin tannlegeklinikk, i Ås, en av de neste dagene.

Onkel Runar satt på noe plastmateriale, på tennene.

Men han lot de være litt kortere, siden han trodde at de andre tennene mine kom til å bli slitt ned.

Noe sånt.

Så etter det så har fortenna mine sett litt kortere ut.

Men men.

Og faren min måtte vel bare betale for en tann, mener jeg.

Men jeg er helt sikker på at to tenner skallet av.

Selv om Runar seinere har hevdet at det bare var en tann.

Den ene tanna var værst, mener jeg, men det var også skallet litt av den andre fortanna, mener jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Runar og faren min fleipa også, husker jeg, mens Runar satte på det plaststoffet, på fortenna mine.

Og sa det, at nå kunne de forme tanna mi, som de ville.

De kunne ha modellert en bil der, for eksempel, husker jeg, at de sa.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg ringte også kontakttelefonen mye, mens jeg bodde i Leirfaret 4B.

Tom-Ivar Myrberg hadde fortalt meg hva kontakttelefonen var.

Og at det bare kosta en krone, for å ringe hele helgen.

Jeg var jo mye alene, så jeg lå mye i vannsenga osv., og prata med folk, på kontakttelefonen da.

Selv om jeg vel var litt sjenert, i begynnelsen, men jeg kom meg kanskje litt, etter et par år da, (for å fleipe litt).

Hvem vet.

Så sånn var det.

Jeg pleide også å ringe inn til konkurranser, og lignende, på nærradioene.

Kjetil Holshagen var på besøk en kveld, som jeg prøvde å komme fram, til nærradioene da.

Kjetil Holshagen hadde en sånn kalkulator, (mener jeg), som man kunne bruke til å ringe med.

Noe sånt.

Den peip noen toner da, sånn at man ikke behøvde å ringe.

Og den var grei å ha, hvis man prøvde å komme fram til nærradioene.

Redial-knapp var også greit og ha.

Og jeg syntes det var artig, å komme på radioen, så jeg prøvde mye forskjellig da.

Jeg fikk lov å kopiere en side, i en VIC 20-bok, hos Lauritzen bokhandel, i Drammen.

For der stod det noe om tone-frekvenser, på VIC 20, var det vel.

Og da prøvde jeg å lage et dataprogram, som kunne få telefonen til å ringe da.

Men jeg fikk aldri frekvensene til å bli helt riktige.

Jeg hadde mye annet å drive med og.

Og det er mulig at jeg misforstod det diagrammet litt, som jeg kikka på.

Det er mulig.

Dette var 10-15 år før internett ble vanlig, så det var ikke så enkelt, på den tida, som det hadde vært, hvis man hadde hatt bredbånd hjemme, osv.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En kveld som Haldis dukka opp hos meg, sammen med faren min, på et av sine sjeldne besøk.

Så satt Kjetil Holshagen og jeg, i Leirfaret 4B, og prøvde å ringe på konkurranser, hos nærradioene i Oslo da.

(Det var mest Radio 1, men også Radio Ung vel, som vi hørte på.

Og også andre Oslo-nærradioer.

Men men).

Så sa Haldis til faren min, husker jeg.

'Hvorfor gidder han å være her'.

(Noe sånt).

Om Kjetil Holshagen vel, tror jeg.

Kjetil Holshagen likte ikke Haldis etter det her, husker jeg.

Men men.

Hvis jeg skjønte det riktig.

Så sånn var det.

Ågot fikk jo stadig sånne postordrekataloger, i posten, som hun tok vare på.

En svensk katalog het Hobbex, (eller noe), mener jeg.

Der stod det om en luftpistol, som kosta 200 kroner, eller noe vel.

Jeg fortalte om det her da, til Kjetil Holshagen, som sa det, at Rune Bingen, på Berger, (som gikk i klassen min), også hadde en sånn luftpistol.

(Uten at jeg vet hvordan Kjetil Holshagen, som ikke hadde bodd så lenge på Bergeråsen, kjente Rune Bingen.

Men men).

Jeg fikk Kjetil Holshagen til å dra meg med ned til Rune Bingen, som bodde i den samme gata, på Berger, som Bergerbanen lå i.

Jeg visste cirka hvor han bodde, men hadde ikke vært på besøk hos han før.

Rune Bingen viste meg hvordan den luftpistolen så ut, og sa at den var bra da.

(Den luftpistolen ligna litt på en Glock, vil jeg si.

Men men).

Jeg hadde aldri skutt med luftpistol før, men jeg hadde jo lagd sånne strikkgevær, og sånn, på verkstedet.

Og Kjetil Holshagen, han var skikkelig fan av ninja-filmer, som vi leide, i en videobutikk, ved Thors Bokhandel, i Svelvik.

Så jeg begynte også å prøve å lage et par ninjastjerner, (med varierende hell), borte på verkstedet, til faren min.

Jeg gikk noen ganger og så, på hyttefeltet, ved der Ågot bodde.

Og en gang, så så jeg i en bod, som Birkebeiner-hytta hadde.

Og der lå det noen sigder, som jeg rappa knivbladene til, husker jeg.

Så teipa jeg de sammen, og det ble som en ninjastjerne da.

Som jeg kasta inne på verkstedet, mens Dag Furuheim så på, en gang, husker jeg.

Jeg kasta den 'ninjastjerna' inn i noe pappemballasje der da.

Så sånn var det.

Men men.

Men jeg fikk ikke festa de sigd-bladene ordentlig sammen da.

Jeg klarte ikke å borre gjennom jern.

Jeg tror de borrene der borte, på verkstedet, var laget for tre.

Men men.

Men den luftpistolen dukket opp i posten da, selv om det kanskje ikke var lov å ha luftpistol, for meg, jeg var vel ikke seksten år enda da, tror jeg.

Men jeg bestilte den kanskje i faren min sitt navn.

Det er mulig.

Men men.

Den luftpistolen var det ikke så mye futt i.

Men det var litt kjedelig, på 80-tallet, noen ganger.

Uten internett, osv.

Så det hendte at jeg og Ulf Havmo for eksempel, gikk på jakt etter småfugler, med den luftpistolen.

Ulf Havmo og jeg, gikk til sportsbutikken, ved Svelvik kirke, og kjøpte luftgeværkuler en gang da.

Så gikk vi tilbake, mot skolen.

Og Ulf sa det, at 'hu gamle kjærringa, i sportsbutikken, lot oss kjøpe luftgeværkuler, enda vi ikke er seksten år gamle'.

(Noe sånt).

'Det er bestemora mi altså', sa Vibeke Kjølstad da.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så da ble vel kanskje Ulf Havmo litt driti ut, kan man si.

Men men.

Kjetil Holshagen, han likte ikke å gå så mye, ut i skogen.

For han likte ikke mygg og insekter, som han sa.

Men men.

Han fikk tak i en armbrøstpistol, en gang, som han sjelden brukte da.

Jeg fikk låne den en gang, som jeg var på besøk hos han.

(Jeg husker ikke hvordan ammunisjon, som den brukte, men det er mulig at det var en pil, eller noe.

Hm).

Og da jeg gikk på stien, mot Ulviksletta.

Litt oppi lia der.

Så så jeg plutselig det, at en sinna mann, kom løpende mot meg, i full fart, med en puddel, eller noe.

Jeg måtte løpe langt borti der, (over Ulviksletta), og gjemme meg, før han ga opp.

Det var visst faren til Gry Johansen, (mente noen som var hos Kjetil, da jeg fortalte om det her), som også bodde på Nedre, som hadde prøvd å angripe meg, rød i trynet, tror jeg han var.

Dem bodde i den veien som var mellom Havnehagen og Leirfaret/Hellinga da.

(Som jeg ikke husker navnet på nå).

De var vel naboene til Sylvia og Sissel Tysnes og dem, mener jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Ulf Havmo og jeg, vi skøyt også et par ekorn, med den luftpistolen.

Det var lite futt, i den luftpistolen, så cirka ti fulltreffere måtte til, (vil jeg si), før ekornet var dødt.

Så det var vel kanskje dyreplageri.

Hvem vet.

Jeg skar av halen, til et ekorn, for noen hadde sagt, at det var kult, med revehaler, osv.

Men da sa faren min, at han ikke likte at vi skøyt ekorn, (da han så halen).

Jeg sa at ekornet var dødt, (da vi fant det).

Men faren min sa det, at reven tar døde ekorn.

Så han trodde ikke noe på meg.

Men men.

En gang, så gikk Ulf og jeg for å skyte fugler, med den luftpistolen, (var det vel).

Og vi gikk mot det hyttefeltet da.

På nabohytta, til Birkebeiner-hytta, så så vi en svær ugle, og en ugleunge.

Vi så vel først bare ugleungen, og jeg tenkte bare at det var en fugl, og sendte avgårde et skudd, med luftpistolen, på lang avstand.

Fuglen fløy ikke, så jeg gikk nærmere, for å prøve å skjønne det, hvorfor fuglen ikke fløy.

Så så vi mora også, og jeg tror at det kanskje kan ha vært en hubro-ugle.

jeg er ikke noen ekspert på ugler, men den ugla var skikkelig svær ihvertfall, vil jeg si.

Jeg så på ungen, som satt på en telefonledning, eller noe vel.

Og kunne se det, at jeg nok hadde skutt av den ene foten.

Da ble jeg kvalm omtrent, vil jeg si, og skammet meg da.

For jeg så jo hvor fine du fuglene var, når jeg kom nærmere innpå dem.

Og hvis det var en hubro, så var jo de fredet, for å si det sånn.

(Noe vi hadde lært på skolen vel).

Så da bare gikk jeg derfra, uten å skyte noe mer.

'Hva er det', sa Ulf Havmo.

Så han skjønte tydeligvis ikke hvordan jeg tenkte.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Kjetil Holshagen, hadde en stefar, som jobbet på Drammen Jernbanestasjon.

Kjetil Holshagen, fortalte det, at kråkene noen gang bare satt seg på strømlinjene der, og da eksploderte dem, fortalte han.

Men men.

En gang, så spurte mora til Kjetil Holshagen, om jeg ville være med på hytta deres, en helg.

Jeg sa 'ja', men Kjetil ble sur, for han ville egentlig ikke ha meg med, skjønte jeg.

Hytta lå i Hurum, på den andre sida av Drammensfjorden, et stykke lenger inn mot Drammen.

Så sånn var det.

Men men.

Kjetil skulle vise meg noen rotter, som de hadde, under en bro der.

Og han dro meg med til noen andre unger, men han sa vel bare hvem jeg var, og fortalte vel ikke meg hvem dem var vel.

Men men.

Kjetil var interessert i elektronikk, men TV-en han hadde på rommet sitt der, den skjønte han ikke, (vil jeg si).

Det var en sånn TV, som var vanlig, på 70-tallet.

Med et hjul, som man måtte skru på, for å få inn riktig kanal.

Men det var også en tapp, under det hjulet, for å velge 'bånd', som det vel het.

Men den tappen, den skjønte ikke Kjetil Holshagen, (mener jeg), at man kunne vippe på, for å få inn et annet bånd da.

Men det skjønte jeg da, etter å ha stilt på TV-en til mora mi i Larvik, og den gamle TV-en til faren min på Bergeråsen da.

Så sånn var det.

Men men.

Kjetil var rimelig sur på meg, under den hytteturen.

For det var mora som spurte om jeg ville være med.

Kjetil ville egentlig ikke det, skjønte jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Så det kameratskapet mitt, med Kjetil Holshagen, det var kanskje ikke et ekte kameratskap.

Jeg vet ikke hvorfor han Kjetil Holshagen var så sur, fordi jeg fikk bli med på hytta deres.

Det forklarte han vel ikke helt vel.

Men noe var det vel.

Men men.

Nå begynner klokka å bli over 23 her på hostellet.

Så jeg får vel ta en pause, med skrivinga nå.

Så får vi se om jeg klarer å få skrevet noe mer i morgen.

Vi får se om jeg klarer det.

Vi får se.

Kapittel 28: Enda mer fra Leirfaret 4B, (del 4)

Faren min var en tur nede i Tyskland og kjøpte en blå, (metallic vel), Mercedes E230, med fire gir, ny, rundt 1983 en gang vel.

Noe sånt.

Faren vår sa også det, da han kom tilbake, at 'de folka nede i Tyskland', hadde sagt at han også måtte kjøpe med en bil til kona.

Altså Haldis.

(Av en eller annen grunn.

Forstå det den som kan).

Så faren vår kjøpte også med en vinrød Mitshubishi personbil.

Så sånn var det.

Denne bilen ble for det meste kjørt av Haldis sin sønn, Jan Snoghøj, forresten.

(Sånn som jeg husker det).

Men men.

Så sånn var det.

Så da jeg ble konfirmert, så kjørte faren min meg til Berger kirke, i den nye Mercedesen.

Etter at jeg maste en god del.

Faren min hadde ikke lyst til å kjøre meg dit, skjønte jeg.

(Av en eller annen grunn).

Og han kjørte heller ikke helt fram til kirka, men stoppa kanskje hundre meter fra Berger Kirke.

Og slapp meg av der.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Og faren min var altså ikke med i kirka, da jeg ble konfirmert.

Og han var heller ikke med i middagsselskapet, borte hos Ågot, samme ettermiddag, (som jeg har skrevet om i et tidligere kapitell vel. Men men).

Sommeren 1984, (mener jeg det var, for jeg husker at det stod 'Danish Dynamite', på is-reklamene i Skagen), så dro faren min, Pia, Christell og jeg, på en spesiell tur, (må man vel si), med danskebåten.

Vi kjørte ned mot Larvik, for å reise med Petter Wessel, til Fredrikshavn.

Jeg husker at jeg hadde en kassett med meg, som vi spilte i bilen.

Det var musikk jeg hadde tatt opp fra nærradioer.

Det var blant annet den svenske sangen som het 'Evighetsmaskin', husker jeg, med gruppa Proffesorn vel.

Noe sånt.

Men men.

Vi var jo litt eldre, Pia, Christell og meg da, så vi var oppe hele natta faktisk.

Under overfarten til Danmark.

Og det var også faren vår.

Han drakk hele natta, og prata med noen folk.

Jeg prata med ei utenlandsk dame, som egentlig jobba på Petter Wessel vel, og hu ble fornærmet på meg, av en eller annen grunn, husker jeg.

Men men.

Så sånn var det.

(Tonen var vel kanskje litt tøffere på Bergeråsen, enn hu var vant med.

Hvem vet).

Men faren min ble kamerat med de folka vel, og chatta med de hele natta.

Når det ble morgen, så skulle vi kjøre i land, i Fredrikshavn.

Men faren min, han var så full, så han klarte ikke å kjøre.

Men jeg fikk sjokk, av at faren min ikke ville kjøre, (for det stod masse biler bak oss, på båten), og fikk overtalt han, til å kjøre da.

Så kjørte faren min likevel, men han kjørte ikke noe bra, (han kjørte i halvsøvne, og kjørte også rimelig 'hakkete', mener jeg å huske. Han kjørte også sakte da), så jeg måtte be han stoppe på en parkeringsplass, som var ved havna der da, i Fredrikshavn.

(Dette var sommeren jeg fylte fjorten, så jeg hadde ikke lappen selv, eller noe, for å si det sånn.

Men men).

Mens faren vår sov ut rusen, i bilen, på parkeringsplassen.

Så gikk Pia, Christell og jeg, inn til handlegata i Fredrikshavn, og jeg fant en pizzarestaurant, som lå i andre etasje, i en bygning, i den handlegata da.

Der var det noen tyrkere, eller noe, som jobba.

Og dansk var jo vanskelig nok fra før, (må man vel si).

Så de misforstod hva jeg prøvde å bestille, og jeg fikk en overbakt pizza, husker jeg.

Men men.

Men jeg orka ikke å klage, siden dem var utlendinger, for det var jo språkproblemer, osv.

Men men.

Så jeg var litt misfornøyd da.

Men men.

Pia og Christell kjøpte vel også en slags pizza der, tror jeg.

Noe sånt.

Så våkna faren til Pia og meg da, etterhvert.

(Christell er jo datteren til Haldis, og ikke til faren min.

Men Haldis skulle ikke være med, av en eller annen grunn.

Men men).

Faren vår ville da kjøre til Skagen, (av en eller annen grunn).

Noe han gjorde.

Vi gikk så ut til det nordligste punktet, (tror jeg ihvertrfall), på Fastlands-Europa.

Det vil si der Skagerak møter Kattegat, eller noe, vel.

Noe sånt.

Og så stod vi der litt, husker jeg, og jeg kommenterte vel litt om bølgene, som kom i to retninger da.

Bølgene kom fra både skrått fra høyre og skrått fra venstre, (sånn som jeg husker det), og da var vi liksom ved to hav samtidig da.

(Må man vel si).

Noen turister ble guidet rundt der, men vi gikk bare for oss selv der, oss fire da.

Det var også en kafetera, ved stranden i Skagen der da.

Men vi gikk ikke innom der.

Så da vi kjørte derfra, og tilbake i retning av Fredrikshavn igjen, så maste jeg da, på faren min, og fikk han til å stoppe, ved et gatekjøkken, inne i Skagen sentrum da.

Det var der jeg så det, husker jeg, at det stod 'Danish Dynamite', på et isskilt, utenfor det gatekjøkkenet da.

(Det kan vel forsåvidt også ha vært før VM 1986 det her, det tørr jeg ikke å si helt sikkert.

Hm.

Men man kan sjekke når den 'Evighetsmaskin'-sangen, var ny.

Det var den våren/sommeren.

Så sånn var det.

Men men).

Jeg gikk inn på gatekjøkkenet, husker jeg.

En dame, som stod og grillet burgere, spurte en dansk 'dreng', som var noen år eldre enn meg, og som stod inne i gatekjøkkenet.

Om han kunne gi henne en tomflaske, som stod der hvor kundene oppholdt seg da.

'Om du su'er min pik', sa han danske karen da.

Også gikk han ut.

Men men.

(Noe sånt).

Jeg bestilte en cheeseburger, (som jeg tok med ut i bilen da, når den var ferdig), også kjørte vi tilbake til Fredrikshavn igjen.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så det var kanskje en litt spesiell ferie, som jeg ikke skjønte så mye av poenget med.

Men men.

Det var ukjent for meg, at vi skulle til Skagen, før vi var i Fredrikshavn liksom.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Vi var også på en annen helgetur til Danmark, før det her vel, vil jeg tippe på at det var.

Det var når vi skulle i bryllupet til Viggo (Snoghøj/Snowhill), og den danske flyvertinnen Greta da.

Da tok vi fly, fra Fornebu, til Kastrup da.

Viggo henta oss vel, på flyplassen, tror jeg.

Så tok vi inn på et hotell, som jeg mener lå, like ved torget, i Køge sentrum.

Så sånn var det.

Pia, Christell og jeg, hadde samme rom, tror jeg.

Ihvertfall så husker jeg det, at jeg stod inne på det rommet.

Pia og jeg, var inne på det rommet, husker jeg.

Så dukka plutselig Christell opp, inne på det rommet også.

Også sa hun at 'Arne sleiker på tissen til mamma'.

Så sånn var det.

Det her var vel mens jeg gikk på ungdomsskolen, vil jeg vel tippe på, kanskje i 8. klasse, eller noe.

Men men.

Jeg gikk ut i gangen på hotellet da, (for å se om Christell jugde).

Rommene våre var i andre etasje der, mener jeg å huske.

Noe sånt.

Jeg gikk ut i gangen, og kunne se det, at Christell ikke jugde.

Døra til rommet til faren min og Haldis, stod åpen og jeg kunne se underkroppen til Haldis, som lå på senga, mens faren min stod ved senga, og sleika på fitta hennes da, (sånn som Christell hadde sagt).

Jeg sa ikke noe, men jeg tror at faren min så at jeg så på han, (mens han sleika på fitta til Haldis da).

Så sånn var det.

Jeg gikk bare inn på rommet til Pia og Christell igjen, og lukket igjen døra vår da.

Men men.

Dagen etter, så var det bryllup, for Viggo og Greta, i et selskapslokale, like utenfor Køge vel.

Eller, først så var det bryllup, i kirken.

Vi tok en taxi til kirken, var det kanskje.

Haldis skulle prate med presten, (husker jeg), noen timer før selve kirkesermonien skulle være.

Noe sånt.

Faren min er noen år yngre enn Haldis, så den danske presten lurte på om faren min var brudgommen, husker jeg.

Men Haldis forklarte det, at faren min, ikke var hennes sønn da.

Så sånn var det.

Haldis pratet med presten, husker jeg, og sa 'sånn gjør vi det i Norge nemlig'.

Men presten sa 'men i Danmark gjør vi det sånn her'.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Etter sermonien i kirken, så dro vi til et selskapslokale da, også i Køge vel.

Det var tippekamp, på TV-en, i selskapslokalet, og jeg spurte Haldis, om dem kunne sette opp lyden.

Men det var visst ikke aktuelt.

(Jeg pleide å se på tippekampen, hver lørdag ettermiddag nemlig).

Pia hadde gredd håret mitt, husker jeg, (hjemme hos Viggo vel), den dagen, (noe jeg ikke pleide å gjøre).

Og jeg gikk vel i dress, eller noe.

Jan Snoghøj, (Viggo sin lillebror og Christell sin storebror), sa det, at jeg så så bra ut, eller noe, husker jeg, i selskapslokalet.

'Åja, du har gredd håret ja', sa Jan, husker jeg.

Så han dreit meg vel ut litt, tror jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Brudens far, hadde 50-årsdag, på den samme festen.

Så danskene de nesten ignorerte bryllupet, (kan man vel kanskje si).

Og de sang masse sanger, for han danske jubilanten da.

(Noe med at 'nå har du blitt gammel', osv.

Mange sånne sanger.

Et helt hefte med sånne sanger vel).

Det var også en del folk fra Berger der, av Viggo sine kamerater, mener jeg.

Og de sang den her sangen, husker jeg, som svar kanskje, på alle sangene, som de danskene sang.

Den gikk sånn her:

'Nå svinger vi på seidelen igjen, hei skål'.

Og videre:

'Så havna vi på fyllefest igjen, hei skål'.

Noe sånt.

Så den var ganske morsom, husker jeg, den norske sangen.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg var ikke helt ferdig med 'tulle-alderen', og hadde kjøpt noen avføringspiller, eller noe, (husker jeg), på et apotek.

Og jeg heiv en sånn pille, oppi drinken, til borddamen min vel, (ei brunette i 20-årene, tror jeg).

Hun brunetten, hun 'gura' fælt, og lurte på hva den pillen var da.

Så jeg dreit meg ut litt, for jeg fikk vel skylda for det her, tror jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Jeg brukte ikke så mye penger, på denne helgeturen.

Så på Kastrup, så så jeg en artig dings, husker jeg, i en av kioskene der.

Det var et nøkkelknippe, som begynte å pipe, hvis man plystret.

Så det nøkkelknippe kjøpte jeg da.

(Det hadde jeg akkurat råd til, mener jeg å huske.

Selv om det var ganske dyrt.

Det kostet 50-60 danske kroner kanskje.

Noe sånt).

Og det hadde jeg med meg hjem til Bergeråsen da.

Og en gang, (noen måneder seinere da), når jeg skulle spille kamp, eller noe, for Berger IL kanskje, (eller om det var noe annet, som jeg skulle rekke).

Så fant jeg ikke nøklene mine.

Også etter å ha lett en stund, så huska jeg det, at det nøkkelknippe peip da.

Og da plystra jeg da, og da, så fant jeg nøklene mine faktisk.

Men men.

(Nøklene lå i stolen, ved barbermaskinen til faren min, eller noe, mener jeg.

Men men).

Så sånn var det.

(Egentlig så var jo det morsomste, å vise det nøkkelknippe, til andre folk da.

Også vise at man hadde noe nytt og artig og moderne da.

Sånn var det på hele 80-tallet, vil jeg si.

At det hele tiden kom noe nytt, som alle liksom skulle ha da.

Som videospiller, brusmaskin, tastafon, TV-spill, elektroniske spill, vannseng, datamaskin, CD-spiller, osv., osv.

80-tallet var liksom et morsomt tiår sånn sett, vil jeg si, med mange nye dingser og oppfinnelser da.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på).

Det bryllupet til Viggo og Greta, (som ble skilt på 90-tallet vel), det varte til langt på natt da.

Jeg maste igjen på Haldis, i 3-4 om natten, og spurte om vi kunne dra tilbake til hotellet snart.

For jeg kjedet meg da.

Men da sa Haldis det, at dette var hennes sønns bryllup, så da skulle vi ikke gå hjem før det var ferdig.

Men men.

Noe sånt.

Men Viggo slo til, mener jeg å huske.

Det var vel han som ordnet med at det ble servert nattmat.

Noe som løftet stemningen litt ihvertfall, for meg, (og eventelt andre), som kanskje var litt lei.

Men men.

Så sånn var det.

Det var ikke så mange på min alder der, Pia, Christell og jeg, vi var vel de yngste der, vil jeg vel tippe på.

Det var vel mest folk i 20-årene og oppover der, vil jeg tippe på.

Men men.

Så sånn var det.

Så dette bryllupet er vel det bryllupet jeg har vært på, som har vart lengst.

Det varte vel til i 4-5 tiden, utpå natta, vil jeg tippe på.

Og vi var jo der under tippekampen og, husker jeg.

Så vi var i det selskapslokalet, i over tolv timer, mener jeg.

Noe sånt.

Dette var vel et lokale, som var i forbindelse med en sportshall, mener jeg å huske.

Så hvis vi yngste der kjedet oss, under begynnelsen av selskapet, så kunne vi gå ut i en hall der, mener jeg å huske, i naborommet, og se på noe bedriftsfotball, (eller hva det var).

Hvis jeg ikke husker helt feil.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Den Mercedesen, den hadde faren min i 1-2 år vel.

Så hendte det, (som jeg syntes var litt rart), at rektor Leiv Borgen, på Berger skole, kjøpte den Mercedesen, av faren min.

Så sånn var det.

Så det var litt rart, at når jeg så den bilen, etter 1984 kanskje, så var det rektor Borgen som kjørte den, (opp til Øvre), og ikke faren min.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Faren min kjøpte seg en svær, gul Chevy-Van etter den blå Mercedesen.

Det var en stige, bak på Chevy-Van-en, og faren min sa det, at jeg kunne stå bakpå, mens faren min kjørte, fra Sand, og bort på Bergeråsen.

(Så det var nesten som i en TV-serie, eller noe).

Og en gang, da jeg stod bakpå bilen, til faren min, bort på Bergeråsen.

Så slapp ikke faren min av meg, ved Leirfaret der.

Men han kjørte ned til Haldis.

Og da likte jeg Haldis så lite, at jeg hoppa av bilen i fart, like ved der Tom-Ivar og dem bodde.

Faren min kjørte i 30 kilometer kanskje, og da jeg hoppa av, så merka jeg det, at det ikke var så lett, å lande på beina, når man hoppet av i fart sånn.

Så jeg landa ikke på beina, men landa så lang jeg var, og tok meg for med arma vel.

Så jeg ble litt mørbanka, men prøvde å late som ingenting, når faren min gikk bort for å se, hvordan det hadde gått med meg, etter det fallet da.

Så etter det, så stod jeg vel ikke bakpå mer, i den stigen, når faren min kjørte den bilen.

Jeg skjønte at det var farlig, og jeg likte ikke å være i nærheten av huset til Haldis, husker jeg.

Det var vel et år eller to, at jeg ikke gikk ned til huset dems, engang.

Men en gang, når jeg var syk, og hadde vondt i halsen.

Så gikk jeg ned dit, etter skolen.

Da var Christell og Pia der, og Christell syntes vel at jeg var morsom, tror jeg.

Jeg lagde med en drink, med whiskey, (var det vel), og te og honning, eller noe.

Også kom Haldis og faren min hjem da.

De hadde da startet opp vannsengbutikk, like ved Grans bryggeri, på Strømsø, i Drammen.

Så sånn var det.

Faren min produserte fortsatt litt vannsenger, og solgte de, (og andre typer vannsenger), i butikken til Haldis da.

Så sånn var det.

Haldis ble litt overrasket vel, over å se meg der.

Og Christell forklarte det vel, at jeg var syk, mener jeg.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Pia og Christell, de gikk ikke bort til Ågot, på Sand, og spiste middag, etter skolen, sånn som jeg.

Nei, de pleide å varme noen hermetiske kyllingboller, som Haldis pleide å kjøpe på CC vel, til middag.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg også begynte å lage middag selv, ofte, og det gikk mye i Pizza Grandiosa, husker jeg.

Som jeg kjøpte selv, i butikken, på Sand.

Så Pia og Christell ble kanskje litt misunnelige på meg, siden jeg fikk maten min selv.

Det vet jeg ikke, men det er kanskje mulig.

Hva vet jeg.

Bare noe jeg tenkte på.

Og jeg kjøpte jo da også mye tegneserier, som Billy, Eddie, og ikke minst Pyton.

Jeg kjøpte også Mad og album som Asterix, Lucky Luke og Viggo, mm.

Jeg kjøpte også VG og Dagbladet, omtrent hver dag, og noen ganger begge avisene, husker jeg.

(For jeg bodde jo alene, så jeg hadde litt dødtid).

Jeg kjøpte også en halv liter cola, hver dag, (og minst en liter i helgene).

Jeg pleide også å kjøpe potetskruer med paprika, og sjokolade og sånne ting da.

Og også appelsinjuice og milk shake med sjokoladesmak, (som stod i melkedisken), istedet for melk.

Det var veldig uvanlig, å ikke drikke melk, på 80-tallet, så jeg overhørte det en gang, at ei kassadame sa det om meg, at jeg drakk milkshake istedet for melk da.

Men jeg fiksa bare ikke smaken av melk, etter at mora mi hadde gitt meg et glass 'råtten' melk, vil jeg nesten kalle det, (da hu hadde ei dame på besøk, inne på kjøkkenet må man vel si), i Jegersborggate en gang.

Så sånn var det.

Men men.

Og dette pleide jeg å handle, etter at jeg hadde vært hos Ågot, og spist middag der da.

I helgene, og de dagene som jeg ikke dro innom Ågot, så pleide jeg å steika Pizza Grandiosa da, som jeg også pleide å kjøpe, i butikken på Sand.

Så jeg må vel ha fått cirka 300 kroner i uka, tror jeg, på midten av 80-tallet, for å kjøpe mat for.

Så noen ganger, så sparte jeg en hundrelapp, og la den i et treskrin, som faren min hadde lagd, da han var yngre, for å ha merkene sine fra militæret og sånt i, (tror jeg ihvertfall).

Men faren min brukte ikke det treskrinet mer, så det hadde jeg inne på det store soverommet.

Treskrinet sto i en reol, som var en meter bred kanskje, og cirka to meter høy kanskje.

Noe sånt.

Den reol-delen, hørte egentlig til i stua, men jeg flytta den inn på det store soverommet da, som jeg brukte.

Så sånn var det.

Den første tiden, som jeg bodde i Leirfaret, så fikk jeg et symaskinbord, av Ågot, med meg bort på Bergeråsen.

Det hadde stått i kjelleren, til Ågot, tror jeg, og det ble ikke brukt lenger da.

Jeg ville lage avis, borte på Bergeråsen.

Så jeg satt det bordet, i en av to boder, som var ved siden av gangen vår, ut mot hoveddøra og Leirfaret.

Pia ville bli med opp og lage avis.

Og jeg tok henne med opp, på et ganske sjeldent besøk.

(Det var som tidligere nevnt, et par år, hvor jeg nesten aldri var nede hos Haldis og dem.

Dette startet vel omtrent da jeg begynte på ungdomsskolen vel.

Og jeg var vel ikke mye der nede, etter at jeg begynte på ungdomsskolen.

Så dette varte vel lenger enn et par år og, vil jeg si.

Men men).

Vi fikk ikke laget noe avis, men jeg viste Pia noen ark og sånn, som jeg hadde der da.

Så sånn var det.

Det var kanskje litt vel kaldt der, (og det var kanskje litt dårlig plass), til å lage avis.

Men men.

Så ville Christell også bli med opp, og lage avis.

Jeg gikk sammen med henne, opp Havnehagen og Leirfaret.

I Leirfaret, like ved huset til Aina og dem, så så jeg et stjerneskudd.

(For dette var om kvelden, på våren eller høsten vel).

Jeg spurte Christell om hun også så stjerneskuddet, (og pekte vel da), men hun så det ikke, sa hun.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Seinere så fortalte Christell det, når hu og Pia, var på besøk hos meg, i Leirfaret, at Pia hadde hatt en abort, nede i Havnehagen.

Dette må vel ha vært etter at jeg begynte på videregående, tror jeg, men jeg kom på det nå så.

Og jeg ble sur, husker jeg, etter å ha snakket med Christell og Pia, på faren min da.

Og sa at jeg skulle ta opp dette med aborten osv., med han da.

Noe sånt.

Men da sa Christell bare 'hvorfor drikker Jeppe, Erik', mange ganger.

Så hva hu mente med det, det veit jeg ikke.

Men det var kanskje noe med Haldis da.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men men.

Mens jeg gikk på ungdomsskolen, så fablet jeg litt med noen planer, om å begynne med kiosk, på Jordet til Lersbryggen der cirka, (mot Sandbu Tepper da, som fantes på den tiden).

Men jeg tenkte det, at Ditlev Castellan og Geir Arne Jørgensen i klassen, sikkert ville bryte seg inn der, og rappe alt som evenutelt måtte være der, av varer og penger, osv.

Så jeg spurte Rune Bingen, i klassen, om det gikk ann å få installert en alarm i en sånn kiosk, eventuelt.

Om han trodde at det hadde latt seg gjøre.

Og det trodde Rune Bingen at ville la seg gjøre, sa han.

Men det ble ikke noe av den planen, om å lage kiosk, det var bare noe jeg gikk og tenkte litt på da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Da vi var i Stavanger, den første gangen forresten.

Så fant ikke faren min fram der.

Så han fikk en taxi, husker jeg, til å kjøre foran oss, fra Stavanger sentrum og til dit hvor tante Lete og dem bodde da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Vi var også på en helgetur til, til Stavanger.

Dette må vel ha vært mens jeg gikk ungdomsskolen, vil jeg tippe på.

Denne gang, så tok Haldis, faren min, Christell, Pia og jeg, et rutefly, fra Fornebu og til Sola flyplass da.

Så sånn var det.

Så ble vi vel hentet på flyplassen av tante Lete og onkel Per vel.

Dette var vel to-tre år etter, at vi hadde vært på det første besøket, hos dem, i Stavanger da.

Og på de to-tre årene, så hadde hårfargen til tante Lete forrandret seg, fra helt svart til helt grå, husker jeg.

Så da fikk jeg litt sjokk, husker jeg.

Og jeg lurte på hva som foregikk hos tante Lete og de, når vi ikke var der, husker jeg.

Men men.

For hun var vel bare i 50-årene da, tror jeg.

Og knapt nok det vel.

Men men.

Og tante Lete hadde også en slags ungdommelig utstråling, syntes jeg, som gjorde at hun kanskje virket yngre enn det hun var, vil jeg si.

Så at hun plutselig skulle få grått hår, det syntes jeg at var nesten sjokkerende, husker jeg.

Men tante Lete tok det bra, syntes jeg.

Man kunne ikke merke noe forskjell på humøret hennes, mener jeg å huske.

Mens onkel Per, han var mer mutt da, vil jeg vel kanskje si.

Jeg fikk vel ikke noe særlig inntrykk av han, på disse ferieturene, tror jeg.

Christell og Pia så vel noen hester, tror jeg, mens vi kjørte rundt der.

Noe sånt.

Og det er mulig at var på denne Stavanger-turen, at vi fant den trampolina, og hun Sissel Kyrkjebø, (eller 'Sissel Kyrkjebø'), var der.

Det skal jeg ikke si helt sikkert.

Men jeg tror at besøket på den klesfabrikken må ha vært den første gangen vi var i Stavanger, siden vi kjørte.

Og den ulykken i Brevik må også ha vært under den første Stavanger-turen, av samme grunn da.

Jeg hadde jo vært på ferie i Kristiansand før, med mora mi og Arne Thomassen.

Men jeg hadde aldri vært mellom Kristiansand og Stavanger der, så det var noe nytt for meg, husker jeg.

Jeg fikk jo lov å sitte i baksetet etterhvert, så jeg så litt ut vinduet også.

Og faren min bemerket at 'her er Flekkefjord', eller noe.

Så det var noe med Flekkefjord, da skjønte jeg.

Men hva det var, det skjønte jeg ikke.

Vi kjørte jo bare forbi, og videre mot Stavanger så.

Så hvorfor Flekkefjord ble nevnt, det vet jeg ikke.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg husker også såvidt noen tunneller, som vi kjørte i, mellom Kristiansand og Stavanger.

De var ikke helt nye, alle tunnellene, tror jeg.

Jeg mener å huske at det var noen som så litt gammeldags ut, og sånn.

Kanskje det var litt smal veibane inni noen av dem og sånn.

Det er mulig.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men men.

Pia, faren min og meg, vi var også på en campingtur, sammen med Runar og dem, ned til Brunlanes, den sommeren, som vi var i Nevlunghavn, med katten Kitty, og som vi også var i Gøteborg, mener jeg, (altså sommeren 1983 da).

Det var en litt kjedelig ferie vel.

Vi kjørte ned til ved Lydhus-stranda der, men den eneste campingplassen, som hadde ledig plass, det var en en-stjernes camping, husker jeg.

Dette var jo i gåavstand til hytta til Frode Kølner og dem.

Og det var også til dette området, hvor mora vår hadde pleid å ta med Pia og meg, for å bade, mens vi bodde på den hytta, i Brunlanes.

Så dette var ikke noe nytt for meg, for å si det sånn.

Vi måtte også ligge i telt, noe vi ikke gjorde ofte, for å si det sånn.

Men men.

Jeg husker at jeg også hadde med katten Kitty, på denne ferien.

Jeg hadde fått litt nok av den katten, (siden jeg alltid måtte ha den med på ferie).

Samtidig, så var jeg liksom lederen i 'Olsenbanden' da, det vil si mine yngre søskenbarn, (altså 'ungane til Runar').

Så jeg prøvde å binde den katten i et tau, på campingplassen, sånn at jeg skulle få litt fred fra den,

uten å behøve å bekymre meg om det, at den skulle bli borte.

Men da fant Runar ut av dette, og han likte ikke at knuten var sånn, at den stramma seg, om halsen til katten, hvis den trakk i tauet.

Men den katten skjønte vel det, tror jeg, at den var bindt fast, så det var vel ikke noen fare, tror jeg.

Men Runar ble sur da, (hvis jeg husker det riktig).

Men men.

Vi var innom en kiosk/butikk, i Stavern, og da satt jeg på med Runar og dem, husker jeg.

Øystein, (Runars yngste sønn), hadde visst fått noen tegneserieblader, av kioskeieren, mente Ove.

Men det trodde ikke Runar.

Runar trodde at det nok var Øystein som hadde funnet de bladene i bladhylla, og bare tatt de med ut i bilen.

(Snakka de om, mens vi kjørte tilbake til campingen da, eller noe).

Jeg hadde jo vært mye nede i Larvik og Stavern tidligere, så dette var kanskje ikke en så morsom ferie, syntes jeg kanskje.

Men men.

Så sånn var det.

Men ungane til Runar syntes kanskje det var artig da.

Det er mulig.

Det regna vel også, om natta, på den campingen, hvis jeg ikke husker helt feil.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Det hendte også at faren vår, tok med meg og Pia, på campingferie, når han bodde i Hellinga, og vi bodde hos mora vår i Larvik, husker jeg.

Jeg husker ikke hvor vi var hen da.

Men faren min hadde med seg hu dama fra Jeløya, (ei brunette i 20-årene vel), på en eller to teltferier, som Pia og jeg fikk være med på, husker jeg.

Jeg husker det at faren min prata med en tysker, som gikk langs veien, en gang, (enda faren min ikke hadde hatt tysk på skolen men).

Og en gang, så husker jeg det, at faren min, og ei brunette, og jeg, vi satt i bilen til faren min, og diskuterte det, om en butikk, like ved der vi campet vel, om den åpnet klokka 9 eller 10, var det vel.

Vi måtte sitte i bilen og vente på at butikken åpna da.

Så sånn var det.

Men men.

Jeg fikk også en fløyte, med mange knapper på, en gang, som jeg var på besøk hos faren min.

Og dette var på et besøk, hvor vi først var på campingtur da.

Og jeg husker at faren min var sur, for jeg spilte så mye på den fløyta, husker jeg.

For den var så morsom, den fløyta, for det var så mange artige plastknapper, i forskjellige farger vel, på den fløyta da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Mens jeg gikk på ungdomsskolen, (må det vel ha vært).

Så fikk faren min og Haldis, låne en hytte, nede i Brunlanes.

(Igjen ikke langt fra Lydhusstranda vel).

Hytta tilhørte en kar rimelig høyt opp i KRF, eller noe, mener jeg.

(Selv om jeg ikke husker navnet.

Og ikke hadde hørt navnet før heller vel, da faren min nevnte det.

Så han var kanskje ikke så kjent.

Men men).

Jeg mener også at Haldis sin venninne Solveig, (som var telegrafist på Holger Danske og Scandinavian Star, og som bodde på Holmen, i Oslo), var med.

Og Pia var med vel.

Men jeg tror ikke at Christell var med.

Jeg mener å huske at Pia og jeg bada der, en dag.

Ihvertfall så gikk vi ned til vannet der, det husker jeg helt sikkert.

Det var ikke langt fra hytta til Frode Kølner og dem, vil jeg tippe på.

(Hvor jeg hadde vært på hyttetur, et par år tidligere kanskje.

Noe sånt).

Men den andre dagen der, (eller noe), så sa faren min det, at vi måtte dra hjem igjen.

For da skulle visst han kjente 'pampen' da, innen en kristelig organisasjon da, (sånn som jeg skjønte det).

Han skulle visst bruke hytta selv da, den samme helgen.

Så vi måtte dra tilbake til Bergeråsen igjen da, etter kun en eller to dager der da.

Noe sånt.

Grunnen til at vi lånte hytta av en sånn 'kristelig pamp'.

Det vet jeg ikke.

Men da jeg bodde i Liverpool, så fant jeg ut det, at Haldis sin tidligere stesønn, Bjørn Humblen, og hans kone, Nadine Humblen, hadde blitt medlemmer av den norske Johanitterordenen.

Dette fant jeg da jeg søkte på 'Humblen' i Aftenpostens tekstarkiv.

Og jeg fikk litt sjokk, siden jeg aldri har hørt noe om dette tidligere.

Dette er vel sånt Haldis og dem burde ha opplyst om, mener jeg, hvis en i slekta deres er med i en sånn orden.

Skulle man vel kanskje tro.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Haldis hadde jo også mange eldre venninner, som hun besøkte ganske ofte, på vei hjem fra jobb, og sånn.

Det var hun Solveig i Oslo da, ei som het Tutta, (og mannen hennes), på Berger, og enkefru Moe, (het hun vel i Svelvik), og Teskjekjærringa, (som også het Solveig), nederst i Havnehagen da.

Så sånn var det.

Og Haldis har også bodd på Madagaskar, (husker jeg at faren min sa), på 60-tallet, før Christell ble født vel.

Og på Madagaskar, så var det mye norske misjonærer, har jeg lest om, i en avis vel.

Så om Haldis har mye kontakter, i kristne organisasjoner?

Hva vet jeg.

Kanskje det var derfor vi fikk låne den hytta, et par dager, nede i Brunlanes.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Det var noen hekker, som var klipt som ganger nesten vel, som man skulle gå mellom, på veien mellom den hytta og parkeringsplassen, husker jeg.

Og hytta var vel ganske stor mener jeg, med ganske stor stue, med utsikt til sjøen, mener jeg å huske.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Faren min var på to reiser, til USA, på 80-tallet, husker jeg.

Han reiste til Fort Lauderdale, og til andre steder i USA da.

Han leide seg vel en bil, og kjørte rundt der borte, mener jeg.

Men men.

Den første turen, var vel mens jeg gikk på barneskolen, mener jeg.

Jeg sykla fra Ågot, hver morgen, på min røde Apache-sykkel da, som jeg hadde fått av bestefar Johannes.

Så da stod sykkelen på skolen.

Noen snittet noen små hakk, i sykkelsetet, mener jeg, en dag, som sykkelen stod på skolen.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Så når faren min var i USA, så hadde jeg ikke noe fravær vel.

Med en unntak.

En av de to gangene, som faren min var i USA, så fikk jeg vannkopper, (var det vel).

Så en dag, som jeg var treig til å stå opp.

(Jeg lå på det midterste soverommet, hos Ågot og dem).

Så dukka bestefar Øivind opp, inne på rommet mitt, og sa plutselig at jeg hadde noen prikker på meg.

Og så ringte dem en lege i Svelvik da, som sa at jeg hadde vannkopper da, (var det vel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Da faren min kom hjem, fra USA, så hadde han med en fjernstyrt bil, til meg.

Det var en beach-buggy, eller noe, med store dekk.

(Den var altså ikke like stilig, som den fjernstyrte Mercedesen, som jeg ønska meg, en jul.

Som var utsolgt, i lekebutikken i Svelvik.

Men den var kul likevel liksom).

Faren min sa at jeg måtte kjøre med bilen, nede på verkstedet.

Noe jeg gjorde, etter å ha kjøpt batterier, i butikken på Sand.

Faren min og onkel Håkon skulle vel også prøve den bilen, mener jeg.

Noe sånt.

Batteriene ble ganske kjapt brukt opp.

Og faren min sa at det var greit, at jeg bestilte en batterilader, som jeg så i en postordrekatalog.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Den andre gangen, som faren min var i USA, så kjøpte han en ny fjernstyrt bil til meg.

Den ene bilen var gul og den andre var rød.

Og den gule hadde vel litt større dekk, mener jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Faren min kjøpte også Peter Pan peanøttsmør, til meg, begge gangene, som han var i USA.

Det hadde han fått da han var liten sa han, muligens av naboen Ernest Eastwood og dem, som vel faren min var nabo med, da han vokste opp, på Berger, hvis jeg ikke tar helt feil.

Den første gangen, så kjøpte faren min en stor krukke, med Peter Pan peanøttsmør, og på den andre USA-turen, så kjøpte faren min en liten krukke med Peter Pan peanøttsmør, til meg, husker jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Petter Grønli sa forresten det, husker jeg, da vi kjørte forbi en fabrikk i Holmestrand, som pleide å ha en reklame for Peter Pan makrell i tomat, eller noe.

(Da Petter og Christian var med å besøkte mora mi, i Larvik).

At den makrellboks-fabrikken, (var det vel), hadde måttet sette opp det Peter Pan-skiltet igjen, siden mange unger, som kjørte den veien, hadde klaget, når det skiltet ble tatt ned.

Noe sånt.

Bare noe jeg tenkte på, når jeg skreiv om Peter Pan.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Etter at vi hadde begynt på ungdomsskolen, så satt Carl Fredrik Fallan, Ulf Havmo, (var det vel), og meg, hjemme hos meg, i Leirfaret 4B, og diskuterte hvem av damene i klassen, som var finest.

Jeg var svak for lyshårede damer, så jeg syntes at Line Nilsen var finest, syntes jeg.

Carl syntes at Anne Grossvoll var finest, (mener jeg).

Og Ulf mente vel at Jeanette Auli var finest, (hvis jeg husker det riktig).

Noen lurte på hvorfor jeg ikke syntes at Jeanette var finest.

Og da svarte jeg vel noe sånt, som at hu var jo noe sånn 'Jamaica-blanding'.

Jamaica-blanding, var noe sånn godteri da, som man kunne kjøpe, på 80-tallet.

Da var det vanlig å kjøpe godteri i løsvekt, i kiosker her og der da.

Og godteriet pleide å koste 10 øre.

Så man kunne få ti Jamaica-blanding godterier, for en krone da, vanligvis.

Og man pleide ofte å kjøpe smågodt for en tier.

Så da fikk man kanskje hundre forskjellige godteri-biter, i en papirpose da.

Så sånn var det.

Men men.

Grunnen til at jeg kom med det, om 'Jamaica-blanding' da.

Det var vel fordi at Jeanette Auli var halvt brasiliansk, eller noe sånt kanskje.

Trodde jeg ihvertfall.

Jeg syntes hu så ganske mørk ut, ihvertfall.

Uten at jeg vet hvor mora egentlig var fra.

Det var det vel aldri noen fra Berger som spurte henne om, tror jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men men.

Jeg husker også det, at onkel Runar hadde en fest, ute på det byggefeltet, i Vestby, hvor de bodde, på begynnelsen av 80-tallet.

Det var en fest, fordi at de var halvferdig, med huset, i Son.

Da var det tradisjon å ha en fylle-fest da, skjønte jeg.

Jeg husker at Erik Thorhallsson, fra Berger, var på den festen.

Jeg var for ung, til å drikke noe særlig, så jeg kjeda meg mest, og husker at jeg gikk rundt utafor rekkehuset deres, (eller hva det var), mens jeg lurte på hva det var, som var så artig, med den her festen da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg var med en god del, til Son, når faren min bygde på huset til Runar der.

Vi pleide å kjøpe grilla kylling og kneip, i matbutikken, nede ved småbåthavna, i Son der.

Og det var lunchmaten da, noe som var ganske godt.

En gang, så jobba Erik Thorhallsson og faren min, i den øverste etasjen der.

De hadde ikke bygget gulvet, men det lå isolasjon, (mener jeg å huske), mellom bærebjelkene, under der gulvet skulle være da.

Erik Thorhallsson og faren min, de gikk oppå de bjelkene.

(Mens de jobbet da).

Jeg jobbet ikke der, men jeg ville også tøffe meg litt da.

Så jeg gikk et par ganger, fram og tilbake, oppå de bjelkene da.

(Uten å falle ned).

Hvis jeg hadde falt ned, så hadde falt 3-4 meter vel, ned i etasjen under.

I betonggulvet der sikkert.

Noe sånt.

Men men, det gikk bra ihvertfall.

Jeg mener at det var noen som falt ned fra taket der, eller noe, en gang.

Og det var muligens onkel Håkon, lurer jeg på, når armen hans begynte å bli bra.

For han jobba der mer seinere og.

For en sommer, så fikk de leid en båt, som faren min og Håkon kjørte med, fra Berger og til Son da.

Det var en båttur på kanskje en drøy halvtime da.

Noe sånt.

Og jeg måtte være med en del ganger da.

Faren min dro meg med dit, av en eller annen grunn.

Det var ikke mye for meg, å drive med, i Son.

Så jeg gikk hver dag ned i butikkene i Son sentrum da, og kjøpte godteri, og sånn.

Og den sommeren så lagde jeg også noen båter, i isopor.

For det var nesten ikke noe å gjøre der.

Ove og de bodde jo i Vestby ennå da, for å si det sånn.

Men men.

Og da, så stoppa faren min og onkel Håkon båten, når vi var midt i Oslofjorden, husker jeg.

Også skulle jeg sjøsette de båtene, som jeg hadde laget i Son, den dagen da.

Og en av båtene gikk skikkelig bra, husker jeg.

Den seilte som en pil, i retning av Oslo vel.

Det blåste skikkelig, men den båten holdt seg stabil likevel.

Og var nok oppi i ti knop tror jeg.

(Hvis jeg skulle gjette.

Ihvertfall kjørte den bra).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Å lage sånne båter, det var noe jeg hadde begynt med noen år før, like etter at jeg flytta til Berger vel.

Faren min hadde noen slags røde plasttrips, som han hadde brukt når han jobba med å produsere såpe kanskje.

Og de brukte jeg som kjøl og sånn da.

Det var nesten sånne strips, som følger med fryseposer.

Som man bruker til å twist-pakke fryseposer med da.

(Eller hva man skal kalle det).

Bare at disse var røde og ikke hvite da.

Og de var vel også av et mer robust materiale.

Så de plaststripsene pleide jeg å bruke, til å lage kjølen på båten med da.

Så sånn var det.

I Son, så hadde jeg vel ikke de stripsene.

Men jeg hadde jo hele dagen på meg, mens onkel Håkon og faren min bygde på det huset til onkel Runar.

Så jeg klarte å finne noen materalier som jeg kunne bruke da, til noen sånne små isoporbåter da.

I mangel på andre ting å gjøre der.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, som faren min kjørte til Son, med Erik Thorhallsson og meg, for å bygge på huset til onkel Runar.

Så begynte Erik Thorhallsson å mobbe faren min, når vi skulle kjøre tilbake til Berger.

Erik Thorhallsson satt på en sang, med Prima Vera, som het 'Arne Belinda'.

(En kopi av en Erik Bye-sang).

Så det ble vel antagelig pinlig for faren min da.

For faren min het jo Arne.

Og dette var en historie om Kaptein Kroks pappegøye Arne Belinda, osv.

'Hva er det du liker da Arne Belinda, bruk nebbet', osv.

'Pølse, pølse med lompe', svare pappegøyen, i sangen da.

Så det ble jo litt rart da.

Siden faren min het Arne og Belinda jo er et jentenavn.

Men men.

Så hva Erik Thorhallsson mente med å spille den Prima Vera-sangen, på en spesiell måte, det veit jeg ikke.

Men det virka som at det var en spesiell, nesten sermoniell måte, som han spilte den sangen på, for meg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, når vi tre kjørte tilbake til Berger, så kjørte faren min om Sande.

Og Erik Thorhallsson, han satt på passasjersetet foran.

Og han sovna da, mellom Sande og Berger vel.

Og faren min han sovna også nesten.

Så jeg måtte liksom sitte der og følge med på faren min da, og jeg prøvde å prate til han, om at han ikke måtte sovne.

Selv om jeg også var trøtt da, husker jeg.

Men det gikk greit da, husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Vi tre, (faren min, Erik Thorhallsson og jeg), vi var også på en Danmarkstur, en gang, med Stena Saga, fra Oslo, til Fredrikshavn da, (var det vel).

Dette var vel mens jeg gikk i 6. klasse, eller noe, kanskje.

Noe sånt.

Ei ungdomsskole-jente, fra Svelvik, jobba på verkstedet til faren min, noen dager i uka, ved siden av ungdomsskolen da.

(Sånn som jeg skjønte det).

Så hu var kanskje 15 år da.

Noe sånt.

Også skulle faren min ha Danmarkstur da, med folka som jobba på Strømm Trevare da.

Og det var bare hu ungjenta, og Erik Thorhallsson.

Og jeg fikk også være med.

Erik Thorhallsson var vel på alder med hu ungjenta kanskje, eller litt eldre.

Mens jeg var et par år yngre enn dem da.

Vi kjørte rundt, i Hegdehaugsveien, eller noe, i Oslo, før vi skulle dra med danskebåten.

Jeg ville inn i en butikk, og kjøpe noe godteri, mens vi stod der, og da kjøpte jeg med tyggegummi for hu jenta.

En gang, når jeg gikk ned på verkstedet, så hadde hu spist en Monolitt-sjokolade, hu Svelvik-jenta.

Så jeg så det, at det lå en sånn sjokolade, oppå noe emballasje der vel, (nede på verkstedet da).

Men så hadde hu jenta bare spist gele-laget, av sjokoladen.

Mokka og marsipan-laget lå igjen.

Jeg studerte den sjokoladen litt da, og syntes at det her var rart da.

Men men.

Hu jenta spurte meg om jeg ville ha resten av sjokoladen.

Men jeg syntes det ble litt rart, å spise en sjokolade, som hu hadde spist av, (selv om jeg var glad i sjokolade selv da).

Men men.

På veien til Oslo, så kjørte vi gjennom Svelvik.

Og da gikk det treigt, for noen av gatene i Svelvik, (som i Son forresten), er veldig trange og snirklete kjerreveier, som kanskje var breie nok i gamle dager, men i våre dager, så kommer knapt bussen fram der.

Men de gamle skipperhusa blir sett på som å være så fine da, at de ikke breier ut hovedgatene, (må man vel si at de er), i hverken Son eller Svelvik vel.

Men men.

Mens vi prøvde å kjøre ut av SVelvik, så var det en syklist foran oss, som vi ikke kom forbi, på de smale gatene i Svelvik da.

'For en treig gubbe', eller noe, snakka faren min og Erik Thorhallsson om.

'Ser du ikke på rompa at det er ei kjærring', sa hu ungjenta da.

Så sånn var det.

Så kom vi til Oslo, og vi prøvde å finne et sted, rundt Hegdehaugsveien, (tror jeg det var, ihvertfall), å spise noe mat da.

Men faren min og Erik Thorhallsson likte ikke det gatekjøkkenet vi fant da.

Så det ble ikke noe av.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

På danskebåten, så kjøpte hu ungjenta seg en flaske Bailays, mener jeg å huske.

'Hva er det', spurte jeg.

'Det er noe for damer', svarte hu.

Noe sånt.

Men men.

Hu ungjenta, hu ble ikke liggende på Strømm Trevare-lugaren, sånn som jeg husker det.

Hu fant seg en kavaler, som var noen år eldre vel, og lå hos han, (og kameratene hans sikkert).

Jeg husker ikke så mye av selve overfarten, for jeg har vært på ganske mange sånne turer med danskebåten da.

Men jeg husker hva som skjedde, da vi kjørte tilbake mot Svelvik igjen.

Da kjørte en bil opp på siden av oss, når vi kom til ved horestrøket der, (må jeg vel kalle det).

Den bilen tuta noe jævlig, (heter det vel).

Og faren min stoppa bilen da.

Det viste seg å være han kavaleren, som hu ungjenta hadde møtt på danskebåten.

Og han var i en gjeng med unge mannfolk da, som satt i den bilen da.

Ingen sa noe særlig, i bilen, før hu ungjenta da, (som hadde krøllete hår, tror jeg muligens, med litt rødskjær kanskje, eller noe. Hm).

Hu ungjenta sa at hu ville ut av bilen, for å bli med den gjengen da.

Og det gjorde hu og.

Hu hoppa ut av bilen, og hoppet inn i bilen til de ungdommene, (som hu hadde møtt på danskebåten da), og de forsvant da.

Også kjørte vi tre gutta/kara, tilbake til Svelvik da.

Uten noen ungjente i bilen.

Men men.

Så sånn var det.

Så det var litt flaut kanskje.

Og uten at jeg vet det, om Svelvik noen gang fikk tilbake hu ungjenta.

Jeg så henne vel aldri mer igjen, tror jeg.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Sykkelen min ble rappa, men jeg fant en omlakkert, lilla, gammeldags damesykkel, borte ved Jensen Møbler, etter at Ågot hadde fått meg til å leke borte ved den fabrikken vel.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Så jeg sykla på den gamle damesykkelen, (med ballongdekk, heter det kanskje), bort til Sand da, noen ganger, i sommerferien osv., når jeg skulle besøke bestemor Ågot.

For jeg fikk ikke noe nye sykkel, av faren min.

Jeg hadde noen ganger med meg katta mi, Kitty.

Dette var kanskje sommeren 1983 da.

(Den sammen sommeren som Pia og jeg var i Nevlunghavn).

Eventuelt så var det sommeren etterpå, altså sommeren 1984.

Da pleide Kitty å følge etter meg, mens jeg sykla bort på Sand da.

Men Kitty gikk ganske langsomt, husker jeg.

(Jeg tok katta bort på Sand, siden jeg kjeda meg litt på Bergeråsen kanskje).

Så etterhvert, så kom jeg på det, at jeg kunne prøve å ha katta på skulderen, mens jeg sykla.

Og det syntes katta var morsomt, tror jeg.

Så den satt oppå skulderen min, husker jeg, fra bussholdeplassen, ved Gamlehjemmet der, og bort til Ågot da.

Mens jeg sykla på den lilla damesykkelen da, som jeg hadde funnet borte ved Jensen Møbler en gang da, like før snøen smeltet et år vel.

'Det er dama til Olsen', eller noe, husker jeg at Geir Arne Jørgensen sa, til Ditlev vel, da han så meg sykle, på den damesykkelen, med katta på skulderen da.

(Jeg ble kalt Olsen, da jeg bodde på Berger, for Øivind sa at jeg skulle hete Olsen.

Så når lærerne, på ungdomsskolen, begynte å kalle meg EriK Ribsskog, (siden det stod det navnet, hos Folkeregisteret), så forklarte jeg det, at jeg het Erik Olsen da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Geir Arne Jørgensen pleide forresten å ha en slags 'evighetsvorte', (eller hva det kan kalles), på hånda si, mener jeg å huske.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kitty døde forresten på en forferdelig måte.

Etter at Linda Myrberg, hadde sagt det, at Kitty lukta vondt.

Så begynte jeg med den rutinen, å hver søndag, dusje, sammen med katta.

(Sånn at jeg skulle slippe å høre det, at enten jeg eller katta lukta vondt.

Så sånn var det.

Men men).

En søndag, så kom ikke katta hjem.

Jeg ropte og ropte, men katta dukka ikke opp.

Mens jeg dusja, så kom faren min hjem.

Da jeg kom ut av dusjen, så sa faren min det, at katta var på verandaen.

Jeg gikk bort og så, og da så jeg det, at katta var forferdelig skada.

Underkjeven var løsnet fra resten av kjeven og hang ned.

Men det værste var vel at tarmen, til katta, hang cirka ti centimeter ut av rompa på den.

Faren min sa at katta måtte ha blitt overkjørt av moped.

Jeg begynte å grine.

Og faren min ringte til dyrlegen i Sande.

Vi kjørte til Sande, og dyrlegen så først bare skaden i kjeven til katten, og sa det, at dette kom nok til å gå bra, eller noe.

Men så gjorde jeg dyrlegen oppmerksom på det, at tarmen, (var det vel), til katten, også hang ut da.

Da rista vel dyrlegen på hodet, eller noe.

Han begynte å prate om å skyte katta, eller at den kunne tas med til dyresykehus.

Jeg tenkte det, at hvis katta skulle på dyre-sykehus, så kom det til å bli kronglete.

Skolen begynte snart da, husker jeg.

Det ville nok kostet flere tusen kroner.

Og det var jo heller ikke sikkert at katta ville bli bra.

Pluss at miljøet på Bergeråsen, var ganske tøft, og ville kanskje sagt at vi var rare, hvis vi la inn en katte, på dyresykehus.

Så jeg sa det, at det var bare å skyte katta.

Men det gjorde meg veldig trist da.

Så dette var ikke så morsomt.

Men jeg lurte jo på det da, på hvorfor faren min gikk opp i Leirfaret, på en søndag.

(For det pleide han vel ikke å gjøre, tror jeg).

Og hvorfor katta ikke kom når jeg ropte, men etter at faren min dukka opp der da.

Kan faren min ha plassert katta, på verandaen, i skadet tilstand, (kan man kanskje lure på).

Jeg syntes at det var rart, at katta ikke mjaua, hvis den hørte at jeg ropte da.

Men hvem vet.

Det er mulig at det ikke var sånn.

Men den katta, hadde jo skapt en del problemer i ferier og.

For jeg hadde jo ikke noe sted å ha den, når vi skulle på ferier.

Siden bestemor Ågot ikke klarte å ta seg av katta.

Og det var vel ikke noen andre på Bergeråsen, som jeg stolte noe særlig på, eller som jeg kjente bra nok, til at jeg kunne spørre dem, om dem kunne passe på katta, når jeg skulle på ferier da.

Og jeg begynte vel å bli 13-14 år vel, så det virka kanskje litt dumt, å dra rundt på en katt, i ferier da.

Selv om dette var en katt, som var veldig snill.

Linda Myrberg og de, de kunne bare ta opp katten, på gata, og løfte den opp og lukte på den og sånn, husker jeg.

Den katten freste ikke, eller noe, av den grunn, for å si det sånn.

Så den var nesten som en hund, kan man vel si.

Sånn som Pusi var nesten, at den var veldig snill og den var kanskje litt for knyttet til meg, siden jeg hadde fått den, da den var veldig ung.

(Det var faren min som tok den med opp plutselig, en dag, og sa at Christell sa at jeg skulle ha den katten, og at den het Kitty da.

Det var kanskje sånn, at Christell ikke ville at faren min skulle kaste alle kattungene til Susi, i do,

tenker jeg nå.

Hvem vet).

Men etter dette, så hadde jeg jo mistet fire katter, på et par år da.

Så når faren min spurte meg, etter dette, om jeg ville ha fler katter, så svarte jeg alltid nei.

For det var så tungt, når jeg mistet de kattene, syntes jeg.

Ditlev Castellan, spurte meg, i butikken på Sand, hva som hadde skjedd, (siden jeg så så sur ut).

'Katta er død', sa jeg.

'Så trist da', sa Ditlev.

(Noe sånt).

'Nei', sa jeg, 'for da lider den ikke', eller noe.

Det ble litt for ydmykende for meg, at jeg skulle bli prata sånn til, av min uvenn Ditlev.

På den samme dagen, som katta mi døde.

(Eller om det var dagen etter).

Så jeg ville ikke være enig med han da.

Jeg ville ikke la han patronisere meg, eller hva man skal kalle det.

Jeg likte jo ikke Ditlev, så jeg ville jo egentlig ikke prate med han, for å si det sånn.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Den katta, den var det forresten også en nabo, rett ovenfor leiligheten vår, som pleide å ta inn.

Når jeg merka det, så kjefta jeg på dem da, og forklarte at det var min katt.

Mens noen av de andre ungene i trygdeboligene der hørte på vel.

Så etter det, så tok vel ikke de inn katta igjen, tror jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Omtrent alle boligene, som var rundt Leirfaret 4B, var trygdeboliger da.

Så min leilighet var omtrent omringet av trygdeboliger da.

De som bodde i Leirfaret 4A, (et eldre korpulent par, må man vel si), var også trygdede vel.

Hvis de ikke var pensjonister da.

Onkel Håkon forklarte en gang det, at da gubben i Leirfaret 4B hadde vært på sykehuset og fått fjerna en stor gallestein, eller noe.

Så hadde kona gått rundt med den gallesteinen, i et glass, og vist fram til folk, osv.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Håkon mente at han visste om ei dame, som 'var sånn som meg'.

Hu var sånn at hu kunne drikke av et glass og så sette det tilbake, i kjøkkenskapet, sa Håkon.

Det var ei som bodde nedenfor postkassene der, i begynnelsen av Hellinga, husker jeg.

(Men jeg husker ikke navnet på hu).

Og det var vel en fornærmelse, fra Håkon, mot meg.

Jeg har vel aldri gjort det, at jeg har drikki av et glass, og så satt det tilbake, i skapet igjen.

Så hvor Håkon hadde det fra, det veit jeg ikke.

Jeg er ganskje nøye, på at glass og sånn er rent.

Mora mi, hu brukte ikke oppvaskmiddel, når hu vaska opp, da hu bodde i Drøbak, på 90-tallet.

Og da ble jeg kvalm, husker jeg, da jeg så glassene, som stod i kjøkkenskapet, til mora mi.

Så Håkon bomma nok litt der, når han sammenligna meg, med ei vel sjuskete dame da, som bodde i Hellinga der vel, ved siden av der faren min sa at det bodde en purk vel.

(Hu bodde vel sammen med en gubbe som hadde moped, mener jeg.

En Puck, tror jeg, hvis jeg husker det riktig, fra hva Stefan eller Daniel, eller Tommy, eller noe sa).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Etter den Jugoslavia-ferien, (da Christell fant en fugl), så var jeg omtrent besatt av fugler.

Det var jo jeg som så den fuglen først.

Så at Christell tok den, og også drepte den, den første dagen, det syntes jeg var ergelig.

Jeg syntes også det hadde vært morsomt å hatt en fugl da.

Men men.

En gang så fløy det en fugl inn i huset til Ågot og Øivind, da døra stod oppe.

Men Øivind jagde vel den fuglen ut vel.

Ågot hadde en trillevogn, som hun pleide å bruke, når hu handla i butikken på Sand.

Den vogna, den hadde en handlekurv, som man kunne ta ut.

Den var av jern, og jeg hadde sett det et sted, hvordan man lagde feller.

Så jeg satt opp den handlekurven, på skrått, over gårdplassen til Ågot, (hvor det lå et lastebillass vel med singel, som det ikke var populært at man kasta).

Ågot pleide å mate småfuglene.

Og hu pleide noen ganger å si, (når jeg var liten vel), at 'der er linerla', og 'det er kjøttmeis', og sånn.

Men men.

Så sånn var det.

Så jeg stod i kjøkkenvinduet til Ågot da, (noen ganger, når jeg kjeda meg), og prøvde å fange fugler da.

Noe jeg ble ganske god til, etterhvert.

Jeg bandt en hyssing da, fra den handlekurven til Ågot, og når en fugl gikk under kurven, så slapp jeg hyssingen.

Så ble fuglen fanget da.

Og så gjaldt det å fange fuglen, ved å ta hånda inni handlekurven da.

Og da måtte jeg ofte slippe løs fuglen.

(For Ågot, og Håkon og Tone, de likte ikke det her.

Ågot kjefta, men hu var ikke så myndig, så jeg hørte ikke alltid på henne, men bare lovte at jeg skulle slippe ut fuglen igjen, hvis jeg fanga noen, kanksje.

Mens Håkon og Tone, de kunne se stygt på meg, hvis jeg dreiv med den her fuglefanginga da, mens de kjørte innom Ågot, med den da nyinnkjøpte, brukte, røde Ford Granadaen deres.

Så sånn var det.

Men men.

En gang så fanget jeg en linerle, som ikke ble skremt, når jeg tok tak i den, inni buret.

Jeg tok den med bort på rommet 'mitt', (altså det faren min aldri brukte), på Bergeråsen, og lot den linerla fly inne på rommet mitt da.

Den virka ganske fornøyd med det.

Men jeg ville ikke at den skulle drite der, for jeg var rimelig sossete sånn sett kanskje.

Så jeg ga den ikke mat.

Men jeg tenkte jeg skulle få laget et bur til den, og sånn.

Men jeg hadde vel for mye folk innom og sånn, tror jeg.

(Sånn som Kjetil Holshagen kanskje, og min søster Pia Ribsskog, og min tremenning Øystein Andersen kanskje.

Noe sånt).

Så det med den linerla gikk kanskje litt i glemmeboka da.

Hvem vet.

Christell kom opp en dag, og spurte om det var sant, at jeg hadde en fugl, som fløy rundt i huset.

Men da var den død, tror jeg.

(Jeg husker ikke helt).

Det var vel noen som hadde fortalt henne det, tror jeg.

Men hvis jeg hadde fått tak i et bur, til den fuglen, så kunne jeg sikkert hatt den linerla der, på rommet mitt, sånn som folk hadde undulater, for eksempel.

Hvem vet.

Det hadde kanskje vært litt morsomt?

Men men.

Men det var dårlig med dyrebutikker, på Bergeråsen.

Og jeg glemte det, med den fuglen, (siden jeg hadde masse bekjente da, må det vel ha vært).

så plutselig så lurte jeg på hvor den fuglen hadde blitt av da.

Og da lå den død, bak vannsenga, husker jeg.

(Jeg fant den der, noen dager seinere da.

Noe sånt.

Men men.

Så sånn var det).

Så jeg skulle nok ha gitt den fuglen litt mat og vann, men da hadde den nok driti overalt, på soverommet mitt, og det er jo kanskje ikke så artig da.

Men men.

Så det var litt dumt det der, det er helt sikkert.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, før vi begynte på ungdomsskolen, så var vi fire-fem unger, som skulle ligge i vannsenga, til faren min der, en natt.

Jeg hadde jo elektronikk som hobby litt, også før jeg ble kjent med Kjetil Holshagen vel.

Jeg hadde vel noen lyspæreholdere, og noen små lyspærer vel ihverfall, tror jeg.

Så sånn var det.

Og jeg kobla en lyspære, til en bryter.

Og når alle ungene lå i senga der.

(For alle syntes det var artig, å prøve vannseng da, som var nytt på denne tiden.

Og alle sov vel med klærna på, tror jeg).

så skrudde jeg på den bryteren da.

For jeg hadde en sånn plast-flaggermus, med sugekopp, tror jeg, på vinduet da.

Noe sånt.

Også hadde jeg en lyspære, bak den igjen da.

Men med en gang, som jeg skrudde på lyset.

Så sa Christell noe sånt, som 'å Erik', eller noe.

Hu skjønte med en gang at det var meg som tulla da.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenke på.

Men nå begynner klokken å bli over et om natten, her på hostellet.

Og i morgen, så er bibloteket stengt.

Men jeg skal vaske klær, for hånd da, sånn som jeg pleier, her på hostellet.

For jeg liker ikke de som jobber her så bra.

De er veldig tøffe og veldig vennlige, fortalte husvertinnen meg.

Men jeg ønsker ikke å finne ut hvor vennlige eller hvor tøffe de kan være, for å si det sånn.

Så jeg vasker heller klærna mine selv, istedet for å gi det til en stor homofil medarbeider, som de har her, og som er sjef for vasking da.

Da er det bedre å vaske klærne sine selv, i vasken, for hånd, vil jeg si.

Så sånn er nok det.

Men vi får se om jeg klarer å få skrevet noe mer i morgen, eller ihvertfall å mandag.

Vi får se om jeg klarer det.

Vi får se.

PS.

Nå er jeg ferdig med å vaske klær, på søndagskvelden.

Så jeg tenkte jeg kunne skrive litt mer.

Jeg har masse notater her så.

Etter at faren min og Haldis starta vannsengbutikk, i Drammen.

Så pleide de å ha stand, på Drammensmessa, hver sommer, (var det vel).

En gang, så møtte jeg Christell og Pia der.

De stod ved et lykkehjul.

Så jeg spilte på nr. 13, husker jeg, og vant en tøyløve.

Så sånn var det.

Men men.

Året etter, (eller noe), så gikk Christell og Pia, og en venninne av dem, fra Olleveien, (som hadde dårlig rykte), rundt på Drammensmessa, med spesialtrykte Norske Vannsenger t-skjorter, som var hvite med svart skrift, husker jeg.

Så sånn var det.

Men men.

Hu venninna deres, hu husker jeg ikke hva het.

Men hu var billig, husker jeg at Geir Arne Jørgensen sa, på en fest jeg hadde havnet på en gang, hos Lisbeth Mikalsen og dem, tror jeg.

Noe sånt.

Hu var visst så billig, at hu 'til og med' lot han få seg litt sex/morro, sa Geir Arne.

(Så selvtilliten til Geir Arne Jørgensen var kanskje ikke på topp).

Jeg møtte hu jenta en gang, på vei hjem fra Berger-kafeen.

Og hu slo følge med meg.

Men da vi kom til bussholdeplassen, ved Berger skole der.

Så dukka han litt lubne karen, (som faren min sa at søstera til hadde lår som en tretten åring, mens hu var mye yngre), opp, i en bil, og henta hu billige dama da.

Da syntes jeg litt synd på han, (som bodde ovenfor butikken på Sand), siden dama hans var så billig, at han måtte kjøre rundt og leite etter a, hele tida.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg hadde jo vært på Drammensmessa mange ganger.

Og kjeda meg litt, på tivoliet der.

Ei ung jente, (som var på min alder, eller litt eldre vel, og som var ganske pen vel), jobbet på en sånn attraksjon, hvor man skulle hive en rockering, rundt noen kjempestore bamser.

Jeg kjøpte et forsøk, nærmest i kjedsomhet vel.

Hu jenta snudde seg vekk, mens jeg skulle kaste.

Og jeg var ganske høy, på den her tida, så det var kanskje mens jeg gikk på videregående.

Hvem vet.

Så jeg kunne lene meg over gjerdet, og helt inntill teddybjørnene, (som var kjempestore).

Og jeg vant en kjempestor teddybjørn da.

Dagen etter, (eller om det var samme dagen), så møtte jeg Pia og Christell der, og så vant jeg en teddybjørn til de og da.

De teddybjørnene var nesten en og en halv meter høye, vil jeg si.

Noe sånt.

Ihvertfall høyere enn en meter høye.

Og Haldis plasserte de to bamsene, i en av vannsengene, som stod til utstilling, på standen da.

Og da vant faktisk Norske Vannsenger prisen for årets stand, på Drammensmessa, det året.

Og det tror jeg må ha vært på grunn av de bamsene da.

Eli Rygg var også innom standen og pratet med Haldis, husker jeg.

'Der er hu feite kjærringa fra Portveien 2', sa jeg til Pia og Christell.

Jeg sa det ganske høyt, så det er mulig at hu hørte meg.

Det er mulig.

Men men.

Hva skulle jeg med en sånn bamse, i Leirfaret 4B?

Jo, Tom-Ivar Myrberg hadde jo gitt meg ideen, om å pule havbunnen, i Bergerbukta.

(Uten at det var så vellykka).

Så jeg rev opp et hull, mellom beina på bamsen, og la den på gulvet, foran 'kongestolen' der, og la meg oppå da, for å prøve hvordan det var, å pule den bamsen.

Det var ikke så utrolig godt.

Det var noen sånne små isoporkuler, inni bamsen da.

Så sånn var det.

Men men.

Faren min kom inn døra der, mens jeg lå og pulte den bamsen, husker jeg.

Men men.

Han tok med bamsen ned til Haldis, av en eller annen grunn.

Christell kom opp og spurte meg om jeg hadde 'ødelagt bamsen'.

Men dette var jo en bamse som var min, (som jeg hadde vunnet da), så da kunne jeg vel gjøre hva jeg ville med den, mente jeg.

Når jeg bodde alene i Leirfaret 4B der, uansett.

Men men.

Det mente tydeligvis ikke faren min, som rappa bamsen da.

Jeg var jo i puberteten, og da tenker man mye på sex og sånn da.

Så jeg var litt gæern da, for å si det sånn.

Men men.

Jeg fikk jo så sent hår på tissen, så jeg turte ikke å prøve meg på noen damer, før jeg ble sånn atten år.

Siden jeg syntes det var flaut, å ikke ha hårt på tissen da.

Mens kamerater som Kjetil Holshagen, hadde sex med ei venninne av broren sin, mens han gikk på ungdomsskolen vel, husker jeg.

Så puberteten var en vanskelig tid for meg, husker jeg.

Så derfor begynte jeg kanskje med den dumme ideen, å pule den bamsen da.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kjetil Holsagen skreik forresten litt og, tror jeg, da han satt på den sykkelen, ned en slakk del av Havnehagen, sommeren 1983, eller noe, vel.

Så sånn var det.

Så han hadde ikke helt kontrollen tror jeg.

Men men.

(Selv om han ikke kræsja vel, men klarte å stoppe på en eller annen måte vel.

Så sånn var det.

Men men).

Da Jan Snoghøj var sånn 17-18.

(Og jeg var sånn 10 år da, eller noe).

Så hadde faren min mekka på en folkevognboble.

Og så sa han til Jan, husker jeg, at han kunne prøvekjøre den bilen.

Og litt etter, så ringte noen til Haldis, og sa at Jan hadde kræsja, nede ved Berger kirke.

Vi kjørte ned dit, og Jan satt fremdeles i bilen.

Som han hadde kræsja inn i et stort tre, ved Berger kirke da.

Jan sa til lensmannen, at det var en annen, som hadde kjørt bilen, og at han hadde 'løpt ned jordet der'.

(Et jorde som hørte til Berger gård og Jebsenfamilien vel).

Så sånn var det.

Men men.

Jan havnet på Tønsberg sykehus, husker jeg.

Vi var der nede og hilste på han, faren min, Haldis, Christell og jeg.

Jeg nevnte det for han, at han hadde sagt det, at det ikke var han som kjørte, (til lensmannen).

Men da sa ikke Jan så mye.

Men men.

Lene Andersen og faren hennes, (og vel også mora hennes), de bodde like ved siden av Berger kirke.

Så de stod liksom i en gruppe, noen meter unna, å så på det som skjedde da, (husker jeg).

Faren min kjente faren til Lene Andersen, sa han vel en gang.

Han het Arne Andersen vel.

Og han døde, da Lene Andersen gikk i samme klasse som meg, på Markedsføringslinja, andre året på Økonomilinja, på Handel og Kontor, på Sande Videregående, skoleåret 1987/88, (husker jeg).

Søstera mi Pia, sa det, at Lene Andersen syntes ikke at det gjorde noe, at faren døde, for hu gikk bare i svarte klær uansett.

Noe sånt.

(Lene Andersen var vel ganske kjent på Berger.

Det var vel derfor søstera mi visste hvem det var.

Men søstera mi fløy også mye rundt på Berger, tror jeg.

Og hørte ditt og datt da.

Hvem vet.

Men men).

Mens jeg gikk på ungdomsskolen, så sa noen høyt, i klasserommet, at det stod noe om Lene Andersen, i buss-skuret, ved Gamlehjemmet.

Så spurte Jeanette Auli vel, meg, hva det stod, mens vi gikk gjennom gangen der vel.

(Siden hu visste at jeg tok skolebussen derfra kanskje.

Selv om hu bodde i Svelvik.

Men men).

Jeg husker ikke akkurat hva det stod nå.

Men jeg huska det da, og fortalte det til hu Jeanette da, (var det vel).

Og det det stod, var noe om at Lene Andersen ikke hadde fått pupper, og heller ikke hår på musa enda.

Det stod noe om at hun var 'underutvikla', eller noe.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Da Berger IL spilte mot det svenske laget, den gangen jeg scorte et av mine tre mål, for Berger IL, (aldersbestemte lag da).

Så ble jeg med noen andre på laget, på å gå, opp til Berger-kafeen, husker jeg.

Da gikk vi en snarvei, som de hadde borte på Berger der, fant jeg ut.

Den snarveien var en sti da.

Som gikk fra Samvirkelaget kanskje, og opp til Berger-kafeen da.

Uten at man behøvde å gå riksveien da, fra der Linda Moen og de bodde da, og over Fossekleiva, etterhvert.

Da satt Linda Moen og Lene Andersen, husker jeg, inne på Berger-kafeen.

De spurte begge, om de kunne få låne en krone av meg.

Jeg sa det var greit.

(Men de kronestykkene er jeg ikke sikker på om jeg har fått tilbake.

Men men.

Det er mulig at Trine Lise, i klassen, også lånte en krone.

Det husker jeg ikke.

Men men).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Carl Fredrik Fallan, i klassen, sa det, (var det vel), at Lene Andersen hadde gått med dopapir i BH-en, for å liksom få større pupper da.

Mens vi gikk på ungdomsskolen.

Han hadde visst sett henne oppe på Berger-kafeen, med dopapir i BH-en.

Noe sånt.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg kan vel ikke huske det forresten, at jeg var kamerat, med Kjetil Holshagen, mens jeg gikk på Berger skole.

Så han må jeg vel ha blitt kjent med, sommeren før jeg begynte på ungdomsskolen, eller noe, (vil jeg tippe på).

Noe sånt.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Den Melodi Grand Prix-finalen, som Nicole vant, i 1982 eller 1983 vel, med 'Ein Bichen Frieden', den finalen, den så jeg nede hos Haldis faktisk, husker jeg.

Det kan ha vært fordi at Pia ganske nylig hadde flyttet dit, eller noe.

Og Haldis, hun sang i kor, som jeg har nevnt tidligere.

Og Haldis, hun var veldig imponert av hun Nicole da.

Haldis dreiv med noe på kjøkkenet, men hu kikka inn i stua da, (hvor jeg satt alene faktisk, og så på Melodi Grand Prix-finalen), når det ble klart, at hun Nicole hadde vunnet da.

Så hva Pia og Christell og faren min dreiv med, under den Melodi Grand Prix-finalen.

Det veit jeg ikke.

Men det kan man kanskje lure på da.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Nå er klokka godt over 23 her på hostellet.

Så jeg får vel prøve å fortsette på Min Bok, når jeg har tid, i morgen, eller noe.

Vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 29: Enda mer fra Leirfaret 4B, (del 5)

En gang, mens jeg gikk på ungdomsskolen vel, så var forresten faren min, Haldis, Christell, Pia og jeg, på en campingplass, i Kjerringvik eller Åsgårdstrand, eller noe sånt.

Et sted nede i Vestfold da, men nord for Larvik og Brunlanes.

Så sånn var det.

Hva vi gjorde der, det husker jeg ikke helt, men jeg tror at dette var et sted vi dro innom, på vei hjem fra en annen ferie.

Noe sånt.

Og da sov vi i telt vel, lurer jeg på ihvertfall.

Og faren min ble sur, husker jeg, fordi at jeg kjøpte med noe godteri, i kiosken, for å spise i bilen, på vei hjem, til Bergeråsen da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Haldis satt først en fryser og så enda en vel, oppe hos meg, i Leirfaret 4B.

En ble satt på det gamle rommet mitt, (der skrivebordsplata hadde vært, før jeg skrudde den opp på det nye rommet mitt).

Og en fryseboks ble satt i uteboden, (av en eller annen grunn).

Det lå bare kjøtt som var gått ut på dato, (eller uten dato), i de fryserne.

(Omtrent da).

Haldis hadde også to frysere stående i garasjen, nede hos seg, i Havnehagen.

Men det eneste av frosne matvarer, som jeg klarte å lage, det var Pizza Grandiosa og is.

Så jeg spiste ikke noe mat fra de fryserne til Haldis, for å si det sånn.

Så hva poenget med de fryserne var, det veit jeg ikke.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

En gang, så stod en av fryserne, foran reolen vel, til faren min da, i stua.

Og dette var samtidig med at Nina Monsen var på besøk, fra mora si, på Romsås da.

Dette var kanskje mens jeg gikk i sjette eller sjuende klasse, eller noe.

Noe sånt.

Men men.

Christell, Nina Monsen og jeg, satt oppå den fryseren da, i Leirfaret 4B da.

Christell stirra på Nina Monsen og meg, mens vi kyssa, og liksom kontrollerte hva Nina Monsen skulle gjøre da.

Kanskje Christell så på meg og, og så om jeg ble tent, eller noe.

Hva vet jeg.

Det var veldig spesielt, ihvertfall.

Så sånn var det.

Plutselig sa Nina Monsen det, til meg, at hu ikke likte å kysse med meg, for jeg hadde 'tørre lepper'.

Men hvorfor Christell satt og stirra på oss, mens vi kyssa, (eller prøvde å kysse).

Det veit jeg ikke.

Det var vel rimelig spesielt, får man vel si.

Men etter det her, så begynte jeg å bruke sånn lebepomade da, siden hu Nina Monsen ikke likte å kline med meg, hvis jeg hadde tørre lepper da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, så satt Christell, i den blå sofaen, oppe hos meg.

(Hvor jeg pleide å sitte).

Også plutselig grøsset hun, og sa 'Ulf', flere ganger.

(Dette var noe med Ulf Havmo, i klassen min da, skjønte jeg.

Men men).

Jeg tippa at dette her var noe lignende av det med Nina Monsen, at hu ikke likte tørre lepper.

Og tippa at Christell mente, at hu ikke likte det ved Ulf, at han ikke klipte negla sine og at han sjelden klipte håret.

Så etter det her, så begynte jeg vel å klippe negla mine oftere, og også håret vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg skrev tidligere, at jeg alltid satt for meg selv, på ungdomsskolen.

Men jeg lurer på om Tom-Ivar Myrberg satt ved siden av meg, i perioder.

Og jeg lurer også på om Ulf Havmo satt ved siden av meg, på ungdomsskolen, i perioder.

Ihvertfall så ble Ulf Havmo med en gang, sammen med Pia og meg, for å besøke mora vår, som da bodde på Tagtvedt.

Vi tok toget ned, husker jeg, til Larvik da.

Og bussen til Tagtvedt kanskje.

Noe sånt.

Og mora vår hadde fått en leieboer hos seg, som leide det gamle rommet til Pia, og som het Steinar vel.

Steinar hadde vært sjømann, og han hadde som hobby, (husker jeg), å drive med hekling.

Så sånn var det.

Men men.

Steinar var også sur på mora mi, siden hu hadde klart å knuse en stor TV, som var Steinar sin, og som stod nede i stua til mora mi, da hu skulle flytte på den vel.

Så sånn var det.

Vi hadde blitt lovet masse pommes frites og sånn vel, før vi dro ned dit.

Steinar skulle lage masse god mat, sa mora vår, på telefonen vel.

Men da vi kom ned dit, så fikk vi så godt som ikke noe mat, (vil jeg si), hele helgen.

Ulf klagde skikkelig mye, på søndagen, på at han var sulten.

På lørdagen, så var vi nede i Larvik, Pia, Ulf og meg, og jeg husker at jeg rappa noen gull og sølv-tusjer, på den bokhandelen, hvor jeg fikk faren min til å kjøpe Lego til meg, den gangen han lå over hos mora mi, før jeg flytta til faren min.

Så sånn var det.

På søndagen så klagde Ulf fælt, på at han var sulten.

Men vi hadde ikke så mye penger.

Jeg kjente rutinene på Vestfoldbanen, etter mange helgebesøk hos mora mi, i Larvik, på første halvdel av 80-tallet.

Så jeg visste det, at hvis vi gikk på toget, uten billetter, så ville konduktøren dukke opp, med billettene, etter den neste stasjonen.

Den neste stasjonen var Sandefjord da.

Og vi sa at vi skulle ha tre billetter, til Drammen, men at vi ikke hadde fått tid, til å kjøpe billettene, før vi gikk på toget da.

Så sånn var det.

Men men.

Når toget kom til Sandefjord, så fikk jeg med Pia og Ulf, på å gå av toget.

Så ble vi enige om å ta det neste toget, til Holmestrand.

Og så bussen til Berger.

(Istedet for å dra om Drammen, som faren min egentlig ville at vi skulle vel.

Men men.

Og Sande stasjon, (som lå mellom Drammen og Holmestrand, og ganske nærme Bergeråsen da), den var ikke i bruk, på første halvdel av 80-tallet, av en eller annen grunn.

Men men).

Så da sparte vi 30-40 kroner, tilsammen, på å lure NSB litt da, (for å si det sånn), og å heller reise hjem via Holmestrand.

Så sånn var det.

Men men.

Det var en del billigere, å betale fra Sandefjord til Holmestrand, enn fra Larvik til Drammen, for å si det sånn.

Og bussen var vel ikke så mye dyrere, fra Holmestrand, (enn fra Drammen), til Bergeråsen da.

Men men.

Så sånn var det.

Så hvorfor faren min ønsket at vi skulle dra om Drammen helst, det vet jeg ikke.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Vi bestilte en liten pizza, på jernbanerestauranten, i Sandefjord.

(Som vi akkurat hadde råd til da).

Også fikk vi et glass vann hver da, av damen som jobbet i restauranten.

Også lå det noe brød, som vi kunne spise på, mens vi venta på pizzaen da, i restauranten der da.

Og så kom pizzaen, som var mindre enn en Pizza Grandiosa, og som bestod av fire ganske små pizzastykker da.

Vi spiste hvert vårt stykke, men pizza var jo favorittretten min.

Så jeg klarte ikke å motstå det siste stykket.

Jeg spurte de andre to, om det var greit at jeg spiste det, (av en eller annen grunn), og ingen av de protesterte.

Så jeg var litt slem da, og spiste det fjerde stykket da.

Men det var så lite, så det var liksom ikke noe å dele på heller.

Men men.

Så sånn var det.

Så kom vi oss tilbake til Berger igjen da, etterhvert, den søndagen.

Så sånn var det.

Men men.

Men Ulf Havmo prata en del dritt, mener jeg at det virka som, om mora vår kanskje, etter dette helgebesøket.

Ulf satt der mest ganske knytt, syntes jeg, i sofaen til mora vår da.

Så jeg vet ikke om han skjønte så mye, av familieforholdene osv.

Vi prata ikke så mye der, for å si det sånn.

Jeg tror ikke at Ulf var med til Frode Kølner og dem heller, eller at han så det huset vi hadde bodd i, noen år tidligere, i Jegersborggate.

Men men.

Så sånn var det.

Jeg var litt kleptoman da, som tenåring, men jeg tok meg sammen, da jeg flytta til Oslo, for å studere, som nittenåring.

Jeg bestemte meg for det, at nå er jeg voksen, så nå må jeg slutte å gjøre sånne straffbare ting.

Jeg trengte jo ikke akkurat gull og sølvfarge-tusjer.

Men det var vel på grunn av adrenalin-kicket, vil jeg si, at jeg syntes det var spennede å rappe ting da.

Noe sånt.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg var rimelig sur, på Haldis og faren min, som behandlet meg som et mindreverdig medlem, vil jeg si, i Humblen/Olsen-familien.

Så sånn var det.

Så det hendte, at jeg dro ned til Haldis og dem, når de ikke var hjemme.

(Døra var aldri låst hos dem, når de ikke var hjemme.

Av en eller annen grunn.

Men men).

Jeg pleide å gjøre noen sånne raid hos dem, når jeg var hjemme fra skolen.

Sånn en dag, annenhver uke kanskje, så orka jeg ikke å gå på skolen.

(Jeg var veldig anspent, når jeg bodde på Bergeråsen, og noen ganger, så ønska jeg å ha fri fra skolen da.

Noe som ingen pleide å slå ned på.

Men men).

Jeg pleide da å gå på sånne raid, nede hos Haldis.

Christell og jeg hadde kanskje kranglet om hvem som egentlig eide ditt og datt.

En gang, så fant jeg noen kinaputter, på rommet til Christell, mens ingen var hjemme hos dem.

Det var ikke sånne kinaputter, som man kunne kjøpe i Sverige.

Men disse hadde gråpapir rundt seg, og hadde tjærelunte, (tror jeg det heter).

Hvor Christell hadde fått disse kinaputtene fra, det aner jeg ikke.

Men men.

Christell hadde cirka ti sånne kinaputter, og jeg rappa, (mer eller mindre), alle til slutt vel.

På denne tiden, så var jeg kamerat med både Kjetil Holshagen og Ulf Havmo, husker jeg.

Men men.

Kjetil Holshagen, hadde noe som het glødetråd, som var en ledning, som begynte å gløde, hvis man koblet strøm på den.

Det holdt med 12 volt, eller noe.

Jeg fikk låne den glødetråen av Kjetil Holshagen, og koblet glødetråden til lunta, på en sånn kinaputt da.

Og så la jeg kinaputten ut i hagen, ved hekken til naboen.

Også la jeg noe fuglemat ut i hagen da.

Dette var vel om vinteren vel, tror jeg.

Men men.

Jeg hadde mye innestengt aggresjon, inni meg, på den her tiden, siden jeg var så forbannet, på den dårlige behandlingen, som jeg fikk, i Humblen/Olsen-familien da.

Så sånn var det.

Jeg hadde koblet glødetråden til en ledning, som var koblet til en transformator.

(Antagelig den som fulgte med den modelljernbanen, som jeg fikk av onkel, da jeg bodde i Mellomhagen.

NOe sånt).

Så ventet jeg til det dukket opp en fugl da, i hekken til naboen.

Også skrudde jeg på strømmen.

Og så smalt kinaputten da.

Dette prøvde jeg 3-4 ganger vel.

Og kinaputten sprengte hver gang.

Men jeg fant aldri noen døde fugler der, (eller noe).

Jeg trodde at fuglene ble skremt, av lyden, fra lunta, til kinaputten, når den begynte å brenne.

Men jeg så ikke sikkert hva som skjedde.

Jeg så ikke helt hvor det ble av fuglene, for å si det sånn.

Klarte de å fly bort, eller hva skjedde?

Så jeg fanga en fugl, borte hos Ågot da, på den måten som jeg har skrevet om, tidligere i dette kapitellet.

Også gjorde jeg noe veldig slemt, (for jeg var rimelig forbanna på den her tiden, og jeg var også rimelig besatt av fugler, etter at Christell fant den fuglen i Jugoslavia da).

Så sånn var det.

Så jeg tok med den fuglen jeg fanget, borte hos Ågot, bort til Leirfaret 4B.

Også puttet jeg den småfuglen inni en tom dorull.

Også puttet jeg en av de kinaputtene, som jeg hadde funnet på rommet til Christell, sammen med fuglen.

Også satt jeg den dorullen, inne på doen vår.

(Vi hadde et eget baderom der, og doen var på sitt eget rom da, ved siden av badet).

Også tente jeg på kinaputten, og lukket igjen døra.

Det smalt som søren.

Også prøvde jeg å finne noen rester av den fuglen.

Men hele fuglen hadde blitt pulverisert, må man vel si.

Den hadde forsvunnet, må man vel si.

Men men.

Så de kinaputtene til Christell må ha vært veldig sterke, vil jeg si.

Flere år senere, da jeg gikk på Sande Videregående, så fikk jeg problemer med en som het Fridmann vel, (til etternavn), fra Svelvik, som vel hadde hørt av Kjetil Holshagen, (eller en annen kar, som jeg hadde på besøk, da jeg sprengte den fuglen), om den her sprenginga mi da.

Han Fridmann var mye høyere enn meg, så det var litt problematisk, syntes jeg, når han ble sinna på meg.

Jeg prøvde å prate pent til han, og forlarte at dette var flere år siden, og ba han pent om å slutte å 'tilte' på meg da.

Og etter det, så hørte jeg ikke noe mer fra han.

Så jeg regner med at han roet seg.

Hvem vet.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etter den sprengingen av den fuglen, så hadde jeg igjen 4-5-6 sånne kinaputter, av de, som jeg hadde funnet, nede på rommet til Christell da.

Så sånn var det.

I flere år, så var det ikke noen bygning, oppå den haugen, ved Berger skole, hvor faren min hadde kjørt med firehjulsdreven bil, på sidene av, helt på slutten av 70-tallet vel.

Det ble pratet om at Bergeråsen skulle få sin egen matbutikk, oppå der.

Men så ble det bestemt det, at det skulle bygges barnehage.

Den barnehagen lå for seg, oppå toppen av den haugen, (mellom innkjøringene til Nedre og Øvre),

og hadde ingen naboer da.

Så når jeg tenkte på noe annet jeg kunne sprenge, (enn fugler), så tenkte jeg på postkassa til barnehagen da.

Den mente jeg at lå såpass langt unna naboer og sånn, at den burde være mulig å sprenge.

Jeg fikk med meg Ulf Havmo på det her da.

Jeg hadde teipet sammen 5-6 kinaputter vel, (av de sterke, som Christell hadde), til en lengre lunte vel.

Så sneik Ulf og jeg oss, opp til barnehagen, usett, vil jeg tippe på.

Så la jeg kinaputtene oppi postkassa da, og tente på.

Men jeg ble litt skuffa, for postkassa eksploderte ikke da.

Lokket bare fløy opp.

Så den postkassa ble bare litt bulka kanskje, og knapt nok det vel.

Så det ble jeg litt skuffet over, husker jeg.

Men det smalt høyt da.

Og det jeg ikke hadde tenkt på.

Det var at det kunne være noen folk, som hang, oppe ved Berger skole.

For det som skjedde, var at etter at de kinaputtene eksploderte, så kom det en moped kjørende, i full fart, fra ved gangbrua, ved Berger skole der.

(Ulf og jeg, vi gikk på ungdomsskolen og var ikke gamle nok til å kjøre moped ennå da.

Men men).

Så Ulf og jeg, vi løp som søren, ned fra den haugen, og ned en sykkelsti, som gikk fra like ovenfor telefonkiosken, på Nedre, og fram til Gamlehjemmet.

Ulf var litt sterkere enn meg, (som var rimelig tynn, på den her tiden), så Ulf løp noen meter foran meg da.

Så løp jeg, og etter meg, så kom det en moped.

På den her sykkelstien da.

Så jeg tenkte at det var en dårlig ide, å prøve å løpe fra den mopeden.

Så jeg løp ned i skogen, på siden av sykkelstien, og opp på den lekeplassen, hvor Christell hadde fått ei ungjente, til å stå i bare underbuksa, noen år tidligere, (som jeg har skrevet om i et tidligere kapitell).

Så bare lot jeg som ingenting.

Og jeg gikk fra den lekeplassen, og ned Havnehagen.

Og så ned en snarvei, (som jeg pleide å gå, da jeg gikk på Berger skole).

(En snarvei som egentlig var på tomta til et hus, men som folk på Nedre sa at det var greit å gå da).

Men men.

Så gikk jeg hjem, og satt meg ned og så på TV.

Etter en stund, så dukka Ulf Havmo opp der.

Jeg sa ikke noe særlig.

Og han sa ikke noe særlig.

Så hva som skjedde med han, det veit jeg ikke.

Jeg var litt i sjokk da, etter å ha blitt forfulgt av den mopeden.

Men jeg vet ikke hvem som kjørte den.

(Men det var vel kanskje noen fra Berger, siden jeg mener å huske det, at Berger-folk pleide å sykle rundt den gangbrua.

Men det kan vel kanskje ha vært noen fra Øvre eller Nedre og, hvem vet).

Og jeg vet ikke om Ulf ble tatt igjen.

Det vet jeg ikke, den dag i dag.

Ble han tatt igjen av den/de på mopeden?

Og måtte Ulf gjøre stygge ugjerninger på grunn av at han ble fakket av disse folka på moped?

Hva vet jeg.

Det kan man kanskje lure på.

Det har jeg aldri fått meg til å spørre han om.

Men men.

Så sånn er det.

Nå begynner klokka å bli halv et om natta, her på hostellet.

I det neste kapitellet, så tenkte jeg det, at jeg skulle skrive om den første språkreisen min til Brighton, som var sommeren 1985.

Vi får se om jeg klarer å få til det, i morgen, eller noe.

Vi får se om jeg klarer det.

Vi får se.

Kapittel 30: Brighton

En gang, mens jeg gikk i åttende klasse, så kom det en dame, fra STS, til Svelvik Ungdomsskole, og informerte oss om språkreiser til England, mens vi satt i biologi-klasserommet, (må jeg vel kalle det klasserommet).

(Jeg hadde jo hatt 'De britiske øyer', som valgfag, på Berger skole, og mora mi hadde jo gitt meg et sånt sett, med Londonbuss, London-taxi og engelsk politimann, som gave, på begynnelsen av 80-tallet, (etter at hun hadde vært på ferie i London), så jeg ble litt interessert da, da hu dama prata om STS, og ba vel om å få en katalog vel, når hu dama gikk rundt og delte ut de brosjyrene i klasserommet, etter å ha først informert om STS da, fra kateteret).

Jeg prata med faren min og han sa at det var greit, at jeg kunne dra på språkreise.

Jeg så gjennom katalogen, og jeg hadde hørt om Brighton, fra tippekuppongene, så det ble til at jeg valgte Brighton, som ferieby.

Jeg ringte til STS og bestilte reise da.

Men jeg fikk ikke noe svar, enda det gikk mange måneder.

Jeg var også inne på et sånt info-møte, i Oslo, som faren min kjørte meg til.

(Men faren min satt ute i bilen, tror jeg, mens møtet varte.

Men men).

Så jeg sa det til faren min, når det begynte å nærme seg sommerferien, at de ikke hadde sendt noe mer informasjon, fra STS.

Så da ringte faren min og meldte meg på en tre ukers reise, til Brighton.

Han meldte meg også på Paristur, enda det var noe jeg egentlig ikke var så hypp på, og derfor hadde jeg ikke bestilt det, første gangen.

Men men.

(Dette var sommeren 1985, forresten, sommeren jeg fylte femten år.

Så jeg var nok en av de yngste språkstudentene, som dro til Brighton denne sommeren.

Vil jeg nok tippe på.

Men men).

Vi tok fly, fra Fornebu vel.

Og så tok vi buss, fra Heathrow, var det vel, og til Brighton da.

Kurslederen var en dame i 40/50-årene vel, med krøllete, mørkt hår.

Kurslederen sa det, at vi kunne lære mye om et land, ved å se på skiltene.

Og at hvis det stod 'TO LET', foran et hus, så betydde det at huset var til utleie, og ikke at det var toalett der.

Kurslederen fortalte også det, at Bournemouth var en by, hvor det var mindre problemer, med vertsfamiliene, enn i Brighton.

Kurslederen fortalte også om en norsk gutt, som hadde blitt sammen med en engelsk jente.

Og som da hadde begynt å bruke mye penger, osv.

Og så hadde han blitt kuttet veldig opp, da han kom ut av diskoteket Top Rank, av noen engelske gutter, og måtte sy mange hundre sting.

Så sånn var det.

Men men.

Vi gikk av bussen, ved en fotballbane, var det vel.

Og min vertsfamilie, var ikke blant de første, som dukka opp der.

Kurslederen bytta på meg og en trøndersk gutt, husker jeg.

Kurslederen sa at jeg så så ung ut, eller noe.

Og familien som han trønderske gutten fikk da, det var noen afrikanere, husker jeg.

Men men.

Så dukka min vertsfamilie opp.

De bodde i Lancaster Road, eller noe, i Brighton sentrum.

Faren var britisk og mora var indisk, (mener jeg).

De kjørte en liten bil vel.

Og de hadde to unger, som var halvt britiske og indiske da.

Som gikk på barneskolen sikkert.

Jeg fikk en seng, på et rom, sammen med en svensk gutt, på min alder, fra Gøteborg, som het

Fredrik Axelsson, husker jeg.

Men men.

Han skulle akkurat i dusjen, da jeg dukka opp der, husker jeg.

Og så ble jeg dratt med ut på byen, i Brighton.

To-tre svenske kamerater, av Axelsson, dukka opp på døra der, og de dro med meg, som de kalte for 'Nordmannen', (eller 'Nårrmannen', eller noe sånt), ned til sentrum da.

Jeg hadde sett en del svensk TV, og sa 'aa' og 'nee', og sånn, og prøvde å snakke svensk da, sånn at de skulle skjønne meg.

Axelsson var 'syntare', og ihvertfall en av de andre der, var 'hårdrockare'.

Jeg ble kalt for 'sånn der femtiotalls', av han Axelsson, når han skulle forklare, hvordan han mente jeg var, til de andre.

For Axelsson hadde spurt meg om hvordan musikk jeg likte da.

Og da hadde jeg vel svart, sånn som var på radioen, eller noe, (og ment 'Ti i skuddet', og kanskje nærradioer da).

(Jeg hadde tatt opp den der 'Agadir'-sangen, fra radio, og den sangen likte ingen av svenskene, mener jeg å huske.

Men men.

(Den gikk sånn her:

'Agadir push pinapple shake the tree'.

Noe sånt.

Men men).

Så sånn var det.

Men men.

Jeg hadde fått med meg et hefte med reisesjekker, men dette var jo den første daqen, i England, så jeg hadde ikke fått cashet noen av de enda.

Men jeg hadde med noen mynter, som kanskje egentlig var faren min sine, fra da han var i England, på 70-tallet en gang.

Faren min, onkel Runar og onkel Håkon, hadde vært i England, med familier vel.

(Men jeg bodde hos mora mi da).

Og det jeg veit om den turen, det var at onkel Håkon, han tråkka på gassen, istedet for bremsen, i et

kryss i England, en gang, og det ble en trafikkulykke da, (må man vel kalle det).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

I Brighton sentrum, sa var det mange spillehaller, fulle av enarmede banditter og mange andre spill.

En hel gate, i Brighton, var det nesten, med bare spillehaller.

(Ihvertfall så var det 5-6 spillehaller, i den gata da, på rad og rekke, må man vel si.

Men men).

Jeg fikk en ølboks, av de svenskene, som jeg drakk på veien ned til Brighton.

Og jeg hadde enda en ølboks i lomma, eller i en pose, eller noe, husker jeg.

Jeg drakk kanskje to ølbokser, på veien ned til sentrum.

Det er mulig.

Noe sånt.

Så ble plutselig alle de svenske guttene borte for meg, nede i Brighton Sentrum.

Så jeg prøvde å huske veien tilbake.

Jeg gikk riktig vei, opp en bakke, hvor det var en telefonkiosk.

Men det var kanskje femten minutter, å gå, fra der vi bodde, og ned til Sentrum.

Så det var vanskelig for meg, å huske hele veien.

Jeg spurte en kar, om veien, ved å forklare hvordan bilen så ut.

Men han karen, han skjønte ikke hvilken familie jeg mente, og advarte meg mot å spørre feil personer om veien.

Jeg spurte så en taxisjåfør, fra Sri Lanka kanksje, som stod parkert, like ved den telefonkiosken.

Han stod parkert der, mens han spiste vel.

Jeg spurte han, om jeg kunne låne et pund, mens jeg ringte faren min i Norge, for å få adressen.

Det fikk jeg.

Jeg fikk låne ti 10-pence-mynter.

(De myntene var ganske store, på den tiden, nesten som de gamle femkroningene, i Norge.

Noe sånt).

Så ringte jeg til Haldis, (for jeg huska nummeret i huet vel).

Og jeg spurte faren min om hva adressen var igjen.

Faren min hadde lagt den lappen, med adressen, borte hos Ågot.

(Så da skjønte jeg det nok feil.

Det var nok ikke sånn, at jeg bytta vertsfamilie like vel.

Men men).

Så faren min sa at han skulle kjøre bort til Ågot, og at jeg måtte ringe bort dit, ti minutter seinere.

For adresselappen, den lå oppå servicehylla til Ågot.

Av en eller annen grunn.

Jeg huska at faren min la den lappen der, av en eller annen grunn, før jeg dro på språkreisen.

Så sånn var det.

Så jeg fikk låne et pund til, i 10-pence-mynter, og ringte bort til Ågot, cirka ti minutter seinere.

Da svarte faren min i telefonen der vel.

Han sa ihvertfall hva adressen var da.

Og så, så kjørte han drosjesjåføren meg til den adressen da.

De svenske gutta, hadde ringt på hos naboen, i huset på den andre siden av gaten, og sa at det var der vi bodde.

Før de dro med meg ned til Sentrum og før de ga meg øl da.

Så jeg gikk og banka på hos naboen, (en dame som bodde på den andre siden av gata), enda taxisjåføren hadde lyst med lommelykt, på det riktige huset da.

Men de svenskene hadde forrvirra meg, husker jeg, (av en eller annen grunn).

Jeg spurte taxisjåføren om han ville ha den ølboksen jeg gikk å bar på.

(Siden jeg ikke hadde noe penger).

Men det ville han ikke.

Også vertsfamilien spurte vel om han ville ha penger.

Men han svarte bare det, at han hadde unger selv.

Så han behøvde ikke å få penger, sa han.

Men men.

(Jeg hadde vel tenkt å låne penger av han svensken, tror jeg.

Eller av vertsfamilien da).

Noe sånt.

Men men.

Hu dama i vertsfamilien, ga meg en lapp, hvor det stod adressen deres på.

Sånn at dette ikke skulle skje igjen.

Så sånn var det.

Vi skulle møtes, vi på språkkurset, ved Churchill Square, tror jeg, dagen etter.

Eller nei, sånn var det vel ikke.

Men han svensken, skulle vise meg hvor språkskolen var.

Dagen etter.

Og da tok han svensken, (Fredrik Axelsson), med meg, til der hvor svenskene hadde språkskolen sin.

Men det var langt unna der vi norske holdt til.

For vår språkskole var ute i Hove, så jeg måtte ta bussen, for å komme dit vel.

Hvis jeg ikke husker helt feil.

Så jeg gikk bare fra den svenske språkskolen, for jeg skjønte det, at det bare var for svensker, på den språkskolen da.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Så gikk jeg og cashet en reisesjekk vel, og gikk og så meg litt rundt, i gatene, i Brighton.

Så ringte hu lederen for språkreisen, om ettermiddagen, den dagen.

Og jeg forklarte om misforståelsen, at han svenske gutten hadde dratt meg med, til der svenskene holdt til da.

Så sånn var det.

Så skulle jeg møte de norske, i Brighton Sentrum, dagen etter, eller noe.

Og det var vel på Churchill Square.

Men jeg huska ikke akkurat hvor det var.

Men hu kurslederen, hun sa noe om 'der hvor bussene er', eller noe.

Og jeg hadde sett et sted, hvor det stod mange busser, nede ved piren.

Så jeg gikk ned dit da, men der fant jeg ingen norske.

Så jeg klarte å skulke to dager, av språkkurset da, kan man si.

Men men.

Så den tredje dagen, så kjørte han faren i vertsfamilien meg, til Hove da, til der den skolen var, ved en kirke vel, tror jeg.

Noe sånt.

Faren i vertsfamilien, dro også til en stereosjappe, i Hove, en av de første dagene, og jeg fikk være med da.

(Sønnen hans var vel for ung kanskje.

Hvem vet).

Og da kjøpte han et stereoanlegg da, i en stereobutikk, i Hove, husker jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Og jeg sa at det var et 'bargain', (altså et røverkjøp), for det ordet hadde jeg lært.

Jeg forklarte at ting var dyrere i Norge da.

Noe sånt.

Men men.

Faren i vertsfamilien leste the Guardian, husker jeg forresten.

Men men.

Denne språkreisen var jo sommeren 1985, og det var sommeren jeg fylte 15 år, forresten.

Så sånn var det.

Men men.

Faren min og Haldis hadde kjøpt en hvit genser til meg, med lyseblått mønster, av noen tau, eller noe på, husker jeg.

Så jeg så vel ikke noe eldre ut, av å gå med den genseren, tror jeg.

De svenskene, de dro meg med på McDonalds, husker jeg.

Og jeg hadde aldri vært på McDonalds før, husker jeg.

Og jeg syntes at maten der var så god.

Spesielt Big Mac, (med den gode osten), og sjokolade milkshake da.

Og chicken McNuggets med barbeque-saus, husker jeg at også var veldig godt.

Milkshaken der, var jo så tjukk, husker jeg, at den var som en helt annen drink, enn den milkshaken, (fram meieriene), som jeg pleide å kjøpe, i butikken på Sand, (i melkedisken der), hjemme i Norge.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Vi var en gjeng, som hang sammen, de første dagene jeg var i Brighton da.

Det var han Fredrik Axelsson.

Det var en eldre, litt tøffere kar, som hadde lyst hår vel.

(Han var vel hårdrockare, tror jeg.

Og han klagde på musikken jeg hadde tatt opp, at det var for lite bass.

Og det tror jeg var fordi at noen må ha tulla med knappene, på stereoanlegget til faren min, muligens.

Før jeg tok opp.

Hvem vet).

En kar med pigg sveis og mørkt hår, var også med i gjengen, husker jeg.

Han var fra Gotland, eller noe, tror jeg.

Han var sammen med ei søt, svensk jente, og begge de to var 15 år, tror jeg.

Hu jenta prata med han gutten husker jeg.

Om at den sexuelle lavalder, for gutter, i England, var 16 år.

Mens for jenter, så var den 15 år.

Så hu jenta sa det, at hun kunne blitt arrestert, hvis hun hadde sex med han gutten, med piggsveisen da.

Husker jeg.

Noe sånt.

Mens vi stod i den gata, gjengen vår da, (kanskje minus han hårdrockaren), og hang da, (må man vel si).

Hu jenta ville vel så, at jeg skulle kjøpe en 'hamburgare', til henne.

Men det gadd jeg ikke.

Så sa hu jenta at jeg var dum.

Også spurte jeg henne, om hvorfor det.

'Fordi du inte vil kjøpa en hamburgare til mej', eller noe, svarte hu jenta da.

Det er vel alt jeg husker av henne, omtrent.

Hun hadde lyst hår, hun søte, svenske jenta, sånn som jeg husker det.

Men men.

Og han med svart hår og piggsveis, han var vel 'syntare', sånn som jeg husker det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Gjengen vår, (minus hu jenta, en del av tida, kanskje), var også en del på barer og diskoteker, nede ved strandpromenaden og i den gata med alle spillehallene da.

De svenskene hadde vært der, i en uke eller to, før jeg dukket opp der, så de visste hvor de solgte drinker da, til folk som ennå ikke var atten år.

Så sånn var det.

Jeg var litt flau, fordi jeg syntes jeg så så ung ut, så jeg turte ikke alltid å kjøpe drinker, men han svensken, (Fredrik Axelsson), pleide å kjøpe da.

Han var vel forresten hårdrockare, og ikke syntare, tror jeg.

Men hu søte, svenske jenta, sa vel det, at han 'såg ut som en syntare', tror jeg.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Han svensken hadde et budsjett, som han fulgte veldig nøye.

Og det var at han kunne bruke fem pund, hver dag da.

Så han hadde en kalender, hvor han hadde skrevet fem pund, hver dag.

Og hver dag, så brukte han fem pund da, husker jeg.

Men men.

Jeg hadde vel kanskje med hundre eller hundre og femti pund, i reisesjekker, eller noe.

(Det husker jeg ikke helt nøyaktig).

Men jeg skrev ikke opp på den måten, hvor mye jeg brukte.

Men men.

Jeg så litt på TV der, husker jeg, en av de første dagene.

Men det var litt sånn formelt der, med faren som satt og leste the Guardian, i den samme stua, osv.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Maten var ganske god der, syntes jeg, og jeg skrøyt av maten da.

Og sa at jeg var vant til boksmat hjemmefra.

(Noe som ikke var helt sant men).

Jeg fant en morsom butikk, i Brighton sentrum, som het Dixons.

Der solgte masse elektronikk, osv.

Jeg kjøpte en walkman, med høytalere, for 10-20 pund, eller noe, kanskje.

Den walkmannen hadde jeg med, når vi skulle på Paris-tur da.

Og jeg gikk noen ganger ned til maten, med walkmannen på meg.

Når jeg skulle spise middag, hos vertsfamilien, osv.

Det var ikke så populært.

Men men.

Maten var som tidligere nevnt vanligvis god der.

Men når vi fikk servert Wheatabix, da skjønte jeg ikke noe.

De syntes jeg var noen harde greier, som ikke gikk ann å spise.

(Jeg var vanligsvis litt trøtt om morgenen og, tror jeg).

Før jeg fikk lært det da, at de Wheetabix-ene, de skulle man helde noe lunka melk på, fra noen glassflasker, som melkemannen kom med da.

Jeg klarte forresten å knuse en sånn melkeflaske en gang.

Dette var en gang, som jeg hadde vært på byen og drukket da.

Også skulle jeg hjem og hente mer penger da.

Men det var så mørkt, for klokka var rundt 23.

Så jeg klarte å knuse en melkeflaske.

(Jeg var litt full da).

Så henta jeg mer penger, men da var alt stengt.

For klokka hadde blitt 23 da, så jeg fikk ikke drukket mer, uansett.

Så møtte jeg han svensken da, på vei ned til byen igjen.

Men han var på vei tilbake hjem igjen.

Så da slo jeg følge med han, tilbake hjem igjen da, siden alt stengte klokka 23.

Så sang jeg den 'God Save the Queen', mener jeg å huske.

Sånn at folk lukka igjen vinduene sine osv.

I fylla da.

(Eller jeg var ihvertfall pussa).

Siden jeg hadde den Sex Pistols-sangen, på TV, noen år før da, mens jeg bodde i Hellinga vel.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Han svensken, skulle vise meg hvor Paris-bussen gikk fra.

Og så sa han det, at jeg skulle gå på den svenske bussen.

Jeg kjente jo noen av de svenskene som skulle til Paris, så jeg tenkte at det var greit.

Og jeg satt der og spilte høyt, på den nye walkmannen min.

Av musikk som jeg hadde på en kassett da, som jeg hadde med meg.

Men da fikk jeg klage på det, at det var lite bass vel.

Og de svenskene på den bussen, de begynte å true med, at han eldste karen, i gjengen vår, (han hårdrockaren), ville banke meg opp, hvis han hørte den Agadir-sangen.

Så sånn var det.

Men da svarte jeg bare det, at han svensken kjente jeg fra før.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men den svenske kurslederen sa vel det etterhvert, at jeg måtte gå over i den norske bussen.

Så sånn var det.

Men men.

På den norske bussen, så var det bare tre gutter, som skulle være med til Paris.

Så nesten hele bussen var full av jenter i tenårene da.

Sjåføren sa at vi ikke måtte ha brusbokser, i setet.

For de ville falle ut.

Men jeg visste ikke hvor jeg skulle gjøre av brusboksen min.

Så jeg sovna ved siden av den da, mens vi kjørte gjennom Frankrike vel.

(Etter å ha tatt ferga mellom Dover og Calais da.

Og i Southampton, så sa hun kurslederen, (hvis det var den samme), at det var palmetrær, utenfor bussen, når vi stoppa i et lyskryss, eller noe, husker jeg.

Men men).

Mens vi kjørte gjennom Frankrike, så hørte jeg plutselig noe skriking.

Ei tenåringsjente hadde lagt seg til å sove, på gulvet, i bussen, og løp rundt i midtgangen uten bukse, (men med en hvit truse da, husker jeg), og klagde på det, at min brusboks hadde veltet, og hun hadde fått cola på seg.

Men men.

Så jeg fikk jo skylda for det da.

Jeg lo litt av henne, mener jeg.

Og mens jeg prøvde å sovne igjen, så husker jeg at hu 'truse-jenta' og ei annen jente, stod og så på meg, og så sa hun ene, 'jeg lurer på om han er en sånn underutvikla jævel', også sa hu videre, til hu andre tenåringsjenta, at 'det kan man se på tomlene'.

Jeg var i halvsøvne, men syntes at dette var flaut, og prøvde å gjemme tommelen min, (som de vel så på da), inn i hånda, husker jeg.

Og da lo vel de jentene, tror jeg.

Vi var vel også på to London-turer, tror jeg, på denne språkreisen.

Ihvertfall en.

Og da mener jeg å huske de jentene der, fra også den bussturen.

Og da hadde hu ene jenta på seg en t-skjorte med tegninger av sædceller på seg, mener jeg.

(De to jentene satt vel ganske bakerst i bussen, mener jeg å huske).

Da skulle vi til Buckingham Palace, mener jeg.

Og det var under dronningmorens bursdag, mener jeg, at vi var der.

Så derfor var det mye trafikk osv., sa kurslederen, for det var en spesiell dag da.

Så sånn var det.

Men men.

Og vi så vel også noen kongelige, som kjørte i hest og kjerre, gjennom porten, til Buckingham Palace, tror jeg.

Jeg mener å huske det veldig vagt, ihvertfall.

Men det er mulig jeg husker feil.

Jeg husker at jeg stod på utsiden av gjerdet, og så inn på slottet, ihvertfall.

Og at jeg gikk litt rundt i slottsparken der, (må man vel kalle det).

Det var mulig å kjøpe is og brus, av noen som solgte det der, mener jeg å huske.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

I Frankrike, så var ting dyrere enn i England, husker jeg.

En tyggegummipakke kostet kanskje fem kroner i Frankrike, men var mye billigere i England da.

Sånn som jeg husker det.

Men men.

Jeg spilte også på et flipperspill, husker jeg, på en bensinstasjon, på veien fra Calais til Paris.

Et ikke så nytt spill vel, på en kro for trailersjåfører vel.

Noe sånt.

Men men.

Så sånn var det.

I Paris, så bodde vi på et hotell, ikke langt fra jernbanestasjonene Gard du Nord og Gar le Est, tror jeg.

Noe sånt.

Vi tenåringene fikk lov å kjøpe alkohol i en vinbutikk, som lå like ved hotellet, husker jeg.

Jeg kjøpte øl der, husker jeg.

(Selv om de kanskje hadde hundre typer vin og en type øl.

Noe sånt).

Dagen etter, så var det en mannlig leder, som sa noe sånt, som at forbered dere på å se noe av de fineste dere har sett, noengang.

Og så gikk vi rundt et hjørne, og så så vi plutselig Eifeltårnet, fra en fin vinkel, en sommerdag.

Så det var ikke dårlig.

Vi kjørte opp i tårnet, og jeg tok heisen opp til det øverste platået.

Jeg tulla både i Eiffeltårnet og i St. Paul's Catedral, i London.

Med at jeg mista mynter, på bakken.

I Eiffeltårnet, så mista jeg en mynt, på det øverste platået.

Og sparka til den.

Så jeg håper ikke at noen fikk den i hodet, for å si det sånn.

Men men.

Og i St. Paul's Catedral, så lot jeg som at jeg mista en mynt.

(En ti-pence mynt, eller noe.

Altså en mynt som ikke var verdt så mye).

Også ropte en prest.

'Who lost his money', osv.

Men jeg sa ingenting, og en som het Lassen vel, (til etternavn da), fra Østfold vel, sa at jeg var en tullebukk, eller noe, kanskje.

Noe sånt.

Men men.

Om kvelden, i Paris, så gikk vi til en sånn kirke vel, som lå på en høyde, i Nord-Paris vel.

(Jeg husker ikke hva det heter der nå.

Men det er bra utsikt til Eiffeltårnet der, husker jeg).

Jeg var der en gang i 2005, og da var det sånn, at gateselgere, sjekket opp gruppet av unge tenåringsjenter, fra Nord-Europa, (som var helt betatt, av byen og stedet da).

Og da sang gateselgeren sånn 'Vole vois couse avec moi, ces va'.

Noe sånt.

(Og det betyr, 'vil du ligge med meg', mener jeg).

Og da begynte alle de nordiske jentene, husker jeg, å synge på den sangen.

Så sånn var det.

Men men.

Der var det også gateselgere, da jeg var der i 1985, husker jeg, 20 år tidligere.

De kjefta hvis du stod for lenge, og så på varene, uten å kjøpe noe, husker jeg.

Og det fantes også menn, som gikk rundt med frakker, husker jeg, med masse klokker og sånn, til salgs, husker jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Jeg og en annen gutt, og to jenter, gikk sammen, tilbake til hotellet, husker jeg.

De jentene klagde, dagen etter vel.

For vi hadde måttet mer eller mindre alene, gjennom horestrøket i Paris, sa de.

For det ble kluss, når vi skulle gå tilbake til hotellet.

Kurslederne fant ikke hverandre, og vi fire, vi gikk sammen med en mannlig kursleder, tilbake til hotellet.

Og da spurte han, om vi visste hva noen damer, i minimalt antrekk var.

'Horer', sa hu ene jenta.

'Transvestitter', svarte han kurslederen.

Så det var altså mannlige horer, utkledd som damer.

Ganske drøy kost, i 1985, vil jeg si.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Vi var også på restaurant, den kvelden.

Før vi dro til den kirken vel.

Og der så hadde ikke kelnerne vekslepenger.

Når vi skulle betale for maten.

Så jeg måtte gå ut til en kiosk, ute på gaten, for å få betalt for maten.

For vi hadde bare sedler da.

Dette kan jo ha vært den første kvelden, siden vi bare hadde sedler.

For folk hadde kanskje gått i en bank, i England, og bedt om 200 Franc, eller noe, kanskje.

Og da hadde vi naturlig nok bare sedler da.

Så sånn var det.

Men men.

Så det var en ganske amper stemning, mener jeg å huske, i den restauranten.

Siden vi fra STS bare hadde sedler, og kelnerne manglet mynter da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Vi var også innom Pompedu-senteret, på lørdagen vel.

Det var et kunstsenter, i sentrum av Paris da.

For moderne kunst.

Jeg husker at et kunstverk, det var sånn, at man skulle selv forme noe sand, i en kasse, (eller noe).

Også kunne man se det kunstverket, på en skjerm, som hang like ved.

(De brukte altså videokamera og TV da, i forbindelse med kunstverket.

Noe som vel var ganske moderne, i 1985 vel.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på).

På ferja, mellom Calais og Dover, så spilte jeg bort litt mye penger, på enarmede banditter, siden jeg kjedet meg.

Det var en kul klokke der, i en butikk, husker jeg, som jeg hadde lyst til å kjøpe.

En slags klokkeradio, eller noe, vel.

Men jeg brukte for mye penger, på enarmede banditter, husker jeg.

Men men.

Jeg fikk også sansen for Aero-sjokolade, på den ferjeturen, husker jeg.

(En engelsk sjokolade, nesten som Stratos).

Men men.

I Paris så så vi også Greenpeace-bannere, husker jeg.

Og folk som solgte Greenpeace-buttons, osv.

Men Greenpeace, de hadde vært i nyhetene, i Norge.

Og de var liksom noe skummelt, husker jeg, fra nyhetene.

Men i Paris så så de ikke så skumle ut da.

Selv om jeg kanskje syntes at dette med Greenpeace var litt rart da, og kanksje litt skummelt.

Hvem vet.

Men men.

Jeg var litt ånsdfraværende, på ferja tilbake til Dover.

Så jeg glemte hvor bussen stod.

Så jeg fant ikke bussen vår.

Så jeg ga opp det, men jeg gikk ut sammen med passasjerene, som ikke reiste med bil.

Og så stod jeg like ved landgangen, til ferja, og venta der, til bussen vår dukka opp da.

(For jeg kjente igjen, noe som stod på bussen vår da, på skiltet over frontruta der).

Også stoppa jeg bussen, når den kjørte iland da.

Så sånn var det.

Men men.

Mange ungdommer hadde med flasker, med alkohol, tilbake til England, fra Paris.

Og da lønte det seg, å legge de, på taket av bussen, oppi noen spor, som var i forbindelse med luftelukene i taket av bussen, forklarte den engelske sjåføren oss, husker jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Ikke lenge etter Paris-turen, så måtte jeg og han svensken flytte, til hver vår nye familie.

Faren i vertsfamilien, mente at han svenske gutten, hadde dårlig innflytelse på meg vel.

Noe sånt.

Jeg skulle bo i samme vertsfamilie, som en som het noe med Lassen, fra Østfold da.

Dette var i en annen del av Brighton.

Men fortsatt i sentrum da.

Lassen hjalp meg å flytte, og viste meg hvor den nye familien bodde da.

Jeg bar vel bare tinga mine gjennom byen tror jeg.

Noe sånt.

Den nye familien var en større familie.

Og de hadde unger, som var på min alder.

Jeg snakket ikke så mye ved matbordet, siden det var så mange folk, i den familien.

Men en prøvde jeg å være med i samtalen, ved matbordet, og da sa mora i familien bare at 'oh, he listens', eller noe.

Så det var ikke noe hyggelig, husker jeg.

Han Lassen, han prata en natt, (vi hadde vel samme rom), om at han så nakne damer der, som fløy gjennom lufta.

Noe sånt.

Og det fortalte jeg om, i klasserommet, i Hove, dagen etter vel.

Sånn at noen jenter lo vel.

Men da ble han Lassen sur, siden jeg gjorde narr, eller noe kanskje.

Hva vet jeg.

Lassen fortalte at han hadde kjøpt banana-chips, i the Lanes, (et gammeldags handlekvarter, i Brighton), eller noe.

Og det var visst noe festlig da, forstod jeg på han Lassen og hu mora i den vertsfamilien.

Så sånn var det.

Men men.

Jeg hadde ikke så mye penger igjen, så jeg satt en del hjemme, de siste kveldene.

En kveld, så så jeg på TV, etter middag.

Det var Bislett Games.

Og Steve O'Vett, skulle prøve seg på drømmemilen.

Noe sånt.

Da lå faren i familien, og en av døtrene, (ei pen, ung og lyshåret jente vel, på min alder vel), i hver sin stol, foran TV-en, på hver sin side av meg vel, og lot som at de sov, tror jeg.

Eller kanskje de sov.

Hva vet jeg.

Så jeg så på Bislett Games da, (i opptak vel, en sending på kanskje en time).

Også gikk jeg og la meg da.

Samtidig med at jeg prøvde å ikke vekke de som sov foran TV-en da.

Men men.

SÅ sånn var det.

Det var vel flere døtre i den familien mener jeg å huske.

Og kanskje en onkel eller bestefar og.

Noe sånt.

Så jeg ble aldri helt husvarm der.

Lassen, (som var et eller to år eldre enn meg vel), og meg, vi ble kanskje litt uvenner, etter det at jeg fortalte folka i klassen, om at han hadde snakka om noen nakne damer, om natta.

Noe sånt.

Jeg fikk også en telefon fra han svensken.

Han ville at jeg skulle møte han der og der, for å gi han tilbake to miniatyrflasker, med rom og sjokoladelikør.

Disse hadde havna i kofferten min.

Og han svensken ringte og lurte på om jeg hadde fått de med meg.

Jeg innrømte at de lå i kofferten min.

Men jeg tror at han svensken må ha lagt de i kofferten min.

For jeg var ikke stressa, eller noe, da jeg pakka.

Så sånn var det.

Og jeg hadde ikke rappa de, så hvordan de havna i kofferten min, det veit jeg ikke.

Men men.

Jeg avtalte å møte han, et eller annet sted, litt utafor sentrum vel.

Men jeg holdt ikke avtalen, for jeg syntes det var så rart.

Hvordan hadde de flaskene havnet i kofferten min_

Hvordan hadde han svensken fått tak i telefonnummeret mitt?

Og hvorfor skulle han møte meg litt ute i 'hutta heita' liksom?

Men men.

En annen ting som skjedde der, var at en engelsk kar, i begynnelsen av 20-årene vel, egla seg innpå meg, mens jeg spilte på automater, i en av spillehallene, i Brighton sentrum, en gang.

Og jeg gikk rundt, og han hang etter meg.

Men jeg hørte noen norske folk der, og bare stod ved bak dem, der de stod og spilte, helt til han engelske karen endelig gikk da.

Så sånn var det.

Og jeg og enten han svensken, (eller om det var han Lassen), vi gikk i den gata der.

Og han hadde øredobb, i det ene øret, husker jeg.

Men var ganske kraftig.

'Hvor kraftig var han', spurte Lassen, (må det vel ha vært).

'Omtrent som han der', sa jeg, og pekte på en som gikk foran oss.

Også var det han karen.

Jeg sa bare noe sånt som at 'det er jo han, for søren', eller noe.

Og det var en kar, som gikk og trålte den gata der, og kikka inn i spillehallene da.

Dette var vel i begynnelsen av tida som jeg bodde der kanskje.

Så om det var Lassen eller han Fredrik Axelsson, som jeg prata med, da jeg så han engelske karen igjen, det husker jeg ikke helt.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Ei engelsk lærerinne, på språkskolen, dreit meg ut litt, husker jeg.

Hu spurte en dag, om noen av oss, hadde vært på Pub.

Jeg svarte, at jeg hadde vært det.

(For jeg var jo på ganske mange barer og diskoteker, sammen med den svenske gjengen da, de første dagene, som jeg var der).

Og da lo bare hu engelske lærerinna av meg, husker jeg.

Hu sa at, 'but you look like you're twelve', eller noe.

Hun sa altså at jeg så ut som om jeg var tolv år, eller noe.

Så hun trodde ikke på meg da, virka det som, at jeg hadde drikki en del drinker på byen, osv.

Dette var jo sommeren jeg fylte femten.

Så jeg var en av de yngste, på det språkkurset vel.

Men jeg var jo den siste i klassen min, i Norge, som kom i puberteten vel.

Så jeg så nok antagelig en del yngre ut en femten også.

Så hvis hu lærerinna mente at jeg så ut som om jeg var tolv år, så stemte vel kanskje det.

(Selv om hu kanskje var litt slem, når hu sa det, må man vel kanskje si.

Men men).

Så hvordan de svenskene fikk kjøpt så mye øl og drinker, og sånn, i Brighton, det veit jeg ikke.

Men de ble ikke nekta noen ganger, sånn som jeg kan huske det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg så han svensken igjen, året etter, når jeg dro på språkreise, med noen folk fra Svelvik, i parallellklassen min, på ungdomsskolen, til Weymouth.

Inne på Madamme Thussauds der, i London, så møtte jeg tilfeldigvis han svensken og en kamerat.

Nede i skrekkammeret vel.

Noen svenske jenter gikk der, og hu ene sa at en tarm, til et drapsoffer der, var 'snoppen' vel.

(Men da retta ei annen svensk jente på henne, husker jeg).

Like etterpå, så så jeg han Fredrik Axelsson, og en annen svenske der da.

(Det er mulig at det var like før og).

Og da sa han Fredrik Axelsson, at 'du tog dom flaskarna, gjorde du inte'.

Men da svarte jeg ikke noe.

For jeg tok dem vel egentlig ikke.

Det var ikke sånn at jeg la de i kofferten min, eller noe.

Men noen må ha lagt dem der, mistenker jeg.

Men men.

Men da jeg kom tilbake til Leirfaret, etter Brighton-turen, da hadde jeg fortsatt de to flaskene, husker jeg.

Og da drakk jeg opp dem.

Og den sjokoladelikøren, den husker jeg at jeg syntes var god.

Og den har jeg prøvd å finne ut hva heter, og sånn, i ettertid.

For jeg er glad i godteri og sjokolade, osv.

Men jeg har aldri klart å funnet ut, hvordan merke, som den sjokoladelikøren var igjen.

For da jeg drakk den, så var jeg ikke så vant til å drikke alkohol, (annet enn litt øl kanskje).

Så jeg husker ikke navnet på den sjokoladelikøren igjen.

Men men.

Og den romflaska, det var en hvit flaske, tror jeg, hvis jeg ikke husker feil.

Det skal jeg ikke si helt sikkert.

Jeg kan vel ikke si at jeg husker merkenavnene på noen av de flaskene.

Men det var rom og sjokoladelikør, mener jeg, i de to miniatyrflaskene da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Han trønderen, som var på det samme kurset som meg.

(En som var på cirka min alder vel, men en del kraftigere.

Og som hadde rødt hår vel, og muligens fregner, tror jeg).

Han ble uvenn, med han Fredrik Axelsson, etter en fotballkamp, mener jeg å huske.

Da sa jeg det, til Axelsson, at han egentlig skulle ha bodd sammen med Axelsson, men at kurslederen byttet om på familiene.

Noe sånt.

(For det var sånn jeg trodde det var ihvertfall).

Det stod også i avisene, (eller om jeg så det på TV), at den amerikanske presidenten Ronald Reagan, hadde fått kreft.

Og da sa jeg det til han Axelsson da.

Men da husker jeg ikke det svenske og engelske ordet for kreft.

(Nemlig 'cancer').

Så jeg sa at Reagan hadde fått kreft.

Men da skjønte ikke svensken noe.

Så da sa jeg at Reagan hadde fått 'kreftsvulst'.

Men da skjønte heller ikke svensken noe.

Men en dag eller to seinere, så angrep han meg da, verbalt, og sa at jeg hadde sagt at Reagan hadde 'kreftsvulst', når han egentlig hadde 'cancer'.

Så han skjønte ikke det, at cancer het kreft på norsk, tror jeg.

Eller kanskje han ikke ville skjønne det.

Så svensker er noe for seg, det er helt sikkert.

Så sånn er det.

Men men.

Da var han nesten truende, han Axelsson, husker jeg, når han nevnte det her med Ronald Reagan.

Han fotalte også, en av de første dagene, som jeg var der.

At det fantes fire-fem-seks konsern, eller noe, i Sverige.

Og at faren hans, var leder for et av dem.

(Uten at jeg skjønner hvordan konsern det var, som han mente.

Men det var kanskje noe kriminelt.

Hvem vet).

En gang, så dreit jeg meg ut, rimelig bra, i Brighton der da.

Jeg syntes den Dixon-butikken, (som hadde walkman-er, og sånn), ved Churchill Square, var artig.

Og en dag, så hadde ikke de låst et metallgitter, som var ment å trekkes ned, foran inngangsområdet deres da.

Så jeg bøyde meg under det metallgitteret, og kikket litt i vinduene der da, (i den butikken), for meg selv da.

Plutselig så dukket det opp en engelsk guttegjeng der, som dro ned gitteret og liksom sperret meg inne da.

De spurte hvor jeg var fra.

Jeg ville ikke si at jeg var norsk, så jeg svarte 'England' da.

De trodde ikke på meg, men stakk av til slutt.

Så sånn var det.

En gang, så skulle vi spille fotball der, forresten.

Og da gikk jeg gjennom Brighton, med en bærepose, fra Hauk sport, (eller hva den butikken het igjen), i Drammen, med fotballtøy da.

Så dukka det opp tre engelske gutter, som også skulle spille fotball, (men i et annet parkområde da).

Og de begynte å denge løs på meg, med sine poser, med fotballtøy da.

Så jeg fikk knottene, fra noen fotballsko, i huet, husker jeg.

Noe som gjorde rimlig vondt.

Og uten at jeg skjønte hva jeg hadde gjort for noe galt liksom.

Så jeg prøvde å gå inn i en kiosk, osv., var det vel.

Men det fikk ganske mange sånne harde slag i huet, husker jeg, fra fotballsko da, (som lå inne i noen bæreposer, som de engelske guttene klinte i huet på meg, husker jeg).

Så jeg begynte til slutt å grine, må jeg innrømme, for ingen voksne hjalp heller, og dette bare fortsatte og fortsatte.

Og de engelske guttene, de var jo tre og jeg var jo bare en.

Så begynte de å mobbe meg, fordi jeg grein.

Og da slutta de vel å slå, mener jeg.

Så det var ganske slemme, må jeg si.

Så sånn var det.

Men jeg bare fortsatte som vanlig, og gikk bort til den fotballbanen da, som jeg måtte se på et kart, for å finne vel.

Så sånn var det.

Så jeg gadd vel ikke å si noe vel, det ble litt flaut.

Og jeg hadden ok litt problemer, med den første vertsfamilien og.

For jeg husker at jeg gikk til et sånt sted, hvor de hadde vaskemaskin-automater, med noe skittentøy.

Og der var det en eldre mann, som hadde fått hjerteattack, husker jeg.

Så det kom en sykebil, og noen sykepleiere, ga han mannen som hadde fått hjertestans støt, mens jeg stod like ved og så på, husker jeg.

Han mannen hoppa opp og ned, flere ganger, når de ga han støt da.

Men de fikk ikke liv i han.

Kona hans gråt husker jeg.

Og der var også en av de engelske lærerne, på STS-kurset vårt, husker jeg.

En kar i begynnelsen av 20-årene vel.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Men men.

Så jeg ga opp, å vaske klær, i den vaskemaskin-automat forretningen.

Jeg ba vel heller hu indiske vertsfamilie-mora, å vaske klær da.

Så sånn var det.

På 80-tallet, så var det så populært, å ha tennisokker, mellom olabuksene og joggeskoa.

Og nede hos Haldis og dem, så hadde jeg funnet noen tennissokker, som jeg syntes var mye kulere, enn de røde, hvite og blå-stripete, som de solgte på Prima.

Christell, (var det vel), hadde nemlig en god del tennissokker, med to svarte striper på.

Så jeg falt for fristelsen og rappa et eller to par av de sokkene, en gang jeg var nede hos Haldis da, en dag, som jeg hadde tatt meg fri fra skolen vel.

Og de tennissokkene, de syntes jeg var så kule.

Så da jeg flytta til der Lassen bodde, og ikke fant de sokkene.

Så dro jeg opp til den forrige vertsfamilien igjen.

Men da hadde hu kona i vertsfamilien, (tror jeg det var, hvis ikke det var søstera), begynt å kle seg mer indisk, (vil jeg vel si).

Hu hadde da en sånn rød prikk, i panna, og hadde på seg mer indiske klær vel, (istedet for olabukse og sånn, som hu gikk med, i begynnelsen vel).

Så sånn var det.

(Hvis det ikke var søstera hennes som åpna opp da.

Det lurte jeg på ihvertfall.

Jeg skjønte ikke helt hvem det var som åpna.

Men men).

Jeg spurte om de sokkene da.

Og hu kom tilbake med en eller to sånne sokker da.

Men da var det et hull, i den sokken, som hu ga meg.

Hu sa hu hadde kasta den sokken, siden det var hull i den.

Så sånn var det.

Så det syntes jeg var litt rart da, at hu hadde kasta sokkene mine, uten at hu hadde sagt fra om det.

Men men.

Så sånn var det.

Så jeg burde kanskje ha vaska klærna mine, i den vaskemaskin-automat-forretningen.

(Eller 'washeteria', som det vel kanskje blir kalt).

Selv om det kanskje hadde blitt litt rart, etter at han litt eldre mannen døde der, nesten foran øynene mine da, (må jeg vel nesten si).

Nei, kanskje jeg skulle ha vasket tøyet mitt for hånd, der også.

Sånn som jeg gjør her på hostellet.

Hm.

Det hadde jeg vel ikke klart akkurat, på den tiden, da jeg bare var femten år, tror jeg.

Vi var også på Dolphinariumet, ved Piren, med STS, tror jeg.

Ihvertfall var jeg og så der, husker jeg.

Men der hadde aldri hu kona i vertsfamilien vært, sa hu, husker jeg.

Det ble ofte sånn, at man ikke gikk og så severdighetene i den byen man bodde i, sa hun.

På engelsk da.

Husker jeg.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Så det var en spennende språkreisetur, å dra på husker jeg.

Når man bare var 14-15 år, og aldri hadde vært i England før, husker jeg.

Så det er helt sikkert.

Etter at jeg kom hjem fra språkreisen, så var det niende klasse da, som skulle begynne.

Jeg lurer også på om det var denne sommeren her, at Carl Fredrik Fallan og Ulf Havmo, dro meg med for å plukke jordbær, hos familien Sand, på Sand.

Det må isåfall ha vært i ukene før jeg dro til England, mener jeg.

(Siden det ble surr med bestillingen, så dro jeg til England, i slutten av sommerferien, mener jeg.

Noe sånt).

Vi plukka jordbær, i en drøy uke vel.

Bondekona Sand, (var det vel), hvis det ikke var bonden Sand, sa at jeg skulle plukke ved siden av sønnen Harald Sand.

Men jeg var ganske konkurransemenneske, under oppveksten, så jeg prøvde å holde følge med Harald Sand da.

Og det klarte jeg ikke, husker jeg.

Så jeg måtte plukke i mitt eget tempo da.

Men Carl for eksempel, plukka mye mer jordbær, enn meg.

Jeg kunne plukke kasnkje 5-6 kasser, på en god dag.

Mens Carl kunne plukke det dobbelte vel.

Men jeg fikk skryt, av bestefar Sand, tror jeg, for at 'mine' kurver, var noen av de fineste.

At det var bare bra bær, i de kurvene, som jeg plukka da.

Noe sånt.

Noen rådet meg om, at hvis jeg fant dårlige bær, så burde jeg gjemme de, nederst i kurven.

Men det gadd jeg ikke da.

Så sånn var det.

Ei jente, (Connie kanskje), som gikk i klassen over meg vel.

Hu brant seg fælt på brennesle i åkeren der, husker jeg.

Og da sa bondekona Sand, at den som fant brennesle, i åkeren, den fikk fem kroner, pr. brennesle, eller noe.

Og da fant jeg brennesle der, like etterpå da.

Så jeg plukket faktisk både jordbær og brennesle.

Men hva de gjorde med brenneslene, det veit jeg ikke.

Men bestemor Ingeborg, i Nevlunghavn, hun ble jo intervjuet av Aftenposten en gang, på sommersiden deres, på begynnelsen av 80-tallet vel.

Og da forklarte hun det, at det gikk ann å spise brennesle, husker jeg.

Så om familien Sand, spiste de to brenneslene, som jeg fant i jordbæråkeren deres, som kokt grønnfor, ved siden av middagen, en dag, den sommeren.

Det veit jeg ikke.

Men det veit dem vel kanskje selv.

Det får man vel håpe på.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Nå kommer jeg ikke på så mye mer, som skjedde sommeren 1985, så jeg får heller fortsette å skrive mer, om hva som skjedde, de årene da jeg bodde i Leirfaret 4B, i morgen da, eller noe.

Vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 31: Niende klasse

Noen fler ting jeg har kommet på, fra Brighton-turen, sommeren 1985, er blant annet at jeg kjøpte en Everton-fane, i Oxford Street, i London, på en av Londonturene vi var på, under oppholdet i Brighton, med STS.

Den fanen hang jeg opp, ved siden av det amerikanske flagget, på rommet 'mitt', (egentlig faren min sitt, men han brukte det aldri).

På den fanen, så stod det, 'Treble honours', var det vel.

Og det var fordi at Everton vant Charity Shield, serien og cupvinnercupen den sesongen, (1984-85), i England.

Jeg husker jeg fulgte med på cupvinnercupen og Everton vant 3-1 mot Rapid Wien i finalen.

Og Everton slo også Bayern Munchen, etter 0-0 borte og 3-1 hjemme.

Everton lå under 1-0, ved pause, i semifinalen, mot Bayern Munchen, men de scorte tre mål i andre

omgang, i en kamp som NRK hadde problemer med, husker jeg, så mye av kampen ble sendt i svart-hvitt.

Men men.

Så sånn var det.

Den første kampen i Tyskland, den ble ikke sendt på TV, men jeg skrudde på radioen, på stereoanlegget til faren min, og fikk en tysk kanal, (var det vel), som prata om Greame Sharp, (husker jeg), Everton-spissen, og var redde for han da.

(Hvis jeg skjønte det riktig).

Men men.

Så sånn var det.

Ole Christian Skjellsbekk, kommenterte at Everton spilte i cupvinnercupen, under en trening, eller noe, husker jeg, ved Bergerbanen.

Han sa at Everton skulle spille mot et lag som het Videothon.

(Eller noe).

Men det laget spilte i UEFA-cupen, (det året), mener jeg.

Everton skulle vel spilte mot Bucresti, eller noe, mener jeg.

Så sånn var det.

Så jeg spilte altså fortsatt fotball, for Berger, våren 1985 da.

Og jeg begynte vel i 1980, så jeg spilte ihvertfall fotball i fem år/sesonger da, for Berger, (vil jeg nok tippe på).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Der hvor jeg kjøpte det banneret, det var like ved Hyde Park, mener jeg.

Og vi var også der, og jeg så en hvit mann, som stod på Speakers Corner, og prata om det, (husker jeg), at i Brixton, hvor han bodde, (en bydel i London), så ble hvite folk utsatt for rasisme.

(Husker jeg at han som holdt tale der sa).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

I London så mener jeg også at jeg så noen jenter, som gikk i parallellklassen min, på Svelvik Ungdomsskole, utafor Madame Thussauds, eller noe.

De var vel fra Nesbygda, mener jeg.

Jeg mener å huske ei litt stor, lyshåra jente, med ganske kort hår, som seinere gikk i samme klasse som meg, andre året på økonomilinja, på Handel og Kontor, på Sande Videregående.

Så jeg tror at det var fler enn kun meg, fra Svelvik Ungdomsskole, som dro med STS, til England, sommeren 1985.

Men det var ikke sånn, at jeg planla den reisen sammen med noen.

Det var bare noe jeg tok opp med faren min, (og kanskje litt med farmora mi), den reisen til England, sommeren 1985.

Og det prata jeg om, borte i huset til Ågot, på Sand.

Der hadde jeg jo både farfaren min, (før han døde), og farmora mi, og faren min og onkel Håkon, de første årene, som jeg bodde på Bergeråsen.

Så nesten uansett hva det var, av eventuelle problemer, på skolen osv., så kunne jeg ta det opp, borte i huset til Ågot og Øivind da, etter skolen.

Så det var jo en trygghet, må jeg vel si, som jeg hadde da, som gutt, de første årene, som jeg bodde på Berger.

Ihvertfall før Øivind døde og faren min begynte å jobbe i Drammen.

Så jeg hadde noen år, før Øivind døde, som jeg slappet av litt, og følte at jeg hadde en slags trygghet da, (på Berger), etter tiden hos moren min, i Larvik, som var mer turbulent, vil jeg si.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg var litt skolelei, i niende klasse.

Så jeg fikk med Ulf Havmo, på at vi skulle jobbe to dager i uka, på fabrikken til faren min, Strømm Trevare.

Men da Ulf Havmo og jeg, dukka opp der, den første arbeidsdagen.

Så stod faren min og en annen kar, og bare så stygt på oss, når vi gikk inn der.

Så jeg skjønte at vi ikke var velkomne, til å jobbe der.

Så vi måtte bare droppe det prosjektet der.

Det funka bare ikke.

Faren min så bare stygt på oss, og sa ingenting, når vi dukka opp der.

Så jeg skjønte det at vi ikke var velkomne da.

Noe som kom som et ganske stort sjokk for meg, vil jeg si.

Det var jo liksom familiebedriften, så jeg skjønte ikke hvorfor faren min behandla Ulf Havmo og meg sånn.

Det var jo ei jente fra Svelvik, (som jeg har skrevet om i et av de tidligere kapitlene), som hadde jobbet hos faren min, på den samme ordningen, et par år tidligere.

Så hvorfor Ulf Havmo og jeg ikke fikk lov, det veit jeg ikke.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så jeg måtte velge nye valgfag.

(Og vi gikk også glipp av noen timer, siden vi valgte å jobbe, på Strømm Trevare.

Siden man da ble fritatt, for noen timer, hver uke, i norsk, eller noe.

Men man kunne likevel gå videre på videregående, sånn som jeg skjønte det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på).

Jeg valgte istedet handelsfag, sjakk og bordtennis og EDB, (igjen), var det vel, (som valgfag).

I handelsfag, så hadde jeg jo gått glipp av noen av de første timene.

Så jeg stressa, for å ta igjen de andre.

Men da var jeg litt redd for at de andre skulle synes at jeg var streber da.

Så da slutta jeg å svare så mye i timen, osv.

Og da ble hu lærerinna ganske rar, og sa 'for noen evner som gikk til spille', eller noe.

Om meg da.

Så det var veldig spesielt, syntes jeg.

Det var vel å ta i litt, så si at evnene mine gikk til spille.

Bare fordi at jeg roet ned min tilstedeværesle i klasserommet litt.

Så det 'anfallet' der, fra hu lærerinna, i Handelsfag, det skjønte jeg ikke helt.

Men det er mulig at hun hadde fått en torn i siden til meg da, av en eller annen grunn.

(Uten at jeg skjønner akkurat hvorfor.

Man må vel få lov å bestemme litt selv, som elev, hvor mye man vil bidra med, når det gjelder å svare på spørsmål i timen.

Skulle man vel tro ihvertfall.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på).

I Sjakk, så ville læreren spille mot meg, en gang, ikke lenge før det ringte ut.

Og da, når det ringte ut, så sa læreren, (en høy kar med mørkt hår og litt dialekt vel), at jeg vant.

Men det var ikke sånn at jeg fikk slått læreren sjakk matt da.

Det var bare at vi ikke rakk å spille ferdig.

Så det var litt spesielt det og.

Men men.

EDB hadde jeg jo hatt som valgfag, også i åttende klasse.

Og jeg hadde jo data hjemme, så jeg kunne masse Basic, fra før.

Så jeg var nesten ikke våken i de timene.

Men det var bare jenter som hadde EDB, (bortsett fra meg), i niende klasse.

Og lærerinna, det var mora til Monica Ødegård, som jeg senere gikk i samme klasse med, på handel og kontor, både på Sande Videregående og Gjerdes Videregående, i Drammen, (hvor jeg gikk tredje året).

Mora til Monica Ødegård, var ei hyggelig, (må man vel si), og ungdommelig dame, fra Nord-Norge, (var det vel).

Og jeg må si det, etter å ha gått i samme klasse, som dattera hennes, russeåret i Drammen, at jeg likte mora bedre enn dattera, i det tilfelle.

Ihvertfall hvis man skulle dømme ut fra personligheten.

Mora var hyggelig, mens dattera kanskje virka mer knytt og var vanskelig å bli kjent med, syntes jeg.

(Enda Monica Ødegård og jeg, var de eneste fra Svelvik Ungdomsskole, som gikk i den markedsførings/data-klassen, på Gjerdes Videregående, i Drammen, skoleåret 1988/89.

Men men).

Så sånn var det.

I bordtennis, så ble jeg kjent med Kenneth Sevland fra Svelvik.

Han holdt med Liverpool og jeg holdt med Everton.

Og de lagene var høyt oppe, på den tiden, så det ble vel en del fotballprat, tror jeg.

Og vi prata også om musikk og fotball-VM og sånn vel.

Jeg fortalte det, at jeg hadde vært på språkreise, til Brighton, sommeren før.

Og da fortalte 'Sevvi' det, at han og to-tre andre karer, fra Svelvik, skulle til Weymouth, med EF Språkreiser, sommeren etter.

Og Sevvi lurte på om jeg ville henge meg på dem, på enda en språkreise-tur, til England.

Jeg spurte faren min, og han sa det, at jeg fikk lov til det.

Så vi dreiv også å planla språkreise-tur, når vi spilte bordtennis da, i gymsalen, på Svelvik Ungdomsskole, det skoleåret.

Så sånn var det.

Men men.

En annen kar, på bordtennis, han oppfatta det, at ei svømmelærerinne, hu snakka med valgfag-læreren vår, i bordtennis vel.

(Etterhvert så ble det kjedelig, å spille bordtennis, så mange timer, hver uke.

Så noen ganger, så spilte vi bare en par-tre kamper, og satt og slappa av, oppå scenen der, var det vel, litt gjemt da kanskje.

Så det valgfaget var nesten som en fritidsklubb, vil jeg si.

Men men.

Noe som passet meg bra, som var rimelig skolelei.

Så sånn var det).

En gutt, på det valgfaget, han sa plutselig det, en gang, da, etter at hu svømmelærerinna hadde vært oppe i gymsalen og babla om noe greier, til læreren vår.

At 'oj, syvendeklasse-jenter'.

Jeg hadde ikke tenkt på at det var så nøye, om jentene gikk i syvende eller niende liksom.

Men jeg likte å se på nakne jenter i dusjen.

(Noe vi i klassen pleide å gjøre noen ganger, å spionere på jentene i klassen, i garderoben deres,

etter gymmen.

Men men).

Så jeg ble med han gutten ned trappa da, til utafor garderobene der.

For det var nemlig et nøkkelhull, som man kunne se gjennom, i døra til jentegarderoben der da.

Så han gutten og jeg, vi kikka en stund da, på noen nakne syvendeklasse-jenter, fra Nesbygda, eller noe vel, tror jeg.

Noe sånt.

Men men.

(For det blei ganske kjedelig noen ganger, med all den bordtennisen da.

Og da var det vel ingen andre enn han gutten og meg, i gymsalen, av en eller annen grunn.

De andre spilte kanskje sjakk, eller noe.

Hvem vet.

Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

En av de første dagene, i niende klasse.

Så ringte det ut fra en time.

Det var vel storefri, tror jeg.

Og jeg var en av de første, som kom meg ut av den gangen da, som vårt klasserom lå i.

Rett utafor gangen vår, (og like før trappa ned til gymsalen og utgangspartiet der, osv., på Svelvik Ungdomsskole).

Så stod plutselig Christell og en annen jente, i hennes klasse vel, der.

Christell og Pia, de hadde klasserom, i en annen gang, i samme etasje, som der vi hadde klasserom, (tror jeg).

Så jeg gikk altså et år, på Svelvik Ungdomsskole, samtidig med Christell og Pia da.

Men jeg kan ikke huske at jeg prata noe med Pia, det året, på ungdomsskolen.

Men Christell stod altså utafor gangen vår da, en gang, helt i begynnelsen av niende klasse, (da hun gikk i syvende klasse), sammen med en venninne da, fra Svelvik regner jeg med, (så de måtte kanskje ha Svelvik-folk i klassen, de og).

Og hu venninna var jo like pen som Christell, må man vel nesten si.

Så det var jo nesten som to 'sex-kittens', som stod og viste seg fram, utafor gangen vår der, husker jeg.

Jeg var førstemann ut av den gangen, den dagen, husker jeg.

Og jeg ble jo overrasket, av det, at jeg plutselig møtte Christell der.

Jeg visste ikke helt hva jeg skulle si.

Men jeg ble mye mobbet, på ungdomsskolen.

Så jeg ville ikke at Christell skulle bli mobba, fordi hun kjente meg.

Så jeg bare sa 'Det er jo Gullet jo', eller noe, til Christell da.

(Gullet var kjælenavnet, som Haldis brukte på Christell).

Og så løp jeg ned trappa, for å kjøpe noen rundstykker vel, som elevrådet solgte.

Noe sånt.

Men jeg snudde vel litt på hodet, mens jeg rushet ned trappa.

Og da kunne jeg se det, at Christell og hu andre pene jenta, de stod liksom og studerte hverandre i øynene da.

Etter at jeg hadde snakket til Christell.

Uten at jeg vet hva den stirringa, i øynene til hverandre, skulle bety.

Det var nesten som at de var litt sinte på hverandre, og liksom skulle konkurrere, eller noe sånt, kanskje.

Hva vet jeg.

Men jeg så ikke mye til Christell og Pia, det året, som vi gikk samtidig, på Svelvik Ungdomsskole.

Det var vel heller sånn, at jeg prøvde å unngå dem litt, siden jeg ble mye mobba.

Kjetil Holshagen, han hadde klasserom, i samme gang som oss.

Men helt i sydenden, av den gangen.

Rett oppafor trappa, til 'Reykjavik', som det ble kalt, området hvor noen elever pleide å stå å røyke.

Så det var to utgangsdører, som man kunne bruke.

En gang, så stakk jeg innom Kjetil Holshagen, i et friminutt.

Han satt bare ved pulten sin, ganske langt bak i klassen, husker jeg, og jeg la vel merke til at han satt der, mens jeg gikk forbi den døra da, (som vel stod åpen noen ganger).

Men han ble sur, virka det som for meg, fordi jeg gikk inn i klasserommet deres.

Han gikk en klasse under meg, så dette må ha vært mens jeg gikk i åttende eller niende klasse.

Og enda vi liksom skulle være kamerater da.

Jeg ba om å få sjekke kalkulatoren hans, og da ble han sur.

Han hadde en sånn artig kalkulator, med minne, som man kunne skrive 'jukselapper' på.

Og han mente at det var min feil, at han ble tatt i juksing, siden jeg gikk inn i klasserommet hans, i et friminutt, for å sjekke ut kalkulatoren hans.

Så sånn var det.

Men men.

Kjetil Holshagen hadde forresten Leif Tangen, som klasseforstander.

Det var den sammen læreren, som jeg hadde som lærer, i 'De britiske øyer'-valgfaget, på Berger skole, noen år tidligere.

Men Tangen hadde i mellomtiden sluttet som lærer på Berger skole, og heller begynt som lærer på Svelvik Ungdomsskole.

(Så det var nesten som at han forfulgte sine tidligere elever litt, for å tulle litt.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på).

Kenneth Sevland, skulle en gang fortelle meg noe om Englandsturen, eller noe.

Og dukka opp i vårt klasserom.

Men da lo Linda Moen av han, husker jeg.

(Uten at jeg skjønte hvorfor hu lo av Kenneth Sevland.

Han hadde lyst, krøllete hår, i en ganske stor frisyre, rundt hue vel.

Så kanskje det var håret, som Linda Moen lo av, ved Kenneth Sevland da.

Hva vet jeg.

Men men).

Nina Monsen var også innom Bergeråsen, høsten, som jeg gikk i niende klasse.

(Det vil si høsten 1985 da).

Nina Monsen hadde høstferie nemlig, fra skolen sin på Romsås.

Og hun hadde med en venninne, fra Oslo da.

Men vi hadde høstferie en annen uke, så vi gikk på skolen, den uka, som Nina Monsen dukka opp da.

Nina Monsen, venninna fra Oslo og Kjetil Holshagen, var hjemme hos meg, i Leirfaret 4B, den første helgen, som de jentene fra Oslo var på Bergeråsen da.

Nina Monsen og venninna, var helt gærne, og veldig guttegærne/kåte, må man vel si.

De hoppa i vannsenga mi og sånn vel.

Og plutselig så prøvde Nina Monsen å ta meg på pikken.

Men jeg liksom rygga da, og liksom prøvde å få rompa og underlivet, unna hånda hennes, ved å liksom sette ut rompa da, sånn at pikken min ble lenger unna henne.

For jeg syntes ikke det var så kult, å bli tatt på pikken, ihvertfall ikke på den måten der, når det var masse andre folk der, osv.

Så sånn var det.

Så Nina Monsen, hu bomma, når hu prøvde å ta rundt pikken min, (for å måle størrelsen på den, skjønte jeg seinere), så hu tok meg istedet rundt balla, husker jeg.

Også viste hu til hu venninna, hvor tjukk balla mi var.

(Men hu trodde at det var pikken min som hu hadde tatt rundt da).

Og sa, 'så big altså', mens hu imponert viste med fingra, til hu venninna fra Oslo da.

Og mens Kjetil Holshagen så på, fra stua da.

Så Nina Monsen, hu trodde at det var pikken min som var så brei, men det var egentlig balla da, (som Nina Monsen tok rundt), må jeg innrømme.

For jeg hadde ikke kommet noe særlig i puberteten, og fått hår på pikken enda da.

Så jeg syntes alt sånt var veldig flaut, så jeg sa ikke noe.

For jeg var også litt sur på henne, siden hun bare tok meg i på mine private steder, på den måten der, mot min vilje.

Så jeg bare lot henne tro hva hun ville.

For å si det sånn.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Uka etter, på skolen, så satt jeg ved pulten min.

Og så husker jeg det, at Odd Einar Pettersen stod sammen med Geir Arne Jørgensen og Ditlev Castellan, noen meter unna der jeg satt.

(Odd Einar Pettersen, han var også nede på Nedre, husker jeg, når Nina Monsen og venninna var der.

Han liksom spionerte på dem.

Må jeg nesten si, at det virka som for meg.

Og jeg hadde jo vært en slags leder, for en slags gjeng, på Nedre, (nedafor S-Svingen, ihvertfall).

Da Tom-Ivar Myrberg og dem bodde der, ihvertfall.

Så jeg lurte på hva Odd Einar Pettersen dreiv med, på Nedre, når han fulgte med på de jentene fra Oslo da.

Så jeg gikk også ned og så litt, nede i Havnehagen.

Og da var de jentene hos Kjetil Holshagen, tror jeg.

Noe sånt.

Men men).

'Gjør det nå', husker jeg at enten Geir Arne Jørgensen eller Ditlev Castellan, sa til Odd Einar Pettersen da.

Og Odd Einar gikk så bort til meg, og satt seg på fanget mitt.

(Som om han var en stor dame, eller noe, kanskje).

Også satt han bare på fanget mitt, i nesten hele friminuttet.

Jeg prøvde å denge han med ranselen min, og sånn, men det hjalp ikke.

Odd Einar Pettersen var nemlig bygd som en fullvoksen mann, allerede på ungdomsskolen.

Og han veide nok 80-90 kilo kanskje, i niende klasse, vil jeg nok tippe på.

Mens jeg selv kanskje veide cirka halvparten.

Noe sånt.

Jeg ble forbanna, når Odd Einar Pettersen endelig flytta seg.

Jeg syntes at dette var så ydmykende.

Så jeg tok den første bussen, tilbake til Berger igjen.

Og jeg møtte Nina Monsen, ved bussholdeplassen, ved Gamlehjemmet.

Hu var på vei bort til butikken på Sand.

Og hu sa 'Skulka?'.

Jeg sa nei, for jeg mente at det egentlig ikke var skulk, siden jeg rømte fra noe ydmykende mobbing da, vil jeg si.

'Jo da', sa hu Nina Monsen da.

Noe sånt.

Når jeg kom på skolen, neste dag, så ville klasseforstander Jan Aakvåg prate med meg, om hva grunnen til fraværet mitt var, dagen før.

Jeg måtte gå ned på lærerværelset og prate med han, sa han.

Jeg fortalte det, at Odd Einar Pettersen bare hadde sitti oppå meg, i nesten hele friminuttet, og at jeg derfor bare hadde dratt hjem, fordi jeg ikke likte å bli behandla sånn.

Jeg forklarte også at Geir Arne og Ditlev hadde 'vært med på det', siden de hadde stått sammen med han, før han gjorde det, og jeg hørte at en av de sa til Odd Einar, at 'gjør det nå'.

Aakvåg ropte på sosiallærer Marit Enger, som også var nede på lærerværelset da.

Aakvåg sa at hun fikk ta det.

Jeg forklarte det samme til Marit Enger.

Hun skulle ha møte med Odd Einar Pettersen, Geir Arne Jørgensen og Ditlev Castellan, sa hun.

Hun hadde senere en prat med meg, og sa at hun ikke ble enig med de tre gutta, om hva som hadde foregått.

Noe sånt.

Og Geir Arne, (eller om det var en av de to andre), klagde i en time, på at jeg ikke fikk 'skulk', etter den episoden, husker jeg.

Og Geir Arne sa også, husker jeg, at han ikke hadde vært med på det, og at jeg var 'sinnsyk', eller noe.

Noe sånt.

Men jeg så jo at de tre gutta, stod i en gruppe, før Odd Einar Pettersen satt seg på fanget mitt.

Og jeg hørte jo at en av de sa det, at 'gjør det nå'.

Marit Enger kom seinere inn i klasserommet vårt, og sa til meg, 'går det bedre med deg nå Erik?'.

Akkurat som om det var meg som var problemet.

Jeg ble sur, siden hun prata om sånt her, foran hele klasserommet, så jeg ba henne bare om å komme seg ut, eller noe.

Så sånn var det.

(For det var en ganske tøff klasse, så man måtte liksom ikke være for pysete der da.

For da mistet man vel respekt, vil jeg si.

Og ble kanskje mer mobba da.

Så sånn var det.

Men men).

Jeg husker det, etter enda en mobbeepisode vel, fra Ditlev Castellan, tror jeg, mens jeg stod på bussholdeplassen, så kryna han meg vel, eller noe.

(Noe søstera mi Pia, seinere sa, at ei fra Sand, med lyst hår, i klassen hennes, hadde sett).

Da ble jeg så forbanna, at jeg tok med en lommekniv, som jeg hadde fått av bestemor Ingeborg, etter bestefar Johannes, som nettopp hadde dødd vel, på skolen da.

Og stod og viste fram den, i inngangspartiet der, (i vindfanget, heter det vel), til Svelvik Ungdomsskole.

Rune Bingen, i klassen, da det, at han ikke var noe redd for meg.

Og begynte å tøffe seg, ved å gå foran meg, der jeg stod med den lommekniven da.

Men det var ikke sånn at jeg begynte å stikke han med den kniven, eller noe.

Jeg bare stod der liksom.

Og etterhvert så gikk vel de andre, tror jeg.

Noe sånt.

Men men.

For jeg var så forbanna da, etter den her mobbingen da.

Og jeg snakka nesten ikke noe, med folk i klassen, etter det her.

Jeg ble utfryst da, må jeg si.

Geir Arne Jørgensen sa jo at jeg var sinnsyk, osv.

Så folk ville vel ikke ha noe mer med meg å gjøre, tror jeg.

Men jeg beit tenna sammen, for dette var jo i niende klasse.

Altså det siste året på ungdomsskolen.

Så jeg tok det ikke så nøye egentlig, om jeg ble utfryst, for det var jo det siste skoleåret, som jeg skulle ha sammen med de her klassekameratene.

Så jeg bare beit tenna sammen, og så fram til det, at ungdomsskolen skulle bli ferdig da, den førstkommende våren.

Så sånn var det.

Men men.

Lærer Aakvåg sa en gang til meg, etter en time vel, i klasserommet da, at det var som at jeg hadde 'meldt meg ut av klassen'.

Men da svarte jeg ikke noe.

Jan Aakvåg fikk kanskje ikke med seg det, at Geir Arne Jørgensen sa at jeg var 'sinnsyk', osv.

Hva vet jeg.

Men men.

Faren min og Haldis, hadde fått seg en ny vannsengbutikk, i Drammen.

Denne gangen i Tordenskioldsgate, ovenfor brannstasjonen, på Strømsø.

En gang jeg var der, så hadde Haldis jobba på en messe, eller noe, hvor hun hadde fått et navnskilt, som hadde tre lysdioder på seg, som blinka da.

Jeg var jo litt interessert i elektronikk, og spurte om jeg kunne få det navnskiltet da.

Og det kunne jeg få, husker jeg.

Så det var ikke dårlig.

(Hvis jeg husker det riktig).

Da tok jeg med det navnskiltet på skolen, en dag, når det begynte å bli våren vel, i 1986 da.

Og da syntes vel Rune Bingen ihvertfall, tror jeg, at det navnskiltet som blinka, var litt artig da.

(Rune Bingen var jo skikkelig interessert i elektronikk så).

Og neste jul, så hang jeg opp det navnskiltet, på vinduet mitt, i Leirfaret 4B, (eller egentlig var det rommet min fars da, men han brukte det ikke, så det var vel mitt).

Også hadde jeg kjempemange gule lysdioder, som jeg hadde rappa vel, en gang jeg var i en elektrobutikk, på Strømsø, sammen med Kjetil Holshagen.

(For vi begynte å dra inn til Drammen og sånn da.

For å dra på datamesser og i elektronikkbutikker, og alt sånt).

Så jeg festa de gule lysdiodene, rundt de tre som blinka, (som jeg fjernet fra det hvite plastskiltet vel).

Og da ble det en veldig fin juledekorasjon, om kvelden, syntes jeg.

(Jula 1986, må vel det her vært).

En juledekorasjon, som syntes ganske langt ned i Leirfaret/Havnehagen vel.

(Jeg var ganske glad i jul nemlig.

Kanskje fordi man fikk fri fra skolen, osv.

Hvem vet).

Siden jeg ble fryst ut, og mobba, og sånn, i niende klasse, så senka jeg ambisjonsnivået litt, når det gjaldt karakterer.

Men jeg fikk vel bare 'M'-er tror jeg, i karakterboka, likevel.

Så jeg kunne kommet inn på hvilken linje jeg ønsket, på Sande Videregående.

Men jeg valgte Handel og Kontor, som førstevalg da.

For jeg var så skolelei, etter all mobbingen, osv.

Så jeg orka ikke tre år til, med sånne kjedelig klasserom.

For jeg syntes at Allmen, det virka som tre nye år, som var nesten som ungdomsskolen.

Det syntes jeg virka som noe kjedelig da.

Jeg visste at Ole Christian Skjellsbekk og Erland Borgen, skulle gå på Almenn, og jeg syntes det virka kjedelig, med tre år til, i samme klasse som dem.

Da syntes jeg det virka artigere, på Handel og Kontor.

Vi var på en omvisning, på Sande Videregående, og fikk se at de hadde skrivemaskiner og sånn, i klasserommet, på Handel og Kontor.

Og jeg var vant til å leke på kontoret, i huset til Ågot, så jeg syntes det så mer morsomt ut på Handel og Kontor, på jeg innrømme.

Så jeg valgte Handel og Kontor, som førstevalg da, på Sande Videreågende, og kom inn på den

linja.

Og faren min syntes også at det var greit, husker jeg, for vi ble informert om det, at man også fikk 'artium', ved å gå Handel og Kontor da.

Så da valgte jeg det, for jeg syntes at det 'Almenn-greiene'. virka litt tørt da.

Og jeg var litt langt nede, etter mobbingen og utfrysingen, på ungdomsskolen da.

Så tanken på tre 'tørre' år, på Almenn, det var ikke så fristende, for å si det sånn.

Så at det også var noe som het Handel og Kontor, det var artig, syntes jeg.

Dessuten så hadde jeg jo hatt handelsfag, som valgfag, i niende.

Og hu lærerinna der, hadde 'prata dritt om meg', må jeg vel si.

Om at jeg hadde sløst bort evnene mine, eller noe sånt.

Så jeg ville kanskje vise det for meg selv da, at jeg kunne duge, når det gjaldt handelsfag og.

Noe sånt.

Det var ihvertfall litt i bakhodet mitt.

Selv om det som gjorde utslaget, det var når vi fikk se det kjedelig Almenn-klasserommet, og det 'artige' Handel og Kontor-klasserommet, med skrivemaskiner da.

Jeg ble oppstemt av å se de skrivemaskinene, siden jeg var vant til å skrive på skrivemaskinen, på kontoret, i huset til Ågot.

Så det var vel det som gjorde det, at jeg valgte Handel og Kontor.

Jeg så for meg det, at den studieretningen, var mindre kjedelig, enn Almenn da.

Så sånn var det.

Og de andre linjene, de vurderte jeg egentlig ikke seriøst.

Siden man ikke fikk artium på de, etter tre år.

For planen min, var jo hele tiden å studere i Oslo, etter videregående.

Som faren min pleide å si til meg, at han syntes jeg burde gjøre.

Og jeg vil også si det, at det å se frem til å studere i Oslo.

Det var noe som holdt meg oppe, de tøffe årene, med mobbing osv., på Svelvik Ungdomsskole.

Fordi jeg var jo også sent i puberteten, og var så flau over det, at jeg liksom ikke var noe ordentlig ungdom da.

Mens jeg gikk på ungdomsskolen.

Det var ikke sånn at jeg flørta så mye jentene, på ungdomsskolen, akkurat, siden jeg flau over det, at jeg ikke hadde fått hår på tissen da.

(Noe jeg ikke fikk før den sommeren jeg fylte 17 år, husker jeg.

Men men).

Så sånn var det.

De seks jentene, fra Svelvik, som i syvende klasse hadde sittet i en samlet gruppe, på rekke og rad, bakerst til høyre, i klasserommet.

De hadde i niendeklasse blitt redusert til kun fire.

Det var Line Nilsen, Jeanett Auli, Vibeke Kjølstad og Irene Lippert, (husker jeg).

Mens Anne Grete Guldbrandsen, hun satt sammen med Sissel Tysnes og Gry Stenberg og de, etterhvert, mener jeg å huske.

Men men.

Og Anne Grossvoll, hun husker jeg fra niende klasse, at satt en eller to pulter, bak meg, på vindussiden, av klasserommet, i niende klasse.

Når jeg snudde meg, for å se hva mine plageånder drev med.

Under den værste 'utfrysingstiden', i niende klasse.

Så hendte det at jeg så rett inn i Anne Grossvoll sitt smilende ungpikeansikt, husker jeg.

Uten at jeg vet noe om hvorfor hun plutselig satt midt blant Berger-folka.

Men men.

Men Christell hadde blitt sammen med Simen Grossvoll, fra Svelvik, husker jeg, det skoleåret.

Og Simen Grossvoll, det var lillebroren til nettopp hun Anne Grossvoll da.

Så sånn var det.

Og på slutten av niende klasse, så husker jeg det, at jeg overhørte det, at Jeanette Auli, (var det vel. Ihvertfall var det en av de fire Svelvikjentene som satt samlet), sa noe 'dritt', om Christell vel.

I klasserommet vårt, i et friminutt da.

Jeanett sa noe om at Christell, hun burde ihvertfall ikke vise seg i Svelvik noe mer, (eller noe).

Noe sånt.

Så noe hadde skjedd, mellom Simen Grossvoll og Christell da.

Vil jeg vel tippe på.

Uten at hu Jeanette sa noe mer om hva som egentlig hadde foregått.

Jeanette sa ikke noe om hvorfor hu var så irritert på Christell da.

Men jeg skjønte at Jeanette var irritert på Christell, (som gikk to klasser under henne, og var fra et annet sted), på grunn av et eller annet.

Men hva det kan ha vært, det veit jeg ikke.

Så det var litt spesielt.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Aakvåg hadde prata om, i syvende og åttende klasse, om at vi kanskje skulle dra til Vassfaret, hvor det var bjørner osv., i niende klasse.

Det var visst et fjell der, som var veldig smalt, og som man kunne lett falle ned fra, sa Aakvåg, (husker jeg).

Så jeg syntes ikke det var noe fristende å dra dit.

Man kunne kanskje ende opp med å bli dytta ned, med de folka som var i klassen vår, husker jeg at jeg tenkte.

Noe sånt.

Så det ble heller til at vi dro på klassetur, til Tofte.

Det er mulig at den klasseturen var i åttende klasse forresten, det skal jeg ikke si helt sikkert men.

Vi dro til en strand ved Tofte da.

(Tofte ligger i Hurum, men på den sida av Hurumlandet som vender mot Oslofjorden da.

Så sånn er det).

Espen Melheim og dem, de hadde en båt, men de hadde ikke motor.

Så jeg spurte faren min, om jeg kunne låne hans 7.5 hester Mercury-motor, som han hadde på Askeladden-båten til Haldis.

Og det fikk jeg lov til.

Men den Mercury-motoren, den var vanskelig å feste ordentlig, på båten til Espen Melheim og dem.

Så den løsna hele tida.

Så den måtte man følge med på, og feste på nytt igjen, hele tiden, husker jeg.

Det var like før den motoren falt av båten, et par ganger, ute på fjorden, husker jeg.

Men men.

For vibrasjonene fra motoren gjorde at festeskruene løsna, husker jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Mercury burde kanskje ha hatt en sånn festemekanisme, som andre motorer hadde vel.

Nemlig sånn at man kunne feste en hengelås, på festeskruene.

Sånn at de to festeskruene ble låst sammen da.

Da ville vi nok ikke hatt det problemet, som vi fikk, med den motoren.

Men vi tre som var på den båten.

Det var Carl Fredrik Fallan, Espen Melheim og meg.

Vi var ganske båtvante.

Så vi mista ikke motoren.

Men vi fulgte godt med på den, og festa den på nytt hele tida da.

Så sånn var det.

Men men.

Jeg skulle egentlig møte Espen og Carl, nede i Bergerbukta da.

Men jeg forsov meg.

Så jeg våkna av at Carl og Espen vekte meg da, der jeg sov, i vannsenga.

Så sånn var det.

Så gikk vi ned til Berger.

Jeg hadde ikke fått kjøpt noe mat.

Så jeg fikk de andre med på, å gå riksveien bortover.

Sånn at jeg fikk kjøpt noe mat, på Samvirkelaget, på Berger.

Så husker jeg ikke hvordan vi gjorde det.

Men Carl hadde også en båt.

Så kanskje vi kjørte bort til ved Teskjekjærringa der.

Hvor båten til Haldis var.

For å hente motoren til faren min.

Med Carl sin båt.

Det er mulig.

Hvis ikke vi rodde med Espen sin båt da.

Men det er ganske mye strøm, i Drammensfjorden.

Så det tror jeg neppe at vi gjorde, for å være ærlig.

Så kjørte vi til den stranda da, ved Tofte.

Jeg hadde med kassettspiller og jeg hadde tatt opp to nye sanger, husker jeg, like før.

Og det var 'Tarzan Boy', (med en gruppe, som jeg ikke husker navnet på, muligens Baltimora), og 'Maria Magdalena' med Sandra.

Og den Tarzan Boy-sangen, den var veldig populær.

Linda Moen, og dem, hadde også tatt opp den.

Så når vi kjørte inn mot den stranda.

Så var den sangen på både min kassettspiller og Linda Moen og dem sin, husker jeg, at Erik Ree bemerka vel.

Noe sånt.

Vi kjørte også innom en marina, i Tofte og fylte bensin, husker jeg.

På den stranda, så sleit Erland Borgen og dem sin båt seg, husker jeg.

Og da kjørte Espen Melheim og meg, (var det vel), ut, med hans båt og 'min' motor da.

Og henta båten til Erland Borgen da.

(Som ikke hadde fått med seg det, med en gang, at båten hans drev avgårde da).

Men men.

Bare noe jeg huska nå.

Vi tre gutta hadde ikke med telt, tror jeg.

Eller kanskje vi hadde et telt.

Det husker jeg ikke helt.

Jeg hadde ihvertfall ikke telt selv.

Og jeg var ikke så vant til å dra på telt-tur, men Espen Melheim og Carl Fredrik Fallan, var nok flinkere enn meg, til å drive med telt og sånn.

Så det er mulig at de hadde med telt.

Men jeg hadde ikke med sovepose, såvidt jeg kan huske.

Men jeg husker at Espen Melheim og meg, vi satt inne i et telt, var det vel.

(Eller om vi bare hang et sted).

Også dukka Carl Fredrik Fallan opp, og sa det, at han hadde liggi med Anne Grossvoll oppå seg, (inne i et eller annet telt), og 'knadd brøa hennes'.

(Brøa betyr pupper forresten).

Så Carl hadde altså liggi inni soveposen til Anne Grossvoll, eller noe, og knadd på puppene hennes da.

Noe han sa var veldig digg da.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Jeg sov ikke noe, den natta, som vi var i den bukta, husker jeg.

Jeg satt ved et bål, som en del folk i klassen, satt ved, hele natta da.

Linda Moen og dem, dem spilte musikk, omtrent hele natta vel, nede på stranda da, rundt det bålet da.

Linda Moen sa at jeg kunne gå å legge meg, hvis jeg var trøtt, eller noe.

Men jeg hadde vel ikke med meg noe sovepose, tror jeg.

Så jeg gadd ikke det, (sånn som jeg husker det).

Men jeg husker at jeg ble litt kald der, den natta, husker jeg.

Så da sola endelig dukka opp, i sør-øst der, ble det vel.

Så husker jeg at jeg gikk bort på et svaberg der, som lå i sola, før stranda.

For å få litt varme i kroppen da.

Så sånn var det.

Så det var digg husker jeg, å sitte litt i sola, på det svaberget der.

Men men.

Vi tre gutta, vi ble der lengst av alle, husker jeg.

Så jeg fant på den ideen, å pante tomflaskene, som lå igjen, etter oss.

Det var vel mest brusflasker, som jeg fant vel.

Om jeg også fant ølflasker, det husker jeg ikke helt, for å være ærlig.

Men men.

Så kjørte vi til Holmsbu.

I Holmsbu, så var det et par små butikker, liksom i begynnelsen av en bakke, litt opp fra havna der, og i retning av Drammen da.

Der fikk jeg panta tomflaskene, og jeg kjøpte vel noe godteri da.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Kenneth Sevland, han sa til meg det, en av de siste skoledagene.

At i begynnelsen av sommerferien, (før vi skulle til England).

Så skulle ikke han være mye utendørs.

Da skulle han bare se på fotball-VM, (i Mexico), sa han.

Jeg pleide også å se på fotball-VM.

Christian Grønli og jeg, vi så jo mye på fotball-VM, fire år før, mener jeg at det var.

Og jeg fulgte også med på et fotball-EM, husker jeg, da Danmark gjorde det bra.

(Det var kanskje i 1984?).

Og under OL i Los Angeles, (var det vel), så så jeg også mye på sport, på TV.

Og jeg husker også at jeg så VM-finalen, under fotball-VM, i 1978, borte hos Ågot og Øivind og dem, på en ferie, fra mora mi i Larvik.

Øivind så også på den finalen, husker jeg.

Jeg mener å huske det, at han holdt med Nederland.

Men Argentina vant 2-1, eller 3-1, eller noe vel.

Noe sånt.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg tror også at sommeren 1986, var da jeg måtte hjelpe fetteren min Ove, med å plukke jordbær.

Jeg måtte nesten være som en støttekontakt, for han.

Faren min ville det, at jeg skulle bo borte hos Ågot, under jordbærsesongen, sammen med Ove da, som hadde ønske om å plukke jordbær.

Så sånn var det.

Jeg var egentlig lei av å plukke jordbær.

Jeg kunne ikke fordra å spise jordbær, etter å ha plukket jordbær, en del timer i sola, hver dag, i en uke eller to, sommeren før.

Men jeg ble med, for å hjelpe Ove da, med å 'tørre' å plukke jordbær.

Så jeg var ikke så motivert, og det var ikke så mye bær, den sommeren, som sommeren før, mener jeg å huske.

Noen ganger så ble vi bare sendt rett hjem, (av en eller annen grunn), av bondekona Sand, mener jeg å huske.

Men men.

Sommeren 1986, var vel også den første gangen, at jeg så min adoptiv-tremenning, Øystein Andersen, mener jeg.

Kjetil Holshagen, var også å plukka i den samme jordbæråkeren, som Ove og meg, husker jeg.

Og han var der i lag med Øystein Andersen.

Øystein Andersen, var en mørkhudet gutt, som jeg senere fikk vite, at var adoptert fra Sør-Korea, av min fars kusine Reidun Andersen og hennes ektemann Kai Andersen.

Det første jeg så av Øystein, var at han kasta jordbær, i åkeren.

Noe som jeg ikke hadde sett noe til, sommeren før, da jeg plukka sammen med Carl Fredrik Fallan og Ulf Havmo, var det vel.

Så jeg husker at jeg lurte på det, om de som plukka den sommeren jeg var 'støttekontakt', for Ove, var et slags 'b-lag', eller noe.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg prata ikke noe med Kjetil Holshagen og Øystein Andersen, i jordbæråkeren, den sommeren.

Det var vel ikke så sosialt egentlig, å plukke jordbær der.

Og vi ble holdt under oppsyn, av Sand-familien da, mens vi plukka.

Men jeg husker at jeg så det, at Øystein Andersen, reiste seg opp, i jordbæråkeren, og kasta jordbær på noen da.

Og jeg mener også å huske det, at Kjetil Holshagen, også reiste seg opp i åkeren der.

Men men.

Så Kjetil Holshagen kjente altså Øystein Andersen før meg.

Enda Øystein Andersen var i slekta mi, siden han var min fars kusine, Reidun, sin adoptivsønn.

Men det visste jeg ikke da jeg så Øystein Andersen i jordbæråkeren, til familien Sand.

Jeg syntes bare at han virka som en litt umoden 'filur', som liksom var et 'uromoment', i jordbæråkeren da.

Sånn var det vel ikke sommeren før, mente jeg, at folk kasta jordbær og sånn.

Det var noen jenter, (fra klassetrinnet over meg vel), som klagde over at det var brennesle i åkeren, husker jeg.

Men det var vel ingen som gikk så langt, som at de kasta jordbær, sånn som jeg kan huske det ihvertfall.

Så for å bruke et 'Oslo-uttrykk' vel, så var Øystein Andersen en 'værsting', i jordbæråkeren til familien Sand, på Sand.

Ihvertfall den tida jeg dreiv og plukka der, (to somre på midten av 80-tallet).

(Sånn som jeg skjønte det).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Men det som skjedde, etter at jeg hadde kommet hjem fra språkreise, til Weymouth, sommeren 1986.

Det var at Kjetil Holshagen, prata om at Øystein Andersen var skikkelig kul, og hadde masse dataspill og videofilmer, osv.

(Vi hadde alle tre Commodore 64 eller Commodore 128 datamaskiner).

Så Kjetil Holshagen gikk god for Øystein Andersen da.

Og når Andersen-familien, (som bodde i Lørenskog, utafor Oslo).

Når de var på landstedet sitt, på Sand, (et sted som Reidun hadde arvet vel, som egentlig var en gammel husmannspost, kanskje).

Da kjente Kjetil Holshagen Øystein Andersen da.

Og forklarte meg det, at han som jeg hadde sett i jordbæråkeren, var kul og sånn da.

Og så ble Øystein Andersen med Kjetil Holshagen, opp til meg da, i Leirfaret 4B, hvor jeg bodde aleine.

En helg da.

Og så ble liksom vi tre en gjeng nesten, etter dette.

Ihvertfall før Kjetil Holshagen flytta til Sande.

Så sånn var det.

Faren min, han så vel at Øystein Andersen, var på besøk hos meg, en gang.

(Når han var med Kjetil Holshagen dit da).

Og han sa det, borte hos Ågot, eller noe, en gang, at Øystein Andersen, var tremenningen min da.

Så da kunne jeg nesten ikke nekte Øystein Andersen, å være med Kjetil Holshagen, opp til meg, syntes jeg.

Øystein Andersen han fikk også tak i mye dataspill og videofilmer, før de kom på kino.

Og Øystein Andersen han fikk også minst like mye Pizza Grandiosa, (som han plukka paprikabitene av), og cola, som meg.

Så i helgene, så hadde vi fra høsten 1986, (må det vel ha vært, hvis jeg ikke husker helt feil), noen nesten fester, oppe hos meg.

Men vi tre gutta, (Kjetil Holshagen, Øystein Andersen og meg).

Vi drakk ikke.

Men vi så kule videofilmen, (som Mad Max, Rambo, Cobra, osv)., og Øystein Andersen og Kjetil Holshagen, de spilte slåss-spill da.

Som jeg ikke syntes var så artig.

Men de spilte International Karate og Barbarian og mange fler sånne spill da.

Jeg likte et spill som het Defender of the Crown, (et strategi-spill), som jeg pleide å spille, når jeg

satt hjemme aleine.

Men sånne slåss-spill, det syntes jeg ble litt barnslig nesten.

Men jeg syntes at sånne Demo-er, var artige.

Jeg hadde kjøpt, (eller om jeg rappa den), en cardrigde, til Commodore, som het 'the Final Cardrigde', som man kunne fryse bildet på skjermen med, og printe ut bildet på skjermen da.

Noe jeg gjorde og hang opp på veggen da, med bilder av Madonna og en Spinx, eller noe.

Og som jeg også printet ut for Espen Melheim, (fem Madonna-bilder vel), som også dreiv med data, og som hadde laget et Frogger-lignende spill, (hvor bilene blant annet var bytta ut med 7-up-flasker, husker jeg), en gang, på sin Spectrum-datamaskin vel.

(Selv om jeg ikke var helt sikker på, om Espen Melheim, hadde lagd det spillet selv.

Men han påstod det ihvertfall, husker jeg.

Og jeg kjente vel ikke han så godt, at jeg kunne si det sikkert, om han jugde eller ikke.

Men i klassen gikk han vel ihvertfall for å være en hederlig kar, mener jeg.

Så det var vel sant at han hadde laget det spillet selv, tror jeg nok da.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på).

Ove og jeg, vi bodde jo borte hos Ågot, i fedrene våre sitt gamle rom, under denne jordbærplukkinga.

Det var ikke sånn at Kjetil Holshagen og Øystein Andersen ble med oss bort på Sand, eller noe.

Neida, jeg kjeda meg fælt i jordbæråkeren.

Og snakka vel knapt med noen der.

Og bare plukka de få bærene som fantes den sommeren vel.

Det er mulig at noen andre hadde plukka før oss der, for det var mye mindre bær, den sommeren, enn sommeren før, mener jeg å huske.

Men men.

Jeg gleda meg vel bare til å dra til England.

Jeg husker jeg hadde tatt opp en sang, som var ny, på radioen, den sommeren.

Og den spilte jeg i bilen en gang, som Ove og jeg var med faren min inn til Drammen, og faren min prata med en kar, i forbindelse med vannsengbutikken kanskje.

Og det var den sangen som går sånn:

'One bad apple don't ..... the whole bunch girl'.

Noe sånt.

Men jeg husker ikke hvilken artist det var.

Men jeg tror at den sangen var fra sommern 1986.

Den sangen var ihvertfall fra den sommeren, som Ove og jeg plukka jordbær, husker jeg.

Når jeg liksom måtte være støttekontakten til Ove da.

For han kunne liksom ikke plukke jordbær aleine da, skjønte jeg på faren min, i forkant av det her.

Og jeg hadde egentlig ikke lyst til å plukke jordbær, den sommeren.

For jeg var veldig lei av jordbær og jordbærplukking, fra sommeren før.

Men faren min sa at jeg måtte holde Ove med selskap da.

(Av en eller annen grunn.

Kanskje det var Oves far Runar, som ønsket dette.

Hva vet jeg).

Så sånn var det.

Men men.

Ove dro meg også med ned til en strand, som var nedenfor huset til Ågot.

Jeg gikk ikke dit så ofte, for det var veldig langgrunt der.

Ove og jeg, vi krabba liksom på henda våre rundt der nede, mellom båter osv., mens kroppene våre fløyt i vannskorpa da.

Så langgrunt er det nede på der, ved Krok.

Jeg var jo vant til å bo alene, i Leirfaret 4B.

Men den her tiden da, (i en eller to uker), så måtte jeg bo sammen med Ove, hos Ågot, av en eller annen grunn.

Og jeg måtte også bo på samme rom, som Ove.

(Det ytterste rommet hos Ågot vel).

Så jeg fikk nok ikke runka så mye da, som jeg pleide å gjøre minst en gang hver dag vel, borte på Bergeråsen.

(Siden jeg delte rom, med min fetter Ove da.

Av en eller annen grunn, så måtte jeg bo på Sand, sammen med han).

Så jeg bare lå på stranda der tilslutt, husker jeg, på Krok, og mer eller mindre pulte havbunnen da, (sånn som Tom-Ivar Myrberg, hadde sagt at var så digg, noen år før, da vi spilte for Berger IL, og treneren dro med oss på laget, for å bade, i Berger-bukta da, en sommer).

Så spurte Ove om jeg skulle bli der lenger.

Og det svarte jeg at jeg ville.

Men det var ikke så digg å ligge på magen der, og pule strandbunnen da.

Det funka liksom ikke helt.

Men jeg ble så døsig og rar, av å bo hos Ågot sammen med Ove, den sommeren da.

Jeg gleda meg bare til å dra til England da.

Det er mulig at dette her, (jordbærplukkingen sammen med Ove), var sommeren 1985.

For jeg dro jo til England da og.

(Til Brighton).

Men da var isåfall den første sommeren jeg plukka jordbær, (sammen med Carl Fredrik Fallan og en av enten Ulf Havmo eller Espen Melheim).

Det var isåfall sommeren 1984 da, isåfall.

Så sånn var det, isåfall.

Men men.

Hva som skjedde, på språkreise, til Weymouth, sommeren 1986.

Det skal jeg skrive om i neste kapittel, tenkte jeg.

Vi får se om jeg klarer å få skrevet det ganske raskt.

Vi får se om jeg klarer det.

Vi får se.

Kapittel 32: Mer fra niende klasse

Siden jeg skrev det forrige kapittelet, i går, så har jeg kommet på en del mer, som også hendte, det året jeg gikk i niende klasse da.

Jeg mener det var dette skoleåret, at Christell plutselig dukka opp, i leiligheten hvor jeg bodde, i Leirfaret 4B da.

Og spurte meg om noe rare greier.

Den første gangen så dukka Christell plutselig opp i leiligheten min, og sa at Ditlev hadde fortalt henne at han hadde sædceller, som han kunne se, at svømte rundt i senga si.

Jeg svarte bare at 'Ditlev juger'.

Dette fordi at jeg visste det, (fra skolen osv. Og jeg hadde kanskje fått mine første ejakulasjoner av sædceller selv, på denne tiden, jeg husker ikke nøyaktig når det var), at sædceller, de var så små, at man kunne ikke se at de svømte.

(Annet enn i mikroskop).

Så derfor skjønte jeg at det Ditlev hadde sagt var jug da.

(Hvis ikke Christell jugde da).

Så sånn var det.

En annen gang, så dukka Christell opp i leiligheten min, og spurte om det var sant, at Linda Moen, i klassen min, hadde barbert kjønnshårene sine, som et hjerte.

Jeg svarte det, at det visste jeg ikke.

Så sånn var det.

Det er også mulig at dette var mens jeg gikk åttende klasse også.

Det er mulig.

Men men.

I vannsengbutikken i Drammen, så hadde faren min og Haldis ansatt ei lyshåret dame, i begynnelsen av 20-årene, som noen ganger jobbet med å selge vannsenger, for dem.

Hu hadde en såkalt pasjeklipp-frisyre.

Og plutselig en dag, så kom Christell opp til meg, i Leirfaret 4B, og viste meg det, at nå hadde hun også fått seg pasje-frisyre da.

Jeg trodde det var 'apache-frisyre' Christell og dem sa.

Så jeg ble litt sur.

Så sånn var det.

Christell bare løp ut igjen, og ned til Haldis vel.

Noen ganger, så hendte det, at jeg fikk Stefan og Daniel på døra.

De sykla til meg, av en eller annen grunn.

Hvis det skjedde noe spesielt.

Den første gangen, så sa dem fra til meg, at onkelen min, Håkon, gikk ned Havnehagen arm i arm, med storesøstera til Gry Stenberg, nemlig Hege Stenberg.

Hege Stenberg var bare et eller to år eldre enn meg, så jeg syntes det nesten var som at onkel Håkon gikk inn på 'mitt område', (eller hva man skal si da).

Noe sånt.

Så jeg bare gikk å la meg, for kvelden.

Dette var en lørdagskveld da, og det var fest hos Haldis, hvor også onkel Håkon var vel.

Men så hadde han og Hege Stenberg sneket seg til en liten ekspedisjon, (eller noe), opp til onkel Håkon og dem sitt hus da, et stykke lenger opp i Havnehagen.

(Sånn virka det for meg ihvertfall.

Men men).

Så hadde Stefan og Daniel, spredd til andre folk, at 'Erik har gått og lagt seg'.

Noe sånt.

Og da kom faren min opp, og prøvde å få meg til å stå opp da.

Men jeg syntes dette med onkel Håkon, var så flaut, så jeg ville ikke stå opp da.

Ihvertfall ikke på en del timer vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Hvorfor Stefan og Daniel dukka opp på døra mi.

Det veit jeg ikke.

Om det var for å erte, eller hva det var.

Hvem veit.

Men en gang, så kom dem på døra mi, og fortalte meg det, at Ditlev og Geir Arne, hadde med seg tannpasta, og skulle kline, med Gry Stenberg, søstera mi Pia og Christell, ved Ulvikstien, eller noe.

Så da kom jeg meg ut av depresjonen min, (må jeg vel nesten kalle det).

Og tok på meg noen joggesko.

Og gikk opp i Ulvikstien da.

Og fant Ditlev og Geir Arne, som gikk etter de her tre jentene da, (som jeg hadde klina med to av, nemlig Christell og Gry. og den tredje, Pia, var søstera mi da).

Så jeg fulgte etter dem.

Dem stoppa ovenfor huset til Haldis.

Og Ditlev stod der med tannpastaen da.

Men han turte ikke å spørre noen om å kline.

Jeg ville følt meg litt dum, hvis Ditlev hadde klint med en av dem, og jeg bare hadde stått og sett på.

Så jeg begynte å kline med Gry Stenberg, (som jeg hadde klint med ihvertfall en gang før da).

Mens de andre bare stod der.

Og da turte ikke Ditlev å spørre Christell eller Pia om å kline da.

Dette var vel mens vi gikk i sjuende klasse, eller noe, kanskje.

Men seinere så kom jo Christell på døra mi, og fortalte om at Ditlev hadde sagt at han hadde sædceller, som han kunne se, at svømte rundt, i senga hans.

Så Ditlev var tydeligvis 'på' Christell og Pia og dem seinere og.

Så sånn var nok det.

Men Stefan og Daniel kom ikke mer på døra mi, etter det her, som jeg kan huske, ihvertrfall.

Så sånn var det.

Men men.

Mens jeg gikk i niende klasse, så sa plutselig faren min det, at jeg måtte bli med en 'haug' av jenter/damer, til Gøteborg, på busstur.

Dette var vel om våren, mens jeg gikk i niende klasse, mener jeg.

Altså våren 1986 da vel.

Noe sånt.

Christell kom opp til meg, og sa det, at jeg måtte ta med meg badeshorts, for på hotellet vi skulle på, så var det badebasseng, sa hun.

Jeg hadde jo ikke hatt svømming, på skolen, siden syvende klasse vel.

Men en hvit shorts, som jeg hadde kjøpt på en Danmarkstur, til Fredrikshavn, med mora mi og Pia og en kortvarig kjæreste av mora vår, fra ved Verningen, (ved Larvik), der omtrent vel, og hans to tenåringsdøtre, var det vel, (siden Berger spilte i grønt og hvitt), og som mora mi hadde lurt fælt på hvorfor jeg kjøpte, (men det var jo hun som sa at jeg skulle begynne å spille fotball, i 1980 en gang, var det vel).

Men men.

De som skulle være med til Gøteborg, det var Christell, Pia, bestemor Ågot, Haldis og Solveig, (Haldis sin venninne), som var telegrafist på Holger Danske og Scandinavian Star.

Jeg sa til faren min det, at jeg ikke ønsket å dra være med til Gøteborg, når det bare var kvinnfolk som skulle dra dit.

Men faren min sa at jeg måtte det.

Vi tok en buss, fra Oslo, som stoppet et sted på veien, hvor vi spiste da.

Så kom vi fram til hotellet, som var i den samme kjeden som det hotellet vi bodde på, da Pia og jeg var på Liseberg, mener jeg.

Jeg mener at dette var Hotell Europa og Hotell Scandinavia, som vi var på.

Det er mulig at vi var på Hotell Europa, når vi var på Liseberg, sommeren 1983 vel.

Men dette var våren 1986, og jeg tror det var hotell Scandinavia, som vi var på denne gangen.

Noe sånt.

Vi kom fram seint på kvelden, og Haldis sa at vi skulle gå ut, og finne noe å spise.

Vi gikk forbi en pizza-restaurant, og jeg sa det, at om vi kanskje kunne kjøpe pizza.

Det var noen albanere vel, som drev den restauranten.

De hadde nesten ikke noe pizzadeig igjen, for kvelden, (var det vel).

Så alle pizzaene hadde veldig tynn bunn.

Så det gikk nesten ikke ann å spise de, uten å søle, husker jeg.

Men men.

De pizzaene var skikkelig lealause da, for å si det sånn.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Pia og Christell, dro meg med ned, til svømmebassenget.

Dette var vel fredag kveld, etter at vi hadde spist, tror jeg.

Jeg hadde langt, uklipt hår, og hadde litt mage siden jeg hadde trøstespist ganske mye godteri og potetgull, siden jeg ble mye mobbet på skolen og måtte bo alene.

Jeg vet ikke hva det kom av, men han albanske badevakten, (var han vel), ga meg ihvertfall en nøkkel, til damegarderoben der, husker jeg.

Så jeg måtte gå tilbake å be om å få en ny nøkkel, husker jeg.

I bassenget, (som var rundt, og ikke så utrolig stort akkurat. Det var mye mindre basseng der, enn på Pers Hotell for eksempel, vil jeg si, så jeg var litt skuffet).

I bassenget, så begynte Christell og Pia, å råflørte med meg, vil jeg si.

Helt plutselig.

De gikk jo i sjuende klasse da, og ihvertfall Christell hadde begynt å få litt størrelse på puppene, la jeg merke til da.

For Christell og Pia, de bøyde seg begge to fremover, (som for å vise fram puppene sine da), mens de sprutet vann på meg, med armene.

Så jeg syntes de oppførte seg 'horete', som man vel ville ha kalt sånn her oppførsel, i våre dager.

Men men.

Jeg fikk litt 'benner'n' da, av å se på at Christell, (som de sang om i konfirmasjonen hennes, i en av sangene, året etter, at hadde 'det vi kaller sex-appeal'), viste fram puppene sine, (som var rimelig runde og fine allerede, husker jeg), og liksom bøy seg fram da, og råflørta, på en sånn liksom 'horete' måte da.

Og jeg hadde jo hvit badeshorts, som plutselig hadde dukka opp, på badegulvet mitt, noen dager før vi skulle reise, var det vel.

Så jeg ville ikke bade mer, siden Christell og Pia bare tulla, sånn at jeg fikk 'benner'n' da.

Så jeg gikk opp av bassenget.

Og da sa Christell, (mens jeg gikk opp stigen), at 'Erik har gjennomsiktig shorts', eller noe.

Men jeg sa ingenting, for dette var egentlig en shorts, som jeg hadde kjøpt, for å bruke på fotballen, (med Berger IL).

Og jeg hadde egentlig ikke lyst til å bli med på den her turen.

Og det var heller ingen butikker, som solgte klær, på Bergeråsen heller.

Da jeg hadde svømming, i syvende klasse, så brukte jeg vel en annen shorts, tror jeg.

Men men.

Så jeg bare skifta og gikk opp på rommet vårt igjen.

Pia og jeg delte rom der vel.

Og Haldis og Christell vel.

Og så Solveig fra Holmen og bestemor Ågot da, de delte vel også et rom, tror jeg.

Noe sånt.

Men men.

Dagen etter, så dro vi på Nordstan-senteret, (eller om det het Femman-senteret), i GØteborg.

Vi tok trikken, husker jeg.

Jeg hadde kjøpt kinaputter, i Sverige tidligere, på en tur, en gang, med onkel Runar og faren min.

Hvor vi kjørte til Svinesund vel.

Noe sånt.

Da hadde Ove dilla på grafitti, og jeg ville også kjøpe en sprayboks, som jeg fikk penger til av Runar, for å kjøpe, i Svinesund.

Dette var etter at Ove og de hadde flytta til Son.

Så det var kanskje et år eller to før det her da.

Noe sånt.

Og i Son, like ved der Ove og de bodde, så sa Runar det, at vi kunne spraye ned et tomt hus, som stod der.

Og hva skulle jeg, som ikke kunne grafitti spraye?

Jo, det ble selvfølgelig hakekors og sånn.

Så folk i Son tror sikkert at jeg er nazist.

Men det var det eneste jeg kunne komme på å spraye.

Vi ble jo bedt om å spraye der så.

Og i buss-skurene på Berger, så var det bare hakekors og sånn, som ble spraya, vil jeg si.

Så da ble det til at jeg spraya det da.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

For jeg hadde ikke spraya med sprayboks før, og måtte liksom prøve å spraye noe enkelt da.

For det var ikke lett, fant jeg ut, å lage grafitti, osv., med sprayboks.

Det var en ting, å tengne en grafitti-tegning, på et ark, med tusjer, (som Ove pleide å gjøre, viste han meg, borte hos Ågot en gang.

Og det prøvde jeg også å tegne.

Og bare tegna noen bokstaver, og ord da.

Som var tilfeldige, for å øve på skyggeteknikk osv., som jeg så at Ove brukte, på teksten, på sine tegninger.

Så jeg bare skreiv noen bokstaver.

Så mobba Ronald Lund i klassen meg, for at jeg hadde skrevet Rouge, eller noe, som var noe sminke, som jentene brukte.

Men jeg tror jeg stavet noe annet.

Jeg skulle bare skrive noen ord, som bestod av bokstaver, som var enkle å tegne.

Jeg tegna også en tegning, med boktavene OPR.

Jeg hadde egentlig tenkt å skrive QPR.

Så jeg fikk høre det, av Ove, at det var OPR istedet da.

Så jeg fikk litt tyn for de her grafitti-tegningene mine da.

Men grafitti var liksom Ove sin ting da.

Jeg bare syntes det var litt artig, med skyggelegging, av bokstaver osv., for det skjønte jeg delvis.

Men jeg begynte bare å tegne de tegningene, siden Ove dreiv på med det borte hos Ågot.

Og dette var på 80-tallet, når det ikke fantes internett osv.

Så vi pleide alltid å finne på noe å gjøre da.

Så da måtte jeg nesten la Ove finne på noen av tingene noen ganger og.

Og jeg hadde ikke sett det, at noen på Berger, dreiv med grafitti.

Så jeg tok med de tegningene på skolen da.

Som var Svelvik Ungdomsskole, som jeg gikk på da.

Så sånn var det.

Ove dro meg også med inn til Drammen en gang, i 1984 eller noe vel.

For å se etter grafitti da.

Og vi så en 'piece' da, rundt et hjørne, eller noe, på Bragernes-sida, i Drammen, var det vel.

Men grafitti var som sagt Ove sin 'ting'.

Så jeg drev nesten ikke med grafitti for meg selv.

Men da jeg lagde det skytespillet, på Sharp-datamaskinen min, som het 'Acapulco', (som ble cirka halvferdig før jeg solgte den datamaskinen, til nettopp Runar og dem), så prøvde jeg å bruke sånn skyggelegging da, på spill-logoen, som jeg hadde lært fra grafitti-tegningene til Ove da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Men da på Bergeråsen, så ble det sagt, (av Carl Fredrik Fallan kanskje), at 1.2 grams kinaputter, var de største.

Og de hadde 1.2 grams, (mener jeg at det var), i sportsbutikken, på Nordstan-senteret da, (fant jeg ut).

Noen på Bergeråsen hadde vel fortalt meg det, at man solgte kinaputter, i sportsbutikkene, i Sverige.

Noe sånt.

De kinaputtene kosta ti svenske kroner, for en ti-pakning.

Jeg prøvde å kjøpe hundre kinaputter, (for det var ikke så ofte at man fikk sjangsen, når man bodde på Berger, som tenåring, å kjøpe kinaputter da).

Men jeg ble nekta.

Det var 16 eller 18 års aldersgrense.

Noe sånt.

Men jeg hadde jo bestemor Ågot, nede i senteret, et sted.

Så jeg fant henne da, og dro henne med opp til sportsbutikken, og sa igjen at jeg ville kjøpe hundre kinaputter da.

Hun svenske dama, bak disken, hun lo til meg, når hun så bestemor Ågot, for hun trodde at jeg bare hadde funnet en dame, nede i senteret, som jeg dro med meg opp dit da, i andre etasje.

(For bestemor Ågot så vel ikke så klok ut da kanskje.

Hu var fra landet, og var litt bekymra osv. kanskje, for det her med kinaputter).

Men bestemor Ågot sa vel kanskje et ord eller to på norsk da.

Jeg ble ihvertfall sur, fordi hu lo av bestemora mi, så jeg ble vel alvorlig, og forklarte at det var min farmor Ågot da, (som jeg hadde fått med meg), og ikke en tilfeldig dame.

Men men.

Så fikk jeg ti pakker med kinaputter da, (1.2 grams vel, hvis ikke de var 0.8 grams. En av de).

Og de kosta hundre svenske kroner, tilsammen, husker jeg.

Så da fikk jeg litt artig ut av den her 'dameturen' jeg og.

Men men.

Jeg kjøpte også en sånn pakke, med sånne små 'smell-dingser', som man skulle kaste, på en vegg, for eksempel.

Disse var mye billigere, og de hadde mye mindre krutt i seg, enn kinaputtene.

De her 'smell-dingsene', de var mer som en morosak, liksom.

De var så store som erter cirka, og de var pakket inn i lilla krepp-papir da, eller noe.

Så sånn var det.

Så dro vi tilbake til hotellet.

Og vi spiste middag på hotellet.

Den svenske kelneren, sa til Haldis, at han ikke visste hvor gamle Pia, Christell og jeg var.

Så han var ikke sikker på om han skulle gi oss menyer, eller ikke.

Jeg var ikke noen storspiser, på den her tiden.

Selv om jeg var glad i pizza og hamburgere, for eksempel.

Så at Haldis bestilte pølser og potetstappe vel, til Christell, Pia og meg, fra barnemenyen.

Det tok jeg ikke så nøye.

Selv om jeg syntes at det var litt flaut da, at han kelneren liksom skulle gjøre sånn 'spetakkel' ut av Christell, Pia og meg.

Istedet for å gi oss menyer da.

Så sånn var det.

Men men.

Om kvelden, så så vi på de unge voksne, som spilte på roulette-bordet.

Dette hotellet hadde bare et roulette-bord.

Så det var ikke noe casino der, vil jeg si, som det var på Hotell Europa, hvor Pia og jeg hadde vært, noen år før, da Haldis og faren min, lå så lenge og hadde sex, at vi måtte gå rundt i casinoet der og se, om natta, siden vi bare ble sendt til Liseberg, i en taxi, uten å få nøkkel til noe hotellrom først.

Så sånn var det.

Pia syntes at en mann i dress, ved roulettbordet var morsom.

Han kalte to andre nordmenn der, (som han ikke kjente vel), for mamma og pappa, var det vel.

Han trodde kanskje at Pia og Christell var døtrene deres.

Og prøvde kanskje å sjekke de opp sånn.

(Tenker jeg nå da, jeg tenkte ikke så langt da).

Pia lo av han ihvertfall, mener jeg å huske.

Men men.

Dagen etter. så våkna jeg ganske tidlig, og kasta kinaputter, på måkene, på parkeringsplassen, nedenfor rommet vårt.

Så kom Christell inn på rommet.

Hun ble liksom beskyttet av Haldis, dagen før, når vi var på det senteret.

Hun var ikke på topp, og hun gikk bare sammen med Haldis omtrent vel.

Hu prata ihvertfall ikke noe til meg, på lørdagen, sånn som jeg kan huske det.

Men på søndagsmorgenen, da dukka hu plutselig opp, på rommet til Pia og meg da.

Christell begynte å mase på meg, om at jeg måtte ble med henne, ned i svømmebassenget.

(Enda hu jo visste det, at jeg bare en gjennomsiktig shorts med meg).

Jeg sa nei, men jeg ble litt sånn rastløs da, for jeg hadde jo ikke hatt noe mot, å kikke mer på puppa hennes, for eksempel.

Og hvorfor maste hun ikke på Pia?

Jeg likte heller ikke den tøffe, albanske badevakten, som jobbet der.

Så jeg ble ihvertfall ikke med mer ned på det svømmebassenget.

Kanskje hvis jeg hadde hatt en shorts som ikke var gjennomsiktig, og hvis det hadde vært en annen badevakt der.

Da hadde jeg kanskje blitt med.

Selv om jeg syntes det var rart, at Christell ikke istedet maste på Pia, (som lå på samme rom som meg), om å bli med ned, for å bade.

Men men.

Så sånn var det.

Så jeg ble litt sånn molefunken og irritert og rastløs da, over masinga til Christell.

Hun ville ikke gi seg heller.

Så jeg prøvde å rive meg løs, fra masinga til Christell, ved å hive en ny kinaputt, ut av vinduet.

(Vi bodde ganske høyt opp, i det hotellet.

Kanskje i 5. eller 6. etasje, eller noe.

Noe sånt).

Tidligere den morgenen, så hadde det vært helt øde, nede, utenfor hotellet.

Jeg hadde ikke sett et eneste menneske der.

Men etter at jeg hadde kasta ut den kinaputten, fra inne i rommet da.

Så tenkte jeg, 'søren, hva hvis det er noen mennesker der nå'.

Så løp jeg bort til vinduet da.

Og så gikk det ei eldre kone der, som gikk tur med hunden sin.

Uheldigvis.

Så kinaputten smalt da, like ved de her da.

Og kona løp en vei og bikkja løp den andre veien.

Og kona skreik og bikkja bjeffa vel.

Så sånn var det.

Så gikk det noen minutter, så kom Haldis og hotelldirektøren opp på rommet, til Pia og meg da.

Christell var der ennå, hun og.

Haldis sa at hotelldirektøren, hadde sagt det, at vi hadde 'skutt', etter noen.

Men vi hadde ikke skutt etter noen, sa jeg.

Så Haldis kjefta på hotelldirektøren da, siden han beskyldte oss for noe vi ikke hadde gjort da.

Så hørte vi ikke mer om det, fra hotellet da.

(Og jeg vet ikke hvordan det gikk med hu dama, om hu måtte på sykehus, eller noe.

Men men).

Så tok vi bussen tilbake til Norge da.

Guiden fortalte det, at en borg, som vi kjørte forbi, i Sverige, hadde vært svensk fire ganger og norsk tre ganger, eller noe.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Vi stoppa på et spisested, hvor det hadde en liten trollpark, husker jeg.

(Dette var muligens det samme stedet, som vi stoppet på, når vi kjørte til Gøteborg og.

Det er mulig).

Haldis spurte om jeg heller ville vente utendørs, mens de spiste.

Jeg sa at det var greit, for jeg likte ikke den måten jeg hadde blitt behandlet på, av han svenske kelneren, på hotellet i Gøteborg, dagen før.

At han begynte å tulle litt med om jeg skulle ha mat fra den vanlige menyen eller barnemenyen.

Han lagde for mye spetakkel ut av det, mente jeg.

Og Haldis var bare forståelsesfull, og rettet ikke på kelneren.

Hun sa ikke sånn, at 'disse er nesten voksne', eller noe.

Neida, Haldis bare sa at vi kunne få fra barnemenyen.

(På sin vestlandske dialekt).

Så sånn var det.

Men men.

Så derfor var jeg bare glad til, over at jeg fikk lov å vente utenfor, mens de her kvinnfolka, og resten av folka på bussen spiste da.

Så sånn var det.

Jeg så en hare, utenfor i snøen, (dette kan vel ha vært i mars måned kanskje. Noe sånt).

Og jeg fulgte etter den litt da, inn i skogen der.

Men det var noen naboer der og, så jeg var litt reservert, da jeg fulgte etter den haren da.

Det var vel bare for moro skyld, siden det var artig å se en hare, når jeg bare stod utendørs, i en halvtime-times tid, var det vel.

Jeg husker at jeg heiv en kinaputt, oppi en sånn trollfigur, i tre da, som var utafor det vertshuset da.

Så sånn var det.

Men men.

Så dukka Christell og dem opp igjen, utafor da, etterhvert da.

Og vi gikk inn i bussen igjen.

Christell rekte tunge til meg, eller noe.

Og jeg kasta en sånn 'smell-ball', etter henne.

Og den smalt inn i ruta, bak henne vel, med et lite smell da.

Og da dukka Haldis opp, og kjefta da.

Og sa at, å da var det sant likevel, som hotelldirektøren hadde sagt, at vi hadde 'skutt' da.

Men men.

Men det var jo med kinaputter, og ikke med gevær eller 'smell-baller'.

Men men.

Så gikk Haldis og satt seg, lenger framme i bussen igjen da.

Noen andre passasjerer smilte litt vel.

Og Christell så på meg, med et blikk vel, som det var sinne i kanskje.

Hva vet jeg.

Noe sånt.

Så husker jeg ikke mer av denne turen.

Men jeg husker det, at Ditlev Castellan.

Han stoppa meg etter en fotballtrening, en gang, X antall måneder seinere vel.

Han stoppa meg, på nedsida av Berger skole der.

Hvor det hendte at Knut Aase vel dukka opp.

Det hendte ihvertfall et par-tre ganger at noen karer dukka opp, på nedsida av barneskolen der.

Når jeg gikk hjem, fra fotballtreninga.

Så det var en medvirkende årsak, til at jeg ikke var så hypp, på å fortsette med fotball, etter ungdomsskolen.

Selv om Ulf Havmo til slutt klarte å dra meg med, på fotball-møte.

Så kom vi litt for seint, og møtte Ole Skjellsbekk, i døra der, som fortalte at laget ble lagt ned, (før vi ble juniorer. Vi spilte som Gutte-lag, i en eller to sesonger, mener jeg).

Og at han skulle begynne på Svelvik.

Det var egentlig greit, syntes jeg, iom. at miljøet ikke var så bra der.

Og at man kunne bli mobba på veien hjem.

Og at det vel var greit å fokusere på videregående og, som var viktig da, når det gjaldt karakterer, for seinere studier, osv.

Så sånn var det.

Men men.

Ditlev spurte om jeg hadde opplevd noe morsomt i utlandet, en gang.

(Eller noe sånt).

Og jeg fortalte om den her episoden med kinaputtene da, og hu kona og hunden, som løp i hver sin retning, i Gøteborg, en tid før det her igjen da.

Uten at jeg vet hva Ditlev gjorde, i Kirkeveien der.

Og uten at jeg vet om hvorfor han spurte om det her.

Men når man er på vei hjem etter fotballtrening, så er man kanskje litt sliten da.

Så da svarer man kanskje bare, på det folk spørr om.

Det er mulig.

Men men.

Noe annet som skjedde, mens jeg gikk på ungdomsskolen, det var at mora mi flytta inn hos en familie, i Svelvik, av en eller annen grunn.

Etter at mora mi mista foreldreretten, til Axel og Pia.

Så hadde mora mi blitt etterlyst, av bestefar Johannes.

Som døde vinteren 1984/85 vel.

I Aftenposten da.

Mora mi hadde vært borte lenge, men hadde blitt sett i København, osv.

Dette var mens bestefar Øivind også levde, husker jeg.

Da mora mi plutselig dukka opp borte hos Ågot og Øivind.

Så fant jeg fram den utgaven av Aftenposten, hvor mora mi ble etterlyst, i aviskurven, til Ågot og Øivind.

Som lå under veggklokka der, cirka.

For jeg hadde tatt vare på den avisa der da.

Så viste jeg den etterlysnings-annonsen, som bestefar Johannes hadde satt inn vel, til mora mi da.

Og da ble hu litt stille.

Så sånn var det.

Hu forklarte ikke hvorfor hu hadde stukket av, uten å si fra om dette, til foreldrene sine.

Men hun fikk litt sjokk, tror jeg, når hun så den annonsen da.

Men men.

Jeg syntes det var riktig å vise henne den, sånn at vi kom på bølgelengde.

Jeg var også litt lei av at hu bare gikk inn i stua til Ågot og Øivind der, og begynte å si at jeg måtte spille fotball, osv.

Så derfor var det greit å 'få stoppet kjeften hennes litt', syntes jeg, ved å vise henne den annonsen da.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så hadde mora mi kjøpt seg leilighet, i Sande, fortalte faren min meg, (var det vel).

Jeg syntes at Sande, (som bare er 1-2 mil sør for Berger), var litt vel nærme.

Sande var liksom i faren min sitt 'distrikt', syntes jeg.

Så jeg skjønte ikke hvorfor hun flyttet så nærme faren min, som hun først flyttet fra, i 1973 da.

Det syntes jeg var rimelig rart.

Mora mi gikk jo for å være gæern, og gjorde meg flau og forlegen ofte.

Det var sånn at jeg var så flau, over mora mi, under oppveksten og senere.

At jeg ikke syntes jeg kunne leve et vanlig liv nesten.

Plutselig ville mora mi dukke opp og skjemme meg ut da, ved å oppføre seg rart, osv. da.

Men men.

(Sånn har det vært for meg ihvertfall).

Så sånn er det.

Så jeg besøkte aldri mora mi, den tiden hu bodde i Sande der, for jeg syntes hu bodde for nærme.

Men mora mi inviterte meg, til å møte henne, på kafeteriaen Globus, i Drammen, mens hun bodde i Sande vel.

(Hvis ikke det her var seinere).

Og da jeg gikk inn på kafeteriaen der, så var bare pakistanere der, (vil jeg si), og mora mi da.

Mora mi hadde blitt sammen med en pakistansk mann, i 40-50 årene, viste det seg.

Jeg hadde jo vært på den kafeteriaen før, med bestemor Ågot, (når jeg var på ferie, på Berger, mens jeg egentlig bodde i Larvik, hos mora mi).

Så jeg likte ikke det, at det plutselig hadde blitt en slags pakistansk klubb da.

Og jeg likte heller ikke det, at mora mi hadde blitt sammen med en pakistaner da.

(Av en eller annen grunn).

Det var nesten som et sjokk for meg.

Jeg bodde jo på Berger, hvor det ikke fantes noen muslimer, på 80-tallet, såvidt jeg veit om, ihvertfall.

Så jeg bare gikk ut derfra, og tok bussen tilbake til Bergeråsen da.

Uten å prate noe særlig med mora mi.

Som jeg var sur på fra før da.

Siden hun hadde flytta til Sande, var det vel.

Noe sånt.

Men men.

Så flytta mora mi plutselig inn hos et ektepar, i Svelvik, som hadde en datter, som var en del år yngre, enn Pia og meg da.

Jeg var fortsatt litt sur på mora mi, siden hu skulle bo så nærme der faren min og jeg bodde.

Og siden hu oppførte seg rart omtrent alltid da.

Så sånn var det.

Så jeg prata ikke så mye med de voksne, i stua der.

Det ble til at Pia og jeg, leika med hu dattera, var det vel.

Det var liksom så grav-alvorlig der, må man vel si.

Jeg skjønte ikke hvorfor mora mi skulle bo der.

Jeg var ikke så interessert i å besøke henne der.

Men søstera mi dro meg med dit da.

(Jeg husker ikke hvor i Svelvik dette var nå.

Men det var på Ebbestad kanskje da.

Eller et annet byggefelt, vest for Svelvik sentrum.

Noe sånt).

Så hu jenta, hu la etterhvert ei truse, oppå huet mitt, husker jeg.

Og etter det, så begynte søstera mi, Pia, å mobbe meg, for at unge jenter likte meg, eller noe.

Men men.

Men hva skulle jeg gjøre da.

Pia visste jo at jeg ikke var på så god fot, med mora mi.

Og likevel så maste Pia, om at jeg måtte bli med å besøke mora vår.

Og de folka som eide huset, de fikk jeg ikke snakka noe med.

Det paret, og mora vår, de satt bare stille, i stua der.

Og jeg vet ikke hvofor mora vår flytta inn der.

Om dette var noe hun ønska.

Og jeg vet ikke om det paret syntes at mora vår var en byrde.

Men mora vår bodde der, i en del måneder, mener jeg.

Men jeg var der bare en gang, på besøk da.

For jeg kom ikke så godt overens, med mora mi, på den her tida, må jeg si.

Så jeg besøkte henne bare hvis Pia maste omtrent, på den her tida.

Og Ågot maste også, og sa at 'det er jo mora di'.

Sånn var det.

Men mora vår var så slitsom på den her tida, og gjorde så mye rart.

Så jeg syntes det var en byrde, å ha en mor, som var sånn.

Selv om jeg savnet henne, etter at hun døde.

For selv om hun var spesiell og rar, så var det ihvertfall noen som ringte stadig da.

Og som liksom brydde seg kanskje.

(Selv om hun kanskje mest tulla, jeg vet ikke).

Det ble ihvertfall som et tomrom, etter mora mi da.

Hun ringte ofte, og maste om forskjellig.

Og det var det ingen andre som gjorde, da jeg bodde i Oslo.

Så det ble som et tomrom, etter henne, når hun døde.

Selv om hun var veldig spesiell, må jeg si.

Og masete og slitsom, må man vel også si.

Selv om hun kunne være morsom, på sitt beste.

SOm også bestemor Ingeborg gjorde et poeng av, i min mors begravelse.

Bestemor Ingeborg leste da et dikt, eller skriv, som mora vår hadde skrevet til henne, da hun var ung.

(Eller yngre, må man vel kanskje si.

Mora vår ble jo såvidt femti år gammel.

Hun levde fra 1947, eller noe, til 1999 da.

Så hu ble vel bare 51 år, tror jeg.

Men men).

Så sånn var det.

Pia har seinere fortalt meg det, at hu fant mora mi i en grøft, ved et jorde, like ved gipsplatefabrikken, på Grunnane.

(Der hvor Pia seinere satt på med en bli, som kjørte ut, sammen med Eva Olsen vel, og en som hadde stjålet bilen.

Og strømmen gikk i SVelvik i en del timer vel).

Noe sånt.

Så hadde Pia spurt mamma om hun ville på sykehuset.

Og det hadde hun villet.

Noe sånt.

Så havnet mora vår på et sykehus nord før Tønsberg og vest for Horten vel.

Eller et hjem, for psykisk syke, var det vel.

Og da vi dro i bestemor Ingeborg sin 70-års dag, i Stavern, i 1987.

Så dro vi først innom muttern, på det hjemmet da.

Og der var det folk som var veldig usikre og sjenerte, husker jeg.

Selv om de var i 30-årene kanskje.

Så sånn var det.

Men men.

For Pia og meg måtte hilse på alle de 'raringene' der da, som var på det hjemmet, hvor mora vår bodde.

Christell ville ikke være med, på den her bursdagen, husker jeg.

Så mora vår bodde der, sommeren 1987.

Og da hadde hun bodd der en stund.

Så det var kanskje cirka et år før da, at Pia hadde funnet mora vår i grøfta da.

Kanskje Pia hadde sitti på med noen eldre venner.

Eller at noen hadde ringt henne, og sagt at mora hennes lå på et jorde.

Hva vet jeg.

Men hvorfor mora vår lå i den grøfta der, det veit jeg ikke.

Kanskje hu hadde blitt hivi ut, av den Svelvik-familien?

Kanskje hu ville besøke meg og Pia, på Bergeråsen.

Hva vet jeg.

Det var litt spesielt ihvertfall.

Jeg kan ikke si at jeg vet hvem den familien var, som mora mi bodde hos.

Men jeg hadde jo masse problemer selv.

Med at jeg ble mobba, og at jeg måtte bo alene, og at jeg var flau, siden jeg var så seint i puberteten.

Og jeg var flau over mora mi og, må jeg innrømme.

Jeg skjønner ikke hvorfor hu søkte seg til Svelvik-området, hvor liksom 'vi' bodde da.

Men hu var jo enslig da.

Og faren hennes hadde jo nettopp død.

Og søstera hennes Ellen, bodde jo i Sveits.

Og onkel Martin, han var jo i Nicaragua, og sånn, rundt den her tiden vel.

Noe sånt.

Så i ettertid, så skjønner jeg kanskje dette mer.

Men da, som tenåring, som var ganske nedbrutt, etter å ha bodd mange år alene, så var jeg mest bare flau, må jeg innrømme.

Mora mi hadde jo dukket opp på Svelvik Ungdomsskole og, noen år før, og spurt om 'er det første klasse ungdomsskolen'.

Og da foreldrene hennes, flytta sørover, fra Nord-Norge.

På 60-tallet.

Så flytta de jo til Holmsbu.

Og den nærmeste byen, fra Holmsbu, det er jo nettopp SVelvik, vil jeg vel tippe på.

Mora mi hadde visst venninner i Svelvik, fra siden 60-tallet.

Nemlig mora til Cecilie Hyde, som Pia seinere ble venninne med da.

I dag hadde jeg egentlig planer om å skrive om turen til Weymouth, som jeg hang meg på Kenneth Sevland, og noen andre karer fra Svelvik, å dra på.

Men jeg hadde glemt å skrive om Gøteborg-turen, med mere, i går.

Så derfor ble det til at jeg skrev om den i dag.

Så får jeg se om jeg får skrevet om språkreisten til Weymouth, sommeren 1986, i morgen.

Vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 33: Weymouth

Noen uker før sommerferien, som var etter niende klasse, når jeg var med Kenneth Sevland, Ingolf Lønseth vel og en annen kar som het Erik vel, til England.

(Det er mulig at det var med enda en fra Svelvik og, det skal jeg ikke si helt sikkert).

Så var det idrettsdag, i niende klasse, på Svelvik Ungdomsskole.

Ihvertfall så husker jeg det, at jeg var oppe på en fotballbane, i Svelvik.

Og da stod jeg og trillet en fotball, sammen med Kenneth Sevland, (som jeg kjente fra før da), og Lille-Oddis, fra Bergeråsen, (og en til).

Så Kenneth Sevland kjente Lille-Oddis, husker jeg.

Selv om jeg ikke veit hvordan.

Men men.

Når jeg gikk på videregående, så haika jeg en gang, fra Bergeråsen til Sande, med faren til Kenneth Sevland.

Og han kjørte frossen fisk, husker jeg, for et eller annen firma vel.

Og var fra Nord-Norge, tror jeg.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Noe sånt.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Vi skulle reise med ferja Braemar, fra Oslo til Hastings.

Faren min kjørte meg inn til Oslo.

Jeg introduserte faren min for Kenneth Sevland.

(Som jeg vel hadde fortalt om at gikk i parallellklassen min, på Svelvik Ungdomsskole da.

Og at vi hadde det sjakk/bordtennis-valgfaget sammen).

Og faren min lurte på om han var lederen, for språkreisene.

Så faren min dreit seg kanskje ut litt da.

For Kenneth Sevland var jo bare 15-16 år gammel da.

Men han så kanskje litt myndig ut, i blikket osv., det er mulig.

Men men.

Så sånn var det.

Jeg husker at vi gikk rundt på båten og så på diskoteket osv., vel.

Og butikken og sånn, husker jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Vi begynte med to-tre dager i London, mener jeg, på denne turen.

Lederne var et ektepar fra Vestlandet vel, i 40-50-årene kanskje.

Ingolf, var det vel, hadde kjøpt seg den nye Madonna-kassetten, husker jeg.

Og det var True Blue vel.

Så sånn var det.

Men men.

Jeg husker at jeg før denne ferien hadde sett på videoen 'Pappa Don't Preach', med Madonna, på TV-en, som var på soverommet mitt, (eller egentlig faren min sitt).

Kjetil Holshagen, han forklarte meg det, at jeg kunne stipend, hvis faren min ikke tjente så mye.

Og det var allerede på ungdomsskolen vel, mener jeg.

Stipendet var fra Statens Lånekasse da.

Og jeg kjøpte en TV, på Spaceworld, i Risto-senteret, i Drammen.

TV-en var en 20 tommer Mitshubishi TV.

Den kosta egentlig 3.990, men jeg fikk pruta den ned til 3.900.

Så kjøpte Kjetil Holshagen og jeg burgere på Snappys Burger, ikke langt fra Aass Bryggeri.

Mens vi venta på at mora til Kjetil Holshagen skulle bli ferdig med jobben, på nettopp Aass

Bryggeri da.

For da hadde jeg en TV i stua, (som var faren min sin), og en på soverommet.

Også flyttet jeg datamaskinen inn på soverommet.

Jeg satt TV-en på soverommet, oppå det symaskinskapet, til Ågot.

Som faren min hadde tatt med bort på Bergeråsen.

Og jeg lånte også en drill, borte på verkstedet, og borra hull i veggen, inn til stua.

Sånn at jeg kunne ta en antenneledning, inn til soverommet 'mitt', (det store soverommet, som egentlig var faren min sitt, men som han aldri brukte).

Og så kunne jeg også se på TV, på soverommet.

Så jeg lå i vannsenga og så på den Madonna-videoen, Papa don't Preach, husker jeg, før den Weymouth-ferien da.

Så sånn var det.

Men men.

Madonna var jo en kjent artist, som hadde slått gjennom med låten 'Like a virgin', et eller to år tidligere da.

(Også mens jeg gikk på Svelvik Ungdomsskole, husker jeg).

Men jeg skjønte ikke at hun var feminist, og en foregangskvinne for girl power vel, osv.

Jeg så bare på Madonna som popmusikk.

Så sånn var det.

Så jeg spurte Ingolf om det Madonna-albumet var bra da.

Og det var det visst, svarte han eller om det var han Erik.

En av dem.

Så sånn var det.

Ingolf var forrsten sønn av inspektøren, på Svelvik Ungdomsskole.

Og han sendte meg en e-post med alle karakterene mine, mens jeg bodde i Liverpool.

Så der kunne man se, at jeg hadde en god del 'S'-er, i karakterboka, mens jeg gikk på Svelvik Ungdomsskole.

Men inspektør Lønseth ville ikke sende noe dokumentasjon, på hvor mye fravær jeg hadde.

Som jeg tenkte jeg kunne bruke i omsorgssviktsaken mot faren min, eventuelt.

Så hvorfor han ikke ville det, det veit jeg ikke.

Men det hører vel kanskje ikke hjemme i et kapitell fra 80-tallet heller.

Men men.

Så sånn var det.

Jeg hadde jo vært på Madamme Thussauds før, så jeg forklarte at vi som var en gruppe, vi skulle inn gruppeinngangen, til kurslederen, fra Vestlandet.

Og da skrøyt han av meg, husker jeg, og sa høyt, at jeg hadde spart oss for mye venting, ved å informere om dette da.

Så sånn var det.

Jeg brukte ikke den hvite genseren med blå tau på, som jeg fikk året før, av faren min.

Denne sommeren så fikk jeg ikke noe nytt tøy, før språkreisen.

Men jeg brukte en rød skjorte, som jeg hadde funnet, i et av faren min sine klesskap.

Klesskapet mitt, det var inne på mitt gamle rom, og klærna som lå i det, de var for små for meg.

Så jeg brukte ofte av faren min sine klær.

Som han noen ganger fikk med opp fra Haldis vel.

Som vel vasket tøy for han, tror jeg.

Noe sånt.

Men men.

Så sånn var det.

Vi fikk noen matbonger, av EF Språkreiser, i London, som vi kunne bruke på mange restauranter.

Og også på McDonald's, husker jeg.

På hotellet vårt, så var det en gruppe på 5-6-7 svenske skinnheads, husker jeg.

De hadde nesten blitt kasta ut, for å spille høy musikk, husker jeg at de forklarte.

De var bare litt eldre enn oss, og en av de var på min alder, mener jeg å huske.

De forklarte det, at grunnen til at de dro til London, var å slåss mot pønkere.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Hotellet var i Bayswater/Knightsbridge-området i London.

Ikke langt unna Oxford St., forresten.

En kveld, så gikk Kenneth Sevland og jeg, til McDonald's, ikke langt unna.

Og plutselig, så tok Sevland fram en lommekniv, som han holdt foran seg, mens vi gikk tilbake til hotellet.

Og en gruppe på 3-4 unge innvandrere vel.

De stoppet opp, og spurte Sevland om hvorfor han hadde en utslått kniv, som han holdt foran seg, på gata.

Men Sevland sa ikke noe.

Jeg sa heller ikke noe.

Jeg lurte egentlig på det samme selv, (for å være ærlig).

Kanskje det var noe subtil mobbing, fra Sevland, siden jeg hadde stått med en kniv, på cirka samme måten, på Svelvik Ungdomsskole, noen måneder tidligere, da jeg ble mobba så fælt, av Odd Einar Pettersen og dem, i klassen?

(Det tenkte jeg på nå ihvertfall).

Hvem vet.

Hm.

Bare noe jeg tenkte på.

Sevland ville også til Wembley.

Jeg var ikke så fotballgal, som Sevland, selv om jeg også var fotballinteressert.

Så jeg hadde nok ikke funnet på å dratt til Wembley, hvis jeg hadde reist alene.

Men jeg var jo i London, på et par dagsturer, med STS Språkreiser, året før.

Så jeg hadde fått med meg Oxford St., osv., fra før.

Så jeg ble med å ta undergrunnen da, til Wembley.

Siden Sevland ville dette.

Det gikk en svær gate nærmest, fra undergrunnstasjonen og fram til Wembley stadion.

Men den gaten var ikke for biler.

Den var for mennesker, som skulle til eller fra fotballkamp da.

Så sånn var det.

Vi måtte ta undergrunnen i en time nesten, for å komme til Wembley Stadion.

Den fotballbanen lå et stykke unna Oxford Street da.

Og vi måtte bytte tog flere ganger.

Så sånn var det.

Men men.

Det var noen bygningsarbeidere, som jobbet på Wembley stadion.

Det skulle være Queen-konsert der, noen dager senere.

Men Sevland og jeg spurte en byggeleder.

Og han sa at vi kunne få gå inn og se, hvordan det så ut, inne på arenaen da.

Men vi fikk ikke lov å ta bilder, nede på gresset, sa han lederen der da.

For det var noen som hadde kjøpt rettighetene til å ta bilder, på banen der da.

Så det fikk vi ikke lov til.

Men jeg tok noen bilder av Sevland, med hans fotoapparat da, rundt omkring inne på Wembley der da.

Jeg hadde vel ikke med fotoapparat tror jeg.

Hvis jeg ikke jeg kjøpte meg et engangskamera.

Det husker jeg ikke.

Det er jo noen år siden så.

Men jeg tror ikke at jeg har hatt noen bilder, fra den turen.

Jeg var medlem av en fotoklubb, men det var alltid prpblemer med de filmene som jeg sendte inn.

Jeg fikk vel bare to bilder fremkalt vel.

Og det var av en elefant, som jeg så i Karstad sentrum, (som reklame for et sirkus), den gangen.

Og et av Frode Kølner, en gang jeg var på besøk hos mora mi i Jegersborggate da.

Så at det finnes digitale kamera, det er veldig bra, synes jeg.

For jeg lurer på om den postordre-fotobutikken, kanskje tulla med meg.

Ihvertfall så kunne sånne filmer bli ødelagt, hvis de ble eksponert for lys, på en eller annen måte.

Men men.

Så sånn var det.

Så jeg brøt nesten litt sammen, husker jeg, som barn, borte hos Ågot, en gang, et år etter at jeg flyttet til faren min vel.

Når også cirka den tredje filmen jeg sendte inn, var uten noen vellykkede bilder.

Jeg husker jeg åpnet forsendelsen fra foto-firmaet, mens onkel Håkon så på vel.

Og jeg husker skuffelsen over meg selv, når jeg så det, at jeg ikke hadde fått noen bilder, den gangen heller da.

Så hva det skyldtes, det veit jeg ikke.

Men noe var det vel.

Men men.

Så sånn var det.

Så da er det bedre med digitale kamera, synes jeg.

Det er helt sikkert.

Men men.

Sevland og jeg, vi skulle bo hos samme vertsfamilie, i Weymouth.

Det var et ektepar, som hadde en sønn, som var yngre enn Sevland og meg da.

Sønnen digget A-ha, og det var vel derfor tror jeg, at dem ville ha noen studenter fra Norge der da.

Noe sånt.

Sevland og jeg, vi gikk vel allerede den første dagen der, ut til en park, for å spille litt fotball.

Vi spilte sammen med en litt mørkhudet vel gutt der.

Og Sevland hadde et sånt triks, at han liksom skjermet ballen da, ved å sette ut rompa, eller hva det var.

Og jeg klarte ikke å ta ballen fra Sevvi, når han skjermet ballen sånn da.

Men han engelske gutten, han ga meg det rådet, at når Sevvi skjermet ballen, med rumpa, (eller hvordan det var igjen), på den måten.

Så skulle jeg bare sette fram beinet.

Og da ville Sevvi miste ballen, mente han.

Og det trikset funka, husker jeg.

Så han engelske gutten, han hadde litt peiling på fotball, husker jeg.

Han var ikke helt engelsk, han var litt mørk, syntes jeg.

Så da vi hadde spilt i et par timer vel.

Så lurte jeg på hvor han var fra egentlig.

Så begynte jeg å kødde litt da, og spurte 'are you pakkis?'.

Og Sevvi lo litt vel.

Men han gutten ble bare sur.

Han sa ikke hvor han var fra.

Men kalte meg for 'Pakistan-shit', eller noe.

Så sånn var det.

Men men.

Sevvi og jeg, vi møtte også to norske jenter, i den parken, enten den samme dagen, eller en av de neste dagene vel.

De var på et annet språkkurs, også med EF vel.

Og de hadde vært i England, lenger enn oss da.

I et par uker vel, eller noe.

Og de bodde hos en singel mann, var det vel.

Som muligens hadde en unge, eller noe.

Og de måtte gjøre alt husarbeidet og sånn, sa de.

De var rimelig fortvilet, vil jeg si.

Vi spurte vel om de hadde klaget til EF, eller noe.

Men det husker jeg ikke om det hadde gjort.

De ville kanskje ikke det.

De klagde til oss, ihvertfall.

Og så måtte de gå, for de turte ikke å la han vertsfaren vente for lenge, på dem.

Så det var ikke så lett å finne damer, i Weymouth.

De var visst allerede funnet, av voksne briter, virka det som.

Men men.

Så sånn var det.

Så hvis jeg hadde hatt en datter, som ville dra på språkreise, så er jeg ikke sikker på om jeg hadde svart 'ja', for å si det sånn.

Det er ikke alltid at de familiene er fra de øvre sosiale lag, for å si det sånn.

Det er mye arbeiderklassefamilier osv., som eleven havner hos, hvis dem drar på språkreise til England.

Og dem har kanskje en tøffere kultur, enn i Norge, det er mulig.

Men men.

Så sånn er kanskje det.

Hvem vet.

Der vi bodde så kunne vi se noen åser og jorder og sånn, i horisonten, hvis man kom opp til den parken osv. da.

Så det var litt landlig.

På bussen til Weymouth, så kjørte vi forbi en kjempestor blomsterdekorasjon, som forestilte King George, (eller noe), til hest.

Men da King George hadde sett den kjempe-dekorasjonen.

Så hadde han blitt sur, så kursleder-kona, (var det vel).

For på den dekorasjonen, så gikk hesten til King George, i retningen vekk fra Weymouth.

Og ikke til Weymouth.

Så da King George fikk se den dekorasjonen, så bare snudde han, og nektet å besøke byen, (eller noe), var det vel.

Noe sånt.

Men men.

Så sånn var det.

I det bygget, som skolen vår var.

Så hang det en plakat, hvor alle Everton og Liverpool-spillerne, stod side ved side, husker jeg.

Dette var vel fordi at Everton og Liverpool, var de to beste fotballagene, i England, på den her tiden.

Og de pleide vel å møtes i Charity Shield-kamper, osv.

For Weymouth er jo i Syd-England, og Liverpool og Everton er jo begge lagene fra Liverpool, i Nord-England.

Men men.

Så sånn var det.

De hadde også en spilleautomat, som het Commando der, husker jeg.

Et spill som jeg syntes var kult.

Det var et skytespill, hvor man skulle være som Arnold Swartzenegger, i Commando da.

Den filmen hadde jeg vel sett, en stund før denne reisen.

Det er mulig at Jan Snoghøj hadde tatt med den filmen, opp til meg, for å se den der.

Det hendte at han gjorde det, noen ganger, de første årene jeg bodde i Leirfaret 4B.

Jeg husker at han tok med Haisommer, og andre skrekkfilmer, og også en krigsfilm, om en tysk nazist, hvor en tysk soldat fikk tissen sin bitt av, av noen russiske damer, og bare ble forlatt, av sine medsoldater. Steiner, het vel kanskje den filmen. Noe sånt.

Og da pleide også Jan Snoghøj å ta med en del kamerater, opp til meg.

Selv om Jan Snoghøj og jeg nesten ikke var på talefot.

Men men.

Christell og Pia pleide også å være med da.

Så det ble sett filmer i Leirfaret 4B, også før jeg ble kjent med Øystein Andersen.

Jeg selv pleide også noen ganger å leie filmer, i videobutikkene.

Så sånn var det.

Men men.

En av de første dagene, så dukket det opp en kristen forening, som het noe med Noas ark, eller noe, for å reklamere for sin virksomhet.

Det var også en spillehall, som het noe med Noas ark.

Jeg spurte om dem var derfra, for å fleipe litt.

Men det var dem ikke da.

Men men.

Jeg var egentlig nesten i sjokk, under denne språkreisen.

Eller at jeg hadde nesten sånn post-traumatisk-stress-disorder.

Siden niende klasse hadde vært så tøff.

Så jeg tok det mye roligere, på denne språkreisen, enn på den året før, til Brighton.

EF-diskoteket, i Weymouth, det var et trangt lokale, nesten stapp fullt av ungdommer, fra mest Nord-Europa da.

Men jeg ble skuffet, over diskoteket, siden det diskoteket, i Brighton, som var STS-diskoteket, det var Top Rank.

Og Top Rank var i flere etasjer, og var et veldig stort diskotek.

Så å stå som sild i tønne, i det trange EF-diskoteket, i Weymouth.

Det orka jeg ikke.

Så der var jeg bare en gang, eller noe.

Så sånn var det.

Men men.

Men jeg gikk en del i spillehaller og sånn da.

Og en gang, så hørte jeg at to engelske jenter, sa om meg, at de ikke trodde jeg var typen, til å gå på diskotek.

Så de spurte pent om de kunne få en billett hver, av meg, til EF-diskoteket da.

(Vi fikk fire-fem sånne gratisbilletter, var det vel, av EF da.

Noe sånt).

Og da ga jeg de bare en billett hver da.

Men jeg fikk ikke noe klem eller noe.

Så de jentene i Weymouth var nok litt mer gammeldags kanskje, enn jentene i Brighton, som kunne være nesten innpåslitne, husker jeg.

Jeg husker ei ung engelsk jente, i Brighton, som liksom egla seg innpå meg, og begynte å prate fransk, og si 'mon amor', eller noe.

Men men.

Sånn tror jeg ikke at jentene i Weymouth var.

Det virka ikke sånn på de som jeg ga gratisbilletter ihvertfall.

Weymouth var en mye mindre, og roligere by, vil jeg si, enn Brighton.

Men det passet meg bra, som prøvde å slappe av igjen, etter det tøffe sisteåret, på ungdomsskolen.

(Hvor det var mye mobbing, osv).

Så sånn var det.

Men men.

Jeg skulle liksom vise at jeg hadde vært på språkreise i England før da.

Og Fredrik Axelsson, og dem, var det kanskje, hadde visst meg det, at noen engelske fyrstikker, som het noe med 'Swan' vel.

At de kunne man tenne på, ved å risse de, på nesten hva som helst.

Så da vi fra Berger/Svelvik, satt på en buss, på vei til Weymouth.

Så kjøpte jeg en eske sånne fyrstikker, i en kiosk, eller noe.

Så viste jeg de Svelvik-folka, hvordan de fyrstikkene var, ved å risse en fyrstikk, mot siden av bussen.

Og så flammet fyrstikken opp.

Men bussjåføren ble jo drit sur.

Jeg prøvde å forklare at jeg bare skulle vise de andre, hvordan engelske fyrstikker var.

Men så sa bussjåføren til leder-kona, at jeg kunne jo ha tent på bensinlokket.

Men jeg sa det, at jeg hadde jo vært i England før, så jeg visste jo hvordan de fyrstikkene var, så jeg ville ikke tent på dem, på bensinlokket.

Så sånn var det.

Så jeg hadde en krangel med hu leder-dama og den engelske bussjåføren, før vi engang hadde kommet til Weymouth.

Så det var bra jobba.

Men men.

Så sånn var det.

Men jeg var liksom sånn laid-back da.

Så da vi fikk sånn rebus-oppgave, å gå rundt, i byen for å finne ut om Weymouths historie, osv.

Så prøvde jeg å slippe unna all gåingen, ved å ringe museumet, i byen, fra en telefonkiosk da.

Men de ville ikke svare på alle spørsmålene.

Så da var jeg nesten like langt.

Men men.

Det var vel verdt et forsøk kanskje.

Det var mulig.

Det var jo liksom ferie, det her, mente jeg.

Så at vi plutselig måtte trave rundt i byen, en dag, istedet for å ha noen ganske slappe engelsktimer.

Det syntes jeg var litt stressete da.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Kenneth Sevland kjøpte seg fler og fler Lenin og kommunistmerke-pins, mens vi var i Weymouth, husker jeg.

(De pinsene ble solgt på gata der, osv., av folk som hadde noen salgsbord stående osv. da).

Jeg spurte han, om hvor han kjøpte sånne Lenin-pins, osv.

Men det ville han ikke svare på.

Men han var vel kanskje kommunist da.

Det er mulig.

Men det hadde aldri Sevland sagt fra om til meg.

Før vi reiste til England.

At han var kommunist.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Stranda i Weymouth, var nesten midt i sentrum av byen vel.

Men vi fra Nordre Vestfold fant ikke den stranden så innbydende.

Det var mest eldre briter som satt/lå i strandstoler der.

I Norge så er det jo vanlig å bare legge seg ned på et håndkle, på stranden.

Men det blir rart, syntes jeg, når alle de andre ligger i strandstoler.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg husker at noen ungdommer skulle møtes i en park, i sentrum, en kveld.

Og at jeg kjøpte med Shandy, en drikk som var en blanding av øl og brus, (som vi hadde lært om, i valgfaget 'De britiske øyer' vel, som lærer Tangen hadde, på Berger skole).

Jeg kjøpte den boksen, og en cola-boks vel, av en som mann, som gikk rundt med en tralle, og solgte brus da, husker jeg.

Men men.

Så sånn var det.

En av gutta, som var med på kurset, hadde fått jente-busskort, husker jeg.

Jeg husker at jeg bare var glad for at det ikke var meg.

Siden jeg så så ung ut, siden jeg var så sent i puberteten, så så jeg ikke så mandig ut kanskje da.

Men men.

Så sånn var det.

En gang som vi skulle spille fotball, eller noe.

Så var jeg med til der noen andre på kurset bodde.

Og da venta jeg og en annen norsk gutt, utenfor huset der Ingolf og dem bodde kanskje.

(Like ved en butikk og en bro, tror jeg.

Noe sånt.

Der hvor vi bodde, det var forbi en kirkegård, og en kirke med falsk fasade, husker jeg.

Vi måtte vel ta bussen i et kvarters tid vel, tror jeg, for å komme inn til sentrum.

Noe sånt).

Han norske gutten, han spytta tøft, i blomsterbedet, til naboen, til han vi venta på.

Og da kom det en tøff engelsk gutt, ut av nabohuset.

Og sa det at 'don't spitt in our garden'.

Noe sånt.

Og så, 'yes, you Blondie'.

Noe sånt.

Så han ble jo dritsur.

Fordi han på kurset spytta i blomsterbedet da.

Men men.

Det var vel kanskje noe som ingen i Norge hadde brydd seg om.

Det var jo bare i blomsterbedet liksom.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Vi spilte fotball, på en fotballbane og.

Sammen med noen britiske ungdommer vel og, tror jeg.

Ihvertfall så husker jeg det, at noen britiske ungdommer, pratet seg imellom, om jeg var engelsk eller student.

Jeg gikk ikke med så kule klær, som de andre fra Norge, så jeg skilte meg nok kanskje ut litt da.

Ved å se mindre kul ut kanskje.

Så sånn var nok det.

Men men.

(Jeg hadde jo ikke så god greie på klær.

Jeg hadde jo ikke noen mor, som kjøpte så mye klær til meg.

Og jeg var jo fra Berger, hvor det ikke fantes noen klesforretninger.

Så sånn var det.

Men men).

Som i Brighton, så var det også i Weymouth, en Dixons-butikk, i sentrum.

Jeg gikk og sikla på en Casio-klokke der.

Den var digital, men hadde også en gammeldags klokke, med visere.

Men den klokken var også digital.

Så det var to digitale klokker da.

En med tall nederst, og en med visere øverst.

Og den klokka hadde også en svart plastrem, som ikke var for tøff, (eller tjukk), liksom.

Så den klokka likte jeg designen på, husker jeg.

Men prisen var vel 30-40 pund, mener jeg.

Og jeg hadde vel en del reisesjekker, men ikke så mange, at jeg hadde råd til å kjøpe den klokka, uten å bli rimelig blakk etterhvert.

Så sånn var det.

Men men.

Men da jeg kom tilbake til Norge, så sjekka jeg hos en urmaker, ved Bragernes Torg, i Drammen.

Og han hadde den samme klokka, til 600-700 kroner, var det vel.

Så da ringte jeg fra huset til Ågot, til den Dixons-butikken, i Weymouth.

Og spurte om de kunne sende klokka, om jeg sendte de penger.

Så sendte jeg 30-40 pund, i en konvolutt da, til den butikken i England da.

Og fikk klokka tilbake, i posten, et par uker seinere vel.

Den måtte hentes på postkontoret på Bragernes, i Drammen, av en eller annen grunn.

Og faren min kjørte og henta den.

Og faren min sa at det var en gave.

Hvis ikke så måtte vi ha betalt toll.

Det tenkte ikke jeg på, da jeg bestilte klokka.

Men vi slapp å betale toll da, siden faren min sa det var en gave.

Så sånn var det husker jeg.

Men men.

Og den klokka, den ligger hos City Self-Storage, i Oslo.

Sammen med de andre tingene, som jeg ikke tok med meg til England, i 2004.

Og den klokka, den mista jeg en gang, i militæret.

6-7 år seinere.

(Uten at jeg skjønner hvordan jeg klarte det).

Så det var en klokke som var av bra kvalitet, vil jeg si.

Sersjant Johanesen, var det vel, fant klokka.

Og da måtte jeg si at det var en Casio-klokke da.

Så fikk jeg den tilbake.

Så sånn var det.

Men men.

Og dette var vel i 1992.

Altså seks år etter at jeg kjøpte den klokka.

Så sånn var det.

Så den klokka, den sleit jeg ut en del reimer på.

Og batterier også selvfølgelig.

Men selve uret, det virka, i år etter år.

Og det virker ennå tror jeg.

Så hvis jeg får de tingene mine igjen, som jeg la hos City Self-Storage i Oslo.

Så regner jeg med at den klokka ligger der fortsatt.

Og at den fremdeles virker.

Vi får se.

En dag, så dro vi på dagstur, til Bournemouth.

(Som også ligger i grevskapet Dorset vel, som Weymouth).

Jeg så litt i sentrum der.

Men jeg hadde jo vært i Brighton, året før.

Og jeg syntes at Bournemouth sentrum liksom var nesten lik som Brighton sentrum og Weymouth sentrum.

Det var de samme butikkene.

Det var McDonalds, det var Dixons og alle de samme butikkene liksom da.

(Sånn er det vel med alle britiske hovedgater, tror jeg.

At butikkene er så og si de samme.

Men men).

Så jeg syntes det virket artigere, å gå å se litt, utenfor byen.

Så jeg gikk en vei, hvor jeg kunne se ned på de praktfulle strendene og den fine kysten, som Bournemouth hadde.

Så jeg gikk tur der da, fram til en hageby, eller noe da.

Og tilbake da.

Og der var det virkelig en praktfull utsikt, husker jeg.

Så jeg angra ikke på det, når jeg var tilbake, ved der bussen var osv.

At jeg hadde gått for meg selv, og heller sett på naturen der, istedet for å gå i en handlegate, som var nesten lik de handlegatene, som jeg hadde sett før, i Brighton, London og Weymouth da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Da jeg var med STS i Brighton, året før.

Så var vi også i Portsmouth, husker jeg.

Og det er en havneby, hvor vi tok toget til, med STS, (mener jeg det var).

Og da så vi på Lord Nelson sitt skip, Victory, fra slaget om Trafalgar vel, (som lå i Portsmouth havn da).

Det lå vel også noen moderne krigskip der, mener jeg å huske litt vagt.

Og vi var ute i en båt der, husker jeg.

For en av de på kurset, han mista lommeboka si, nedi vannet, fra en båt, i havnebassenget, i Portsmouth der da, husker jeg.

For jeg satt rett ved siden av han, husker jeg.

Så vi var kanskje på noe sightseeing, eller noe, der.

Noe sånt.

Jeg husker ikke helt nøyaktig.

Men vi så ihvertfall det skipet som het Victory, da vi var i Portsmouth, husker jeg.

(Og den dagsturen mener jeg var med STS, i 1985.

Men jeg tar et lite forbehold, om at det kan ha vært med EF i 1986 og.

Men Bournemouth-turen, den var i 1986, det mener jeg å huske helt sikkert.

Så sånn var det.

Men men).

Like ved der vertsfamilien vår i Weymouth bodde, så var det et supermarked.

Det var ganske stort, og jeg husker at cola-bokser bare kostet 20 pence, eller noe.

Så det var billig å handle der og, husker jeg.

(20 pence er cirka to kroner da).

Så sånn var det.

En gang, som Kenneth Sevland og jeg, gikk av bussen, ved det supermarkedet.

(For vi måtte gå av bussen der, tror jeg det var, pga. bussruta).

Så fikk vi en gjeng, med folk i skinnjakker, etter oss.

Ungdommer på vår alder vel.

Sevland var i bedre form, (må jeg innrømme).

(Som trener Skjellsbekk sa, så hadde jeg bra løpsteknikk, men jeg mangla litt 'kjøtt på beina').

Så Sevland løp mye raskere enn meg.

Ihvertfall en god del raskere.

Men jeg også løp raskere enn de i skinnjakker.

Så de klarte ikke å ta oss igjen.

Sevland løp til en telefonkiosk, hvor han ringte noen da.

Husker jeg at jeg så, da jeg også kom fram dit.

Men da hadde den gjengen, med skinnjakker osv., slutta å løpe etter oss, husker jeg.

Men det her tror jeg faktisk kom i avisa.

Ihvertfall så stod det noe i avisa, om at det var mye vold i Weymouth, husker jeg.

(Noen viste meg en lokalavis, hvor det stod om dette, på skolen, eller hos den familien vel).

Og det stod nevnt noe om en 'boys-crowd', nede ved det supermarkedet da.

At de hadde truet noen, eller noe da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men hvem Sevland ringte igjen, det husker jeg ikke.

Men det var kanskje politiet da.

Så sånn var kanskje det.

Hvem vet.

Men men.

I det supermarkedet, så gikk jeg ganske ofte.

Jeg kjøpte Hula Hoops, med Barbeque-smak, som jeg syntes var veldig godt.

De hadde også en bladbutikk, hvor jeg kjøpte Judge Dredd, husker jeg.

Men Cherry Cola det hadde dem vel ikke begynt med i England enda da, tror jeg.

Så det gikk vel mest i vanlig Cola.

Cherry Cola er også veldig søtt, men jeg var liksom 'coca-coliker' da, så jeg syntes det var morsomt, når det dukket opp nye smaker av Coca Cola, for å si det sånn.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg var som sagt ikke så imponert over studentdiskoteket i Weymouth, osv.

Og jeg trengte litt ro, etter et traumatiserende siste år, på Svelvik Ungdomsskole.

Så jeg satt mye hjemme i stua, til vertsfamilien, om kveldene.

Mora i huset var hyggelig, og kunne ganske ofte spørre meg, om jeg ville ha en pose potetgull, (av de ganske små posene, som er vanlige her i England), eller lignende.

Det stod en søppelbøtte, bak sofaen, og det var ganske praktisk da, husker jeg.

Og jeg satt sammen med den her familien da, og så på engelske TV-programmer da, om kveldene.

Humor-programmer og sånn, var det vel.

Noe sånt.

Denne familien hadde som jobb, å knyte sammen noen dingser, som ble brukt som håndtak, for toaletter, som hadde en sånn snor, som hang i lufta, til å dra i.

Noe sånt.

Så man skulle feste sammen to-tre deler laget av tre da, med en strikk.

Og så satt hele familien, og monterte de delene da, mens de så på TV.

Og kasta de oppi en sekk, som stod på gulvet.

Og de lærte også meg å gjøre dette.

Så jeg også lagde vel en del hundre sånne dingser, den tiden, som jeg bodde i Weymouth.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Fotball-VM var over, men en dag, så ble det vist en kamp, på TV, hvor verdenslaget møtte England.

(Var det vel).

Men dette var samme dag, som bryllupet, mellom Sarah Ferguson og Prince Andrew, (var det vel).

Og hu kona i huset, var helt gal, etter kongestoff da.

Så hu satt hele dagen, og så på det bryllupet da.

Og han vertsfamilie-faren, Kenneth Sevland og meg, vi måtte sitte på kjøkkenet, og se på den fotballkampen da, husker jeg, på en knøttliten TV da.

Mens mora i familien så på det kongelige bryllupet, på den store TV-en i stua da.

Så sånn var det.

Men men.

Da ble jeg litt sur, husker jeg, for jeg var glad i se på fotball på TV.

Og jeg var vant til å være den som hadde fjernkontrollen, for å si det sånn.

Men men.

Så sånn var det.

Jeg tulla også litt, ved matbordet, med faren og mora i vertsfamilien.

Og kalte hu dama for 'feit' osv., mens Kenneth Sevland hørte på da.

Og lo da.

Men faren og mora i vertsfamilien.

De hørte også på, og prøvde kanskje å skjønne hva jeg sa på norsk da.

Briter kan kanskje skjønne litt av hva som blir sagt, på norsk, har jeg tenkt seinere.

Men hvem vet.

Han faren i vertsfamilien, han forklarte meg det en gang, at i England, så har man også sikringer, inni støpslene.

Jeg forklarte det, at i Norge, så hadde vi sikringer, i sikringsskap da.

Og da forklarte han faren i vertsfamilien det, at de hadde sikringsskap _også_ i England.

Så da skjønte jeg ikke helt poenget.

Hvorfor har dem både sikringer i støpselene og i tillegg sikringsskap.

Jeg prøvde å tenke litt på det da.

Og det er kanskje en slags dobbelt sikkerhet.

Det er mulig.

Men elektronikk er som tidligere nevnt kun en hobby for meg.

Så jeg tørr ikke å påstå at jeg er nok ekspert, på sånne ting.

Så jeg bare tenkte på det som en anekdote, eller noe.

Hvis jeg hadde gått på elektro, på videregående, så hadde jeg sikkert kunne forklart mer om dette.

Hva fordelen var med å ha sikringer også i støpslene.

Men det er vel kanskje delte meninger, i Norge og England da, om dette.

I Norge er det jo veldig mange trehus, og også husbranner vel.

Så det hadde kanskje vært en ide, også i Norge, å hatt sånne ekstra sikringer da, i støpslene, i hjemmene da.

Hva vet jeg.

Noen som har gått elektro har kanskje noen sterkere meninger, om dette.

Det er mulig.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Vertsfamilien hadde en hund, som jeg dro med inn på rommet til Kenneth Sevland og meg, en gang.

Men da fikk jeg høre det, både av Kenneth Sevland og kona i vertsfamilien.

Kenneth Sevland hadde nemlig astma og måtte bruke sånn astma-spray, siden jeg hadde hatt den bikkja inne på rommet vårt da.

Så sånn var det.

Men men.

Kona i vertsfamilien, sa at jeg ikke måtte gi den bikkja mer sjokolade-biter, (som jeg hadde kjøpt på en godtebutikk, ikke langt unna Dixons der da).

For da begynte bikkja å prumpe, da hu.

Men men.

En gang så spurte hu kona meg også, om jeg var en 'weakling', eller noe.

Hvis man hadde en hvit farge, under øyelokkene, så var man visst en weakling, sa hu.

Men jeg husker ikke hvilken farge jeg hadde under øyelokka.

Jeg svarte ingenting ihvertfall.

Jeg er jo for tidlig født, og hadde vært utsatt for omsorgssvikt, og var tynn og hadde blitt mye mobba, og hadde ennå ikke fått hår på tissen, osv.

Men om jeg var en 'weakling', det veit jeg ikke.

Det tror jeg ikke nå ihvertfall, som jeg veier rundt 100 kilo, osv.

(Etter å ha trent en del og jobbet som tømmerhogger, (må man vel kalle det), på Løvås Gård, i 2005).

Jeg lo vel litt av Kenneth Sevland, siden han måtte bruke astma-spray da.

Og en dag så så han litt stygt på meg vel, og sa at jeg ligna på en kar fra Svelvik, som var tynn og hadde uklipt hår vel.

Så kanskje Kenneth Sevland fikk noe hat til meg, i Weymouth.

Det er mulig.

Hva vet jeg.

Sevland holdt også med Argentina, og hans favorittspiller var Maradonna.

Vi spleisa på en fotball, var det kanskje.

Og 'Sevvi', (som han ble kalt, av sine kamerater i Svelvik, ihvertfall).

Han skreiv Maradonna, på ballen.

Jeg holdt med England.

Det engelske laget, i Mexico-VM, hadde jo hatt fire Everton-spillere, eller noe, på laget vel.

(Det var vel Gary Lineker, Peter Reid, Gary Stevens og Trevor Steven.

Noe sånt).

Så jeg skrev under, 'is the worlds best handball-player'.

Siden han scorte med hånda mot England da.

Så sånn var det.

Men men.

Da vi tok ferja tilbake til Norge.

Så var det et stykke å gå, fra ferjeterminalen.

Og jeg delte tralle, med ei hyggelig jente, som var på kurset vel.

Og noen jenter på båten, de spurte meg om det, om jeg hadde begynt å ta sleiken den andre veien, eller noe.

(Uten at jeg kan si at jeg hadde det).

Men jeg var kanskje litt sjenert ovenfor jenter da, siden jeg var så seint i puberteten, osv.

Jeg hadde jo også blitt mye mobba, spesielt det siste året, på ungdomsskolen, hvor jeg ble fryst ut i klassen, osv.

Så sånn var det.

Men men.

Noen på Breamar, (noen eldre karer, som ikke hadde vært på språkreise).

De slo hull på en spilleautomat, av typen enarmet banditt med knapper da.

Så jeg begynte å tømme den da.

For da funka den maskinen sånn, at hvis man la på en tier, så kunne man stikke en pappbit, inn i det hullet, også landet mynten oppå pappbiten.

Og man kunne ta ut mynten igjen da.

Men man beholdt de ti 'credit'-ene.

Så man kunne spille gratis da.

De kara trua meg, når jeg så på den spilleautomaten, og sa at jeg måtte gå vekk fra de automatene.

Så jeg bytta til en annen genser, på lugaren, husker jeg.

Og fortsatte å tømme den automaten da.

Men den automaten, den var litt 'sleip'.

Så jeg måtte spille i mange timer, for å få ut 500-600 kroner da.

Så sånn var det.

Men men.

Jeg delte ikke lugar med Kenneth Sevland, på båten, tilbake til Norge, husker jeg.

Men med en annen gutt, som lånte noe hårgele, eller noe, av meg vel.

(Jeg prøvde å bruke sånn hårgele, for det var moderne, på den her tiden.

Jeg hadde vel funnet noe hårgele, nede hos Christell og dem, tror jeg.

Noe sånt).

En gutt, fra Oslo, eller noe vel, som hadde vært i England med familien sin vel.

Han ble med å tømme den automaten da.

Og han vinka vel, fra baksetet av en Mercedes, eller noe, når jeg gikk iland i Oslo.

Han trodde kanskje at jeg var yngre, enn det jeg var, for han kalte noen andre, på min alder, for 'noen ungdommer'.

Men jeg var jo egentlig ungdom jeg og.

Men men.

Dette var jo sommeren jeg fylte 16 år.

Selv om jeg kanskje så litt yngre ut da.

Men jeg syntes ikke det var artig, å gå i diskoteket, for å sjekke damer, når jeg likevel ikke hadde lyst til å gå 'all the way', med de.

Siden jeg var sjenert for at jeg var seint i puberteten og ikke hadde hår på tissen ennå, osv.

Så jeg syntes det var artigere, å tømme en sånn spilleautomat da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg vet ikke hvor Kenneth Sevland blei av, da vi kom tilbake til Norge.

Men vi blei vel kanskje litt lei av hverandre, i Weymouth da.

Så han ble vel henta, av faren sin kanskje.

Hvem vet.

Jeg ringte vannsengbutikken, hvor Jan Snoghøj svarte vel.

Faren min hadde jo henta meg, da jeg kom med flyet, fra Brighton, sommeren før.

Men jeg fikk bare høre, fra Drammen, at jeg måtte 'ta toget'.

Så jeg måtte ta toget hjem da.

Og da måtte jeg spørre ei gammel dame, i Oslo, om hvor Vestbanen var.

For jeg trodde at det var fra Vestbanen, at togene til Drammen gikk fra.

Men før det, så stakk jeg innom en sportsbutikk, på Jernbanetorget, og kjøpte et kikkertsikte, til luftgeværet mitt, husker jeg.

Like før 17. mai, så hadde Arnt, Eirik og Ronald Lund, kontaktet meg, (Ronald spurte meg i klasserommet da), om jeg ønsket å kjøpe luftgeværet deres.

For de visste vel at jeg hadde hatt luftpistol.

Det er mulig.

Og dette var like før 16. mai, som er en stor festdag, for ungdom, i Svelvik.

Og disse gutta trengte penger da.

For faren deres hadde gått konkurs, var det vel som ble sagt, av folk på Bergeråsen, osv.

Jeg måtte møte dem, på Berger-kafeen.

Og Eirik Lund spurte om han også kunne få ei pølse i brød, i betaling, (med rekesalat vel).

Jeg sa det var greit.

men det stod nok ikke så bra til med økonomien i den familien, siden Eirik Lund var så sulten.

Men men.

Også fikk de vel drøye 300 kroner også, i betaling, for det luftgeværet.

Siktet var litt ødelagt, (ble jeg fortalt), men jeg syntes det var greit å sikte med.

Og en av dem, hadde visst også skutt Odd Einar Pettersen, i låret, med det luftgeværet.

(Sa Odd Einar, i klasserommet vårt vel).

Så det var et kjent luftgevær, på Øvre, virka det som.

(Uten at jeg fikk med meg, hvor de Lund-gutta, hadde kjøpt det luftgeværet.

Men Ronald sa en gang, på barneskolen, at de også hadde bodd en stund i Sverige, husker jeg.

Så det var kanskje der de hadde kjøpt det luftgeværet da.

Hvem vet).

Lund-familien hadde vel flytta fra Øvre til Sande, (eller noe), da faren gikk konkurs, (tror jeg det var), en stund før det her vel.

Så sånn var vel det.

Men men.

Jeg hadde jo gått til Kafeen.

Så jeg måtte liksom halvveis gjemme det luftgeværet inni buksa mi da.

Mens jeg gikk tilbake til Bergeråsen.

Siden det var mye trafikk, på den veien jeg gikk på.

Og aldersgrensen for å ha luftgevær var vel 16 år, tror jeg.

Og jeg var jo bare 15 år da.

Så jeg prøvde å skjule luftgeværet litt da, (mens jeg gikk).

(Det er mulit at dette var i mai 1985 og.

Men jeg tror det var mest sannsynlig, i mai 1986.

Siden jeg kjøpte kikkertsikte, til det geværet, noen måneder seinere).

Ulf Havmo og jeg, vi pleide å skyte en del, med det luftgeværet.

'Jeg skøyt en rødtrupe i strupen', husker jeg at jeg skrøyt.

Sånne ting.

Vi gikk inn i skogen, fra ovenfor jordbæråkeren til familien Sand der.

(Inn en vei, hvor faren min kjørte en gang, når det var fartskontroll, borte ved Gamlehjemmet.

Så kjørte faren min tilbake til Strømm Trevare.

Men lensmannen kjørte etter.

Og faren min fikk mangellapp, for noe med lysa, eller dekka, eller noe, vel.

Noe sånt).

Og skøyt fugler da.

Og plutselig så hørte Ulf Havmo og jeg, at det kom noen folk der.

Så jeg gjemte luftgeværet.

Så var det Paul, (kameraten til Petter Grønli), og en annen kar.

'Få se geværet da', sa Paul.

'Ingen går hit uten gevær', sa han.

Så vi måtte finne geværet.

Men han var fornøyd da vel, han prøvde ikke å rappe det, eller noe.

En gang, da jeg gikk fra Bergeråsen til Sand, så hadde han Paul gått samme veien, med en kamerat.

Noen år før det her.

For dem skulle til butikken vel.

Og jeg var jo vant til å gå den veien raskt, for jeg gikk jo den veien hver dag, for å spise middag, hos Ågot, på Sand.

Og da, så nekta han Paul meg, å gå forbi han, husker jeg.

Flere ganger.

Paul var adoptert fra Sør-Korea vel, og gikk i klassen over meg da.

Men jeg veit ikke hvorfor han bølla sånn.

Han visste kanskje ikke at jeg gikk bort til bestemora mi, som bodde på Sand.

Hva vet jeg.

Jeg sladra vel ikke om det her, til faren min, eller noen, tror jeg.

Men jeg nevnte det kanskje for noen kamerater.

Det er mulig.

Men men.

Men når jeg seinere satt på det kikkertsiktet, på det luftgeværet, så fikk jeg litt problemer.

For da måtte jeg liksom lene meg over geværet, med huet, for å se inn i kikkertsiktet, med det venstre øyet.

For jeg var vant til å sikte med det venstre øyet, når jeg sikta, i kornsiktet da, på det luftgeværet.

Så jeg fiksa ikke å skyte, med det luftgeværet, når det var kikkertsikte på det.

For jeg syntes det ble så kronglete å sikte, på 'min' måte.

Og jeg syntes det ble veldig uvant å sikte, med det høyre øyet.

Så det endte med at jeg tok av det kikkertsiktet igjen, av luftgeværet.

For jeg likte bedre å sikte med det kornsiktet, som var på det luftgeværet, fra før, (for å være ærlig).

Jeg syntes jeg traff minst like bra da, for å si det sånn.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Da jeg var i infanteriet, under førstegangstjenesten.

Så lærte vi det, at det var noe som het 'mesterøye'.

Og mitt mesterøye, er nok da det venstre, vil jeg tippe på.

(Hvis jeg skjønte det greiene riktig).

Samtidig med at jeg er høyrehendt.

Så da blir det kronglete, med kikkertsikte da.

For da må man enten vri huet litt unaturlig, (vil jeg si), for å sikte.

Eller så må man, (har jeg fått høre seinere, av onkel Martin kanskje, som har masse rifler og hagler og revolvere, osv), liksom holde børsa med venstrearmen da.

For å liksom få kikkertsikte nære mesterøye da.

(Hvis man har ventre som mesterøye).

Men å holde børsa mot den venstre skulderen.

Det synes jeg høres ut som noe ukomfertabelt, hvis jeg skal være ærlig.

Under Førstegangstjenesten, som rep-soldat, og i HV, så skøyt vi med AG-3 maskingevær da, på enkeltskudd oftest.

Og de hadde også et slags kornsikte, eller hva man skal kalle det igjen.

Det var et sikte man fint kunne sikte med, selv om man hadde venstre som mesterøye og var høyrehendt.

Så det funka greit i militæret.

Jeg fikk skarpskyttermerket i både bronsje og sølv.

Så sånn var det.

Men hvis jeg skal skyte med våpen, som har kikkertsikte, så sliter jeg litt da, fant jeg ut.

Så sånn var det.

På toget, til Drammen, så husker jeg at jeg tenkte med meg selv.

At 'jeg syntes synd på den ungen der, han ligna sånn på Ditlev'.

Men det kan jo også ha vært Ditlev Castellan, som satt på toget der.

Hva vet jeg.

Jeg har jo seinere funnet ut at mora hans bodde på Nesodden så.

Så det er kanskje ikke umulig at han gutten var Ditlev.

Men jeg trodde altså at det var en yngre gutt, som ligna på Ditlev da, husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

I det neste kapitellet, så skal jeg skrive om hvordan det gikk, da jeg begynte på Handel og Kontor, på videregående.

Vi får se om jeg får til å skrive om det ganske snart.

Vi får se om jeg klarer det.

Vi får se.

Kapittel 34: Sande Videregående

Da vi skulle begynne på videregående, så hadde jeg ganske nettopp kommet hjem fra Weymouth, og jeg var fortsatt ganske i 'språkskole'-humør, husker jeg.

Jeg hadde vel ikke snakket med så mange, etter at jeg kom hjem fra England.

Og når noen lærere spurte meg hva jeg het, så svarte jeg 'Eric', med engelsk uttale, (siden de siste jeg hadde prata noe særlig med, vel må ha vært vertsfamilien i Weymouth da, siden jeg bodde alene, i Norge. Men men), noe som Steinar Nielsen og en som het Eier, til etternavn, begynte å bruke som tullenavn på meg vel.

Disse gutta var to sossegutter, må man vel si, og de var fra Tønsberg.

Så de hadde nok ikke så gode karakterer, siden de måtte gå på Sande videregående.

Sande videregående er for Tønsbergfolk et sted oppe i skogen, fikk vi senere høre, av ei kioskdame fra Svelvik, som gikk i klassen min, og som dro ned til Tønsberg, for å prøve å få det til sånn, at Sande Videregående fikk et tredjeår på Handel og Kontor-linja.

(Noe hun klarte å få til.

De begynte med Markedsføring og Regnskap etterhvert, (var det vel).

Men jeg ville gå på Datalinja, så jeg gikk tredjeåret i Drammen.

Så sånn var det.

Men men).

Jeg tulla litt på bussen, med Espen Melheim og noen tidligere klassekamerater vel.

Og noen av de som tok samme bussen, og som skulle på barneskolen i Sande, (eller noe vel).

De snakka om at de hadde fått en ny gutt i klassen.

Så jeg håper ikke at det var meg de snakka om.

(Siden jeg så ganske ung ut vel, for alderen.

Men men).

Bussen kjørte også innom Skafjellåsen, mener jeg å huske.

Noe sånt.

Så bussen kjørte noen kronglete veier da, som den vanligvis ikke pleide å kjøre, når jeg hadde tatt buss til Holmestrand, for å besøke mora mi i Larvik, osv., noen år tidligere.

Men men.

Så sånn var det.

Sande Videregående, lå cirka en kilometer, (må det vel ha vært), inn i skogen, fra riksveien som går mellom Berger og Sande.

(For de som er kjent i Nordre Vestfold).

Man kan se avkjøringa fra E-18.

Det ligger en bensinstasjon og en veikro, langs E-18, ved Sande.

Og ved bensinstasjonen der, så er det også en avkjøring, for Svelvikveien da.

Og hvis man kjører noen hundre meter, langs en slette, fra bensinstasjonen der, på Svelvikveien da.

Så kommer man fram til avkjøringa, som går inn til Sande Videregående da.

(Noe som kanskje ikke er så kjent i Tønsberg.

Men men).

Så sånn er det.

Bare noe jeg tenkte på.

På den første dagen, så holdt rektor, (var det vel), tale, i kantina.

En smilende fyr, fra Svelvik, hadde satt seg ved siden av meg.

Mens han gliste ganske ofte da.

Det var Trond Johansen, fra Svelvik da.

Han skulle gå i samme klasse som meg, på Grunnkurs, Handel og Kontor, fant jeg seinere ut, den samme dagen.

I klassen vår, så gikk det folk fra Sande, Svelvik og Berger da.

(Foruten de to ovenfornevnte sosseguttene fra Tønsberg da, Steinar Nielsen og Pål Eier).

To Sande-jenter, begynte å henge såvidt med Trond Johansen og meg.

Det var Rose Marie Baltersen og Mette Holtet.

Jeg hadde jo vært upopulær, på Svelvik Ungdomsskole, i niende klasse.

Så jeg syntes det var artig, å få noen kjente, på Sande Videregående.

Så jeg klagde ikke akkurat på det.

Selv om Mette Holtet vel gikk med AUF-klistremerke, på ranselen sin.

Og jeg hadde, (ihvertfall på ungdomsskolen), hatt klistremerker fra Libertas, på ranselen min.

(Klistremerker som jeg hadde fått i posten, ved å sende inn en kupong, som jeg så i Aftenposten vel, borte hos Ågot da).

Og på de klistremerkene fra Libertas, så stod det 'Nei til et sosialistisk Norge' og 'Stopp formynderne nå'.

Noe sånt.

Men de klistremerkene hadde jeg vel hatt på ranselen, siden før valget i 1985.

Altså fra jeg var 14-15 år.

Og de hadde kanskje begynt å falle av ranselen igjen, høsten 1986.

Det er mulig.

Hvem vet.

Rose Marie Baltersen, (som var en skjønnhet med lange bein, må man vel si), hu flørta med meg, når vi spilte fotball, på grusbanen, ved Sande Videregående, i gymmen en gang, husker jeg.

Hu prøvde ikke å ta ballen, men bare stelte seg foran meg, sånn at hu datt i bakken da, når vi spilte.

Jeg mener at hu må ha gjort det med vilje.

Og at hu gikk etter kroppskontakt med meg og ikke etter ballen.

Så at dette var noe slags flørting, fra henne, vil jeg si.

Men jeg hadde ikke fått hår på tissen enda, det første året på videregående.

Noe jeg var rimelig flau over.

Så jeg dusja faktisk ikke, etter gymmen, det første året, på videregående.

For jeg var så flau over det, at jeg ikke hadde fått hår på tissen enda.

(Noe vel alle de andre guttene i klassen hadde fått, vil jeg tippe på).

Og det hørte jeg også at noen av jentene i klassen osv., prata om bak ryggen min, at jeg ikke dusja etter gymmen.

(Jeg og en til vel).

Men jeg tok ikke den baksnakkinga så nøye.

For så flau var jeg over det, at jeg ikke hadde fått hår på tissen ennå.

Så jeg syntes det var bedre å få litt baksnakking mot meg, fordi at jeg ikke dusja.

Så sånn var det.

Jeg sa vel det, at jeg dusjer når jeg kommer hjem, eller noe, tror jeg.

Så sånn var det.

Men men.

Søren Larsen, gikk også i den klassen.

Han var en sørlending, som faren til, hadde blitt direktør, på papirfabrikken, i Selvik.

En annen som gikk i den klassen, det var Jan-Tore vel, fra Svelvik.

Han hadde spilt fotball, for Svelvik, tror jeg.

Jeg husker ihvertfall en kamp, fra da jeg gikk på ungdomsskolen.

vi møtte Svelvik på bortebane.

Jeg sparka etter ballen, og da lot Snorre Skaug, (som også gikk i den Handel og Kontor-klassen), som om at jeg hadde sparka han i trynet.

Han liksom bøyde hue, for å nikke ballen da.

Når han så at jeg sparka ballen.

Så Skaug dreiv med skuespill, mener jeg.

For mora mi sendte meg jo på turn, da jeg bodde i Larvik, et par ganger.

Men jeg var for støl, til å drive med turn, må man vel si.

Så at jeg skulle ha klart å sparke Snorre Skaug i hue, det er lite sannsynlig, mener jeg.

Så det må ha vært skuespill fra Skaug, mener jeg, at han gjorde seg lavere enn det han var.

Også tok han seg til ansiktet da.

Og dommeren dømte gult kort til meg.

Så sånn var det.

Men men.

Og det var det eneste gule kortet jeg fikk forresten, mens jeg spilte fotball.

Og jeg spilte mellom 50 og 100 kamper, for Berger, (som jeg har skrevet om tidligere).

Så det var ikke sånn at jeg var kjent for å spille ufint, for å si det sånn.

Men men.

Og da, så hadde Jan-Tore blått øye, på ungdomsskolen, mandagen etter vel.

Og noen i klassen sa at det var han jeg sparka.

Men foten min var ikke borti han Svelvik-spilleren, husker jeg.

Så det må ha vært noe tøys, fra Svelvik-folka, mener jeg.

Så sånn var nok det.

Enten det, eller så hadde Jan-Tore blitt banka opp av faren sin, eller noe.

Så sånn var nok det.

Men men.

Han Jan-Tore han var litt sånn som jeg var på ungdomsskolen ihvertfall.

At han kunne ha uklippet hår, osv.

Mora jobba med å vaske gulv, for noen matbutikker, ut mot Krokstadelva vel.

Og dem stjal kassetter, på jobben, husker jeg.

Så jeg husker at jeg året etter, bestilte og seinere kjøpte Michael Jackson - 'Bad', av Jan-Tore, for 30-40 kroner, eller noe.

Så sånn var det.

(For faren min var fan av Michael Jackson da.

Og jeg hadde flere kassetter med musikkvideoer, og syntes noen år før, at den 'Billie Jean', var en kul musikkvideo da).

Og det er mulig jeg kjøpte fler kassetter av Jan-Tore og.

Det er mulig.

Men men.

Så jeg var også litt i en gjeng, med Jan-Tore og Søren Larsen.

Vi spilte alle tre bordtennis.

Og da vi fikk høre det, at Søren Larsen og dem hadde bordtennisbord, i direktørboligen, som dem bodde i, i Selvik.

Så fikk vi lyst til å dra dit, for å spille da.

Så vi satt på med Søren Larsen, (som var et par år eldre enn oss andre, og hadde lappen og bil allerede), til Selvik, etter skolen, en dag da.

Vi spilte bordtennis, hos Larsen.

Jeg møtte vel ikke foreldra, tror jeg.

Men jeg husker at de hadde en vinkjeller der, blant annet.

Så det huset deres var nesten herskapelig, må man vel si.

Det er en stor, hvit trevilla, som ligger på andre siden av riksveien, av papirfabrikken, i Selvik da.

(Selvik ligger mellom Sande og Berger, men nærmest Sande).

Vi dro også inn og besøkte Jan-Tore og dem, i Svelvik.

(Søren Larsen kjørte da).

De hadde en gal bikkje, som hoppa opp, mot strupen min, og klappet igjen tennene, like under strupen min, husker jeg.

Så den var helt gal, den bikkja der, vil jeg si.

Mora til Jan-Tore spurte meg om 'så du det', eller noe.

Og det gjorde jeg da.

Mora til Jan-Tore spurte også om det var Søren Larsen som var så flink på skolen.

Men det var meg, sa Jan-Tore da.

(For jeg var vel best i klassen omtrent.

Noe sånt).

Søren Larsen hadde en tilbakegredd hår.

Han sa til meg, at jeg ikke hadde noen frisyre.

Og han fortalte meg det, at det fantes steder, hvor man kunne få tips, om hvilken frisyre som passet

for en, osv.

Men jeg svarte ingenting.

Jeg syntes det var litt flaut, å prate om frisyrer, osv.

Men men.

Men mange ganger seinere, så har jeg tenkt på det, at det var bra å fått et sånt tips, om hvilken frisyre, som passer for meg.

For frisører, de er ikke så lette å få råd av alltid, synes jeg.

De spørr jo alltid hvordan en vil ha håret klippet.

Det er vel sjelden at de spørr om man vil ha tips for hvordan frisyre man burde ha.

Selv om ei frisørdame, i Drammen, på Bragernes, ved Gågata der, en gang sa til meg, at det var så moderne å ha pigg-frisyre.

Så da lot jeg meg overtale, til å ha sånn pigg-frisyre da.

Og da hadde jeg det i en del år etterpå.

Fram til 1991, eller noe vel.

Noe sånt.

(Dette var vel i 1988, eller noe vel.

Så sånn var det.

Men men).

En gang, i en regnskap-time.

Så hadde jeg ikke gjort lekser.

(For jeg var jo fra Berger, hvor man helst ikke skulle gjøre lekser vel.

Men men).

Men da venta jeg til frøken hadde sjekka, at Jan Tore hadde gjort leksene sine.

Så gikk jeg bort til Jan-Tore, og spurte om jeg fikk låne regnskapsboka hans.

(En ganske stor bok, med kolonner for debit og kredit da.

Noe sånt).

Jan-Tore ble litt sur, og ville ikke låne meg boka.

Men jeg sa, (som mora mi pleide å si), at da 'skylder jeg deg en tjeneste'.

Og når hu lærerinna kom fram til meg.

Så hadde jeg boka til Jan-Tore foran meg da.

Og lærerinna snakka om kolonnene da.

Som Jan-Tore hadde ført med blyant da.

Og ikke med penn, som jeg pleide å gjøre vel.

Jan-Tore hadde skrevet med gammeldags blyant da.

Jeg pleide kanskje ikke å skrive med penn, men med sånn fyllblyant kanskje.

Noe sånt.

Men men.

Men det fantes også penner med blekk som kunne viskes bort, husker jeg.

Så det er mulig at jeg brukte en sånn penn.

Det husker jeg ikke helt nå.

Men men.

Så sånn var det.

En gang, noen år seinere, så møtte jeg Jan-Tore og dem, på en russekro, i Hokksund, eller noe.

Da ble Jan-Tore litt mobba, (av en annen Svelvik-kar vel), siden han hadde kjørt av veien, med russebilen, en gang de hadde vært på russekro, i Oslo, var det vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Steinar Nielsen og Pål Eier de spraya en gang ut nesten en hel Lagerfeldt-deo, i garderoben, etter gymmen.

Lagerfeldt var en veldig dyr deo, (prata noen andre folk i klassen om, etter det her vel), som kosta cirka 200 kroner, har jeg funnet ut seinere.

Og da jeg var student, i Oslo, så kjøpte jeg Lagerfeldt-deo selv, noen ganger, husker jeg.

Og da ble damene nesten rusa, husker jeg, hvis man danset gammeldags dans med dem, på dansegulvene, på diskotekene.

(Hvis det ikke var gammel svette fra meg dem reagerte på da.

Hvem vet).

Så jeg pleide ofte å danse mange danser, på diskotekene i Oslo, mens jeg var student der, husker jeg.

Det er mulig at det var takket være Lagerfeldt-deoen.

Hvem vet.

Men men.

Trond Johansen pleide å dra meg rundt, forskjellige steder, i friminuttene.

vi var en del i treningsstudioet, i Sandehallen.

Der solgte de energisjokolade, til ti kroner, husker jeg.

Jeg hadde ofte penger, og selv om ti kroner, var mye, på den tiden, (når jeg tenker på det nå).

Så hendte det at jeg kjøpte sånn sjokolade.

For det var ikke ofte at jeg smurte matpakke, mens jeg gikk på Sande Videregående, siden jeg var så lei av sånne tørre brødskiver med svett ost, osv.

Men men.

Eivind, fra Svelvik, (som Cecilie Hyde seinere rota med vel).

Han kom inn der, og skulle kjøpe en sånn sjokolade, eller noe da.

Mens Trond Johansen og jeg var der.

'Du trenger vel ikke blåse deg opp så mye for det vel', svarte han fra treningstudioet.

Så det var kanskje litt artig da.

Jeg fikk tyn, fra en bodybuilder, som hang mye der, fordi jeg ikke trente.

Jeg kom til å bli tynn og med mage, som 40-åring, mente han.

(Noe sånt).

'Nei', sa jeg.

Så jeg får prøve å slanke meg litt nå kanskje.

Vi får se.

Han samme bodybuilderen, ville også at jeg skulle holde hjelpe han, med å stå bak han, mens han løfta noen vekter, i benkpress, en gang.

Men det gadd jeg ikke.

Jeg turte ikke faktisk.

Jeg var så pinglete, så jeg var redd for at jeg skulle gjøre noe gæernt og miste de vektene oppå han, eller noe, da.

Så sånn var det.

Men men.

Båten til Haldis, den ble jo ødelagt, i en kraftig høststorm, som var høsten 1986 vel.

Den stormen var så kraftig, at ved innkjøringa til Sande videregående, så lå det en stor seilbåt, langt oppe på land.

Og båten til Haldis hadde blitt knust visstnok da, under den stormen.

Og jeg fikk skylda, av faren min, siden jeg sist hadde brukt båten vel.

Han mente at jeg ikke hadde knyti tauet til båten godt nok.

Men jeg var jo bare en spinkel 16-åring, som ikke var så innmari sterk da.

Jeg hadde knyti ordentlig knute ihvertfall.

Det vil si 'halvstikk', som faren min lærte meg vel.

Men den stormen var veldig kraftig.

Og da jeg bodde i Liverpool, så søkte jeg i Aftenposten sitt Tekstarkiv.

Og da, så så jeg det, at den stormen, den var etter at sommersesongen egentlig var ferdig.

Så jeg kunne ha argumentert med det, at faren min skulle ha tatt opp båten, fant jeg ut.

Men det tenkte jeg ikke på da.

Og dette er jo 25 år siden nå, så jeg bare skriver om hva som skjedde da.

Den siste gangen, som jeg kjørte, med båten til Haldis.

Så var det allerede høst.

Men jeg likte å kjøre båt på fjorden.

For det var som noe som ga meg sjelefred da.

Det er liksom en fin naturopplevelse, osv.

Så sånn er det.

Så jeg var kanskje litt nedfor en dag da.

Og kjørte ut en tur med båten.

Selv om det var litt seint på høsten.

Og da jeg skulle tilbake, til Berger.

Så var det begynt å blåse opp.

Så Kai Andersen, adoptivfaren til Øystein Andersen, (som eide brygga som Haldis bryggeplass på vel).

Og en gammel gubbe, (må jeg vel kalle han).

De stod på brygga, når jeg kom inn med båten.

Noe som gjorde meg litt distrahert.

For det var såpass uvær, at jeg måtte ta av meg buksa, og vasse inn med båten.

For bølgene gjorde at det var vanskelig, å kjøre båten helt fram til brygga.

Så jeg måtte gå der i underbuksa, mens faren til Øystein Andersen og han gubben stod på brygga, og glante på meg da.

For jeg klarte meg fint selv.

Og ble litt irrritert, siden de mannfolka stod der da.

(De stod liksom ved bryggeplassen til Haldis da.

Så det var klart for meg, at det var på grunn av at jeg var ute med båten, at de var der.

Og de skulle vel også hjelpe meg, med å bære iland noe greier kanskje.

Noe sånt).

Så da ble jeg kanskje litt paff da, av at de folka stod og stirra på meg, på brygga.

Og var litt flau, siden jeg gikk der, i bare underbuksa, mens jeg vassa med båten.

Så jeg var kanskje litt kald og irritert da, når jeg fortøyde båten.

Og siden jeg var kald, (siden jeg hadde vassa i det ganske kalde vannet, for det var jo høst, og ikke sommer), så hadde jeg kanskje litt mindre krefter, i kroppen da.

Sånn at den knuten, ikke ble så sterk.

Og at det kan ha vært derfor, at båten til Haldis, ble ødelagt i den høststormen.

Det er mulig.

Men men.

Ihvertfall så så vel faren til Øystein, at jeg hadde peiling, på å kjøre båt.

Siden jeg klarte å kjøre båten til Haldis, fram til riktig bryggeplass ihvertfall, selv om det var store bølger.

Uten å krasje i de andre båtene eller kjøre på grunn, eller noe.

Så sommeren etter, sommeren 1987, så fikk jeg lov, til å kjøre båten til Øystein og dem.

Når Øystein var med da.

Eller man kan kanskje si at jeg var sjafør for Øystein da.

Noe sånt.

For Øystein hadde ikke lært å kjøre båt da.

Dette var nok sommeren 1987, altså sommeren etter at jeg var i Weymouth.

Øystein og jeg, vi pleide å kjøre den båten.

(Som hadde vindskjerm og en del større motor, enn båten til Haldis).

Vi pleide å kjøre til en ganske ny marina, ved Holmsbu.

Der pleide Øystein å kjøpe løvbiff, men jeg kjøpte vanligvis burger da.

Kjetil Holshagen, han hadde da flytta til nettopp Sande.

Med mora og stefaren sin da.

De bodde i Lønnveien, på et byggefelt, må man vel kalle det, ikke langt fra Sande Videregående da.

Så jeg savna litt det, at vi var en gjeng da.

Så en gang, så fikk jeg med Øystein, på å dra å hente Kjetil Holshagen, i Sande.

Jeg ba han gå ned til ved Selvik der.

Og så kjørte vi med båten til Øystein og dem, til Sande da.

Men det var lenger enn jeg hadde trodd.

Så det tok jo en time eller to, å kjøre dit vel.

Ved Bjerkøya, så visste jeg ikke hvordan jeg skulle kjøre.

Men det viste seg å være en undergang, under brua, ut til Bjerkøya.

Så vi kunne kjøre under der da.

Så sånn var det.

Og tilslutt så kom vi fram til Selvik da.

Og da stod Kjetil Holshagen der.

Men han var sur, siden han måtte vente så lenge da.

Så det var ikke så lett, å ha dra med en fra Sande, ut med en båt, som lå ved en brygge, på Bergeråsen, fant vi ut.

Men men.

Vi kjørte vel også inn til Svelvik, med den båten, mener jeg.

For å spille spill, på Svelvik-kroa.

Og Geir Arne Jørgensen, Ditlev Castellan og Lille-Oddis, (tror jeg det var).

De maste også på Øystein, for de ville til Holmestrand.

For det var båtfestival der.

Så jeg måtte kjøre dem dit da, for Øystein da.

Og da måtte Ditlev og dem vise meg retningen dit, for jeg var ikke vant til å kjøre til Holmestrand med båt, for å si det sånn.

Men men, det gikk greit.

Jeg husker at jeg trava litt rundt der, i Holmestrand, under båtfestivalen der da.

Før Øystein og jeg dro tilbake til Sand da.

(Hvordan Ditlev og dem kom seg tilbake.

Det veit jeg ikke.

Men avtalen var bare at vi skulle kjøre dem til Holmestrand, sånn som jeg husker det.

Men men.

Dette må vel også ha vært sommeren 1987, vil jeg tippe på.

Men men).

En gang, som Øystein og jeg, var på marinaen der.

(Den nye ved Holmsbu).

Så kjente jeg igjen en kar, fra treningsstudiet, i Sande.

(En som jobbet der, eller hang der vel).

Og han var helt gæern og ropte og skreik, når han gikk inn i butikken der, på den marinaen, i Holmsbu.

Og det tok jeg også opp med dem, andre året vel, på Sande Videregående.

At jeg hadde sett at dem oppførte seg som noen gæerninger i Holmsbu.

Dem var kanskje dopa, eller noe.

Hva vet jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Trond Johansen dro også med meg ned, til Mekken-gutta, noen ganger.

Noen av dem syntes at jeg var litt kul.

(En med langt hår i nakken, fra Svelvik vel).

For jeg hadde for vane, å drikke mye, på 16. mai.

Folka i klassen min, sa til meg det, at det var stor fest i Svelvik, for ungdommer, natt til 17. mai.

Så i åttende klasse, (var det vel).

Så lagde jeg vin, i den ene boden, i Leirfaret 4B der.

For faren min hadde flere vinsett, som hadde liggi ubrukt, i et par år da.

Og han hadde også vinballong.

Så jeg prøvde å sette vin da.

Og den vinen, den ble så sterk.

Så den fortsatte å gjære nede i magen, husker jeg at jeg sa.

En som het Halvor, (i klassen under meg), ville kjøpe vin av meg, husker jeg.

Og jeg viste den vinballongen, til Espen Melheim osv.

Så det var Espen Melheim, som fortalte meg det, at han Halvor ville kjøpe vin da.

Noe sånt.

Og da sa Kenneth Sevland vel, til meg, der jeg gikk rundt med to gamle brusflasker, med vin på.

At lensmannen kommer, så jeg måtte enten drikke opp vinen, eller hive den.

(Så jeg kjente kanskje Kenneth Sevland i åttende klasse og.

Gjennom et valgfag kanskje.

Det er mulig.

Hvis ikke det her var 16. mai i niende klasse da.

Det er mulig).

Så jeg drakk opp resten av vinen da.

(Eller ihvertfall en flaske).

Også ble jeg så full, at jeg måtte sette meg ned.

Og Erland Borgen, i klassen min, og søstera mi Pia, fulgte med på meg, husker jeg.

Og Pia dro meg med i en taxi, tilbake til Berger, husker jeg.

Men men.

Men et annet år, så ble jeg med, og festa, oppe ved Ebbestad, eller noe.

Noen ungdommer, (flere med langt hår i nakken), brente bål og grilla og sånn der vel.

Jeg var så vant med å robbe garasjen til Haldis.

Så jeg robba en Svelvik-garasje, mens jeg var der.

(Det var noen som fortalte meg det da, at det var en garasje der).

Og det var en fryser, i den garasjen da.

Så jeg husker det, at jeg gikk rundt med en svær frossenfisk der, osv., som jeg hadde funnet i den garasjen da.

I fylla da.

Så noen av mekkengutta, fra Svelvik, de kjente meg igjen, fra en fyllekule, på en 16. mai da.

Så det syntes kanskje at jeg var litt morsom.

Men på Sande Videregående, så var jeg liksom den flinkeste i klassen, osv.

Så jeg hadde to image, som kanskje kræsja litt, akkurat der.

En som den flinkeste i klassen kanskje og en som fest-gærning kanskje da.

Noe sånt.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Trond Johansen maste også på meg om det, at jeg burde ha langt hår i nakken, husker jeg.

Men det gadd jeg ikke.

Det syntes jeg så litt harry ut vel.

Noe sånt.

Jeg så liksom på meg selv, som nesten en forretningsmann-type da, på Handel og Kontor.

Og jeg gikk med faren min sine sommerskjorter mye, det første året, på Sande Videregående, husker jeg.

(I mangel av andre klær egentlig).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

En gang, så var det junior-EM, i håndball, for herrer, i Sandehallen, mens vi gikk i første klasse der.

Jeg var vant til å se mye sport på TV.

(Og vi hadde jo svensk TV også, på Bergeråsen).

Så jeg fikk med Trond Johansen, på å kule'n litt, (som vi vel sa).

Og se litt på håndball.

Men da fikk vi kjeft, av læreren, når vi kom for seint til timen.

Det var vel en kamp som Sverige spilte, eller noe, tror jeg.

Så de syntes kanskje at det var litt kjedelig, å ikke ha noen tilskuere.

Hvem vet.

Så Trond Johansen og jeg, vi skulka litt, og var litt håndball-tilskuere da.

I begynnelsen av en håndballkamp da.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på).

I begynnelsen av skoleåret, så hadde vi en engelskprøve som gikk på staving, husker jeg.

I engelsk, så hadde vi en lærer, som het Steiro, husker jeg.

Han var fra Vestlandet vel, og han gikk så godt som alltid vel, i en grønn og blå-mønstret strikkegenser.

Så sånn var det.

Men men.

Han sa til meg at 'du var faktisk best du', eller noe sånt.

På den prøven da.

Men det skulle jo nesten bare mangle, tenkte jeg, siden jeg hadde vært så mye i England, (må jeg vel si, jeg hadde jo vært på to språkreiseturer allerede da).

Så jeg ble litt fornærmet, siden Steiro sa 'faktisk'.

Det var som at han var nedlatende ovenfor meg, syntes jeg.

Så etter det så likte jeg ikke Steiro noe særlig.

Han gikk alltid i samme genser.

Og en gang så fortalte han oss, at grunnen til at han kom for sent inn i timen, var at han hadde snakket med en tidligere elev.

Da spurte jeg han om det var greit hvis vi elevene også brukte en lignende unnskyldning, hvis vi kom for sent.

Men da svarte ikke Steiro.

Men men.

For jeg lurte på det da, om hva som var gyldig grunn til fravær osv.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

I kontorlære, så hadde vi ei litt lubben dame, med mørkt krøllete hår, fra Sande vel.

Hu sa det, etter en prøve, at ingen fikk '5'.

Men så hadde jeg fått '5'.

Og så sa ei jente i klassen, (muligens Marianne aka. Tåka, fra Svelvik).

At 'Han fikk jo 5'.

(Om meg da).

Og da svarte ikke hu lærerinna.

Så det var som at hu lærerinna i Kontorlære var nedlatende mot meg og, syntes jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg pleide å gå litt rundt i klasserommet, i friminuttene.

Så hu Gro-Marit, fra Svelvik, (som Petter og Christian og jeg, møtte på sykkel, i Svelvik en gang, da vi skulle kopiere Vitseposten, på Adax).

(Faren til Trond Johansen jobba også på Adax, forresten).

Hu begynte å kalle meg for 'Nysgjerrig Nils'.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Hu Gro-Marit, hu sa også til meg, på skolebussen, en gang, (var det vel), at 'Svelvik er Norges nordligste sørlandsby, veit du'.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Uten at jeg skjønte hvorfor hu nevnte det siste der.

Men men.

Så sånn var det.

Vi hadde forskjellige klasserom, i en del forskjellige timer.

Så en gang, så gikk jeg rundt, utenfor et klasserom, i Sandehallen, som vi brukte i noen Regnskap og Matte-timer vel.

Noe sånt.

Og da sa Rose Marie Baltersen, til noen andre jenter i klassen.

Mens jeg hørte det.

At ei venninne av henne, hu var sånn, at hu hadde sagt det, at 'typen min og jeg, vi knuller ikke, vi elsker vi'.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg måtte liksom markere at jeg var fra Berger, hvor vi ikke syntes at skole var så artig da.

Så da jeg fikk høre om et triks, som gikk på å sette kateteret helt på kanten, av et lite platå, som fantes, i et av de fire klasserommene vi brukte vel.

I regnskap, (før vi fikk vikar vel. Eller hvordan det var).

Så satt jeg stadig kateteret på kanten, av det platået da, før timen begynte.

Og hver gang som hu regnskapslærerinna, i begynnelsen av 20-årene vel, (med kort, rød sveis vel. Eller noe).

Hver gang som hu hadde time, i noen uker, så falt kateteret ned da.

Midt i timen vanligvis.

Men etter noen uker, så sa Linda Moen, (som også gikk i den klassen), det, at om jeg kunne slutte å gjøre det, for det bråkte så fælt, sa Linda Moen, når kateteret falt ned.

Så da slutta jeg å gjøre det.

Noe som var ganske barnslig og vel.

Men det var litt kjedelig, på den skolen.

Den var nesten midt i ingensteder.

Og det var ikke engang en kiosk der.

Kun en brusautomat og en varmdrikk-automat i kantina.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hu lærerinna ble klasseforstanderen vår, i andre klasse, forresten.

På økonomilinja.

Men jeg husker ikke hva hu heter nå.

Og jeg veit ikke om hu fant ut, at det var meg, som tulla så fælt med henne.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Kjetil Holshagen hadde en walkman, med opptaksfunksjon, blant annet, som han hadde kjøpt, på Elkjøp, i Drammen.

Jeg klarte å rappe en sånn, en gang, var det vel.

Og jeg ga min gamle walkman, fra Brighton, til søstera mi, i julegave, et år da.

Selv om hu da ble sur, for dette var vel julen 1986 da.

Og den walkmanen fra Brighton, den hadde et par skjønnhetsfeil vel.

Dekselet var litt knust, og sånn, var det vel.

Men den var rød, (for de var utsolgt for svarte, på Dixons), og jeg ga også Pia de walkman-høytalerene, som hadde fulgt med.

Men Pia ble sur da, sånn som jeg husker det.

Enda jeg syntes det var en grei julegave, for en søster, som var mer som en kusine, eller noe, kanskje, siden hun bodde hos Haldis.

Jeg visste ikke at Pia hadde blitt så bortskjemt, at hun ikke ble glad for en walkman.

Det var jo ikke vanlig, å ha walkman-høytalere, på den tida.

Og jeg kunne jo ikke kjøpe en gave, til mange hundre kroner heller.

(Jeg var jo ikke faren hennes heller, jeg var jo broren hennes, og knapt nok det, siden vi ikke bodde i samme hus.

Men men).

Pia hadde jo fått min gamle sykkel, da vi bodde i Larvik, og tålt det.

Men å få min gamle walkman, på Berger, det tålte hun visst ikke.

Jeg kjøpte også noen nye walkman-høytalere, som hadde forsterker, et eller annet sted.

Til min nye walkman da.

Og jeg tok med den walkman-en på skolen, noen ganger.

Og tok opp kaoset, som var, i matte-timene.

En gang, så løp han mattelæreren, (en kar litt oppi åra, som hadde gått konkurs sa han, flere ganger vel, og som hadde begynt som lærer, etter dette).

Han løp etter Gro-Marit, i mattetimen, husker jeg.

Og det syntes jeg at var en uverdig oppførsel, fra en lærer.

Så sånn var det.

Og alle i klassen klagde på han.

(Kanskje med unntak av Snorre Skaug vel).

Omtrent alle, ihvertfall.

Og rektor dukka opp i en time, i klasserommet, som var i Sandehallen der, og kjefta på oss, fordi vi ikke ville høre på læreren da.

Så jeg tok opp det som skjedde i timen, på den walkman-en da, som hadde opptaksfunksjon.

Og det likte ikke læreren, så han kasta meg ut av timen.

Det var kjempemange som ble kasta ut.

For det var fullstendig kaos, i de timene til han læreren.

Så nesten halve klassen ble kasta ut, vil jeg si.

Så sånn var det.

Jeg ble sur, siden jeg ble kasta ut.

Jeg mente at det ikke var noe galt, å ta opp hva som skjedde i klasserommet, på walkman.

Så jeg satt på den walkman-en, på full guffe, utafor døra, i Sandehallen der da.

For jeg hadde jo også de høytalerne med meg på skolen.

Og de nye walkman-høytalerne mine, (noen svarte), de hadde innebygd forsterker da.

Og jeg hadde jo batterilader, så jeg hadde strøm på de og, for å si det sånn.

Og så kunne nok de inne i klasserommet, høre hvordan de hørtes ut da.

En gjeng med gærninger nesten.

Så sånn var det.

Men men.

Bare ooe jeg tenkte på.

Men så ble jeg sendt til rektor, for det her.

Rektor Sigmund Stige, var en eldre mann, som var litt forgubbet kanskje.

Jeg husker at damene som jobbet på forværelset hans, de pleide å latterliggjøre han, husker jeg.

Det var lov å drikke brus på skolen.

Og jeg hadde aldri blitt sendt til rektor før, på noen av skolene jeg hadde gått på.

Så jeg tok med en flaske cola, når jeg skulle til rektor.

Det likte ikke rektor.

Og jeg prøvde vel også å tulle litt, og prøvde å forklare hva en walkman var da.

Jeg prøvde å bortforklare hva jeg hadde gjort litt da, for å være ærlig.

Men rektor ble bare sur, og ville ikke høre på meg, og satt ned ordenskarakteren min, det året da.

Så sånn var det.

Så spurte hu kioskdama, (tror jeg hu egentlig var, fra en kiosk ikke langt unna fergeleiet vel).

(Ei som var i begynnelsen av 20-åra vel.

Og som kjørte bil til skolen osv., vel, hvis jeg husker riktig).

Om hu kunne få låne den kassetten av meg, for dem skulle prøve å få mattelæreren sparka da, og trodde at den kassetten kunne hjelpe til å få det ordnet.

Så jeg lot hu få låne den kassetten da, og fikk vel aldri den igjen, tror jeg.

Men men.

Men så fikk alle i klassen omtrent, dårlig karakter, det vil si '2', på en prøve.

Jeg selv fikk en '6'-er vel, men jeg hadde fått '2' på den forrige prøven, som jeg ikke hadde fått lest noe særlig på vel.

Noe sånt.

Men læreren fikk sparken da.

Og rektor dukket igjen opp i klassen, og unnskyldte seg, for problemene med den dårlige

mattelæreren da.

Og vi fikk en lav kar, med krøllete hår, (som hadde vært hjelpelærer vel), som ny mattelærer, ut året.

Han nye mattelæreren, sa at alle fikk strøket den siste prøven.

Jeg spurte da, (siden jeg hadde fått en 6-er), om jeg istedet kunne få strøket prøven før der igjen.

(Hvor jeg fikk en 2-er).

Og det var greit, sa han nye læreren.

Så det var kanskje litt useriøst, det som foregikk, på Sande Videregående, rundt dette med at han mattelæreren ble sparket.

Var det en sammensvergelse fra 'sørlands-jentene' fra Svelvik, som ville ha han mattelæreren sparket, siden han ikke var kristen, eller noe, tenker jeg nå.

Men men.

Hvem vet.

Gro-Marit sa jo til meg, på den her tiden, at 'Svelvik er Norges nordligste sørlandsby, vet du'.

Så det var noe spesielt ihvertfall, med de Svelvikjentene, vil jeg si.

For dette sa Gro-Marit til meg utenfor sammenhengen, sånn som jeg husker det.

Men men.

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Og min nedsatte ordenskarakter, den ble stående, selv om han mattelæreren ble sparket da.

Så sånn var det.

Så da burde kanskje den nedsettelsen ha blitt strøket og, siden den siste matteprøven ble strøket.

Men men.

Men jeg orka ikke å ta opp dette.

Jeg likte ikke han rektoren, som jeg syntes at var litt stiv og unaturlig, i formen.

Så det var ikke sånn at jeg gikk på kontoret hans, og spurte han, om jeg kunne få strøket den nedsettelsen.

Det var bare mattelæreren som jeg spurte om å få strøket en annen prøve av, enn den som de andre fikk strøket da.

Så sånn var det.

Men men.

Så jeg fikk en '6'-er på vitnemålet, i matte, det året, enda vi hadde hatt mye krøll med mattelæreren da, og vi fikk ny lærer, på slutten av skoleåret da.

Men det var egentlig litt flaks, siden jeg også hadde en '2'-er da.

Men den '2'-eren, den fikk jeg strøket da.

Hvis ikke så hadde jeg vel fått en '5'-er, i matte, vil jeg vel tippe på, det året.

Jeg fikk jo tre '6'-ere og resten '4'-ere, på vitnemålet.

Så jeg behøvde ikke de tre '6'-erne, (som jeg syntes at alle av var litt snille vel, det var vel egentlig snakk om sterke femmere, vil jeg vel si).

Jeg kunne kommet inn på hvilken linje jeg ville, på andre året, uten de sekserne også.

De fleste av '4'-erne var vel sterke, mener jeg å huske.

Så det var kanskje noen lærere, som tullet litt med meg, på et karakter-møte, eller noe.

(Som jeg mener at lærerne hadde).

Siden jeg fikk tre '6'-ere, og det liksom er 'number of the beast da', med 666 osv.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Trond Johansen, han ville gjerne besøke meg, på Bergeråsen.

Prata han om, i en time.

Og da ble Søren Larsen interessert, husker jeg.

Og spurte om vi hadde jenter der, eller noe.

Han sa det, at en gang så hadde han kastet sand inn i fitta, på ei naken jente, som han hadde sett på en strand da.

Så sånn var det.

Men men.

Trond Johansen, han dro ut til Bergeråsen, sammen med Kenneth Sevland, på begynnelsen av det skoleåret vel.

Og da hadde faren min sperret telefonen, i Leirfaret 4B, fordi han mente at jeg ringte for mye til kontakttelefonen, osv., da.

Men men.

Så jeg visste ikke helt når de her Svelvik-folka skulle dukke opp, hos meg.

Så da de traska ned Havnehagen, så var jeg på besøk hos Kjetil Holshagen.

Og Øystein Andersen var også der, husker jeg.

De to gutta fikk seg Amiga-datamaskiner etterhvert.

Og da var de litt 'døve' mot meg, husker jeg, som kun hadde Commodore 128 da.

Så jeg var ikke så populær, da jeg satt nede hos Kjetil Holshagen den gangen, husker jeg.

Så når jeg så ut av vinduet, fra rommet, til Kjetil Holshagen, at Trond Johansen og Kenneth Sevland gikk forbi.

(For å besøke meg da, som de ikke visste hvor bodde.

De var på vei ned mot Haldis sitt hus de.

Så de hadde ikke gått opp mot Leirfaret vel).

Så var det ikke sånn, at jeg tok med Trond Johansen og Kenneth Sevland, inn til Kjetil Holshagen og dem.

Nei, det var vel sånn, at jeg tok dem med opp til meg, i Leirfaret, mener jeg.

Så Kjetil Holshagen og jeg, vi var ikke så gode kamerater.

Og Øystein Andersen, han ble vel igjen nede hos Kjetil Holshagen, mener jeg, når de Svelvik-gutta dukka opp, på Bergeråsen.

Så han var kanskje best kamerat med Kjetil Holshagen, vil jeg si.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Trond Johansen ville så drikke hos meg.

Og han var en sånn morsom 'filur' da, må man vel si.

Selv om Vidar, (fra Nesbygda), i klassen vår vel sa at vi var for forskjellige, etterhvert, til at vi burde være kamerater.

Så sånn var det.

Men men.

Men jeg gikk pliktskyldigst ned til huset til Haldis og dem da.

En dag jeg skulka skolen vel.

Og tømte litt alkohol, fra flere flasker, over på en flaske jeg hadde med meg da.

Men det gikk ikke an å drikke det, sa Trond Johansen, når vi liksom skulle ha fest da.

For jeg hadde ikke så god greie på alkohol.

Så jeg hadde blanda noe likør i det og.

Og da skilte den likøren seg, og fløyt liksom rundt, som en smørje, i spriten, på den flaska da.

Så sånn var det.

Men men.

En annen gang, som Trond Johansen var der, i Leirfaret 4B.

Så hadde han med et pornoblad, som han ville se i, sammen med meg, av en eller annen grunn.

Og det var vel et tysk pornoblad, eller noe.

Med to søsken, som hadde sex vel.

Men jeg likte ikke å se på sæd osv., i det pornobladet, så jeg bare sa 'æsj' da.

Men nå, så tenker jeg det, at Trond Johansen, han prøvde å finne ut om jeg var 'pervo', eller noe sånt kanskje.

At han liksom ikke skulle være kamerat, men bare kødda da.

Noe sånt.

Men men.

Jeg hadde jo sette et sånt lignende pornoblad før og.

Og det var et som Christell hadde vist meg, noen år tidligere.

I Ulvikstien, så lå det et pornoblad gravd ned.

Men sånn at man kunne bla i noen sider.

(Så noen gutter hadde kanskje gravd det ned, for å gjøre noen jenter kåte?

Hva vet jeg.

Fallan-brødrene, som bodde i Ulvikveien kanskje?

Hm).

I det pornobladet, som man kunne lese, halvveis nedgravet, i Ulvikstien da.

Så kunne man se bilder, av to damer, som hadde en hver sin ende av en agurk, inne i fitta da.

Så det var to damer som hadde den samme agurken inni fitta, husker jeg.

Så sånn var det.

Dessuten, så hadde jo jeg etterhvert leid mye videofilmer, i Svelvik, osv.

Det var en videoutleie-butikk, som var ikke langt fra ungdomsskolen.

Og da gikk man jo rundt og så på alle filmene, før man bestemte seg.

Og noen hadde kanskje fortalt meg om de erotiske danske stjernetegn-filmene da.

Som het 'I Krepsens Tegn', osv.

Så det hendte at jeg leide en sånn film da.

Og faren min han hadde kjøpt et videokamera, som var tyvegods, tror jeg.

Og en TV, som stod nede hos Haldis, som også var tyvegods vel.

Og videokameraet, det rappa jeg en dings til, i en elektrobutikk, under bybrua, i Drammen, ved Strømsø Jernbanestasjon.

Og så kunne man bruke det, til å ta opp fra.

For da kunne jeg koble en scart-ledning vel, (som Øystein Andersen fikk tak i vel), mellom videokameraet og den vanlige VHS-videoen da.

Så da så fikk jeg kopiert en del filmer da.

Så en gang, når Søren Larsen ville komme på besøk.

Så satt jeg på en sånn film da, som het i Krepsens Tegn, eller noe.

Siden Søren Larsen var så opptatt av å kaste sand inn i fitta på damer på stranda.

Og siden han Trond Johnansen var så glad i porno da.

Noe sånt.

Men jeg flytta også dataen ut i stua tror jeg.

(For jeg ville vel ikke ha de her folka, inne på soverommet mitt).

Og jeg hadde en Commodore 128, som Kjetil Holshagen og broren, Bjørn Arild Holshagen, nesten hadde tvunget meg til å kjøpe, som tyvegods, fra han Bjørn Arild da.

Jeg møtte han i Drammen, og fikk datamaskinen da.

Og ga han pengene.

Noe sånt.

Jeg hadde jo hatt VIC 20 datamaskin, tidligere.

Så til den Commodore 128-maskinen så hadde jeg etterhvert både printer og diskettstasjon, husker jeg.

Og the Final Cardrige og mange spill, som jeg kopierte av Øystein Andersen.

Og jeg hadde også en kul joystick, som jeg hadde kjøpt på Lauritzen bokhandel, i Drammen.

Det var en joystick, med to skyteknapper, og autofire da.

Autofire-bryteren, den var fremst på joysticken.

Så da Søren Larsen satt i sofaen min, og testa noen spill jeg hadde.

Så skulle jeg vise han det, at han også kunne skru på autofire-knappen.

Men da, så var han så unaturlig og satt bare rett opp og ned, uten å ville gi meg joysticken.

Men han satt bare med joystick-en på fanget da, enda jeg skulle liksom vise han hvordan man skrudde på autofire.

Så jeg skrudde på autofire, mens han Søren Larsen hadde den joystick-en på fanget da.

For å vise han hvor kul den joystick-en var.

Men han Søren Larsen, han skjønte jo ikke noe.

Han beveget ihvertfall ikke joystick-en nærmere meg.

Og han var litt sånn korpulent, eller noe.

Han var ikke tynn, ihvertfall.

Så jeg kom jo nesten borti hans 'private deler' da, med hånda, når jeg skulle skru på 'autofire'-knappen, på joystick-en, for å vise da.

For Søren Larsen var så unaturlig og ville liksom ikke la meg låne joystick-en min litt da.

Så hva som foregikk inni huet på Søren Larsen da, det veit jeg ikke.

Men Trond Johansen var der ihvertfall også, husker jeg.

Mens vi så på en sånn dansk pornofilm da, (eller erotisk film, er det kanskje), hvor ei dame lå og skræva skikkelig, på en dobbelseng, husker jeg blant annet.

'Hu kunne skræve hu', var det en av gjestene som sa.

Det var kanskje Søren Larsen.

Hvem vet.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Ei jente, i klassen vår, det første året på handel og kontor.

Ei med lyst hår, fra Svelvik, som jobba på videobutikken, på Svelvik-senteret, (det fantes ihvertfall tre videobutikker, i Svelvik, på den her tiden, husker jeg).

Søstera mi Pia, dro meg med inn til den videobutikken en gang, så det er derfor jeg husker det, at hu lyshåra, med ganske langt hår vel, jobba der.

Hu ble spurt av en lærer, (det var vel enten Steiro eller Samland), om hvorfor hu alltid var så trøtt, husker jeg.

Men hu svarte ikke da.

Men men.

Så sånn var det.

Kristin Sola, (fra Sande), hu drev og fiksa på sveisen sin, i en time, husker jeg.

Og da sa Samland det, at det hu dreiv med der, det kaltes noe med 'elskov', husker jeg.

Så sånn var det.

Men men.

Kristin Sola og Monika Andersen, (hun sistnevnte var fra Selvik, mens Kristin Sola var fra ved Galleberg, tror jeg. Noe sånt. Eller muligens var hu fra Kleiverhagan. Noe sånt).

De to Sande-jentene, de tok med til side, etter en time, i Sandehallen der, en gang.

Og spurte om det var sant, at jeg bodde alene.

Jeg svarte at det var sant.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg prata aldri noe mer med dem, om det her.

Og jeg vet ikke om de skjønte at det var sånn, at jeg hadde bodd alene, helt siden jeg var ni år.

Hvem vet.

Så sånn var det.

Men men.

Dit Kjetil Holshagen og dem flytta til forresten, på slutten av det her skoleåret vel, (som var skoleåret 1986/87).

Så var det forresten et kulehull, i veggen, i stua, som Kjetil Holshagen viste meg, husker jeg.

Den forrige eieren hadde skutt seg.

Og de fikk kanskje huset billigere av den grunn da.

Hvem vet.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kjetil Holshagen, han fikk også en ny kamerat, fra Selvik, som ble kalt for Stekke.

Jeg hadde vært en tur i Oslo, sommeren 1987 vel, bare fordi jeg kjeda meg, eller noe vel.

Og på den nye Spaceworld-butikken, ovenfor Tanum Bokhandel, i Karl Johan.

Så hadde jeg rappa med meg, en joystick.

Den var ikke så bra, som den jeg hadde fra før.

Men den var svart, og med gul skyteknapp vel.

Noe sånt.

En gutt, så at jeg rappa joystick-en, og fulgte etter meg, ut på Karl Johan, husker jeg.

Men men.

For det var ganske risikabelt, det jeg gjorde, for det var mange folk der.

Men Kjetil Holshagen og jeg, vi hadde vært på datamesser og sånt, i Oslo før.

Og da hadde jeg rappa en datamus, husker jeg, til en PC, et sted.

(Enda jeg ikke hadde PC, og derfor ikke kunne bruke den datamusen.

Det var vel på den samme Osloturen, som jeg kjøpte den the Final Cartridge-en, mener jeg å huske).

Så sånn var det.

Så jeg var rimelig kleptoman, vil jeg si.

Men jeg kjedet meg vel mye, og stjal vel for å avreagere, tror jeg, siden jeg måtte bo alene osv., og hadde mye aggresjon, mot Haldis da, som jeg mente at hadde rappa faren min, (for å si det sånn).

Men men.

Men da jeg flytta til Oslo, for å studere, høsten 1989, så bestemte jeg meg for det, ganske raskt, at jeg skulle slutte med det, å rappe og snike på T-banen.

Jeg slutta vel med å rappe, et år eller to før jeg flytta til Oslo.

Og jeg slutta med å snike på T-banen, etter å ha bodd i Oslo, i cirka et års tid da.

Noe sånt.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Kjetil Holshagen, han nærmest tvang meg til å selge han den joystick-en.

Enda jeg syntes det, at den joystick-en var grei å ha, som en reserve joystick da.

Jeg hadde vanligvis nok penger, og var egentlig ikke interessert i å selge den.

Men Holshagen var nesten aggressiv, og var så oppsatt på å få kjøpe den joysticken, at jeg, (som var mer laid-back, vil jeg si, i forhold til den joystick-en), jeg bare lot han få kjøpe den.

Det var ikke noe viktig ting for meg liksom.

Jeg hadde jo mange ting, fra før liksom.

Men så ville ikke Holshagen betale en fair pris, for den joystick-en heller.

Han ville bestemme prisen selv og.

Så det var jo nesten som at han stjal den joystick-en fra meg, vil jeg si.

Stekke også ga meg tyn for det.

Stekke dreiv også og stjal i butikker, husker jeg.

Han sa det at han hadde stjålet på Aquarius bokhandel, i Oslo, men bare begynt å grine, og sagt at foreldrene var skilt, osv., også fikk han gå da.

Noe sånt.

Stekke var også sur på meg, siden jeg prøvde å få Kjetil Holshagen til å betale halv pris, (av butikkpris da), for den joystick-en.

Det var alt for mye, mente de.

Og Kjetil Holshagen skyldte meg også noen penger.

Så tilsammen ble det vel cirka et par hundre kroner.

Men de pengene fikk jeg vel aldri, tror jeg.

Så sånn var det.

Kjetil Holshagen dro meg med hjem til han Stekke, en gang, og han bodde like nedenfor lokalet Fremad der.

(Og Selvik-banen vel).

Og så til høyre, en gårdsvei vel, nedi der.

Stekke hørte på heavy-musikk, på full guffe vel, på rommet sitt, husker jeg.

Det er mulig at det var Metallica, som han hørte på.

Noe sånt.

Men jeg var der vel bare en gang, eller noe.

Selv om jeg traff han Stekke igjen seinere, på Fremad og i Drammen.

En gang jeg skulle kjøpe meg ny bukse, på Hennes og Mauritz, i Drammen.

Så hadde Stekke fått tak i en sånn dings, for å ta av alarmer, på Hennes og Mauritz-klær.

Så Stekke fikk meg til å kjøpe en bukse, gjennom han da.

Til halv pris eller noe da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Stekke kjente også 'Tina Turbo', men det skal jeg skrive mer om seinere.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Et år kanskje, før Kjetil Holshagen flytta til Sande.

Så hadde han plutselig bare angrepet meg, når jeg satt i sofaen, i Leirfaret 4B der.

Han bare fløy rett på meg.

Jeg hadde den luftpistolen der, som jeg hadde kjøpt fra Hobbex.

Men den pistolen, den var jo bare som en ertepistol, vil jeg si.

Løpet var bare på 3-4 centimeter vel.

Og den var også ganske slitt, etter en del skyting da.

Mest fra Ulf Havmo og meg vel.

Så jeg skøyt han Kjetil Holshagen i låret da, når han fløy på meg, der jeg satt, i sofaen da.

Jeg satt vel med den luftpistolen i hånda, tror jeg.

Så det var selvforsvar da.

Men den luftpistolen, den var som sagt ikke så sterk.

Så kula gikk ikke gjennom olabuksa, til Kjetil Holshagen, eller noe.

Selv om han vel fikk vondt da.

Men hvorfor han fløy på meg sånn, det veit jeg ikke.

Det skjedde som lyn fra klar himmel, vil jeg si.

Så Kjetil Holshagen er kanskje ikke 'helt god' da.

Det er mulig.

Så sånn er nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg syntes at det angrepet på meg, fra Kjetil Holshagen, viste at han ikke respekterte meg.

Og jeg hadde ikke lyst til å bli banka opp av Kjetil Holshagen, i min egen leilighet, (må jeg vel kalle det).

Så derfor skøyt jeg han i låret da.

Men jeg visste det, at den pistolen ikke var så sterk, så derfor valgte jeg å skyte da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg hadde også kjedet meg, en gang, med den luftpistolen, borte på Sand.

Og da hadde jeg skutt, mot vinduet, til bestemor Ågot.

Og da hadde det visst blitt hull, i det vinduet.

men det tror jeg må være noe de hadde borret, eller noe, for å tulle med meg.

Onkel Håkon kanskje.

Jeg tror ikke at den kula kunne gå gjennom det vinduet, og lage et hull med så renskårne kanter.

(Det var derfor jeg turte å skyte litt sånn, i hytt og pine, med den pistolen, (mot huset til Ågot da), for den pistolen var ikke så sterk da).

Det synes jeg at virker litt rart.

Så det lurer jeg på ennå, må jeg innrømme.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Vi hadde en lærer, fra Tønsberg-området, som fikk en walkman, av klassen vår, og parallellklassen vår.

(Vi var to klasser på Handel og Kontor, nemlig).

Så Line Nilsen og Kenneth Sevland og dem, de kom inn i klasserommet vårt, og ga en walkman, i present, til han Tønsberg-læreren da.

For han hadde klaget på at elevene bråkte så mye.

Og da, så var det noen som ba meg, (som hørte en del på walkman), om å finne fram en kassett, å låne til han læreren da.

Og det var en Aha-kassett, som jeg hørte på.

'Scoundrel Days' vel.

Noe sånt.

Og da skreik han læreren ut, for en av sangene het noe med 'hunting for the whales', og da lurte han læreren på, om det var noe med Greenpeace, eller noe, lurer jeg på.

Så sånn var det.

Men men.

Trond Johansen, han hadde tatt meg med til biblioteket, på Sande Videregående, før det her.

Og vist meg det, i en ordbok, at 'Galte', det var en kastrert hanngris.

Han ville finne et kallenavn, på han Tønsberg-læreren, fortalte han meg.

Og han begynte å kalle han Tønsberg-læreren, for 'galten vår', osv., i timen, husker jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Han Tønsberg-læreren, han prata til meg, på slutten av skoleåret, siden han ga meg karakteren '6', i begge fagene han hadde, husker jeg.

Det var i Maskinskriving og i Korrespondanse og Dokumentlære, husker jeg.

Så da nevnte han vel bare det, i en av de siste timene da.

Like før eller etter timen da.

Jeg satt foran og til venstre, ihvertfall i to av klasserommene, som vi hadde.

Vi satt noen timer i maskinskriving-rommet, (hvor jeg satt foran til venstre, med Snorre Skaug, (sønnen til den daværende Høyre-ordføreren i Svelvik), bak meg).

De andre klasserommene vi hadde, det var et 'almenn-klasserom', hvor vi hadde norsk og engelsk.

Vi hadde også et klasserom, der hvor det platået var, i noen timer.

Og vi var også i det klasserommet, i Sandehallen, i en del timer.

Så vi var nesten som en 'nomade-klasse', kan man kanskje si.

Vi hadde jo gym også, så vi var på fem-seks forskjellige steder, og hadde undervisning da, iløpet av en uke.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Trond Johansen fortalte meg også det, at han pleide å gå naken gjennom huset deres i Svelvik, (hvor jeg aldri ble bedt på besøk, forresten).

Etter at han dusja, sa han.

Og da pleide lillesøstera hans å glane på han, som bare det, sa han.

Uten at jeg vet hvorfor han sa det her.

Men men.

Så sånn var det.

Vi gikk noen ganger, (hvis vi hadde skulka, eller noe), fra skolen, og i retning Berger og Svelvik, hvis det var lenge til bussen dukka opp.

En gang, så gikk vi helt til ved der Søren Larsen bodde.

(Ved papirfabrikken i Selvik).

Da kødda jeg med Trond Johansen, og sa at han så ut som en 'fitte i trynet', (av vinden eller noe sånt).

Og da sa han at jeg så ut som en 'pikk i trynet'.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så jeg kunne være rappkjefta og uhøflig, på den tida, husker jeg.

Men jeg tenkte kanskje at han Trond Johansen tålte det litt da, siden vi liksom var kamerater da.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Trond Johansen var også med å spille, i en fotballturnering, i Sandehallen, husker jeg.

Jeg vet ikke hvorfor jeg ikke var med å spille, men jeg ble vel ikke sett på som å være god nok da.

Og klassen vår hadde vel ikke noe eget lag, tror jeg.

Så dette var kanskje et Handel og Kontor-lag, eller noe.

Trond Johansen spilte ganske bra, mener jeg å huske.

Og han ble kalt 'Tjoms', mener jeg, av noen på tribunene.

Så sånn var det.

Noen, (sikkert noen Mekken-folk, eller noe), hadde også tatt med seg en 'Oppblåsbar Barbara'-dukke, til Sandehallen, som de hadde satt et flag, i fitta på da, (som det heter).

Og brukte den dukken som maskott da, eller noe, mens de holdt den i været da, med dem flagg-pinen som hadde den andre enden dyttet opp i fitta på den dukken da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Trond Johansen klagde også, etter en gymtime, husker jeg, på at han hadde så mye fett, rundt låra sine.

Uten at jeg veit hvordan han klarte å få så 'daskete' lår.

Men men, det var kanskje et mysterium.

Hvem vet.

Klasseforstanderen vår, det året, det var Thor Samland, mener jeg å huske.

Han klagde alltid over stilene våre.

Men juletentamen men, var det vel, (for jeg husker at vi satt i kantina, da jeg skreiv den stilen).

Den skrøyt Samland av da.

Og sa at det var en bra disponert stil, eller noe.

Om et tema, som jeg hadde greie på, sa Samland.

(Det var om video.

Og jeg hadde jo fått videospiller av faren min, allerede som niåring, i 1980.

Jeg var vel kanskje den første på Bergeråsen, som hadde video, vil jeg vel kanskje tippe på.

Men men.

Så sånn var det).

Da skulle noen av jentene, i klassen min, se på den stilen da.

Og den var på tre sider, husker jeg..

(Jeg var ikke så glad i å skrive stil, husker jeg).

Men selv om Samland skrøyt fælt.

Og selv om det nesten ble oppstyr, i det 'almenn-klasserommet', (på den andre sida av kantina enn 'hoved-klasserommet' vårt, hvor skrivemaskinene 'våre' stod, osv).

så fikk jeg bare karakteren '4' på den stilen og.

Enda det vel også var få skrivefeil.

Men ingen '5'-er der i gården nei.

Enda jeg hadde fått 'S' en gang, i karakterboka, i norsk, på ungdomsskolen.

Men men.

Så sånn var det.

Samland var en særegen person, som så ut som en 'ape', var det vel Jan Ivar Lindseth sa om han, (skoleåret etter).

Samland satt med hue bøyd framover da, ved kateteret.

Samland sa en gang, at det var forskjell på jentenavn som slutta på -a og -e, (var det vel).

Mange skjønte ikke noe av det, (inkludert meg).

'Da har dere mye å lære', sa Samland da.

Så Samland han var nesten en mystisk person, vil jeg si.

I norsken, i andreklasse, så skulle vi lese en roman.

Og Samland valgte ut 'Lillelord', av Johan Borgen, for oss.

Og det syntes jeg egentlig var en ganske bra bok.

Og jeg begynte å lese en del krim-bøker, som jeg kjøpte på Lyche, i Drammen, etter det her vel.

Det var bøker av Ken Follet, Alistar McLean og Robert Ludlum vel.

Jeg leste også en bok om Napoleon, som Arne Thomassen ga til faren min, en gang jeg besøkte mora mi på Tagtvedt.

Den boken, (eller det var vel egentlig to bøker), den var på dansk, og jeg har seinere lurt på det, om den boken var etter Holger baron Adeler, som bestemor Ingeborg arvet eiendelene etter kona til, (baronesse) Magna Adeler f. Nyholm.

Hvem vet.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Steinar Nielsen kalte forresten Rose Marie Baltersen, for 'berta', en gang, som klassen stod og venta på å bli sluppet inn i klasserommet vårt da.

Så hun fikk mye oppmerksomhet.

Det Steiro eller han Tønsberg-læreren sa om henne.

Det var vel sånn.

At læreren spurte om vi ikke brukte lue.

Og da skulle de som ikke brukte lue, rekke opp hånda da.

Og Rose Marie Baltersen rakte opp hånda da.

Og hu hadde en sånn frisyre, nesten lignende av det Kenneth Sevland og Jan Stadheim på Sand, hadde.

De hadde liksom håret fønet opp, til en sirkel, rundt hue da.

Så læreren sa noe sånt som, at 'jeg skjønner at du ikke går med lue, som har så flott frisyre', eller noe.

Så sånn var det.

Men men.

Hu Rose Marie Baltersen hadde også et pent ansikt da, og det hendte vel at jeg fantaserte litt om henne, mener jeg å huske.

Siden vi nesten var i den samme gjengen litt, i begynnelsen av det skoleåret.

Og siden hun løp på meg, mens vi spilte fotball utendørs en gang, også på begynnelsen av det skoleåret da.

Så sånn var det.

Jeg drømte litt om at jeg tok henne med på ferie til et hotell i London, husker jeg.

Men jeg var veldig sjenert, siden jeg ikke hadde fått hår på tissen enda.

Så jeg prøvde meg ikke på noen damer, på den her tiden.

For jeg syntes det var så flaut, at jeg var så seint i puberteten da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg tulla også med Trond Johansen en gang, en mandag vel.

Også mens vi venta på å bli sluppet inn i klasserommet.

Jeg hadde sett på Sportsrevyen, dagen før, (som må ha vært en søndag vel).

Og tulla med han og Vidar, (fra Nesbygda), og sa det, at 'Tromsø slo Vidar 1-0 og Trond Johansen scorte'.

(For Trond Johansen var også navnet på en fotballspiller, for Tromsø da, på den tiden.

Og Vidar var også navnet på en fotballklubb da.

Så sånn var det.

Men men).

Bare noe jeg tenkte på.

Vidar lurte også på meg, om hvordan musikk jeg likte.

Jeg svarte 'Genesis', for det var det jeg kom på i farta.

(Kjetil Holshagen og broren, de likte Genesis, så jeg hadde kopiert en kassett fra dem da.

Den med 'oh Superman where are you now', osv).

Så sånn var det.

Men men.

Så sånn var det.

Vidar, han lurte også på om jeg leste lederne og sånt, i avisene.

For jeg pleide å få noen til å kjøpe med VG eller Dagbladet for meg, i spisefriminuttet da.

Noen som kjørte til Sande da.

Søren Larsen sikkert.

Noe sånt.

Men men.

En gang, som jeg kom for sent til gymmen.

Så hadde jeg en flekk på underbuksa mi, var det vel.

Og da var Vidar den siste som var igjen, i garderoben, da jeg kom på skolen.

Så han så det.

(Det var vel en sædflekk kanskje.

Hva vet jeg).

Jeg ble litt flau, og sa at, 'det er ikke det du tror det er'.

Ok, sa vel han Vidar.

Noe sånt.

Men men.

Jeg leste jo også Pyton, og sa en gang 'orgasmisk', mens Mette Holtet overhørte det.

Og da svarte hun, at jeg aldri hadde hatt noe orgasme.

Noe sånt.

(Noe som var feil, for jeg hadde runka siden jeg gikk på barneskolen vel.

Og pleide da å få orgasme.

Selv om det kanskje ikke kom ut noe sæd, de første årene.

For de som er interessert i det.

Det var vel mens jeg gikk på ungdomsskolen, at den første sæden begynte å komme ut av pikken min, tror jeg.

Det skjedde altså før jeg fikk hår på pikken da.

For den som er interessert.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på).

Søren Larsen sa også det en gang, til meg, en gang som vi satt i det klasserommet, med det platået i, der hvor kateteret stod.

At Mette Holtet 'flørtet' med meg.

Men min selvtillit var så lav da, siden jeg ikke hadde hår på pikken enda, så jeg prøvde meg ikke på henne, eller noe.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

(Dette var vel ganske i begynnelsen av det skoleåret forresten.

Nemlig Grunnkurs Handel og Kontor.

Så sånn var det.

Men men).

På slutten av skoleåret, så hadde vi en eksamen, (eller noe), i det klasserommet, i Sandehallen, husker jeg.

Vi skulle satt annenhver rad, med en Helse og Sosial-klasse, husker jeg.

Og da var Cecilie Hyde, (en lav, mørkhåret jente, som moren min kjente moren til, fikk jeg senere vite).

Hun gikk da i den Helse og Sosial-klassen.

Og hun sa det, husker jeg, om Pål Eier, (som bråka og tulla, og fikk oppmerksomhet da, fra eksamensvaktene osv. vel.

Eller om disse to krangla).

Cecilie Hyde sa det, (under den eksamenen, husker jeg), høyt om Pål Eier da, at 'du er ganske søt du forresten'.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg følte meg litt mobba, av de her to Tønsberg-guttene, (som var en del kraftigere enn meg da, selv om de også var en god del mer sossete).

Så jeg 'kødda' litt med dem, den siste skoledagen.

Jeg skulle inn til Drammen nemlig, av en eller annen grunn.

(Kanskje for å feire at det var den siste skoledagen.

Noe sånt).

Så jeg måtte bytte buss i Sande husker jeg.

(Like ved togstasjonen der).

Og det måtte Steinar Nielsen og Pål Eier også.

For de skulle videre motsatt vei, til Tønsberg.

Og da var jeg glad, siden det var den siste skoledagen da.

Så jeg spurte de, om 'kommer jeg aldri mer til å se dere nå?'.

Og sånn.

Siden de var fra Tønsberg da, og antagelig skulle gå på skole, nede i Tønsberg, året etter da.

Så jeg erta dem litt da.

Men men.

For de var liksom som noen litt skremmende typer da, for meg, siden jeg var så tynn og pinglete da, (må jeg vel kalle det).

Så sånn var det.

Så jeg fikk mobba dem litt tilbake ihvertfall.

For jeg lurer på om det med den Lagerfeldt-sprayinga deres, i garderoben en gang, var noe subtil mobbing av meg, siden jeg ikke dusja.

Og jeg mener at Steinar Nielsen var litt nærgående mot meg, en gang, mens vi venta på å få komme inn, i det klasserommet, hvor det var et platå, som kateteret stod på.

Siden han sa noe om utseendet mitt, eller noe, tror jeg.

Om håret mitt, eller noe, tror jeg.

Noe sånt.

Han så ihvertfall på meg, og kommenterte noe om utseende mitt eller væremåten min.

Sånn uten at jeg hadde gjort noe spesielt.

Husker jeg.

Så det var litt rart, husker jeg.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Lene Andersen hadde klassefest, i huset dems, ved Berger Kirke, husker jeg, for vår klasse da.

Hu var vennlig, da jeg dukka opp der, husker jeg.

Og hu virka ikke så stressa, selv om hele huset var fullt av folk, husker jeg.

Hu hadde kjøpt plastglass, istedet for å bruke vanlige glass, husker jeg.

For da slapp hu å vaske opp, husker jeg at hu sa.

Ellers så hadde jeg problemer med å komme i noe særlig samtale, med noen av de andre gjestene der, husker jeg.

Jeg gikk rundt der, og fortalte at jeg hadde fått tre seksere og resten firere, osv.

Og jeg fikk det til å bli '4.5' i snitt, eller noe.

Men det ble vel litt lavere egentlig, tror jeg.

Det husker jeg ikke helt nå.

Men men.

La oss si at jeg hadde seks 4-ere og tre 6-ere da.

Dette kan jeg sjekke forresten.

Jeg mener jeg har det vitnemålet, i en sånn dokumentmappe, her på hostellet.

Jeg skal se om jeg finner den.

Jeg fikk fire i norsk, kroppsøving, regnskapslære, samfunns- og næringslære, engelsk og praktisk kontorarbeid.

Også fikk jeg seks i matematikk 1, korrespondanse og dokumentlære og maskinskriving.

Så jeg fikk seks firere og tre seksere.

Jeg fikk også fire på eksamen, i samfunns og nærningslære.

Men det var det samme som standpunktkarakteren.

Så den gjorde vel ikke noe til eller fra, på snittet.

Så jeg fikk 4.67 i snitt da, (regnet jeg ut nå, på kalkulatoren, som følger med Windows).

Så jeg kunne gå på hvilken Handel og Kontor-linje, som jeg ønsket, på andre året da.

Jeg valgte å søke på Økonomilinja da.

(Siden man da fikk artium, etter tre år).

Og da stod valget mellom Regnskap eller Markedsføring.

Og da valgte jeg å søke meg inn på Markedsføringslinja da.

Så sånn var det.

Men men.

Før det skoleåret begynte, så var Pia og jeg, på sommerferie, hos tante Ellen, i Sveits.

Hva som skjedde på den ferien, det tenkte jeg at jeg skulle skrive om, i det neste kapitellet.

Vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

PS.

Nå glemte jeg nesten plageåndene mine, fra niende klasse.

Odd Einar Pettersen, han begynte på elektro vel.

Og han fant en annen gutt, å mobbe, enn meg.

Han mobba en som bodde nedenfor 'dødsvingen', (som faren min kalte den svingen), like ved Bjerkøya, husker jeg.

Og jeg ble vel bare mobba en gang, av han, på videregående.

Jeg hadde fått en mørk blå jakke, (var det vel), av Haldis, tror jeg.

Men jeg har litt følsom hud, (må man vel si).

Så jeg syntes det at foret, i den jakket, det klødde.

Det klødde gjennom skjorta/genseren da.

Så jeg klipte ut innerforet, på den jakka.

Så en gang, som Odd Einar Pettersen, tok tak i meg, og løftet meg opp.

Så røyk glidlåsen, på den jakka.

(Var det vel).

Jeg fortalte dette til Ågot, og hun sa hun kunne skifte glidlåsen.

Men jeg ble sur da, på Odd Einar.

Og jeg ringte mora hans, borte på Øvre, fra telefonen til Ågot da.

Og forklarte at Odd Einar hadde ødelagt jakka mi.

Og at dem måtte betale.

Men da Ågot hadde fiksa jakka.

Så fortalte hu meg det, at det bare kosta 15 kroner, eller noe, for ny glidlås.

Og da ringte jeg vel igjen, og fortalte det, at ny glidlås bare kosta 15 kroner.

Så det kunne være det samme.

Jeg lot de slippe unna, å erstatte jakka da.

Selv om Ågot kanskje ble litt sur, på grunn av det.

Men jeg sa det, til Ågot, at hvis det bare var femten kroner, så var det ikke verdt å lage så mye bry om, egentlig, syntes jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Og etter det så har vel ikke Odd Einar Pettersen mobba meg igjen, (hvis jeg husker det riktig).

Jeg var også oppe hos Odd Einar Pettersen en gang, på besøk, mens jeg gikk på ungdomsskolen vel.

(Av en eller annen grunn).

Odd Einar Pettersen, han flytta vel først til Bergeråsen, i syvende klasse, tror jeg.

Så jeg tror at dette må ha vært, mens jeg gikk på ungdomsskolen.

Og da var foreldra hans hjemme, husker jeg.

Faren, (en svær nordlending), spurte Odd Einar om 'hvor er mor di?', eller noe.

På sofaen, sa Odd Einar.

For mora var så lita, så faren hadde ikke sett mora, da hu lå på sofaen.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Kapittel 35: Sveits

Faren vår, kjørte Pia og meg, til Fornebu, en dag, i slutten av juli, i 1987 da.

Faren vår hadde prata med tante Ellen, i Sveits, på telefon, og Pia og jeg, skulle reise alene, på vårt første besøk til henne.

Jeg fikk meg et aldri så lite sjokk, da vi skulle sjekke inn.

Pia fortalte meg at hun hadde begynt å røyke, og at hun ville at jeg skulle be om 'smoking'-plass.

Jeg ble litt fortumlet over denne nyheten.

Men jeg kjente ikke Pia så godt, på den her tiden, siden hun hadde bodd nede hos Haldis i flere år da.

Mens jeg hadde bodd i Leirfaret 4B da.

Så jeg sa det var greit, siden jeg ikke ville støte Pia fra meg liksom, med en gang.

Når vi en sjelden gang skulle tilbringe tid sammen, oss to søsknene da.

Så sånn var det.

Men men.

Vi reiste først til Kastrup, hvor vi måtte bytte fly.

Denne gang til Zurich.

Der måtte vi også bytte fly, og jeg så et skilt hvor det stod 'domestic', og skjønte etterhvert, at det betydde 'innenlands'.

Så sånn var det.

Men men.

Dette var jo sommeren jeg fylte 17, og Pia var jo 15 og et halvt.

Og aldersgrensen for å røyke var jo 16, i Norge, på den tiden.

Og jeg hadde selv aldri røykt, mener jeg å huske.

Men men.

Så sånn var det.

Vi kjørte så et lite innenriksfly, til Basel da.

(Eller egentlig var flyplassen i Frankrike, i nabobyen til Basel).

Flyvertinnen var litt usikker, (var det vel), og Pia sa det, husker jeg, at de brukte de dårligste flyvertinnene på de minste flyene.

Noe sånt.

Vi kunne se fyrverkeri, fra flyet, mens vi var oppe i lufta, over Sveits, husker jeg.

Da jeg bodde i Liverpool, så sjekket jeg på Wikipedia.

Og nasjonaldagen til Sveits, var visst i slutten av juli, eller begynnelsen av august.

Så det var nok derfor, at det var fyrverkeri, i lufta.

Så sånn var nok det.

Men men.

Flykapteinen hadde kanskje tatt seg en dram, for å feire nasjonaldagen?

Kanskje det var derfor, at flyvertinna var så usikker?

Eller kanskje hun hadde tatt seg en dram selv?

Hvem vet.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Ellen og Rahel hentet oss på flyplassen i Frankrike da.

(I Mulhouse, eller noe sånt vel).

Noe sånt.

Ellen var sammen med Dieter, som var mørkhudet.

Dieter var afrikaner, mener jeg.

Rahel, det er Ellens datter, med Reto Savoldelli, (hennes tidligere ektemann).

Rahel er født samme år som halvbroren vår Axel vel, nemlig i 1978.

Dette var i 1987, så dette var altså det året som Rahel fylte ni år da, mener jeg.

Noe sånt.

Selv om Rahel var yngre enn Pia og meg.

Og selv om Pia og Rahel var jenter, så skulle vi tre ligge på det samme rommet, sa tante Ellen.

Vi skulle dele loftet der.

(Tante Ellen er gammel hippie, så det var kanskje derfor.

Hvem vet).

Ellen sa at vi måtte ringe faren vår, og jeg tulla, og sa 'hei det er Erik, jeg ringer fra Kastrup'.

Men da sa Ellen 'nei', i bakgrunnen.

Men men.

Så sånn var det.

Naboen til Ellen og dem, de hadde forresten en geit, i hagen, var det vel.

Ellen bodde forresten i Industristrasse, i Aesch, (et lite sted et par mil vel utenfor Basel).

Pia hadde med geitost, til Ellen, fra faren min og Haldis vel.

Og da ble Ellen glad, og fortalte meg det, at ost på tysk, det het 'käse'.

Noe sånt.

Ellen hadde ikke lært Rahel å snakke norsk.

Og jeg hadde ikke ork til å lære meg tysk, (som valgfag), på ungdomsskolen.

Så det var ikke så lett for meg å kommunisere med Rahel.

(Ellen spurte meg, om jeg skjønte hva de sa.

Og jeg måtte innrømme det, at det gjorde jeg ikke.

Men men).

Enda vanskeligere for meg, var det å kommunisere med Rahel sin storebror Joakim.

Joakim var mongolid, (som det het på den tiden, ihvertfall), og klarte ikke å prate, i det hele tatt.

Men han var mye større enn meg.

Pia og Rahel hadde det morsomt, mens de liksom passet på Joakim da, som kunne være voldsom, virka det som, for meg.

Jeg måtte liksom stramme meg opp litt, og prøve å se tøff ut.

For jeg var redd for at Joakim, (som var en god del kraftigere enn meg), skulle gå til angrep på meg, eller noe.

For han var rimelig voldsom da, og han reagerte kanskje litt på at en annen gutt, på hans alder, (Joakim var nesten på dagen et år eldre enn meg), dukka opp.

Så sånn var det.

Men men.

Joakim skulle bare være der en dag eller to, fant jeg ut.

Så hadde vel Ellen kjørt han til en institusjon, eller noe, tror jeg.

Så sånn var det.

Men men.

Den første dagen der, så gikk jeg å handla i en matbutikk, i Aesch, (eller om det het Aech).

Jeg kjøpte juice, brus og godteri vel.

Kassadama slo feil, tror jeg, så jeg brukte lang tid, på å finne riktig veksel.

For jeg hadde regna prisene i hue, før jeg handla.

(Og hadde funnet frem riktig veksel, (mener jeg ihvertfall), før jeg gikk fram til kassa da).

Men men.

Ellen ble sur, (av en eller annen grunn), siden jeg kjøpte cola.

Hun sa at så lenge jeg bodde i hennes hus, så skulle hun kjøpe og betale colaen jeg drakk der.

Noe sånt.

Hun var ganske alvorlig, i tonen, og litt slitsom.

Så det ble ikke til at jeg handlet noe mer i matbutikker, mens jeg var der nede.

For jeg var redd for at tante Ellen skulle 'tilte', igjen.

Ellen hadde ofte en del venner innom.

Men jeg ble ikke kjent med de andre vennene hennes der nede, bortsett fra han Dieter da.

For de satt mest nede i stua og hørte på Dylan.

Mens Pia, Rahel og jeg, pleide å sitte oppe på loftet, og røyke Marlboro-sigaretter, som jeg kjøpte, i en automat, på togstasjonen i Aesch da, (som var i det samme nabolaget cirka, som der tante Ellen bodde da).

Ellen hørte også på the Pretenders, var det vel.

Men hun skjønte seg ikke på Madonna, som både Pia og jeg hørte på.

'Material girl', hva er det for noe da, sa tante Ellen.

Noe sånt.

Men men.

Ellen røkte håndrullede indiske sigaretter, som Pia og jeg lurte på om kanskje var jointer, eller noe

sånt.

Det var vel på grunn av dette, at temaet hasjrøyking kom opp.

Og da sa tante Ellen, at hun kjøpte poser med et bestemt slag fuglefrø.

Så pirket hun ut de frøene som var av et bestemt slag, og plantet de i hagen.

Så ble dette til en mild form for marijuana, sa tante Ellen, (som var gammel hippie, og hadde gått på forsøksgym da, i Oslo, etter at bestemor Ingeborg og bestefar Johannes flytta ned fra Nord-Norge, til Hurumlandet da, på 60-tallet).

Tante Ellen sa at hun også sendte denne marijuanaen, i posten, til venner i Danmark.

Hun bare skrev 'urtete', på pakken, forklarte hun, og de pakkene kom alltid fram, uten å bli stoppet i tollen da.

Dette var jo helt ukjente ting, for Pia og meg.

Hverken faren eller moren vår røyka hasj eller marijuana, såvidt jeg vet, ihvertfall.

Så vi fikk nok litt bakoversveis, vil jeg si, (ihvertfall jeg).

Men jeg klarte vel å holde maska sånn passe, tror jeg, da tante Ellen prata om det her.

Men men.

Men jeg ville liksom ikke virke mer barnslig enn søstera mi da.

Så derfor begynte jeg også å røyke et par sigaretter om dagen kanskje, oppe på det loftet der da, i Sveits.

Pia fikk også Rahel til å begynne å røyke, tror jeg.

Selv om Pia sa det, at Rahel hadde røyket sigaretter, fra før vi dukka opp der.

For hu hadde tatt av mora si, sa Pia, at Rahel hadde sagt til henne da.

Pia hadde jo hatt tysk, på ungdomsskolen, så hun klarte å kommunisere bedre med Rahel da.

Så sånn var det.

Men men.

Den første dagen der, var det vel, så tok tante Ellen med Pia og meg, til jobben sin.

Tante Ellen jobbet på en tennisklubb, en kilometer nærmere Basel kanskje, langs en ganske liten elv, som det gikk en gangvei ved siden av.

Tante Ellen jobba på kafeteriaen der.

Og Pia og jeg, vi fikk ligge i noen solsenger der, var det vel.

Og tante Ellen spurte om vi ville ha iste, (som vi ikke hadde smakt før vel, ihvertfall ikke jeg, men det hørtes godt ut).

Tante Ellen hadde laget den iste-en selv, forklarte hun.

Og den smakte godt, må jeg si.

Så sånn var det.

Det var vel badebasseng der og, tror jeg.

Men jeg tror ikke at jeg badet der.

Jeg var vel ikke så glad i å bade, på den tiden kanskje.

Det er mulig.

Jeg var i puberteten da, og pleide å føne håret og sånn, som var vanlig, på 80-tallet.

Så det var kanskje på grunn av sveisen, at jeg ikke ville bade der.

Hvem vet.

Jeg prøvde å få med Pia, på å spille litt bordtennis, på tennisklubben der.

Men det gadd ikke Pia da.

Selv om vel også tante Ellen klagde på henne da.

Pia ville bare ligge å slappe av da.

(Sånn som da vi var hos Ingeborg og Johannes, i Nevlunghavn, sommeren 1983, kanskje.

Noe sånt.

Hvem vet.

Men men).

Jenter het 'mädchen', lærte Pia og Rahel meg, husker jeg, forresten.

Bare noe jeg tenkte på.

Tull betydde 'kvarts', eller noe sånt.

Så sånn var det.

Og brus betydde 'sprudel'.

Noe sånt.

Rahel sa hele tiden noe som hørtes ut som 'saly'.

Når hun sa hei til naboer, osv.

Det lurer jeg på om er det franske ordet 'salute'.

Som i Bill & Ted-filmene, (for de som har sett de), hvor han ene sier 'greetings and _salutations_', som en hilsen.

Så Rahel dreiv vel med noe salutt da, eller noe, (om enn ikke bokstavelig talt), når hun sa det her 'saly' da, til naboene.

Hvem vet.

Aesch var jo såpass nærme den franske grensen, så det er mulig at de også brukte noen franske ord.

Selv om vi egentlig befant oss i den tysktalende delen av Sveits.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Man kunne ikke drikke vannet der, sa Ellen, så Rahel, Pia og meg, vi fikk cirka hver dag, en ny cirka to-liters flaske kildevann, som Ellen hadde kjøpt et brett av vel.

Det vannet var helt uten kullsyre, og det var ikke Pia og jeg vant med, husker jeg, at vanlig kildevann, (uten kullsyre), ble solgt på flaske.

(Dette var vel før drikken Imsdal ble kjent i Norge vel).

Men etterhvert så fikk vi istedet vann med kullsyre, av Ellen.

Så de drakk visst begge deler, virka det som.

Uten at jeg vet noe om hvorfor Ellen varierte på det her.

Vann fra springen burde man ihverfall ikke drikke der, skjønte jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Ellen og de, de hadde ikke TV.

Noe jeg syntes var kjemperart.

Jeg tror aldri at jeg hadde hørt om noen som ikke hadde TV før.

Jeg hadde jo bodd alene, siden jeg var ni år.

Og jeg pleide alltid å se på TV og/eller video da.

Så jeg var nesten en TV-slave, vil jeg si.

Så jeg fikk skikkelig abstinenser da.

Så en gang, som jeg dro inn til Basel.

(Som jeg dro til, en del ganger, enten sammen med Ellen eller Pia, eller alene).

Så hadde jeg sett meg ut, en lomme-TV, til en del hundrelapper, hos en el-butikk da.

Men jeg hadde vel ikke så mye penger, tror jeg.

Og jeg var jo ganske kleptoman, under oppveksten.

Så jeg 'klepta' den lomme-TV-en da.

(Som kosta 400 kroner kanskje.

Den var veldig liten, og i svart-hvitt, og man måtte ha høretelefoner, for å høre noe lyd vel.

(Og lyden var ikke synkronisert med bildet, på den TV-en, som var i svart-hvitt.

Så jeg fikk ikke så mye glede av den TV-en heller.

Jeg husker bare at jeg fikk inn begynnelsen på en Magnum-episode, en kveld, oppe på det loftet der, i Sveits).

Noe sånt).

Og da fikk jeg høre det, av Geir Arne Jørgensen, (delvis bak ryggen min vel), da jeg kom hjem til Norge igjen, at jeg hadde stjålet en TV, osv., i Sveits.

Så det må vel ha vært Pia, tror jeg, som spredde ting om meg.

Det kan vel ikke ha vært noen andre.

Så Pia var kanskje nesten i gjengen til Geir Arne og Ditlev og dem, etterhvert.

Det er mulig.

Hvem vet).

Jeg kjøpte også en del BASF opptakskassetter, til video, nede i Basel, husker jeg.

Så det var ikke sånn at jeg bare rappa ting der, det var vel heller unntakene vel.

Så sånn var det.

Men men.

Jeg skulle sjekke, for Øystein Andersen, (som prøvde å få tak i alle videofilmer omtrent, før alle andre), om de solgte noen nye videofilmer, nede i Sveits der da.

Jeg fant en han var interessert i, som het 'Big Trouble in Little China'.

Men den kosta vel over tusen norske kroner, mener jeg.

Så den ble vel for dyr, mener jeg at enten han eller faren hans sa, da jeg ringte til dem, i Norge da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Ellen tok oss med inn til Basel, en av de første dagene der.

Jeg kjøpte noe slags snacks-måltid, i en matbutikk, i Basel, og kastet noe mat, til duene, på et lite torg der, husker jeg.

Men da ble tante Ellen 'gæern'.

For det var upopulært, (sa hun), at man matet duene der nede.

De ble visst sett på som skadedyr, eller noe, skjønte jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Ellen tok oss også med, på en rotur, (med en slags gondol nesten vel), over elva der nede, som het Rhinen vel.

Eller om det var en annen stor elv.

Det husker jeg ikke helt dessverre.

Men men.

Det var bare oss, som ville kjøre over elva.

Det var ikke noe kø der, eller noe.

Og jeg som var vant til å kjøre båt på Drammensfjorden, jeg ble vel kanskje ikke så imponert vel.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Pia og jeg, dro på en tur, med toget, til Basel, en gang, husker jeg.

(Togene der gikk omtrent alltid til rett tid, og var ganske rimelige å kjøre med vel).

Jeg hadde litt dilla på bilspill, på den her tiden, (etter å ha sett om et spill som het OutRun, på TV, eller noe, vel).

Så jeg dro med Pia til en spillehall, hvor det bare var gutter vel.

Og spilte noe bilspill da, mens Pia så på da.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

De hadde visst problem med italienere, der nede, sa tante Ellen.

Det kom mange folk fra Italia til Basel, og de var ofte arbeidsledige, var det vel.

Så man måtte være forsiktig, husker jeg at tante Ellen sa.

Men men.

Jeg husker at jeg dro inn til Basel alene en gang og.

(Den gangen jeg så etter videofilmer for Øystein Andersen osv. vel).

Og jeg husker at jeg så en politimann, som gikk på fortauet der.

Og han hadde en revolver, (husker jeg), festet i beltet sitt.

Og det hadde jeg aldri sett i Norge.

Det var vel den første revolveren jeg hadde sett kanskje.

Hvem vet.

Noe sånt.

Bare noe jeg tenkte på.

Vi spiste vel på McDonalds, da vi var i Basel, tror jeg.

Noe jeg var ganske vant med, fra språkreisene mine, til England, de to foregående sommerne da.

Så sånn var vel det.

Men men.

I hagen til tante Ellen, så spilte jeg badminton, mot både henne og Dieter, husker jeg.

Mora mi likte også å spille badminton.

Vi pleide å spille det litt, en sommer, i det portrommet, ved hagen vår, i Jegersborggate, i Larvik, husker jeg.

Så jeg klarte meg vel sånn tålelig, i kamp mot disse mer erfarene badmintonspillerne da.

Så sånn var det.

Dieter fortalte meg det, at han hadde bodd, eller hengt mye, på en strand, i Brasil, eller noe.

Der hadde han spilt veldig mye badminton, forklarte han meg.

Han sa at han hadde blitt like god, til å spille med den venstre armen, som med den høyre armen, under denne tiden av livet sitt da.

Så sånn var det.

Jeg prøvde vel såvidt, å spille litt med den venstre armen, men jeg hadde vel nok med å henge med, når jeg spilte med den høyre armen, tror jeg.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Rahel gikk noen ganger rundt i bare trusa, oppe på det loftet, som vi bodde på der.

Og jeg var vel vant med å runke, i Norge, så jeg reagerte kanskje litt etterhvert, på jenter som gikk rundt i underbuksa.

Det er mulig.

Rahel spurte meg ihvertfall, (på tysk vel), om jeg syntes det så finest ut, når trusekanten, (som hun flytta på da, med hendene, mens hun prata), gikk på skrått, oppover mot magen, (som på en tanga-truse vel), eller når den gikk rett bortover, (som en 'gammeldags' truse vel).

Jeg svarte ikke noe.

For jeg syntes det ble litt dumt.

Siden Rahel var den ni år gamle kusina mi da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Ellen og de, de hadde en hund, som het Moses, som jeg ofte gikk tur med, når jeg var der nede.

En gang, så skulle jeg kjøpe noe lesestoff, fordi jeg kjeda meg vel, (selv om jeg ikke skjønte så mye, av tyske magasiner).

Jeg bandt hunden, men da klagde den fælt, da jeg gikk fra den.

(Dette var i Aesch Sentrum da).

For jeg var ikke vant med hunder, og ville ha litt fred, for å se på bladene de hadde der da.

Og da klagde den bikkja fælt, husker jeg.

Så jeg måtte legge jakka mi ved siden av den.

Da skjønte den vel at jeg kom tilbake igjen.

Jeg kjøpte et filmmagasin, der nede, som het Premiere, eller noe vel.

Noe sånt.

Og Ellen fikk en norsk venninne, fra Tønsberg vel, som het Von der Lippe, eller noe vel, på besøk, husker jeg.

Hun sa at hun hadde sett filmen the Color of Money, med Tom cruise vel, og den var bra, sa hun.

Hun, (eller om det var tante Ellen), sa også at a Clockwork Orange, var kul eller skremmende, husker jeg.

Så sånn var det.

Men men.

'Der Name der Rose', (eller noe), var en ny film, den sommeren husker jeg.

Det bladet, det var ganske billig å abonnere på, fant jeg ut, da jeg kom hjem igjen til Norge.

Og man fikk også med en svart Sony Walkman, som velkomstgave.

Så det abonnementet, det kjøpte jeg fra Norge, og sannelig fikk jeg ikke en walkman også, i posten, fra Tyskland/Sveits vel, i postkassa mi, i Leirfaret da, høsten 1987.

Så sånn var det.

Ikke dårlig.

Og i de bladene så var det også filmplakater, som jeg pleide å henge opp.

Jeg husker jeg hengte opp plakater for 'Predator', med Arnold Swartzenegger, (siden jeg var litt fan av han), ved siden av postkort fra Brighton, osv., over skrivebordet mitt da, på hoved-soverommet, i Leirfaret 4B da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Tante Ellen tok med Pia, Rahel og meg, til et tivoli/marked, i en nabolandsby der, en helg.

Luftgeværene der nede, de ble omtrent aldri tomme for skudd, fant jeg ut.

Så jeg måtte vel ut med tilsvarende en hundrelapp, eller noe, tror jeg, uten at jeg vant så mye.

Så der betalte man etter at man hadde skutt, og ikke som i Norge, før man skøyt.

Så sånn var det.

Men men.

Jeg rappa vel også en Madonna-kassett, fra en salgsbod der, mener jeg.

(Slem som jeg var).

Det var ikke True Blue, men den som kom før den vel.

Med en sang jeg likte på, (som jeg ikke husker hva heter nå vel).

(Eller, den Madonna-kassetten, med 'Get into the groove' på, mener jeg at det må ha vært.

Men men).

Pia likte 'Like a Prayer', mener jeg.

Det var kanskje videoen, som hu likte.

Pia ble jo seinere sammen med en afrikaner, (Keyton).

Så det hu likte så mye, at hu grøsset vel, med den Like a Prayer-videoen.

Det var kanskje han afrikaneren, (eller negeren da), på korset, i den videoen, (tenker jeg nå).

Det er mulig.

Men men.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Pia hadde vunnet eller kjøpt en plastkopi av en digitalklokke, tror jeg.

Og tante Ellen hadde en ung mann som gjest, en kveld, som hun og Dieter grillet i hagen vel.

Og så hadde Pia og Rahel tullet med han gjesten.

For han spurte om klokken til Pia.

Det er 'kvarts', hadde Pia og Rahel sagt.

(Det tyske ordet for tull da).

Ja, jeg vet det er 'quartz', hadde han sveitseren sagt da.

Så da hadde visst Pia og Rahel ledd fælt da.

Fortalte de meg seinere.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Vi var også i en løvtre-skog der, nede i Aesch da, en dag, husker jeg, med tante Ellen da.

Så sånn var det.

Men men.

En dag, så skulle Rahel, Pia og jeg, ta en buss, for å besøke faren til Rahel, nemlig Reto Savoldelli.

Reto bodde en halvtimes busstur cirka, fra Aesch da.

Det var opp noen bakker osv., i samme retning som den løvskogen cirka vel.

(Altså i motsatt retning av Basel da).

Rahel dro i snora, på bussen, alt for tidlig.

(Uten at noen skjønte hvorfor hun gjorde dette vel).

Og Reto måtte kjøre å hente oss, ved en butikk, på en bakketopp, på veien dit da.

Så sånn var det.

Men men.

Reto bodde i en bygning, som var nesten som en borg kanskje.

Sammen med mange andre folk.

For det meste damer og unger vel.

Det var noen engelske unger der, og noen tysktalende unger.

En engelsk gutt, sa til en sveitsisk jente, om Rahel, at:

'When Rahel's not here, you say you hate her, but when she's here, then you want to be her friend'.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Jeg fortalte til Rahel, hva han gutten hadde sagt, (eller jeg prøvde ihvertfall), siden jeg forstod engelsk da.

Den engelske gutten og den sveitsiske jenta, de var cirka på alderen til Rahel da.

Men Pia og jeg, vi ble ikke bedt inn der, eller noe.

Så vi var mest sammen med Rahel der da, siden hun var den eneste vi kjente der, for å si det sånn.

Pia og jeg hadde vel bare møtt Reto en gang før.

Da vi var sånn 4-5-6 år gamle vel.

En sommer i Nevlunghavn.

Da hadde Reto tryllet fram et kronestykke, til hver av oss, bak øret sitt, husker jeg.

I hagen til Ingeborg og Johannes.

Reto hadde vel da også minst en norsk dame med seg, mener jeg.

(Som altså ikke var tante Ellen).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Vi fikk heller ikke middag der, men Pia og jeg, ble kjørt tilbake til Ellen, av Reto.

En transvestitt, (var det vel), satt også på med Reto, inn til Basel, var det vel. (husker jeg), av en eller annen grunn.

(Men Rahel ble igjen og spiste hos Reto og dem da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på).

Ellen sa seinere det, at Reto hadde sagt til henne, at Erik og Pia var for unge, til å reise alene, inn til Basel.

Men så hadde Ellen sagt til Reto, (sa hun), at Erik var 17 år og Pia 15-16 år.

Noe sånt.

Åja, da er de gamle nok likevel da, hadde visst Reto sagt da.

Så sånn var det.

Så jeg følte meg nesten litt mobba der, siden jeg vel fikk høre det, at jeg så yngre ut, enn det jeg var da.

Jeg hadde litt komplekser for utseendet mitt, og at jeg var upoplær da, i klassen osv.

Og jeg hadde begynt å bruke hårgele og føne håret osv., som var moten, på 80-tallet.

Men jeg brukte noen ganger en vifteovn, istedet, må jeg innrømme.

Og hadde klart å få brent litt av håret mitt, den sommeren, må jeg innrømme.

Så jeg så nok ikke så smart ut.

Frisøren i Drammen sa, 'er det sånne superkrøller det her eller', når han så håret mitt, og klipte en ganske stor lokke av håret mitt bort.

(Men jeg svarte ikke noe, for jeg visste ikke hva superkrøller var.

Men men).

Når jeg kom hjem fra Sveits igjen da.

Før skolen begynte.

Så jeg fikk høre det, av en annen i klassen min, (som også het Erik vel, en fra Svelvik), det andre året på videregående, at jeg så 'smart ut', siden noe av håret mitt var kort, og resten langt.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Hu Von der Lippe, (eller om det var ei annen venninne av Ellen), var med oss til Basel en gang, og prøvde en kjole, i en butikk.

Og spurte meg om hun så 'gravid' ut, i den.

Jeg svarte ikke noe.

Men hu gjorde kanskje det, hu så vel ut som om hu hadde litt gravid i den, vil jeg vel si.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Den neste helgen, så var det igjen marked.

Men denne gangen i den neste landsbyen igjen, i retning Basel.

Hu Von der Lippe, (var det vel), skulle absolutt kjøre en berg og dal-bane, eller om det var parishjul, sammen med meg.

Og hu dama, (i 30-40-årene vel), hu klenga skikkelig, i den karusellen, husker jeg.

Så det var nok det nærmeste jeg kom sex, den sommeren, for å si det litt fleipete.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, mens jeg stod og så på, at folk skøyt, på en skytebane, på et av de to markedene.

Så prata en sveitsisk mann, (som var der med dama si), til meg.

En kar i midten av 20-åra kanskje.

Men jeg skjønte jo ikke hva han sa, så jeg svarte ingenting.

En gang, som jeg gikk tur med Moses, inn til sentrum av Basel, like ved der Ellen bodde da.

Så sa en slakter, (var det vel), noe til meg, mens jeg gikk forbi slakterbutikken, med den bikkja da.

(Det var vel noe om at hunden luktet kjøttet, i butikken.

Vil jeg vel tippe på.

Men men.

Noe sånt).

Så sånn var det.

En annen gang, som jeg gikk tur, med Moses, til et godt stykke bortenfor den tennisklubben, hvor tante Ellen jobbet.

(Jeg gikk til et friområde der da).

Så sa ei dame, (i 20-årene vel), som var ute med sin hund, noe til meg.

Men jeg skjønte ikke hva hu sa.

Men jeg sa vel noe på engelsk.

Og da spurte hu vel hvorfor jeg ikke lot hunden gå løs.

Men jeg var ikke så vant med å ha hund.

Og tante Ellen hadde vel sagt at jeg skulle ha hunden i bånd, tror jeg.

Så jeg pleide å ha hunden i bånd, husker jeg, selv om jeg syklet med den, husker jeg.

Men det gikk greit, for den hunden var veldig snill, og gikk alltid sånn som jeg ville at den skulle gå da.

Så jeg ble litt trist, når jeg måtte dra fra den hunden.

'Jeg kan putte den i lomma', sa jeg til tante Ellen.

For det var et sånt uttrykk da, som folk sa, på Sande Videregående, mener jeg å huske.

Men men.

Jeg burde kanskje hatt en hund.

Hvis jeg hadde hatt en hund, da jeg bodde i Oslo, så hadde jeg sikkert blitt kjent med fler mennesker, enn det jeg ble der, (tenker jeg nå).

Så sånn er nok det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Rahel gikk vel på en Steinerskole, i Basel kanskje.

Jeg kan ikke si at jeg så noe til at hun hadde noen venninner, eller noe, da vi var der nede.

Men men.

Ellen har seinere sagt det, (på bestemor Ingeborg sin 80-årsfeiring, i 1997 vel), at hun pleide å ha store fester, med hundrevis av lokale folk, i hagen sin, hver sommer, i Industristrasse, i Sveits da.

Men jeg så ikke akkurat noe til det, da jeg var der nede.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Ellen het forresten Savoldelli ennå, da vi besøkte dem der, i Sveits, i 1987 da.

Enda hu hadde vært skilt, fra Reto Savoldelli, i mange år da vel.

Så det forholdet hennes, til han afrikaneren, Dieter, det var vel kanskje ikke så seriøst da.

Hvem vet.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Pia ville gjerne bli der lengre.

Og Ellen sa vel også at hun ville det.

Men da det var en drøy uke igjen, til skolen vår begynte.

Og vi hadde vært der nede, i snart et par uker vel.

Så stakk jeg inn til et reisebyrå, i Basel, (som faren min hadde forklart meg).

Og booket hjemreisetidspunkt, på de returbillettene, som vi hadde fått, av faren vår.

Så det var vel cirka en uke igjen, til andre klasse, på videregående, startet, for meg, da vi kom tilbake til Norge igjen.

Ellen kjørte oss ut til flyplassen, i den franske nabobyen, til Basel.

'You can't do this to us we're Americans', hørte jeg at en amerikansk turist i 40-årene kanskje, brølte i en billettluke.

Pia prata noe dritt om han amerikaneren da.

Så sånn var det.

Pia og jeg, var vel de første som hadde dukket opp, ved gate-en, tror jeg.

Vi var i godt humør, etter en avslappende ferie vel.

(Det var jo fint vær, og mange varmegrader, så godt som hver dag vel).

Så plutselig så fikk vi en overraskelse, Pia og meg.

For vi la merke til det, at det var Anette Bøe, skiløpersken fra Larvik, som satt som den tredje personen, på et sete et stykke foran oss og til venstre, i avgangshallen.

Hun hadde nettopp vunnet VM-gull, (var det vel), i Seefeldt, eller noe sånt vel, vinteren før, var det vel.

Så hun var veldig kjent da.

Og det var jo også til faren hennes sin butikk, (Albert Bøe), at mora mi hadde sendt meg, for å kjøpe badehette, den gangen, i 1979 vel, (som jeg har skrevet om, i et tidligere kapitell).

Men det var ikke sånn at vi sa 'hei', eller noe.

Vi var i vår egen verden liksom.

Det var kanskje en mer avslappet stemning, der nede i Sveits, enn i Norge.

Det er mulig.

Så det var litt surrealistisk, å plutselig se Anette Bøe, sittende foran oss der.

Det er helt sikkert.

Søstera mi likte ikke det, at Anette Bøe, satt der, i en trang trikot, på underkroppen.

Det var nesten som en skitrikot kanskje.

Hun så litt billig eller horete ut, mente vel Pia, sa hun.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Det var noen sånne trange lille bukser, eller noe, med noe gult mønster på da, eller noe.

Så hu kunne kanskje nesten like gjerne ha gått naken.

Det er mulig.

Men men.

Så Pia og jeg, vi lot litt av Anette Bøe da, der vi satt, på flyplassen til Basel, i Frankrike.

Så sånn var det.

Og Pia klagde på at folk var så sure, når vi kom på flyet, fra Kastrup til Fornebu.

At nordmenn var værre enn sveitsere og sånn da, og at de klagde og oppførte seg dårlig da.

Noe sånt var det vel Pia sa.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Men jeg husker det, at jeg syntes at skolen var viktig, på den her tiden.

For jeg gikk jo på Handel og Kontor, hvor man måtte få gode karakterer, hvert år, for å komme inn, på det neste årstrinnet.

Så derfor valgte jeg å dra hjem fra Sveits, litt før skolene startet da.

(For Pia skulle jo bare begynne i niende klasse, må det vel ha vært).

Så sånn var det.

Og vi hadde jo allerede vært hos Ellen, i nesten to uker vel, tror jeg.

Så det var nesten litt på tide, å komme oss hjem igjen og.

For det var jo vårt første besøk der og.

Og å bli der lenger, hadde kanskje blitt å utnytte gjestfriheten, til tante Ellen, vil jeg si.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg spurte vel forresten tante Ellen, (og dem), der nede, om hva danskene mente når de sa 's'gu'.

(Av en eller annen grunn).

Og da mente tante Ellen, at det ble som trønderne, som sa 'sjø', etter en setning.

Men det tror jeg er feil, har jeg tenkt i ettertid.

For jeg har funnet ut det, at 's'gu', (som dansken sier), det betyr 'så Gud'.

(Som i 'det tror jeg s'gu', som de sier i Danmark).

Mens det trønderne sier, 'sjø', det betyr vel 'skjønner du', tror jeg.

Noe sånt.

Hvis jeg ikke tar helt feil da.

Så sånn er nok det.

Hvordan det gikk, i andre klasse, på Handel og Kontor, det skal jeg skrive mer om, i det neste kapitellet, av Min Bok.

Vi får jeg se om jeg klarer å få skrevet det kapitellet ganske snart.

Vi får se om jeg klarer å få ordnet det.

Vi får se.

Kapittel 36: Mer fra Sande Videregående

Det andre året på sande Videregående, så var det ny klasse og nytt klasserom.

Det stod en slags brakkebygning med to klasserom, ovenfor fotballbanen, på Sandevideregående, og vi fikk et av de klasserommene da.

Det var økonomilinjeklassen, som jeg gikk i, og den var delt i en markedsføringslinje og en regnskapslinje.

Året før, så hadde Snorre Skaug blitt irritert på meg, fordi vi hadde jo fire klasserom, og en gang så satt han seg på min plass, (var det vel).

Noe sånt.

På Svelvik Ungdomsskole, så hadde jeg jo pleid å sitte foran til venstre, i klasserommet.

Så også i første klasse, på handel og kontor, på Sande Videregående.

Men andreåret, så så jeg at det var ledig plass, foran til høyre, i klasserommet.

Og da kjappa jeg meg å ta den plassen.

For jeg var litt lei av å sitte så nærme Snorre Skaug, (som var Liverpool-supporter), for å si det sånn.

Line Nilsen, fra Svelvik, som hadde gått i klassen min, i tre år, på ungdomsskolen.

(Ei pen dame med lyst, krøllete hår vel).

Hu satt til venstre for meg, i klasserommet.

Jeg hadde vært litt avstandsforelsket vel, i Line Nilsen, i åttende klasse, eller noe.

Og jeg syntes hu var den peneste jenta vel, i klassen vår, på ungdomsskolen.

(Husker jeg at jeg sa at jeg syntes, når Carl tok opp det her temaet, hjemme hos meg, en gang, var det vel).

Men men.

Carl hadde også sagt det, en gang, at Line Nilsen og dem, de var så rike.

Så jeg spurte henne, i en håndarbeidstime, en gang, i syvende klasse kanskje, om det var sant, som Carl sa, at de var så rike.

Men da svarte hu ikke.

Men hu tok med en kassett med gruppen Scotch, og 'hoste-sangen', en gang, i en seinere håndarbeidstime.

Av en eller annen grunn.

Men men.

Og da sa Linda Moen, 'gi han der (altså han hostern, i den sangen) et glass vann da'.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Bak meg satt det også ei pen dame.

Det var ei i 20-årene, med mørkt, bølgete hår vel, som jobba i parfymeriet, i Sande sentrum.

Hu hadde blitt påkjørt, av en annen bil, i en bilulykke, og skulle ha omskolering da.

Noe sånt.

Men men.

Og ved siden av Line Nilsen, så satt ei annen blondinne, nemlig Randi, fra Svelvik.

Bak de to blondinnene, så satt det enda to blondinner.

Og det var Lene Andersen, og Elin fra Nesbygda.

Bak de igjen, så satt enda en blondinne, og det var Kristin Sola, fra Galleberg vel, og Monica Andersen, med mørk blondt hår kanskje, hvis ikke hu var brunette, fra Selvik da.

Noe sånt.

Erik fra Svelvik, Linda Moen, Svein Hellum og Snorre Skaug gikk også i den klassen.

Så også Lill Doris Gustavsen, fra Sande.

Ove Reiersrud, fra Drammen.

Trond Gurrik, fra Holmestrand.

Og noen fler som jeg ikke husker de nøyaktige navna på.

Men men.

Klasseforstander, som vi hadde i bedriftsøkonomi, var hu som vi hadde året før, i regnskap vel, da jeg satt kateteret, i det ene klasserommet, oppå kanten av et sånt platå, sånn at det falt ned ganske ofte, midt i timen.

Uten at jeg veit det, om hu noen gang fant ut, at det var jeg som pleide å gjøre det.

Hvem vet.

Dette var et mer avslappende skoleår, vil jeg si, enn det forrige.

Siden vi vel bare hadde et klasserom, det her året.

Vi i Markedsføringsdelen av klassen, vi satt i det klasserommet, i alle timene vel.

Så sånn var det.

Men men.

Kenneth Sevland, Jan-Rune fra Svelvik og Søren Larsen, de gikk på Kontor og Administrasjonslinjen, som ikke ga artium etter tre år da.

Men vi hadde ikke noe tredjeår, på Sande Videregående, på øknomilinja.

Så hu kioskdama fra Svelvik, som også gikk i klassen vår, hu dro en del ned til Tønsberg, og kom seg i avisene osv., og ordnet med at Sande Videregående fikk et tredjeår, med både Markedsføring og Regnskap, var det vel.

Så hu kioskdama, hu var det driv i, det er helt sikkert.

Selv om hu mobba meg en gang, husker jeg.

Det var dette året, som nesten alle hadde Ball-gensere.

Ball-gensere var noen stripete gensere, som det stod 'Ball' på foran.

Jeg gikk jo på Markedsføringslinja, så vi lærte jo om trender og produkt-livssykluser og brainstorming og å tenke kreativt da.

Sånne ting.

Så jeg tenkte det, at jeg måtte vel nesten være litt kul jeg og, siden jeg gikk på Markedsføringslinja.

Så jeg dro inn til Drammen, en dag, for å kjøpe meg en Ball-genser jeg og, på Carlings, het det vel, på Bragernes.

De hadde fått noen nye, med noe årstall på også vel.

Jeg kjøpte en som var lilla og hvit-stripete, og med et årstall da, var det vel.

Og jeg stod jo noen ganger ute på trappa, sammen med jentene i klassen, og røyka, i friminuttene.

Siden jeg hadde begynt å røyke litt, i Sveits, noen dager før det her skoleåret begynte da.

Da ville noen ganger noen av jentene i klassen, spørre meg om jeg ville ha et trekk eller en røyk da.

Noe de syntes var morsomt kanskje at jeg hadde begynt å røyke da.

Men men.

Så sånn var det.

En gang jeg stod der på den trappa, så spurte hu kioskdama meg, om jeg var 'en ball', fra det og det året, eller noe.

Da svarte jeg ikke noe.

Da ble jeg bare flau, og gikk inn i klasserommet igjen, husker jeg.

Line Nilsen hadde en rød og hvit sånn Ball-genser, husker jeg.

Men uten årstall på vel.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Ellers, så var høyvannsbukser populære dette året.

Svein Hellum og meg, vi konkurrerte litt vel, om hvem som hadde mest høyvannsbukser.

Og da skulle man også ha stripete tennissokker da, mellom skoa og beinet, også kom buksa ovenfor der igjen.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Stonewashed-jeans var også populære dette året, husker jeg.

Jeg pleide å dra på Hennes og Mauritz, i Gågata, i Drammen, og kjøpte sånne høyvannsbukser og stonewashed jeans da, husker jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Læreren vår, i Markedsføring, det var en sønn, av en lærer, fra Sande vel.

Så han læreren vår, han var i begynnelsen av 20-årene vel.

Og bare 4-5 år eldre enn oss, i klassen, tror jeg.

Han var nyutdannet fra BI, i Sandvika, tror jeg.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Men men.

Jan Ivar Lindseth og jeg, var alltid på gruppe, i Markedsføringa, osv.

Han satt bakerst til høyre, i klasserommet, og jeg satt jo foran til høyre, så derfor ble det vel til, at vi havna på gruppe da.

Siden de damene som satt i mellom oss, gikk i regnskapsdelen av klassen da.

Så sånn var det.

Men men.

Jan Ivar Lindseth, han kalte han læreren vår, i Markedsføring, bare for 'Case', siden han alltid ga oss nye case-oppgaver, (ihvertfall 3-4 ganger i uka, i begynnelsen vel. Noe sånt).

Det var også en i en såpeopera, av noe slag, på TV, som het Chase.

Så det var kanskje på grunn av det og.

Hvem vet.

Men men.

I helgene, på begynnelsen av dette skoleåret, så pleide noen ganger Kjetil Holshagen, Øystein Andersen og søstera mi Pia, å være oppe hos meg.

Så sånn var det.

En helg, (en fredag vel), når Kjetil Holshagen hadde dukket opp der, fra Sande vel.

Så sa plutselig Øystein Andersen det, at vil du se på at jeg får røyk ut av øra.

Også tenkte han på en sigarett.

Og skulle ta røyk ut av øra da.

Også sa han det, at da måtte jeg holde hånda mi, på magan hans.

Så tenkte jeg at det var kanskje litt dumt, men jeg får gjøre det da.

Det var ikke noen big deal, liksom.

Og da så bare sneipa Øystein Andersen den sigaretten i håndbakken min, som jeg holdt foran på magen hans da.

Så det gjorde jo dritvondt, for å si det sånn.

Men men.

Alle de tre i stua, det vil si Kjetil Holshagen, Øystein Andersen og søstera mi.

De syntes visst at det her var artig da.

Men da ble jeg irritert, og kasta dem ut, alle sammen.

For det her var jo som tortur det, å bli brent av en sigarett, i hånda.

Så da prata jeg ikke mer med Øystein Andersen, på et halvt år, eller noe.

Enda vi vel hadde avtalt det, at vi skulle dra til Brighton, på språkreise, sommeren etter da.

(Siden Øystein var så morsom, og hadde med masse spill og videofilmer, og Pizza Grandiosa og cola, opp til meg, omtrent hver helg.

Så syntes jeg det, at jeg måtte være litt morsom og da.

Kenneth Sevland og jeg, hadde spleisa på å kjøpe Rambo First Blood II, i London, sommeren 1986.

Og jeg hadde latt Øystein få coveret, til denne filmen.

Samtidig som at Kenneth Sevland kjøpte min halvdel, av den filmen vel.

Og da, så ble han litt sur vel, siden han ikke fikk med coveret.

Men jeg trodde ikke at han brydde seg om det, derfor lot jeg Øystein Andersen få det, siden han alltid hadde med så mye spill og videofilmer, ut til meg da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Øystein Andersen sa forresten det, i 1986 vel, på et av hans første besøk, oppe hos meg, i Leirfaret 4B.

At 'Håkon Magnus var ram til å rappe vin fra vinkjelleren til faren sin'.

(Noe sånt).

Så Øystein Andersen kjente til ting som foregikk i kongefamilien da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

I sosialøkonomi, så hadde vi en kort kar, med mørkt hår og skjegg, som lærer.

En gang, så spurte hu Elin fra Nesbygda meg, om noe, (istedet for å spørre læreren da).

Og da, så gikk jeg bort til pulten hennes.

Men så så hun det såret, som jeg hadde fått på hånda, etter sigaretten til Øystein Andersen.

Og da 'frøys' hun liksom da.

Så jeg gikk bare tilbake og satt meg igjen.

Og Jan Ivar Lindseth reagerte på det her, og sa noe negativt til hu Elin vel.

(Som pleide å gå med sånn bukse som gikk over skuldrene vel, forresten.

Hvis jeg ikke husker helt feil.

Men jeg husker ikke hva de buksene het igjen.

Men men.

Snekkerbukser?

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på).

Som at hu dreiv og pønska på noe da liksom.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Snorre Skaug gikk noen ganger ut på den trappa utafor brakke-klasserommet vårt også.

En første klasse, på Handel og Kontor vel, hadde det andre klasserommet, i den bygningen.

Der gikk blant annet 'Tina Turbo', mener jeg å huske.

Og Snorre Skaug sa en gang om henne, der hun gikk, i en åletrang hvit streth-bukse, over rompa hennes, som var sånn midt på treet deilig vel.

'Hu kunne like gjerne ha gått naken'.

Så sånn var det.

Snorre Skaug la også merke til det en gang, at ei søt jente, i den klassen, gikk ut av klasserommet.

Så han 'timet' det, når hu kom til å gå ut døra.

Også gikk han inn døra, når han trodde, at hun ville dukke opp, i døra.

(I den døra som var like ved trappa.

Hu måtte først gå gjennom døra til klasserommet sitt.

Men de to dørene var like ved hverandre).

Så kræsja han, med hu vel søte førsteklasse-jenta da, i døra da, med vilje.

Og tok litt på henne og lo litt og sånn vel.

Og hu jenta lo også da.

Så Snorre Skaug var en luring, kunne man se der.

Det visste vel egentlig jeg fra før, vil jeg si.

Som jeg skrev om i et tidligere kapitell, så dreiv Snorre Skaug med noe av det samme, på fotballbanen og.

For jeg fikk jo gult kort, en gang, som han drev med noe skuespill.

Når jeg spilte for Berger, borte mot Svelvik, og Snorre Skaug liksom bøyde hue mot beinet mitt, (som sparka til ballen), og så liksom tok seg til ansiktet, som om at jeg hadde truffet han i ansiktet da.

Noe jeg ikke gjorde, mener jeg.

Og jeg har alt siden jeg bodde i Larvik, vært en rimelig støl person.

Så at jeg skulle klare å sparte så høyt, at jeg kunne truffet Snorre Skaug i hue, det tviler jeg veldig sterkt på.

Så det var nok sånn, at Snorre bøyde hue sitt ned mot ballen og beinet mitt, og lot som at jeg hadde sparka han i trynet da.

Så Snorre Skaug er en luring, ingen tvil om det, vil jeg si.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Det er kanskje en ting å være luring, forresten, men faren til Snorre Skaug, han var jo ordfører, på den her tiden, i Svelvik, for Høyre da.

Så da burde man kanskje oppføre seg mer ordentlig.

HVem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så sånn var det.

Det hendte at vi spilte fotball, i gymmen, i Sandehallen, husker jeg.

Jeg husker at jeg var heldig med et raid, ihvertfall, det skoleåret.

Da startet jeg langt nede, på min egen banehalvdel, og hoppet over det beinet, som Line Nilsen satte ut, for å stoppe meg, like ved tribunen der, husker jeg.

Så løp jeg videre, og tråkket oppå ballen, for å finte ut Trond Gurrik, som var en svær håndballspiller, fra Holmestrand.

Så løp jeg videre, på innsida og forbi han, (som var finta ut).

Og skulle bare skyte ballen i mål.

Men det var håndballmål, og ei, (litt fæl vel). håndballkeeper, fra Svelvik, som også gikk i klassen vår, stod i mål.

Så det var kanskje litt ujevne lag.

Og jeg skøyt vel over vel, tror jeg.

Noe sånt.

Jeg klarte ihvertfall ikke å score.

Jeg ble kanskje litt skremt.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Nå begynner klokka å bli over et om natta, her på hostellet.

Men jeg får skrive mer på det her kapittelet, i morgen.

Vi får se om jeg klarer å få gjort det.

Vi får se.

Kapittel 37: Enda mer fra Sande Videregående

Jeg begynte på nytt kapittel i dag, så kapitell 25 er bare på en del da.

Men jeg fortsetter å skrive om ting som skjedde da jeg gikk i andre klasse, på Sande Videregående.

Vi dro på ihvertfall en klassetur, til Oslo.

Jeg husker en klassetur, med hu bedriftsøkonomi-lærerinna.

Vi skulle møtes på Drammen Jernbanestasjon, og jeg måtte ta en tidlig buss, og venta i kafeteriaen, på Drammen Jernbanestasjon der.

Der jeg hadde sitti sammen med Arne Thomassen, jula 1980, eller noe, (altså cirka syv år tidligere).

Da jeg prøvde å rømme til Berger, i jula, med bussen, siden jeg ikke likte meg så bra hos mora mi.

Men men.

Så sånn var det.

Nyheten i avisene den dagen, det var at Larviksgruppa Drama var oppløst, husker jeg.

En gang, som Pia var oppe hos meg, så hadde jeg hørt på radio, på stereoanlegget til faren mi.

Og Drama var med i en konkurranse, som var for hele Europa vel.

Som het Europatoppen, eller noe, vel.

Med en sang, som jeg ikke husker hva heter nå.

Men Drama vant Europatoppen da, hvis jeg husker det riktig.

Og på førstesidene av avisene, så stod det at Drama var oppløst, husker jeg.

Den dagen som vi skulle inn til Oslo.

Men men.

Så sånn var det.

Vi dro på bedriftsbesøk, til Storebrand, husker jeg.

Det er mulig at Kontor og Administrasjonslinja også var med.

For jeg mener å huske det, at jeg satt ved siden av Rose Marie Baltersen og Mette Holtet, ved et bord, hos Storebrand der da.

En direktør, eller noe, dukket opp, og spurte hva vi trodde dem tenkte en del på, om dagen.

Og det var enten at det hadde vært flom i Oslo.

Som var mye i nyhetene, Oslofjorden hadde flommet over, og det var vann på gatene, nede ved Rådhuset osv., mener jeg å huske.

Men det var feil svar.

Som noen sa, (og som jeg først nevnte vel).

Det var selvfølgelig børs-krakket i USA, som de tenkte mye på.

Så sånn var det.

Men men.

Han direktøren lurte vel også på om vi var en niende klasse, eller noe.

Og noen Svelvik-damer vel, baksnakka meg, husker jeg, etterpå, siden jeg så så ung ut, og de som jeg satt på samme bord ved da.

Bedriftsøkonomi-lærerinna sendte meg, for å finne noen som hadde blitt litt borte, nede ved Storebrand og Konserthuset der da, husker jeg.

Men jeg fant dem ikke.

Men men.

(Det er mulig at dette var året før og, det husker jeg ikke).

Men i andre klasse så var vi ihverfall på Peppes Pizza, i Stortingsgata, husker jeg.

Jeg så igjen så ung ut da, (var det vel), at vi kun fikk lov å kjøpe en halvliter hver, til pizzaene.

Så jeg ble vel litt baksnakka igjen, tror jeg.

Ove Reiersrud var med på den klasseturen husker jeg.

For vi var på en film, på Saga kino, husker jeg.

Men jeg husker ikke hva filmen het.

(Men muligens en med Michael J. Fox).

Men jeg ble litt brisen bare av en eller to øl. så jeg syntes det var morsomt.

Og det er det mulig at Ove Reiersrud ble og, det er mulig.

For han ble litt skrålete, eller hva man skal si, mener jeg å huske.

Men men.

Vi var jo på klasseturer på ungdomsskolen og.

Og vi så 'Staying Alive', på Colusseum Kino, husker jeg, med klasseforstander Aakvåg da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jo, vi var også på teater, med Sande Videregående.

Og det var 'Boeing, Boeing', eller noe, på et teater, som var like ved St. Olavs plass vel.

Hvor Jon Skolmen jobbet, husker jeg.

Han kom ut etter forestillingen, og spurte hvor vi var fra, husker jeg.

Og noen sa vel Svelvik eller Sande da.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Det er mulig dette var gamle Edderkoppen teater, eller noe.

Det husker jeg ikke helt.

Hvem vet.

Det var en revy da, som det vel heter.

Om en mann som hadde mange flyvertinner.

Og den var morsom, husker jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men på en av Osloturene, (som jeg ikke helt husker hva vi gjorde på, men det var med Markedsførings-læreren, tror jeg).

Så stakk jeg etter klasseturen, innom Øystein Andersen, i Lørenskog.

Med en videofilm, som jeg hadde rota med.

Det må ha vært like før han brant meg i hånda, med en sigarett, tror jeg.

Jeg hadde skrevet 'Waldemar Thranes gate', på videofilmen, når jeg sendte den i posten, til han, i Lørenskog.

Men han bodde i 'Markus Thranes vei', i Lørenskog.

Så da havna visst den filmen tilbake på Berger postkontor da.

Et sted den hadde liggi noen måneder.

Men jeg tok toget til Hanaborg da, hvor Øystein bodde, og la filmen i postkassa hans.

For dem var ikke hjemme.

For da hadde visst Øystein fått problemer, med noen folk da, siden jeg sendte filmen feil.

Noe sånt.

Men men.

Så sånn var det.

Jeg var også å besøkte Øystein, i Lørenskog, et par ganger, som han var hjemme.

Og Øystein hadde en kusine, som het Anita, som bodde i nabohuset.

Dem hadde også sommerhus på Sand, men i Sandsveien da, der hvor familien Sand har gård, noen hundre meter unna, fra der Øystein og dem hadde sommerhus.

Anita jobba på Robsrudjordet Burger, som var like ved der hvor Øystein bodde.

Det var vel drøye 500 meter å gå vel.

Noe sånt.

Og da fikk Øystein og jeg, gratis burgere, av Anita husker jeg.

Når vi stakk innom Robsrudjordet Burger da.

Anita hadde lyst hår, og var på min alder vel, og hu spilte fotball for Kurland, mener jeg.

(Uten at jeg helt veit hvor det er hen).

Men men.

(Hu begynte seinere å jobbe på et cruiseskip, (når hu var i slutten av tenårene vel), men det likte hu ikke, så det dreiv hu ikke med så lenge, husker jeg.

Men men).

Dette var vel da Øystein Andersen gikk i niende klasse, tror jeg.

For han begynte å vise meg en årbok, som de hadde, på skolen hans, på Hanaborg, eller noe, da.

Og hu der lyshåra jenta var fin da, sa Øystein.

Men hu var visst 'puck i hue' da.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Så dette var nok mens jeg gikk i første eller andre klasse, på videregående.

Men før Øystein stompet den sigaretten, i hånda mi.

Så sånn var det.

Men men.

Øystein hadde en kamerat, som het Are, som hadde mørkt hår.

Han kjente også en kar som het Erik, som ble kalt for 'Psycho'.

Psycho ville slå opp med dama, fordi at telefonnummeret begynte på 'null sex', sa Øystein.

Pia sa at Psycho ikke var noe 'snill' mot dama, husker jeg.

(Uten at jeg skjønte hva Pia mente med dette, eller hvordan Pia visste hvem Psycho var).

Øystein og jeg prata om tegneserier, og jeg fortalte at jeg hadde en ide, til en tegneserie.

Sånn ala 'hvorfor drepe deg bare fordi du ikke fikk kjøpt den siste utgaven av Mad'.

Og den var sånn at en gutt gikk forbi Blitz, i Pilestredet, med en plakat, hvor det stod 'Riv Blitz', om kvelden da.

Og Øystein hadde en kamerat, som kunne tegne.

En som jeg var med å besøke en gang, på Lørenskog.

Han tegneren hadde skrevet noe stykke, i en skoleavis, eller noe.

Hvor han hele tiden brukte uttrykket 'bølgen', husker jeg, (bølgen ble kjent under Mexico-VM i fotball, året før, forresten. Når tilskuerne reiste og satt seg igjen, sånn at det så ut som en bølge).

Men Øystein lagde det som en tegneserie, på cirka ti ruter vel, som jeg sendte inn til Pyton.

Jeg brukte permene i en bok, i Samfunns og Næringslære, som konvolutt.

Så dette må ha vært sommeren 1987, tipper jeg, at jeg sendte den tegneserien inn til Pyton.

Men men.

Men den tegneserien, den hadde ikke noe sluttpoeng.

Ikke noe særlig bra sluttpoeng ihvertfall, så den ble ikke trykket av Pyton.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Øystein kjente også Tom, (som seinere ble butikksjef på Kiwi, på St. Hanshaugen, da jeg bodde i den bydelen, fra slutten av 90-tallet).

Både Øystein og Tom spilte sjakk.

Og jeg var med en gang til han Tom, og vi spilte sjakk, og det ble remis da, husker jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var vel også sommeren 1987, at Øystein Andersen ble med Pia og meg, ned på en fest, ved Berger brygge.

(Pia visste at det var fest, og hadde pleid å gå på fester der, en stund vel.

Hvis ikke dette var sommeren 1988 da.

Etter Brighton-turen.

Hvem vet).

Jeg fikk ihvertfall Øystein til å ta med en mun-chako, som han hadde.

(Sånne pinner som har en kjetting mellom seg.

Et japansk nærkampvåpen).

Øystein Andersen sa at han hadde en mun-chako, som hadde springkniver, bygget inn i pinnene.

Og det syntes jeg at hørtes artig ut da.

Men da han tok med det våpenet, ut til Berger, så hadde det ikke springkniver likevel.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

En kar som het Tom Lillemoen vel.

Han likte ikke at Øystein Andersen hadde med et sånt våpen, ned på festplassen.

Så han kasta det våpenet, i fjorden.

Pia var venninne med 'Tina Turbo', og de ville ut og 'fly'.

Jeg blei med Pia og Tina Turbo, med en båt, som vi fikk haik med, til Kommersøya.

Men jeg tok ikke med Øystein, for han var et par år yngre da.

Men men.

(Jeg spurte ikke om han ville bli med heller.

Det var Pia som dro med meg liksom.

Så hu måtte nesten ha spurt, tror jeg.

Jeg var vel litt dame-gæern, og derfor ville jeg være med, siden Tina Turbo var med kanskje.

Noe sånt).

Så sånn var det.

Pia og Tina Turbo fikk det ekteparet, i den båten, til å leite etter våpenet, til Øystein.

Men de fant det ikke.

Tina Turbo rappa også røykpakka, til hu dama i 30-åra vel, som dukka opp, med båt, ved Berger brygge.

Så sånn var det.

Men men.

For vi hadde ikke noe røyk da.

Jeg bomma en øl, av noen Holmestrand-damer, på Kommersøya, og spurte om de kjente Trond Gurrik, fra Markedsføringsklassen, (så dette her med mun chako-en må nok ha vært sommeren 1988, for den forrige sommeren, så visste jeg ikke hvem han var).

'Alle i Holmestrand kjenner Trond Gurrik', svarte de Holmestrand-damene.

Men så skulle søstera mi og Tina Turbo stikke på land.

Så jeg ble med dem.

Jeg husker ikke om vi ble kjørt i land, med en båt, eller om vi kunne gå i land der.

Noe sånt.

Og så fikk Pia og Tina Turbo haik med noen rånere, (eller hva det var), og jeg satt også på med dem da, (siden jeg hadde hengt meg med Pia og Tina Turbo. For jeg lurte vel også litt på, hva søstera mi dreiv med, siden hu var venninne, med Tina Turbo, osv).

Men jeg ble litt kjent med Tina Turbo, ihvertfall, som jo min tidligere kamerat Christian Grønli også kjente.

For vi traff jo henne, da hu gikk sammen med Teskjekjærringa en gang, nederst i Havnehagen.

De gikk kanskje i samme klasse.

Men hvordan søstera mi ble kjent med Tina Turbo, det veit jeg ikke.

Og hvordan Tina Turbo fikk det klengenavnet 'Turbo', det er jeg ikke helt sikker på.

Men jeg tror det må være noe med sex å gjøre.

Men jeg er ikke helt sikker.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Vi var også inne i Drammen, i handelsforeningens lokaler der vel, og så på en debatt.

Det var andre året, på handel og kontor, husker jeg.

Det var hu klasseforstanderen vår, som tok oss med dit, husker jeg, en ettermiddag, skoleåret 1987/88 da.

Mona Røkke, som da var Forbrukerombud vel, var i en debatt, med noen folk fra næringslivet, i Drammen.

Men det var lite futt i Mona Røkke, som Forbrukerombud, syntes jeg.

Hu var nesten 'godslig kamerat', med de næringslivsfolka, fra Drammen, som hu liksom skulle debattere med da, syntes jeg.

Så det var en litt kjedelig debatt, vil jeg si.

Og det var vel ikke akkurat sånn, (sånn som jeg husker det), at vi lærte noe derfra, som vi ikke allerede hadde lært, på Sande Videregående.

Men men.

Så sånn var det.

Vi hadde jo om personvern og alt sånt, til det nesten kjedsommelige, på Sande Videregående.

Både i Kontorlære og EDB vel.

Og vi hadde jo også rettslære, og lærte om hvilke rettigheter som forbrukerne hadde, osv.

Så det var en veldig god utdannelse, på mange måter, vil jeg si.

Jeg fikk jo artium, etter tre år på økonomilinja.

Jeg ble jo økonom, (selv om ingen gjorde noe poeng ut av det vel, vi kalte det bare blåruss).

Og jeg fikk jo tre vitnemål, (et for hvert år), nemlig fra Grunnleggende Handels og Kontorfag, Markedsføring og Data og Informasjonsbehandling.

Så jeg syntes det var en bra utdannelse, som jeg har fått en del igjen for seinere og, tror jeg nok.

Selv om jeg ikke jobbet akkurat som økonom da.

Men vi lærte blant annet i Rettslære, at både et menneske og et firma, begge er 'juridiske personer'.

Det hadde jeg ikke tenkt på, før vi begynte med rettslære.

Men et menneske står altså likt, med et firma, i retten.

(Ihvertfall ifølge lovverket).

Dette med at et firma, i retten, blir til en 'juridisk person', det er det kanskje ikke alle som vet, eller tenker over, vil jeg vel tippe på.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

I gymmen, så skulle vi en gang finne pulsen.

Men jeg fant ikke pulsen, og sa fra om det.

Og da sa Line Nilsen, at 'du må skru'n på, vet du'.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Men men.

Uten at jeg skjønte hva hvorfor hu sa det.

Men men.

Line Nilsen var jo sammen med sønnen til gymlærerinna, så man skulle kanskje tro det, at hu ville holdt litt kjeft i gymtimene.

Men så ikke.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg hadde walkman og høytalere, med på skolen, husker jeg.

Jeg kjøpte Michael Jackson-kassetten 'Bad', av Jan-Tore, husker jeg.

For mora hans jobba med å vaske i en matbutikk, ut mot Krokstadelva vel, og skaffa sånne kassetter billig da.

Men men.

Så sånn var det.

Jeg kjøpte også kassetten til Belinda Carlisle, på Lyche Platebar, i Drammen, det skoleåret, husker jeg.

Og også T'Pau, som var populære, med 'China in your hand', osv.

Markedsføringslæreren likte Belinda Carlisle, husker jeg, og vi fikk lov å høre på den kassetten i timen, husker jeg.

'Du har ihvertfall fin musikk', sa han 'Case' da, husker jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Kristin Sola fortalte meg det, at hu og ei pen venninne hu hadde, med mørkt hår, (også fra Galleberg vel), spleisa på å leie en solseng.

Spesielt hu venninna var skikkelig brun.

Så det trodde jeg på.

Men men.

Kristin Sola la en dag masse passbilder av seg selv, (og hu venninna og vel), ut på en pult, i klasserommet vårt.

Så spurte hu meg, om hvilket bilde jeg seg syntes var finest.

Jeg syntes hu hadde litt bollekinn, osv., på det bildet, som hu var yngst på.

(At hu ikke så så fin/sexy ut, på det liksom).

Så jeg mobba henne da, og sa 'det'.

Også rappa jeg det bildet, og Sola da, (som hu ble kalt), løp etter meg, og fikk tak i meg, i gangen, mellom de to klasserommene, i den brakkebygningen da.

Og hu gikk helt berserk og begynte med nærkamp, og klinte puppa sine skikkelig inntill meg, husker jeg.

Så det var vel det nærmeste jeg kom sex, det skoleåret, vil jeg vel tippe på.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Pia og Christell, de hadde pleid å dra på ungdomsdiskotek, i Samfunnshuset, i Svelvik, på torsdager vel.

Men jeg syntes det var flaut, å gå dit, så en gang, som jeg satt på med Jan Snoghøj, fra Drammen til Bergeråsen.

Så ville jeg ikke gå inn på diskoteket der, med noe greier til Christell.

Så Jan måtte gå inn der selv.

(Jeg hadde aldri vært på det diskoteket så.

Det var vel derfor at jeg ikke gadd det.

Noe sånt.

Men Christell og Pia gikk dit ofte.

Og jeg var jo et mobbeoffer, vil jeg si.

Mens Christell liksom var den amerikanske tenåringsprinsessa, nesten.

Med skap etter skap fulle av moteklær.

(Som Pia ihvertfall sa, så hadde Christell mye mer klær enn henne.

Så sånn var det).

Men Jan Snoghøj, han var veldig opptatt av utseendet sitt, og han trente også, som Viggo Snoghøj/Snowhill da, (selvfølgelig).

Men jeg var deppa, på den her tida, og trente ikke vekter, men var en pingle, som ikke visste hva jeg skulle si, hos frisøren, når jeg skulle klippe meg, for eksempel.

Så jeg hadde ikke noen frisyre, som Søren Larsen sa.

Og jeg var også seint i puberteten.

Og jeg brukte ofte min fars klær, siden det var sjelden at jeg fikk nye klær selv da.

Så det diskoteket, det hadde jeg ikke lyst til å gå inn på, for å si det sånn.

Det var ikke noe Christell hadde avtalt med meg at jeg skulle gjøre, heller.

Så det var egentlig ikke min business da.

Så hvorfor Jan Snoghøj seinere erta meg, på grunn av at jeg ikke ville gi noe greier til Christell, det veit jeg.

Det var ikke noe jeg hadde med å gjøre liksom.

Så da burde ikke jeg drive med det, mener jeg.

Hvis jeg hadde avtalt om det med Christell på forhånd, så hadde det kanskje vært noe annet.

Men sånn var det ikke.

Men men.

Så sånn var det.

Men Pia klarte å overtale meg, til å bli med på det diskoteket, en gang jeg gikk i andre klasse, på videreågende da.

Vi kjøpte vel en ti-pakning med vanlige, (ikke milde), Prince sigaretter, (som var det merket Pia ville ha vel), på deling, (som Pia fikk meg til å kjøpe, siden hun ikke var 16 år enda da).

Også gikk vi på det diskoteket da.

Hvor det bare var sånn passe mange folk.

Det var ikke som Top Rank i Brighton liksom.

For å si det sånn.

Men men.

Men hvem var det som jobbet der?

Jo, det var hu mørkhåra venninna, til Kristin Sola, fra Sande.

Og jeg sa vel såvidt hei til henne vel, eller nikka da.

Noe sånt.

Jeg kjente henne igjen med en gang, ihvertfall.

Så sånn var det.

Men men.

Jeg var også med Kjetil Holshagen og Bjørn Arild Holshagen, på det diskoteket.

Eller de hadde hjemmebrent, som jeg kjøpte en flaske av.

Også gikk jeg rundt og drakk det, og prøvde å ta med flaska, inn på ungdomsdiskoteket.

Men vakta tok fra meg flaska.

Jeg var litt full, og sa det ikke var sprit.

Men vakta klarte å lukte at det var sprit.

Så sånn var det.

Men men.

Men Kjetil og Bjørn-Arild, de var vel bare rundt bilen til Bjørn-Arild der, tror jeg.

Noe sånt.

Bjørn Arild og Kjetil, de dro meg også med på en datamesse, på Info-Rama, i Sandvika, en gang, husker jeg.

Og Kjetil og jeg, vi dro på en datamesse, i Spikersuppa vel.

Da jeg kjøpte the Final Cardridge da.

Så sånn var det.

Kjetil Holshagen og jeg, vi skulka en gang skolen, da vi gikk på ungdomsskolen, for å dra på et års-jubileet, for Gågata, (eller om det var Risto-senteret), i Drammen.

Da var det tilbud på mange ting, til en krone.

Blant annet noen datamaskiner, som Spaceworld solgte, av merket Spectrum vel.

Men det var så mye folk, i Gågata, i Drammen, da.

Blant annet noen pakistanske familier, husker jeg.

Som stod i kø, utenfor LYche og Risto-senteret da, som samarbeidet, om det her 1-kroners salget da.

Så sånn var det.

Men men.

Vi dro også på et par Danmarksturer, husker jeg.

En gang med Pia vel.

Da møtte Pia en 'kavaler', på danskebåten.

En med mørkt hår, som så ut litt på en ung Erik Soler vel.

Noe sånt.

Men men.

Vi reiste med Petter wessel fra Larvik, og faren vår lot oss dra aleine da.

Det er mulig at mora vår var med, på den turen hvor søstera mi møtte han 'Erik Soler'.

Det er mulig.

Det husker jeg ikke helt.

Men men.

Kjetil og jeg, vi var også på en Danmarkstur, uten Pia vel.

Og da, så lå vi over, hos Frode Kølner, i Larvik.

Og da, så dro Frode Kølner oss med, for å spise pizza, på Hansemann, i Larvik.

'Prøv tomatsausen', sa Frode Kølner.

'Hvorfor det', sa jeg.

'Det er godt', sa Frode Kølner.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Vi var vel også hos han Morten, med rødt hår, den dagen, mener jeg.

Og så på 'Gjøkeredet', med Jack Nicholson, på video, hos han Morten da.

Hvis jeg ikke husker helt feil.

(Hvis ikke så var det Øystein Andersen og jeg, som så den filmen, (Gjøkeredet), hos han Morten, en gang, mener jeg).

Så sånn var det.

Men men.

I Danmark, så kom vi nesten i krangel, med en danske, som solgte røde pølser, mener jeg å huske.

Men jeg husker ikke hva krangelen gikk ut på.

Men jeg pleide å kjøpe hårgele, til cirka ti kroner tuben, (sånn grønnfarget hårgele), husker jeg, hos Damsgaard, i Fredrikshavn da.

Så da fikk jeg vel kjøpt det ihvertfall.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Noen arrangerte en klassefest, i Svelvik, det skoleåret.

Det var i et lite forsamlingslokale, i et trehus, litt oppi 'lia' vel, fra Samfunnshuset da.

Noe sånt.

(Uten at jeg husker helt nøyaktig hvor det huset lå).

Men men.

Kristin Sola ville ikke være med, husker jeg.

Hu så litt skremt nesten vel, på meg, og spurte om jeg skulle dra, husker jeg.

'Ja', sa jeg, 'jeg skal vel såklart være med på klassefesten', 'du da?'.

Men Kristin Sola sa vel bare 'nei', av en eller annen grunn.

Men men.

Jeg fant ikke noen finsko, som var store nok.

Så jeg måtte bruke noen sko, som faren min hadde, fra sin tid som 'discoløve' vel.

Han hadde noen finsko, som var i flettet vel, i brunt og svart skinn.

Som så litt sånn 'John Travolta' ut nesten vel, fra Grease eller noe sånt kanskje.

Noe sånt.

Men jeg fikk danse med hu Randi, husker jeg, venninna til Line Nilsen.

De var vel omtrent de eneste, som jeg omgikks med der.

Plutselig gikk det en slags 'surring', gjennom lokalet.

Og en kar med svart skinnslips, (som folk var redde for, skjønte jeg), dukka opp.

Jeg gikk vekk fra Line Nilsen og hu Randi da.

Og spurte han med skinnslipset, (som vaktene slapp inn på klassefesten).

'Har du svart skinnslips du da?'.

For jeg hadde hatt rosa skinnslips, i konfirmasjonen min, et par-tre år, før det her.

Så jeg var vant med skinnslips.

Men svart skinnslips var jo kulere da, vil jeg si.

Men men.

Og uten at jeg veit hvorfor vaktene slapp inn en som ikke gikk i klassen vår, på den festen.

Det var vel litt spesielt.

Så jeg prøvde å rydde litt opp i det da, siden jeg var gutt liksom, og det virka som at noen av de jentene som var der ble litt urolige, når han med skinnslipset dukka opp da.

Så sånn var det.

Men men.

Og Kristin Sola ville jo ikke være med dit, så jeg var litt på vakt da, for hu virka kanskje litt redd da, for å dra på klassefest i Svelvik.

Av en eller annen grunn.

Forstå det den som kan.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg solgte også min Commodore 128, på begynnelsen av dette skoleåret.

En far og sønn, fra Hokksund, eller noe, så min annonse, i Drammens Tidende.

Og de betalte mer enn 3000, tror jeg, for datamaskinen, diskettstasjon, printer vel, the final cartridge, joystick med to skyteknapper og autofire, mange disketter, (som var 5 1/4 tommers vel), med spill, demoer og programmer jeg hadde laget selv.

Jeg lagde en gang et highscore-program, til C128, hvor jeg brukte scrolling, som var ganske enkelt å få til, på C128 da.

Kjetil Holshagen og jeg, vi hadde en konkurranse, om hvem som klarte å lage den beste highscore-program-snutten.

Jeg lagde den sånn, at hvis man slapp joysticken, så gled den sirkelen, som man valgte bokstavene med, gradvis til rundt den nærmeste bokstaven da.

Før den stoppet når den var rett over den bokstaven da.

Så det ble ganske fancy, tror jeg.

Kjetil Holshagen og Øystein Andersen kom opp til meg, en dag, for å liksom inspisere programmet jeg hadde laget da.

Men jeg fikk aldri se Kjetil Holshagen sitt forsøk.

Så jeg vet ikke om han lagde noe i det hele tatt.

Men men.

Hvem vet.

Jeg begynte også å lage et spill, som het 'Kill Kadaffi'.

Kjetil Holshagen hadde et avisutklipp, med bilde av Kadaffi, på en amerikansk t-skjorte, med en blink rundt seg.

Også stod det 'Waste'em now', eller noe, på t-skjorta da.

Holshagen viste meg det avisutklippet, av en eller annen grunn.

(Jeg tror det var mora hans, som hadde finni det, eller noe).

Og jeg begynte å lage et loade-bilde da, på C128, hvor jeg kopierte det bildet, fra det avisutklippet da.

Men det ble ikke noe av, at jeg/vi lagde det spilllet.

Vi hadde vel for mye annet å gjøre.

Og det avisutklippet ble vel borte for HOlshagen og, tror jeg.

Så sånn var vel det.

Men men.

Jeg lagde også et ganske fancy tippeprogram, da jeg bodde på Bergeråsen.

Jeg husker ikke om det var på VIC-20 eller C128.

Men det var sånn, at man tastet inn hvor mange prosent sjangse man trodde det var, for hjemme, uavgjort og borteseier da.

Også kunne man trykke på pluss eller minus-knappen.

Også ville programmet lage garderinger.

Hvis du trykket mange ganger på plussknappen, så fikk du fler og fler halv og helgarderinger.

Og hvis du trykket på minusknappen, så fikk du færre og færre garderinger da.

Og garderingene de var laget på bakgrunn av prosenttallene, som man tastet inn da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På slutten av dette skoleåret, så dro vi på klassetur, til Sandvika.

Dette var ikke Sandvika i Bærum.

Men Sandvika på/ved Berger i Vestfold.

Sandvika er en strand.

Jeg tok bussen, to-tre-fire holdeplasser da, til ved Sandvika der.

Men jeg var litt distre.

Dette var i eksamenstida vel.

Og jeg glemte håndkle og sånn.

Jeg hadde vel ikke helt skjønt det ordetlig, at vi skulle ligge på stranda og sånn, tror jeg.

Jeg var ikke så ofte på Sandvika, for å si det sånn.

Men en eller annen i klassen, skulle kjøre bort til butikken på Sand, for å kjøpe noe.

Monica Andersen, hu satt ved siden av meg, og hu hadde cirka like store bein som meg, husker jeg.

Og vi satt vel fire stykker, i baksetet der, og hu satt klin inntill meg da.

Men men.

Dem kjørte innom meg, og jeg fikk henta håndkle og sånn da.

Jeg spraya meg vel med noe deo, tror jeg.

Noe sånt.

For Monica Andersen, hu sa det i bilen at, 'det lukter mannfolk her, men jeg ser ingen'.

Så sånn var det.

Uten at jeg skjønner hvilken deo jeg brukte på den tida.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Monica Andersen, hadde jeg forresten sett, ved Samfunnshuset i Svelvik, 16. mai, 1988, (altså bare noen uker før det her da).

Og da hadde hu gått sammen med en kar, som ikke så så stilig ut vel.

Og da fikk hu høre det, i klasserommet, husker jeg.

Av en eller annen jente fra Svelvik kanskje.

'Alt er lov på 16. mai', (eller noe), sa hu Monica Andersen da.

Så hu var litt harry og/eller rølpete da kanskje.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg prøvde å ringte Monica Andersen, på Rema i Sande, da jeg bodde i Liverpool.

For Jan Ivar Lindseth, sa at Andersen, var butikksjef der.

Men butikksjefen der, (ei fra Nord-Norge vel), sa at Andersen ikke var på jobb da, og at hu bare var assisterende butikksjef.

Men Lindseth hadde kanskje misforstått, eller Andersen hadde kanskje skrøna.

Hvem vet.

Men men.

Grunnen til at jeg ringte Andersen, er at jeg prøver å starte en omsorgssviktsak, mot faren min.

Og Sola og Andersen, hadde jo tatt meg til side, i skoleåret før det her, for å spørre meg, om det var sant, at jeg bodde aleine, osv.

Så jeg har prøvd å få en eller begge av de, til å bekrefte at de visste om det her.

Men uten at jeg har klart å få til det, dessverre.

Uten at jeg skjønner hvorfor hu Monica Andersen, ikke har svart meg på Facebook, osv.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

På den klasseturen til Sandvika, så lå jeg vel ganske nærme hu Line Nilsen.

Som jeg satt ved siden av, i klasserommet da.

Hu lå ved siden av hu Randi, og begge de solte seg toppløse, husker jeg.

Og Line Nilsen hadde vel fine pupper, må jeg vel si.

Det var ikke noe galt med noen av dem, tror jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Men det ble litt kaldere vel, og da tok de på seg bh-ene igjen vel.

Jeg lå med t-skjorte på, eller noe.

For alle lå og solte seg på stranda vel.

De ville vel bli brune da, noe som var moderne, på den tida.

Og da tok jeg av meg t-skjorta, siden de damene lå der toppløse da.

Men det ble litt kaldere igjen, og da tok de på seg bikinitoppene igjen, tror jeg.

Noe sånt, var det vel.

Hvem vet.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Så det var ikke værst, at jentene i klassen viste fram puppene sine litt og, til gutta som gikk i klassen deres.

Det er vel kanskje ikke så vanlig, i våre dager, at damene ligger og soler seg toppløse, hvis jeg har skjønt det riktig.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

I Rettslære så hadde vi hu litt lubne, mørkhåra dama, (med krøller vel), som vi hadde hatt i Kontorlære, året før.

Hu begynte å prate om at mannen hennes, dreiv og kjørte med modellfly, på Grunnane.

Men flya kræsja alltid, sa hu, og så måtte mannen bygge på nytt da.

Noe sånt.

(Uten at jeg veit hvorfor hu prata om det her.

Men men).

Jeg sleit litt med Rettslære, i begynnelsen.

Men fikk mer tak på det etterhvert.

Og fikk '4' vel.

'Bra Erik', sa Line Nilsen, en gang, som jeg fikk bra karakter, etterhvert, i Rettslære da.

Jeg prata ikke så mye med Line Nilsen.

Men jeg satt jo ved siden av henne, så det hendte det ble sagt en setning kanskje da.

Noe sånt.

Men men.

Kontor og Administrasjons-klassen, (var det vel), de kom opp i Rettslære, til eksamen.

Og da spurte hu lærerinna meg, (i timen), om hu kunne få lov av meg, å bruke en av mine besvarelser, som eksempel, før eksamen, for den andre klassen da.

For jeg forklarte lovene i kjøpsloven osv., på en sånn måte, at det var enkelt å forstå det, sa hu lærerinna da.

Og i den klassen, så gikk han sønnen til gymlærerinna, som var sammen med Line Nilsen og, husker jeg.

Så Line Nilsen ble vel kanskje litt sur da.

Det er mulig.

Men men.

Men på tross av at Rettslære-lærerinna, syntes at mine besvarelser, var så bra, at hu brukte dem som eksempler.

Så fikk jeg bare karakteren '4' i Rettslære da, husker jeg.

Og det samme i Markedsføring.

Jeg fikk alltid en '4'-er, i karakter, på alle prøvene, hele året vel.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så de lærerene på videreågende, de var kanskje litt 'på jordet', noen ganger, når det gjaldt å sette karakterer, vil jeg vel nesten si.

Men jeg visste det, at jeg uansett hadde bra nok karakterer, til å komme inn på hvilken linje jeg ville vel.

Så jeg tok ikke det her så nøye, om jeg bare fikk en '4'-er i Rettslære og Markedsføring liksom.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jan Ivar Lindseth, som bodde på det samme byggefeltet, som Kjetil Holshagen flytta til.

Han var en artig skrue, må man vel nesten si.

Han begynte å prate om at han visste om en mann, som var så smart, at han hadde 'tippa over'.

Han mente at jeg også stod i fare for å 'tippe over', eller noe, hvis jeg husker det riktig.

Noe sånt.

Han kalte meg vel for 'skøyer'n vår', tror jeg.

For jeg kunne godt slå av en vits, i timene, på Handel og Kontor.

Det var så mange jenter og snille gutter, (må man vel si), i klassen, så jeg ble ikke så mye mobba, som jeg ble, på ungdomsskolen.

Så sånn var det.

Men men.

En gang, som vi hadde en vikar, som spurte hva en øy het.

Hu ble nesten sur, fordi ingen ville svare.

(Det er mulig det her var i første klasse).

Så sa jeg bare 'det er vann'.

For det var ikke en så stor øy da, på kartet.

Og da lo klassen godt, husker jeg.

Så sånn var det.

Spesielt hu litt store fra Nesbygda vel, med det korte, lyse håret, som var i England, med STS, den samme sommeren som jeg var der, sommeren 1985 da.

Så sånn var det.

Men men.

Lindseth sa også en gang det, om norsklærer Samland.

At 'han ser ut som en ape, se hvordan han sitter da'.

Samland satt med hue liksom bøyd foran kroppen da, mens han glodde på elevene, fra kateteret, med noen øyne med ringer rundt vel.

Så sånn var det.

Men men.

Lindseth ville også at jeg skulle mobbe 'Case', (markedsføringslærereren).

Jeg pleide å slenge noen meldinger til Case, noen ganger.

Noen morsomheter da, siden jeg prøvde å være morsom da.

Det var vel også lov å være litt morsom, i Markedsføringstimene, tror jeg.

Man måtte liksom vri hjernen og drive med brainstorming, osv., for å komme på ideer, til gode og fengende annonsetekster, osv.

Så man skulle være litt kreativ da.

Og det var lov å si ting som hørte litt dumme ut og, tror jeg.

Så sånn var det.

Men men.

Jeg hadde sett en tekst, da Reagen ble president i USA, (var det vel), på førstesiden av VG vel, i matbutikken, like ved Svelvik Ungdomsskole, (som jeg noen ganger lurte meg bort til, siden jeg sjelden hadde matpakke).

Og da stod det 'Wanted', på den forsida, om Reagen da.

Og da foreslo jeg det, da vi fikk i oppgave, å lage annonser, for en messe.

At vi kunne skrive 'Wanted', (en ide jeg hadde fra VG men).

Men det var jo som stillingsannonse, så det var liksom ikke plagiat heller da.

For VG hadde brukt en sånn Wanted-plakat, (som fra Ville Vesten da, og som man kan se i Lucky Luke), etter valget vel.

Mens dette var jo i forbindelse med markedsføring da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Case dro meg med ut på trappa utafor klasserommet vårt, en gang, på slutten av skoleåret.

Han fortalte meg det, at han hadde ikke noe spesielle problemer, på skolen, men han hadde litt problem, med at jeg alltid kom med morsomheter, eller meldinger, sa han.

Så han spurte meg om det, om jeg kunne være grei, å slutte å komme med sånne meldinger.

For han tok seg litt nær av det da, var det vel.

Da sa jeg det, at det var greit.

(For det at jeg kom med sånne meldinger, det var mest fordi at jeg prøvde å være litt morsom.

Og fordi jeg kjeda meg litt kanskje.

Men det var ikke for å være slem, eller noe, da.

Men men.

Så sånn var det).

Men da maste Lindseth, husker jeg, på om ikke jeg, kunne slenge noen fler meldinger, til Case igjen.

Enda jeg hadde fortalt Lindseth, om hva Case hadde sagt til meg, ute på trappa, den gangen da.

Og da svarte jeg bare til Lindseth, at jeg gadd ikke å slenge meldinger lenger.

Jeg måtte nesten holde det jeg hadde lovet, til Case da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så han Lindseth var litt på han Case da, må man vel si.

Uten at jeg helt skjønte hvorfor.

Det var kanskje fordi han var sønnen til en lærer, eller noe.

Eller at han ikke var så flink, som lærer, kanskje.

Hvem vet.

Han hadde jo gått på BI, og hadde vel ikke en pedagogisk utdannelse.

Noe som var ganske utbredt, blant lærerne, på Handel og Kontor.

Mange lærere på Handel og Kontor, var folk som hadde mislykkes i næringslivet, virka det litt som, for meg.

Sånn var det også tredjeåret, i Drammen, på Gjerdes videregående.

Hvor vi hadde en lærer, ved navn Herbjørnsen, som kom rett fra næringslivet vel, som 50-åring, eller noe vel, og fikk oss til å kjøpe en næringslivsavis, i uka, som vi måtte lese da.

Dagens Næringsliv, var vel det.

Hvis den ikke het Norsk handels og sjøfartstidende, på den tiden.

Det er mulig.

Men jeg var ikke så interessert i å lese den avisa.

Så de ble liggende ulest, ved peisen, i Leirfaret 4B der, til den siste natta, før den oppgaven skulle leveres.

Da satt jeg oppe hele natta, og skrev kommentarer til avisartikler da, om sosialøkonomi da.

Han sa også det, at 'løgn trenger mange ord'.

Så Herbjørnsen hater nok Min Bok, vil jeg tippe på, hvis han får se den.

Han kikket bare etter stikkord, i besvarelsene, sa han, og ga ikke poeng for fint språk, osv., da.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jan Ivar Lindseth og meg, vi pleide å vippe på stolen, mens vi satt bakerst i klasserommet der, noen ganger.

Og i en Markedsføringstime, så velta Jan Ivar Lindseth, på stolen, husker jeg, mens han tippa da.

Og etterhvert, så ble det sånn, at jeg satt ved siden av Lindseth i flere av timene, hvor vi ikke hadde Markedsføring også.

Og da klarte jeg å velte på stolen, husker jeg.

Og da var jeg skikkelig driti ut da, mente Lindseth.

Siden jeg hadde velta på stolen, i en time, hvor hele klassen var samlet.

Og ikke kun markedsføringsfolka, som da han velta på stolen da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

I en norsktime, så skulle jeg lese en tekst, fra norskboka, befalte Samland.

Det var et dikt, om noen fra Vågå.

Jeg leste 'når vagværingen bærer likskrotten hjem'.

Men det skulle være 'når vagværingen bærer likskjorten hjem'.

Så mange i klassen lo da.

Jeg satt ved siden av Lindseth da.

Og Kristin Sola lo hele tida, mens jeg skulle lese da.

Så jeg tulla når jeg skulle lese teksten, om 'likskjorten', osv.

Men men.

Så Samland sa det, at 'her kunne man de det, at en elev ødela for en annen elev', eller noe.

Så jeg fikk ikke '5' i norsk muntlig da.

Men måtte nøye meg med en '4'-er da, (på vitnemålet).

Men hvorfor Kristin Sola lo så fælt, når jeg måtte lese, det veit jeg ikke.

Var det sabotasje, eller klarte hu ikke å styre seg?

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men men.

Jeg pleide å være god til å sanke poeng, når vi hadde spørrekonkurranse, i engelsktimene.

En høy, mørkhåret kar vel, var lærer.

Og vi var på grupper da, som konkurrerte.

Og den gruppen jeg var på vant tror jeg.

Linda Moen sa noe om det, at en eller annen annen kar, også var flink, når det var snakk om sånne spørsmål, tror jeg.

Til ei annen jente i klassen, tror jeg.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Men men.

Ove Reiersrud, fikk meg også med på å tulle, med skolevalget, dette skoleåret.

Reiersrud var Høyre-mann, og jeg vippa mellom Fremskrittspartiet og Høyre.

Men jeg var litt flau, over at jeg sympatiserte med Fremskrittspartiet.

Så jeg turte ikke å nevnte dette, da Reiersrud spurte hvilket parti jeg sympatiserte med da.

Så Reiersrud dro meg med, for å tulle, under skolevalget.

Det lå stemmesedler, på et bord, i et rom, innerst i biblioteket.

Jeg stemte på Fremskrittspartiet, men Reiersrud trodde nok at jeg stemte Høyre, tor jeg.

Men men.

Reiersrud gjemte stemmesedlene til Arbeiderpartiet, (som han ikke likte), under en stol, i 'stemmerommet' da.

Så satt vi i biblioteket, og venta.

For Reiersrud ville se hva som skjedde.

Så kom Mette Holtet, som gikk i klassen min, året før.

Og som jeg visste at var i AUF, for hu hadde AUF-klistremerke, på ranselen, mener jeg.

Noe sånt.

Hu kom ganske raskt ut igjen, av stemmerommet, og hviska noen ord til en bibliotikar da.

Så hu ba om nye Arbeiderpartiet-stemmesedler da.

Og det fikk hu vel, etterhvert og.

Så det var ikke hemmelig valg, for henne, vil jeg si.

Så Reiersrud og jeg, vi var vel litt umodne, vil jeg si.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg veksla også noen ord, med Mette Holtet, den siste skoledagen min, på Sande Videregående, (var det vel).

Hu sa det, at Case hadde driti seg ut.

De to peneste jentene, på Markedsføringslinja.

Nemlig Lene Andersen og hu mørkhåra fra parfymeriet, i Sande.

De hadde fått '2' på Markedsføringseksamen.

Men Case ga alltid '5'-ere i karakter, til de to skjønnhetene da.

Og jeg fikk alltid '4'-ere, av Case.

Og jeg fikk også en '4'-er på eksamen da.

Så Case ga kanskje litt bonus, til pene damer, kunne det kanskje virke som.

Uten at jeg vet noe om hvordan Mette Holtet kunne vite om dette.

Men men.

Jeg gikk også litt ved siden av Lene Andersen, den siste skoledagen.

Og hu sa det, at hu ville klage, for hu hadde fått '2', på Markedsføringseksamen da.

Hu var skikkelig amper.

Men jeg prøvde å roe henne litt da.

For jeg tenkte vel som så, (etter å ha prata med Mette Holtet), at det kan ha vært Case, som tulla med Lene Andersen, (og hu fra parfymeriet, i Sande), når han satt karakter.

Eller, det var kanskje fordi at Mette HOltet hadde fortalt meg dette, at jeg ikke ble overraska da.

Og heller prøvde å roe ned Lene Andersen litt.

For hvordan kunne Mette Holtet, som gikk på Kontor og Administrasjonslinja, vite om det her.

Det var vel litt spesielt vel.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Dette var jo også året, som faren til Lene Andersen hadde dødd.

Så det var liksom en litt spesiell stemning, i klasserommet, innemellom, husker jeg.

Siden Lene Andersen jo bare var 17 år da.

Og det var litt uvanlig, husker jeg at jeg syntes, at å ha ei jente, som nettopp hadde mista faren sin, i klassen vår da.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg begynte å gå med gensere, istedet for min fars sommerskjorter, det skoleåret.

Av en eller annen grunn.

For å variere litt vel.

Og en genser, hadde jeg fått av mora mi, en tid før det her vel.

Den var svart, med sånne ruter, som på ruter-kort, i kortstokken.

Og de rutene, de var det mange rader av.

Og rutene var i flere forskjellige farger da.

Den genseren var 'fin', sa Lene Andersen.

Også lurte hu på hvor jeg hadde fått den fra da.

Av mora mi, sa jeg vel da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

På venstre siden av klasserommet, så var det bare skog, som man kunne se.

Så jeg var litt heldigere, enn Snorre SKaug, siden jeg hadde utsikt til fotballbanen da.

For det var liksom skog like utenfor vinduet da, på den andre siden av klasserommet.

Så man så bare noen busker og trær da, som liksom sperret utsikten.

Siden det vel omtrent ikke gikk ann å gå rundt den brakka, det var skog rett utenfor vinduet liksom.

Sånn som jeg husker det ihvertfall.

Noe sånt.

Det var em ganske rolig stemning, i den brakka, som vi holdt til i.

Jeg klarte å knekke linjalen, til ei av de minst populære jentene vel, i klassen, en gang.

(Ei fra Sande, som jeg ikke husker navnet på vel.

Men som tok det pent, at jeg tulla litt med henne, og knakk linjalen hennes da).

Så da kjøpte jeg en ny linjal, til hu jenta, i utsalget, til vaktmesteren, (eller hvem det var som stod

der igjen), som var ikke langt unna hovedinngangen vel.

Der kunne man kjøpe innføringsbøker og blyanter og det som var da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Irene Lippert gikk også i den klassen forresten.

Og en gang, som jeg kom for sent, til en time.

Så så jeg det, at noen rødruss-gutter, hadde strippekonkurranse, på taket av en bygning, like ved der bussen stoppa.

Og da fikk jeg se det, mens jeg gikk forbi, at Eirik Lund strippa ned til trusa.

Og også storebroren til Irene Lippert strippa.

Det som var spesielt med det, det var at han hadde cerebral parese, eller noe.

Så han hadde kanskje litt spasmer og sånn, (eller hva det heter), mens han strippa da.

Hvem den tredje personen var, det husker jeg.

Men de hadde ingen damer, som strippa, husker jeg.

Så det var kanskje litt dårlig.

Men men.

Så sånn var det.

Og han Knut Erik Lippert, (som strippa fælt da, våren 1988), det er han som er ordfører, for Høyre, i Svelvik nå, forresten.

Så sånn er det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kapittel 38: Enda mer fra Sande Videregående. (del 2)

Irene Lippert hu satt også på skolebussen en gang, husker jeg.

I høyvannsbukser da, og sa, (om sine egne bein, som hu holdt fram det ene av, i midtgangen, eller noe da), at 'sjekk de mannebeina da'.

Til noen venninner da.

Mens hu skrålte da.

Uten at jeg vet hvorfor hu gjorde det.

Irene Lippert hadde visst også spionert, på gutta i klassen, i dusjen, da vi gikk i åttende klasse, eller noe.

(For det fantes en dør, mellom herregarderoben og damegarderoben, som hadde stått ulåst da).

Og da hadde hu visst også sett meg naken, fikk vi høre.

Og da dreit Carl Fredrik Fallan meg ut, for klassen, husker jeg.

Og begynte å lage rabalder ut at hu hadde sett meg naken, (blant mange andre som hu også så nakne, av gutta i klassen).

For jeg hadde jo ikke kommet skikkelig i puberteten ennå da, og hadde ikke hår på tissen og sånn enda da.

Så sånn var det.

Det ble kommentert en del om penisstørrelse, og sånn, i garderoben vår, på ungdomsskolen.

Geir Arne Jørgensen kommenterte penisen til Ulf Havmo, husker jeg, og sa at han hadde jo fått seg 'tømmerstokk'.

Ulf Havmo pleide noen ganger å bli med meg, bort på Sand, for å besøke bestemor Ågot, på den her tida.

Og da spurte han meg en gang, om han kunne få lov å si det, til Geir Arne Jørgensen, at 'nå begynner du jo å få litt tømmerstokk selv og. Du burde kanskje gå bort på snekkerverkstedet til faren til Erik, og kappe av litt på'n'.

Noe sånt.

Men det ba jeg Ulf Havmo, om ikke å si, i garderoben.

For jeg hadde litt liten penis selv, siden jeg var seint i puberteten osv. da.

Så da hadde sikkert Geir Arne Jørgensen kødda med meg, (tenkte jeg), og så sagt det, at 'det har jo Erik gjort, kan vi se', eller noe.

Og da hadde jeg blitt så driti ut, at det hadde vært veldig flaut, vil jeg si.

Sånn tenkte jeg at det kunne ende da.

Så da måtte jeg be han Ulf Havmo da, om å ikke si det.

Men men.

Ulf pleide forresten å rappe marsipan, på Prima, (som lå ved brødavdelingen der cirka).

Mens jeg handla mat da, for penger jeg fikk av faren min.

Og så pleide han å dele opp den marsipanpølsa, i to deler, med brødkniven, som jeg hadde i Leirfaret 4B.

Også spiste vi marsipan en del ganger i uka da, i noen uker ihvertfall, mens vi gikk på ungdomsskolen da.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Erik Ree, han dreit seg også ut litt, i sjuende klasse, husker jeg.

For han pekte på et rundt viskelær, (eller noe), som var formet som en Lypsyl-lebepomade cirka.

Og sa til Carl Fredrik Fallan, mens jeg stod der, at 'den ligner på en pikk'.

Så sa Carl Fredrik Fallan, (som ikke hadde gym sammen med Erik Ree og meg, for klassen var delt i gym, og vi hadde gym sammen med en klasse fra Nesbygda, som også var delt da, i gymtimene, i sjuende klasse), at 'har du så liten pikk eller?'.

Og da gikk Erik Ree litt unna.

Men jeg hadde jo gym sammen med Erik Ree, og jeg var litt flau, siden jeg var så seint i puberteten, så jeg pleide å sammenligne meg, med de andre gutta da.

Og da hadde jeg sett det, at Erik Ree heller ikke hadde fått hår på tissen, (eller stor tiss), i sjuende klasse.

Så derfor sa jeg bare, til Carl Fredrik Fallan, da Erik Ree gikk litt bort, at 'han har det'.

For jeg syntes det blei litt dumt, at han skulle ha det til, at det viskelæret ligna på en pikk da.

Men men.

Så sånn var det.

Erik Ree sa også en gang, at lillebroren hans hadde tatt av seg underbuksa, før han kom inn på do.

Og så hadde han driti på veggen, for han rakk ikke fram til doen.

Noe sånt.

Men men.

Erik Ree bodde like ved veien som går ned fra Riksveien, til Berger Kirke.

En gang, når jeg gikk på fotballen, så ble jeg med noen folk, og kasta snøball, eller noe, på et annet

hus der.

For en som gikk i klassen over oss vel, sa at der bodde det noen lesbedamer fra Sverige, som jobba på Glassbrenneriet, på Fossekleiva Bruksenter, (som ble startet et år eller to før det her da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Faren til Erik Ree hadde visst hengt opp en wire, over den veien ned til huset deres der, en dag.

Og da hadde Erik Ree og Ulf Havmo, (var det kanskje), merker på halsen, etter den wire-en, som de hadde sykla rett inn i da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Men i andre klasse på videregående, så hadde endelig jeg også fått hår på tissen, (som den siste i den ungdomsskoleklassen, som jeg gikk i vel).

Og da turte jeg å dusje etter gymmen igjen.

(Noe jeg ikke hadde gjort, året før.

Men jeg hadde gjort det på undomsskolen da.

Så det var bare et år, som jeg var så flau over å ikke ha hår på tissen, at jeg ikke dusja etter gymmen.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på).

Og en gang, så stod Trond Gurrik, og liksom viste fram ballesteinene sine, virka det som for meg.

Han hadde ihvertfall skikkelig store ballesteiner, husker jeg.

Mens jeg skriver om penisstørrelser og sånn.

Men men.

Hu litt store, med kort lyst hår, fra Nesbygda.

Hu stod også på den trappa, utafor klasserommet vår en gang, husker jeg.

Og sa noe sånt, som at 'hvorfor tror du gutta kaller henne for vakum da', om ei annen jente, på skolen vår, som gikk forbi, et stykke unna der vi stod da.

(Men som jeg ikke fikk med meg hvem var helt, dessverre.

Men men.

Så sånn var det).

Det var også det skoleåret her, at vi fikk Super Channel, på Bergeråsen.

En parabolantenne, ble kjøpt inn, av Bergeråsen Vel.

I forkant av dette, så hadde det vært et møte, i musikkrommet, (det gamle klasserommet vårt), på Berger skole.

I regi av Bergeråsen Vel da.

Og det ble holdt avstemning, om vi skulle få Sky og Super Channel, eller ikke.

(Det ble sagt at vi skulle få begge, men vi endte opp med bare Super Channel, av en eller annen grunn).

Det var veldig engasjerte taler, både for og imot satelitt-TV, på fellesanlegget.

Espen Melheim sin lillesøster, Trine Melheim, (som gikk i klassen under oss vel), hun holdt en engasjert tale, for satelitt-TV, (enda hun bare gikk i åttende klasse da vel).

Og faren til Anne Uglum, i klassen til Christell og Pia, (en kar som var i Arbeiderpartiet, mener jeg å huske), han holdt også tale, for satelitt-TV da.

De som var for Super Channel, vant avstemningen.

Og jeg stemte også for.

Sten Rune Nilsen i klassen, spurte Odd Einar Pettersen, om han skulle stemme.

Han sa det, at han fikk meg til å stemme for han.

(Jeg sa ikke noe).

Men faren min betalte ikke Vel-avgifta.

Så jeg hadde vel egentlig ikke rett til å stemme, tror jeg.

Og av de som var mot Super Channel, så ble det vel skrevet, i en utgave, av medlemsbladet, til Bergeråsen Vel, at folk som ikke hadde betalt Vel-avgifta, stemte ved den avsteminga.

Men det ble ikke nevnt navn da.

Men jeg kjeda meg så mye, siden jeg bodde aleine hjemme.

Og Haldis og faren min, de hadde kjøpt en leilighet, i Uelandsgate, i Oslo, billig.

Husker jeg, for Haldis prata med faren min om det her, en gang som Viggo Snoghøj, hadde kåseri om bodybuilding, på treningsstudioet, på Stovner Senter.

At han og han skulle selge leiligheten.

Og da kjøpte vel Haldis, (og muligens også faren min), den leiligheten da.

Som var i et boligkompleks, fra før krigen vel, ovenfor Statoil-stasjonen, ved Kiellandsplass.

Det leilighetskomplekset er i gultmalt mur vel, og har to ulver som vokter hver sin side av en trapp, som leder opp til to bygninger, som hver består av kanksje cirka hundre leiligheter da.

Det ser nesten ut som noe som kunne ha blitt bygget i Hitler-Tyskland kanskje.

(Har jeg tenkt nå i det siste).

Noe sånt.

Der eide Haldis en leilighet da, som hennes sønn Jan Snoghøj og en amerikaner ved navn Carry, (med mørkt skjegg), bodde i, på den tiden, som jeg gikk på ungdomsskolen da.

Jan Snoghøj importerte bipollen-piller, fra Arizona, som skulle hjelpe mot alt mulig da.

Under firmanavnet 'Snakehill Trading' vel.

Noe sånt.

Det var vel også Jan Snoghøj som ga meg den deo-en, til jul, tror jeg, som jeg brukte, da hu Monica Andersen, sa at det 'lukta mann, men hu så ingen'.

Det var Paco Rebane, tror jeg, som det merket het.

Som Jan syntes var så bra da.

Noe sånt.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Snakehill, (som i Snakehill Trading), det var vel forresten fra etternavnet til Jan, som har dansk far, Snoghøj, på dansk, det blir vel cirka til Snakehill, på engelsk da.

Selv om hans bror Viggo, bruker etternavnet Snowhill, i USA og ikke Snakehill.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn er det.

Men men.

Når vi skulle få Super Channel, på Bergeråsen, etter jula 1987 vel.

Så snakka jeg om det i klasserommet og sånn da.

Et byggefelt i Sande, (Skafjellåsen?), hadde visst fått parabolantenne de og, noen måneder før Bergeråsen da.

Og Jan Ivar Lindseth, han ble kanskje litt misunnelig, på meg, som skulle få Super Channel, (og som gleda meg til det da).

Hva veit jeg.

For han sa ihvertfall det, at jeg kom til å få kjempebra karakter i engelsk, og kjempedårlig karakter i matte, husker jeg.

Siden han trodde at jeg kom til å bruke mye tid, på å se på TV, som før hadde gått til lekser.

Men jeg var jo fra Berger, og fra barneskolen, så huska jeg det, at nesten ingen i klassen gjorde lekser.

Så jeg gjorde ikke så ofte lekser.

Jeg pleide å sitte å trøstespise foran TV-en og også lese aviser og sånn, før vi fikk Super Channel da.

Så det ble ikke så kjempestor forskjell.

Da jeg gikk på barne og ungdomsskolen, så så jeg på barne og ungdomsprogram da.

Men de programmene hadde jeg jo vokst fra, en god del.

Så når det dukka opp musikkvideoer, på Super Channel, så var jo det rimelig artig, syntes jeg, i 1988 da.

Så sånn var det.

Men men.

Lindseth sammenligna også en engelskprøve som jeg fikk '5' på vel, med en som han fikk '3' på vel.

Og han sa at jeg hadde nesten like mange feil, som han.

Han spurte om han fikk lov å klage, (og vise min prøve og da).

Og jeg sa vel 'ja' vel.

Noe sånt.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Noe sånt.

Vi var også på teater, i Holmestrand, det året.

Vi så teaterforestillingen 'Pakkis', var det vel.

Om noen som stod utafor Arbeidsformidlinga i Oslo.

'Jeg er muslim', sa han ene.

'Hæ, hva da, er du musling?', svarte han andre.

Noe sånt.

Men men.

Så sånn var det.

Jeg satt ved siden av engelsklæreren, på teateret der, husker jeg.

Og i pausen, så fortalte jeg det, til de andre gutta i klassen, at 'jeg sitter ved siden av han jævla engelsklæreren'.

Men jeg sa det vel litt høyt, tror jeg.

Så det er mulig at engelsklæreren hørte det.

Men men.

Siden han vel ikke stod så langt unna da.

Så det var rimelig flaut, husker jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Det teateret var cirka like ovenfor Holmestrand Jernbanestasjon, tror jeg forresten.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Line Nilsen ble forresten kalt 'Nils', av noen andre jenter vel, på ungdomsskolen, mener jeg å huske.

Men men.

Så sånn var det.

Da jeg gikk i samme klasse som henne, dette året.

Så husker jeg det, at hu sa det, at det var så mange som brukte navnet hennes overalt.

Hu var visst fra Larvik.

For det var et danskebåtrederi, som het Larvik _Line_ da.

Men men.

Så sånn var det.

En gang sosialøkonomilæreren spurte om det var noen som visste hvem den største skogeieren, nede i Larvik var.

Så svarte jeg 'Trescow Fritzøe' da.

Og da sa Line Nilsen, 'hva sa du'.

Men men.

Det med Trescow Fritzøe, det firmaet hadde vel Arne Thomassen snakka om en gang, når han, mora vår, Pia og jeg, kjørte rundt i en bil, rundt Farriselva der, på midten/slutten av 70-tallet vel.

Når vi skulle på noe kunstutstilling, på toppen av raet der vel, (heter det vel), den morenen, som Bøkeskogen ligger oppå.

Da sa Thommassen at Trescow Fritzøe eide mye rundt Farriselva der da, (mens han prøvde å finne veien opp til det kunstgalleriet der da, eller hva det var, oppå toppen av bakken der da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Line Nilsen fortalte meg også det, at hu hadde fått råd, (av en rådgiver på Sande Videregående vel), om at hu burde utdanne seg videre, på en høgskole i Kristiansand, (var det vel), etter at hu var ferdig med tredjeklasse.

Så sånn var det.

Faren min ville jo at jeg skulle utdanne meg i Oslo, så jeg hadde allerede en god del år før det her innstillt meg på det.

Så jeg orka ikke å flytte helt til Kristiansand for å studere liksom.

Men men.

Det virka mer fristende med Oslo, for i leiligheten til Haldis, i Uelandsgate, så hadde jeg vært og sett på Sky Channel, osv.

Så jeg syntes det virka kult, å bo i Oslo da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Et par år før dette skoleåret, (har jeg skrevet opp her).

Så vant også Berger IL, (det laget jeg spilte på, da vi ble kalt Smågutter eller Gutter vel).

Vi vant en liten cup, som het Vinn Sande Cup.

Etter å ha slått Vinn Sande 1-0 vel, i den avgjørende kampen.

Odd Einar Pettersen scorte seiersmålet vel.

Og jeg redda på streken, og redda også frispark(!), husker jeg, i sluttminuttene.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg hørte det, at vi hadde sjangsen til å vinne, av trener Skjellsbekk da.

Hvis vi vant den siste kampen.

Og da prøvde jeg å spille så bra jeg kunne da.

For det hadde vært artig, å vinne noe da, en sjelden gang, mens vi spilte på det laget da, syntes jeg.

Så vi vant ihvertfall en liten lokal cup, som het Vinn Sande Cup da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

På en trening så scorte jeg også et bra mål, husker jeg, på Anders Røkås.

Jeg fikk ballen på en corner.

Og stod vel lengst unna keeperen av alle omtrent.

Og skøyt hardt og lavt da, forbi mange spillere og keeper Anders Røkås da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Og da havna jeg på blokka da, til trener Skjellsbekk, (virka det som for meg ihvertfall), over de som fikk spille, fra start, i den neste kampen da.

Jeg dro også på kino, i Drammen, og så en film, som het 'Farlig Begjær', dette skoleåret.

Ei jente, på Saga Kino vel, i Drammen, så på meg, med begjær vel i blikket, husker jeg, inne på kinoen vel.

Noe som var litt rart vel, siden jeg dro på akkurat den filmen.

Jeg var ikke så vant til å få blikk fra jenter.

En gang, som jeg var i Drammen, sammen med Kjetil Holshagen og Arve aka. Bergen, fra Bergeråsen.

Så hadde vi søkt jobb, på Aass bryggeri, med å stable tomflasker, i kasser da.

Noe sånt.

Kjetil Holshagen fikk sommerjobb denne sommeren og.

Men Arve og jeg, fikk ikke jobb, av han basen der, på Aass Bryggeri.

Vi møtte faren til Arve, ved der Bragernes Torg møter Gågata i Drammen, cirka, etter det her jobbintervjuet da.

Og da sa faren til Arve husker jeg, at han måtte se an hvordan folk, som han søkte jobb, sammen med.

Og det var mynta på meg, skjønte jeg.

Han faren til Bergen, han syntes kanskje at jeg så tufs eller ustelt ut da.

Det er mulig.

Men men.

Så sånn var det.

Og på det samme stedet, så var det ei jente en gang, som sa kalte meg 'babyface', husker jeg, til ei annen jente fra Drammen vel.

Så sånn var det.

Så jeg var kanskje litt babyface da, under oppveksten, siden jeg var så sein med å komme i puberteten.

Og led vel litt under dette, siden mange av mine skolekamerater osv., ikke gikk av veien, for å

mobbe eller erte da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, dette skoleåret vel, så dukka Ulf Havmo opp på døra mi, og sa at nå starta de opp Fremskrittspartiet-lokallag, i Svelvik.

Og han lurte på om jeg ville være med da.

(Dette kan også ha vært det neste skoleåret).

Men jeg orka ikke mer av Ulf Havmo, og jeg var vel ikke helt sikker på om min sympati lå nærmest Fremskrittspartiet eller Høyre, heller.

Ulf Havmo hadde nemlig banka meg opp, i den gangen der, hvor utgangsdøra, som han banka på, var.

Det var et par år tidligere vel, og han hadde klint beina sine hardt inn i magen min, mens han hadde ryggen mot veggen.

Så det var jævlig vondt, for å si det sånn.

Jeg slåss imot da, så det tok vel litt tid, før Ulf Havmo fikk overtaket.

Men han var sterkere enn meg, for han var før i puberteten og sånn da.

(Antagelig derfor).

Og han vant til slutt da.

Selv om jeg ikke skjønner hvorfor han starta slåsskampen.

Som kom overraskende på meg.

Men men.

Så sånn var det.

Ulf var vel også rimelig senesterk, tror jeg.

Selv om han var cirka like tynn som meg vel.

Men men.

Ulf kom forresten seinere enn de andre, tilbake fra ferie, i sjette klasse, husker jeg.

Han hadde vært med foreldra og søsknene sine, til Italia, i ferien, og de hadde vel utvidet ferien, i et par uker, tror jeg.

Ulf dreit seg også ut, i sjette klasse, husker jeg.

For han trodde at den sangen, som het 'Our House', med Madness vel, egentlig het 'o a', eller noe.

Så han gikk rundt og sang 'o a', eller noe da, i klasserommet.

Mens Linda Moen og jeg hørte det vel.

Hvis jeg husker det riktig.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg var også en av tre-fire musikkansvarlige, i sjette klasse, husker jeg.

Vi som ble valgt, ved loddtrekning, (Linda Moen trakk mitt navn vel), skulle spille musikk, ut av vinduet, til klasserommet vårt, mot skolegården da.

Jeg pleide å spille noe musikk da.

(Det var vel the Kids og sånt).

Og Linda Moen, Lene Andersen og Trine Lise Sørensen, pleide å stå rett utafor vinduet, og høre på musikken da.

De tre jentene tulla også med meg en gang, på barneskolen.

De prøvde å dytte meg ut en skråning, en vinter, som gikk ned mot grusbanen der.

Den skråningen, den var som en akebakke, på 5-6 meter vel.

Noe sånt.

Og jeg slåss mot, men tre sånne jenter, i klassen min, det ble litt for mye.

'Dere klarer ikke å dytte meg ut', eller noe, sa jeg.

'Tror du det er det vi prøver på eller', sa Linda Moen, (var det vel).

Uten at jeg skjønte helt hva hu mente.

De tre jentene klarte å dytte meg ut den skråningen, til slutt.

Men jeg hadde leika en del sånn, som barn i Larvik, og sånn.

Så jeg gikk rett opp igjen, og da turte de ikke å angripe meg igjen, husker jeg.

Men men, så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Ole Christian Skjellsbekk hadde også tatt de tre jentene i skrittet, en gang, (mener jeg å huske ihvertfall).

(Utenfor inngangen til skolen, mellom bomberommet og musikkrommet der).

Noe sånt.

Og de tre jentene hadde kalt Skjellsbekk for 'horebukk', mener jeg å huske, at ble sagt.

(Da Skjellsbekk forklarte seg for lærer Allum vel).

Og de tre jentene ble kalt for 'horer' vel, av Skjellsbekk vel.

Noe sånt.

Så sånn var det.

En gang, som vi var i bomberommet, så la jeg en tegnestift, på stolen til Skjellsbekk.

Mens han prata med lærer Allum vel.

Og da ble det stort spetakkel, for å prøve å finne ut, hvem som hadde gjort det.

Jeg innrømte det ikke nemlig.

Det var en veldig kjedelig dag da, må jeg si, til mitt forsvar.

Og Skjellsbekk så også tegnestiften, før han satt seg da.

Så han fikk ikke vondt, eller noe da.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Ulf Havmo skyldte meg også 3-400 kroner, så det er mulig at det var derfor, at jeg ikke syntes det var noe aktuelt å bli med, på det Fremskrittsparitet-greiene og.

For de pengene hadde han lånt lenge, og jeg skjønte vel det, at han ikke planer om å gi de tilbake vel.

Men men.

Så sånn var det.

Øystein Andersen ville en gang at jeg skulle bli med han, opp til Ulf Havmo, for å kreve tilbake de pengene.

Men da var det gått et par år, siden jeg hadde hatt noe særlig med Ulf Havmo å gjøre.

Så det gadd jeg ikke.

Det var liksom ikke så mye penger, tenkte jeg, så det var ikke verdt å gjøre så mye rabalder ut av det, tenkte jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Ut på vårparten, i 1988, da det begynte å nærme seg sommer.

Så ringte jeg Øystein Andersen igjen, etter å ha 'boikottet' han, i cirka et halvt år da, (etter at han hadde stumpet den sigaretten, i hånda mi).

(Jeg tenkte at han kanskje hadde fått en lærepenge da, siden jeg ikke ville prate med han, på et halvt år, eller noe, etter den episoden da.

Så sånn var det.

Men men).

Siden vi hadde avtalt, å dra til Brighton egentlig, den sommeren.

Jeg spurte om han fortsatt var klar for det.

Og det var han, viste det seg.

Så vi bestilte en fire ukers språkreise, til Brighton da, i juli 1988 vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Nyttårsaftenen, på den her tiden, de pleide jeg å tilbringe sammen med Espen Melheim.

Ihvertfall et par av dem.

Jeg rappa noen drikkevarer, av faren min vel.

Og Espen Melheim og Pia kom på besøk, en nyttårsaften, husker jeg.

Pia for det meste bare satt der vel.

Espen Melheim var kanskje litt sånn 'dorky', eller treig, eller hva man skal si.

Han hadde på seg en rød genser, husker jeg.

Og han fortalte oss det, at han hadde lest det, et sted, at hvis man hadde på seg noe rødt, så ville man se mer attraktiv ut, for det motsatte kjønn, eller noe.

Så derfor hadde han valgt å gå i rød genser da, fortalte han.

Jeg syntes han virka litt sånn 'døv', noen ganger, men det er mulig han hadde funnet et bra triks da.

Selv om jeg syntes at han var litt komisk også kanskje.

Når han prata om det her da.

Men men.

Hvem vet.

Jeg var så opptatt av håret mitt, i årene før det her ihvertfall.

Og jeg pleide aldri å få sveisen min, sånn som jeg ville ha den.

Så jeg brukte en vifteovn, for å prøve å få sveisen bra.

Og noen ganger, når jeg nesten hadde gitt opp, så gnei jeg liksom hue, mot veggen, i gangen, for å få håret bra da.

(Uten at jeg vet om det hjalp, men jeg klipte ikke så ofte håret da.

Og jeg skjønte ikke helt hvordan jeg skulle bruke hårgele og hårføner da.

Så jeg var ikke så smart, kanskje).

Og da, en gang, mens jeg stod og gnei huet og håret, mot veggen, i gangen, så dukka Espen Melheim opp, og så det her vel.

Så det var litt flaut, husker jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

En annen nyttårsaften, så ble jeg bedt opp til Espen Melheim, som var alene hjemme vel.

Anne Uglum, var også der, husker jeg.

Espen var litt full vel, og klenga på henne da.

I veien ned fra huset til Espen og dem, og ned til Havnehagen.

Og hver gang som hu Anne Uglum klagde da, så måtte jeg liksom si til Espen da, at han måtte la henne være ifred.

Og til slutt så gadd jeg ikke det mer.

Men da klagde hu Anne Uglum på det da, at jeg ikke fikk bort Espen mer.

Så sånn var det.

Men men.

Så det var en rimelig spesiell episode.

Hvorfor hang hu Anne Uglum sammen med oss, hvis hu ikke likte at Espen klenga på henne liksom.

Hm.

Men men.

Men hu stakk ikke, hu bare klagde da, flere ganger.

Og jeg var vel også litt full vel.

Og plutselig, så hadde jeg fått bli med inn i huset til Anne Uglum og dem, skjønte jeg.

For vi gikk bort dit da.

Men jeg stod bare litt for meg selv, litt unna foreldrene hennes, osv.

Så sånn var det.

Men men.

Og Espen Melheim, han var vel i hagen dems eller også inne i stua vel.

Noe sånt.

Men men.

Det var verandadøra vi gikk inn da.

Men hvorfor det var meninga at jeg skulle gå inn der, det skjønte jeg ikke helt.

Anne Uglum gikk i klassen til Pia og Christell og Annika Horten da.

Og et par ganger vel, så ville Christell spørre meg, om hvem jeg syntes var penest, at jentene, på Bergeråsen da.

Og da pleide jeg å si Anne Uglum da, for hu hadde et klassisk pent ansikt vel.

Selv om jeg ikke kjente henne.

Men da ble det kanskje lettere å si navnet hennes, enn å si Annika eller Christell da, siden jeg kjente de to siste litt bedre.

Hvem vet.

Og uten at jeg vet hvorfor Christell spurte meg om det her.

Det var vel kanskje litt spesielt.

Men men.

(Og Christell svarte da, at Anne Uglum ikke var noe flink til å sminke seg.

Jeg vet ikke om hu mente at det var positivt eller negativt, eller hva hu mente med det.

Hvem vet).

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Ei nabodame i Leirfaret, hadde fått kreft, og hadde skallet hår, mener jeg å huske.

Jeg ble bedt inn til dem, for å drikke vel, en gang, som jeg var sånn 17-18 år da.

Og jeg ble også bedt inn til Lene Lillevik og dem vel, som bodde litt ovenfor meg der, i Leirfaret da.

Og da spøy jeg som en gris, (hvis jeg husker det riktig), på stuebordet dems vel, mens jeg satt der da.

Mora prøvde seg på meg nesten, før det, og sa at 'hvis jeg hadde vært yngre', eller noe.

Så jeg var kanskje litt vel fornøyd med meg selv da.

For jeg var ikke så vant med å få oppmerksomhet fra damer vel.

Så det var kanskje derfor jeg slappa litt vel mye av, og spydde der.

Hvem vet.

Så sånn var det.

Men men.

Det hendte også et par ganger, rundt den her tida, at jeg dro bort til butikken på Sand.

Og en gang, så ville han mannen, til hu dama med kreft, bli med meg bort dit.

Men det gadd jeg ikke, husker jeg.

Jeg ville gå dit aleine.

For jeg kjente ikke han så bra da.

Men men.

Så sånn var det.

Ulf Havmo var der en gang, med ei pen brunette, fra Grunnane vel.

Og hu sa noe til han, om 'hva med han der', eller noe.

Men da sa bare Ulf 'nei', eller rista på huet, eller noe.

Uten at jeg skjønte hva det var om.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Ulf fikk seg jo moped etterhvert, og en gang, sommeren 1987 vel, så var vi borte hos farmora mi, på Sand.

Pia og Christell, de plukka jordbær, nede hos Anette Eknes og dem, på Høyen.

Og da fikk jeg Ulf til å kjøre forbi den gården, og ned til Krok der, ved vannet, mens jeg satt bakpå mopeden da.

Så sånn var det.

For jeg syntes det var litt rart, at Pia og Christell dreiv og plukka jordbær der.

HVorfor plukka dem ikke hos familien Sand, på Sand, som Ove og meg og Øystein Andersen, Kjetil Holshagen, Carl Fredrik Fallan og Ulf Havmo selv vel, hadde gjort, for eksempel?

Hvem vet.

Vi så en kar, som hadde fått en kjempesvær torsk, på godt over en meter vel, i Drammensfjorden.

Noe sånt.

Og Christell sa det, seinere at vi hadde kjørt så fort forbi, på mopeden, at det ikke gikk an å se oss, eller noe.

Men det var jo ikke privat veg der, mener jeg.

Så det var lov å kjøre der, mener jeg.

Vi kjeda oss ganske mye, borte hos Ågot da.

Og hadde vel ikke noe spesielt å gjøre da.

Og vi kunne jo se den gården, fra der vi stod, borte hos Ågot.

For vi så jo ned på hele Høyen derfra da.

Og faren min hadde vel fortalt meg det da, at Pia og Christell plukka jordbær der vel.

Noe sånt.

Og det var litt spesielt, syntes jeg, for Pia og Christell pleide sjelden å være borte på Sand/Høyen.

De var mest i huset til Haldis, i Havnehagen da, for å si det sånn.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så det var vel derfor jeg foreslo det her, mener jeg.

Anette Eknes dukka så også opp, borte hos Ågot en gang, sammen med Pia vel.

Og jeg syntes jeg overhørte at hu sa, en gang, at hu var interessert i meg, eller noe.

Men jeg hørte ikke noe om det her, fra Pia og Christell da.

Og en gang, så var de utafor leiligheten min, på Bergeråsen, de tre jentene.

Og da gikk jeg bort til vinduet.

Og da hørte jeg at Pia og/eller Christell prata dritt om meg, til Anette Eknes vel, fordi jeg hadde gått bort til vinduet da, for å prøve å se hva som foregikk utafor der da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Det var mye mer som foregikk, i årene før jeg gikk i den Markedsføringsklassen og.

Men jeg får ta det seinere, har jeg tenkt.

Jeg tenkte at Min Bok, får bli om tiden, før jeg flytta til Oslo.

Også får Min Bok 2, bli om tiden, mens jeg bodde i Oslo.

Og Min Bok 3, får bli om tiden etter at jeg flytta til Oslo.

Noe sånt.

Men det er en del ting, som jeg har glemt å skrive om, men som jeg har notater om, som skjedde, før jeg begynte på videregående, osv.

Men da får jeg heller skrive noen ekstra kapitteler, på slutten av Min Bok, hvor jeg prøver å få tatt

med om det jeg ikke har fått med om, i de forrige kapitlene da.

Vi får se om jeg får til det.

Vi får se.

Jeg begynte også å ta kjøretimer, dette skoleåret.

En kjøreskole i Drammen, som holdt til på Strømsø, i Tordenskioldsgate der, (ikke langt unna Vannsengbutikken).

De arrangerte teorikurs, etter skoletid, i et 'almenn-klasserom', på Sande Videregående da.

Og jeg ble med på det, selv om jeg ikke var så hypp på å få meg bil egentlig.

Jeg var mer en kar som likte å være foran data-en eller på et kontor da kanskje.

Og som ikke hadde drevet noe med mekking av bil, som faren min pleide å drive med da.

Men han lærte ikke meg noe, om det.

Men men.

Og Snorre Skaug, var det vel, skulle også løse kryssord sammen med meg, i en teoritime.

Hvis det ikke var Espen Melheim, eller noe.

Så jeg lærte ikke meg så mye teori.

Jeg syntes det var litt kjedelig vel.

Men men.

Men jeg tok også kjøretimer, inne i Drammen.

Og jeg hadde en kjørelærer, som het Skjalg.

Men en gang, så sa Line Nilsen det til meg, at han Skjalg, han burde jeg bytte fra, for han var ikke noe flink da, (eller noe).

Noe sånt.

Så jeg bytta til en som hu sa var flink, med mørkt hår vel.

Han sa det, under den første kjøretimen min vel, at når de unge jentene kom til kjøretime, i singlet og sånn, så visste ikke han hvor han skulle se, sa han.

Men men.

Så jeg ble kanskje litt misunnelig da.

Siden han hadde så mange jenter i singlet i bilen, osv.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En fleip, under teoritimen, var at noen damer, hadde sett i butikkvinduene, mens dem kjørte.

Jeg tulla litt jeg og, og sa at her måtte vi kjøre sakte, for ellers så kan den ungen i vogna, hoppe ut av barnevogna, og løpe over veien.

Jeg bare tulla sånn da.

Og jeg hadde jo ikke råd til bil, så det var litt dumt det her, med at jeg tok kjøretimer.

Men alle andre gjorde det da.

Så sånn var det.

Siden jeg kjeda meg, så ble det litt amper stemning kanskje, i bilen.

Og jeg kjørte en gang i motsatt kjørefelt, i Tollbugata vel, mot Jernbanestasjonen der.

For jeg trodde det var to kjørefelt der, men jeg huska feil, for det var lengre fram.

Så sånn var det.

Men men.

Og en gang, som jeg stoppa for en kar, som gikk over veien, i en fotgjengerovergang, ved Globusgården der.

Så kjørte en annen bil, inn i bilen jeg kjørte da.

Og den ble rimelig bulka da.

Så kjørelæreren og jeg, vi fikk oss en trøkk da.

For han i den varebilen bak oss, han hadde ikke sett det da, at jeg stoppa for han fotgjengeren.

Så sånn var det.

Men men.

En gang, som jeg skulle til Drammen, med bussen.

Så satt tilfeldigvis Lene Andersen, på den samme bussen.

Hu fikk overtalt meg, til å ta en teoritest, sammen med henne.

Jeg hadde jo ikke lest, i det hele tatt.

Og måtte innom Svelvikbanken sin filial, på Strømsø, (var det vel).

(Hvis det ikke var Fokus Bank, som jeg var innom.

Noe sånt).

For å ta ut penger.

Da hadde jeg begynt å røyke nesten fast vel.

Og fikk hu Lene Andersen, til å holde røyken min, mens jeg var inne i banken da.

Så gikk vi og tok en teoritest da, siden hu ville det.

Men jeg fikk skikkelig dårlig resultat da, siden dette ble en uforberedt test, for meg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, som jeg skulle ha kjøretime, dette skoleåret.

Så skulle jeg også kjøpe stereoanlegg, inne i Oslo, som jeg hadde lest annonse for, i en avis da.

Og det var hos Elnor, på Rådhusplassen.

Bjørn Arild Holshagen, han skulle inn til Oslo, og jeg fikk sitte på da.

Og jeg kjøpte det stereoanlegget, som var fra Kenwood med Sanyo-høytalere mener jeg, for litt under 4000 kroner vel.

Det var med dobbelt kassettspiller og platespiller.

Men det var vel egentlig ikke rack, for alle delene hadde felles strømforsyning vel.

Unntatt platespilleren vel.

Men kassettspilleren, radioen og forsterkeren hadde vel samme strømforsyning, mener jeg å huske.

Men men.

Men det var et greit steroanlegg vel, likevel.

Og det fulgte også med et skap, som det kunne stå i, med hjul da.

Faren min hadde jo stereoanlegg også.

Men stiften var vel brukket, og høytalerne var jo sparket i stykker, av hu Sylvia, (venninna til Haldis), og han hadde kun enkelt kassettspiller da, og ikke dobbel.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Og da Bjørn Arild Holshagen og jeg, kjørte tilbake til Bergeråsen.

Så hadde jeg kjøretime, den dagen.

Så jeg måtte gå av bilen, i Drammen.

Og Bjørn Arild sa det var greit, å hive stereoanlegget, inn hos meg da.

Og da jeg kom hjem, med en buss da, om kvelden, fra Drammen.

Så hadde Øystein Andersen og Kjetil Holshagen, (tror jeg det var).

De hadde allerede montert opp det stereoanlegget da, for meg.

Så det var litt bra, husker jeg.

De hadde satt sammen det møbelet også, som stereoanlegget skulle stå i da.

Så det var ikke dårlig.

Dette må vel ha vært like før Øystein Andersen sneipa den sigaretten, i hånda mi, tror jeg.

Og rundt den tiden, som Kjetil Holshagen flytta til Sande vel.

Noe sånt.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Det var et tivoli, som var i Drammen, lenge, våren 1988 da, mens jeg dreiv og tok kjøretimer.

De hadde OutRun bilspill der, husker jeg.

Og jeg spilte det spillet mye da, for jeg tenkte at det var kanskje nesten som å ta kjøretime, å spille det spillet.

Noe sånt.

Og det var også skytebane der.

Jeg var jo glad i å skyte med luftgevær, så jeg syntes at sånn skytebane på tivoli, også var artig da.

Jeg pleide nesten alltid å vinne noe, hvis jeg prøvde det da.

For jeg var litt vant til å skyte med luftgevær, ihvertall.

Og ganske røslig og tøff kar, (på min alder vel), fra Drammen, (som hadde pigg vel, han sa ihverfall seinere at han brukte 'High Hair'-hårgele), som hang der, begynte å prate med meg.

Mens jeg hang ved skytebanen der da.

Og skøyt ned sånne premier da.

Han het Roger, (og var maler vel), og bodde på Fjell, (en bydel med masse blokker og som også var kjent for å ha en høy andel innvandrere), i Drammen da.

Vi preika litt, om alt og ingenting da vel.

Og vi vant en premie hver vel, på luftgeværskyting da, som vi ga til hver vår fjortiss-jente da, som vi fant, ved spillehallen der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg så vel også Pia der, i Drammen, (mener jeg), og hu hang sammen med hu lave Svelvik-jenta, som hadde vært så skrålete, når jeg hadde eksamen, i Sandehallen der, året før, nemlig Cecilie Hyde da, (datter av min mors venninne, forresten).

Hvordan Pia kjente Hyde, det vet jeg ikke.

Men Pia dro vel også med meg, på ungdomsdiskotek, på Skyline, i Drammen, dette skoleåret.

Pia var venninne, med Eva Olsen, (som var kjent for å være såkalt 'fellshore' vel, eller noe), fra Svelvik.

Enten var det hu, eller så var det 'Tina Turbo', som Pia vanka med, på Skyline da.

Pia og hu andre jenta, de dreiv med 'headbanging', på dansegulvet, på Skyline der, husker jeg.

Så Pia, hun var altså 'hårdrockare', som svenskene sier.

Selv om hun seinere vanka mest med Cecilie Hyde vel, som var 'syntare', (ihvertfall likte hun Depeche Mode veldig mye), som svenskene sier.

Så om Pia var 'hårdrockare' eller 'syntare', eller begge deler.

Det veit jeg ikke helt.

Men hu hadde vel ingen plater selv, tror jeg.

Så det er kanskje litt av et mysterium, det er mulig.

Men men.

Jeg holdt også på å kjøre på en bikkje, husker jeg.

Da jeg tok kjøretimer i Drammen.

Opp mot et villaområdet, på Strømsø der vel.

'Men brems da', sa kjørelæreren.

Da den bikkja løpte ut i veien.

Men jeg hadde vel sett om noen, på TV, eller noe, som hadde kjørt unna et dyr, som løp ut i veien.

Og som så hadde kjørt ut av veien, og omkommet.

Så det stokka seg litt for meg, når den bikkja plutselig løp ut i veien da.

Hvis man bremser, uten å orientere seg, så kan man jo bli kjørt på bakfra og, av en annen bil.

Som jeg jo seinere blei, like før den store rundkjøringa, på Strømsø der da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg har fortsatt en del notater, for dette kapitellet, om hva som skjedde, da jeg gikk i andre klasse, på Handel og Kontor, på Sande Videregående.

Men jeg får se om jeg klarer å få skrevet mer om det, i morgen.

Vi får se om jeg klarer det.

Vi får se.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Kapittel 39: Enda mer fra Sande Videregående. (del 3)

Annen musikk, som jeg hørte på, på den her tida, da vi fikk Super Channel.

Det var Johnny Hates Jazz, Pet Shop Boys med 'Always on my Mind', (og Ove Reiersrud og meg, vi digga vel også de, husker jeg, da det albumet som hadde den sangen 'rent', var ny vel), Morrissey, (med Suedehead), Tanita Tikaram, Tracy Chapman, Massive Attack, (som hadde en video på Super Channel på den her tida), Proclaimers, (Letter from America), mm.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Det første året på videregående, (som på ungdomsskolen), så sa jeg alltid til lærerene, at jeg het 'Olsen', når de ropte meg opp, som Erik Ribsskog, i timen.

Men dette andre året, så satt det så mange damer rundt meg.

At jeg syntes det ble litt flaut og barnslig, å sitte å rope, at 'jeg heter Erik Olsen', hele tida.

Så dette skoleåret, så sa jeg ikke det.

Så da ble jeg plutselig hetende Erik Ribsskog da.

Siden det var det jeg egentlig het, hos myndighetene.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Året før forresten, så pleide Trond Johanesen, å dra meg med, når lærerne spilte fotball, i Sandehallen, for å se på de.

For det var ikke så mye som skjedde, på skolen.

Men Johansen likte å se på lærerne da.

Noe sånt.

Men men.

Så sånn var det.

En gang, som jeg var med søstera mi Pia, på Samfunnshuset, i Svelvik.

Så ropte Trond Johansen høyt, 'er det noen jenter som vil at jeg skal sleike fitta dems her'.

Og det likte ikke søstera mi da, fortalte hu meg.

Uten at jeg vet hvorfor hu fortalte meg om det her.

Jeg hadde ikke så mye med han å gjøre da, for å si det sånn.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Det var vel også dette skoleåret, som Christell plutselig dukka opp på døra mi, med en særoppgave,

i norsk, fra niende klasse, på Svelvik Ungdomsskole.

Særoppgaven var om Australia.

Christell ville at jeg skulle føre inn den oppgaven på en Casio skrivemaskin, som jeg hadde.

Og jeg sa det var greit.

Det var vel Haldis som spurte vel.

Christell fikk vel 'M' på den særoppgaven, mener jeg.

For hu viste meg vel også hvilken karakter hu fikk, mener jeg.

Tidligere dette skoleåret så skrev jeg også inn en bok på den skrivemaskinen.

Det var en bok som min morfar, Johannes Ribsskog hadde skrevet, på 70-tallet vel.

(Og som han pleide å lese fra, noen ganger, til Pia og meg, da vi var små).

Boken var en barnebok, ved navn 'Mannen i skogen', som bestemor Ingeborg ville prøve å få utgitt.

Jeg satt flere ettermiddager og kvelder da, høsten 1987 vel, og skrev inn boken til Joshannes, på maskin da.

Og så kopierte jeg opp den boken, i flere eksemplarer, borte på kontoret til Strømm Trevare, i huset til Ågot.

For faren min og onkel Håkon hadde en kopimaskin der, som jeg turte å bruke da, (ihvertfall på den tiden, da jeg bodde i Strømm da).

Så sånn var det.

Men men.

Da jeg var ferdig med å kopiere opp de bøkene, så dro jeg til Stavern, for å levere de, hos bestemor Ingeborg.

En soldat, som venta på en buss, da jeg skulle tilbake til Larvik vel.

Han hadde den samme typen Sony Walkman, som jeg hadde, husker jeg.

Jeg hadde blitt med Kjetil Holshagen, på politiauksjon, i Drammen, og kjøpt en walkman.

Men den var ikke så bra da.

Lyden var litt dårlig.

Men den var kul, siden den var veldig kompakt da.

Så sånn var det.

Bestemor Ingeborg betalte meg bare 500 kroner, eller noe, for jobben, med å skrive inn de 100-150 sidene vel, på maskin da.

Så det var ikke så bra betalt.

Men det var jo litt fordi at det var bestefaren min, som hadde skrevet den boka og.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg fikk jo også en walkman i posten fra Tyskland, (da jeg abonnerte på det tyske filmbladet, som jeg hadde kjøpt i Sveits), så jeg hadde ihvertfall to walkman-er, dette skolåret.

Enten Ove Reiersrud eller Snorre Skaug, var det vel, ville kjøpe den walkman-en av meg, når jeg fikk den nye i posten, fra Tyskland.

Noe sånt.

Men jeg måtte nesten si fra om det, syntes jeg, at den walkman-en hadde dårlig lyd og var litt skranglete.

Så jeg ville ikke selge den.

For det hadde vært lureri, mener jeg.

Så jeg ble litt lurt av Politiet i Drammen da, som solgte en walkman, som ikke var i så utrolig bra stand, på en politiauksjon da.

Men Kjetil Holshagen gira meg vel litt opp, mener jeg, sånn at jeg kjøpte den walkman-en da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg får vel også ta med om noe, som skjedde, da jeg gikk i niende klasse, forresten.

Naboene ovenfor Kjetil Holshagen, de hadde en film.

Som jeg fikk låne av dem, mot at jeg kopierte en film for dem.

Noe sånt.

Jeg måtte da spørre Christell om hu blei med på det.

For da måtte jeg låne videoen til Haldis og dem.

Og det blei hu med på.

Men så kom hu opp til meg, og maste, om å få tilbake videoen, før jeg hadde fått kopiert den filmen, for naboene, til Kjetil Holshagen.

Og da ble jeg forbanna, på Christell.

For vi måtte jo holde det vi hadde sagt, ovenfor den naboen da, tenkte jeg.

Så jeg ble sinna, og kasta videoen til Haldis på vannsenga, siden Christell maste.

Da sa Christell noe sånt, som at hu ikke visste at jeg kunne bli så sinna, og gikk ned igjen til Haldis.

Men så, når jeg skulle kopiere filmen.

Så virka ikke videoen til Haldis.

Enten fordi jeg kom til å legge kneet mitt oppå den.

Eller fordi den ble ødelagt da jeg heiv den på vannsenga.

Noe sånt.

Så da fikk jeg litt sjokk da, for jeg tenkte at jeg kom til å få kjeft, for det her.

Så jeg la en plan.

Som jeg fortalte om, til Espen Melheim.

Jeg pleide noen ganger å gå av bussen, på Bergeråsen, på den her tida.

Og så gå bort til bestemor Ågot seinere.

Men den her dagen, så gikk jeg av bussen, på Sand.

Og jeg fikk med Espen Melheim, på å si 'hadet' og sånn.

Sånn at Christell og Pia skulle skjønne det, at jeg gikk av på Sand.

For jeg lot vinduet til soverommet mitt, stå åpent.

Og da jeg kom hjem fra Ågot, så var ikke videoen til Haldis, på soverommet 'mitt' da.

Så da regna jeg med at Christell hadde henta den.

Så da faren min kjefta, så sa jeg det, at Christell måtte ha mista videoen, da hu klatra inn vinduet, for å hente videoen.

Noe sånt.

Og dagen før, (en søndag vel), så kom Christell, Pia og Annika Horten, opp til Leirfaret 4B, for å prøve å hente videoen til Haldis.

Men da, så låste jeg alle dører og vinduer, i leiligheten til faren min.

Så de kom ikke inn.

Men de lagde et jævla spetakkel.

De banka noe veldig, på alle dørene og vinduene da.

Mens jeg lå på badet da, og holdt meg for øra.

Men hvorfor dem hadde med Annika Horten, på den her bankinga, på dører og vinduer, det veit jeg ikke.

For hu hadde vel ikke noe med videoen til Haldis å gjøre, mener jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Erik fra Svelvik, han hadde også dritt langt oppover skinka, husker jeg, i dusjen etter gymmen en gang, det skoleåret.

(Har jeg skrevet notat om her).

Så han klarte vel ikke å tørke seg i ræva da, virka det som.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, på slutten av dette skoleåret, så skaffa Kristin Sola meg et skjema, for å søke på skole i Drammen.

For det var en samarbeidsordning, som fantes, mellom Buskerud og Vestfold.

Hvor de ti beste elevene, i Norde Vestfold, kunne få gå på en skole i Drammen.

Siden Drammen var den nærmeste byen, og de hadde mange fler linjer der.

For jeg hadde hatt data som hobby, siden jeg var 11-12 år da.

Og jeg hadde lyst til å gå på datalinja.

Og datalinje, det hadde de ikke på Sande Videregående.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men hvorfor Kristin Sola ga med det skjemaet, det veit jeg ikke.

Hu hadde kanskje lurt på å begynne i Drammen selv.

Hva vet jeg.

Også hadde hu kanskje et sånt skjema liggende hjemme.

Det er mulig.

Det spurte jeg ikke om, for å være ærlig.

Men jeg søkte både om om plass på Sande Videregående og Gjerdes Videregående da.

Og kom inn begge steder da.

Og disse lappene, om at man hadde kommet inn.

De havnet alltid i postkassa til Haldis, av en eller annen grunn.

Så jeg måtte hver sommer sjekke tre postkasser, etter de lappene.

(Som man måtte sende bekreftelse på vel).

Og det var postkassa mi, postkassa til Haldis og borte hos Ågot.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På begynnelsen av dette skoleåret, så hadde ei jente, kommet inn i Drammen, og hu sa ikke fra, så hu ble også ropt opp, i timen, i klassen vår da.

Og da banna nesten, noen av jentene i klassen da.

(Linda Moen muligens vel, tror jeg.

Noe sånt).

Så siden jeg var klassens klov nesten, (i tillegg til å være klasens duks, mer eller mindre, da).

Så gjorde jeg det samme.

Så Kristin Sola, hu fortalte meg det, på en russekro, i Vikersund eller Hokksund, eller noe, året etter.

At jeg hadde blitt ropt opp vel, tredje året, på Markedsføringslinja, i Sande.

Men så fikk dem høre det, at jeg istedet hadde begynt på Gjerdes Videregående, i Drammen.

Og da fikk dem tilbake Trond Gurrik igjen, (fra Holmestrand), i klassen, (som hadde ganske dårlige karakterer da antagelig).

Og så fikk Trond Gurrik min plass da, siden jeg hadde kommet inn i Drammen, også.

Så sånn var det.

Så det var vel siste gang, som jeg prata med Kristin Sola, tror jeg.

Som hadde fått kyssesyken da forresten, i russetida.

Men hvem hu hadde kyssa så fælt med, det veit jeg ikke.

Siden jeg hadde begynt på skole i Drammen, det tredjeåret, så var det ikke sånn at jeg fikk høre noe om det liksom.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Et av årene, som jeg gikk på Sande Videregående, så fikk vi en hjemmeoppgave, i norsk, som jeg syntes at hørtes rimelig kjedelig ut.

Og det var å analysere en reklametekst.

Jeg syntes det var rimelig kjedelig.

Men jeg preika litt med Espen Melheim, som gikk på Almenn, og han hadde nettopp levert en lignende oppgave, sa han.

Og jeg fikk låne hans oppgave, for å se etter da.

Og da fant jeg en annen reklame, i et Vi Menn-blad, som faren min abonnerte på vel.

Og det var en reklame for en motorolje da.

Og da bare bytta jeg ut, navnet på det produktet, som Espen Melheim hadde skrevet om, med den motorolja da.

Og det funka.

Det ble ganske bra.

Så jeg fikk vel en '4'-er på den oppgaven vel.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Et av disse to årene, så skulle jentene i klassen, ha aerobic, mens gutta spilte fotball da.

Og da ville de låne kassetten, som jeg hørte på, i walkman-en min, husker jeg.

Og det var Bon Jovi - Living on a Prayer, og sånn, husker jeg.

Som jeg hadde tatt opp fra radio da.

Men på baksida, så hadde jeg tatt opp en kassett, som jeg fikk låne av Kjetil Holshagen da.

Og det var noe med Kraftwerk.

Og da fikk jeg klage, fra de jentene i klassen, som drev med aerobic da.

De klarte ikke å utføre aerobic, til Kraftwerk da.

Men da fant en av de på den ideen, at de kunne bare spole kassetten tilbake igjen, og høre på den første sida igjen.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Da hadde jeg på meg en blå og grønn-stripet t-skjorte vel, som jeg hadde kjøpt selv husker jeg, på Hennes og Maurtz, hvor hu venninna til Haldis jobba vel, som var med på Pers Hotell, den gangen, noen år før da.

Men den hadde jeg kjøpt i barneavdelingen, tror jeg, for jeg var ikke så flink til å kjøpe klær.

Så det var bomkjøp vel.

Så den t-skjorta, den brukte jeg vel bare en gang, tror jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, så fikk jeg sitte på med hu dama fra parfymeriet i Sande, inn til Drammen, etter skolen.

Ove Reiersrud satt også på, husker jeg.

Han bodde jo i Drammen så.

(Han var også på den samarbeidsordningen, mellom Buskerud og Vestfold da.

Men han søkte seg ikke til Sande Videregående, på grunn av linjevalget.

Men fordi han hadde for dårlige karakterer, til å komme inn i Drammen kanskje.

Jeg tror at det vanligvis var enklere å komme inn på Sande Videregående, enn i Tønsberg, Drammen og Holmestrand.

Siden vi fikk sånne litt 'dårlige' elever, til Sande, fra de byene, husker jeg.

Hvem vet.

Noe sånt).

Hu fra parfymeriet, hu forklarte Ove Reiersrud og meg, mer om hva som hadde skjedd, da hu hadde vært i bilulykke.

Hu hadde kjørt i sitt kjørefelt, og så hadde en annen bil hoppet over en bakketopp, i full fart, og landet oppå bilen, som hu satt i.

Det var visst en kjent kriminell, eller noe, som kjørte.

Så sånn var det.

Så hu hadde måttet være en god del på sykehus da, osv., etter den ulykken da.

Som hu ikke hadde noe skyld i selv, skjønte jeg.

Så det var vel derfor, at hu, (som var midt i 20-årene vel), gikk i samme klasse, som oss 17-åringene da.

Hu var ei veldig pen og velsminka dame da, må man vel si.

Hu likte ikke Sosialøkonomi-læreren, og fikk med meg, på å gjemme jukselapper, under sos-øk-prøvene da.

Så jeg fikk bra på de, husker jeg.

Hu sa også det om meg, en gang, til ei annen dame i klassen vel, at 'han kan bli alt han vil', siden jeg var så flink da, skjønte jeg.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Men men.

Vi var litt umodne enda, på den her tida.

Så vi pleide noen ganger å kaste svamp, i friminuttene, osv.

Men hu fra parfymeriet i Sande, hu var jo i 20-årene da, så hu satt mest ved pulten sin.

Men jeg traff henne nesten en gang.

Og da ble jeg litt redd, siden hu jo ikke var en tenåring, men hu var mer voksen, enn oss andre da.

Så da sa jeg vel 'oj, sorry, sorry', eller noe.

Og da sa hu at 'jeg er ikke noe porselensdukke jeg altså'.

Så hu var så ikke snobbete heller, må jeg vel si.

Selv om hu alltid så fin ut da, nesten som en fotomodell, eller frøken Norge-deltager vel, må man vel si.

Så det er lett å skjønne det, at Case eventuelt ble sjarmert av henne.

Det er helt sikkert.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, så sa hu fra parfymeriet i Sande, i timen, at hu ikke likte de buksene, som folk gikk med på 80-tallet.

'Vi kalte de buksene for pølsebukser', sa hu fra parfymeriet da.

Det var visst slengbukser, som hadde vært på moten, da hu vokste opp, skjønte jeg.

(Fra det jeg hørte at prata om, med de andre jentene i klassen da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på).

Det var mellom Sande og Drammen, ved Rølleshaugen vel, at hu fra parfymeriet hadde vært i bilulykke, mener jeg å huske.

Så sånn var det.

Jeg fortalte også, i bilen da, om at jeg hadde hørt noen rare skrik, fra naboen, (som hadde soverom vegg-i-vegg, med meg, i Leirfaret 4B).

'Nei, nei', hadde hu eldre dama skreket.

Noe sånt.

Jeg lurte på om hu holdt på å dø, eller noe.

Men seinere har jeg lurt på om han gubben hennes ville ha sex, eller noe, av henne.

Noe sånt.

Hvem vet.

Jeg tror ikke at de naboene lagde så mye lyd.

Så jeg fikk vel litt sjokk da jeg hørte de da.

En gang, så hørte jeg hvor høyt stereoanlegget mitt hørtes ut, inne hos dem.

For dem banka i veggen.

Også gikk jeg bort til dem, og spurte om hvorfor dem banka.

Så sa dem at jeg 'spilte høyt'.

Men så ble jeg sur, for jeg spilte ikke så høyt.

Også sa jeg at 'dette er høyt'.

Også satt jeg opp lyden.

Men jeg må innrømme at jeg hørte stereoanlegget veldig høyt, inne hos dem.

Så jeg prøvde å spille litt lavere, etter dette vel.

En gang, da Christian Grønli var på besøk, den sommeren 82, var det vel, fra faren sin i Spania.

Så spilte jeg en Beatles-plate, på stereoanlegget til faren min, mens Christian og jeg spilte fotball i hagen da.

Og da stakk faren til Lisbeth Mikalsen hue ut av vinduet, husker jeg.

Og digga musikken jeg spilte.

I en halvtime kanskje, eller noe, da.

Så Christian og jeg ble litt sure, og satt på noe annen musikk vel.

For han oppførte seg litt rart, syntes vi.

Faren min sa en gang forresten, (utenfor sammenhengen vel), at han faren til Lisbeth og Rikhardt Mikalsen, var 'tyskerunge'.

Uten at jeg vet hvorfor faren min sa det, eller om hvordan han visste det.

De bodde i noen sosialboliger, heter det vel, like ved meg da.

Og en gang, så krangla foreldrene til Lisbeth og Mikael da.

Det var en søndag, så jeg gikk ut og klipte plenen etterpå.

For da våkna jeg litt opp da, husker jeg.

For det var ikke så ofte, at folk krangla, i Leirfaret/Hellinga der da.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Faren min kjøpte en sånn Flymo-gressklipper, som jeg brukte i hagen der, for å klippe gresset, fra jeg var 10-11 år vel.

Med strømledning da, så jeg måtte være forsiktig, når jeg klipte gresset der.

Så sånn var det.

Men men.

Og jeg beisa også huset der, en sommer, med noe brun beis da, som faren min kjøpte.

Og en gang, (den første sommeren, som jeg bodde der vel), så måtte jeg også plante blomster, (som faren min hadde kjøpt), i blomsterbedene, rundt vår del av huset der da, husker jeg.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, så fant hadde jeg et sånt 'raid', nede hos Haldis.

Og da fant jeg et par sovepiller, i veska til Haldis, var det vel.

(Jeg kjeda meg vel, siden jeg rota i tingene til Haldis, og så videre).

Og jeg rappa med meg en av de pillene da.

Som jeg regna med var sovepiller, ihvertfall.

(For jeg hadde ofte problemer med å få sove om natta, på denne tiden).

Og da sov jeg så bra, den natta, og våkna ikke før faren min var oppe hos meg, i 11-12-tida vel.

Så da kom jeg for seint til skolen.

Og var utsovet da, og fortalte at jeg hadde funnet en sånn bra sovepille da, i veska til Haldis.

De pillene måtte jeg ikke ta fler av, sa faren min.

Jeg sa at det var greit.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var forresten to jenter i klassen, som jeg glemte bort, når jeg skreiv om hvem som gikk i den klassen, i det forrige kapitellet vel.

Og det var Heidi Uglum, fra Svelvik, som Snorre, (var det vel), sa at hadde 'hengepupper', allerede på denne tiden, som 17-åring da.

Så sånn var det.

Ved siden av henne, så satt vel hu Anette, fra Selvik.

Hu var ei lav jente, med krøllete, mørkt hår vel.

Hu sa det en gang, til hu fra parfymeriet, husker jeg.

At 'jeg skulle ønske at jeg hadde sånt hår som deg, for mitt er så flisete'.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg møtte forresten henne, en av de første skoledagene, året etter.

Mens vi begge var på vei over bybrua, i Drammen.

(Hu Anette hadde vel kjøpt noen skolebøker i Drammen da.

Det var vel derfor hu var der, vil jeg tippe på).

'Ville du ikke gå i klasse med oss lenger da', sa hu Anette.

'Nei', sa jeg bare.

For det var jo ikke sånn da.

Det var jo fordi at jeg ville gå på Datalinja.

Og det hadde dem ikke i Sande.

Men jeg gadd ikke å forklare en lang regle liksom.

Så jeg sa bare 'nei' da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

På 16. mai, så var det jo tradisjon, at ungdommene festa, utafor Samfunnshuset, i Svelvik.

Og jeg var der også dette året.

Men jeg ble vel ikke så full denne gangen, som jeg pleide å bli.

Hvem vet.

Halvor, fra Øvre, (som hadde kjøpt vin av meg, på en tidligere 16. mai, etter at Espen Melheim, var det vel, spredde at jeg hadde vin).

Han sa til meg, at noen rødruss, de hadde tatt med noen orangeruss-jenter, (altså jenter som var ferdige med niende klasse).

Og så hadde de tatt med disse, langt opp en gårdsvei.

(Opp mot Hellum gård, eller noe, vel).

Også hadde de tatt av disse jentene alle klærna.

Også hadde de måttet gå nakne tilbake til Svelvik da.

Mens de grein, eller noe, vel.

Noe sånt.

Så jeg visste ikke om jeg skulle tro på det her.

Men jeg gikk ned til den rødruss-bilen da, som stod på parkeringsplassen da, ved Svelvik Ungdomsskole, for å se, om det var sant.

Plutselig kom fire rødruss, fra Berger vel, (eller ihvertfall så var de fra Sande Videregående).

Også bar de på Christell(!).

Og jeg visste ikke hva jeg kunne gjøre, mot fire rødruss.

De hadde vel enda fler russ der og, som gikk rundt dem.

Men de fire rødrussene, de holdt Christell, i hver arm og hvert bein da.

Mens Christell sprelte noe skikkelig da.

Hu slåss imot, for hu ville ikke inn i russebilen da.

Hu vrei og vridde på seg, husker jeg, mens de fire rødrussene holdt henne da.

Og Christell hadde jo på seg en sånn trang 'pølsebukse' da, må man vel kalle det.

Så det var jo nesten litt som noe pornoshow, det der.

En gutt på Øvre, som het Tony vel, hadde visst sagt til Christell en gang, at hu hadde den fineste rumpa, på Bergeråsen, eller noe.

Og den, (og mer), fikk jeg jo god utsikt til.

Mens Christell sprella mellom de her fire rødrussene da.

Men jeg skjønte ikke helt hva jeg kunne gjøre, for å hjelpe henne heller.

Jeg bare stod der, og avventet da, for å se, om de ville kjøre avgårde med henne.

Så hadde jeg vel slått alarm da, tenker jeg.

Jeg måtte kanskje gått til Lensmannen, eller noe.

Jeg ville vel spurt de folka jeg kjente der, fra Berger osv., om hva jeg skulle gjøre da.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Men men.

Hu lyshåra, i klassen, fra Svelvik, som jobba i videobutikken, på Svelvik-senteret.

Hu het vel også Anette, tror jeg.

Snorre Skaug, han fortalte også en historie en gang, om hu håndballkeeperen, var det kanskje.

Hu pleide visst å gå på kafeteriaen, i andre etasje, på Svelvik-senteret.

Også pleide hu visst å bestille en stor cheeseburger med masse pommes frites.

Også 'en cola light', sa Snorre.

Så han gjorde narr av henne da.

Siden hu kjøpte light-brus, og masse usunn mat da, sa han.

For han mente at det ikke var noe vits, i å kjøpe light-brus,, når man spiste masse burgere og pommes frites da.

Men men.

Jeg sa ingenting, for jeg syntes vel bare at det var morsomt.

Men men.

Inger Espelien, het vel hu dama, som Snorre gjorde narr av, tror jeg.

Noe sånt.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Snorre Skaug ble også kalt 'Snurre' vel, av noen damer i klassen, fra Svelvik, mener jeg å huske.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg tok jo kjøretimer, dette halvåret.

Og mange i klassen, de fikk øvelseskjøre mye, med foreldra, osv.

Og jeg fikk også øvelseskjøre litt.

Mest med onkel Håkon, men også en gang, med faren min, fra Drammen.

Det var problematisk, å øvelseskjøre, med onkel Håkon.

For hans bil, (en gammel Peugeot), den hadde gir, på styret.

Så jeg begynte jo å surre litt nesten, når jeg tok kjøretimer i Drammen, med en bil, (det var vel Audi de hadde der, mener jeg å huske, hvis det ikke var BMW), som hadde vanlig gir da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Men det var ennå værre, når jeg skulle øvelseskjøre, med faren min, en gang.

Vanligvis fikk jeg ikke lov til det.

Men en gang, så fikk jeg lov å kjøre, når faren min skulle hjem fra Vannsengbutikken, i Drammen.

Men jeg hadde lært det feil, på kjøreskolen, sa faren min.

Jeg måtte ikke gi gass, på vei ut av svingen.

Men på vei _inn_ i svingen, sa faren min.

Hvis ikke så tok det for lang tid, sa faren min, å kjøre fra Drammen til Berger, på Svelvikveien, hvor det var så mange svinger.

Så jeg gjorde som faren min sa da.

Og det gikk greit.

Men da vi kom like etter Samfunnshuset, i Svelvik der.

Så var det en sving, ved en matbutikk, i et trehus der.

Hvor jeg hadde lite kontroll da, syntes jeg.

Og vi kræsja nesten, i en bil, som kom i motgående kjørefelt.

Men den bilen stoppa heldigvis, mens jeg dreiv og ga gass da, på vei inn i en sving der da.

Hvor det var small kjørebane, tror jeg.

Noe sånt.

Hvis ikke så var det kanskje sånn at jeg mista litt kontroll på bilen, (en Toyota HiAce, eller om det var den andre røde varebilen, som faren min og Haldis hadde).

(Faren min uttalte 'HiAce', som 'haj æk', forresten.

Det samme med 'Long Vehicle', (som han hadde sett at det stod på et skilt, på en trailer, da han var i USA).

Det uttalte han 'long vihajkel'.

Noe sånt.

Men men.

Så sånn var det.

Men faren min var ganske ofte pussa og/eller underfundig, når han snakka.

Så jeg fikk aldri forklart han om det, at han sa 'HiAce' og 'Vehicle' feil.

For da var det gjerne i forbindelse med noe han sa utenfor sammenhengen da.

Sånn at man bare ble stående og tenke liksom, uten å si noe.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på).

Så det var nesten at jeg kræsja da, i Svelvik Sentrum, husker jeg, når jeg kjørte sånn som faren min sa.

Så det var den siste gangen, at jeg kjørte sånn, vil jeg si.

Men men.

Så sånn var det.

Det var vel også det skoleåret her, mener jeg, at Pia og Christell kom opp til meg, og klagde.

For Pia hadde hatt abort, og noe var galt der nede da.

Jeg ville kjefte på faren min, men Christell sa 'hvorfor drikker Jeppe Erik'.

Men på julaften, så skulle jeg være der nede.

Jula 1987 da.

Og da, så likte ikke faren min det, at Christell, Pia og jeg, liksom var sure på han da.

(Noe han kunne se på oss da.

Noe sånt).

Så da begynte han å true oss, (Christell, Pia og meg), husker jeg.

(Vi var jo bare 15-17 år, så vi var ikke så vant til sånt).

Men faren vår sa da, at 'jeg vet ting om alle dere jeg'.

Så det var en trussel, skjønte jeg.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

'Mmm, pinnekjøtt', pleide Christell å si, når jeg var nede hos Haldis, på julaften.

Haldis pleide å lage pinnekjøtt, med kålrabistappe.

Men hu pleide også å ha litt gulrot, blanda inn, i kålrabistappa, husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg hadde jo stadige raid, inne i huset til Haldis.

For jeg var i mange år sur, fordi jeg måtte bo alene da.

Og det var krangler og sånn da, omtrent hvert år vel.

En gang, så rappa jeg Christell sin fine, hvite blondetruse, husker jeg, når jeg hadde et raid, på rommet hennes da.

For den så sexy ut, syntes jeg da.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, så skulle jeg ligge over hos Haldis, noen år tidligere.

Og da skulle jeg sove i senga til Christell, av en eller annen grunn.

(Uten at jeg vet hvor hu lå da).

Men jeg var liksom langt nede da, i disse årene.

Så det var ikke alltid at jeg orka å spørre om alt mulig da, om hvorfor dem gjorde det sånn og sånn da.

Haldis kokte en brukt tannbørste, i en gryte, på kjøkkenet, til meg, husker jeg.

For jeg hadde ikke noe tannbørste der.

Men men.

Så sånn var det.

Den neste jula, den tilbragte vi hos Haldis sin venninne Solveig, på Holmen, (like ved Holmenkollen), i Oslo.

(Av en eller annen grunn).

Det skal jeg skrive mer om seinere.

I det neste kapitellet, så skal jeg skrive om hva som skjedde, da min tremenning, Øystein Andersen og meg, dro på språkreise, til Brighton, med EF Språkreiser, sommeren 1988.

Vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 40: Sommeren 1988

Sommeren 1988, så husker jeg det, at Pia og jeg, var å besøkte mora vår, som da bodde på Borgheim, utenfor Tønsberg.

Pia og mora mi, de dro med meg inn, på en Hennes og Mauritz-butikk vel, i Tønsberg sentrum, (med bussen), og kjøpte en hvit jakke og en hvit bomullsbukse, til meg.

Enten for mine penger, eller om det var mora mi sine penger.

Det husker jeg ikke helt.

Men de sa det var fordi at jeg trengte nye klær, når jeg skulle til England.

Så sånn var det.

Men men.

Mora vår, hadde også besøkt meg, et par ganger, på Bergeråsen.

En gang, så hadde hu med noe treskjæring, som bestefar Johannes hadde laget, før han døde, en del år tidligere på 80-tallet da.

Treskjæringen var av en madonna med jesusbarnet, tror jeg.

Noe sånt.

Jeg tulla og sa at jeg skulle bruke den til å fyre i peisen.

Men det var bare tull da.

Og da sa ikke mora mi noe vel.

Men jeg hadde den oppå peisen, tror jeg, i Leirfaret 4B der.

Og jeg hadde også den treskjæringa med meg, inn til Oslo vel.

Ihvertfall så hadde jeg den, da jeg bodde på St. Hanshaugen, fra 1996 til 2004, husker jeg, oppå reolen, i stua der.

Og den treskjæringen, den ligger nå hos City Self Storage, i Oslo.

(Det var ihvertfall der jeg la den, i 2004).

Så sånn var det.

Men men.

Noen hadde også med en rund puff dit, som var rød og brun vel, med noe mønster på vel.

Det tror jeg at var moren min som hadde med.

Men det husker jeg ikke helt sikkert.

Men men.

Mora mi lå også over der en gang, sommeren 1988 vel.

Og da sa Pia at det fest på Berger.

Og jeg gikk dit.

Men da gikk jeg langs fjorden.

For jeg hadde lyst til å ha slappe av litt.

Så jeg satt litt, under en fjellhammer, (eller hva det heter), på Berger og så ut mot fjorden da.

Som er fin om kvelden, om sommeren.

I juni og juli så blir det ikke så kaldt om kvelden ofte, ved Drammensfjorden da.

Så sånn var det.

Men men.

Så gikk jeg hele veien, langs fjorden, bort til Berger da.

Og ei jente stod ved veien forbi båthavna der, og spurte meg om forskjellige ting vel.

Jeg fant vel ikke noe fest, men gikk vel hjem igjen, tror jeg.

Noe sånt.

Men men.

Ulf Havmo, han ville en gang, at jeg skulle spørre Erik Furuheim, om å få låne luftgeværet hans.

Jeg syntes vel ikke at det var så artig, men jeg gjorde det, siden Ulf maste da.

Vi hadde vel skutt mye fra før, tror jeg, med luftpistol og luftgevær da.

Men men.

Så sånn var det.

Men Erik Furuheim, han sa Carl Fredrik Fallan om, at var 'gæern'.

Erik Furuheim var storebroren til Per Furuheim, som var storebroren til Thor Furuheim, som døde i hagen til Petter og Christian Grønli og dem da, som jeg har skrevet om tidligere, rundt 1980 vel.

Erik Furuheim hadde kræsja med bil, ikke langt fra gangbrua ved Berger skole, sa Carl Fredrik Fallan, en gang.

Carl Fredrik sa at hans storebror, hadde vært der, da det skjedde, og han hadde kunnet se hjernen til Erik Furuheim, sa han, for han hadde fått skadet hue sitt da, etter ulykken.

Så sånn var det.

Men men.

Erik Furuheim, han måtte på sykehuset i Tønsberg.

Og han fortalte det, husker jeg, at sykepleierskene der, hadde vært så snille, (eller noe).

Og det var vel også en episode med to bikkjer som skulle parre seg.

At Erik Furuheim ville betale storebroren til Carl Fredrik Fallan penger, hvis han fikk se på, at to bikkjer parret seg.

(Hvorav den ene var Laura da, bikkja til Carl og dem).

Men det ble vel ikke noe av, tror jeg.

Erik Furuheim jobbet som Dag Furuheim, på min fars bedrift, Strømm Trevare.

(Selv om ikke Erik Furuheim jobbet der like lenge som Dag Furuheim vel.

Men men).

Ulf Havmo visste at Erik Furuheim hadde luftgevær.

Og fikk meg til å spørre Erik Furuheim, om vi kunne få låne det en gang.

Siden jeg ofte var borte på verkstedet da, siden bestemor Ågot bodde i nabohuset.

Det fikk Ulf og jeg lov til.

(Dette kan kanskje ha vært mens jeg gikk i niende klasse, eller noe.

For jeg var litt deppa vel, på den her tida, tror jeg.

Men men).

Vi gikk ned på jordet, til Gøril og dem, med luftgeværet til Erik Furuheim, husker jeg.

(Uten at jeg husker hvorfor vi gikk dit.

Det var muligens Ulf som ville det.

Noe sånt).

Noen hyttegjester, oppi 'lia der', ovenfor riksveien, begynte å hoie litt vel.

Og like etter det, så dukket det opp et helikopter, like over huet på oss.

Jeg fikk jo helt sjokk, og løp som bare det, inn i skogen.

(Som var like ved jordet der da).

Og så løp jeg opp til verkstedet, og så inn i huset til Ågot.

Ulf hadde luftgeværet, og satte det et sted da.

Han dro vel bort på Berger, tror jeg.

Erik Furuheim spurte meg seinere, om hvor luftgeværet hans var.

Og da måtte jeg spørre Ulf Havmo om det, på skolen.

Og da sa Ulf Havmo det, at det stod, 'på hjørnet av verkstedet', eller noe.

Jeg misforstod, og kikka i hjørnene, inne på verkstedet.

Så gikk det en tid til da.

Så spurte jeg Ulf Havmo igjen da, om hvor det luftgeværet var.

Og da skjønte jeg det, at det stod utafor verkstedet.

Men da hadde det jo gått en vinter, siden vi skulle prøve det luftgeværet, og fikk et helikopter etter oss.

Så jeg tror at vi kanskje lånte det luftgeværet, høsten 1985.

Også fant jeg det igjen, våren 1986.

Men da var det gjennomrustet, må man vel si.

Det hadde stått utenfor verkstedet, på hjørnet der, (like ved der bestefar Øivind pleide å pisse, da han levde), en hel vinter da.

Så det var jo blitt veldig rustfarget, må jeg vel si.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Så ga jeg vel luftgeværet tilbake til Erik Furuheim da.

Og sa sorry for at det var ødelagt, og at jeg hadde misforstått hva Ulf Havmo hadde sagt, angående hvor han hadde satt fra seg det luftgeværet da.

Også spurte jeg om hvor mye vi måtte betale, eller noe.

Men det var 'greit', sa Erik Furuheim.

Han ville ikke ha noen penger, sånn som jeg skjønte det.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Ulf Havmo hadde også en storebror som het Jens, husker jeg, som Ulf Havmo skrøyt av, en 17. mai en gang vel, da han Jens var russ, tror jeg det var.

Jens var visst veldig populær, oppe på Frøya, hvor de hadde slekt da.

Der var visst damene helt gærne etter Jens, skjønte jeg på Ulf, en gang.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Men men.

En gang, da jeg var i Svelvik, på 16. mai.

Så hadde ei tenåringsjente der, på seg en hvit t-skjorte vel, med sex-stillinger på da.

Hu spurte meg, (og noen andre da), hvilket stjernetegn vi var.

Også pekte hu på en sexstilling da, som var for det stjernetegnet da.

Men det var ikke sånn at hu spurte om vi ville prøve den stillingen, mener jeg å huske.

Så hvorfor hu gikk rundt med en sånn t-skjorte, det veit jeg ikke.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

En av de siste dagene, som jeg gikk på Sande Videregående.

Så hørte jeg det, at Elin fra Nesbyda og Lene Andersen.

At pratet om gutter.

'Jeg tror jeg vil ha Erik eller Carl', eller noe, sa Lene Andersen vel.

Til hu Elin da.

Noe sånt.

Men da jeg gikk bort til Berger den gangen, som Pia sa det var fest på Berger da.

Og mora mi var på besøk hos meg, i Leirfaret.

Så gikk jeg nesten på et par, som lå og klinte, på en bryggefest der, på Berger.

(Kom jeg på nå).

Og det var Carl Fredrik Fallan og Lene Andersen da.

Begge sa 'hei', når de så meg, også fortsatte de å kline da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, etter at mora mi hadde bodd hos det ekteparet i Svelvik.

Og så vært på sinnsykehus, eller hjem, eller noe da.

Så hadde mora mi besøkt meg, i Leirfaret 4B, sammen med en støttekontakt.

Men jeg likte ikke hun støttekontakten da.

Hu sa jeg måtte være 'litt snill mot mora mi'.

Men det hadde skjedd så mye.

Hu støttekontakten sa det, at mora mi og jeg 'ligna', og da ble mora mi glad, husker jeg.

Så mora mi hadde vel ikke så bra selvtillit da, det er mulig.

Men men.

Men jeg syntes ikke at mora mi trengte støttekontakt akkurat.

Det ble som noe flaut for meg.

Så derfor var jeg ikke så fornøyd, når mora mi dukka opp med en støttekontakt der en gang da, i Leirfaret 4B.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg skrev, i et av de tidligere kapitlene, at Eva Olsen, fra Svelvik, var kjent for å være 'felleshore'.

Men det er mulig at jeg blander.

Men jeg tror at det var hun, som ble kalt 'Svelvik Open', ihvertfall, (hvis jeg ikke husker helt feil).

Min søsters venninne, Cecilie Hyde, sa at Eva Olsen en gang hadde gått med kyskhetsbelte, på Sande Videregående, før hu skulle på en heavy-konsert, en gang, (i Drammenshallen vel antagelig).

Det syntes Hyde at var litt 'far out', husker jeg, at hu sa.

Så Eva Olsen ble kanskje ikke akkurat kalt 'felleshore', det er mulig, men hu hadde ihvertfall dårlig rykte da, sånn som jeg husker det.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg husker at jeg hadde problem med sveisen igjen.

(Jeg hadde kanskje litt komplekser, for utseendet mitt osv., da jeg var tenåring, ihvertfall).

Og jeg fikk ikke håret mitt bra, før jeg skulle til Brighton, sommeren 1988, husker jeg.

Men jeg gikk ned til en strand på Sand der, og badet og fikk litt saltvann og sånn, i håret.

Og da så håret bedre ut, husker jeg.

Hvis ikke det var jeg som fikk meg litt brunfarge, i trynet, eller noe, da.

Hvem vet.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg husker ikke hvem jeg satt på med, til Fornebu.

Men jeg husker at faren til Øystein var der, og mora til Øystein og vel, og også Øystein da.

Også tok vi fly til London vel, og så buss til Brighton da.

Vi skulle bo hos en familie, som det lukta kattepiss hos, husker jeg, i King George Rd. vel, i Brighton da.

Kona i huset pratet sånn 'baby-engelsk' til oss cirka.

Og jeg ble litt irritert da, siden jeg jo hadde vært i England to somre før.

Så jeg likte å bli snakket til på vanlig engelsk liksom.

Men jeg syntes at hu kona hadde en litt nedlatende tone da, for å si det sånn.

Øystein og jeg, vi gikk ut, og fant en Fish and Chips-shop, (en såkalt 'Chippie'), oppe ved Old Shoreham Rd. vel.

Noe sånt.

Jeg likte ikke så godt fisk, men jeg kjøpte noe chips ihvertfall, husker jeg.

Ei dame fra Hamar, som het Hanne vel, (som det var noe med nesa med, husker jeg), bodde ikke så langt unna der.

For jeg husker at Øystein og jeg, traff henne, ved den chippien da, en gang seinere vel.

Noe sånt.

På kurset vårt var det også en nordlending, som het Per Håkon vel, som ble kalt Perky, av vertsfamilien sin vel.

Det bodde også en gutt fra Østlandet, på den andre sida av gata, for der Øystein og jeg bodde.

(Også i King George Rd. da).

Så sånn var det.

Skolen vår var i Southwick Community Centre.

En drabantby, (eller noe), som ligger mellom Shoreham og Brighton da.

Han mannen i huset, jobbet nattevakter, så han så vi sjelden noe til.

Det ekteparet, de hadde en kvinnelig pasient, som alltid var sengeliggende, liggende i en seng, i stua, ikke langt fra der TV-en stod.

Og de hadde også noen katter der.

Så det lukta 'kattepiss' der, sa kursleder Paul Wilkie, en gang.

(Uten at jeg veit om den lukta var fra kattene eller hu pasientdama i stua).

En gang, som jeg satt og så på Fotball-EM, i stua der, så våkna plutselig hu dama, i sykesenga, og grynta fram noen lyder til meg da.

Som at hu prøvde å prate, eller advare da.

Noe sånt.

Før hu kona i huset kom og ga hu noe mer bedøvelse, eller noe, da.

Etter dette, så ble jeg kasta ut av stua.

For jeg måtte gå ut og få meg noe frisk luft, eller noe, sa hu kona i huset da.

Jeg fikk ikke lov å sitte i stua, og se på TV, (sånn som jeg hadde gjort, da jeg var i Weymouth, to år tidligere).

Så sånn var det.

Men men.

Øystein og jeg, vi fikk ikke nøkler, til utgangsdøra da.

Så en gang, som vi på språkkurset, skulle spille fotball.

Så sleit vi.

For det var ingen hjemme der.

Jeg husker at Øystein fikk seg en kamerat, som også var adoptert vel, der.

Og han var med oss da vel.

Øystein var litt umoden kanskje.

Og snakka hele tiden om Freddy, fra 'A Nightmare on Elm Street'-filmene.

Og om Jason, fra 'Friday the 13th'-filmene.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Men men.

Vi klatra inn et vindu der da, for å hente fotballtøy.

Og da ble det rabalder seinere.

For noen naboer hadde vel sett dette da.

Men vi måtte jo ha fotballtøy, når vi skulle spille fotball, med EF Språkreiser da.

Så sånn var det.

Og etter dette, så fikk vi utdelt nøkler der, mener jeg å huske.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg hadde jo vært på språkreise, til England, to ganger tidligere.

Jeg syntes jeg levde i et helvete, på skolen og hjemme, på Bergeråsen.

Siden jeg ble mobbet på skolen og siden at jeg ble fryst ut av familien min, og måtte bo alene da.

Så sånn var det.

Og Øystein, som jeg hadde blitt kjent med, gjennom Kjetil Holshagen da.

Han var fan av skrekkfilmer og junkfood.

Jeg var også fan av junkfood, og likte film og musikk da.

Så derfor ville vi dra til England, for å kjøpe videofilmer, i London, (som Kenneth Sevland og jeg, hadde gjort, et par år tidligere), og spise masse junkfood, osv.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Men men.

Jeg var jo en av de eldste, på denne språkreisen.

Så da vi spilte fotball, mot et EF-lag, fra et annen land vel.

Så sa jeg 'bra', når ei jente, fra Hammerfest, med mørkt, krøllete hår vel, spilte bra da, på banen.

Og da hadde visst hu blitt forelska i meg, tror jeg.

Noe sånt.

Men jeg var svak for lyshårede jenter da, og hu hadde ei venninne, med lyst hår da, som også var pen.

Og Brighton var jo full av pene jenter, som var på språkreise, om sommeren.

Så sånn var det.

Men men.

Men på en strandfest da.

Så hadde vel jeg kjøpt noe drikkevarer, tror jeg.

Og jeg blei litt full.

Og satt meg på en benk.

Også dukka det opp ei brunette, fra Oslo, som var cirka 16 år, tror jeg.

Og hu skulle kline da.

Og da hadde ikke jeg klint, på 4-5 år vel.

Siden jeg pleide å kline, med Christell, Nina Monsen og Gry Stenberg da.

Før jeg begynte på ungdomsskolen da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Plutselig, mens jeg satt der å klinte med hu brunetta, fra Oslo, (som var ganske fin da, må man vel si).

Så dukka hu fra Hammerfest opp der.

Og hu dytta vekk hu fra Oslo.

Og begynte å kline med meg, enda værre da.

Det var tungekyss og det hele, med begge to da.

De satt vel oppå meg, tror jeg.

Noe sånt.

Jeg hadde drikki så mye, at jeg måtte spy.

Så jeg gikk bort en stund.

Men hu fra Hammerfest ville fortsatt kline da, når jeg kom tilbake.

Så hu var nok også rimelig drita, vil jeg vel tippe på.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Så når hu fra Hammerfest, fylte 16 år.

Den kvelden, så fulgte hu og hu pene lyshåra venninna.

De fulgte etter Øystein, Perky og meg, og han med det krøllete lyse håret, (som bodde ovenfor oss der, i King George Rd., han fra Østlandet).

Og de satt seg på en gangbru, over Old Shoreham Rd. der da.

De gikk av bussen, på samme stoppested, som oss gutta da.

Enda de vel bodde i en annen del av Brighton, tror jeg.

Øystein sa det, til meg, at jeg burde nok gå bort til de jentene litt.

Men jeg var edru, og de var nesten drita, må jeg vel si.

Og jeg var litt sur på hu med krøllene, siden hu hadde dytta bort ei annen jente, fra Oslo, som var finere da, syntes jeg.

Og jeg hadde ikke hatt noe sex ennå heller, på den her tiden.

Så jeg bare sa at jeg var 'homo', for å bli kvitt hu litt plagsomme, fra Hammerfest, med krøllene da.

Men det skulle jeg nok ikke ha sagt.

For da skjønte jeg det, at folk prata om meg, på skolen, dagen etter vel.

Noe sånt.

Hu lyshåra var sammen med en kar, med lyst hår, (fra Østlandet vel), som hadde sagt til meg, etter at jeg klinte med hu med krøllene, (men før jeg sa at jeg var 'homo', til hu), at 'da har du jo fitte da', når vi snakka om hu med krøllene, fra Hammerfest.

Men jeg hadde aldri hatt noe dame før, (etter at jeg kom i puberteten, ihvertall), så jeg visste ikke helt hvordan jeg skulle takle det her da.

Jeg var litt usikker, på den her tiden, må jeg vel si.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Det var også en svært guttegjeng, fra Gulskogen/Drammen vel, med på den her språkreisen.

En av de, ble kalt for 'Eggemøller'n'.

Og de her gutta, de hadde en sang, som gikk sånn her:

'Vil du væra skal du væra eggemøller. Ja for faen'.

Noe sånt.

Og den sangen sang de da, når vi spilte fotball og sånn, var det vel, tror jeg.

Det var nesten litt skremmende, og jeg må innrømme det, at jeg ikke skjønte helt den sangen de sang.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Dette var også den første ferien, som jeg var på i England, mens jeg røyka da.

(Siden jeg hadde begynt å røyke litt, et år tidligere, da Pia og jeg var i Sveits, hos tante Ellen).

Jeg røkte vanligvis Marlboro, for de ble solgt overalt.

Men jeg fant også etterhvert Prince-sigaretter, som ble solgt, i en aviskiosk, eller Newsagent, som het 'Supernews', eller noe sånt, tror jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Han med det krøllete håret, fra Østlandet, han begynte nesten å grine vel, på den strandfesten forresten.

Og jeg måtte trøste han vel omtrent.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Vi hadde en engelsk lærer, som het Mark, som kalte oss, 'you bastards'.

Siden han ikke syntes det, at vi var høflige nok, når vi skulle prate engelsk da.

Så sånn var det.

Men men.

Han sladra vel også til kursleder Paul Wilkie, (som hadde engelsk navn, men pratet norsk som om det var hans morsmål, vil jeg vel si).

Om at jeg, (og mange andre), hadde drukket da, på den strandfesten.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Vi var i London, på en dagstur, med EF språkreiser vel, Øystein, Perky, han østlendingen og jeg.

Vi dro til Soho, for vi syntes det var spennende, å se pornofilm, som de hadde, på en kino der.

Men det var ikke noe bra film, syntes jeg, så vi var der bare i noen få minutter.

For den filmen var sensurert, og det var også mange gubber der, som gikk på dass hele tida, og sånn.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Etter Londonturen, så klagde Perky, (eller om det var Øystein), på han østlendingen.

Siden han hadde gått rundt i London, i en gul treningsdress.

'Som en påskekylling', sa de.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En dag, så hadde det vært en engelsk ungdomsgjeng, som startet slåsskamper, på Churchill Sqaure, hvor bussene gikk fra.

Jeg var aleine der, husker jeg.

Og ble slått til, av en britisk tenåringsgutt, som løp forbi meg, mens han slo.

Og så løp han videre, mens han ropte 'I got one', 'I got one'.

Noe sånt.

Jeg fikk litt sjokk.

Mest fordi jeg var litt sjenert, og ikke likte å bli pratet om.

For det torget var jo stappfullt av språkstudenter da.

Så sånn var det.

Ei dame på kurset, med mørkt hår vel, ga meg en serviett, eller noe, for å ta på leppa mi, som blødde, siden han briten hadde slått leppa inn i tanna mi da.

Så sånn var det.

En annen nordmann, slåss mot flere briter, husker jeg.

En ambulanse dukket opp.

Og jeg ble nesten kjørt til sykehuset.

(Siden jeg hadde fått sjokk, tror jeg).

Men to mannlige sykepleiere, de måtte fortelle meg det da, at jeg egentlig ikke behøvde å dra til sykehus.

Så jeg fikk gå ut av sykebilen igjen.

Men han andre nordmannen måtte dra til sykehuset da.

For han hadde vel blitt slått i huet, tror jeg.

Jeg fikk sagt til han det, at han slåss bra, for det gjorde han faktisk.

Han klarte å holde flere briter i sjakk, samtidig, mener jeg å huske.

Så han hadde nok vært i en del slåsskamper tidligere, vil jeg vel tippe på.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Da jeg kom tilbake til vertsfamilien.

Så hørte jeg at hu kona, i familien, sa til han mannen.

At hu skjønte det, at britiske studenter, slo til EF-studentene.

Siden EF-studentene hadde så mye penger, osv.

Så da syntes jeg ikke det, at jeg fikk så mye støtte av vertsfamilien, akkurat.

En av deres oppgaver er vel å støtte språkstudentene litt vel og.

Så jeg ble forbanna da, og banna vel en del, inne på rommet, som Øystein og jeg hadde da.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Vi dro også å spilte bordtennis en dag, i Brighton, jeg og han adopterte kameraten, til Øystein da.

Jeg hadde en penn der, for jeg hadde skrevet opp adressen osv., dit vi skulle.

Og da sa han adopterte gutten, var det vel, at en gang, så hadde en han kjente, fått en penn, gjennom kinnet.

Så han var redd for kulepenner da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg hadde jo gått tolv år på skole, så jeg klarte vel å holde en penn eller blyant, uten å trykke den gjennom kinnet, på noen, skulle jeg vel tro.

Men de, (Øystein og de andre gutta), var kanskje litt umodne da.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Der vi skulle spille bordtennis.

(Jeg hadde ringt og bestilt bord).

Så var det noen som hadde samurai-trening, husker jeg.

Så vi måtte vente til de ble ferdig, eller noe, før vi kunne spille, husker jeg.

Så sånn var det.

Vi dro vel og badet en gang og, men det var så kjedelig, så vi ble der bare noen få minutter, husker jeg.

Men men.

Og jeg prøvde å selge billetten billig, til noen briter, som stod i køen der.

Men de trodde jeg prøvde å selge dem min 'bus-ticket', så jeg bare ga opp.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg ville også ta meg en soltime, i Brighton.

For jeg syntes jeg så bedre ut, hvis jeg hadde litt farge i trynet da.

Hadde jeg fått for meg, ihvertfall.

Så jeg gikk til en sånn slags klubb, hvor de hadde massasje og badstu og solarium, osv.

En gentlemansklubb, eller noe, vel.

De måtte spørre noen, de damene i resepsjonen der, om jeg fikk ta soltime der, husker jeg.

Men det var greit da.

Øystein og de andre gutta, de venta på meg, utafor da.

Så sånn var det.

Mens jeg lå i solsenga der, så hørte jeg hva to britiske menn, som lå i to andre solsenger der sa.

Han ene sa 'those girls really sucked the .... out of us, last night, didn't they'.

Så de hadde vært veldig heldige med noen damer da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En dag. så tok kursleder Paul Wilkie, med Øystein og meg, til EF's kontor, i Brighton da.

Øystein og jeg skulle flytte, til en annen familie, fikk vi høre.

Vår vertsfamilie hadde visst også kranglet, med vertsfamilien, til han østlendingen, fikk vi høre.

King George Rd. var visst et sted, som var kjent for 'dårlige' familier, fikk vi høre.

Øystein var deprimert, tror jeg, og de ville sende oss, til en familie, hvor det var litt mer liv da.

Så sånn var det.

Taxisjåføren, han snøyt meg, når vi flytta.

Jeg ba om kvittering, og ga han fem pund vel.

Også fikk jeg kvittering på tre pund, og ikke noe veksel, husker jeg.

Så jeg ble litt forarget da.

Vi flyttet til en familie, i Gordon Rd., i Shoreham-by-Sea.

Jeg bannet litt over han taxisjåføren da.

Jeg hadde jo vært i england, to somre tidligere, så jeg ville liksom ikke bli lurt og sånn da.

Jeg syntes jeg hadde vært mye i England.

Men noen briter var kanskje vant til at språkstudenter var lette å lure.

Det er mulig.

Men men.

Noe sånt.

Vi hadde bare vært hos den nye familien, (som het Hudson-familien), i noen minutter.

Så da de det, at vi godt kunne sitte sammen med dem, i stua, og røyke, drikke og se på TV.

Og det syntes jo jeg var artig da.

For jeg hadde jo ikke fått lov å se på TV, etterhvert, hos den forrige vertsfamilien.

(Sånn som jeg hadde pleid å gjøre, den sommeren jeg var i Weymouth).

Paul Wilkie hadde også vært med oss, for å inspisere da, hos den første familien, i King George Rd.

Og da sa han det, når han kom inn døra der, at 'jeg skjønner ikke hvordan dere kan bo her, det lukter jo helt jævlig av kattepiss'.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Og jeg fortalte vel det, at det lå ei dame, i en sykeseng, i stua der, til Wilkie, mener jeg.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, så skulle Paul Wilkie og den gjengen, fra Drammen/Gulskogen.

De skulle hjem til der Wilkie bodde, i Hove, og se på en kul film da.

Jeg spurte om jeg kunne bli med, (for jeg var kanskje litt lei av Øystein og dem, som var litt umodne. Og jeg lurte vel litt på den gjengen her da, som var litt 'på' oss).

Og Wilkie var liksom kamerat med de i den her gjengen da, skjønte jeg.

Så sånn var det.

Men men.

Jeg spurte Wilkie om jeg kunne få låne telefonen hans.

For etter at Kjetil Holshagen og jeg, hadde ligget over hos Frode Kølner, i Larvik, to-tre år før det her vel.

Da vi skulle med Petter Wessel, til Danmark.

Så skrev jeg et brev til Frode Kølner, fra Leirfaret 4B, etter at vi kom hjem.

(Eller en del måneder etter, var det vel).

Jeg syntes at jeg måtte skrive noe morsomt.

Så jeg skrev noe tull, om at vi hadde vekket en baker, i Danmark, om natta, for å kjøpe mat, eller noe.

Men det var det egentlig ikke vi som hadde gjort.

Men det var det noen andre Berger-folk, som hadde gjort, etter bryllupet til Viggo, (og hun danske flyvertinnen Greta), i Køge, mener jeg å huske, et par år før det her igjen da, eller noe.

Jeg skrev vel til Frode Kølner, at han måtte si fra, hvis han ville ha tak i noen nye filmer.

For min tremenning, fra Lørenskog, Øystein Andersen, fikk alltid tak i de nyeste filmene, før de kom på kino da.

Noe sånt.

Og da skreiv Frode Kølner det tilbake, (var det vel), at hans kamerat, (som jeg såvidt huska, fra da jeg bodde i Larvik. Det var en som gikk på Torstrand skole, (i klassen til Kølner vel), selv om han bodde opp mot Bøkeskogen der, og vel egentlig burde ha gått på Nanset skole, kanskje).

Men men.

Så sånn var det.

Han kameraten, han het Ole Morten Halvorsen vel, og han fikk også tak i mange nye filmer, skjønte jeg, på Frode Kølner.

Og da sendte vel han Ole Morten og jeg, vi sendte vel noen filmer, fram og tilbake, mellom Berger og Larvik da.

Noe sånt.

Og jeg fortalte at jeg skulle til England da.

Og da hadde han Ole Morten sendt med meg en liste, over filmer han var interessert i å kjøpe da.

Så sånn var det.

Men men.

Men Wilkie hadde fasttelefon, i Hove, husker jeg.

Så jeg spurte om jeg kunne få låne telefonen.

Og det fikk jeg lov til da.

Da ringte jeg, og fikk prata med faren, til Ole Morten, som ikke ville ta imot noteringsoverføring.

For det var ganske dyrt da.

Så sånn var det.

Men men.

Så det her kosta ikke han Paul Wilkie noen penger da, at jeg lånte telefonen hans.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Hu Hammerfest-jenta, hu hadde vel satt ut rykte da, om at jeg var homo, (etter den fadesen min, da jeg skulle liksom prate med hu og venninna, (etter at Øystein sa jeg burde det), mens dem var på 'fjortisfylla' da).

Så de folka fra Drammen.

De spurte om Ole Morten var typen min da.

Så jeg hadde jo driti meg helt ut, på den her språkreisen, skjønte jeg.

Så det var ikke sånn, at jeg dro noe mer til Paul Wilike, eller var noe mer sammen med den gjengen fra Drammen, etter det her.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg kunne jo prøvd å 'slå meg opp', som mellommann, mellom Ole Morten Halvorsen og Øystein Andersen, den resterende tiden, som jeg bodde på Berger.

Og liksom fått alle de nye filmene.

For disse to gutta, de fikk begge to, tak i masse nye filmer da.

Men jeg orka ikke det stresset, som dette ville medføre da.

Jeg ville vel ikke fått så mye tilbake for det heller.

Jeg var ikke så interessert i filmer heller liksom.

Jeg var sånn vanlig interessert i filmer, vil jeg si.

Selv om jeg husker det, at det var sånn, at jeg gledet meg til å se filmer, som jeg hadde sett reklame for da, eller som hadde blitt presentert, på TV da, av Pål Bang Hansen, og andre.

Så jeg var litt 'filmgal', men ikke så mye, at jeg gadd å bruke all min tid på å drive å kopiere og sende filmer, liksom.

Så jeg lot bare min tremenning Øystein Andersen, få adressen, til Ole Morten Halvorsen da.

Og så lot jeg de sende filmer seg i mellom liksom.

Uten at jeg blandet meg i det.

Jeg gjorde vel Øystein Andersen en tjeneste da, kan man vel kanskje si, siden han fikk en bra filmkontakt, som jeg hadde hatt.

For etter det, så hadde ikke jeg så mye med han Ole Morten Halvorsen å gjøre, for å si det sånn.

Da tok liksom Øystein over den kontakten med han selv da.

Siden jeg liksom 'pensjonerte' meg, fra den 'stressingen' der, med å kopiere masse videofilmer, nesten før jeg begynte da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Nå er klokka over 19, på hostellet her.

Og jeg må få vaska noe klær her, osv., (siden det er søndag, som er min faste dag for å vaske klær da.

Siden biblioteket, hvor jeg pleier å sitte, for å oppdatere bloggen min, osv., er stengt, på søndager da).

Så vi får se om jeg klarer å få skrevet noe mer, om sommeren 1988, i morgen.

Vi får se om jeg klarer det.

Vi får se.

Kapittel 41: Mer fra sommeren 1988

Den første vertsfamilien, hadde visst sagt til Øystein, at det var bare meg de ikke likte.

(Noe som var gjensidig, jeg likte ikke dem heller).

Og de tok med Øystein, på et flyshow, utenfor Brighton, like før vi måtte flytte, til der Hudson-familien bodde da.

Men jeg ble altså ikke invitert på flyshow da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kursleder Paul Wilkie, (var det vel), hadde i en time, en konkurranse, om hvem som visste, når London brant.

Jeg svarte riktig, til slutt, (1666), også vant jeg en boks øl.

Og ble litt brisen.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Vi var på enda en strandfest, og da prøvde jeg å prate litt, til hu med krøllene, fra Hammerfest.

Men hu ville ikke prate med meg da.

Han som var sammen med hu andre fra Hammerfest, med det lyse håret.

Han spurte meg en dag, utenfor diskoteket Top Rank, om jeg kunne 'passe på' dama hans.

Jeg skjønte ikke helt hva han mente.

Men jeg prøvde å holde litt øye med henne da.

Men jeg bare tenkte det, at hu klarte seg vel selv.

Og bare gikk et annet sted vel.

Så sånn var det.

Jeg hadde tulla litt på skjemaet, til EF.

For jeg var litt lei av å bli kalt 'babyface' og latterliggjort, siden jeg så yngre ut, enn det jeg var.

Så jeg skreiv at bursdagen min var 25. august, på EF-skjemaet, (og ikke 25. juli, som den egentlig er).

For jeg ville ikke ha noe oppmerksomhet, om 18 års dagen min.

(som jeg altså fylte, mens jeg var i Brighton, denne sommeren).

Men jeg hadde lest, i en bok, av Ken Follet, (eller om det var Robert Ludlum, eller Alistar McLean), at briter godtar nesten hva som helst, som legitimasjon.

Så da han kavaleren, til hu lyshåra, fra Hammerfest.

Da han spurte, om jeg kunne kjøpe tre halve vodkaflasker, for dem, (var det vel).

Så gjorde jeg det da.

Og da bare viste jeg EF-kortet mitt, (eller hva det var), og sa når jeg var født, og så fikk jeg kjøpt vodka for dem da.

(Så sånn var det).

Jeg hadde også fått kjøpt vodka, til meg selv, før den første strandfesten da.

Så jeg hadde kanskje vokst litt i høyden, da jeg var sånn 17-18, og så kanskje ikke like ung ut, for alderen lenger da.

Det er mulig.

Så sånn var det.

Men men.

Noen inviterte meg, på en fotballkamp, en søndag.

Det var noen på EF-kurset.

Jeg måtte ta tog, og surra, og havna på Gatwick Airport.

For jeg hadde tatt feil tog.

Men da bare tok jeg et annet tog tilbake igjen, husker jeg.

På det engelske laget, så var det en skikkelig svær spiller, som en på det norske laget, klagde på, til meg.

Og han takla meg noe så skikkelig, sånn at jeg gikk i bakken, og ble nesten mørbanka.

Men jeg takla han bakfra, en gang seinere da.

Så jeg fikk tatt igjen litt, men han takla meg mye hardere da.

Så sånn var det.

Men men.

Men etter kampen, så hadde noen brent hull, i den hvite bomullsbuksa, som mora mi og søstera mi, hadde valgt ut til meg, i Tønsberg, noen dager før jeg dro til Brighton da.

Og jeg husker at de to Hammerfest-jentene, og han kavaleren, til hu ene, med det lyse håret, satt og så på oss, mens vi spilte.

Så jeg regner med at det nok var de som brente hull i buksa.

Hvem vet.

Så sånn var det.

Men men.

Paul Wilkie sa noe om at han trodde at mange av gutta, på kurset var jomfruer, men ikke mange av jentene.

Noe sånt.

Men men.

Så sånn var det.

Det var på skolen, forresten.

Men men.

Noen kjøpte spansk flue, i en sex-butikk, og helte det i drinken, til to jenter.

Hu ene sendte meg brev, eller noe, tror jeg, etter kurset.

Noe sånt.

Hu andre, det var ei, fra ei bygd, som så litt ut som en gutt.

Noen andre, på et annet norsk kurs, spurte vel Øystein og meg, om hu var gutt eller jente, en gang, på Churchill Square.

Det var ikke så mange kjekke gutter, der hu var fra, sa hu, derfor var hu jomfru, sa hu.

Etter at de Gulskogen-folka, (var det vel), hadde gitt spansk flue til hu da.

Noe sånt.

Hu andre, (hu som sendte brev vel), hu møtte to muslimer, (eller noe), som begynte å klå på henne, (var det vel).

Men da sa hu, (I'm not that kind of girl).

Ei på kurset, het Guro, og var fra Skjetten, (var det vel).

Hu ropte på meg, en gang, på McDonalds.

Og så kom Øystein opp.

Også erta han meg.

Også sa han:

'Erik har bare sjangs på stygge jenter'.

Noe sånt.

Så han ble kanskje misunnelig.

Hvem vet.

Så sånn var det.

Men men.

Hos Hudson-familien, så flyttet det inn en spansk språkstudent, husker jeg.

Jeg måtte vise han hvor han skulle gå av bussen.

Jeg sa at han måtte bare se på et reklameskilt, for en møbelbutikk, eller noe.

Når han så det skiltet, så måtte han gå av bussen, sa jeg.

Og det skjønte han da.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Høsten 1988, så var det en fest, i Sjølyst-hallen, i Oslo, for de som hadde vært med EF språkreiser, til England, sommeren det året, forresten.

Og da skjedde det mye rart.

Pia og Christell, de hadde vært i Bournemouth, den samme sommeren.

Og jeg husker at jeg prata med de, og to pene jenter, fra Oslo vel, i trappa, opp til andre etasje, på Sjølyst der da.

Hu ene pene jenta, det var niesa til Sylvia, fra Bergeråsen, viste det seg.

Sylvia, hu sa en gang, noen år før, når jeg snakket om at jeg hadde planer om å studere i Oslo.

Så sa Sylvia, at en gang hadde hu vært på restaurant i Oslo, og blitt tilsnakket av en russer da.

Så sånn var det.

Men men.

Faren vår hadde også bedt Pia og meg, om å besøke Sylvia, (som også bodde på Nedre, på Bergeråsen), en lørdagskveld, et par-tre år før det her vel.

Og da måtte jeg ha på meg et rart, egytisk eller afrikansk kostyme, eller noe.

For i huset til Sylvia, så pleide dem å kle seg ut, på lørdagene, sa hu.

(Det var vel bare hu som bodde der, tror jeg).

Så skjedde det, at Sylvia var på Prima, en gang, som jeg gikk innom den butikken, etter å ha vært borte hos Ågot.

Så sa Sylvia det, at hu skulle hilse til meg, fra niesa si.

Og så sa hu noe til kassadama, om at hu ikke syntes at jeg var noe kjekk, eller noe.

Når jeg kom bort til Leirfaret 4B.

Så var Pia, i gangen, i leiligheten min da.

(Som faren min sa, at vi ikke behøvde å låse.

Av en eller annen grunn).

Også nevnte jeg det da, at Sylvia hadde hilst, fra hu pene niesa si.

Men da sa bare Pia, at hu niesa, hu var sånn, at 'hu lå med alle'.

(Selv om jeg kanskje dreit i det, som atten-åring.

Jeg hadde vel syntes det hadde vært artig, å hatt ei pen og deilig 16-17 år gammel jente, som jeg kunne ha knulla litt med, vil jeg vel si.

Hu var jo drit-deilig, så om hu var litt horete.

Så hadde nok jeg driti i det.

For jeg var jo såpass ung selv, så jeg var vel først og fremst ute etter sex selv vel og.

Jeg skulle jo studere i Oslo, osv., så jeg hadde jo ikke tenkt å stifte familie da akkurat.

Men men).

Men Pia tilbydde seg ikke, å gi meg telefonnummeret, eller adressen, eller noe, til hu niesa, til Sylvia da.

Og jeg ble litt paff, og visste ikke hva jeg skulle si, da Pia sa, at hu niesa til Sylvia, hu var sånn, at hu lå med alle da.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Noen jenter, som jeg hadde vært på kurs med, sommeren før, sa at jeg så stilig ut, (mener jeg at jeg overhørte).

Jeg gikk med tweed-jakke, (som jeg hadde fått av Ruth Furuheim, før konfirmasjonen min vel),

svart genser fra Dressmann, i Drammen, og nye mokasiner, som jeg hadde kjøpt, i en skobutikk, i Drammen, (da møtte jeg forresten Ove Reiersrud og ei jente fra språkkurset, med mørkt hår vel).

De digga vel Depeche Mode, tror jeg, de jentene.

Noe sånt.

En av de fra Gulskogen, (en kraftig kar vel), sa at han skjønte det, at jeg ikke ville ha så mye, med hu Hammerfest-jenta, med mørkt, krøllete hår, å gjøre.

For hu hadde visst sugd tre gutter, på en Paris-tur, som hu var på, med EF språkreiser, en av helgene, mens vi var i Brighton da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Selv om jeg kanskje angret litt da, når jeg hørte det, på at jeg hadde sagt at jeg var homo, til henne.

Men hva skulle jeg si til dem da, når de satt liksom i 'fjortis-fylla', oppå den gangbrua.

(Øystein sa jo at jeg burde gå bort, og prate med dem).

Nei, det skjønte jeg ikke.

Så det stokka seg helt, og ble bare tull da.

(Siden jeg var edru da, og de to jentene var rimelig fulle vel).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg likte ikke han som ble kalt for Eggemøller'n.

(Han var vel også fra Drammen, tror jeg).

For han, han var litt sånn spydig, tror jeg.

(Eller om det var, at jeg bare ikke likte navnet hans).

Noe sånt.

Men men.

Så da jeg møtte han på doen, på Sjølyst der, så dytta jeg han inntil veggen der da.

Og jeg spurte først, de andre folka fra Gulskogen, om det var greit, at jeg banka opp Eggemøller'n.

Og det sa dem at var greit.

Men men.

Men da jeg stod på dansegulvet, seinere, og prøvde å rocke da.

Så kom søren meg Eggemøller'n ut på dansegulvet.

Og begynte å skulle sparke og slå meg.

Og han Eggemøller'n var ganske lav.

Så jeg ble litt flau.

Og prøvde å få'n til å gå bort.

Og forsvant til slutt da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Øystein, han var forbanna på Paul Wilkie.

Så nede i første etasje, på Sjølyst, så stod Øystein og Paul Wilkie lenge, i en teatralsk-aktig positur, vil jeg si.

Øystein stod og lata som at han slo et karate-slag, (eller noe), i magen, på Paul Wilkie.

Mens Paul Wilkie, (som var dobbelt så høy som Øystein, nesten).

Han stod helt stille han og.

Det var som at de var frosset fast.

Og sånn stod de i 10-15 minutter vel.

Jeg prøvde å prate til Øystein, for å få han til å slutte.

Og til slutt, så ga det seg da.

Men da Øystein og jeg, dro til Brighton igjen sammen, sommeren 1990, (når vi fikk bo hos Hudson-familien), så ville Øystein fortsatt banke opp Paul Wilkie, (som vi så på Churchill Square, fra bussen eller noe vel), husker jeg.

Så sånn var det.

En kar, med lyst hår, som jeg sjekka damer sammen med, på et diskotek, i Brighton.

Han syntes heller ikke, at hu fra Hammerfest, med krøllete hår, var hans type.

(Når jeg sa det, at jeg ikke syntes at hu var min type).

Jeg lovte at jeg skulle vise han Christell, på Sjølyst der.

Men da stod Christell helt aleine ute, og liksom så så ung ut da.

(Vil jeg vel si).

Med noe ekstra klær på seg, over skuldrene, eller noe, vel.

Så da likte ikke han karen, (som ligna litt på Ole I'Dole, kanskje), Christell likevel da.

Så sånn var det.

Men men.

Vi kjørte til Sjølyst, med faren min, mener jeg å huske, både Christell, Pia og meg da.

Så sånn var det.

Da vi tre kom hjem fra England, den sommeren.

Så hadde jeg kjøpt en kassett, som het 'the Hits of House are Here', på en platebutikk, i Brighton.

Men da sa Pia det, når hun så den kassetten.

At jeg måtte ikke si det til Christell, at jeg hørte på house-musikk.

For Christell hadde vært forelska, i Bournemouth, i en som hørte på house-musikk da.

Så sånn var det.

Uten at jeg vet hvorfor jeg ikke kunne si det til Christell.

Men da tenkte jeg på det andre Pia sa da.

Så da ble jeg litt paff da kanskje.

Men jeg kjente jo ikke søstera mi så bra.

Samtidig som at jeg ikke hadde så mange andre, i livet mitt.

Så det var ikke sånn, at jeg liksom prøvde å sette Pia på plass, eller noe.

Jeg var nok kanskje litt for rund mot henne, når jeg tenker tilbake på det nå.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men men.

Jeg hadde også en stor, gul skjorte, med meg til Brighton, husker jeg.

Som mora i vertsfamilien, spurte hvem var sin.

Da hu hadde vaska klær.

(Tina Hudson het hu da).

'Who do you think', sa Øystein, og gliste da.

Det var en skjorte, som jeg ikke hadde kjøpt da, men funnet i et skapene til faren min vel.

Så sånn var det.

Jeg kjøpte også en Levis t-skjorte, denne sommeren, var det vel.

I Brighton da.

Som var ganske populær, og som mange folk gikk med der, husker jeg.

En hvit t-skjorte med svart og rødt trykk.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Men men.

Rick Hudson sa at de puttet 'camel-shit', i Marlboro-sigarettene.

Så det var kanskje derfor jeg begynte å kjøpe Prince-sigaretter der nede.

Det er mulig.

Men men.

Den siste dagen der. så hadde vertsfamilien fest for oss.

Rick kjøpte vodka.

Noe kona hans, Tina, sa at han ikke tålte.

Rick dro med Øystein og meg, en gang, et sted, og da satt han på en benk, og drakk øl, husker jeg.

(For at ikke Tina skulle merke at han drakk, tror jeg).

Jeg kjøpte vel Fosters øl, på the Off Licence, (spritbutikken), tror jeg.

Uten at jeg husker hvorfor, jeg syntes vel bare at de så kule ut.

Noe sånt.

Ellers kjøpte jeg også Carlsberg, når jeg handla øl, sammen med han Rick Hudson.

Siden Carlsberg var dansk da.

Rick Hudson kjøpte Holsten lager, mener jeg det var.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Tina og Rick hadde også fortalt Øystein, om et triks.

Øystein dro med meg til en videoutleie-butikk, og fikk leie 4-5 videofilmer.

Som han tok med tilbake, til Norge.

(Uten å levere tilbake da).

I Shoreham.

Og Ole Morten Halvorsen, i Larvik, fikk en av dem da.

Det var en film han hadde bestilt.

Øystein kjøpte også en film som het 'Brain Damage', i London vel.

Samt at han dro meg med, på en heavy-musikk-sjappe, i London, som han ville besøke.

Og i mange videofilm-butikker vel, i Tottenham Court Rd. da, som jeg visste om, siden Kenneth Sevland, og de klassekameratene hans, fra Svelvik, hadde dratt meg med dit, da vi var på språkreise, to år før.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Øystein var også glad i å gå på Burger King, i Brighton.

Og han pleide å kjøpe 'Whopper without onion'.

Noe sånt.

Og han var også glad i å dra på Pizza Hut, hvor det første gang jeg spiste sånn amerikansk pizza vel, (må jeg vel kalle det), med tjukk bunn da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg ble skikkelig full, den siste kvelden, i Brighton.

Faren til Øystein, Kai Andersen, henta oss på Fornebu.

Han var grei, og kjørte meg hjem, til Bergeråsen, etter at jeg hadde vært hos Øystein og dem, en time kanskje.

(En kjøretur på cirka en og en halv time da.

Hvor jeg bare lå og halsov i baksetet av bilen vel, tror jeg.

For jeg var ikke vant til å være voksen ennå da.

Så jeg satt meg fortsatt noen ganger inn i baksetet, hvis jeg satt på med noen da.

Men men).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Øystein og jeg, vi så noen filmer forresten, i Brighton.

Det var Pet Shop Boys-filmen, som jeg ville se.

Men som var litt surrete kanskje.

Og vi så også 'Heksene', av Roald Dahl.

(Hvis ikke det var sommeren 1990 da).

Det var egentlig en barnefilm, men Øystein ville se den da.

Fortelleren sa hans norske bestemor, hadde sagt det at folk med mørkt hår, var hekser.

Jeg syntes synd på noen folk, med mørkt hår, etter filmen, husker jeg.

En far og en datter vel.

Noe sånt.

'Hva syntes du da', sa Øystein.

Jeg sa at jeg syntes det var noe tull, (eller noe), vel.

Jeg trodde ikke at det var sånn at alle med mørkt hår var hekser.

Jeg syntes synd på de med mørkt hår, som så den filmen, husker jeg.

For de måtte vel føle seg uglesett, når de så den filmen.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Vi så vel også 'Bright Lights Big Ciy' vel.

Som jeg ville se, siden jeg var litt Michael J. Fox-fan, etter Back to the Future-flimene.

(Pia hatet forresten Michael J. Fox.

Etter å ha sett Teenwolf vel, som jeg ikke hadde sett).

Og det første året, som jeg var i Brighton, så så jeg James Bond-filmen 'A View to a Kill', med ei mørk syngedame, som jeg har glemt navnet på nå.

Grace Jones, var det.

Men da skreik folk i kinosalen, på Odeon der, for de syntes at filmen var kjedelig da.

Jeg så de fleste filmene på Odeon.

Untatt den 'Heksene' da, som var på en annen kino, som jeg ikke husker hva het akkurat nå.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Rick og/eller Tina Hudson.

De fikk Øystein og meg, til å se på Top of the Pops, en gang.

Og da var det ei mørk dame, med lyst hår, som sang, på slutten da.

(Jeg husker ikke sangen nå men).

Men da spurte hu jenta, fra Vestlandet, som så ut som en gutt, Øystein og meg, om vi hadde sett den sangen, husker jeg.

Da var det noe med hu farga dama da, skjønte jeg.

At hu hadde lyst hår sikkert.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg hadde jo egentlig fylt 18 år, i England.

Men jeg hadde ikke feiret dagen.

For jeg hadde vært litt flau, over at jeg så yngre ut.

(Da jeg reiste med STS til Brighton, tre år før det her, så sa jo hu ene engelske lærerinna, at jeg så ut som at jeg var tolv år, da jeg var femten år da).

Men men.

Så jeg hadde ikke feiret bursdagen min, mens jeg var i England da.

Men Pia var en del oppe hos meg, i Leirfaret 4B, etter at jeg kom hjem fra England.

Og da fikk jeg en ide, å arrangere 18 årsdag, helgen etter, eller noe.

Og jeg sa til Pia, at hu kunne si fra, til folk hu kjente, om at jeg skulle ha fest da.

(For jeg håpet på det, at hun kom til å be noen pene venninner da).

Også sa jeg fra til folk, som Frode Kølner, og han Roger fra Fjell, og Øystein Andersen da, at jeg skulle ha fest da.

Frode Kølner og de, skulle møte meg, borte på Sand da, hos bestemor Ågot, siden det var lettere å finne fram dit vel.

Og på festdagen, så venta Pia og meg der da.

Jeg hadde tenkt å kjøpe øl da, etter at de dukka opp.

For Frode Kølner hadde også med seg en kamerat, som jeg ikke kjente, fra før da.

Og da de dukka opp, så ville de ikke dra til meg, i Leirfaret, og drikke øl og spise pizza.

Nei, de ville bort på Sandvika.

(Den stranda hvor jeg så Line Nilsen og de andre jentene i klassen toppløse, noen måneder før det her da, forresten).

Jeg ville ikke til Sandvika.

Jeg hadde bare vært der en gang før omtrent.

Sandvika, det var liksom der Christell og Jan Snoghøj og dem var, tenkte jeg.

Det var jo mitt bursdagsselskap.

Men jeg mista kontrollen.

Og ble dratt bort til Sandvika da, for Pia ville også det, at vi skulle dra dit.

Men jeg ble svimmel, når jeg kom bort dit.

For jeg hadde vel ikke spist noe særlig, den dagen, tror jeg.

Også begynte Frode, kameraten hans og Pia, å mase, om at jeg måtte la Frode Kølner og kameraten hans, få låne vannsenga mi.

Da ble det litt mye, syntes jeg.

De kapret bursdagsselskapet, og dro meg med, bort på Sandvika, mot min vilje, må jeg si.

Også begynte de å mase mye, og legge press på meg, om å få låne vannsenga mi også.

(Jeg hadde jo sønvproblemer, som jeg skrev om i et av de tidligere kapitlene.

Det var derfor jeg prøvde den ene sovepilla til Haldis, (eller hva det var), som jeg fant i veska hennes, den gangen).

Så jeg ville nødig ofre vannsenga mi, selv for en natt.

Jeg hadde jo gjesterom der, (mitt tidligere soverom), hvor Christian Grønli, hadde sovet, da han var på besøk, i Leirfaret 4B, fra Spania, sommeren 1982 da.

Så jeg lurte på hva som foregikk.

Jeg var ikke vant til å bli behandlet så dårlig.

Bergerfolk hadde mobba meg, men denne gangen ble jeg helt svimmel, husker jeg.

Jeg tenkte at jeg burde dra noen Berger-folk inn i det her.

For Pia hadde jo bodd tre år, eller noe, lenger, i Larvik, enn meg.

Så hu var jo kanskje mer en Larvik-jente, enn en Berger-jente.

Og jeg var kanskje mer en Berger-kar enn en Larvik-kar.

(Siden jeg flyttet til faren min, på Berger, cirka tre år før Pia da).

Og jeg tenkte det, at jeg hadde jo litt 'å gå på', ovenfor Annika Horten, (som hadde klaget til meg, over at hu hadde firkanta tannstilling, og liksom latt meg inspisere tenna sine, noen år før det her da).

Og også ovenfor Anne Uglum, som jeg hadde vært hjemme hos, en gang, en nyttårsaften, et år eller to, før det her da, når jeg hjalp henne, mange ganger, med å komme seg unna Espen Melheim, når han var fæl til å klenge på henne da, i fylla.

Så jeg sa bare til Pia, Frode og kameraten til Frode, at i vannsenga, der ska jeg og Anne og Annika ligge.

Og da sa Pia 'å jasså'.

Noe sånt.

Og var det noen Berger-folk, som gikk forbi vel, og så at jeg så svimmel ut vel.

Og da ville Frode Kølner og de, kjøre bort til Leirfaret 4B, likevel.

Men jeg fikk ikke fram, at jeg ikke hadde øl.

For jeg ble litt surrete, av det, at jeg måtte bort på Sandvika, enda jeg ikke ville det da.

Det var jo lørdag og alt, så jeg ville pizza, og sitte i stua, og kanskje se på TV da, eller noe.

Eller høre på musikk, eller noe da.

Det var jo flere som var invitert på den festen og.

Så sånn var det.

Øystein Andersen, dukka opp hos meg, like etterpå.

Han var invitert på festen da, og foreldra hans hadde kjørt ut til Sand, dagen før sikkert, fra Lørenskog da.

Frode Kølner hadde med en flaske Jagermaister, som han la i fryseboksen til Haldis, som stod inne på mitt tidligere soverom, (der Christian Grønli hadde bodd, i 1982, var det vel).

Der lå det noe kjøtt, uten noe sørlig merking vel, som jeg forklarte om, at var Haldis sitt da.

Noe sånt.

Frode Kølner spurte Øystein Andersen, om han likte Jagermaister.

'Hostesaft', sa Øystein Andersen da.

Noe sånt.

Og da, så gikk Frode Kølner og henta Jagermaister-flaska si, i fryseren til Haldis, igjen.

Før den hadde blitt kald da.

Også hørte jeg det, at han sa til kameraten sin.

Noe om at 'det skjer så mye her nå', eller noe.

Også kjørte de bare tilbake til Larvik igjen.

Lenge før festen hadde begynt.

Men da, så var jo Prima stengt.

Og jeg hadde ikke fått kjøpt noe øl, pizza og potetgull.

(På grunn av det her Sandvika-greien og maset om vannsenga, til Pia, Frode Kølner og kameraten da.

Jeg fikk jo ikke fram et ord, om at jeg måtte dra på Prima.

Så jeg fikk ikke kjøpt noe til festen da.

Så sånn var det.

Men men).

Geir Arne JØrgensen, Ditlev Castellan og Lille-Oddis vel.

De kom innom.

For Pia hadde invitert de til bursdagsselskapet mitt da.

Jeg trodde det, at Pia skjønte det, at jeg ville at hun skulle inviterte noen pene damer.

Men tydeligvis ikke.

Så det var siste gangen, at jeg ba Pia, om å invitere noen, til en fest.

For å si det sånn.

Så sånn var det.

Men men.

Geir Arne, Ditlev og Lille-Oddis, de kjeda seg, naturlig nok, på festen.

Siden det ikke var noen drikkevarer der.

Det var bare Øystein som satte på filmer vel.

Noe sånt.

Så Geir Arne, var det vel, (hvis det ikke var Ditlev), spurte om 'er det her festen'.

'Ja', sa jeg da.

For jeg visste ikke helt hva jeg skulle svare.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Så Geir Arne og de stakk.

Så kom han Roger fra Fjell, (som jeg hadde møtt i Drammen, etter en kjøretime igjen vel).

Og han hadde med en hel bil, full av folk, fra Drammen da.

Men jeg bare sa det, at festen var avlyst.

For da var det vel bare meg og Øystein der vel.

Og jeg slapp dem ikke inn da.

For jeg syntes ikke at jeg kunne be inn noen flere folk der, etter at Geir Arne og dem hadde stikki.

Etter at dem hadde klagd på festen da.

Så sånn var det.

Men men.

Så dro plutselig Pia med meg, til Rødtangen.

Hu fikk noen folk, som hu kjente, (kanskje siden hu var mye mer ute og festa, i årene før det her, på Berger, enn det jeg var), til å kjøre oss over, fra nedenfor Teskjekjærringa der da.

På stranda nedenfor Teskjekjærringa, der satt forresten Annika Horten.

Hu klagde, og sa det, at hu og en kar, som jeg ikke visste hvem var, hadde tenkt seg på festen min.

(Så Pia hadde tydeligvis sagt fra, til noen pene damer, om den festen, likevel.

Men jeg visste ikke det, at Annika Horten var 'opptatt'.

Jeg hadde ikke sett han kavaleren hennes før.

Og visste ikke hvem han var da.

Men men.

Så sånn var det).

På Rødtangen, så kjente jeg nesten ingen.

Så jeg bare hang med søstera mi der.

Pia, Christell og jeg, vi hadde forresten vært en tur sammen, på Rødtangen, sommeren 1987, altså sommeren før det her, må det vel ha vært.

(Før den båten ble ødelagt, i en storm, høsten 1987 vel).

Og da, så røyka Pia, husker jeg.

Så det var nok etter at vi hadde vært i Sveits, sommeren 1987.

Så dette var nok i midten eller slutten av juli, i 1987.

Jeg kjørte båten da, siden Pia og Christell, ikke hadde fått opplæring i å kjøre båt enda, (noe jeg fikk av faren min), siden de ikke var 16 år enda da.

Og Pia hadde klart det kunstykket, å poffe en eske med fyrstikker, mens hun tente seg en røyk, foran uteserveringa, på Rødtangen.

Som var stapp full da.

'Pia Charlotte', ropte jeg da.

Og da lurte Pia fælt, på hvorfor jeg kalte henne 'Charlotte' også, husker jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Faren min lærte meg å kjøre den båten til Haldis, enten sommeren jeg fylte 15 eller sommeren jeg fylte 16, husker jeg.

Og det ble min favoritt-hobby, må jeg vel si, å kjøre med den båten, på fjorden, om sommeren.

Jeg likte meg spesielt godt i Holmsbu, som var en fin liten sørlandsby nesten, på Hurumlandet, mellom Verket og Rødtangen da.

Så sånn var det.

Faren min lærte meg at like sør for Berger-bukta, så var det noen skjær, som jeg måtte holde meg unna.

Så sånn var det.

Det lå cirka fire bensinkanner, i båten.

men en av dem, måtte jeg ikke bruke, sa faren min, for den bensina var det rusk i, sa han.

Noen ganger kjørte jeg i en båt, med faren min, og da, så hendte det at vi dro til Holmsbu bad, på kafeterian der.

Og da kunne jeg få et rekesmørbrød eller karbonadesmørbrød, husker jeg.

En gang fikk jeg både et rekesmørbrød og seinere også et karbonadesmørbrød, husker jeg.

Så der var det gode smørbrød, det er helt sikkert.

Men men.

Så sånn var det.

En gang, så ville Ulf Havmo ut med båten, tror jeg.

Han var ihvertfall med i båten.

Og det var den første gangen jeg kjørte den båten omtrent, tror jeg.

Og da var det seilbåt-regatta, eller noe, tror jeg.

Så jeg måtte skikkelig svinge, mellom seilbåtene, og huske på det med vikeplikt og sånn da, husker jeg.

Men men.

Ulf Havmo måtte også hjelpe til å pusse skjell, av bunnen, på den båten, en vår, husker jeg.

Det var kanskje våren 1986 da.

Noe sånt.

Men men.

En annen gang, når ulf Havmo og jeg, kjørte med den båten, fra Rødtangen vel, og til Holmsbu.

Så tøffa jeg sakte avgårde, med den båten, ganske nærme land da.

For jeg syntes det var morsomt da.

Jeg kjørte litt nærme land.

Men jeg kjørte også veldig sakte da.

Som om det var en sånn snekke kanskje.

Noe sånt.

Og da, så kjørte jeg plutselig på en ganske stor stein, som lå, en del meter fra Hurumsida da.

Og da, så kom jeg ikke av den steinen.

Uansett hvor mye jeg ga gass, bakover og forover.

Men det som hjalp, det var at jeg hoppet over rekka av båten.

Og så opp på den steinen.

Og da fikk jeg ganske lett, dyttet den båten, av den steinen igjen da.

Så kjørte jeg videre til Holmsbu igjen da.

Og båten var ikke skadet.

For jeg hadde kjørt så sakte da.

For jeg bare slappa av liksom.

Som er digg det og, på fjorden, om sommeren da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, som Ulf Havmo og Carl Fredrik Fallan, var det vel.

Ville at jeg skulle kjøre ut med båten.

Så ville de det, at jeg skulle kjøre til Berger-bukta.

Dette var den første sommeren, som jeg kjørte med den båten.

Og da, på tilbakeveien, så gikk båten tom for bensin.

Og jeg måtte fylle bensin.

Og da var det bare en kanne igjen, i båten.

Og det var den med rusk i da, fant jeg ut.

For da jeg skulle starte båten, utafor Ulvikfjellet.

Så starta ikke motoren.

Og Carl Fredrik Fallan.

Som kjørte sin egen båt, (som han ville at jeg skulle prøve en gang, i Berger-bukta, (hvor han hadde båtplass), et år eller to før det her vel. En båt med 9.9 hester).

Han ville ikke taue båten min.

Som Ulf og jeg satt i da.

(Hvis det ikke var Espen Melheim og meg).

Carl ville absolutt se, hva jeg ville ha gjort, hvis han ikke hadde vært der.

Merkelig nok, tenker jeg nå.

For Carl hadde jo også oppført seg veldig rart, da han sparka overende den bensinflaska, i hagen, i Leirfaret 4B der, da han ba meg om å lage en sånn bombe der, vil jeg si.

Så Carl han oppførte seg rart/merkelig, flere ganger, vil jeg si.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Så jeg måtte ta av meg en t-skjorte som hadde havna opp hos meg, fra Haldis sikkert.

Og det var en t-sjorte, med noen striper og stjerner på da, som så nesten ut som det amerikanske flagget, husker jeg.

Også måtte jeg bruke den t-skjorta, til å filtrere bensinen i, som jeg fylte i bensintanken da, til den 7.5 hesters motoren, som faren min hadde da.

Og så, så virka motoren igjen, husker jeg.

Så jeg fikk kjørt tilbake, til båtplassen da, som var på brygga til Kai Andersen og de.

Men faren min ble sur vel, seinere, siden han måtte rense motoren.

Men jeg ble jo stressa, av Carl og de, som absolutt ville dra meg med ut på fjorden da.

Og jeg hadde ikke brukt så mye bensin selv, (sånn som jeg husker det).

Og faren min burde vel ikke hatt forurenset bensin, i båten.

Hvorfor fjernet ikke faren min den kanna?

Og hvordan hadde den kanna blitt forurenset?

Og hvorfor ville ikke Carl taue båten min?

Og hvor hadde blitt av de andre bensintankene?

Og hvorfor skulle de absolutt ha meg med, til å kjøre den båten, bort til Berger-bukta, (jeg likte jo best å kjøre bort til Holmsbu, osv, på den andre sida av fjorden).

Hm hm.

Dette virker nesten som noe lureri, fra faren min og/eller Carl Fredrik Fallan, for meg nå.

Så sånn er det.

Det var også så mye strøm, i fjorden, den dagen.

At da jeg prøvde å ro, (før jeg kom på den ideen, å rense bensina, med t-skjorta mi).

Så kom jeg ikke av flekken.

Siden jeg rodde mot strømmen da, utafor Ulvikfjellet der, mens Carl Fredrik Fallan så på fra sin båt da.

Og Ulf Havmo var det vel, satt i 'min' båt da, og så på da.

Så det var rimelig flaut, hele den episoden der, husker jeg.

Jeg tror nok at jeg kanskje ble litt tullet med av noen da, vil jeg nok tippe på.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Og da faren min skulle lære meg opp, til å kjøre den båten.

Sommeren 1986, var det vel.

Så så vi også Geir Arne Jørgensen og Ditlev Castellan, (var det vel).

De hadde lagt masse tyvegods, ut på det svaberget, nedafor Teskjekjærringa der.

(Hvor onkel Håkon hadde tatt meg med, for å sole meg, sammen med Tone, Lene og hu venninna til Lene, med rødt hår, en gang, da jeg var sånn 10-11 år).

Tyvegodset, (som jeg trodde at det måtte være, ihvertfall), det var masse fiskekroker, og sånn, sånn som jeg skjønte det.

Faren min sa vel ikke noe, til de her gutta, når vi gikk forbi.

Og det gjorde ikke jeg heller.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Det er mulig at de hadde med en tredje 'tyv' der.

Om det kan ha vært Lill-Oddis, eller Ulf Havmo, eller hvem det kan ha vært.

Det husker jeg ikke nå, må jeg innrømme.

Men de så ganske innbitte ut, (husker jeg), der de satt på kne vel, og foredelte noen fiskekroker og sånn vel, som de hadde liksom plassert ut på det svaberget der da, mellom seg vel.

Noe sånt var det vel, at de dreiv med da.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Tilbake til attenårs-selskapet mitt, igjen.

Pia og jeg, vi stod lent mot en båt, eller noe vel, som lå til land vel, på Rødtangen der da.

Så plutselig så dukka Turid Sand, (dattera til jordbærbonden og bondekona Sand, fra Sand), opp der.

Hu sa at hu hadde møtt en kavaler, fra Oslo, som hadde fingra henne, sa hu.

Han hadde gått for å hente en kondom, (sikkert på campingplassen der), sa hu Turid Sand da.

Hu sa også det, til søstera mi, at hu syntes det var kjempedeilig, (eller noe), og hu rådet søstera mi, til å også prøve det da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sa søstera mi det, til meg, at dette var ikke noe som jeg måtte si til noen andre.

Det som hu Turid Sand hadde sagt da.

Så sånn som jeg ser det nå, så prøvde søstera mi, å kontrollere meg, må jeg vel si.

Jeg fikk ikke lov å si det som Turid Sand hadde sagt.

Og jeg fikk ikke lov til å si til Christell, at jeg likte house-musikk.

Dette var den samme sommeren, at Pia kom med disse 'ordrene' da, til meg, (eller hva man skal kalle det).

Så sånn var det.

Så fikk Pia noen folk, (som plutselig bare dukka opp vel), til å kjøre oss tilbake, til Berger-sida igjen da.

(Uten at vi måtte betale for bensin, eller noe, vel.

Kanskje merkelig nok.

Men men).

Så sånn var det.

Og da, så ble ikke Pia med opp til meg, i Leirfaret 4B vel.

Sånn som jeg husker det.

For jeg husker det, at det bare var Øystein og meg, som satt i sofaen der, og så på video, var det vel.

Så dukket det plutselig opp en hel gjeng der.

De var ledet av Arve aka. Bergen, fra klassetrinnet under meg.

En hel gjeng begynte å romstere på kjøkkenet, og fant masse burgere i fryseren under kjøleskapet, som de lagde.

(Jeg hadde vel tre frysere der, selv om jeg aldri brukte frysere omtrent.

Annet enn til is eller grandiosa, en sjelden gang).

Jeg sa til dem, at burgerne nok var gått ut på dato.

Men da ble de sure, og sa noe sånt, som at da gjør det jo ikke noe at vi spiser dem da.

Noe sånt.

(Jeg klarte vel ikke å lage burgere, på den her tiden, tror jeg.

Ulf Havmo og jeg, vi hadde laget eggerøre vel, en gang vel.

Og vi klarte å lage te.

Som vi syntes var godt, med masse sukker.

Men en gang, så var det ikke sukker, som stod i skapet, med salt.

Jeg trodde at det var sukker.

Så da spytta vi, når vi smakte teen, husker jeg.

Så det ble mislykka.

Etter det så spiste jeg vel stort sett bare Grandiosa der, tror jeg.

Ihvertfall fram til høsten etter dette, da jeg begynte å jobbe i en matbutikk, på CC, i Drammen, som het CC Storkjøp).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Den gjengen, (som var på 5-6 personer vel.

Som jeg bare kjente Arve aka. Bergen av vel.

Men jeg tror det var Berger-folk.

Siden de turte å gå inn der, mener jeg.

Enda jeg sa nok sa det, at festen var avlyst/ferdig, vil jeg nok tippe på.

Men men).

Den gjengen, de bare forsvant igjen, når de hadde lagd mat der da, og spist opp det meste av maten, som var i frysern under kjøleskapet der da.

Og det ble jo kjempemye oppvask.

Noe faren min klagde på, en gang han var opp i leiligheten der, i Leirfaret 4B, noen uker seinere da.

Og da kjefta faren min, og sa at jeg måtte vaske opp.

Men da svarte jeg det, at det var ikke min oppvask.

Men det var Bergen og dem sin, (som hadde 'kræsja' den avlyste festen min da).

Og en dag, når jeg kom hjem fra skole, (og muligens også jobb), i Drammen, høsten etter det her.

Så var all oppvasken på kjøkkenet, vaska opp da.

Men hvem som måtte ta den oppvasken, det veit jeg ikke.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Faren min hadde sendt, (3-4-5 år før det her kanskje), to jenter, (Connie tror jeg muligens, og ei til vel), fra klassetrinnet over meg.

De hadde faren min sendt til meg, i Leirfaret 4B, en gang, husker jeg, for å 'hjelpe meg å lage mat'.

Noe sånt.

De jentene, de sa det, at faren min hadde sagt det, til dem, at jeg var sånn, at jeg kunne sulte ihjel, foran kjøleskapet.

(Det var nok fordi at jeg var deprimert.

Og jeg var også litt bortskjemt.

OG likte å trøstespise.

Og jeg syntes ikke at kneipskiver med smør og hvitost, (som mora mi sa, istedet for gulost, av en eller annen grunn), var noe spesielt godt da.

Så hvis jeg ikke hadde noe god og lettvint mat, i huset, så var det ofte at jeg ikke spiste så mye da, må jeg innrømme.

For jeg hadde ikke så god matlyst da.

Det hendte ofte at jeg kasta matpakka, som faren min lagde, i søpla, da jeg gikk på barneskolen, husker jeg.

Etter kanskje å ha spist en brødskive, eller noe da.

For jeg mangla matlyst, før jeg begynte å jobbe på CC Storkjøp, husker jeg.

Jeg kunne noen ganger sitte en hel søndag vel, uten å spise noe særlig mat.

Og så gå ned til Haldis, om kvelden, for å se om det lå noe is i frysern der da.

Så jeg var glad i mat, som var lett å lage, og som jeg likte da, som Pizza Grandiosa og potetgull osv. da.

Og jeg klarte også å lage pizzasmørbrød, husker jeg.

(Det var brødskiver, som ble stekt i steikovnen, med topping fra en hermetikkboks, som het 'Pizzasmørbrød' da, var det vel, oppå da).

Så jeg klarte å lage mat.

Men jeg var veldig kresen da, i matveien, som tenåring.

Hvis det var mat jeg likte, så kunne jeg spise mye.

Men hvis jeg ikke likte maten, så var det ofte sånn, at jeg ikke spiste, i det hele tatt.

Brødskiver, det minnet meg kanskje for mye om skolen.

Hvor jeg mistrivdes, kjedet meg, og ble mobbet, husker jeg.

Så det var sjelden jeg spiste brødskiver, i Leirfaret 4B, må jeg innrømme.

Brødkniven der, den ble oftest brukt til å skjære opp Pizza Grandiosa-pizzaer, må jeg innrømme.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Høsten 1988, så begynte jeg på Datalinja, på Gjerdes Videregående, i Drammen.

Og jeg fikk meg også deltidsjobb, på CC Storkjøp, (en matbutikk), på Brakerøya, (ikke så utrolig langt fra skolen min), i Drammen.

Hva som skjedde, under dette skoleåret.

(Når jeg også var blåruss).

Det skal jeg skrive mer om, i det neste kapitellet.

Vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 42: Enda mer fra sommeren 1988

Det var forresten en del mer, som skjedde sommeren 1988, (med mere), som jeg har skrevet notater om her nå.

Så det blir et kapitell til fra sommeren 1988, (og noe før det igjen og).

Jeg har skrevet en del, om at folk jeg kjente, da jeg bodde på Bergeråsen, ble kalt Reka, Bergen, Nils, Tina Turbo, Svelik Open, osv.

Jeg selv, jeg ble kalt 'Olsen', av folka i klassen min.

Unntatt av Erik Ree, aka. Reka, (i klassen min).

Han kalte meg for 'Ols', og også for 'Ostebonde'.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Sånn var det.

De tre fryserne, som jeg skrev om, at jeg hadde, i det forrige kapitellet, da jeg bodde i Leirfaret 4B.

Det var en stor fryseboks, (som var Haldis sin), inne på det gamle soverommet mitt, (der hvor skrivebordsplata mi hadde stått før jeg flytta den inn på hoved-soverommet der. Et soverom jeg tok over, siden det stod en vannseng der, og siden faren min alltid sov nede hos Haldis).

Og enda en stor fryseboks, (som også var Haldis sin), og den stod i uteboden, ut kjøkkendøra og inn en dør, med hengelås på vel, til venstre da.

Og den tredje fryseren, den stod under kjøleskapet da, som var et kombinert kjøle og fryseskap da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Denne sommeren, 1988, i Brighton.

Så pleide jeg noen ganger å ta toget 'hjem', etter å ha vært rundt i Brighton sentrum, om kvelden.

Og en gang, så satt det noen finske jenter, på det toget, som jeg tulla med.

Jeg gikk bort til der de satt, (jeg hadde kanskje drukket en øl, eller noe), og sa så 'talar ni svenska?'.

'Nei, vi hatar svenska', svarte de jentene da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Mens hu mørkhåra, på språkkurset mitt, som hadde gitt meg et sånt papirlommetørkle, når jeg fikk meg en på tryne, på Churchill Sq.

(Var det vel).

Hu lo av meg da, på toget, husker jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Tina Hudson fortalte også Øystein og meg ting som at hu noen ganger ble voldtatt, av mannen sin, når han var full.

Og at hvis døtrene deres, Vicky og Kelly, (som var i begynnelsen av tenårene da, og knapt nok det), skulle ha sex, så ville de mye heller at de hadde sex hjemme, med noen de kjente, enn at de hadde sex i andre hus, eller noe.

Rick Hudson fortalte også at han hadde vært sammen med en norsk dame, som han hadde møtt i Brighton da, og bodd sammen med henne, i Hamar, var det vel.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

De sa også det, at de hadde en familie, i Nord-England, som de var i 'krig' med, og når de kom på døra, så måtte Rick bare løpe ut hagedøra, fort som bare søren.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Rick ønsket seg også noen språkkurs-jenter, i huset.

De hos naboen, de gikk rundt, i bare trusa, fortalte han, at mannen i nabohuset, hadde fortalt.

Men Tina ville bare ha gutter der da, av en eller annen grunn.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg trengte nye sko, denne sommeren, hadde jeg funnet ut.

Og jeg kjøpte noen sko, i en skobutikk, ved Churchill Sq. vel.

Ei ung dame, som jobba der, hjalp meg.

Og valget falt på noen joggesko, som så litt ut som fotballsko, husker jeg.

Og hu dama, hu møtte jeg faktisk, når jeg skulle ta bussen, (var det vel), inn til Brighton, fra Shoreham vel.

Noe sånt.

Hu var et eller to år eldre enn meg vel, og spurte hvordan skoa var da, husker jeg.

Så sånn var det.

Men men.

Jeg fikk med Øystein, på å spleise på en fotball, mens vi var der, mener jeg.

(Sånn som Kenneth Sevland, og meg, hadde gjort, et par år tidligere, da vi var i Weymouth da.

Noe sånt).

Og noen ganger, så ble jeg lei av diskotekene i Brighton, og gikk bare og spilte fotball, osv., for meg selv.

Da møtte jeg noen danske språkstudenter, og også en lokal engelsk gutt, som sa det, at han hadde ikke noe imot språkstudenter, for 'they brighten up the area', sa han.

Han dro meg med hjem til seg, og jeg fikk hilse på søstera og mora, som så på en såpeopera, fra Australia, som het Neigbours vel.

Hu søstera spurte meg om jeg pleide å se på den serien.

Jeg sa det, at jeg likte Kylie Minogue da, (som jeg hadde hørt om, siden hun også lagde musikk, og jeg hørte mye på nærradio osv., hvor de spilte de siste sangene da).

Så sånn var det.

Så dro han gutten meg ut, på moped, og han kjørte på noen gårdsveier, rundt der, mens jeg satt på da.

Så sånn var det.

Dette var nok mens jeg bodde, i King George Rd.

Det var nok derfor jeg gikk bort til ved Old Shoreham Rd. der, for jeg likte ikke den familien så bra.

Og etter at jeg flytta, til Hudson-familien, så tok jeg bussen lengre da.

Og da møtte jeg han karen, som bodde like ved King George Rd. da, på bussen, da jeg skulle gå av, i Shoreham sentrum.

(For jeg hadde ikke helt lært å huske stoppestedet før dette enda.

For vi hadde jo nettopp flytta dit.

Og det var vel mørkt da.

Og det var nesten like kort vel, å gå, fra det neste stoppestedet).

Men han var ikke noe hyggelig, han britiske ungdommen, med mopeden, da jeg møtte han på bussen.

Når han var der, med en kamerat da.

Han bare sa noe litt bryskt vel.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

De danskene, de drakk jeg sammen med, på Top Rank, en gang, husker jeg.

Jeg hadde litt dårlig selvtillit, og klagde for at jeg ikke hadde sjangs på hu og hu dama da.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Jeg gikk alene litt utenfor Top Rank og Odeon der.

Og da sa noen briter, som også hang der, til noen britiske tenåringsjenter, at 'take him to the beach'.

Så de prøvde nok å hjelpe meg, med mitt dårlige hell, med damer da.

(Hvis det ikke var noe lureri da).

Men det ble litt sånn påtatt, så de damene sa ikke noe, men gikk bare videre da.

Så sånn var det.

Men men.

Jeg skrev det, at tremenningen min Øystein, fra Lørenskog, hadde sagt det, at ei lyshåra jente, i klassen sin, var 'Puck'.

Men det er mulig at jeg husker feil.

Det er mulig at det var 'EPA', som han sa, at hu var.

Det er mulig.

Øystein brukte mange rare ord og utrykk, som jeg ikke hadde hørt før, ute på Berger.

Han sa ofte 'ujavnt', som en lærer han hadde, hadde sagt vel.

Noe sånt.

Hvem vet.

Han kunne også si, (selv om dette kanskje var litt seinere), at hun og hun var 'TIF'.

Og TIF betydde 'tagbar i fylla' da, skjønte jeg.

Noe jeg trodde at betydde noe lignende av 'ølbriller'.

Noe det vel var og.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Øystein snakka heller ikke bare om Freddy og Jason, fra skrekkfilmene.

Han snakka også om Jostein.

Jostein, det var en som jobba, på dataavdelinga, på Lauritzen Bokhandel, i Gågata, i Drammen.

Det var i den bokhandelen, som jeg hadde kjøpt den bra joysticken min, med autofire og to store skyteknapper da.

Og faren min kjøpte vel også printeren der, da jeg hadde VIC 20, men den passet vel også til C128, mener jeg.

'V'-knappen datt forresten av VIC 20.

Og Kjetil Holshagen, han skulle en gang seriekoble to VIC 20-kassettspillere, oppe hos meg.

Siden han trodde at han da kunne ta opp, eller noe, på den andre kassettspilleren.

(Han åpnet da en av kassettspillerne, mener jeg).

Og da, så kortsluttet min VIC 20-kassettspiller da.

Uten at Kjetil Holshagen erstattet den da.

Han sa vel ikke unnskyld engang, tror jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Så når jeg da fikk en ny datamaskin, nemlig en Sharp-maskin, som jeg kjøpte på Spaceworld, i

Gågata, i Drammen vel.

Så syntes jeg ikke at VIC 20 var så mye, å spare på, lengre.

Siden den hadde så lite minne, og V-knappen var ødelagt.

Så jeg tulla litt, en gang, og sparka fotball, med VIC 20, husker jeg, inne i stua, i Leirfaret 4B.

Dette var vel da jeg var sånn 16-17 år kanskje, og VIC 20 var allerede da ganske gammeldags.

Så det var det eneste morsomme jeg kunne tenke på, som man kunne gjøre, med VIC 20 da, husker jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jostein hadde forresten langt, lyst hår.

Og han var noen år eldre enn meg vel.

Og han var ganske tynn og spinkel da.

Øystein brukte 'Jostein', som skjellsord, husker jeg.

(Noe jeg ikke helt skjønte grunnen til.

Men likevel).

Øystein gikk da ganske ofte rundt og sa, (på slutten av 80-tallet da), at 'åååå du er så Jostein!'.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Øystein hang så mye oppe hos meg, så etterhvert, det siste året, som jeg bodde på Berger, så prata jeg nesten som Øystein, etterhvert jeg og.

Og da husker jeg det, en gang, som jeg var på Kafeteriaen, i Svelvik, at Tony og Frode, fra klassetrinnet under meg, på Berger skole, syntes at dette var så morsomt da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Øystein var også litt interessert i damer, selv om han så litt ut som en jente en gang, husker jeg, (på

håret), da jeg satt på med faren min, og skulle levere en film, til Øystein, ved Saga Kino.

Men Øystein hadde blitt bedt av ei dame, fortalte han, å passe på henne, mens hu pissa, på en lokal fest da, ute på Lørenskog, en gang da.

Og hu hadde hatt 'fin fitte hu', (eller noe), sa Øystein, mens han gliste da, husker jeg, en gang jeg var på besøk hos han, i Markus Thranes gate, på Lørenskog da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Uten at Øystein sa det, hvordan han kunne se fitta hennes, når hu pissa.

Han hadde kanskje lagt seg ned på bakken da, for å tulle litt.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det stereoanlegget, som jeg kjøpte på Elnor, på Rådhusplassen, i Oslo, i 1987 forresten.

Det hadde forresten digital radio da.

Så det var en grunn til at jeg syntes at det anlegget var kult.

For det var ikke så vanlig, på 80-tallet da.

Og faren min sitt stereoanlegg, det hadde ikke digital radio da, siden det var fra 70-tallet.

(Digitalt frekvensdisplay, er det jeg tenker på da, forresten).

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så sånn var det.

Øystein ble forresten kalt 'Einstein', i England, av Rick og Tina Hudson.

Siden de syntes at det var så vanskelig, å si 'Øystein' da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Sommeren 1988, var det vel.

(Hvis det ikke var sommeren før).

Så hadde søstera mi sagt til Øystein, Kjetil Holshagen og meg, at det var fest, i en hytte, på Krok.

Så vi gikk for å prøve å finne den festen da.

Vi gikk vel først innom Øystein sin kusine, Anita og dem, i Sandsveien, på Sand, vel.

Hu hang utafor et hus som familien hennes hadde der, med noen Lørenskog-folk vel.

Noe sånt.

(Hvis ikke det var en annen gang da).

Og så, så gikk vi tre, på riksveien, forbi huset til Ågot, og ned den veien, hvor jeg hadde sitti på med Ulf Havmo, på moped, da Pia og Christell, plukka jordbær, hos Anette Eknes og dem, på Høyen da.

Vi gikk ned der, og prøvde å finne festen da.

Noen jenter, var det vel, kikka inn i en hytte, ikke langt fra gården, til Anette Eknes og dem da.

Og vi kikka inn der, for å se, om det var der, som festen var.

Men jeg kunne ikke se noe der, ihvertfall.

Vi tre fortsatte å gå lenger ned der da, mot Krokfjellet da.

Og plutselig så kom det en gutt, som var et år yngre enn meg kanskje.

Og skulle slåss, eller noe.

Øystein prata ofte om slåsstriks, som å sparke folk i låret, for da klarte de ikke å løpe.

Og hadde mun-chako-er, og hadde dilla på slåsspill da.

Så jeg trodde at han var skikkelig god til å slåss.

Og Kjetil Holshagen, han skrøyt vel av, (må man vel si), at han var så tidlig utvikla, og han hadde vel skjeggstubber, i trynet, på den her tida vel.

Så jeg trodde at han var sterk da.

Men da han gutten angrep meg, og sparka meg i balla vel, (han traff ikke så hardt, jeg holdt meg på beina, ihvertfall).

Så stod bare Øystein Andersen og Kjetil Holshagen og så på det her.

Så de var kanskje ikke noen slåsskjemper likvel.

Etter det her, så bare gikk vi tilbake til Sand, ved å gå en sti, som gikk fra Høyen der, og til nedafor Ågot der da.

(Langs den langgrunne stranda der).

Og Kjetil Holshagen sa det, at når dem sparka i balla, da hadde dem ikke peiling på å slåss.

Så sånn var det.

Det var mulig at en av dem sa unnskyld, for at dem ikke hjalp til, mot han sinna gutten.

Det husker jeg ikke helt sikkert om hvordan var igjen.

(Da gikk vi forresten forbi det stedet, som jeg skrev om i et av de første kapitlene, hvor faren min gjemte en vørterølflaske og en brusflaske, for søstera mi og meg, da vi var sånn 4-5-6 år vel, og faren min hadde båt, fortøyd uti den bukta, mellom Krok og Sand der da. Så sånn var det).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, som faren min og jeg, var ute og kjørte med båt, forresten.

(Det er mulig at det var, da faren min skulle lære meg å kjøre båt.

Hvis ikke så kan det ha vært da han jobba i Son, for da kjørte vi ut med den 'arbeidsbåten' dems og.

En Askeladden med vindskjerm vel.

Da var jeg kanskje enda yngre.

Faren min ville da ligge å sole seg, bak vel, i den båten, mens jeg kjørte rundt i Drammensfjorden da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men).

Men den gangen jeg tenkte på nå.

Så var vi ved brygga til Kai Andersen og dem da.

Og da var det noen unggutter der, som var litt eldre enn meg vel.

Og da sa faren min det, til dem.

At noen hadde sett den, ('gusjegule'), jolla hans, (som han hadde støpt selv, siden Pia ikke likte å

vasse ut til båten hans, ved Krok da), på øya Mølen, som lå nesten uti Oslofjorden der vel, utafor Holmestrand cirka, må man vel si, men den ligger i Buskerud fylke, har jeg sett, på Wikipedia, så den øya, Mølen, er den sydligste utposten da, av Buskerud fylke, forresten.

Så de ungdommene lovte det da, at de skulle dra til Mølen da, og hente jolla til faren min.

(Som hadde flytt avgårde dit, (eller noe), mente faren min da, husker jeg).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, så fant jeg en grønn skinnjakke, borte hos Ågot, eller noe, vel.

Og jeg hadde ikke så mange jakker.

Men jeg syntes at den grønne skinnjakka var fin da.

Bortsett fra at den hadde et merke, som etter en kjetting, på utsiden.

Som etter en kjetting, som hadde ligget rundt jakka, lenge da.

Eller et tau kanskje.

Så sånn var det.

Men jeg hadde nesten ikke noe klær.

Så jeg brukte den jakka i Drammen en gang, husker jeg,

(Ihvertfall).

Da jeg møtte noen jenter, som gikk i klassen min vel, på Sande Videregående.

På et tivoli, på Strømsø der da, husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Noen ganger, så måtte jeg også klippe plenen, borte hos Ågot, forresten.

(For det klarte ikke hu sjæl, tror jeg).

Og der hadde hu/dem en sånn bensindrevet gressklipper, husker jeg.

Men Ågot klipte hekken selv da, husker jeg.

Og det var vel ikke sånn, at det bare var jeg, som klipte plenen der, tror jeg.

For det var vel bare en 4-5-6 ganger kanskje, at jeg klipte plenen der.

Så det var kanskje Håkon eller faren min, som klipte der, vanligvis.

Det er mulig.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, da jeg skulle til England.

(Dette var vel sommeren 1986, da jeg dro sammen med Kenneth Sevland og dem, til Weymouth.

NOe sånt).

Så satte jeg på vekkerklokka, grytidlig, om morgenen.

Men jeg var litt sur på naboen.

Som jeg ikke likte, fordi de klagde på at jeg sparka fotball der.

Og at jeg hadde hatt 'jenter der'.

Når det bare var Ulf Havmo, (som hadde langt hår), og søstera mi, Pia.

Men da ringte naboen, til faren min.

Og faren min ble også sur på meg, siden jeg hadde hatt 'jenter' der da.

Men hva var problemet med det liksom?

Det skjønte jeg ikke.

Var det om å gjøre å pine mest mulig.

Hadde jeg ikke lov å ha det litt morsomt, med 'jintutten' heller, (som en av brødrene til Ågot, kalte jenter).

Det er noe jeg ser på som veldig rart nå.

Hvorfor ble faren min sur på meg, da naboen trodde at jeg hadde hatt jenter på besøk, da jeg var tenåring, og bodde alene, i Leirfaret 4B.

Nei, det er som et mysterium for meg, må jeg innrømme.

Men faren min er ikke så åpen, som person.

Og kan være litt myndig og, hvis han er sinna, for eksempel.

Så det var ikke sånn at jeg spurte noe om det her da, i 1985, eller når det var.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg var jo noen ganger nede hos Pia og Christell, siden de var i slekta mi da.

Og faren min bodde jo der.

En gang, så banka jeg på hos Haldis, for å høre, om faren min var hjemme.

Da dukka Christell opp, i vinduet, på rommet sitt.

Hu gjemte puppa, (som hu fikk ganske tidlig, husker jeg), under vinduskarmen.

Og hu hadde rumpa i været da.

Som var naken.

Men jeg så liksom rumpa forfra da, bak huet hennes.

Så det hadde vel kanskje vært et mye artigere syn, (må man vel si), hvis man hadde stått bak henne, når hu stod sånn.

Men men.

Hun stod naken da, i vinduet der, sånn som det virka for meg, ihvertfall.

Hu var vel i 14-15-16 års alderen vel.

(Hu ble jo nevnt å ha 'sex-appeal', i en av sangene, fra konfirmasjonen hennes, (som jeg var på), husker jeg.

Og det var ikke noe jeg var uenig i, husker jeg, da jeg hørte den sangen.

Men men.

Så sånn var det).

Hu fortalte at faren min ikke var hjemme da.

Hu hadde vel vært på badet, tror jeg.

Noe sånt.

Og hu smilte vel kanskje litt, eller noe.

Hu var vel ikke uvennlig, ihvertfall.

Hu var vel heller nesten litt innbydende, må jeg vel si.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

En annen gang, som jeg var nede hos Pia og Christell og dem, et år eller to, etter at de ble konfirmert, kanskje.

Så sa Pia det, at hu trodde det var sunt, for Christell, hvis hun hadde 'mange', (eller om det var 'flere'), 'sexpartnere'.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En annen gang, rundt den her tiden, som jeg besøkte Pia og Christell.

Så satt Pia på verandaen til Haldis, og jeg satt ved siden av henne, og pratet med henne da.

Christell lå på verandaen, og solte seg vel, (eller noe), i en stor genser.

Plutselig så skreik Christell.

Jeg gikk bort til henne, og spurte hva det var.

Hu hadde en kjempesvær edderkopp, på armen.

Jeg visste ikke om hu ville, at jeg skulle ta bort edderkoppen, eller ikke.

For da måtte jeg jo ta på armen hennes og.

Og hun var liksom så delikat og ungpikeaktig.

Og dette var mens jeg fremdeles var jomfru da, må jeg vel innrømme, (eller hva det heter, når gutter ikke har hatt sex ennå).

Så jeg rørte hverken Christell, eller den edderkoppen da.

Men den edderkoppen, den fortsatte å gå oppover, på armen til Christell.

Og under genseren hennes, (eller om det var en topp).

Christell reiv av seg genseren da.

Og hun hadde ikke BH på seg.

Så jeg fikk jo se de veldig flotte og delikate puppene, til Christell, (hu var vel 15 år kanskje da, men

hu hadde allerede pupper i størrelse C vel, vil jeg vel tippe på), på under en meters avstand da, var det vel.

Og så nærme, hadde jeg vel aldri sett noen damers pupper før.

Og de puppene var jo fantastisk velformede og pene og, må jeg jo si.

Så det var nesten som et sjokk og plutselig stå der nesten 'ansikt til ansikt' med puppene til Christell, må jeg si.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Christell gikk inn i huset, til Haldis, som var bare noen få meter unna verandaen.

Så kom hun ut igjen, (kanskje 20 minutter seinere), og jeg sa 'sorry' da.

For at jeg ikke fikk bort edderkoppen, regner jeg med.

Noe sånt.

Det ble litt dumt, det hele da.

Med den plutselige strippinga til Christell, og sånn, da.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, et år, eller noe, før den her tida vel.

Som Christell og Pia, var oppe hos meg, for å se på video, i Leirfaret.

Så lente jeg meg over siden av sofaen, for å skru på videoen.

Og da tok Christell meg på rumpa, husker jeg, og sa 'åh rumpe', eller noe.

Så Christell er en litt frekk jente, må jeg nok si.

Jeg var nok en veldig sjenert gutt.

For jeg sa ikke noe da.

Men lot bare som ikke noe, må jeg vel si.

Så sånn var det.

Noen år før det her igjen, mens jeg gikk i sjuende klasse kanskje.

Så hadde Pia eller Christell, (husker jeg), sagt at Tore Myrberg, hadde klint pikken sin, inntil et av vinduene, nede hos Haldis, mens Christell og Pia, hadde vært, på innsiden av det samme vinduet da, og sett på da.

Og Gry Stenberg og Tom Ivar Myrberg, de prøvde jo å knulle, (var det vel), i vannsenga 'mi' da.

Så jeg tenkte det, at jeg måtte være litt sånn 'frimodig' og.

Jeg følte meg litt kjedelig.

Så mens Tom Ivar Myrberg, var det vel, viste fram tissen sin, var det vel, på soverommet 'mitt' da.

Til Christell og Pia og Gry Stenberg da.

Så vifta jeg litt med tissen min, (husker jeg), når jeg trodde at ingen så meg, (fram og tilbake da).

For jeg stod da ute i spisestue-delen, av leiligheten 'min', (hvor det ikke var noe spisebord da, siden bare jeg bodde der).

Men da så jeg inn på soverommet.

Og da lå Christell og Gry Stenberg, de lå i fotenden, av vannsenga 'mi'.

Mens de så på meg da.

Så de hadde sett på det da, (skjønte jeg), at jeg vifta på tissen min litt og, utafor soverommet da.

Men det trodde jeg egentlig ikke, at gikk an, for dem å se.

Men de hadde liksom sett nesten rundt hjørnet der da, og ut av døra.

Så det ble litt flaut, husker jeg.

Både Gry Stenberg og Christell, de løp så bort til meg, når jeg hadde fått på meg buksa.

Og sa det, at 'det der var bra altså', eller noe.

Også bød de seg vel nesten fram, eller noe, tror jeg.

Noe sånt.

Men det var bare for at jeg ikke skulle føle meg så mye mer kjedelig, enn Myrberg-brødrene, at jeg begynte sånn.

Jeg trodde ikke at Christell og Gry, kunne se meg, nå de var inne på soverommet, og jeg var ute i spisestua liksom.

De må ha fulgt med på meg da, på tross av at Tom-Ivar, (og muligens også Tore kanskje), var inne på soverommet 'mitt' da, sammen med dem.

(Noe som skjedde innimellom, at oss, som var i den gjengen hang oppe hos meg da, og noen ganger så sov de folka over der, for de ville prøve vannsenga, (som var noe nytt, på 80-tallet).

Men da pleide vi å sove med klærna på da, hvis det var både gutter og jenter, som sov over der.

En gang, som Pia og Christell, skulle prøve vannsenga.

Da den var ny der.

(Det var vel to vannsenger der.

Først en halvdempet og så en udempet vel.

Noe sånt).

Så hadde Pia pissa på seg, mens hu sov, i vannsenga, sammen med Christell da.

Fortalte dem meg en del måneder seinere da, var det vel.

(Eller om det var flere år seinere).

Det var visst noe med at det var vann i senga, skjønte jeg på Pia, som gjorde at hu måtte tisse da, når hu sov i den senga.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Da jeg gikk på Svelvik Ungdomsskole.

(Antagelig i niende klasse).

Så stod jeg å venta på en skolebuss, (må det vel ha vært), tilbake til Berger da.

Og da, så var det noen gutter der, som også gikk på ungdomsskolen da.

Men som jeg ikke visste hvem var.

(Så det var antagelig noen fra Svelvik).

Men de begynte plutselig å nevne en Pia, (som jeg tror at må ha vært søstera mi).

Og de sa sånn 'Pia, oj, oj, oj', eller noe lignende.

Jeg skjønte at det var noe morsomt da, med en Pia da.

Og det må vel ha vært søstera mi, tror jeg.

Men jeg sa ikke noe da, for jeg visste jo egentlig ikke hvem de her folka var, som stod ved bussholdeplassen der.

Det er mulig at det var noen fra rundt Nesbygda der, for de tok bussen fra cirka det samme stedet, siden bussholdeplassen deres, var på den samme siden av Storgata der, enda de tok bussen i den andre retningen da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Nå begynner klokka å bli 23 her, på hostellet.

Og jeg har fortsatt igjen en del fler notater, fra sommeren 1988, (og noen før det), på arket her, ser jeg.

Så jeg får skrive en del 2, av dette kapitellet, seinere i denne uka.

(For jeg må få vaska noen klær og sånn, her i morgen, så det er ikke sikkert at jeg får tid til å skrive noe da.

Men på torsdag, så får jeg vel tid, tenker jeg).

Vi får se om jeg klarer å få ordnet det.

Vi får se.

Kapittel 43: Enda mer fra sommeren 1988, (del 2)

Sommeren etter at bestefar Johannes døde, (var det vel, hvis det ikke var sommeren etter der igjen), så var Pia og meg, på besøk, hos bestemor Ingeborg, i Nevlunghavn.

Da hadde jeg med meg en metalldetektor, som jeg hadde kjøpt på postordre.

Den kosta bare 300 kroner cirka vel, og var kanskje ikke så avansert, men jeg klarte å finne noe, ihvertfall.

Jeg fant onkel Martin sin lommekniv, under en tremøbel-gruppe, et stykke opp i hagen der.

Jeg fant også en nøkkel til en hengelås, til en utebod.

Da begynte bestemor Ingeborg nesten å grine, for det var en nøkkel, som bestefar Johannes, hadde lett mye etter da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg lette også en del oppe på en strand, ved siden av Gurvika der, som heter Kjærstranda vel.

Det var lite folk der, husker jeg, så dette var vel enten en del uker før eller etter fellesferien.

Katten Kitty var ikke med, husker jeg, så dette var nok etter at den katten døde da.

Så sånn var det.

Men, i Nevlunghavn, så er det et sted, som heter Mølen.

Og det stedet har jeg lest om, seinere, at der ligger det mange vikingegraver, osv.

Men det fortalte ingen meg.

Så den sommeren, så gikk jeg og leita på Kjærstranda, og fant bare bruskorker og kanskje et kronestykke, eller to, da.

Mens jeg istedet kunne ha lett der hvor det var vikinggraver, og kanskje funnet noen skatter, eller noe, der.

Hvis noen hadde fortalt meg om disse gravhaugene, som jeg leste om, på nettet, da jeg bodde i Liverpool.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Pia og jeg, vi pleide også å besøke bestemor Ingeborg, i Stavern, etter at hu flytta til et rekkehus der, i Herman Wildenweysgate, på midten av 80-tallet.

Vi pleide noen ganger å gå på et diskotek der.

Dette må vel ha vært sommeren 1987 eller sommeren 1988.

En av de, vil jeg tippe på.

Pia og jeg, vi var på diskoteket der.

Pia møtte en kavaler, (en litt kraftig kar vel, ihvertfall iforhold til meg, som var tynn. Og han var også noen år eldre enn meg vel).

Så gikk de to ut av diskoteket, en tur.

Så dukka overraskende for meg, Ole Christian Skjellsbekk, fra Bergeråsen, opp der.

Han hadde vært med noen folk, med båt, nedover på Sørlandet.

Og han sa det, at damene i Kragerø, var veldig fine, husker jeg.

Så kom Pia inn igjen da, etterhvert da.

Men seinere, (da jeg bodde i Oslo), så har Pia fortalt meg, at hu fikk herpes på munnen, av han litt

eldre karen, fra diskoteket.

Så Pia ga han kanskje munnsex da, (eller hvordan sånn herpes smitter).

Hvem vet.

Og det var liksom ikke noe jeg kunne ha gjort heller, for å hindre dette.

For jeg kjente ikke han karen, og Pia bare sa at hu skulle gå en tur.

Det var ikke sånn at jeg bestemte over hva Pia gjorde.

Pia bodde nede hos Haldis, mens jeg var en gutt, som bodde alene, og ble nedtrykt av dette, samt av mobbing, på skolen, og fra familien da.

Og jeg er også bare et år og fem måneder eldre enn Pia.

Og Pia kom også i puberteten og debuterte også sexuelt, mange år, før meg.

Jeg debuterte sexuelt, i desember 1988 vel, (med Nina Monsen).

Mens Pia debuterte sexuelt, den gangen, som Kjetil Holshagen, Pia og meg, (og mora vår), var på Petter Wessel, og hu møtte han 'Erik SOler' da.

Dette var vel før jeg begynte på videregående, tror jeg.

Eller om det kan ha vært mens jeg gikk i første klasse på videregående.

Så Pia gikk på ungdomsskolen, da hu debuterte sexuelt da.

Og det skjedde cirka to-tre år, før jeg debuterte sexuelt da.

For Pia var tidligere i puberteten, enn meg, og hu var også mindre deprimert, (vil jeg tippe på ihvertfall), siden hu slapp å bli tynget ned av å bo aleine.

Så sånn var det.

Men men.

Hvordan jeg vet når Pia debuterte sexuelt.

Det er fordi, at jeg hadde et 'raid', i huset til Haldis og dem, høsten 1988.

Og da var det et eller annet, (kanskje at Pia hang med 'Tina Turbo', som hadde dårlig rykte), som fikk meg, til å raide Pia sitt rom, for en gangs skyld, istedet for Christell sitt rom da.

Men men.

Så sånn var det.

Pia sitt rom, så mye mer bomba ut, enn Christell sitt rom.

Pia hadde masse klær og annet, strødd ut over gulvet, på rommet sitt.

Og hu hadde ikke så mange fine plakater og ting, som Christell hadde, på sitt rom.

I alt rotet, til Pia, så fant jeg en konfekteske, som var trampet flat, og som lå midt på gulvet da.

Der lå det en sexdagbok, og en lapp, som Christell hadde skrevet.

På lappen fra Christell, så stod det 'hva skal vi gjøre i England?', (Hvor de var noen uker, før det her 'raidet'), 'skal vi røyke, drikke og knulle gutter?'.

Noe sånt.

Så Pia var nok 'sjefen' av Pia og Christell, vil jeg tippe på.

Siden Christell spurte Pia, om hva de skulle gjøre, i England da.

Så sånn var det.

Men men.

Pia hadde også en sexdagbok der, som jeg leste litt i.

Der stod vel det forklart, at hu hadde hatt sex, med han 'Erik Soler', mener jeg.

Og at Pia hadde syntes at det var 'deilig'.

Noe sånt.

Men men.

Pia skrev også om noe sex i Svelvik, i sexdagboka si.

Det var om noe 'hoppe av i svingen'-greier.

Og Pia hadde skrevet opp, at hun hadde sagt fra til gutten, (som jeg ikke husker noe navn på), at 'det er siste gangen vi hopper av i svingen'.

Noe sånt.

Christell sa jo at Pia hadde hatt en abort, i Havnehagen.

Og det var kanskje etter det 'hoppe av i svingen'-greiene, i Svelvik da, (var det vel, mener jeg å huske, at denne sexen foregikk).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Pia fortalte meg også det, høsten 1988, at en som het Kenneth, hadde vært 'slem', mot henne.

Dette var på en slalåm-samling, i Hemsedal vel, i regi av Berger Alpinklubb, (var det vel).

Og dette var kanskje i påsken 1988 da, eller noe.

Noe sånt.

Øystein Andersen hørte også dette, og dro meg med, til en fest, ved Berger-kafeen.

(Jeg vet ikke hva Pia mente med at Kenneth hadde vært 'slem'.

Det sa hun ikke.

Og dette gjorde meg litt paff, for jeg var fortsatt jomru, på den her tiden).

På den festen, så satt han som nå er sangartist, fra Berger.

'Jensemann'.

Han er sønn av en trailersjåfør, som fikk stjålet traileren sin, nedefor Barnehagen, (der faren min kjørte oppå siden av en haug, med firehjulstrekker, så det ble dype spor, som var synlige lenge).

Jeg fant vognkortet, da jeg gikk bort til Ågot, for å spise middag, en gang.

Det lå i grøfta. ved bussholdeplassen, ved Gamlehjemmet, i retning Sande.

Så sånn var det.

Men men.

Så fikk jeg med Ulf Havmo og Carl Fredrik Fallan, (var det vel), til å gå opp til han trailersjåføren, og levere vognkortet da.

(For jeg visste ikke hvor dem bodde).

Og da fikk vi fem kroner hver, i finnerlønn, (etter å ha venta en stund da, uten å få noe finnerlønn, noe vi hadde forventet oss vel).

Så sånn var det.

Men men.

Han Jensemann, han nevnte også den episoden, mellom Kenneth og søstera mi da.

Pia hadde visst vært lett på tråden, eller noe, skjønte jeg.

Men han Jensemann gikk heller ikke i detalj, om hva som skjedde.

Og Jensemann og Kenneth, de gikk i klassetrinnet over meg.

Og spesielt Jensemann var en del kraftigere enn meg.

Så jeg var litt reservert, og spurte ikke, om noen fler detaljer, om hva som hadde skjedd.

Men det var altså min tremenning, fra Lørenskog, Øystein Andersen, som dro meg med på denne festen, ovenfor Berger-kafeen var.

Et hus jeg ikke har vært på besøk i, hverken før eller etter denne episoden.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Men hvordan Øystein Andersen kunne vite at det var fest der.

Og hvordan han, (som var fra Lørenskog), kunne kjenne han Jensemann, det veit jeg ikke.

Jensemann satt vel også oppå meg, på skolebussen en gang, da jeg gikk i åttende, eller noe, vel.

(Hvis det ikke var en annen i den klassen da).

Men da sa ei jente i klassen hans, (Ellen Greftegreff?), fra, så han fikk ihvertfall høre det.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jensemann og Øystein Andersen, de ble litt borte der vel, på den festen.

Og noen andre også vel.

Jeg satt der litt, og prøvde å skjønne, hva som hadde skjedd, med søstera mi, på den slalomturen.

Jeg syntes det var litt merkelig, å høre om at søstera mi hadde hatt sex, med den og den da.

Så jeg satt der litt, i den stolen, i mine egne tanker da.

Så sånn var det.

Men men.

Plutselig, så var det noen folk, på kjøkkenet der, som lagde karsk.

Eller om de sa 'kaffedoktor'.

De fortalte meg det, at man skulle legge en tiøring, i bånnen av kaffekoppen.

Og så helle på sprit, til man så tiøringen.

Noe sånt.

(Eller om det var at man skulle helle på kaffe, til man ikke så tiøringen).

Hvem vet.

Jeg fikk vel en sånn kopp, med karsk da vel.

Og så drakk jeg vel den.

Før jeg kom meg tilbake til Bergeråsen da.

Det var vel ikke så mye mer, som skjedde, på den festen, tror jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Bestemor Ingeborg hadde forresten et nabopar, som het Herr og Fru Holsæter, i Stavern.

Hr. Holsæter fiksa håret til Fru Holsæter, så jeg en gang, gjennom vinduet deres.

Men men.

Ei nabojente, som bodde 'oppe i lia der', på den andre siden av gaten.

(Ei blondinne vel).

Hu likte ikke bestemor Ingeborg.

Bestemor Ingeborg sa at hu likte bare å ligge på stranden og vise fram 'pattene' sine, eller noe.

Noe sånt.

(Med stranden, så mentes den ved militærleieren, i Stavern sentrum da.

Så sånn var det.

Men men).

Pia, mora mi og jeg, vi gikk også dit, en gang.

Og bare jeg gløttet litt på Pia, (som lå på stranda der, i en badedrakt, husker jeg), så var det veldig farlig da.

Jeg fikk visst ikke lov å hverken snakke eller se på Pia, skjønte jeg.

Så hvilken kultur mora mi og Pia har, det veit jeg ikke.

Men en norsk/norrøn jente, ville vel hatt på seg bikini, (og ikke badedrakt).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Før mora vår flytta til Sande, så pleide Pia og jeg, å besøke henne, på Tagtvedt, en del ganger.

Da fortalte Pia meg det, en gang, i Holmestrand, (var det vel, hvor vi tok toget fra).

At hu hadde kjøpt seg en sølvring, hos en gullsmed da.

Og sølv, det er vel liksom nornønt, tror jeg ihvertfall.

Så Pia var kanskje norrøn da.

Hvem vet.

Men man kan jo ikke vite alt.

Og hvorfor Pia kjøpte den sølvringen, (til 20-30 kroner vel), det veit jeg ikke.

Men men.

Man kan jo ikke vite alt.

Så sånn var det.

En gang, så så jeg litt på Aina, (som bodde i huset ovenfor vårt, i Leirfaret 4B), og lillebroren hennes, som lekte, i en hage, eller noe, som var på forsiden av huset deres da.

(Dette var vel da jeg var sånn 12-13 år kanskje).

Og da, så fikk jeg bli med inn i huset deres litt, av Aina, (som gikk i klassen under meg da).

De hadde et ganske spartansk møblert hjem, vil jeg si.

Faren jobbet i Nordsjøen, mener jeg å huske.

Men det så ikke ut som at de hadde så mye penger, for meg, fra hvordan huset deres var møblert, osv.

(Men jeg kan jo ha tatt feil).

Aina viste meg en skillpadde, som de hadde.

Den hadde fått en sprekk, i ryggen, ettersom en kommode, (eller noe), hadde ramlet over den da, sa Aina.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Det var ikke så ofte jeg så hu Aina, (selv om hu bodde i nabohuset), og det var vel enda sjeldnere, at jeg snakket med henne.

Det hendte vel bare en 4-5 ganger kanskje.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Siden jeg flyttet til Bergeråsen, (og før det og vel), så husker jeg det, at jeg ikke likte Teskjekjærringa.

For hvis vi skulle til stranda, nedenfor henne.

Så kunne vi ikke kjørte.

For da kom Teskjærringa ut, og sa at det var 'privat vei'.

(NOe som var tvilsomt, om var sant, skjønte jeg på faren min.

Veien var asfaltert ihvertfall.

Og hvis den var asfaltert, så var det vel kommunen som eide den, vil jeg vel tippe på.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på).

Så en gang, da jeg var sånn 16-17 år vel.

Så fikk jeg hevn, (må man vel si), over Teskjekjærringa.

For min kamerat, på den tiden, Kjetil Holshagen.

Han hadde en kraftig batteridrevet sirene, som jeg fikk låne.

Så teipet jeg den, på en av de to radiostyrte bilene, som jeg hadde fått av faren min, da han var på to reiser, til USA, (jeg fikk først en gul og så en rød fjernstyrt bil vel).

Men men.

Så sånn var det.

Så tok jeg med den bilen, like før klokken 23, en kveld vel.

Også satt jeg på sirena, nederst i Havnehagen.

Også kjørte jeg den bilen, bort den 'private' veien da.

Og bort til huset, til Teskjekjærringa da.

(Ei dame som het Solveig, og som Haldis kjente, blant annet).

Også snudde jeg bilen, med fjærnstyringen da.

Også kjørte jeg bilen tilbake, til der jeg stod da.

Og Teskjekjærringa kom ikke ut engang.

Så sånn var det.

Enda det bråka rimelig fælt, av den sirena, må man vel si.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Og en dag, en god del uker seinere vel.

Så stod hu Aina da, i vinduet, på soverommet sitt, (var det vel), en kveld, som jeg kom opp, fra et besøk hos Kjetil Holshagen vel.

(Vi pleide å diskutere data og elektronikk, osv., enten nede hos han eller oppe hos meg da).

Så sånn var det.

Og da sa hu Aina det, at jeg ikke måtte kjøre med den bilen så seint om natta.

For det bråkte så fælt, skjønte jeg.

Men hvordan hu kunne høre det, helt opp i Leirfaret, det veit jeg ikke helt.

Det var jo mange hundre meter, ovenfor der Teskjærringa bodde, for å si det sånn.

Men men.

Det var kanskje lillebroren hennes, som hadde sagt det, at det var jeg som tulla sånn med Teskjekjærringa.

For han lillebroren hennes, han var vel over alt nesten vel, på Nedre der vel.

(IHvertfall nedenfor S-Svingen).

Og det dukka med en gang opp en 'bøling', med unger og unge ungdommer da.

Når jeg dreiv og kjørte den bilen, nederst i Havnehagen da.

For noen spurte meg vel kanskje hva jeg skulle, når de så meg med den bilen, med sirene på da.

Men jeg husker ikKe om Kjetil Holshagen blei med.

Men det var ihvertfall en del unger, som så på, da jeg tulla sånn, husker jeg.

Men men.

(Dette var bare en impulshandling, som jeg fikk da.

Eller en ide jeg fikk, da jeg så at Kjetil Holshagen hadde en sånn sirene.

Også fikk jeg låne den sirena da, i noen dager.

Og så lada jeg batterier da, til den bilen.

Og så en dag, når alt var klart, (Og jeg huska denne ideen da).

Så dro jeg med den fjernstyrte bilen ut da, og tulla med å bråke da, utafor Teskjekjærringa der da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Sommeren 1987, så sa forresten Haldis det til meg, en gang, som jeg gikk ned til huset deres, og hu lå og solte seg, topplæs, (med sine små skinnfeller, av noen pupper, må man vel kalle dem).

At jeg fikk ikke lov å kjøre ut med båten, den sommeren.

(Enda faren min hadde lært meg opp til å kjøre båten, sommeren før).

For det ble urettferdig, siden Pia og Christell, ikke var 16 år gamle enda.

Så det fikk ikke jeg lov til.

Men det dreit jeg i, husker jeg.

For hvis man skulle følge den logikken.

Så burde vel ikke Jan og Viggo, (Christell sine storebrødre), få lov til å ta lappen, før Christell ble 18 da.

(altså når de var sånn 25-30 år).

Sånn var det jo ikke.

De fikk jo begge lappen, da de var sånn 18 år.

(Før Christell ble ti år vel).

så det var jo bare noe sludder, fra Haldis.

Det viser at det var et slags apartheid, mot jeg, i 'Haldis/Arne-familien', vil jeg si.

Ikke bare måtte jeg bo alene, jeg måtte også vente lengre enn de andre, (ifølge Haldis), med å kjøre båt, etc.

Så det var jo bare tull og tøys, det som farne min og Haldis dreiv med, når det gjaldt oppdragelse av barn, osv., vil jeg si.

Haldis må jo ha vært litt forrvirret, vil jeg si, når hu klarer å prestere å si noe sånt.

Men hu hadde kanskje liggi for lenge i sola, det er mulig.

Haldis var veldig glad, i å ligge i sola.

Og hu hadde nesten alltid aluminiumsfolie, under seg, som hu lå på, for å bli enda brunere da.

Så det er ikke så rart kanskje, at Pia ble glad i afrikanere, når hu hadde Haldis som stemor.

For om sommeren så ble Haldis så brun, at man nok kanskje ikke ville blitt overrasket, hvis man hadde møtt henne, i Kongo, eller noe sånt.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

En gang, da vi gikk på ungdomsskolen vel, så dro Carl Fredrik Fallan og enten Ulf Havmo eller Espen Melheim.

De dro med meg, opp til alpinbakken, ved Blindvann.

Men dette var i en sommerferie da, og det var jo ikke noe snø da, for å si det sånn.

Men Carl ville at vi skulle ligge i et telt der, øverst i slalombakken.

Vi skulle fiske i Fossekleiva, (eller hva den elva heter, når den renner, rett nedenfor Blindvann der).

Carl og jeg, vi gikk for å finne agn.

Og plutselig, ved elva der, så fant vi en fiskekrok, med 7-8 meitemarker på vel.

Noe sånt.

Carl trodde at det måtte ha vært hans lillebror, Hans Martin, som hadde lagt den kroken der.

Hvem vet.

Det var rimelig spesielt ihvertfall.

Det må vel ha vært avtalt spill, (av noe slag), vil jeg vel tippe på.

Hvorfor hadde Hans Martin Fallan lagt igjen en krok med masse mark der.

Og hvordan kunne Carl vite at det var broren sin fiskekrok.

Og hvordan kunne det ha seg, at vi tifeldigvis skulle finne den fiskekroken, oppe ved alpinbakken der.

(Dette var jo en halvtime å gå, eller noe, fra Nedre på Bergeråsen, hvor både Fallan-brødrene og jeg bodde.

Men men.

Så dette var nok noe lureri, av noe slag, vil jeg nok tippe på).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg var ikke så glad i å bo i telt, så Carl og han andre, de måtte mase mye på meg, for å få meg med, på denne telturen.

Jeg hadde vel bare med sovepose, for jeg var sjelden i telt, og hadde ikke noe telt selv, hjemme i Leirfaret 4B.

Og primusen, den var ihvertfall ikke min, den var nok Carl og dem sin, vil jeg tippe på.

De var nok mye mer friluftsmennesker, enn det jeg var.

Selv om det hendte, på 70-tallet, at både faren og mora mi, (hver for seg), dro meg med på campingferier, i Norge, Sverige eller Danmark da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Carl fikk en fisk av noe slag der da, (en ørret kanskje), som vi liksom skulle pakke inn i aluminiumsfolie, og grille, på primusen da.

Men den fisken, den ble jo 'aldri' ferdig.

Så han Carl, han gjorde nok noe galt, tror jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Så vi kasta vel bare den fisken, tror jeg.

Og da klokka ble sånn 4-5 vel.

Så var jeg så lei av å ligge i det teltet, så jeg foreslo det, at vi skulle dra tilbake til Bergeråsen.

Og det ble de to andre med på.

Jeg husker ikke jeg sov noe i det teltet, det tviler jeg vel kanskje på.

Da hadde jeg vel våknet seinere enn i 4-5-tida vel.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Det stod noen bilvrak, (som noen hadde skutt på vel), nede ved den veien, som går inn, i området der, fra ved Berger-kafeen der.

Og rundt der, så så vi også en rev, husker jeg.

Så det var vel det artigste som skjedde, på den litt spesielle telturen der, vil jeg si.

At vi så en rev, på veien tilbake, til Bergeråsen.

Så sånn var det.

Men hvorfor dem skulle ha meg med på det her, det veit jeg ikke.

Jeg var vant med å ha en perfekt innstilt King Size vannseng.

Og strømmen var jo billig, på 80-tallet, så det var aldri noen som sa, at jeg ikke kunne ha ovnen på, eller noe.

Så jeg var jo ikke vant til å ligge i et telt, om natta og kaldsvette, (eller hva man skal kalle det).

Men men.

Så det her var litt spesielt.

De måtte mase mye, for å få meg med.

Og hvorfor de dro meg med på det her, (de to klassekameratene mine, Carl og Espen eller Ulf vel), det veit jeg ikke.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg kan skrive mer om hva som skjedde, da vi skulle på bestemor Ingeborg sin 70-årsdag, på hotell Wasiloff, i Stavern, sommeren 1987.

Christell ville ikke være med, i bilen, og hu gikk oppover Havnehagen, ved siden av bilen, da vi kjørte avgårde.

(Uten at jeg veit hva hu skulle).

De som var med på denne turen, det var faren min, Haldis, Pia og meg.

Vi kjørte innom mora vår, Karen, som var på et hjem, for nervøse/sinnslidende vel, ved Horten/Holmestrand et sted vel, (litt inn i landet).

Det var bodde det også en del andre pasienter, som Pia og jeg måtte hilse på.

Jeg var fremdeles en litt sjenert tenåringsgutt.

Men en kar der, var like sjenert som meg, husker jeg, enda han var i 20-årene vel.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Men men.

Det var også en kiosk, like ved, der dette hjemmet var, husker jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Bestemor Ingeborg hadde leid et stort selskapslokale, på Hotell Wasiloff, som lå midt i Stavern.

Det var mange gjester der.

Jeg gikk i en tweed-dress vel, som jeg hadde fått av Ruth Furuheim, en del år før.

Begge min mormors brødre, fra Danmark, var der, med familie, tror jeg.

Men disse kjente jeg ikke så bra.

Jeg satt en del for meg selv der, husker jeg.

Men en av dem, (muligens Louis), satte seg ned, ikke langt fra der jeg satt, en stund, husker jeg.

(Louis det var han som var Stiftamtmann på Fyn, og som bodde på Odense slott, på den her tiden vel.

Men han som plutselig satt seg ikke langt fra der jeg satt, det kan også ha vært Anker Heegaard, (broren til Ingeborg og Louis), eller en annen, for alt hva jeg vet.

Men men).

Det var fri bar der, husker jeg.

Bestemor hadde betalt for at en dame, fra hotellet, skulle servere drinker, i et hjørne der, husker jeg.

Jeg gikk dit, og fikk en del vodka-drinker, husker jeg.

(Selv om jeg ikke var 18 år ennå).

Det var også diskotek i kjelleren der, husker jeg.

Og jeg fikk med meg Pia, for å gå å se litt, nede i diskoteket der, i noen minutter, husker jeg.

(Jeg var jo vant med diskoteker, fra da somrene jeg var språkreise i England, for eksempel).

Dette var i juni 1987, altså noen uker, før Pia og jeg, dro ned for å besøke tante Ellen i Sveits, som jeg har skrevet om, i et tidligere kapitell.

Da vi skulle hjem, fra selskapet, så skulle bestemor Ingeborg sitte på med oss, hjem til seg selv.

(Vi kjørte henne hjem da, den ganske korte veien, hjem til Herman Wildenweysgate vel).

Jeg husker at jeg satt bak i bilen, og var litt full vel.

Faren min spurte bestemor Ingeborg, om Johannes var 'kommunist', husker jeg.

'Ja', sa bestemor Ingeborg.

'Var Johannes kommunist', sa jeg, litt halvfull og nesten i en døs da.

Han var visst det, skjønte jeg da.

Da jeg bodde i Liverpool, så ringte jeg noen ganger, til bestemor Ingeborg, i eldreboligen, i Nevlunghavn, året før hun døde vel, i 2009.

Og da sa bestemor Ingeborg, at en av hennes brødre i Danmark, (altså Anker eller Louis da), hadde sagt det, at Johannes var 'nesten kommunist'.

Så jeg tørr ikke å si noe sikkert.

Men disse brødrene til bestemor Ingeborg, de hadde jo vokst opp, i direktørboligen, i Fredriksværk, i Danmark, da de var små.

Og så i Tyrol, et par år, da faren deres mistet eierskapet over det kjente jernstøperiet i Fredriksverk, (hvor de lagde gryter og kanoner osv. vel).

Og så i en lelighet i København, hvor de hadde 'en dame som spilte piano, under måltidene', sa bestemor Ingeborg, på telefonen, da jeg bodde i Liverpool.

Og de hadde også speil, på veggene, (som jeg har sett at de også har, i the Town Hall, i Liverpool da, en bygning som er rimelig snobbete, for å si det sånn).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Og Louis Heegaard, han bodde jo på et slott, i Odense, da han var en slags Fylkesmann vel, for Fyn da.

Og Anker Heegaard, han var jo Rettsakfører, var det vel, (eller advokat heter det vel, oversatt til norsk).

Så de var jo ganske snobbete da, begge to, vil jeg vel tippe på.

Så om de skjønte seg noe særlig på bestefar Johannes, det veit jeg ikke.

Det tørr jeg ikke å si noe om.

Men bestefar Johannes kledde seg ihverfall ikke som en kommunist, husker jeg.

Han gikk ofte med six-pence vel, og også med stokk vel, (hvis jeg ikke husker helt feil).

Og på noen bilder, fra sommeren 1983, da Pia og jeg besøkte Ingeborg og Johannes, i Nevlunghavn.

Noen bilder som Ingeborg sendte meg, da jeg bodde i Liverpool.

På de bildene, så har bestefar Johannes på seg en beige V-genser med skjorte under vel, samt en solhatt.

Og det er vel ganske snobbete klær, vil jeg si.

Det er sånne klær som de solgte i klesforretningene på Aker Brygge, i Oslo, sånn som jeg husker det.

Det er vel liksom vestkant-moten, i Oslo, vil jeg si.

Eller i Holmenkollåsen, eller noe.

Bestefar Johannes var vel av den skolen, som tenkte på 'en sunn sjel, i et sunt legeme', vil jeg tippe på.

Han leste mye bøker og i avisene.

Og han gikk veldig mye på ski, og var romeriksmester, i 5-kamp, (heter det vel), som junior, har jeg sett, i Aftenpostens tekstarkiv.

Og jeg flyttet jo til min far, da jeg var ni år gammel, i 1979.

Og etter det, så så jeg bare bestefar Johannes, sommeren 1983, var det vel.

Og da var han litt sånn stille av seg, sånn som jeg husker det.

Jeg måtte hele tida passe på katta da, (en katt som het Kitty, som jeg hadde fått av Christell og dem).

Siden bestemor Ågot ikke kunne passe på den.

Og bestemor Ingeborg, hun var litt masete, i den ferien, vil jeg si.

Så jeg pratet ikke så mye, med bestefar Johannes, i den ferien.

Men jeg ringte han, tidligere den sommeren vel, da bestefar øivind døde.

Og sa det at 'Øivind er død'.

Og da sa Johannes 'kondolerer' da.

Så sånn var det.

Også ble Pia og jeg invitert på ferie, til Ingeborg og Johannes da, den sommeren.

(Noe jeg aldri ble, de årene jeg bodde på Bergeråsen, før Pia flyttet dit.

Men men).

Så den telefonsamtalen, (som var veldig kort), det er vel det siste jeg husker, som jeg har pratet med Johannes.

Og før det, så pratet jeg med han, da jeg var ni år, (like før jeg skulle flytte til faren min).

Men min kamerat i Larvik, Frode Kølner, hadde skrevet det, i en avis, som vi hadde begynt å lage.

At 'pent brukte underbukser med gule fartsstriper selges billig'.

Noe sånt.

Og det sa Johannes, at det kunne vi ikke skrive, for det var 'usømmelig'.

Men en kommunist, ville vel kanskje ikke brydd seg, om en sånn tekst, var usømmelig.

Det tror jeg kanskje ikke, etter det lille jeg vet om kommunister.

Men det er kanskje noen andre som vet dette.

Det er mulig.

Så sånn er kanskje det.

Nå begynner klokkå å bli 23.30, her på hostellet.

Så jeg får se om jeg får skrevet mer, på dette kapitellet, (som dessverre blir litt hulter til bulter, når det gjelder de erindringene jeg husker, fra oppveksten min.

Men jeg har ikke noe skrivebord og sånn, her på hostellet.

Så jeg skriver bare noen noteter, i en notatblokk.

Og det er ikke sånn at jeg har så mange notatblokker her liksom, så notatene blir litt hulter til bulter da.

Så sånn er det.

Men da har jeg noe å gjøre her liksom, siden jeg ikke har internett, eller noe.

Så da kan jeg jo skrive på memoarene mine, tenkte jeg.

Siden jeg har en stasjonær PC her, uten internett.

Men men, bare noe jeg tenkte på.

Så sånn er det.

Kapittel 44: Enda mer fra sommeren 1988, (del 3)

Til mitt forsvar, for hvorfor jeg gjorde raid, nede hos Haldis og dem, da jeg var i tenårene.

Så var jeg sinna, siden jeg måtte bo alene, fra jeg var ni år.

Og siden jeg noen ganger fikk mindre gaver, enn for eksempel Christell, når Haldis og faren min hadde vært på Danmarkstur, og så videre.

Og Pia og Christell, de gikk også noen ganger inn i huset 'mitt', når jeg ikke var hjemme.

Det fortalte Store-Oddis, (en av naboene, i Leirfaret), meg ihvertfall en gang, husker jeg.

Store-Oddis, han fortalte meg også det, at Ole-Tonny, (som døde i en bilulykke, i skoleåret 1988/89), og lillebroren hans, kallt 'Kairo'.

De hadde også vært inne i leiligheten min, i Leirfaret 4B en gang, (som jeg ikke hadde vært hjemme), fortalte Store-Oddis meg.

(Uten at jeg vet hvordan han visste det, at jeg ikke var hjemme.

Men men).

Da gikk jeg opp til Ole-Tonny og dem og kjefta, husker jeg, da Store-Oddis fortalte det her.

Ole-Tonny og de, de bodde i Olleveien, og det var ikke ofte, at jeg var oppi der.

Men men.

Jeg tok en rask sjekk, i videofilm-hylla, i reolen, på rommet mitt.

Og jeg syntes det var veldig få filmer der da.

Så jeg trodde at Ole-Tonny og Kairo kanskje hadde rappa noen filmer.

Men det hadde de ikke, fortalte de meg.

Etter det, så gadd jeg ikke å stresse noe særlig mer, med å ta opp filmer, og så videre.

For det ble som noe stress, å huske hvem som hadde lånt hvilken film.

(Det er mulig at det var Christer Sandum, som hadde lånt de filmene.

For han var hos meg en gang, fra Svelvik, (hvor han flytta til, fra Bergeråsen).

Og lånte filmer, en sommer vel, rundt 1987 vel.

Noe sånt.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men men.

Og jeg hadde jo også hørt det, av Christell og Pia, før julen 1987, (var det vel), at Pia hadde hatt en abort, nede hos Haldis.

Så det var kanskje derfor, at jeg kikka litt rundt, på rommet til Pia.

For jeg lurte på hva som foregikk der nede.

Min halvbror Axel, han flyttet jo til faren sin, Arne Thomassen, da Pia flytta til Bergeråsen.

Arne Thomassen og hans nye samboer, (fra Oslo), Mette Holter.

De var en gang, på besøk, hos Haldis.

Og jeg leide jo et rom, en gang, av dem, i Oslo, i skoleåret 1990/91.

Og da fortalte Mette Holter meg litt, av hvordan hun opplevde besøket, hos Haldis og dem.

Hu sa at hu syntes synd på Pia, som bodde der, som en slags 'Askepott', mener jeg hu sa.

For Christell var liksom som søstrene til Askepott da, Tutta og Mathilde, som fikk penere klær og sånn.

Mens Pia måtte nøye seg med færre moteklær da, og så videre.

Christell var liksom som en prinsesse nesten, mens Pia var som en Askepott-versjon av Christell nesten da.

(Kanskje fordi at Christell hadde en rik far på Vestlandet, og hun hadde også to eldre storebrødre,

nemlig Jan og Viggo, og også en storebror, Bjørn Humblen, på Vestlandet da).

Hvem vet.

Og faren min hadde jo fortalt meg det, at Holter og Thomassen, skulle dukke opp på besøk, nede hos dem, i Havnehagen.

Så da jeg så det, at bilen til Thomassen og dem, (en Ford Scorpio muligens), stod nede hos Haldis og dem.

Så gikk jeg en tur ned dit da, fra Leirfaret 4B da.

Og da, så hadde visst faren min sagt det, (sa Mette Holter, en gang, iløpet av det året, som jeg bodde hos dem i Oslo), når han så meg, at, 'der kommer den jævelungen'.

Så faren min hadde kalt meg jævelunge da.

Så det var ikke noe hyggelig, å få høre, husker jeg.

Jeg visste ikke det, at faren min kalte meg sånne ting.

(Hvis ikke Mette Holter jugde da.

Hvem vet).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Axel var også ihvertfall en gang, på besøk, hos meg/oss, på Bergeråsen.

Det er mulig at han bodde på det gamle rommet mitt, i Leirfaret 4B.

Det er mulig.

Jeg husker en gang, (en søndag vel antagelig), som Pia, Axel og meg, gikk til Berger-kafeen.

Og vi møtte mange biler, som tuta på oss, for å hilse, husker jeg.

(Dette kan vel ha vært sommeren 1988 kanskje.

For jeg mener det, at en av bilene som tuta, ble kjørt av Odd Einar Pettersen.

Og han var vel født i 1970, så det kan vel ikke ha vært før 1988 ihvertfall.

Siden han vel må ha fått lappen, i 1988 da.

Men men).

Axel kommenterte vel det, at alle bilene tuta da.

Men det var vel fordi at Berger var et lite sted, hvor alle kjenner alle, hadde jeg nær sagt.

Og Pia hadde jo festa mye, rundt om i distriktet allerede, da hu var sånn 16-17 år.

Så alle visste vel hvem hun var, omtrent.

Og jeg hadde jo bodd på Berger, siden 1979, så mange visste vel hvem jeg var og.

Og når vi gikk der, og plutselig hadde fått en lillebror.

Da syntes vel folk at det var artig, å tuta da.

Hva vet jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

(Axel er altså sønn av mora mi Karen og Arne Thomassen, fra Nord-Norge.

Men det var min far, Arne Mogan Olsen, som var fra Berger, av foreldrene mine.

Så Axel har ikke vært så mye på Berger, som Pia og meg da, for å si det sånn.

Men men.

Så sånn var det).

Axel er også født i 1978.

Så han er nesten som en attpåklatt, i forhold til Pia, (som er født i 1971), og meg, (som er født i 1970), da.

Så sånn var det.

Men men.

Og Axel hadde jo vokst opp, først i Larvik, hos mora mi.

Så bodde han hos Arne Thomassen og Mette Holter, som bodde i Drammen, bak Bragernes kirke, et sted, vel.

(Mener jeg at jeg har blitt fortalt).

Så flytta de til Parkveien, midt i Oslo sentrum, (ikke langt unna den israelske ambassaden vel).

Og Pia og jeg, vi var og besøkte dem der en gang, husker jeg.

Holters datter Kirsten Ancona, (som var to-tre år eldre enn meg vel), hu tok oss med til en lekebutikk, som var i nærheten av Parkveien der, husker jeg.

Axel har også seinere sagt det, (da jeg leide et rom av dem i Oslo), at en eldre kar, (som ikke var i slekt med dem vel), bodde sammen med dem, i Parkveien.

Kirsten Ancona har to eldre brødre.

Det er Erik Ancona og Bjørn Ancona.

De heter Ancona fordi at Mette Holter, (sa hu, det året jeg leide et rom av dem, på Furuset), hadde bodd hos Ancona mafiafamilien, i USA, og gått med 'hot-pants', sammen med ei tungvokst, (må man vel si), amerikansk dame, ved navn Victoria, (som ble kalt Vicky), som seinere flyttet til Trondheim.

Så sånn var det.

Men men.

På Berger-kafeen, så kunne man nesten merke det, (syntes jeg), at Axel hadde bodd i Oslo.

For han tulla med dama bak disken der, enda han vel bare var 11-12 år da.

Han sa sånn at 'en av dem', også venta han kjempelenge.

Også sa han 'også en av dem'.

Han gjorde liksom narr, syntes jeg.

Det vanlige var vel å si 'en krone av dem'.

Og så 'en krone av dem'.

Men Axel, han tulla skikkelig da, og brukte kjempelang tid, på å kjøpe smågodt.

Han liksom halte ut tida da, og skulle bare være morsom, og det var liksom poenget med handelen, og ikke det å kjøpe godteri, virka det som for meg.

Så jeg ble flau over Axel og lurte på om det stod noen folk bak oss, som ble forbanna, siden Axel tulla sånn.

Og jeg lurte også på om kioskdama skjønte det, at Axel tulla.

(Og det er jeg ikke sikker på enda, om hu skjønte det.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på).

Men Axel hadde vel 30 kroner, eller noe, som han skulle kjøpe smågodt for, tror jeg.

Noe sånt.

Hvis det ikke var 100 kroner, som han hadde fått med seg.

Noe sånt.

Og jeg kjente jo ikke Axel så bra, siden han var vokst opp i Oslo, Drammen og Larvik, mens jeg bodde på Bergeråsen da.

Så jeg klarte ikke å få Axel til å oppføre seg ordentlig/normalt, må jeg innrømme.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg kan også skrive litt om den gangen, som Pia og jeg, var inne og besøkte Axel og dem, da de bodde på Vestre Haugen. i Groruddalen.

Dette var mens jeg hørte mye på nærradio, husker jeg.

Så det var vel kanskje mens jeg gikk i sjuende eller åttende klasse kanskje.

Noe sånt.

(Eventuelt i niende klasse).

Vi skulle ta toget inn, fra Drammen, Pia, Christell og jeg.

Christell skulle ikke være med til Axel og dem.

Men Christell skulle besøke Solveig, (Haldis sin venninne, som var telegrafist, på Holger Danske, på den her tida, vel, og som seinere ble telegrafist, på Scandinavian Star, og som var på vakt, under den katastrofale brannen, på det skipet), som bodde på Holmen, (nedenfor Holmenkollen der), i Oslo da.

Pia og jeg, vi skulle egentlig ta toget, til Grorud vel.

Men jeg syntes det hørtes rart ut, at vi skulle ta toget, til Grorud muligens.

Noe sånt.

Eller, jeg hadde vel lyst til å gå på Spaceworld, (i Storgata), som jeg syntes var en artig butikk.

(og som ikke hadde dukket opp i Drammen enda da vel.

Men som jeg hadde sett reklame for, i Aftenposten kanskje.

Noe sånt).

Så jeg hadde lyst til å gå av toget, i Oslo Sentrum da.

(Selv om jeg ikke var kjent, i Oslo Sentrum, noe særlig.

Men vi var der på noen klasseturer, med ungdomsskolen, husker jeg).

Så jeg fikk med meg Pia, på å gå av toget, på Oslo S., eller noe.

Eller, jeg tror vi må ha tatt T-banen, og gått av på Jernbanetorget, eller noe.

For jeg mener å huske det, at Christell møtte Solveig, på Jernbanetorget T-banestasjon.

Og at jeg spurte Solveig om hvordan Pia og jeg, skulle komme oss til Grorud.

Da måtte vi ta T-banen, sa Solveig.

Før hun hastet avgårde, med Christell da.

(For jeg var kanskje ikke sikker på det, om toget gikk helt til Grorud.

For jeg trodde nok det, at togene fra Drammen ikke gikk lenger enn til Vestbanen.

Noe sånt).

Så sånn var det.

Og da fikk jeg med Pia, på å gå litt rundt i Oslo, i en times tid, og se litt på Spaceworld, og så videre.

Men jeg tror ikke det, at Pia hadde begynt på ungdomsskolen da, og dratt på klassetur, til Oslo.

For Pia begynte å klage vel, bare fordi at jeg ville gå å se litt på Spaceworld.

(Hvis jeg husker det riktig).

Men men.

Så tok Pia og jeg T-banen til Grorud da.

Men da varte det og rakk, før Arne Thomassen dukka opp der, husker jeg.

Vi venta ved en matbutikk der, husker jeg, (etter å ha ringt dem og sagt fra da).

Arne Thomassen sa at det var feil, vi skulle ikke ta T-banen til Grorud, men toget til Grorud.

For Grorud Togstasjon og Grorud T-banestasjon, de lå langt fra hverandre da.

Togstasjonen, den lå nede i dalen der.

Og Grorud T-banestasjon, den lå oppe i den ene dalsida der vel kanskje da.

Noe sånt.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Hos Axel og dem, så husker jeg det, at vi hørte på nærradio.

Og jeg kunne alle 'jinglene', husker jeg.

Noe Kirsten Ancona syntes var artig da.

Erik Ancona, (som Axel sa var 'gæern'), dro meg med, på å gå tur, med en scafer, som han hadde.

Vi gikk opp mot Gamle Strømsvei der, tror jeg.

Ved bussholdeplassen ved Ellingsrudåsen der da.

(Mener jeg å huske, ihvertfall).

Erik Anonca, han sa det, at bikja til Hitler var 'gæern', for det hadde han kunnet se, på noen bilder som han hadde sett et sted, sa han.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Men men.

Erik Ancona fikk også kjeft av mora si Mette.

For han hadde tulla med T-banen.

Han trodde han var på Furusetbanen, men så var han på Lambertseterbanen.

Så han kom seg ikke hjem da, fredagskvelden, eller noe.

Noe sånt.

Men men.

Axel hadde masse kamerater der, og dem leika i kjellergangen, og en dør til en bod stod åpen, og der lå det et pornoblad, husker jeg at Axel viste meg.

Noe sånt.

Men men.

På lørdagen, så dro Mette Holter og Arne Thomassen, med Axel, Pia og meg, til Furuset Senter, for å shoppe litt, på senteret der.

Vi kjøpte mat da, i matbuikken, (som var en Mega vel).

Og så satt vi og spiste burger, (mener jeg å huske det var, ihvertfall), på Burger'n.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Men men.

Axel sa også det, at en av naboene, på det stedet, (som het Vestre Haugen, og som bestod av terrasseblokker da).

De hadde sagt det, at dem hadde finere bil, enn Arne Thomassen, (som hadde Ford Scorpio).

Men så var det firmabil.

Som den naboen hadde da.

Så det var jo bare sludder, at de hadde finere bil da.

Jeg hadde vel aldri hørt om noen som hadde hatt firmabil, skal jeg være ærlig.

Så jeg måtte tenke litt på det her, skulle jeg være ærlig.

Men Pia og jeg, vi var jo vant til det, at faren vår hadde svære, nye amerikanere, med elektriske vinduer og air-condition, og også en helt ny Mercedes E230.

Så dette med Ford Scorpio, det hørtes vel kanskje ikke så imponerende ut, for oss.

Så å ta det så viktig, om den var finere enn en firmabil, eller noe.

Den krangelen var ikke noe som engasjerte meg så mye da.

Det virka vel kanskje litt spesielt for meg, å engasjere seg så mye i, om en Ford Scorpio var bedre enn den og den firmabilen da.

Jeg kan ikke huske at noen krangla sånn på Bergeråsen ihvertfall, av ungene, om hvem som hadde finest bil.

Kanskje når vi var i sandkasse-alderen.

Men jeg tok vel aldri sånne krangler, om at 'pappaen min er mye sterkere enn pappaen din så', så alvorlig.

Så det med den firmabilen og det, at dem tok det så viktig, det var vel kanskje litt latterlig kanskje men, hvis jeg skal være ærlig.

Men Pia og jeg lo ikke, husker jeg.

For Axel hadde vel alvorlig i stemmen, når han prata om det her da.

Så jeg ante vel det, tror jeg, at det her var rimelig alvorlige saker, å krangle om, i Groruddalen.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Det lekte en del, i de kjellergangene da, hvor kjellerbodene var.

Så jeg tror ikke jeg var så veldig gammel.

Jeg gikk vel kanskje i syvende klasse eller åttende klasse da, eller noe.

Jeg sov vel på rommet til Kirsten Ancona, tror jeg.

Jeg mener å huske en hesteplakat, (eller en musikkplakat), eller noe sånt, tror jeg.

(Men det husker jeg rimelig vagt).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Vi var jo også på minst en klassetur, hvert år, da vi gikk på ungdomsskolen.

Jeg husker at vi var på Teknisk Museum, (på Kjelsås/Frysja vel. Ikke langt fra der jeg seinere studerte, første året på NHI), et år.

Vi var også på Zoologisk Museum, hvor jeg husker at jeg likte gaupene og ulvene best vel.

(Av de utstoppede dyrene da).

Det var også et hode av en bison der vel, som hang på veggen, tror jeg.

Noe sånt).

Vi var også på Colusseum kino, en gang.

(En kino som var kjempestor, på den her tida).

Der så vi en film, som het Staying Alive, med John Travolta, husker jeg.

Noen av gutta i klassen, de kjøpte cider, på matbutikken, på CC, (var det vel), som var like ved Colusseum Kino, husker jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Vi var også på vikingskipmuseet, på Bygdøy, et år, husker jeg.

Da dro vi sammen med minst en parallellklasse, husker jeg.

Jeg husker at jeg syntes at det vikingskipmuseet var litt kjedelig.

Det er mulig at jeg ikke så alle båtene der, osv.

Jeg gledet meg vel til å gå rundt, i Oslo, (noe som jeg syntes var artig.

For vi pleide å få tre timer, (eller noe), på hver Oslotur, hvor vi kunne gå rundt i byen og kikke, i grupper, på 3-4 elever da.

Så sånn var det.

Men men).

Så jeg ble lei av det museet, og gikk ut i bussen igjen.

Det samme gjorde ei jente, fra Svelvik, husker jeg.

Som het Tanja vel, og som var farget, og som var søstera til en kar, i en klasse over oss, eller noe vel.

Som jeg ikke kommer på navnet på nå.

Men men.

Så vi gikk ut i bussen da, og satt der, husker jeg.

Det er mulig at det var et rom der, som jeg ikke fant, på det museet.

Jeg så vel bare på et skip der, tror jeg.

(Noe sånt).

Så det er mulig at det var flere skip der, som jeg ikke så.

Det er mulig.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så det er et museum som jeg godt kunne tenke meg å se, en gang til.

Spesielt etter at jeg fikk høre om et vikingskip, som ligger gravd ned under en pub, i Meols, på the Wirral, like ved Liverpool.

For noen år siden, da jeg bodde i Liverpool da.

Og jeg var også da på en vikingkonferanse, i Chester, i 2010, var det vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

I niende klasse, så var vi på Heimevernsmuseet, (heter det kanskje?), på Akershus Festning.

Da var jeg også rastløs, husker jeg, og ville ut og se, i Oslo Sentrum da.

Men på Heimevernsmuseet, så måtte vi levere en besvarelse, som vi fikk karakter på.

Og vi måtte høre på han 'Kjakan', eller hva han heter, som fortalte da, om krigen.

Men jeg var så rastløs, siden jeg gledet meg til å gå rundt og se, i Oslo.

Så jeg gikk bort til lærerne, for å få et nytt skjema.

(Det var Jan Aakvåg og også han læreren som vi hadde i Sjakk/bordtennis valgfag vel).

Jeg klarte å få fasiten til han Sjakk/bordtennis-læreren, ved en misforståelse.

Jeg trodde det var et nytt skjema.

(For jeg hadde kanskje skrevet feil da, eller noe).

Og så stod jeg der plutselig, med fasiten, i hånda.

Jeg turte ikke å skrive for mye, etter fasiten.

Men Ditlev Castellan dukket opp, mener jeg, og ville låne fasiten da.

Så jeg ga den vel bare til han.

(Var det vel).

Og så gikk jeg litt rundt der og da, og skreiv noe greier da, på det skjemaet.

(Det var litt mørkt der kanskje.

Noe sånt.

Så jeg våkna kanskje ikke helt opp der.

Det er mulig.

Men men).

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

En gang, så var Espen Melheim, (var det vel), og meg, og en eller to til i klassen da.

Vi var på Clock Hamburgerrestaurant, nederst i Karl Johan, (der hvor det senere ble Burger King, den fra Døden på Oslo S. vel).

Og der, så husker jeg det, at noen Oslo-ungdommer, stod foran oss, i køen der.

Og da, så kunne vi Bergerfolka se det, at en gutt, rappa en walkman, fra ranselen, til en annen gutt.

Mens han smilte konspiratorisk, til ei jente, som vel også var fra Oslo da.

Så de virka litt sleipe, vil jeg si, de Oslo-ungdommene.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg var jo litt vant med å være i Oslo.

Siden jeg ganske ofte pleide å være hjelpegutt, når faren min, dreiv og leverte køyesenger, i Oslo da.

Så jeg tulla litt en gang, husker jeg, og la noe popcorn, var det vel, på en fisk, som lå i en kasse, utafor en fiskebutikk, ved Youngstorget vel.

Og da, så kom det en sinna, ung mann ut, av fiskebutikken, og sa at vi måtte ta bort potetgullet, (eller hva det var).

For dem skulle selge fisken da, og ingen ville kjøpe fisken, hvis det var popcorn på den.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Vi spiste også pizza, fire av oss, husker jeg, på en pizzarestaurant, som lå i Akersgata, (cirka ovenfor Deichmanske Bibliotek der, husker jeg).

Det kosta 40 kroner, husker jeg, for en pizza, som var større enn en Grandiosa-pizza, mener jeg.

Og det var mye ost på pizzaen, husker jeg.

Og kanskje skinke.

Det er mulig.

Noe sånt.

Jeg mener at Frode Holm, var med da, da vi kjøpte pizza der.

Og så måtte vi krangle med klasseforstander Aakvåg, i klassens time, eller noe, en gang, noen dager

seinere da.

For vi fikk jo da spist, for ti kroner, per person.

Og vi syntes det var billig da.

Og da sa læreren at det var 'lite mat', på pizzaen vår, som vi hadde spist, (selv om han ikke hadde vært der).

Noe sånt.

Det var 'mye ost', sa Frode Holm.

(Var det vel).

'Ost er billig det', sa Aakvåg da, så han ville ikke gi seg.

Men men.

Det var noen italienere, (tror jeg ihvertfall, hvis jeg skulle tippe), som dreiv den her pizzarestauranten da.

Og vi tulla litt, da vi skulle gå.

For det kom ingen å henta betalingen.

Så vi stabla opp fire tikronesedler, med tannpirkere.

Sånn at det ble noe slags byggverk nesten.

Også bare stakk vi ut av restauranten der.

Før det kom noen for å hente betalingen da.

For vi var vel ikke så vant med det, noen av oss, å spise på restaurant.

Ihvertfall ikke på en, hvor det ikke var norske folk, som jobba.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, på en sånn Oslotur, så dro jeg med noen folk, i klassen, innom en sengebutikk, ved Youngstorget, som het 1001 natt, (eller noe).

For der hadde jeg vært med faren min, og levert senger, en gang.

Og da ville jeg vise det da, for de andre gutta i klassen, at faren min sine senger, ble solgt i den butikken.

Og jeg husker ikke, om jeg fant noen senger, fra Strømm Trevare, i den butikken.

Men hu dama som jobba der, hu sa det, at jeg skulle be faren min om å ringe henne, husker jeg.

(Uten at jeg veit hva det var, som hu lurte på).

Så jeg var nesten på jobb, for Strømm Trevare, i Oslo, kan man nesten si, på en klassetur da.

(Selv om jeg ikke veit om hu dama i den butikken, ble sur, fordi fire litt usnobbete Berger-ungdommer plutselig dukka opp der, i butikken hennes.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på).

I niende klasse, så hadde Espen Melheim og jeg, litt uflaks, i Oslo vel.

Vi kjøpte burgere, på en hamburgersjappe, ikke langt fra Gunerius der vel.

Men vi var ikke så heldige, som vi var, da vi kjøpte pizza, et år før vel.

For vi ville heller ikke denne gangen kjøpe drikke.

For vi ville at pengene våre skulle rekke lengst mulig da.

Så derfor kjøpte vi heller drikke, i matforretninger.

Også ba vi vel om et glass vann hver, i den pizzarestauranten, tror jeg.

Noe sånt.

Men i den hamburgersjappa, hvor det jobba en pakistaner, som var litt opp i åra vel.

Der turte vi vel ikke å be om gratis vann, mener jeg å huske.

Men vi ville ikke drikke da.

Og da, så tok han kokken på skikkelig mye krydder, på burgerne, mener jeg å huske.

Liksom som for å straffe Espen Melheim og meg da.

Som bare ville at pengene våre skulle rekke lengst mulig.

Så han pakistaneren, han ble sinna på oss ungdommene da, fra Svelvik, siden vi ikke ville kjøpe drikke hos han da.

Virka det som.

Og det var vel nytt for oss, at folk i restauranter ble sure, hvis du bare ville ha mat og ikke også brus.

Vi hadde jo ikke noen restauranter på Berger heller, for å si det sånn.

Det var bare to matbutikker og en kafe der.

Men jeg tror ikke det var sånn, på Berger-kafeen, at de damene der ble sure, hvis du bare kjøpte pølse i brød.

Og ikke også cola.

Det kan jeg ikke huske å ha hørt noe om, ihvertfall.

Så det var kanskje multikultur da, det greiene der.

Så hvis man kjøper mat av pakistanere, så kan visst dem bli sure, for ting som ikke nordmenn blir sure for da.

Det er mulig.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men men.

Eirik Lund, han kjøpte jo pølse i brød, med rekesalat, på Berger-kafeen, for mine penger, da jeg kjøpte luftgeværet, til han og tvillingbroren Arnt Lund.

Våren da jeg gikk i niende klasse vel.

Noe sånt.

Og jeg kan ikke huske det, at hu dama på Berger Kafeen, ble noe sur da, sånn som jeg kan huske det, ihvertfall.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Et år, så dro vi også på en klassetur, nedover i Vestfold der.

Skolen hadde leid en buss da, som vanlig.

Vi dro til Sjøfartsmuseet, i Horten, husker jeg.

Og etter det, så skulle vi ikke gå rundt i Horten, (av en eller annen grunn).

Neida, vi skulle gå rundt i Tønsberg.

(Av en eller annen grunn).

Der havna vel hele klassen, (Ihvertfall gutta, mener jeg å huske), på en hamburgerrestaurant, som

jeg ikke husker navnet på.

Dette må vel ha vært mens vi gikk i åttende klasse, vil jeg vel tippe på.

(Men det kan jo ha vært i sjuende eller i niende og).

Vi begynte jo på Svelvik Ungdomsskole, høsten 1983.

Og var ferdige der, våren 1986.

Så dette må ha vært mellom høsten 1983 og våren 1986 da.

Grunnen til at jeg tenker på dette med årstallet.

Det er at den hamburgerrestauranten, i Tønsberg, den solgte faktisk Cherry-cola(!), (altså Coca Cola med kirsebærsmak da).

Av en eller annen grunn.

(Cherry cola har vel aldri blitt solgt, i annet enn import-butikker, i Norge, (tror jeg ihvertfall)).

Men nesten alle gutta, i klasse, de skulle vel smake cherry-cola da, mener jeg å huske.

Noe som var godt, mener jeg å huske da.

Den hamburgrestauranten, (som jeg ikke husker navnet på nå).

Den hadde to etasjer, og også en video-jukebux, mener jeg å huske.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg har jo skrevet om det. at jeg og noen andre unger, (må jeg vel kalle oss), på Nedre, på Bergeråsen, hadde en gjeng, på begynnelsen av 80-tallet.

Dette var Tom-Ivar Myrberg, Gry Stenberg, Pia, Christell og meg.

Jeg husker at Pia flytta til Bergeråsen.

Da satt hu på, bak på Apache-sykkelen min, husker jeg.

Mens vi sykla rundt, i den gata, som Sylvia og Gry Johansen og Sissel Tysnes, og de, bodde i.

Pia satt på bak på sykkelen min.

Om Christell hadde sykkel, det husker jeg ikke.

Jeg kan vel ikke huske, å ha sett henne sykle, en eneste gang vel.

Selv om Gry Stenberg, hun hadde sykkel, husker jeg.

Men Pia, hun hadde ikke sykkel da, (ihvertfall ikke i starten), på Bergeråsen.

Så hu satt på bak på sykkelen min, husker jeg.

Og da trodde jeg det, at jeg kunne krasje i de andre da.

Men det ble jo vanskeligere å sykle, med Pia bakpå da.

For vi dreiv noen ganger og kræsja og.

(Selv om kanskje ikke jeg gjorde det).

Men Tore Myrberg, (som gikk i klassen under meg vel, og som var ganske lav/liten da), han kræsja en gang inn i siden, av sykkelen min, mens jeg sykla rundt, i den gata, med Pia bakpå sykkelen, husker jeg.

Så Tore Myrberg, han kunne manøvrere enklere da, siden han ikke hadde noe bak på sykkelen.

Og den smellen, den kjente jeg, sånn som jeg husker det.

Samtidig som at jeg ble litt skuffet, siden liksom Tore tok 'innersvingen' på meg, (og Pia), da.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg pleide nemlig å være den som hoppet lengst, om vinteren, når vi hadde konkurranse, om å hoppe, på noen akekjelker, (som Haldis og mora til Myrberg-brødrene), kjøpte til oss, på sportsbutikken, på CC.

(Siden begge de jobbet på CC Elektro.

Jeg fikk faren min til å kjøpe en sånn kjelke for meg og.

For jeg ville ha det samme som de andre ungene da.

Jeg ble misfornøyd, og klagde, hvis jeg ikke fikk det.

Men men).

Og da, så pleide vi å kjøre, på de rattkjelkene, ned hele S-svingen noen ganger, husker jeg, om vinteren.

Noe som var veldig morsomt.

Men det var vel også farlig, vil jeg si.

Selv om vi aldri møtte noen biler, når vi kjørte sånn.

Men men.

Og nederst i Havnehagen.

(Ned mot stien til Ulviksletta og stranda der).

Så bygde vi hopp, en vinter.

Og da pleide alltid jeg å hoppe lengst, husker jeg.

(Kanskje fordi jeg veide mer, og fikk høyere fart, på kjelken.

I forhold til Tore og TOm-Ivar, som var ganske lave.

Hvem vet).

For da hadde vi en som målte hvor langt vi hoppa, og sånn da.

(Nemlig Tom-Ivar vel).

Så sånn var det.

Men men.

Og vi dro jo også på tur, til Svelvik, hvor Gry Stenberg dro oss med til bestemora si, dagen etter at Nicole vant Grand Prix, for Vest-Tyskland, som jeg har skrevet om tidligere.

Og vi lå også over, hos meg, noen ganger, i vannsenga, (med klær på da), og så videre.

Siden det ble sett på som kult da, å ha vannseng, på den her tida.

Så sånn var det.

Men men.

Men det som gjorde, at den her gjengen, tok slutt.

Det var det, at Christell en dag, skulle på kino, i Svelvik.

(For å møte noen gutter der, eller noe, vel).

Tom-Ivar sa det, at jeg måtte få henne til å ikke dra, eller noe.

Men jeg bare ga opp.

Jeg tenkte det var best å bare la henne få dra.

For ellers, så kom hu sikkert til å bli sur på meg, resten av livet, (eller noe).

Så jeg gjorde ikke noe.

Så sånn var det.

Men etter dette, så var det liksom ikke det samme da.

Med den her gjengen.

Så sånn var det.

Og Myrberg-brødrene, de flyttet så til Drammen, ikke så mange månedene etter det her vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, en sommer, så sa faren vår det, til Pia og meg, at vi måtte bli med mora vår, og hennes nye kavaler.

Som var en italiener.

På campingtur, med en campingbil, som han hadde da, (ifølge mora vår).

'Campingbilen', det viste seg å være en Folkevognbuss.

Og dit vi skulle dra, det var til en liten park/strand, (eller noe), i Tønsberg-distriktet, et sted vel.

Hvor det bare var vi som campa da.

Og Pia og jeg, vi hadde jo aldri møtt han italieneren før.

Så jeg ihvertfall mistrivdes, husker jeg.

En kar, som var ikke langt unna, der vi campet.

Nede ved vannet da.

Han tok fotografier av en danskebåt, (eller noe), som kjørte i Oslofjorden der da, husker jeg.

Det var en ferje som må ha kjørt fra Oslo, mener jeg.

For i Drammen og Holmestrand, (og i Tønsberg), så har dem jo ikke noen sånne bilferjer, (som går til Danmark osv. da).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Det var skikkelig trangt, i den Folkevognbussen, husker jeg.

Når vi skulle sove, om kvelden.

Og mora vår, hu ville ikke ligge ved siden av han italieneren.

(Enda de liksom skulle være et par).

Så det var jo helt sykt.

Mora vår overlot til Pia og meg, å bestemme, hvem som skulle ligge ved siden av han italieneren.

Jeg tenkte det, at jeg måtte beskytte lille Pia, (som ikke hadde pupper eller noe enda da, sånn som jeg husker det).

Og ligge ved siden av han italieneren, jeg da, siden jeg var gutt.

Og siden mora mi var redd for han, virka det som, for meg.

Så burde vel ikke Pia ligge ved siden av han heller.

Tenkte jeg da.

Og det skjønner jeg, at mora mi ikke ville ligge ved siden av han.

For han begynte å ta meg på rumpa, mens jeg lå på magen der da.

Og så spurte han om jeg spilte fotball, siden jeg hadde så stramme muskler.

(Men grunnen til at jeg stramma musklene, det var at jeg var anspent da.

Siden jeg var sur på mora mi, siden hu ikke la seg ved siden av han kjæresten hennes da.

Men vi barna måtte ligge ved siden av han ukjente italienske mannen da.

Som jeg syntes var usymplatisk da.

Jeg sa vel 'ja', tror jeg.

Og etter det, så tok han henda til seg, han italieneren da.

Men Pia har seinere gjort narr av meg, for dette, et par år, (eller noe), etter det her da.

Men jeg tror nok at sjangsene er store, for at hu nok hadde blitt voldtatt, av han italieneren, hvis ikke jeg hadde lagt meg ved siden av han da.

Så jeg beskyttet liksom Pia da, (sånn som jeg tenkte det), mot han italieneren da.

Og hva fikk jeg igjen, av Pia?

Jo, det var bare latterliggjøring, noen år seinere.

Og mora mi, hu oppførte seg jo veldig dårlig da, syntes jeg, når hu ikke kunne ta seg av han kåte italieneren selv, på en campingtur, som hu hadde dratt med Pia og meg på.

Så søstera mi og mora mi, de var jo helt forstyrra, begge to, vil jeg nok si.

Når man tenker på oppførselen til mora vår, i den Folkevognbussen, til han italieneren.

Og når man tenker på latterliggjøringen, til søstera mi, noen år etter det her igjen da.

Så kan man vel si det, at kvinnene i min slekt, de er nok ikke så veldig snille, (kan man vel si).

Faren vår har nok kanskje ikke vært mann nok, til å få disse kvinnene i livet sitt, til å oppføre seg ordentlig da.

Samtidig med at jeg har vært ung da, og har vært et lett bytte, for å bli tullet med, av disse utspekulerte kvinnfolkene da, i slekta mi.

(Nemlig for det meste mora og søstera mi da).

Så sånn er det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Dagen etter, så kjørte vi ned til Larvik.

(Hvor mora vår bodde, på den her tiden.

På Tagtvedt da).

Men vi kjørte ikke til mora vår.

Men vi dro innom en platebutikk, i Larvik Sentrum, for å kjøpe en bursdaggave, til meg.

(Som har bursdag 25. juli).

Og jeg ønsket meg, (den nye vel), Rock Steady Crew-kassetten.

Som den platebuikken hadde da.

Så sånn var det.

Men men.

(Det var den kassetten med 'Hey you the Rock Steady Crew' og 'Uprocking' på, husker jeg).

Viggo Snoghøj, (som da bodde i Køge, i Danmark).

Han hadde sendt Christell en videokassett, med masse musikkvideoer på, husker jeg.

For Snoghøj hadde MTV, i Køge, og hadde tatt opp musikkvideoer, til sin lillesøster, på Bergeråsen, da husker jeg.

Christell skrøyt av at Viggo var snill/grei, på grunn av dette da, husker jeg.

Så sånn var det.

Men men.

Og vi så disse musikkvideoene, oppe hos meg, i Leirfaret 4B da, siden de vel ikke hadde video enda, nede hos Christell da, tror jeg.

Og den ene videoen, syntes både Christell, Pia og jeg, at var kul da.

Og det var den 'Hey you, the Rock Steady Crew' da.

Rock Steady Crew, det var en Hip Hop-gruppe, fra New York da.

De var en 'breake'-gruppe, (altså en dansegruppe), fra New York da.

Men de hadde problemer, med å finne bra musikk, til å danse til.

Så de begynte å lage musikken selv, husker jeg.

Og hu som sang det var søstera, til en av medlemene, i den dansegruppa, husker jeg.

Men hu breaka ikke da, hu som sang.

Men de lette etter ei som kunne synge da, og det kunne hu søstera da.

Så sånn var det.

Og dette hørte jeg vel på nærradioene, tror jeg.

Ulf Havmo, han spredde det.

For han så også på de her musikkvideoene, (sammen med oss).

Og det var da jeg gikk i sjuende klasse vel, tror jeg.

At vi, (Pia, Christell og meg), hadde sett på noen musikkvideoer, og plutselig så var det en video da, som vi ville se flere ganger.

Og det var som noe veldig rart, for Ulf da.

At man kunne like en sang, så mye, at man spolte tilbake.

Så Ulf hadde ikke hørt om å spole tilbake før, tydeligvis.

For han prata dritt, om Pia, Christell og meg, på grunn av den her tilbakespolinga som vi dreiv med da.

Så Ulf han var kanskje ikke en så veldig lojal kamerat, av meg, vil jeg vel si.

Siden han prata dritt om meg, og Pia og Christell, for ting, som andre folk kanskje hadde syntes at var noe som var ganske vanlig.

Nemlig at vi spolte tilbake, hvis det var en sang vi syntes var kul da.

Vi kjedet oss kanskje litt, på Bergeråsen, siden vi var vant til å dra mye på ferie, og så videre.

Og vi våknet kanskje ikke helt opp alltid, av TV, og så videre.

Hva vet jeg.

For Pia og jeg, vi hadde jo blitt kidnappet, for eksempel, på 70-tallet, av faren vår og onkel Runar da.

Da vi bodde i Mellomhagen.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så det var kanskje i sommerferien etter syvende klasse, (eller noe), at Pia og jeg, ble beordret på campingferie, med mora vår og han italieneren da.

Noe sånt.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Vi kjørte så ned til Lekeland, i Skien, mens vi hørte på den her Rock Steady Crew-kassetten da, på kassettspilleren, i den her Folkevognbussen da.

Så sånn var det.

Han italieneren, han sa det, at han syntes at den sangen, som het 'Me and baby brother', var så fin.

Men da hadde allerede Pia og jeg, vel blitt enige om det, at det var den 'døveste' sangen da.

(For jeg likte ikke det, at dem sang om 'baby', det syntes jeg var barnslig, husker jeg.

Men men).

Da vi gikk ut av bilen, på parkeringsplassen, ved Lekeland.

Så ble han italieneren borte, i en halvtime kanskje.

(Hvis jeg skal tippe, så var han vel på en do, på en bensinstasjon, og runka kanskje.

Noe sånt.

Men men).

Lekeland var ikke noe som hørtes så artig ut, i mine ører akkurat.

Jeg så vel på meg selv som en ungdom, siden jeg gikk på ungdomsskolen.

Og Lekeland, det var noe for barn, i mine ører.

Jeg hadde vel aldri vært der før heller.

Men jeg syntes det var artig, at de hadde mange Commodore-datamaskiner der, med spill osv., da.

For da kunne jeg bli ved datamaskinene der, mens de andre gikk rundt der, tenkte jeg.

Men så ikke.

Han italieneren, han dro meg bare med seg, i armen.

Jeg måtte subbe rundt der, i gruppe, sammen med han og mora mi og Pia da, skjønte jeg.

Så dette var jo en veldig 'artig' ferie, må jeg si.

Jeg ble befølt på rumpeballene, av en kåt og vel hårete italiener, i 40-50 årene vel.

Og jeg ble også dratt rundt på, som en bikkje, (eller noe vel), på et kjedelig Lekeland da, i Skien, dagen etter.

Så dette var skikkelig 'hat', som vi sa, da jeg var i militæret.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Pia og jeg, vi møtte han italieneren igjen, en gang, etter dette.

Dette var et år seinere vel.

Altså sommeren etter at jeg var ferdig med åttende klasse kanskje.

Noe sånt.

Da var vi en del tøffere.

For vi gikk rund i Larvik Sentrum, hvor vi hadde bodd tidligere da.

Vi var på en kafeteria, ved Larvik Torg, (over Narvesen der), som het Carina, eller noe, vel.

Vi var vant til å gå der, med mora vår.

Pia og jeg, vi spilte på et kronespill der, som mora vår hadde latt oss spille på, da vi var små da.

(En sånn Røde Kors-automat).

Så sånn var det.

Men men.

Da vi skulle gå ut av kafeteriaen, og ned trappa der.

Så dukka han italieneren opp, fra et bord, litt inne i kafeteriaen der da.

Han hadde kjent oss igjen.

Men jeg hadde ikke lagt merke til han da.

Jeg var ikke vant til å stirre på folk akkurat, når jeg gikk rundt i Larvik Sentrum.

Jeg var mest opptatt av kronespill og godteri og sånn da.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Han italieneren, han sa det, at vi skulle hilse mora vår, (eller noe).

Vi svarte vel ikke noe, tror jeg.

Ihvertfall var det nok ikke mange ord vi sa, for vi likte ikke han italieneren noe særlig da.

(Ihvertfall ikke jeg).

Og så gikk vi ut igjen, fra den kafeteriaen.

Og vi prata vel ikke noe mer, om han italieneren, etter det her, tror jeg.

Før Pia latterliggjorde meg den gangen da, noen år seinere, i Leirfaret 4B, om at han italieneren hadde beføIt meg da, eller noe.

Så sånn var det.

Men jeg lå ihvertfall på magen.

Så det var ihvertfall ikke pikken han tok meg på, for å si det sånn.

Og jeg hadde jo på meg underbukse, for å si det sånn.

Men jeg hadde visst det, at han italieneren, skulle begynne sånn.

Så hadde jeg vel ikke tatt av meg olabuksa, vil jeg tippe på.

Og jeg var vel også sur på faren min, etter det her, siden han hadde beordra meg til å være med på denne korte campingferien.

(Vi lå vel bare en natt, i den Folkevognbussen.

Og så dro vi hjem til mora vår, etter den Lekeland-turen, uten han italieneren vel).

Så jeg var nok sur på begge foreldra mine, etter den her turen.

På faren min, siden jeg måtte dra på ferie, sammen med en ukjent italiener, selv om jeg ikke hadde noe lyst, til å dra på ferie, i en Folkevognboble, som jeg må si, at jeg syntes er litt for smal, for fire personer, til å sove, uten at de ligger som sild i tønne, nesten.

Men men.

Og jeg var også sur på mora mi, siden hu ikke tok ansvar, som voksen, på å ligge ved siden av han kåtingen da, (må man vel kalle han).

Så jeg ble vel nesten seksuelt misbrukt, må jeg vel si.

Siden han tok meg på rumpa/låra, utenpå underbuksa, han kåte italieneren da.

(Som vel kanskje også var homo da.

Han satt sammen med en mann, på den kafeteriaen i Larvik ihvertfall, sånn som jeg husker det.

Men men.

Så sånn var det).

Så etter denne ferien, så har jeg vel ikke hatt så mye respekt, for noen av foreldrene mine, må jeg innrømme.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg må vel nesten ta med noe fra sommeren 1988 og, siden dette kapitellet egentlig er om denne sommeren.

Etter den gangen, som jeg ble slått ned, i Brighton, på Churchill Square der.

Så husker jeg en gang, helgen etter, eller noe.

Da lå det masse folk, med balltre osv., og gjemte seg, i flere timer, stille, i et blomsterbed, på den ene siden, (ned mot den gaten som går ned til spillehallene der), av Churchill Sq.

Jeg sa fra til kursleder Paul Wilkie vel.

Som var på torget der da vel.

Han visste om det ihvertfall, mener jeg å huske.

Men hvorfor de folka lå der, det veit jeg ikke.

Jeg veit ikke om det var den samme gjengen, som slo til meg, en uke før det her, eller noe.

Jeg gikk ned en trapp, der hvor de folka lå.

Så jeg hadde de rundt meg, på bakken, mens jeg gikk forbi da, en gang, husker jeg.

Så det var veldig spesielt, husker jeg.

Men de bare lå der, med balltrær osv. da., i flere timer vel, en lørdagskveld da, var det vel.

Det er mulig at dette var en annen gjeng, som skulle ta den første gjengen.

(Hvis de dukka opp).

Hva vet jeg.

Og hvorfor ingen ringte politiet, og fikk de til å fjerne den her gjengen, som man vel må si at oppførte seg truende vel.

Det vet jeg heller ikke.

Så det var rimelig spesielt, husker jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Nå er klokka over halv et, her på hostellet.

Så jeg får avslutte skrivingen for i dag vel.

I morgen så må jeg vaske klær, og prøve å få gjort noe budsjettsarbeid.

Så jeg vet ikke om jeg får skrevet noe mer, på det her kapitellet, i morgen.

Jeg har flere notater her, ihvertfall.

Så jeg får ta ferdig de notatene, før jeg begynner å skrive om det siste året mitt, på videregående, da jeg var Gjerderuss, i skoleåret 1988/89.

Også får jeg skrive fra de siste notantene, (som ligger i en hylle, øverst i klesskapet mitt her, blant annet).

For det ble litt rot, i den notantblokka, som jeg har skrevet notater i.

Så jeg prøvde å rydde litt i den, og tok vekk noen sider derfra da, for å få den notatblokka til å bli mer oversiktlig.

Samtidig som jeg hele tiden kommer på flere ting, som skjedde, før jeg flyttet til Oslo, høsten 1989.

Og jeg har lyst til å ta alt fra den tiden, før jeg flyttet til Oslo, i Min Bok.

Også får det som skjedde, etter at jeg flyttet til Oslo, det får være i Min Bok 2.

Så det blir nok en del fler kapitler, i Min Bok, med erindringer osv., før jeg begynner på Min Bok 2.

Og det er også mulig at jeg tar en pause, etter at jeg er ferdig med Min Bok.

Jeg får se hvor sliten jeg blir, av all den skrivingen.

Vi får se.

Jeg får det vel til, på en eller annen måte, regner jeg med.

Vi får se om jeg klarer det.

Vi får se.

Kapittel 45: Enda mer fra sommeren 1988, (del 4)

Han italieneren, som foreldrene våre, babla om, at Pia og jeg måtte være med, på campingferie, forresten.

Han sa også noe om at han likte lyshårede damer, (enda mora mi hadde brunt hår).

Og han mente at jeg sikkert likte mørkhårede jenter.

Sånn hadde ikke jeg tenkt på før.

Og hvorfor han snakka om lyshårede jenter, det veit jeg ikke.

For hverken mora mia eller Pia var jo lyshåret.

Men men.

Da vi kom hjem fra den ferien, med den 'campingbilen', (en Folkevognbuss), til han italieneren.

Så var Pia oppe hos meg, husker jeg.

Og så hørte vi på den Rock Steady Crew-kassetten, på stereoanlegget, til faren min.

(Dette var vel sommeren 1984 vel, hvis jeg skulle tippe.

Sommeren 1983, så var jo Pia og meg, i Nevlunghavn, på besøk hos Ingeborg og Johannes.

Og sommeren 1985, så var jeg jo på min første språkreisetur, til Brighton.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på).

Mens Pia og jeg, satt i sofaen, oppe i Leirfaret 4B der.

Så dukka plutselig Christell opp.

Mens den 'Me and Baby Brother'-sangen, som han italieneren likte, var på da.

Og da sa Christell det, at den var fin den kassetten da.

Noe sånt.

Så Christell og han italieneren, de hadde altså samme musikksmak da.

(Siden de likte den samme sangen, mener jeg).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg skrev om det, at det stod noen bilvrak, med knuste vinduer, på veien, inn til Blindvann der.

Det skjedde også en gang, mens jeg bodde på Bergeråsen, og gikk på barneskolen eller ungdomsskolen vel.

At det stod en bil, på bussholdeplassen, ved Gamlehjemmet, i retning Sande der.

Og den bilen, den hadde fått slått inn alle rutene og lyktene, osv., husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, mens jeg gikk i sjuende eller åttende klasse vel.

Noe sånt.

Så ga faren min meg en eske, med vinterhansker, for gutter.

Som hadde 'falt av en lastebil', sa han.

Som han kjørte bak, hjem fra Drammen, eller noe.

Og da fikk jeg beskjed om det, å bare gi sånne handsker da, til folk jeg kjente.

Det var vel tjue par handsker, eller noe, som jeg fikk da.

Og jeg ga vel noen til Ulf Havmo og Kjetil Holshagen, osv., mener jeg å huske.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Christells nest eldste storebror, Jan Snoghøj, han ble etter nabodama, sammen med ei med lyst hår, fra ei bygd som heter Åmot vel, oppe i Buskerud et sted, tror jeg.

En gang, så ble jeg dratt med, av hu fra Åmot da, og Christell og Pia, for å se en film som het 'Tootsie', (om en mann som kledde seg ut som en dame), på en av kinoene, i Drammen.

(Jeg tror at de kinoene i Drammen, het Saga og Snorre kino, eller noe.

Men jeg er ikke helt sikker.

Det er noen år siden jeg var på kino i Drammen, for å si det sånn.

Men men).

Da vi kjørte fra Bergeråsen og inn på Svelvikveien, ved Berger skole.

Så spurte hu fra Åmot, hvem det var, som stod i busskuret der.

'Ole Christian Skjellsbekk', sa vel Christell da.

(Han som gikk i klassen min, og som var i Stavern, på det diskoteket, nede ved havna der, den gangen Pia fikk herpes, da hu ga munnsex, til en soldat, eller noe vel, der nede da.

Sommeren 1988 vel.

Så sånn var det).

'Han var kjekk', sa hu fra Åmot da, (ei som var 4-5 år eldre enn meg vel, eller noe).

'Ja', sa vel Pia og Christell da.

Så de tre damene/jentene, de var svake for Ole Christian Skjellsbekk, med sitt mørke hår, (husker jeg).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg gadd ikke å se den filmen, for jeg syntes det var litt på kanten, å se en film, om en mann, som ville være dame da.

Så det slapp jeg da, av hu fra Åmot.

Så jeg gikk bare rundt i Drammen, og kikka litt vel.

Og kjøpte meg kanskje en hamburger, eller spilte på spilleautomater, på en burgersjappe, som lå på Bragernes der da.

Men men.

Så sånn var det.

Jeg husker at Christell og jeg, (og muligens også Pia), var på kino, i Drammen en annen gang.

Da sa noen i filmen, at 'ingen kler en grønn genser', (på engelsk da).

Også viste jeg Christell genseren min, som var grønn da.

Og da lo Christell fælt, husker jeg, av en eller annen grunn.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, skoleåret 1988/89, så var jeg på en russekro, oppe i Hokksund eller Vikersund, eller noe.

Og der, så møtte jeg hu fra Åmot.

Hu sa det, at jeg burde komme meg bort fra familien min vel.

Jeg svarte noe greier da, i farta.

Og da sa hu det, at 'det har du hørt av Jan'.

Så da måtte jeg innrømme det, at det nok var sant da.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Min søsters venninne, Cecilie Hyde, ville være med på denne russekroa, enda hu ikke var russ, (selv om hu var født det samme året som meg).

Hu fra Åmot, hu gikk hjem fra den russekroa da, da jeg dukka opp der.

Så sånn var det.

Av en eller annen grunn.

Men men.

Jeg måtte også henne i Oslo, et år eller to etter dette, og hu sa hei og hilste da, nederst i Karl Johan, var det vel.

Men etter det, så har jeg ikke sett henne mer.

Hu reagerte på det en gang, at jeg ikke ville være lenge nede hos Haldis, en julaften.

Men heller ville være hjemme alene.

Og da måtte faren gå opp til Leirfaret 4B og overtale meg, for å få meg til å gå ned igjen da, til Havnehagen og til Haldis igjen da.

Men det ble jo bare som noe kunstig.

Jeg trivdes ikke så bra der.

Så det var ikke en hyggelig julaften, husker jeg.

Da var det nesten bedre å sitte aleine hjemme, foran TV-en og spiste noe julegodteri kanskje og sånn da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Bestemor Ingeborg, sa forresten det, en gang, som jeg var på besøk, da hu bodde i Nevlunghavn.

At pizza, (som var favorittretten min, som tenåring, altså Pizza Grandiosa), det var bare 'vomfyll'.

Så bestemor Ingeborg fulgte med og visste hva den nymoderne maten inneholdt av næring da.

Det er helt sikkert.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, under Svelvikdagene, sommeren 1988 vel.

Så gikk jeg rundt der, uten at jeg fant noen å prate med vel.

Alle folka der stod liksom i klikker da.

Og jeg fant ikke noen klikk, som jeg hørte hjemme i da.

Men men.

Så sånn var det.

Så jeg ble litt deppa nesten, av å henge der da.

Men jeg fant hu Rose Marie Baltersen da, (hu pene, fra Sande, som hadde gått i klassen min, i første klasse, på videregående, altså cirka et år, før det her).

Og hu stod i en klikk da, som det mest var gutter i vel.

Og hu fikk jeg en klem av da, husker jeg.

Men jeg kjente ikke de andre folka, som hu stod sammen med der.

Og jeg tenkte at en av dem kanskje var typen hennes, eller noe.

Så jeg hang ikke med de da.

Men da stakk jeg bort til noen nabo-ungdommer av meg, som bodde i de trygdeboligene da, som nesten omringet Leirfaret 4B, hvor jeg bodde da.

Og da fikk jeg bli med de, på fest, hjemme hos Lille-Oddis og de da.

Men Lisbeth Mikalsen og ei jeg tror var søstera til Lille-Oddis.

De fant seg to kavalerer, hvorav en av de, hadde 18-års dag vel.

De tøffe kara, (som jeg ikke visste hvem var).

De ble også med da, på den festen.

Og hu søstera til Lille-Oddis og vel også Lisbeth Mikalsen, de lå på et soverom, og knulla vel, med de to tøffe kara da, som hadde 18 års dag.

Så sånn var det.

Men men.

Jeg husker at jeg satt på kjøkkenet der, sammen med blant annet Rikhardt Mikalsen, (broren til hu Lisbeth Mikalsen da, som var på det soverommet der, og 'peisa' vel, mens jeg satt på kjøkkenet der da.

Og det satt vel noen enda yngre gutter, enn han Rikhardt, på det kjøkkenet også, mener jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Da de var ferdige, med å knulle vel, på det soverommet der.

Så stakk de to tøffe gutta vel.

Og da, så ville Lisbeth og hu søstera til Lille-Oddis, de ville bli med ned, til meg der.

Så satt vi i stua mi, i Leirfaret 4B, vi tre da.

De to jentene satt i sofaen og jeg satt i den ene stolen da.

I den lyseblå sofagruppen, som faren min, Pia og jeg, kjørte ned med en stol fra, til Danmark da, den romjula, på begynnelsen av 80-tallet, som jeg har skrevet om tidligere, på bloggen.

Plutselig, så kom Christell inn døra der, i full fart, midt på natta da.

Hu stilte seg i stua, og begynte å prate til de to jentene, i sofaren.

'Du har pulesveis', eller noe, sa hu til hu søstera til Lille-Oddis da.

Jeg reiste meg opp fra stolen og stilte meg like ved Christell, for å prøve å skjønne, hva den her skrikinga hennes, oppe hos meg, midt på natta, skulle være godt for.

Men Christell svarte ikke noe, til meg da.

Hu bare skreik og kjefta på de to jentene i sofaen da.

UTen at jeg skjønner hva Christell hadde med å kjefte, på de, som jo var gjestene mine der, må jeg vel si.

Men men.

Christell stakk ihvertfall, uten å forklare noe.

Og etterhvert så stakk de to andre jentene og.

De sa vel 'hadet' ihvertfall tror jeg.

Det var mer enn Christell sa, for å si det sånn.

Så det var en veldig merkelig opplevelse, vil jeg si.

Jeg hadde jo nettopp fylt 18 år, og hadde jo klint med to jenter, (ei fra Oslo og ei fra Hammerfest), nede i Brighton, tidligere den sommeren da.

(Skikkelig råklining og, med tungekyss osv., i fylla, husker jeg).

Og nå hadde jeg til og med klart å få to jenter, i passende alder, inn i stua mi, en sommernatt, til søndag vel.

(Selv om vel minst en av dem allerede hadde pult fra før, den natta.

Men men).

Men når jeg liksom prøvde å roe dem ned, og når jeg liksom trodde at jeg skulle ha lykken med meg, å få snøre i bånn, som man vel sier.

Så kommer altså Christell, (som da var noen måneder fra å fylle 16 år vel), brasende inn i stua mi,

midt på natta, mens hu begynte å kjefe og klage, på de to gjeste-damene mine, som var et år eldre enn Christell vel.

De var på klassetrinnet under meg da, Lisbeth Mikalsen og hu søstera til Lille-Oddis da, (eller hva hu var igjen. For hu bodde ikke på Bergeråsen, da jeg flytta dit. Men hu flytta vel til Bergeråsen noen år seinere, så jeg fikk ikke helt med meg hvem hu var. Hu bare dukka opp der liksom, må jeg vel si, at det virka som, for meg da. Men men).

Og de to jentene, i sofaen, de turte ikke å si noe, til Christell.

Enda Christell bare var en person.

Og de to i sofaren var et år eldre da, enn Christell da.

Men hva det her egentlig var om, det skjønner jeg ikke.

Men cirka ti minutter etter at Christell dukka opp der, så stakk jo de andre jentene og.

Så jeg hadde først tre pene lyshårede jenter, som var 1-2 par år yngre enn meg, i leiligheten.

Og 10-15 minutter seinere, så hadde alle de tre jentene gått igjen, uten at jeg skjønte så mye, av grunnen til hvorfor de plutselig stakk da.

Så der kan man se det, at ikke bare Pia prøvde å kontrollere sex-livet mitt, og kontakten min med damer.

Faren min klagde en gang, som naboen min hadde sagt, at jeg hadde hatt damebesøk, en kveld.

(Enda det bare var Ulf Havmo, (som hadde langt uklipt hår), og søstera mi Pia).

Og Christell ødela altså også for meg, når det gjaldt damer, og jagde damebesøk, som jeg hadde, om nettene da.

Uten at jeg skjønner hvorfor, at dem skulle ødelegge for meg da.

Men jeg måtte jo også bo alene, i Leirfaret 4B og Hellinga 7B, fra jeg var ni år.

Så dem hadde vel noe vendetta mot meg da, eller noe.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men men.

Men hvorfor Christell dukka opp, i leiligheten 'min', midt på natta.

Det veit jeg ikke.

Hu hadde kanskje fått høre det, at de to jentene, var hos meg, av noen av de unge gutta, som var hos

Lille-Oddis og dem, den kvelden, som de jentene pulte de gutta, som feira 18 års dagen sin da.

Hva vet jeg.

Det er kanskje noen andre som skjønner, hva som egentlig skjedde der.

Det er mulig.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Christell, Pia og meg, vi var også på døvekurs, oppe hos kusina vår Lene, (som var datter av onkel Håkon og tante Tone), i Havnehagen da.

(De på skrått nedenfor Espen Melheim og dem cirka, litt lenger opp i Havnehagen da).

Så sånn var det.

Det var ganske mange døvekurs-dager, som vi var på.

Dette var vel mens jeg gikk i sjuende klasse kanskje.

Og Pia og Christell gikk i femte klasse.

Noe sånt.

Pia og Christell de var kjempeflinke, til det her døvespråk-greiene.

Det var nesten bare jenter, på de kurskveldene, og alle, (untatt Pia og Christell), var døve da.

Så jeg syntes nesten at det var litt flaut, å være med, på det her.

Det var onkel Håkon, som nærmest presset meg, til å være med, husker jeg.

(Borte hos Ågot en gang da).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Christell og Pia, de bodde jo på samme rom da, tror jeg.

Så det øvde fælt da, etter skolen, nede i huset til Haldis der da.

Mens jeg, jeg var ikke så ivrig, til å øve.

Så jeg lærte mest døvealfabetet, husker jeg.

Pia og jeg, vi forklarte det, at det fantes sånne tavler, som man kunne skrive på, og så viske bort igjen, det som man hadde skrevet.

(Som vi hadde sett i lekebutikkene, i Larvik, eller noe da).

Og da sa en av lederne, for døvekurset, at vi måtte kjøpe med noen sånne tavler, for henne.

Så skulle vi få penger da.

Noe sånt.

Men jeg så et par ganger, i lekebutikken, på Lyche varemagasin, i Drammen, etter sånne tavler.

Men jeg klarte ikke å finne det.

Dette var vel sånn som ikke var i grunnsortementet, til lekebutikkene, kanskje.

Lekebutikkene forrandrer vel kanskje de varene de har inne til salg, hele tiden.

Det veit jeg ikke helt.

Jeg har ikke jobbet i noen lekebutikk så.

Men Matchbox-biler, der har de kanskje hele tiden.

Mens sånne tavler det har de kanskje bare innimellom da.

Hvem vet.

Jeg klarte ihvertfall ikke å finne noen sånne, i Drammen.

Det var noe Pia og jeg, hadde sett, i Larvik, da vi bodde der, som barn, mener jeg å huske.

Så det er mulig at hu kurslederen, ble sur, siden jeg ikke fant noen sånne tavler da.

Hvor man skrev med en sånn plastikkpinne, også kunne man viske all teksten bort, ved å skyve på et håndtak da, eller noe.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Så hvis noen som leser det her kapitellet, har noen sånne tavler, (som jeg forklarte om ovenfor), hvor man kan viske ut det man har skrevet, på lager.

Så send de til døveskolen i Holmestrand.

For da er det muligens en hjelp da, i hverdagen, for døve unger/ungdommer.

Siden det noen gang kan være vanskelig å finne papir, å skrive på, i farta, hvis det er noe.

Men hvis man har en sånn tavle, så kan kanskje de hørende ungene, forklare på den da.

At en døv unge og en unge som ikke kan tegnspråk, kan ha en samtale, på en sånn 'viske-tavle' da.

Det var noe sånn vi prata om, på den første kursdagen der vel.

Jeg lærte ihvertfall døvealfabetet, som jeg vel husker delvis enda.

(Jeg kom til 'f' ihvertfall).

Og en gang, så var vi på besøk, på døveskolen, i Holmestrand.

Jeg husker at jeg stod utenfor skolen der ihvertfall.

(En skole som var litt oppe i 'lia' der, sånn som jeg husker det).

Og jeg husker at jeg stod i en stor gruppe unge ungdommer der.

Hvorav de fleste var døve, og bare Pia, Christell og meg, var hørende vel.

En døv gutt, var skikkelig populær da, husker jeg.

Så det var ikke bare å komme der, å hevde seg, selv om man var hørende da, skjønte jeg.

Men men.

Dette var hjemmebanen til de døve skjønte jeg, så der gikk det nok mest i døvespråk, og jeg som hørende, (som ikke var så flink, til å lære døvespråk), jeg sleit litt da.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Pia sa jo det en gang, til meg, i Leirfaret 4B, noen år etter det her, at grunnen til at Lene ble døv, var at onkel Håkon, hadde spilt så høyt på stereoanlegget sitt, da Lene var baby da.

Noe sånt.

Men men.

(Jeg vet ikke om det var mora vår, som hadde fortalt Pia det her.

Det skal jeg ikke si helt sikkert.

Men men).

Jeg husker det, at for å si navnet, til en døv, så holdt det å si den første bokstaven, i navnet da.

Jeg måtte huske den første bokstaven, på alle de døve jentene da.

Men jeg hadde visst glemt Lene, en gang, husker jeg.

Så da lo alle de døve jentene da, når jeg glemte å vise tegnet 'L' for Lene da.

(Selv om jeg synes at de lo litt vel tidlig.

Før jeg liksom fikk sjangsen, til å vise riktig tegn.

Så det er mulig at det var noe lureri.

Hvem vet.

Men men).

En gang, mens jeg bodde i Hellinga 7B.

(Et sted jeg flyttet fra, før jeg ble elleve år).

Så jeg var altså ni eller ti år, da dette skjedde.

Det som skjedde, var at bestemor Ågot, bestefar Øivind, onkel Håkon og tante Tone.

De skulle alle ned til Rhodos, en sommer.

Jeg, (som var 10-11 år), skulle passe på den et halvt år yngre vel, kusina mi, Lene(!).

Så jeg har faktisk jobba som støttekontakt for døv person, i en drøy uke vel.

Dette var en sommer, husker jeg, (det var ihvertfall ikke snø da).

Så det var vel sommeren 1980 eller påsken 1981 kanskje.

Noe sånt.

Men men.

Tegnet for 'mamma' og 'pappa', på døvespråket, det er forresten å ta seg på nesetippen, for 'pappa' da vel, og på siden av nesa, for 'mamma'.

Noe sånt.

Så jeg kunne litt døvespråk, den uka, som jeg skulle passe på Lene.

Men nesten ikke noe.

For dette var _før_ døvekurset da.

Så jeg var nok for ung, til å være 'reservepappa', for Lene da.

Men men.

Lene sov vel i dobbeltsenga til faren min, mener jeg å huske.

For faren min sov nede hos Haldis da.

Og jeg sov i min enkeltseng da, som var i det samme soverommet, som senga til faren min da.

Så Lene og jeg, vi sov i samme rom, som 10-11 åringer da.

Men jeg tulla ikke med henne, sånn som Tommy gjorde en gang, husker jeg, da han tok av henne alle klærna osv.

Mens han lå oppå henne på gulvet.

Jeg prøvde å være snill mot Lene da, siden hun var døv, osv.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Vi skulle på sirkus, i Drammen, faren min, Lene og jeg, da jeg passet på Lene.

Men det sirkuset var seint på dagen, så vi var der når de bygde teltet, husker jeg.

Så det ble for lenge å vente.

Jeg måtte henge med Lene da, mens faren min jobbet nede på verkstedet.

Jeg husker at Lene og jeg, vi leste tegneserier, borte hos Ågot.

Og det var et album som jeg hadde der, som het 'Hakke Hakkespett og Lykkevannet'.

Som jeg syntes var artig da.

Og som jeg lot Lene lese.

Også tulla jeg med Lene, og helte noe suketter oppi et glass, og lagde liksom sånn salgsbod da, utenfor huset til Ågot.

Også skreiv jeg 'Lykkevann 1 krone', på en plakat da.

Og da kjøpte Lene et glass sånt Lykkevann da, husker jeg.

Det var den eneste måten jeg klarte å kommunisere med Lene på da, omtrent.

Å skrive sånne plakater, osv.

Men man kan se det på ansiktet, til den som er døv, litt, om de er rolige og sånn.

Så jeg måtte liksom se på trynet hennes da, og prøve å tolke grimasene hennes og sånn, for å finne ut om hu var fornøyd da, osv.

Men men.

Så jeg har altså vært en slags støttekontakt, for to av søskenbarna mine.

Nemlig Lene, som var døv, da jeg var sånn ti år vel.

Og Ove, som var fra Follo, noen år seinere, da han skulle plukke jordbær da, i åkeren til familien Sand, på Sand.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Etter at bestefar Øivind var død.

Så flytta bestemor Ågot, inn på det gamle rommet, til faren min.

(Et rom som var over gangen for kjøkkenet, husker jeg).

Av en eller annen grunn.

Og da ble det plassert minst en køyeseng, inne på det gamle 'hoved-soverommet' der, husker jeg.

Men men.

Og Tommy og meg, (og kanskje flere av oss søskenbarna da).

Vi skulle av en eller annen grunn, sove over der, en gang, husker jeg.

Og jeg hadde jo rimelige komplekser, fordi jeg var en av de siste, i klassen min, som kom i puberteten da.

Vi hadde jo seksualundervising, på skolen.

Og vi lærte det, at også guttene fikk større brystvorter, (mener jeg å huske, ihvertfall), i puberteten da.

Og jeg var vant til å være klassens 'racer', i matte, og sånn.

Så jeg syntes det var så flaut, å være treit, i puberteten.

Så jeg lurte på det, om jeg var mindre utvikla, enn fetteren min Tommy, (som var fem år yngre enn meg), også.

Så jeg la merke til at han hadde fått ganske store brystvorter da, (til å være en gutt, mener jeg).

Men det hadde ikke jeg fått enda da vel, (mener jeg å huske).

Så jeg lurer på det, om til og med Tommy, (som var født fem år seinere enn meg), fikk hår på tissen, før jeg fikk det, sommeren 1987.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men det som var, det var at Tommy, han merka det da, at jeg liksom kvakk til da, da jeg så det, at han hadde begynt å komme i puberteten, (før meg da).

'Du så på puppen min', sa TOmmy da, etter at han hadde krabba oppi senga si, ovenfor meg da, i køyesenga da.

Men da svarte jeg ikke noe, for da syntes jeg at det ble så flaut.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Øivind døde vel sommeren 1983 vel.

Så dette her var kanskje seinere i 1983 da, eller i 1984 da, eller noe.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men men.

Men nå begynner klokka å bli 24, her på hostellet.

Så jeg få skrive mer, på det her kapitellet, en av de neste dagene, eventuelt.

Vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 46: Enda mer fra sommeren 1988, (del 5)

Ei som het Marianne, (og ble kalt Tåka), var det vel, hu sa forresten, det første året, på videregående, at mora hennes hadde syngi på den sangen, som het 'jeg har aids og gonore, herpes en og to og tre, jeg lever', i et friminutt, en gang.

Men men.

Og hu sa også det en gang, at hu likte den sangen jeg spilte, på en walkman, som jeg hadde, (med

høytalere da), og det var Erasure/Sometimes vel.

Som jeg spilte i et friminutt da.

(Og som jeg hadde tatt opp fra en nærradio da sikkert).

Kenneth Sevland, han var også Erasure-fan.

Og mens jeg gikk det andre året, på Sande videregående, (tror jeg det var, for jeg hadde stereoanlegget på rommet mitt da, husker jeg).

Så fikk jeg låne et par Erasure-kassetter, av Kenneth Sevland.

En av de kassettene het 'Circus', mener jeg.

'And it's a shame, that you're so afraid' 'in the poring rain'.

'Call it new technology, and they use it to burn, and they show no consern'.

'Don't upset the teacher'.

'There is still a future, for the working man'.

Noe sånt.

Men en av de sangene, som var på de Erasure-kassettene, den var så 'homo', at jeg måtte klage til Sevland, syntes jeg.

Det var vel kanskje på 16. mai, i 1988, eller noe.

Noe sånt.

Og da ble Sevland etterhvert enig i det, at de kassettene var bra, unntatt den ene sangen, som var 'homo'.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Heidi Uglum, hu sa en gang det, (noe jeg overhørte), at Kenneth Sevland hadde blitt så furten, på en DJ, på et Sande VGS-disco, i Sandehallen.

(Som jeg ikke var på, av en eller annen grunn).

Grunnen til at Sevland hadde blitt så furten var at DJ-en ikke spilte Falco.

(Hadde Sevland fortalt til ei jente fra Svelvik da, var det vel).

Det var bare Falco som var bra musikk, hadde visst Sevland sagt, mens han var furten og kanskje litt halvfull da.

Hvem vet.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang seinere, da jeg var i Larvik, enn den 'campingturen', med han italieneren da.

(Da Ulf Havmo var med kanskje).

Dette var vel i 1985 kanskje.

Noe sånt.

Så husker jeg at jeg rappa noen gull og sølv-tusjer, på den bokhandelen, i Larvik, som er i bakkant av torget der.

Og så husker jeg det, at jeg tagga i heisen, ned fra cafeteriaen Carina der, i Larvik.

Og da tagga jeg 'RSC' da.

(For jeg kom ikke på noe annet).

Og det var for Rock Steady Crew da, som jeg digga.

Så det var faktisk jeg som oppfant tagging-en, i Norge, rundt 1985 da, vil jeg si.

For å fleipe litt.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

En gang, etter at Pia hadde flyttet til Bergeråsen, så var vi i Nevlunghavn, hos bestemor Ingeborg, sammen med Axel.

Dette var kanskje sommeren 1985.

For jeg tror at det var like etter at bestefar Johannes hadde dødd.

Og da var tante Ellen og hennes datter Rahel der, på besøk fra Sveits.

Rahel lå i hengekøya, i hagen der.

Jeg sa etter en stund, at nå var det Axel sin tur, til å prøve hengekøya.

Men da begynte Rahel å grine, og hu løp inn i huset til Ingeborg, (det store skipperhuset, i

Blombakken), hvor mora hennes Ellen var da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, mens jeg bodde i Leirfaret 4B.

Så gikk jeg ned, for å hilse på faren min og dem, i Havnehagen da, en vår, var det kanskje.

Jeg lurer på om det kan ha vært våren 1985.

Det var ihvertfall mens Christell gikk i sjette klasse, husker jeg.

(Og jeg gikk i åttende klasse da).

christell begynte plutselig å si det, at rektor Leiv Borgen, på Berger skole, hadde gått inn i garderoben, til jentene i klassen hennes, etter gymmen da.

Og at Annika Horten hadde løpt foran Borgen og vifta med puppa.

Jeg ble litt paff, av denne nyheten.

Faren min lå på verandaen til Haldis.

Og solte se da, i en sånn speedo-aktig badebukse vel.

Men han sa ingenting.

Men han må ha hørt hva Christell sa, for hu prata rimelig høyt da, og hu stod ikke så mange meterne unna der faren min lå på verandaen da.

Jeg syntes dette Christell sa, var litt sjokkerende, og følte meg litt uønsket der kanskje da, og syntes det var rart, at faren min ikke sa noe.

Så jeg bare gikk hjem igjen.

Men jeg husker at jeg fortalte dette videre, til noen av klassekameratene mine, (Ulf Havmo og Carl Fredrik Fallan muligens).

Jeg var sjokkert over både Borgen og Annika Horten, må jeg innrømme.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

En gang. litt etter det her vel.

Så dukka Pia og Christell opp, oppe hos meg i Leirfaret 4B.

Og da ville de prate sex-prat, på kontakttelefonen.

Jeg lot dem ringe til kontakttelefonen da, og Christell flørta, (eller prata sex-prat da), med en mann, som var mye eldre enn henne, husker jeg.

(Dette var kontakttelefonen i Drammen da.

Vi hadde 03-nummer, som i Drammen da.

03 77 58 38 var telefonnummeret til Ågot og Øivind, mener jeg.

Men jeg husker ikke hvilket nummer jeg selv hadde, (de årene jeg hadde telefon), i Leirfaret 4B).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg var jo ensom, der jeg bodde alene, i Leirfaret 4B.

Så jeg gikk også med på å lese for Christell og Pia, fra en sex-roman, som faren min hadde stående, i en hylle, med noen få paperback-bøker osv., i reolen, i spisestue-delen av stua.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Den gangen, som Pia, Christell og meg, tok toget, fra Drammen til Oslo.

Da Pia og jeg skulle besøke Axel og dem, på Vestre Haugen.

Og Christell skulle besøke sin mors venninne Solveig, som var telegrafist på Holger Danske og Scandinavian Star, og som bodde på Holmen.

Så satt det en soss, forresten, (kan det ha vært Harald Eia?), på det lokaltoget, husker jeg.

Og da begynte jeg å si sånn, at 'han var rar', eller noe, til Pia og Christell da.

Men det syntes ikke Christell da, husker jeg.

'Nei', sa hun, mener jeg.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men men.

Den gangen, sommeren 1988, som min (adoptiv)-tremenning, Øystein Andersen, og jeg, var i

Brighton, med EF Språkreiser.

Så hang vi jo litt sammen med en kar, på kurset, som var fra Nord-Norge, og som het Per Håkon, og som ble kalt Perky, i England.

Jeg begynte å 'tulle-prate' litt, noe som liksom skulle være nord-norsk da, siden det var en nordlending der, som prata litt uvant da.

Og da, så fikk Perky og Øystein meg, til å ringe kona til lensmannen, i bygda, som Perky var fra.

For lensmannen, (som het Pleim), han var 'søring', og prata nord-norsk sånn som meg da, mente Perky.

Så de fikk meg til å tulleringe, til kona til Pleim, (jeg skjønte vel ikke helt egentlig hva som skjedde).

Men det var noe om noe tulle-ringing, og så måtte jeg late som om jeg var nordlendning da, husker jeg.

'Ja, det har vært snakk om noe tulleringing', (eller noe), husker jeg at hu kona til Pleim sa da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På det språkkurset, så var det også med, ei dame, fra NRK radio, som lagde radioprogram om oss vel.

Og hu intervjuet blant annet Øystein og meg vel.

Men jeg var litt ukomfertabel, med å være på radioen, så jeg ba om at hu skulle begynne på nytt, osv.

For jeg hadde ikke lyst til å drite meg ut på radioen da.

Siden jeg var fra et lite sted som Berger, så var det ikke så vanlig, å være på radio osv., for å si det sånn.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Erik Furuheim, som Ulf Havmo og jeg, fikk låne luftgeværet til en gang.

Han sa Carl Fredrik Fallan, (var det vel), om, at ble 'gæern', etter en bilulykke, en gang da.

(Som storebroren hans hadde vært vitne til da).

Men om han ble gæern, det veit jeg ikke.

Men jeg mener å huske det, at han begynte å gå med buksa litt ned på rumpa, sånn at man kunne se 'rørlegger-sprekken' hans, etter det sykehus-oppholdet hans, på sykehuset i Tønsberg da.

Så om han ble gæern, det veit jeg ikke, men det var kanskje sånn, at han måtte ha en hjerneoperasjon, eller noe, da.

Siden Carl jo hadde sagt det, at han storebror, hadde sett 'inn i hjernen', til Erik Furuheim, etter den ulykka da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På det språkkurset, i Brighton, så fikk jeg forresten beste resultat, av alle, på den avsluttende språktesten.

Jeg fikk vel 93 av 100 svar riktig, eller noe.

(Og da sa kursleder Paul Wilkie det, at jeg var best, mener jeg å huske).

Men det skulle kanskje bare mangle, siden det var den tredje språkreiseturen, som jeg var med på, til England, da, (en gang med STS til Brighton, sommeren 1985, og med EF til Weymount, sommeren 1986 og med EF til Brighton, sommeren 1988).

Wilkie heiet også, under den fotballkampen, som jeg har skrevet om tidligere, når vi spilte mot et annet EF-kurs, fra et annet land vel, og hu fra Hammerfest, (som ville kline med meg, i fylla), var med da.

'Løp opp i angrep', eller noe, sa han da, til meg, var det vel.

Så da løp jeg en tur opp i angrep da, men jeg fikk vel ikke ballen.

Det var ikke så mange gode spillere, på laget, mener jeg å huske.

Jeg vet ikke hvorfor de her svære folka, fra Gulskogen, ikke var med.

Da vi spilte volleyball, så måtte noen italienske eller spanske jenter, være med på vårt lag.

Og jeg kjøpte cola til dem, etter kampen, siden jeg var en rutinert språkreise-deltager da.

Jeg ble også dratt med på en andre volleyballturnering, i en hall, i Brighton.

Og da var det noen som sa det, at noen jenter lo, oppå tribunen, i etasjen over, hver gang jeg rørte ballen.

Men jeg hadde jo hatt volleyball, i gymmen, på skolen.

Så da våkna jeg opp litt da, og prøvde å skjerpe meg, og fikk vel inn en smash eller to og tror jeg.

Noe sånt.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men men.

Mora til Ulf Havmo, hu sa det forresten, en gang, som jeg var oppe hos dem, i Havnehagen.

Til Ulf da, at han måtte spise, hvis ikke, så skrumpa magesekken hans inn.

Noe sånt.

(Dette var vel mens vi gikk på ungdomsskolen, tror jeg).

Mens jeg gikk på videregående, (det andre året vel), så gikk jeg jo en gang bort, (en lørdagskveld vel), til butikken på Sand.

(Ikke for å kjøpe mat, men liksom for å møte noen folk og sånn da).

Og da var det folk utafor butikken der, det hørte vi helt bort på Bergeråsen, mener jeg.

Og da var Ulf Havmo og hu pene brunette-venninna hans, fra Høyen/Grunnane vel, der da.

Og da sa Ulf Havmo, til noen folk, at 'skal vi banke Iver'.

Iver var typen til Christell.

Og de var sammen det året jeg gikk i tredje klasse, på videregående.

Så det er mulig at dette var i løpet av skoleåret 1988/89, en gang.

Det er mulig.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Det at folk hang utafor butikken, det er vel det som ble kalt 'Narvere', i en tegneserie, som hadde handling fra Oslo, på 70/80-tallet, og som ble gitt ut noen år vel, før jeg flyktet til England, i 2004.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Unntatt at på Sand, så var det ikke Narvesen, som i drabantbyene, i Oslo.

Men det var Prima.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Den sommeren, som Øystein Andersen og jeg, var på språkreise i Brighton, forresten, (sommeren 1988).

Så fylte jeg 18 år da, var det vel.

Og da fikk jeg et gratulasjonskort, av Hudson-familien, (den andre familien, som vi bodde hos), med bilde av en svær negerdame på, med bananer rundt livet da.

(Var det vel).

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Faren min sa forresten en gang det, på 80-tallet, i huset til Ågot, husker jeg.

Da han skulle få meg til å jobbe med noe greier.

At 'Arbeit Mach Frei'.

Og så sa han at det hadde det stått på konsentrasjonsleierne.

Så faren min var kanskje nazist da.

Eventuelt så skulle han liksom hevne seg på meg da, (siden jeg hadde mørk blondt hår), for det nazistene gjorde mot jødene under krigen da.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Nå er klokka litt over 2, her på hostellet, så jeg får vel ta kvelden her, med skrivinga vel.

Jeg har fortsatt et ark igjen, med notater, som jeg tar med her, i kapitell 29.

For jeg syntes det var greit å ta med en del, før jeg begynner på det skoleåret som jeg gikk i Drammen, som var skoleåret 1988/89.

For det var det året jeg fikk den seksuelle debuten min, husker jeg, (med Nina Monsen da).

Så det var kanskje greit å få mest mulig, på riktig side, av skrivinga om det, tenkte jeg.

Men men.

Det føltes ihvertfall riktig, å prøve å få til det.

Men jeg har fortsatt noen notater da, som jeg ikke har fått skrevet om enda, i Min Bok da, som kommer helt til slutt da, etter at jeg har skrevet ferdig, om det året jeg var russ og.

Så det blir noen kapitler til, ihvertfall, i denne boken.

Uten at jeg tørr å si nøyaktig hvor mange det blir ennå.

Men vi få se hva som skjer.

Vi får se.

Kapittel 47: Enda mer fra sommeren 1988, (del 6)

En gang, som jeg var på besøk hos min tremenning, Øystein Andersen, i Lørenskog, mens jeg fortsatt bodde på Bergeråsen vel.

Så dro Øystein meg med, til en som han kalte 'Fuckenberg', (som egentlig het Tom Fachenberg), og som bodde på Lambertseter da.

Eller om det var sånn, at han bare forklarte det, at når han skulle besøke han Fuckenberg da, med videofilmer.

Så måtte han gå av toget på Bryn, eller noe, og så måtte han løpe som bare faen, for å rekke T-banen fra Høyenhall, eller noe.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Øystein kalte også Oslo S, for 'S'-en.

Noe som mora hans syntes var artig, husker jeg, fra en gang jeg satt på med dem, et eller annet sted.

De sa også det, at feriehuset deres lå på 'Sand'.

Men da rynka jeg litt på nesa, for det stedet der, (nedafor Teskjekjærringa), det var liksom ikke Sand, for meg.

Det var mer Bergeråsen kanskje.

(Eller vi kalte det vel bare 'nedafor Teskjekjærringa'.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det).

På den kafeteriaen Carina, i Larvik, (som jeg har skrevet litt fra, et par ganger tidligere), hvor mora mi pleide å dra med Pia og meg, da hu bodde i Larvik, på 70-tallet.

Så stod det forresten ikke 'Damer' og 'Herrer', på toalettene.

Det stod 'Eva' og 'Adam', av en eller annen grunn.

NOe mora mi vel kommenterte en gang vel.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Etter at mora mi flytta til Tagtvedt, rundt 1982 eller 1983 vel.

Noe sånt.

Så var jo jeg der også, noen ganger.

Jeg husker den første helgen jeg var på besøk der, fra Berger.

Pia hadde masse venninner der, som hu lekte paradis med.

Og jeg fikk lov å være med, husker jeg.

Jeg var jo glad i jenter, så jeg klagde ikke, for å si det sånn.

Men men.

Men det var kanskje litt rart likevel, at jeg skulle hoppe paradis der, med alle venninnene til søstera mi, på Tagtvedt.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

En annen gang der, så var det en gutt, som hadde en kjempesvær Ola-bil.

Som masse unger satt seg på, en lørdag da.

Og han kjørte som en galning, sånn at folk bare datt av i svingene, nedover en gårdsvei der.

En gårdsvei som han svingte ned på, fra en asfaltert vei der da.

Noen jenter ville hjelpe han å dra opp bilen igjen.

Men da sa jeg det, at det fikk han gjøre selv, siden han kjørte som en galning.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, noen år seinere vel, så husker jeg at Pia og jeg, var der.

Da rynka jeg på pannen min, da Pia sa et eller annet rart da.

Da sa Pia til meg, at jeg burde ikke rynke på pannen min, (noe jeg gjorde nesten uten å tenke over det vel), for da kunne jeg få rynker.

Noe jeg ikke hadde tenkt noe på, før det her.

Så jeg begynte istedet å rynke på nesa da, istedet for å rynke panna, etter det her.

Noe sånt.

Så rundt da jeg fylte 30 år, så hadde jeg fått rynker over nesa, husker jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Axel og jeg delte vel rom der, eller noe, en gang, på Tagtvedt.

Og da var Axel litt veslevoksen, og lurte på hva jeg dreiv med.

(Jeg tulla med å ta noe greier i en tråd, ut av vinduet der, på¨det rommet da.

Av en eller annen grunn).

'Narkotika', svarte bare jeg da, for jeg syntes at Axel ble litt nærgående da, for å si det sånn.

Axel og Pia hadde visst lekt med Playmo, (heter det vel), før de flytta fra Tagtvedt.

Og det hadde de lekt med, i dukehuset, på rommet til Pia.

Så det er mulig at Axel og Pia tulla med mora mi, har jeg tenkt seinere.

Etter liksom å ha øvd med Playmo, i dukkehuset til Pia da.

Hvem vet.

(Og sånn lurer jeg på om Pia 'programmerte' Axel en gang, hos farmora mi Ågot, sommeren 1991 vel.

Da Axel plutselig spurte om han kunne få alle myntene mine, som Ågot hadde gitt til meg.

(Gamle 1-øringer og 2-øringer, osv).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

I leiligheten 'min', i Leirfaret 4B, hvor jeg bodde, fra jeg var ti år, til jeg ble atten.

Så var jeg en gang så rasende, på grunn av et eller annet.

(At jeg ble urettferdig behandlet antagelig.

For mora mi sa det til meg en gang, at ting skulle være rettferdige da.

(Det var i en boble hun hadde, da den stod parkert utafor huset til Ingeborg og Johannes, i Nevlunghavn, husker jeg).

Og etter det, så har jeg blitt irritert, hvis jeg har blitt urettferdig behandlet da.

Så sånn var det).

Så jeg hadde slått vel, (i raseri da, hvis jeg husker det riktig), i en innedør, (den ut til gangen, fra spisestue-delen av stua, hvor det ikke stod noe spisestuebord, men var et åpent område da).

Sånn at det ble liksom hull, i døra da.

Men ikke tvers igjennom.

Men bare gjennom den ytterste plata da, i den døra da.

Og det som seinere skjedde, det var veldig rart.

For plutselig dukka Carl Fredrik Fallan og Ulf Havmo, var det vel, opp der.

Og da begynte Carl plutselig å sniffe en video-rensespray, som jeg hadde der.

Og så slo han hull, i døra, til soverommet 'mitt'.

(Altså til hoved-soverommet der da).

Uten noe forklaring.

Så Carl Fredrik Fallan, han gjorde mye rart, (som jeg har skrevet om tidligere og).

- Han spente uprovosert bein på meg, mens vi hadde oppvarming, i gymtimen, på Berger skole, i 3. eller 4. klasse, var det vel.

- Han velta en flaske bensin, i hagen, i Leirfaret 4B der, etter først å ha fått meg til å lage en såkalt 'bombe', ved å helle noe bensin i et plastglass.

- Han gadd ikke å taue båten jeg kjørte, inn til brygga, etter at jeg fikk problemer med rusk i motoren en gang, for han ville 'se hva jeg ville ha gjort'.

- Han slo istykker en dør, i Leirfaret 4B, uten at jeg hadde provosert han, eller noe.

Så Carl han var nok ikke normal, vil jeg si.

Det var nok noe med han, vil jeg nok tippe på.

Men men.

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Geir Arne Jørgensen, (fra Sand), han kunne si de underligste ting om meg, i friminuttene, spesielt på Svelvik Ungdomsskole.

En gang, som jeg hadde fått med Pia og Christell og Gry Stenberg, på å leke butikk, oppe hos meg.

Så sa Geir Arne Jørgensen, på Svelvik Ungdomsskole, at faren min 'ikke hadde penger til bensin', (så vi unga hans hadde måttet selge masse leker og sånn da).

Noe sånt.

En annen gang, så hadde jeg latt Geir Arne og Ditlev Castellan, fått prøve å ligge, (med klær på), i vannsenga mi.

Og da sa Geir Arne det, på skolen, at jeg 'lå å pulte vannsenga mi'.

Noe som ikke gikk an da, vil jeg si.

Så fra kjeften til Geir Arne Jørgensen, derfra kunne det dukke opp de underligste utsagn da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, (som jeg bodde i Leirfaret 4B), så hadde en hytte brent, en natt, husker jeg.

Og da, så hadde faren min drivi med noe 'kjas', i forbindelse med den brannen, husker jeg.

(Det var litt som at han visste om den på forhånd nesten, vil jeg nesten si.

Men men).

Og da fortalte jeg det, til Geir Arne Jørgensen, husker jeg.

(På Svelvik Ungdomsskole da).

At faren min hadde drivi med noe i forbindelse med den hyttebrannen da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, mens jeg var på besøk hos mora mi, Pia, (og Axel da, som bare var en liten guttunge da), mens dem bodde i Jegersborggate, i Larvik.

Så sa Pia det til meg, husker jeg.

At mora vår, hadde sagt til henne det, at 'dere må ikke gå forbi det huset der', (et hus i Øvre Jegersborggate, mener jeg at Pia refererte til), 'for der bor tante Ellen og hun maner dere'.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Dag Furuheim, han jobba for faren min, borte på Strømm Trevare, mens jeg gikk på ungdomsskolen vel.

(For da jeg gikk på videregående, så hadde jo faren min begynt å jobbe i en vannsengbutikk, sammen med Haldis, i Drammen).

Dag Furuheim, han var i slutten av tenårene vel.

Og han sa det, at han hadde vært inne i Oslo, og sjekka damer.

Og at han pleide å dra inn til Oslo noen ganger, i helgene da, for å prøve å finne seg noen damer da.

Men han likte ikke at det var så mange utlendinger, i Oslo.

(Dette her var vel midt på 80-tallet vel).

For hvis du får problemer med en av dem.

Så får du fetteren og onkelen og hele slekta hans etter deg da, sa han.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, det siste året vel, som jeg bodde, på Bergeråsen.

(Sommeren 1988 kanskje).

Så dro Pia meg med på Berger-kafeen, en søndag da, var det vel.

Vi møtte Turid Sand, (Var det kanskje), cirka ved huset til Linda Moen og dem der.

(Der hvor veien gikk opp fra Berger, og møtte riksveien).

Jeg vet ikke hvorfor Turid Sand var akkurat på Berger, for hu var jo fra Sand.

Så det er mulig at det var ei annen venninne, av søstera mi da.

Hvem vet.

Turid Sand sa det, at ei jordbærjente, på Berger et sted.

At hu hadde fått vrengt ut livmora, mens hu lå og sov, i ei hytte, eller noe.

Det hadde bare dukket opp en kar, der hu jordbærjenta bodde, i ferien da, og vrengt ut livmora på henne, sa hu.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

(Og dette hørte jeg ikke fra noen andre.

Så det kan ha vært jug og, tenker jeg nå.

Kanskje det kan ha vært noe 'forvrengt' prat, og at hu egentlig trua meg.

På grunn av det jeg hadde sagt, da Frode Kølner og søstera mi og kameraten til Frode Kølner, kødda med meg, på bursdagsfesten min, den samme sommeren.

Da de dro meg med bort til Sandvika, mot min vilje, må jeg si.

Og da de prøvde å tvinge seg til å låne vannsenga mi.

Da hadde jeg svart det, at der skulle Anne og Annika ligge.

Og kanskje Turid Sand ikke likte det da, av en eller annen grunn, tenker jeg nå.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Fra da jeg var liten, og bodde hos mora mi, i den hytta ute i Brunlanes, (eller om det var i Mellomhagen, på Østre Halsen).

Så husker jeg det, at vi besøkte Cathrine Gran og de, i det store, hvite huset deres, rett utafor Stavern.

Og der, så hadde de ungene, en Fisher Price leke-TV, husker jeg.

Som man skulle trekke opp.

Så fikk man se en slags film da, på den TV-en husker jeg.

Det var vel søstera mi Pia, som viste meg det her vel.

Noe sånt.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg kan også skrive om da jeg var kaptein på andrelaget, i fotballturneringen, på Berger skole, da jeg gikk i sjette klasse, skoleåret 1982/83.

Klasseforstander Allum hadde gitt Ole Christian Skjellsbekk i oppdrag, å sette opp to lag, fra sjette klasse da.

Ole sa til meg, at jeg kunne velge, om jeg ville være reserve på førstelaget eller kaptein på andrelaget.

Jeg syntes det hørtes så kjedelig ut å være reserve.

Så da ville jeg heller være kaptein på andrelaget, husker jeg.

De som var med på andrelaget, det var Espen Melheim, carl Fredrik Fallan, Ulf Havmo, Ronald Lund og en eller to til vel.

Muligens Tom-Ivar Myrberg.

De som var på førstelaget, det var Ole Christian Skjellsbekk, Erland Borgen, Stig Melling, Geir Arne Jørgensen, (som var keeper), og Frode Holm var reserve vel.

Og de må ha hatt enda en spiller.

Men det var nok ikke Odd Einar Pettersen.

For han begynte i klassen vår, mens vi gikk på ungdomsskolen, mener jeg å huske.

Vi vant eller spilte uavgjort, i de fleste av kampene vel.

Jeg lagde tabeller, og viste de fram, til de andre på laget da.

Så vi ble ganske motiverte vel.

Vi slo førstelaget til femte klasse, (klassen til Tony og dem), ganske overraskende, husker jeg.

(Etter at Ronald Lund scorte vårt mål vel, i en kamp vi vant 1-0 vel).

Jeg var så opptatt av å være kaptein, så jeg var litt åndsfraværende på banen.

Så Carl klagde på at jeg ikke spilte noe bra vel.

Men akkurat da, så scorte jeg, på et hælspark, eller noe, mot et fjerdeklasselag da.

Så vi diskuterte og krangla, mens vi spilte da, husker jeg.

I en kamp, mot klassen til Hans Martin og dem, (altså guttene i klassen til Pia og Christell).

Så hadde jeg forsovet meg, husker jeg.

Da jeg kom til skolen, til vår første time, den dagen.

Så møtte alle de andre spillerne på laget meg, og fortalte meg det, at de hadde spilt 3-3 mot klassen til Hans Martin og dem.

Og at hvis jeg hadde vært med, så hadde dem vinni.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

De på det klasselaget, de visste vel det, at jeg bodde aleine, så de skjønte vel det, at jeg hadde glemt hele den kampen.

(Som var i friminuttet, før den første timen vår da.

Så kampen varte altså bare i ti minutter).

Så det var litt spesielt kanskje, at kapteinen glemte bort kampen.

Så jeg var litt rotete.

Jeg hadde litt å slite med, på hjemmebane, kunne man se der.

For det var liksom tøft for meg, å bo alene da.

Men men.

Så jeg glemte alt som het skole, noen ganger, når jeg satt alene, om kveldene, i Leirfaret 4B da.

Men men.

Etter at vi slo femte klasse 1-0, så kom vi til finalen.

Og vi møtte førstelaget vårt.

I finalen, (når alle skolens elever omtrent, satt i en helling, mellom banen og skolebygningene, og så på), så 'gura' Carl Fredrik Fallan, husker jeg.

Han ville ikke høre på meg, og spille i forsvar.

Men han løp opp i angrep da, (som om han var berserk nesten, vil jeg si), selv om han spilte i forsvar, mener jeg å huske.

Jeg måtte gå bort til han, og prøve å få han til å huske hvor han spilte hen, på banen.

Men Carl ville ikke høre på meg, men mente at vi måtte spille mer offensivt da.

Så det ble jo bare surr og anarki, i den kampen.

Og vi tapte 5-0 eller 6-0, eller noe, mot førstelaget da.

Jeg mener vi kunne ha begrensa tapet hvis vi hadde spilt sånn som vi hadde blitt enige om på forhånd.

(Og sånn som vi spilte, i de første kampene da).

Men førstelaget var jo klart bedre enn oss, må jeg innrømme.

Mange på andrelaget spilte jo ikke fotball organisert.

Sånn som Carl Fredrik Fallan, Espen Melheim og Ronald Lund.

De spilte jo ikke fotball organisert.

Selv om de var tøffe karer, alle tre, må man vel si.

Så de var ikke dårlige spillere, av den grunn, for å si det sånn.

Men men.

Men det var jo bra av oss, å komme til finalen, vil jeg si.

Det var ikke vel ikke hvert år, at et andrelag klarte det, å komme til finalen, i fotballturneringen, på Berger skole.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Nå er klokka over 24 her, på hostellet.

Så jeg får heller prøve å skrive mer, en senere dag.

Vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 48: Enda mer fra sommeren 1988, (del 7)

En gang, mens jeg gikk på barneskolen vel, så kom Rune Bingen syklende forbi huset til Ågot, (som lå like ved riksveien), på Sand.

Jeg var ute i hagen til Ågot og lekte med en fotball eller en frisbee, eller noe, og sa hei da, når jeg så Rune Bingen.

Rune Bingen lurte på om jeg skulle være med til søppelfyllinga, på Grunnane, og leite etter brytere osv., som kunne brukes, når man dreiv med elektronikk.

Jeg sa greit, og satt på bak på sykkelen da, til Rune Bingen, (siden jeg ikke hadde med sykkelen kanskje, bort til Ågot, den dagen).

Så leita vi på søppelfyllinga da, etter brytere og sånn da, som var på gamle steikovner, osv.

Så satt jeg på med Rune Bingen tilbake til Sand igjen og da.

Så sånn var det.

En gang, en del år etter dette, så spilte jeg fotball, med min fetter Øystein, fra Son, (som var mange år yngre enn meg).

Dette var mens jeg gikk på ungdomsskolen vel, men jeg kjeda meg vel da, og Øystein var i hagen til Ågot der, og da prøvde jeg å se om Øystein klarte å ta fra meg ballen da.

Noe han ikke klarte vel.

Men han prøvde ihvertfall.

Også hadde Odd Einar Pettersen lagt merke til det her, da han kjørte forbi, mens han satt på med faren sin, eller noe.

Og så sa han det, i et et friminutt vel, på Svelvik Ungdomsskole, at han hadde sett det, at jeg hadde leika med fetteren min.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Ove og jeg, vi spilte badminton en del, i den hagen, den sommeren som vi plukket jordbær, hos familien Sand, på Sand.

(Det var vel sommeren 1986 vel).

Ove er forresten, (for nevnt tidligere i boken), storebroren til Øystein, (og Heidi, Susanne og Benedikte, ute i Follo da).

Vi lagde et slags nett, (eller om det var et tau, som vi brukte som nett), og spilte badminton ganske mye da, den sommeren.

Jeg hadde ikke spilt så mye badminton, så vi var ganske jevngode vel.

Ove's mor Inger, (fra Sande), som er i Jehovas Vitner, hu spilte også badminton mot meg en gang, husker jeg.

Det var i et slektslag, i Olsen-familien, som ble holdt nede der mora og faren til Øystein Andersen, har sommerhus, (nedafor Teskjekjærringa), på den tida jeg var russ, i mai 1989 vel.

Da hadde jeg fått en 0.7-liter øl, husker jeg.

Av faren min vel, da jeg dukket opp der.

Og da hadde onkel Håkon sagt fra, til meg, at de gamle damene i slekta, de ble visst forskrekka, av å se at noen drakk fra flaska.

Så det fikk jeg ikke lov til da.

Så min fars slekt er visst også ganske snobbete.

Faren min skreiv det, i en e-post en gang, da jeg bodde i Liverpool, at de var etter Iver Huitfeldt.

Og Iver Huitfeldt ble jo gift med ei Gyldenløve-frøken.

Og Gyldenløve, det er jo danskekongens bastarder som ble kalt.

Så jeg er faktisk kongelig både på mors og farssiden.

Min mormor var jo etter Løvenbalk, som var etter Christoffer II, av Danmark.

Mens min far er etter Gyldenløve da, som var etter Oldenburg, (som også er etter Christoffer II av Danmark, men han hadde to koner da, som jeg er etter begge av).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

En av de første platene, som jeg kjøpte etter at jeg kjøpte stereoanlegg, på Elnor, i Oslo, som 17-åring vel.

Det var Aha, med 'Stay on These Roads'.

Og det albumet, det husker jeg at Øystein Andersen, Kjetil Holshagen og jeg, vi lå i vannsenga mi, og hørte på.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg kjøpte også en singel, av Deacon Blue, (som var ny på den tiden vel), som het 'Real Gone Kid', i en platebutikk, i Arkaden, i Oslo, i skoleåret 1988/89 vel.

(Det er mulig at det var da jeg var på kino med Nina Monsen, i november/desember 1988.

Noe sånt).

Christell lånte meg en kassett av Bros, sommeren 1988, var det vel.

Christell sa at Bros var veldig bra, husker jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg hørte også en kul sang, på nærradioen, den siste tida jeg bodde i Leirfaret 4B, husker jeg.

Den het 'For America', med Red Box.

Og jeg kjøpte en kassett med de, som jeg hørte spesielt mye på, i et par dager etter at jeg hadde hatt sex med Nina Monsen, husker jeg, høsten 1988.

Da lå jeg bare i senga, på det gamle rommet mitt, i en dag eller to, og hørte på den kassetten, på walkman, var det vel.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Den gangen, som Kenneth Sevland og jeg, (og to-tre karer til, fra Svelvik), var på språkreise, til Weymouth, sommeren 1986.

Så vant jeg et digalt armbåndsur, som var nesten som juggel, må jeg vel si.

For det virka vel ikke engang.

På en spillehall, i Weymouth da.

Og da, så dro jeg med Kenneth Sevland, til stranda der, i sentrum av Weymouth.

Også sa jeg det, at nå skal jeg vise deg hvor sleipe briter er, (eller noe sånt).

Også la jeg den klokka, (som var dårlig da, nesten som skrap kanskje), på toppen av en mur, like ved en trapp, var det vel.

Også stilte Kenneth Sevland og meg oss, sånn at vi stod noen meter unna da, mens vi ventet.

Og etter fem minutter kanskje, så var det en gutt som prøvde å stjele den klokka.

Så briter er egentlig et ganske 'sleipt' folkeslag, vil jeg si.

(Selv om jeg kanskje burde ha holdt kjeft om det, siden jeg bor i England).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Øystein Andersen, han digga sangen som Heart - 'Alone', og en sang med Pet Shop Boys, som het 'It's a sin', den digga han kjempemye, en sommer, husker jeg, oppe hos meg, i Leirfaret.

Øystein tok noen ganger med CD-spilleren sin, opp til meg, i Leirfaret 4B.

Men på den ville han bare at det skulle bli spilt heavy-musikk.

Så da jeg prøvde å sette på en Depeche Mode-cd der, en gang, da Kjetil Holshagen også var der.

Så ble Øystein Andersen kjempesinna, husker jeg.

For det var som å besudle CD-spilleren hans da, eller noe.

Så Øystein Andersen var litt barnslig da, må man vel si.

Men jeg hadde ikke så mange kamerater, og han var jo adoptiv-tremenningen min.

Og han hadde også masse dataspill og videofilmer som han nesten hver helg, i en periode, dro med ut til Bergeråsen da, og opp til meg, siden jeg bodde alene da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

I Brighton, sommeren 1988, så pleide Øystein Andersen å høre på en sang, (på walkman vel), som het 'King Without a Crown', som han lot meg høre på, husker jeg, med bandet ABC vel, i the Lanes, (noen gammeldagse gater), i Brighton, en gang da, husker jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Pia og Christell, de dreiv med organiserte fritidsaktiviteter, i Svelvik, fra rundt da de begynte på ungdomsskolen vel.

De drev først med RS, noe som betyr Rytmisk Sportsgymnastikk.

Faren min hadde jo fått tak i et videokamera, (som vel var tyvegods, tror jeg), midt på 80-tallet en gang da.

Men da Christell og Pia, og resten av RS-jentene, i Svelvik, skulle ha juleoppvisning, i Svelvikhallen, (eller om det heter Strømmhallen), en jul, mens jeg gikk i første klasse, på videregående kanskje, (eller noe).

Så ville ikke faren min filme de jentene.

Men jeg fikk i oppdrag å gjøre det da.

Med videokameraet til faren min.

Men jeg var ikke så vant til å filme med det kameraet.

Så jeg hadde skrudd noe feil, på en bryter.

Så opptaket ble ikke så bra da.

Så sånn var det.

Men men.

Og TOmmy, (sønnen til min fars bror Håkon), ble også med, inn til Svelvik, for å filme da.

Det ble delt ut gratis twist-sjokolade der.

Og de sjokoladebitene, de ble oppbevart inne i garderoben, til RS-jentene da.

Så jeg gikk litt inn der, for å prate med Christell og Pia, om filminga da, og for å rappe sjokolade da.

Men det her var etter at de hadde skifta da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Og et par måneder, (eller noe), etter at jeg hadde filma de RS-jentene da.

Så sa Christell det, at hu ville ha videokassetten, med det opptaket da.

For noen av de jentene som hadde vært med på den oppvisninga, de ville se på opptaket da.

Så ikke nok med at jeg måtte filme det her.

Jeg måtte også gi fra meg en av videokassettene mine, (var det vel), husker jeg.

Så det var mye mas, husker jeg.

Men etter det her, så brukte jeg det videokameraet mye, oppe hos meg, som en video, for å kopiere filmer fra da.

For jeg rappa noen sånne ledning-greier, i en elektrobutikk, som lå rett under bybrua, på Strømsø.

(Noe demonstrasjonsgreier.

En ganske liten plastdings, var det vel).

Og da klarte jeg å ta opp da, fra det videokameraet.

Og Øystein Andersen fikk vel også tak i noen ganske avanserte Scart-ledninger, mener jeg.

(Som han muligens kalte Euro-plugg, eller noe).

Som jeg kunne bruke til å kopiere filmer med da.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

En grunn til at Ole Tonny Bergum, (som døde i en bilulykke, skoleåret 1988/89 vel), og broren hans, Kai Runar Bergum, gikk rett inn hos meg, en gang, som jeg ikke var hjemme.

(Ifølge Store-Oddis, husker jeg).

Det kan ha vært det, at da jeg skulle kopiere en film, for Ole-Tonny, (som jeg ikke var så utrolig bra kamerat med, men heller ikke uvenn da).

Så fikk noen meg, til å kopiere en film for han da.

(Kanskje fordi at jeg hadde lånt en film av dem, eller noe).

Det her var Cobra, tror jeg, med Sylvester Stallone, eller noe.

Som jeg fikk låne av noen fra Bergeråsen en gang, tror jeg.

Før den kom på kino da.

Noe sånt.

Og da tulla jeg med trackinga, på videoen, husker jeg, sånn at opptaket ikke ble så bra.

(For jeg var litt umoden da, på den her tida).

Så jeg skjønner det hvis Ole Tonny og dem ble irritert på meg da, for å si det sånn.

Men dette var vel før jeg fikk tak i de fancy kablene, for å ta opp, med bedre kvalitet da.

Men Christer Sandum, fra Svelvik, han lånte mange av videofilmene mine.

Og andre lånte også.

Så til slutt, så mista jeg oversikten.

Og kunne ikke si det sikkert, om Ole Tonny og dem, hadde rappa noen filmer av meg.

Men jeg gikk opp til Ole Tonny og Kairo og dem, ihvertfall, og kjefta litt da, husker jeg, siden de bare hadde gått rett inn hos meg, selv om det ikke var noen hjemme da.

Det reagerte han Store-Oddis på, husker jeg.

Så da måtte jeg nesten kjefte litt, syntes jeg.

Siden det tydeligvis ikke var vanlig på Bergeråsen da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Pia og Christell, de gikk vel ikke så lenge på RS, tror jeg.

De begynte på URK, husker jeg.

URK, det betydde Ungdommens Røde Kors, og det var i Svelvik da.

Men jeg var aldri og så, på URK der.

Så hvordan det var der, det veit jeg ikke.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

En gang, som faren min, søstera mi, Christell og jeg, kjørte forbi Svelvik Kroa, i SVelvik.

Så ville jeg kjøpe godteri.

Og da, så sa Christell det, at jeg burde kjøpe 'sure føtter'-godteri.

Og det skjønte jeg ikke da, men nå lurer jeg på det, om det var noe slags subtil mobbing, av meg, siden at føttene mine lukta surt, eller noe.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

En sommer, før jeg begynte på ungdomsskolen vel.

Så hadde Haldis og dem, satt opp et telt, i hagen deres, hvor Christell, Gry Stenberg, og søstera mi og/eller Nina Monsen, pleide å ligge, om nettene da.

(Av en eller annen grunn).

Og en gang, mens vi var den gjengen vår, og leika nede i hagen deres.

Så nevnte Christell det for meg, husker jeg.

(Mens vi og noen andre unger, leika rundt huset deres der da, en sommer).

At en gang, så hadde hu sett et pornoblad. i Ulvikstien, hvor to damer, hadde hver sin del av en agurk, inne i fitta.

Dette var noe som Christell, (som da gikk i fjerde klasse kanskje), bare plutselig sa, uten noen spesiell grunn, som jeg kunne skjønne, ihvertfall.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, da jeg hadde et 'raid', i huset til Haldis og dem, en dag som jeg var hjemme fra ungdomsskolen vel.

Så fant jeg et brev, på rommet til Christell vel.

Det var fra hennes venninne, (som jeg ikke husker navnet på nå), på Stovner, i Oslo.

Venninna lurte på om Christell også likte Duran Duran, husker jeg.

Jeg lurer på om den venninna til Christell der, kan ha vært hu niesa til Sylvia eventuelt, som Christell og Pia reiste på språkreise sammen med, til Bournemouth, sommeren 1988.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Onkel Håkon sa en gang det, at sønnen til regnskapsføreren, i Olleveien.

(De som faren min hadde tatt med Haldis, Christell og meg, for å møte, på øya Mølen, en gang, en sommer, sommeren 1981 eller 1982 vel).

Håkon sa at han sønnen, (som hadde rødt hår vel), hadde fått søstera til Lille-Oddis, til å bli gravid, eller noe.

(Dette var hu samme jenta, som Christell sa at hadde 'pulesveis', da de var oppe hos meg, i Leirfaret 4B, sammen med Lisbeth Mikalsen, en natt til søndag, under Svelvikdagene, i 1988 vel).

De begynte tidlig, sa Håkon.

For det var vel mens de gikk på ungdomsskolen, eller noe, tror jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, mens jeg gikk på ungdomsskolen vel, så dukka Carl Fredrik Fallan og Ulf Havmo, opp på døra mi, i Leirfaret 4B.

De fikk meg til å kjøpe en klokkeradio, som Carl hadde rappa fra bestemora si, for 20-30-40 kroner vel.

Noe sånt.

Jeg pleide ofte å forsove meg, når jeg skulle på skolen.

Så jeg syntes det var greit.

Problemet var, at den vekkerklokka, den virka bare, når det siste tallet, på alarm-klokkeslettet, slutta på '9'.

Så jeg kunne ikke stille vekkerklokka på '8.00' da, om morgenen.

Men jeg måtte stille den på '7.59' da.

Hvis ikke så ringte ikke alarmen.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, mens jeg var inne og besøkte min tremenning, i Lørenskog, Øystein Andersen.

Før jeg flyttet til Oslo vel.

Så sa han det, at jeg burde bli jagerflyger.

Han sa det, at han ville ha blitt det selv, hvis han kunne.

Men han var for lav, sa han.

Men jeg hadde ikke noen planer, om å bli jagerflyger, husker jeg.

Jeg skulle liksom gjøre karriære i næringslivet da.

Og bli vellykket og få en bra betalt jobb, og et fint hus, og en fin bil, og en fin kone da.

For å si det sånn.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Et av årene, som jeg spilte fotball, for Berger IL, aldersbestemte lag.

(Mens vi gikk på ungdomsskolen vel).

Så var vi en gang, på et museum, i gamle Fossekleiva Fabrikker.

Og vi fikk høre en del, om historien til Berger da.

Fortalt av Jebsen, var det kanskje?

Noe sånt.

Vi fikk blant annet høre det, (husker jeg), at i gamle dager, så ble det arrangert store hopprenn, inne i skogen, ikke langt fra Blindvann da.

Og da dukka det opp hoppere, fra store deler av landet, (eller ihvertfall Østlandet), ble vi fortalt.

Og det var visst en av de største hoppbakkene i landet, (eller noe sånt), mener jeg vi ble fortalt da, som fantes, i Berger-distriktet da.

(Før krigen, var vel kanskje det her).

Så det var artig å få høre.

Det har jeg aldri hørt om, fra andre steder, hverken før eller siden, at det var en såpass kjent hoppbakke, på Berger, i gamle dager.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

En av sommerne, som jeg var i Brighton, (sommeren 1985 kanskje), så husker jeg det, at jeg gikk rundt alene, ned ved piren der.

Og der var det en skytterbane, som jeg prøvde.

Hvis man traff tre blinker, midt i, så vant man en stor teddybjørn, eller noe.

Og jeg klarte å treffe, på de to første blinkene, (som var ganske så små).

Så jeg hadde bare den tredje blinken igjen.

Og et ektepar, som var litt oppe i åra, begynte å følge med på skytinga mi, osv., husker jeg.

Så jeg ble litt anspent, av den her oppmerksomheten da.

Må jeg vel si.

Om det var grunnen til at jeg bommet, det skal jeg ikke si helt sikkert.

Men jeg skøyt litt over, var det vel, på det tredje, (og siste), skuddet da.

Jeg spurte han som jobba på skytterbanen der, om jeg kunne få med blinken.

Men det fikk jeg ikke lov til da, for han var redd for juks seinere, (eller noe), sa han.

Men han sa det, at jeg hadde vist 'some very good shooting there', eller noe, husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, når jeg gikk på barneskolen, husker jeg.

Så skulle vi på noe rebusløp eller orientering, eller noe, oppe ved Brekke gård der, husker jeg, en vår da, (var det vel).

Og da var vi fire gutter, som gikk sammen, oppi der da.

Det var Tom Ivar Myrberg, Espen Melheim, en til, og meg da.

(Noe sånt).

Så møtte vi på Linda Moen, og hennes to venninner, Lene Andersen og Trine Lise Sørensen, oppi der, husker jeg.

Og de begynte å tulle med meg, husker jeg.

For de, de prata først sammen, også plutselig, så gikk de tre bort til Tom-Ivar, Espen og han tredjemann.

Og liksom skulle klemme med dem, og sånn da.

Så Tom Ivar Myrberg, han mobba meg seinere, husker jeg, (mens han gliste), siden de her tre jentene, i Klassen vår da.

At de hadde mobba meg, siden de liksom råflørta med alle andre enn meg liksom, oppe ved Brekke gård der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, som jeg var nede i Køge, i Danmark, med faren min og Haldis, for å hilse på Viggo Snoghøj, (Haldis sin sønn, som var bodybuilder).

(Noe vi var to ganger, på begynnelsen og midten av 80-tallet da).

Så husker jeg det, at jeg gikk inne i en el-butikk, i Køge sentrum da.

(For jeg var interessert i elektronikk og tekniske duppeditter og sånt da.

Så jeg gikk litt nysgjerrig rundt i den butikken der da, for å se litt da.

Dette var antagelig under den siste turen til Køge, vil jeg tippe på.

Da vi tok fly, til Kastrup, da Viggo skulle gifte seg.

Noe sånt).

Og da, så var det ikke så god plass, i den el-butikken da.

Så jeg kom borti et pappskilt, som stod oppå en TV, eller noe da, inne i den el-butikken da.

Og da, så falt det pappskiltet ned.

Og da ble en danske, (en som også var kunde i den butikken da), sur på meg, husker jeg.

Og sa noe sånt som at 'neivel, så får jeg sette opp det skilt igen da'.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, ikke lenge etter at Pia flyttet til Bergeråsen vel, så skulle Pia og meg, på en ferie, til onkel Martin, og hans kone Ann.

De bodde i Hurum, (i Sætre, tror jeg), i en villa der.

Noe av det første som skjedde, var at hunden der, prøvde å 'humpe' meg, eller noe.

Altså, den dreiv og jokka på meg da, mens jeg skulle liksom klappe den, eller noe.

Mens Pia syntes det var artig da.

Det gikk en TV-serie, på TV, på den her tiden, som het 'I Ville Vesten', som var veldig populær da.

Det var bare en norsk TV-kanal, på den her tiden, så 'alle' fulgte med på den her serien da.

Og da, så fikk Pia og jeg bare lov å se på den første delen, av den serien, husker jeg.

For den ble avbrutt av Kveldsnytt.

Og så måtte vi legge oss da.

Men da protesterte vi vel ganske kraftig, mener jeg.

Men men.

Noe annet som var rart, det var at Martin og Ann, de hadde kjøpt smågodt, (som lå i en skål), i en kiosk.

Noe jeg fikk tilbud om å spise, på søndagen vel.

For Martin og Ann, de ville ikke ha det smågodtet likevel da, skjønte jeg.

Av en eller annen grunn.

Noe jeg syntes var rart.

Hvorfor kjøpte de godteri hvis de ikke likte det liksom.

De lurte visst på, om de skulle få barn, men etter at Pia og jeg hadde vært på besøk hos dem, så ville de ikke ha barn likevel, skjønte jeg, på Martin vel.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Men men.

Vi dro til Rødtangen, for å se, eller fiske, eller noe, husker jeg.

På søndagen vel.

(Jeg tror at vi bare var der lørdag og søndag.

Noe som virka lenge nok, for meg, husker jeg).

Men jeg hadde jo vært på Rødtangen flere ganger tidligere, med båt, med faren min osv., så det var grenser for hvor spennende det var liksom.

Men men.

Martin dreiv og støpte kuler selv, viste han oss vel.

Han fortalte det, (hvis det var under dette besøket), at en gang, så hadde han skutt en and, (eller noe), fra over en riksvei.

Noe sånt.

(Det er mulig at det var fra det huset, i Sætre, hvor Pia og jeg var på besøk.

Hvem vet).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Før jeg flyttet inn på 'hoved-soverommet', i Leirfaret 4B.

(Altså før faren min begynte med vannsenger, og vi fikk inn en vannseng der).

Så husker jeg det, at jeg lå i den enkeltsengen min, inne på det første soverommet mitt der, og leste i noen Morgan Kane-bøker.

Dette var noen bøker, som egentlig tilhørte Haldis sin sønn Jan Snoghøj vel.

Men som faren min hadde tatt med opp til meg, mener jeg.

En ting jeg husker, at jeg leste der, det var at Morgan Kane, han brukte en Krag Jørgensen-rifle, som var oppfunnet av en nordmann da.

En annen ting jeg husker, at jeg leste, det var at en av Morgan Kanes fiender, han hadde en tobakkspung, eller noe, som var laget av et avkappet kvinnebryst.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En annen gang, like etter at vi flytta til Leirfaret 4B.

Så hadde faren min fått tak i en pornofilm, husker jeg, som han så sammen med en kamerat, i sofaen da, i stua da.

Jeg fikk ikke lov å se, husker jeg.

Men jeg stod i døra, til rommet mitt, og så litt på TV-en, husker jeg.

En annen gang, var det muligens.

Så hadde faren min 'rømt' opp til meg, fra Haldis.

Da hadde han også han kameraten der, mener jeg.

(Dette var muligens en fra Berger, som var faren til Rune Kraft og broren, fra Furuset, mener jeg.

Noe sånt).

Jeg hadde laget et brett, på sløyden, på Berger skole, husker jeg.

Og lagde og serverte te da, på det brettet husker jeg.

Faren min grein vel nesten, eller noe, av en eller annen grunn.

Kameraten hans sa det, (husker jeg), at 'hva skal du med dame da, når du har en sånn'.

Og refererte til meg da.

Men da syntes jeg at det ble litt vel mye.

Jeg var vel ikke noen dame heller.

Selv om jeg var selskapssyk, fra å bo der oppe alene da.

Og lagde te til faren min, en sjelden kveld, som han var der oppe da.

En annen kveld, en del år seinere, så dukka Haldis opp der.

Og lurte på om jeg ville la henne sove der, eller noe.

Faren min var med.

Jeg skjønte ingenting egentlig.

Haldis og jeg, vi var jo uvenner.

Så om dette var at Haldis gjorde narr av meg, det veit jeg ikke.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Nå er klokka over 23, her på hostellet.

Nå er jeg ferdig, med de notatene, som jeg har spedd på med, til dette kapitellet da.

Neste uke, så begynner jeg å skrive fra skoleåret 1988/89, da jeg var russ.

Og når jeg er ferdig å skrive fram til høsten 1989, da jeg flyttet inn til Oslo.

Så er Min bok egentlig ferdig.

Men jeg har også fler notater liggende, fra tidligere.

Så jeg få ha med noen kapitler, helt på slutten og.

Som bli hetende noe sånt, som 'Fler erindringer fra tiden før jeg flyttet til Oslo', eller noe.

Så vi får se.

Jeg får skrive et kapitell om ekstrajobben min, på CC Storkjøp og vel.

Og et kapitell om skoleåret.

Og Pia flyttet også opp til meg, i Leirfaret 4B, dette skoleåret, så det skjedde mer i skoleåret 1988/89, enn i skoleåret før, for å si det sånn.

Men men.

Og jeg dro også til Brighton, sommeren 1989, og traff ei finsk jente der, på byen, som het Sari Arokivi.

Og jeg traff også Siri Rognli Olsen, med venninner, da jeg tok Englandsbåten Braemar, fra Oslo til Hastings, for å dra til Brighton, denne sommeren da.

Og Cecilie Hyde, (min søsters venninne), hun flyttet også, (mer eller mindre), opp til meg, dette skoleåret, (1988/89).

Så det er fortsatt en del 'skrivings' igjen, på Min Bok, får jeg si.

Men vi får se om jeg klarer å bli ferdig med det.

Vi får se.

Kapittel 49: Gjerdes Videregående

Nå fant jeg enda fler notater her, fra tiden før jeg begynte på Gjerdes Videregående.

Men jeg har skrevet så mange deler på kapitell 29 nå, så jeg går bare videre på kapitell 30.

Også begynner jeg med de nye notatene, (fra den siste notatblokka, som jeg kjøpte. Jeg har allerede

skrevet ut en notanbok, så dette er fra den andre boken med notater da).

På Berger skole, (hvor jeg gikk fra tredje til sjette klasse), så var klasserommene i et slags landskap, i den nye skolebygningen.

Men vår klasse, vi satt mest i den gamle skolebygningen, eller i musikkrommet, nederst i den nye skolebygningen.

Vi var bare litt i det landskapet, i tredje klasse, eller noe vel.

I noen O-fag timer, mener jeg at det kan ha vært.

Jeg husker jeg så på en første klasse, eller noe, som hadde undervisning, i et klasserom der.

Vi kunne se de, fra rundt der vi drev med gruppeoppgaver i O-fag da.

Og det var ei som het Lise-Lotte, eller noe, som læreren nevnte navnet på, husker jeg.

Læreren, det var en kar som så ut som en sånn 'myk mann', mener jeg å huske, som var moderne på 70-tallet, med skjegg vel, og antagelig også med fotformsko, som vi elevene prata om, at lærerne ofte gikk med da, (men som jentene ofte ikke likte vel).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Den første vannsengbutikken, som faren min og Haldis, hadde i Drammen.

Den lå ganske langt fra sentrum og bybrua da, i Drammen.

Den lå på Strømsø-sida, ganske nærme Rundtom der.

Den lå i den samme sidegata som Grans Bryggeri-butikken lå i.

Og jeg tror at faren min og Haldis muligens leide av Grans og.

En gang, så var jeg i den Grans-butikken, og da jeg gikk ut, og så inn i vannsengbutikken.

Så dukka han butikksjefen fra Grans opp i vannsengbutikken og spurte om faren min og Haldis hadde sett en narkoman, som hadde stjålet en kasse øl, fra Grans.

Men det må ha vært når jeg var innom Grans-butikken, og jeg så ikke noen narkoman der.

Så det kan ha vært Grans-familien som prøvde å stemple meg som narkoman og øltyv.

Mora mi var jo venninne med søstera til han som eide Grans Bryggeri, når hu bodde i Larvik, og de i Stavern da.

Og Cathrine Gran, (datteren til min mors venninne), hun lå jo i fotenden, i sengen min, en gang, i Mellomhagen, og hun var i bursdagsselskapet mitt, da jeg fylte ni år, da vi bodde i Jegersborggate.

Da hu Cathrine Gran, lå i fotenden, i sengen min, da jeg var sånn 6-7 år kanskje.

Så sa hu plutselig det, at jeg hadde 'sparket henne i tissen', og stormet ut av rommet mitt.

Men jeg mener det, at jeg ikke var nær 'tissen' hennes.

Og hvorfor skulle hu sove i fotenden i min seng?

Jeg hadde jo en søster, Pia, som bare var et år og fem måneder yngre enn meg.

Kunne ikke Cathrine Gran heller ha ligget på Pia sitt rom.

Behøvde hun å ligge i fotenden, i senga til en gutt liksom.

Nei, det virker rart for meg nå dette.

Selv om jeg ikke har noen unger selv, så syntes jeg at dette høres rart ut.

Hva drev mora mi og mora til Cathrine Gran med?

Driver de å tuller med meg ennå gjennom Grans-butikkene rundt omkring?

Grans blir jo solgt i Rema-butikkene nå, så kanskje det er de som tuller.

Hvem vet.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Dessuten het en av naboene, til bestemor Ingeborg, i Skoleveien i Nevlunghavn Gran forresten.

Og hu og bestefar Johannes, de pleide forresten å kjøpe ihvertfall brusen de kjøpte, fra Grans, husker jeg.

Og faren min har vel i alle år, etter at han møtte Haldis vel, kjøpt øl, fra Grans.

En gang, så fikk jeg også en kasse Grans-brus, opp i Leirfaret 4B, like etter at jeg flyttet dit.

Og da vi kjørte med båt, til øya Mølen, for å møte regnskapsføreren til faren min, som bodde der i telt.

Så tok jeg med seks flasker brus, fra den kassa.

Tre flasker til meg og tre til Christell.

Men så skulle jo ungene til regnskapsføreren også ha brus da.

Og da ble jeg sur, husker jeg.

Så jeg var nok litt bortskjemt, som unge.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

I den butikken, (som Haldis og faren min leide av Gran, tror jeg).

Så var det vel også asbest i veggene, mener jeg at jeg skjønte.

Og da ville faren min det, (mener jeg å huske), at jeg skulle begynne å tulle med den asbesten, eller noe.

(Eller om han ville at jeg skulle gå ned i kjelleren der, eller noe).

Men det ville jeg ikke, husker jeg, på grunn av at jeg hadde lest i avisene, at asbest var farlig da.

Jeg hadde vært på nok byggeplasser, (både min far Arne Mogan Olsen og min stefar, da jeg bodde i Larvik, Arne Thomassen), de jobba jo begge med bygningsarbeid.

Så jeg visste jo hvordan Glava-isolasjon så ut, for å si det sånn.

Og den isolasjonen, som jeg kunne se gjennom et hull, i veggen, i den første vannsengbutikken, til faren min og Haldis.

Det var nok ikke Glava-isolasjon, for å si det sånn.

Det var noe mørk-fargede greier, som jeg ikke ville røre, husker jeg.

Så sånn var det.

Og etter et år eller to, så leide heller faren min og Haldis, en annen bygning, som var mye mer sentral, i Tordenskioldsgate, i Drammen.

Hvis de ikke kjøpte den bygningen da.

Vannsenger var veldig i skuddet, på den her tiden, (midt på 80-tallet), så det er mulig at de tjente så mye penger, at de kunne kjøpe seg en liten bygård da, som var i Jugend-stil, husker jeg.

Den bygningen var verneverdig, så når faren min satt i et standard vindu, i det bygget, så kom det i Drammens Tidende, at noen hadde tulla med en jugendbygning, husker jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

En gang, så var Haldis på kurs, eller noe.

Og da sa faren min at jeg skulle kopiere opp noen brosjyrer, for sengene da.

Jeg fant på bynavn, på alle sengene, og kalte de for 'London', 'New York' og 'Wien', osv.

For på lørdagene, det året, så kunne den butikken være stapp full av kunder da, husker jeg.

Så noen ville bare gå etterhvert, siden det tok lang tid, før de fikk ekspedering.

Så da la jeg fram noen sånne brosjyrer, på et slags møbel da, i butikklokalet.

En lørdag da, mens jeg var midt i tenårene da.

Og da, så plukka de parene opp den brosjyra da, og gikk rundt i butikken, og kikka da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Et av salgstriksene, til faren min og Haldis forresten.

(Ihvertfall til Haldis).

Det var å si det, at i vannsenga, så behøvde man ikke å bruke så mye energi, når man hadde sex, for 'bølgene gjorde jobben da'.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, så begynte Haldis å krangle med en kunde, i vannsengbutikken, husker jeg.

Det var mens jeg gikk på Gjerdes Videregående, tredje året på handelskole, husker jeg.

I Drammen da.

Og da, så sa han kunden, at han trodde at han kunne få vannseng billigere et annet sted.

Og da svarte Haldis at, 'men vet du hva, da synes jeg at du burde gå dit'.

For å bli kvitt en plagsom kunde da.

Men jeg jobba jo på CC Storkjøp, etter skolen, det året.

Og jeg gikk jo på det tredje året, på Handel og Kontor, så jeg hadde jo lært det, at 'kunden har alltid rett'.

Så det var ikke sånn, at jeg begynte å behandle kundene, som kjøpte mat på CC Storkjøp, på den samme måten, som Haldis gjorde i vannsengbutikken.

Det var ikke sånn at jeg ba de om å heller gå på Rema, eller noe.

Da hadde jeg nok fått sparken, er jeg redd.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

En annen gang, i vannsengbutikken, det året vel.

Så hadde faren min fått en kar, til å designe et navn, for butikken.

Han karen ville at butikken skulle hete 'Sedee', eller noe, for det var noe med vann da, hadde han funnet ut, i leksikon.

Jeg sa ikke noe.

Dag Furuheim, (var det vel), han sa det, til noen som stod der, (og til ei datter av noen kunder der da), at 'vi som er unge, vi tenker vel på noe annen enn vann, når vi ser det navnet'.

Så det var jo bare dumt, å skulle kalle vannsengbutikken for 'Seede', eller noe.

Da tror jeg at jeg kunne ha funnet et bedre navn selv.

De kalte det 'Norske Vannsenger', og det var vel greit, syntes jeg vel.

Men en annen butikk, i Oslo, eller noe, het visst noe lignende da.

Men faren min sa en gang, litt seinere vel, at de hadde gått over til å kalle seg for HAJ Vannsenger.

H var for Haldis.

A var for Arne.

Og J var for Jan Snoghøj, (Haldis sin nest eldste sønn).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etterhvert, så gikk bunnen ut av vannsengmarkedet, for å si det sånn.

Så etterhvert så begynte de å selge vanlige senger, mener jeg å huske.

I vannsenger, så måtte man ha algemiddel, som faren min også prøvde å lage selv vel, mener jeg å huske.

I kjelleren til Ågot vel, i såfall.

Faren min abonerte jo på sokker, som var uten strikk, (eller noe), rundt ankelen.

(Som faren min hadde sett på postordre vel).

Og jeg foreslo det, at vi kunne jo hatt noe sånn tilbud, til folk som kjøpte vannsenger.

At de kunne abonere på algemiddel.

At de kunne få en flaske algemiddel. sendt i posten, en gang i året da, eller noe.

Det hadde kanskje blitt en 50-lapp, i fortjeneste, for hvert salg da.

Og det var visst mange kunder, som bare stakk innom, for å kjøpe algemiddel etterhvert, skjønte jeg på faren min da.

Men nå er det vel nesten ingen som har vannseng.

Så det med algemiddel-abonement var kanskje ikke en så god ide likevel.

Men faren min var ikke interessert da, så det var ikke sånn, at jeg begynte å jobbe med det liksom.

Det var ikke sånn at faren min hadde lyst til å samarbeide med meg, om å få noe av den ideen liksom.

Så det ble ikke noe av da, for å si det sånn.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Det var også noen engelske folk innom, en gang, i den butikken, det året jeg gikk på skole i Drammen da.

For da stakk jeg ganske ofte innom vannsengbutikken, av gammel vane da, mens jeg var i Drammen.

Og faren min og Haldis de begynte også å hente meg, etter jobb, på CC Storkjøp, det året.

Faren min stod ute i hallen der, utafor CC Storkjøp da, og maste på meg, at jeg måtte forte meg, med å telle kassa.

Enda jeg var ganske rask til å telle kassa vel.

Og enda at vi noen ganger måtte jobbe i 10-15 minutter ekstra, etter at vi var ferdige med å telle kassa, hvis butikken så spesielt uryddig ut en dag da.

Og enda det ikke var jeg som hadde bedt faren min om å hente meg etter jobb.

Det var ikke så morsomt å ligge baki en Toyota HiAce liksom, fra Drammen til Bergeråsen.

Så jeg tok like gjerne bussen, hvis jeg skulle være ærlig.

Siden jeg kom inn på samarbeidsavtalen, mellom Buskerud og Vestfold.

Så fikk jeg et busskort, (som var rosa, av en eller annen grunn), som var gyldig, mellom Drammen,

(i Buskerud), og Bergeråsen, (i Vestfold), da.

Og det var litt gjevt da.

Søstera mi Pia, hu var så glad i å vanke i Drammen, at hu drømte om å få månedskort, husker jeg.

Også fikk jeg gratis busskort hele året, sider jeg hadde så gode karakterer, at jeg kom inn som en av ti Vestfold-elever i Buskerud da, skoleåret 1988/89.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Selv om det busskortet egentlig ikke gjaldt om kvelden.

Men ofte ville bussjåførene overse det, å la meg bruke busskortet også om kvelden.

Og noen i klassen, på Gjerde, (Tim vel), fikk klasseforstander Arne Karlsen, til å kopiere opp et skjema, som vi kunne fylle ut, når vi trengte det, om at vi hadde vært på klassetur hit og dit da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Christell sa en gang, etter at hu hadde hatt seksualundervisning, på enten Berger Skole eller Svelvik Ungdomsskole vel.

Hu sa det, en gang som jeg var nede hos Haldis og dem, at alle gutter onanerer, men bare halvparten av jentene.

At hu hadde lært det på skolen.

Men hvorfor hu sa det til meg, det veit jeg ikke.

Jeg vet ikke om hu visste det selv engang.

Christell hadde nok ikke for vane å være veldig klar, sånn som jeg husker det.

Hun var vel ofte så vag at hu kanskje kunne kalles 'vagistisk', eller noe.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men men.

Min tremenning Øystein Andersen, som jeg ble kjent med, gjennom min bekjente eller kamerat Kjetil Holshagen.

Han viste seg å være litt morbid etterhver, (må man vel si).

Han likte, (som tenåring), å se på filmer som Faces of Death, (husker jeg), hvor de viste forskjellige ekte scener, av folk som døde da.

Og han likte også zombie-filmer, (som 'Night of the Living Dead' og 'Return of the Living Dead', osv).

Og han likte også snuff-filmer, tror jeg, (han prata ihvertfall om snuff-filmer).

Snuff-filmer det var filmer hvor ekte drap og sånt ble filmet da, og så distribuert.

Sånn som Canibal Holocoaust, det var vel en snuff-film, mener jeg å huske.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Ole Tonny Bergum, (som døde i en bilulykke, det året jeg gikk på Gjerdes Videregående).

Han tok forresten permanent en gang, mens vi gikk på ungdomsskolen.

(Han gikk jo i klassen min fra tredje klasse og fram til videregående).

Da ble han seende ut som Kevin Keagan omtrent, med mørkt hår og krøller da.

(Ihvertfall på håret).

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Ole Tonny han var også litt umoden, på barneskolen, husker jeg, at jeg syntes.

For han hadde med lekebiler, på skolen, i sjette klasse da, som han kjørte bortover med da, i klasserommet, husker jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Et par-tre år, før han døde, så hadde Ole Tonny og Geir Arne Jørgensen, (var det vel), rappet en dyr Sun-Seeker båt, (som var verdt mer enn en million vel), fra en båtforhandler vel, i Svelvik, (mener jeg at faren min sa).

Og så, så hadde de visst kjørt ned hele Oslofjorden og helt til Sverige.

Før de ble tatt, eller noe, der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En annen, i klassen vår, som også gikk til frisøren, mens vi gikk på ungdomsskolen.

Det var Anne Grete Guldbrandsen, fra Svelvik.

Hu var brunette, men kom en dag med helt blondt hår, på skolen.

'Vi har fått ei ny jente i klassen', sa Odd Einar Pettersen da, husker jeg.

Men lærerne brydde seg ikke noe om han, sånn som jeg husker det.

Men men.

Jeg overhørte seinere, at noen av jentene i klassen, sa det, (muligens Sissel Tysnes), at Anne-Grete så ble ganske desperat, siden hu ble mobba fælt, når hu farga håret lyst.

Så hu hadde gått til bestemora si, og fått låne penger.

Og så farga hu det tilbake, til brunt da, sånn at når hu kom på skolen, dagen etter, så var håret hennes brunt igjen da.

Så sånn var det.

Men men.

I Svelvikavisa, så kunne man også lese det, at noen jenter, oppe på Ebbestad vel, i Svelvik, hadde blitt plaga fælt, av en gjeng da.

At dem hadde fått stumpet gløedende sigaretter, på beina sine, osv., av den gjengen da.

Noe sånt.

Og hu ene som ble plaga sånn, det var visst hu Anne-Grete Guldbrandsen da, i klassen vår, (de tre årene på ungdomsskolen da), sånn som jeg skjønte det, fra hva som ble sagt i friminuttene osv.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, mens jeg gikk på ungdomsskolen vel, så hadde faren min og Haldis vært i Syden, eller noe.

Og da kom de tilbake, med like dunjakker, for ihvertfall meg, Pia, Christell og faren min.

Merket var det samme da, ihvertfall.

Men fargen var forskjellig.

Pia, Christell og meg, vi fikk alle tre, lyseblå dunjakker da.

Mens faren vår, han fikk en oransje dunjakke da.

En gang litt etter dette.

Mens jeg prata med Ulf Havmo, i klassen da.

Etter skolen en gang.

Så sa Ulf Havmo det, at han hadde sett at faren min hadde kjørt der og der.

Så spurte jeg han, om hvordan han kunne vite at det var faren min.

Så Ulf Havmo og sa det, at hvem ellers er det som kjører rundt i en svær gul Chevy-Van mens han har på seg oransje dunjakke.

Så sånn var det.

En annen gang, så sa forresten Ulf Havmo det, at klasseforstanderen vår, på ungdomsskolen, han hadde sagt til klassen det, at folk kunne ta sjælmord, hvis de ble mobba mye.

Jeg ble mobba ganske mye, så Ulf Havmo spurte meg det, om det var fare for, at jeg ville ta sjælmord.

En gang, etter at vi hadde gått av skolebussen, en ettermiddag, etter skolen.

Og vi stod ved postkassestativet i Leirfaret/Hellinga der da.

Når Ulf Havmo skulle gå opp Havnehagen, og jeg skulle gå opp Leirfaret.

'Nei', sa jeg bare da.

For det var ikke så ille, at jeg tenkte på å ta livet av meg.

Faren min og jeg, vi hadde jo blitt enige om det, at jeg skulle flytte til Oslo, for å studere, etter videregående, og liksom prøve å få meg en bra jobb, med 300.000 i begynnerlønn osv.

Så sånn var det.

Så selv om jeg ble mobba, så så jeg bare framover, og prøvde å få bra nok karakterer, på skolen, til å komme inn, på det neste skoleåret da.

Så det var ikke sånn at jeg noen gang tenkte på å ta sjælmord, selv om jeg ble mye mobbet på skolen og utsatt for noe slags apartheid, innen Arne/Haldis-familien, som gjorde at jeg måtte bo

alene da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Det var ikke bare jeg, i slekta, som likte å høre på 'Ti i skuddet', på radio, husker jeg.

Ti i skuddet, det var et program, hvor nye hitsanger, på norsk og engelsk, ble spilt da.

En gang i uka vel.

På NRK radio vel.

Dette var før nærradioenes tid, husker jeg.

(Eller før jeg begynte å høre på dem).

Så dette var vel mens jeg var sånn 12-13 år.

(Eller noe).

Da husker jeg det, at min fetter Ove, og hans søster Heidi, og Pia og meg.

Vi var borte hos Ågot, på Sand, og hørte på Ti i skuddet, på en radio der, husker jeg.

Og den sangen, som vi tok opp, og digga da, det var 'Moonlight Shadow', med Mike Oldfield, husker jeg.

Den sagen digga vel alle oss fire, tror jeg.

Men hvem kassettspiller det var, det husker jeg ikke nå.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Den gjengen vår, på Bergeråsen.

Eller ihvertfall Pia, Christell og meg.

Vi digga også Wham, husker jeg.

På den kassetten som Viggo Snoghøj hadde tatt opp, for Christell, i Køge da.

Så var det en sang som het 'Young Guns (Go for it)', med Wham, mener jeg å huske.

Og den syntes vi ungdommene var kul da.

Det var jo nesten aldri noen voksne, oppe i Leirfaret 4B, så vi kunne sitte å digge musikk der i fred da.

Selv om jeg liksom var sjefen da.

'Club Tropicana', syntes vi også var kul, husker jeg.

'Club Tropicana drinks are free.

Sun and sunshine, there's enough for everyone'.

Men 'Wake me up before you go-go'.

Den syntes jeg ble litt for dum, husker jeg, når den kom på Ti i skuddet.

Den husker jeg, at vi hørte på, hos Ove og dem, i Son, en gang.

Men den sangen syntes jeg kanskje at var kul, i begynnelsen, siden det var Wham da.

Men etter å ha hørt den et par-tre ganger, så ble jeg nesten flau, over å digge Wham, for å si det sånn.

For det var en litt vel 'gay' sang vel, (eller hva man skal kalle det).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Mens jeg gikk det første året, på Handel og Kontor, så skulle vi ha utplassering, en uke, som del av faget Kontorlære vel.

Faren min kjente en som hadde et kontorfirma, som het Kontorland, på Strømsø.

Og jeg jobba der da, i arbeidsuka da.

Jeg postet og ryddet brosjyrer og sånn vel.

Og jeg ble også med på postkontoret der, husker jeg.

Jeg hadde ikke lært DOS enda, så det var ikke mye, som jeg turte å skrive, på de PC-ene, som de hadde der, husker jeg.

(Jeg kunne bare Basic, fra Commodore og Sharp-maskiner).

En kar, hadde visst mistet jobben der tidligere, siden de hadde felles lunch.

Og to av medarbeiderne, de hadde blitt uvenner, siden de var uenige om man skulle skjære brødskivene av brødet, på skått, eller rett fram.

Så han ene måtte slutte, husker jeg at ble sagt der, under en av lunch-pausene.

Men men.

De leverte og hentet også varer.

Og jeg var med på et jobbintervju, husker jeg, når han sjefen der, (som faren min kjente da), skulle ansette en ny sjåfør.

Dette var en med mørkt hår, mener jeg, som var skrevet om, i en bok, som han viste fram, husker jeg, under jobbintervjuet da.

Jeg tror han hadde jobbet på restaurant, eller noe.

Noe sånt.

Så skulle jeg bli med han, et par dager i uka, for å hente varer, og sånn.

Vi var på Nidar Bergene, av en eller annen grunn.

I Oslo da.

Og dette var den samme uka, (eller uka etter), at det hadde blitt funnet salmonella, i sjokoladen, hos Nidar Bergene da.

Husker jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Han karen, han likte ikke det, at selgere alltid skulle vise fram det minste, at noe, husker jeg.

Kontorland hadde også en filial, i Asker, eller noe.

Og da var jeg litt oppgitt over han sjåføren, så da prata jeg litt negativt om han vel, til han som var sjefen, for filialen, i Asker, (eller hvor det var), husker jeg.

Men men.

Det var bare noe som slapp ut av meg.

Jeg gikk jo bare i første klasse, på videregående da, så jeg var ikke så vant til å jobbe i et firma, for å si det sånn.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Etter å ha jobbet der, i fem dager, så sa han sjefen der, at jeg skulle få fem hundre kroner, for

jobbinga mi der.

Det var jo kult, husker jeg, at jeg syntes.

Jeg spurte om jeg kunne få en sånn kul Eriksson diskettboks, (5 1/4-tommer), som de hadde der, samt en pakke med 10 Eriksson-disketter vel, istedet.

Og det var greit, sa han sjefen der da.

Den diskettboksen, den var i hardplast da, og så kul ut, syntes jeg.

Den hadde vært en utsillingsmodell, og hadde stått utstilt, i et tomt lokale, på den andre siden av gaten, av der Kontorland var, da jeg jobbet der da.

Den diskettboksen, den hadde jeg vel også sett, når jeg hadde gått forbi på gata, før jeg hadde hørt om Kontorland, mener jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Men den diskettboksen, og de diskettene da, de fulgte jo da med, når han oppe i Hokksund, (eller hvor det var), kjøpte den datamaskinen, (en Commodore 128), av meg, et års tid seinere, var det kanskje.

(Etter at jeg hadde averterte den til salgs, i Drammens Tidende da).

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Nå er klokka mer enn 23.30 her på hostellet.

Så jeg får fortsette å skrive mer, om dette skoleåret, (og også om andre ting, som skjedde før det skoleåret, på Gjerdes Videregående), en senere dag.

Vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 50: Mer fra Gjerdes Videregående

Jeg fortsetter på de notatene jeg har i den notatboka her, som jeg må innrømme at de fleste av, er fra tiden før jeg begynte på Gjerdes Videregående.

Men jeg kommer mer tilbake til tiden på Gjerdes Videregående, i det neste kapitellet.

Like etter at jeg flyttet inn i Leirfaret 4B, alene.

Dette var vel mens jeg gikk i femte eller sjette klasse da.

Så ville faren min det, at jeg skulle være med en søndag, og jobbe oppe på Berger skole, med en scene, som rektor Borgen ville ha, i gymsalen.

For rektor Borgen var misfornøyd, med at man ikke kunne se barna godt nok, når de hadde underholdning da, (noe som hver klasse skulle ha, en gang i året da).

(Og hver gang første klasse hadde underholdning, så sa rektor Borgen, med høy stemme, at 'dette var førsteklasses underholdning', husker jeg).

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Dette var før jeg liksom tok over det største soverommet, (der hvor vannsenga seinere dukka opp), i Leirfaret 4B.

Så jeg lå og sov da, en søndag morgen, i senga mi, på det minste soverommet, i Leirfaret 4B da.

Så kom faren min opp fra Haldis, og vekte meg da.

Men jeg var trøtt, og likte ikke skolen, så jeg ville ikke være med.

Men jeg ble tvunget til å være med da.

Jeg hatet skolen, må jeg vel nesten si.

Jeg likte bedre å jobbe og sånn, for å være ærlig.

Jeg likte meg bedre borte på verkstedet til farfaren min, enn på skolen da.

Det var liksom så masete og stressete på skolen, syntes jeg.

Men men.

Onkel Håkon og hans unge sønn Tommy, de skulle også være med.

Og Tommy og meg, vi måtte stå å holde scenen da, mens fedrene våre monterte sammen scenen da.

Men så hadde ikke faren min og dem låst skolen.

Så inn døra, på en søndag, så dukka Erland Borgen, (rektor Borgen sin sønn, som gikk i klassen min), og hans kamerat Ole Christian Skjellsbekk, (som også gikk i klassen min), opp.

Og da klikka nesten jeg, på en måte.

Jeg bare 'frøys' liksom.

For jeg følte meg ukomfertabel, når de gutta der dukka opp, i gymsalen, hvor faren min, onkel Håkon, Tommy og jeg jobba da.

For Ole og Erland, de bare gikk forbi oss, og gikk inn i garderoben eller noe da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Men siden jeg fikk nesten sjokk/panikk, og 'frøys', så holdt jo ikke jeg den scenen da.

Så den falt jo, med stor kraft, og traff min far i ryggen da.

Og faren min begynte å gå til kiropraktor, på 80-tallet, i Drammen, så det er mulig at det var min feil da.

Hvorfor kan du ikke gjøre som TOmmy, sa faren min.

Så svarte vel jeg det da, at jeg ikke likte det, at de gutta i klassen min, gikk rundt der.

Og så kjefta han på Ole og Erland, og ba de gå ut.

Så gikk Ole og Erland ut, og så fortalte jeg at det var sønn til rektor.

'Er det sønnen til rektor Borgen', eller noe, sa faren min da, litt i sjokk vel.

Og det måtte jeg innrømme at det var.

Så man burde kanskje ikke vekke opp meg, på en søndag, for å ta meg med på skolen.

Det gikk litt dårlig, må man si.

Da var rimelig gretten og tverr, må jeg innrømme.

Det var ikke sånn at jeg hadde så lyst til å være med å jobbe på den scenen, må jeg innrømme.

Men men.

Så sånn var det.

Og når vi i sjette klasse skulle ha underholdning, det skoleåret.

Så satt Ole og jeg, oppå den scenen da, og leste fra et skuespill, i norskboka da.

Som var sånn at det var for mye, å huske, sånn at vi måtte lese fra boka.

Men men.

Så sånn var det.

Den scenen, den var sånn, at man liksom kunne trekke den ut, og når den ikke ble brukt, så kunne man liksom slå den sammen, sånn at den ikke tok så mye plass da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Et av årene før, når klassen vår hadde underholdning, med foreldrene tilstede.

Så ville jeg arrangere en sånn lek, som jeg hadde sett, da jeg gikk på enten Torstrand skole eller Østre Halsen skole.

Espen Melheim ble med å hjelpe til, husker jeg.

Men da var den leken sånn, at noen foreldre også måtte være med.

Og mora til Sten Rune Nilsen, hu ville jo absolutt ikke være med.

Så det var masse skriking og tull, for å få arrangert den leken, husker jeg.

Sånn hadde det ikke vært, nede i Larvik, når dem hadde den leken der, husker jeg.

Det var sånn at man skulle ha stafett da.

En skulle spise opp en lakrislisse, var det kanskje.

Og så skulle nestemann drikke en flaske brus da.

Og så skulle det være med både foreldre og elever, sånn som jeg husket det.

Og det er mulig at det var bare elever på et lag.

Og bare foreldre på det andre laget.

Eller om det var blanede lag.

Det husker jeg ikke helt.

Men det var sånn at jeg nesten mista kontrollen.

For nesten ingen av foreldra ville være med på det her da.

Men etter en stund, så ga alle opp, og ble med på leken likevel da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Det var også sånn, at en gang, som fjernkontrollen til TV-en, ikke virka, i Leirfaret 4B.

Så kobla jeg den transformatoren, som hørte til togbanen, som jeg hadde fått av onkel Martin, da jeg bodde i Mellomhagen, på Østre Halsen, fra 1976 til 1978 vel.

Den kobla jeg til fjernkontrollen til TV-en da, og da virka den fjernkontrollen faktisk.

Og da dro faren min meg med opp til onkel Håkon, (i Havnehagen), og var nesten deseperat.

Og spurte onkel Håkon, om han ikke kunne lære meg opp, i elektronikk-faget da.

(Siden onkel Håkon hadde elektronikk som hobby).

Men da svarte ikke onkel Håkon noe, husker jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, som jeg var nede hos Haldis og dem, og prata med søstera mi Pia, når hu var alene hjemme der vel.

(Et eller to år før Pia flyttet opp til meg, i Leirfaret 4B kanskje).

Så fortalte Pia det til meg, at hu likte det, å noen ganger, om natta, gå inn på kjøkkenet, og finne masse mat der, i kjøleskapet, og spise nattmat da, sa hu.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, året før jeg ble russ vel, så tok Jan Snoghøj, Christell og Pia med meg på diskoteket Madonna, i Holmestrand.

Jeg måtte ha på meg den tweed-dressjakka mi, husker jeg.

(Den jeg fikk av Ruth Furuheim et par år før konfirmasjonen min da).

Og inne på det diskoteket, så var det sånn strobolys, (eller hva det heter), så man kunne se at det var masse støv, på den dressen da.

Så den dressjakka kunne ha trengt å blitt rensa, skjønte jeg da.

En kar, som jobba for faren min, (og som var fra Berger, og var et eller to år eldre enn meg vel), som het Tage, han var også på det diskoteket da.

Og han sa det til meg, at han syntes at Christell, (som var 15 år da vel, eller noe), hadde blitt så fin.

Så jeg måtte spørre Christell fra Tage da, husker jeg.

Men Christell var ikke interessert da, (sånn som jeg skjønte det).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

En annen gang, noen måneder etterpå, så dro min søster Pia, (var det vel), også med meg dit, til Madonna diskotek da.

(Hvis dette ikke var den samme gangen).

Og da fikk Pia ordna det sånn, at vi satt på med min tidligere klassekamerat, Rune Bingen, tilbake til Berger.

Og da hadde Rune Bingen en 'gærning', i bilen.

Han gærningen, han satt foran, ved siden av Rune Bingen, som kjørte.

Men han gæerningen, han hadde også et ratt da, (som var løst).

Også satt han der, og liksom lagde kjørelyder og sånn da, hele veien fra Holmestrand til Berger.

Så sånn var det.

Men men.

Jeg hadde en gang, (noen måneder før vel), sagt fra til Rune Bingen, at han kjørte litt vel fort, på Grunnane.

(For han kjørte fortere enn faren min pleide å kjøre der).

Men da jeg klagde på kjøringa til Rune Bingen, så var bilen full av folk, som Rune Bingen kjørte hjem, fra 16. mai-festning, eller noe da, i Svelvik da.

Så det er mulig at Rune Bingen ble sur på meg, på grunn av dette, og satte i verk en finurlig hevnplan da.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Han Tage, han slutta etterhvert, å jobbe på verkstedet.

Og det var den eneste gangen, de siste årene, som jeg bodde på Berger, at faren min og onkel Håkon, ville at jeg skulle jobbe nede på verkstedet, en økt da.

Tage og jeg, vi la noen høvlede og pussede bord, i en hydravlisk presse, (må man vel kalle det).

Så trykte Tage på en knapp, sånn at luft fra en kompressor, som stod på kontoret(!), begynte å presse sammen treplanker da, til et endestykke da, for en vannseng.

Men da vi stabla, (og vel også tok lim på), noen planker, så var det sånn, at en planke havna opp/ned.

'Samma det', sa Tage, når jeg påpekte dette, at en planke lå opp/ned.

Og Tage hadde jo jobba lenge nede på verkstedet, mens jeg så og si aldri jobba der nede, (annet med å pakke skruer, selv om jeg vel også mista den jobben, etter at min fars kamerat ATle, hadde klaget på noe feilplukking, og jeg fikk skylda).

Så jeg måtte nesten høre på Tage da.

Jeg skjønte heller ikke hvorfor det var sånn, at jeg plutselig skulle jobbe der nede.

Jeg var jo sur på faren min siden jeg måtte bo alene, osv.

Men da var det sånn, at en dag seinere, eller noe.

Så sneik onkel Håkon seg innpå meg, oppe hos Ågot da, en dag.

(Jeg pleide jo å spise middag der, etter skolen, en del ganger i uka).

Og spurte om Tage og jeg hadde gjort feil på et av endestykkene, og satt en planke opp/ned da.

Så jeg fikk visst skylda for det, skjønte jeg.

Enda jeg aldri pleide å jobbe, nede på verkstedet, men bare hadde blitt dratt ned dit da.

Antagelig siden Tage hadde fortalt at han ville slutte da.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Men men.

Da min adoptiv-tremenning, Øystein Andersen, og jeg, var på språkreise, i Brighton, sommeren 1988.

Så var det sånn, hos den andre vertsfamilien, som vi bodde hos, (Hudson-familien).

At jeg spilte mye fotball, med Øystein, faren i vertsfamilien, (Rick), faren i nabofamilien og noen tyske studenter, som også bodde der.

Den eldste sønnen i huset, Richard, han hadde som mål, å bli fotballspiller vel.

Og han har spilt i Bognor Regis nå, på 90-tallet og 2000-tallet vel, og også på Worthing vel.

Og han ble også invitert til en klubb høyt oppe i divisjonene, av Charlie Nicolas, (en kjent spiller vel).

Men så fikk han Nicolas sparken, på den samme tiden, så det ble ikke noe av da.

Men vi spilte ihvertfall en god del fotball der da, i hagen, i Gordon Rd. da., i Shoreham-by-Sea, like utenfor Brighton da.

Både sommeren 1988, og også sommerne 1989 og 1990, (som jeg skal skrive mer om seinere).

I England, så spilte de en røffere type fotball, enn i Norge, må jeg vel si.

Når jeg spilte mot han Rick og faren i nabohuset, så var det sånn at de hele tiden tok skuldertaklinger og sånn da.

Og noen år seinere, når jeg var i Frognerparken, for å svømme eller ligge i sola, en sommerferie, i Oslo, på midten av 90-tallet.

Så var det en gjeng som spilte fotball der.

Så spurte jeg om jeg fikk være med å spille.

Men da ble de sure, hvis jeg skuldertakla, sånn som jeg ble vant med, når jeg spilte fotball, i den hagen der da, i Gordon Rd., i Shoreham-by-Sea, på slutten av 80-tallet da.

Da skreik vestkantfolka fælt gitt, når jeg takla dem, husker jeg.

Jeg fortalt at jeg hadde spilt en del fotball i England.

Og da sa dem ikke noe.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

I Leirfaret 4B så var det sånn, at en mur, skilte hagen 'min', fra noen en helling som gikk opp til noen sosialboliger, som lå ovenfor hagen vår da.

Oppå den muren, så pleide noen jenter, som bodde i noen andre sosialboliger igjen, (Bente Waage og Lisbeth Mikalsen vel).

De pleide å balansere, oppå den muren, som gikk i hagen min da.

Det hadde dem visst fått lov til, av Stenberg-familien, som bodde der før meg.

Men jeg kjefta etterhvert, når jeg så at dem gikk på den muren da.

FOr jeg ble vel litt sur, av å bo der alene da.

Og sånn balansering på en mur, det var litt dumt og kanskje, tenkte jeg da.

Men da ble det sånn, noen år seinere, at Svelvik kommune, de la den bekken, som gikk i ytterkanten av hagen vår, i rør.

Også bygde de en grusvei, for de sosialboligene.

Og så slapp de å gå gjennom andre sin eiendom da, for å komme til husene sine.

Så sånn var det.

Det eneste negative, det var at den bekken egentlig var ganske hyggelig, syntes jeg.

Men men.

Og kommunen slurva litt, når de la den bekken i rør da.

Så en god del vann, havna i vår hage, sånn at den ble nesten som en myr, bortest, mot der bekken hadde rent tidligere da.

Så det var sånn, at i helt ytterst i hagen, så kunne man ikke spille fotball da, uten å bli våt på beina.

Jeg sa fra til faren min, om at hagen ble litt ødelagt, siden den bekken ikke ble ordentlig rørlagt da.

Men jeg vet ikke om faren min klagde til kommunen.

Det skal jeg ikke si noe sikkert om.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Da jeg gikk på ungdomsskolen, i Svelvik.

Så var det sånn, en dag, mens jeg gikk der, at vi skulle få se den filmen, som het 'Marita', om en dame, som døde, av narkotikamisbruk.

En tidligere narkoman, (som også hadde bodd en stund i Svelvik), holdt tale, før vi fikk se filmen da, i gymsalen der.

Han narkomane sa det, at han hadde sitti på bussen, fra Drammen, (da han bodde i Svelvik), og plutselig hadde han fått halusinasjoner, om at alle på bussen kom mot han, og han måtte bare gå av bussen, fortalte han.

Og det lurer jeg på om var en gang jeg satt på den bussen.

Ved siden av han narkomane, tror jeg.

Mens noen andre jeg kjente også var på bussen, tror jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Han eks-narkomane, (eller om det var en annen kar), han fortalte også det, at hvis det var litt dårlig lyd, på det siste klippet.

(Som var av noen narkomane, i Slottsparken).

Så var det fordi at han lydmannen, nok hadde blitt litt redd, for han ene narkomane, (var det vel), så han holdt seg litt på avstand da.

Noe sånt.

Og da lo vel vi ungdommene på ungdomsskolen, mener jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Det var også sånn, på Svelvik Ungdomsskole, at en gang, under et ski-VM, så fikk vi fri fra timene, og de som ville, de kunne sitte i gymsalen, og se på 30 kilometeren, (eller hva det var), på en TV der da.

NOe en god del folk, (inkludert meg, som var glad i å se sport på TV), gjorde da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En mandag, (var det vel), som vi elevene dukket opp på Svelvik Ungdomsskole, mens jeg gikk i 7. eller 8. klasse vel.

Så var det sånn, at noen iløpet av helgen, hadde klint litervis med drikkeyogurt og kulturmelk og sånn, ut over store deler av inngangspartiet, til Svelvik Ungdomsskole da.

Så det var jo et griseri av en annen verden nesten.

Så sånn var det.

Det var mange som lo av det som hadde skjedd.

Og vi trodde at det måtte ha vært noen tidligere elever, som hata ungdomsskolen fælt.

Og som hadde tatt hevn da, en natt til søndag, eller noe, etter å ha kjøpt litervis med meieriprodukter da, i en eller annen butikk da.

Selv om jeg ikke tror at det ble funnet ut, hvem som hadde gjort dette.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Da jeg var på språkreise, i Brighton, sommeren 1988, (var det vel).

Så hadde min tremenning, Øystein Andersen og jeg.

Vi bodde på et rom, som var rett ovenfor toalettet der, (må man vel si).

En gang, når jeg måtte på do, like etter at jeg hadde våknet.

Så pleide jeg noen ganger å lytte, for å høre om 'kysten var klar' da.

Også gikk jeg på do da, uten å ta på meg bukse.

Men jeg gikk i bare underbuksa da.

En gang, når jeg gjorde dette.

Så hørte jeg det, at hu mora i vertsfamilien, (Tina Hudson), sammen med en venninne, gikk gjennom huset, mens jeg var på do da.

Og da, så venta jeg lenge, før jeg gikk ut igjen.

Men da hadde hu Tina stått og venta på meg da, mens jeg var på do.

(Jeg hørte også at hu sa til venninna si, at hu skulle vente da).

Så hu Tina Hudson, hu spekulerte da, i å spionere på meg, mens jeg var på do, må jeg si.

Jeg hadde jo fått et kort av dem, til bursdagen min, med en halvnaken, svær negerdame, med bananer rundt livet på, så jeg trodde ikke det, at de tok sånt så nøye.

Men etter dette, så kalte hu meg 'toyboy', en gang, husker jeg, mens jeg hjalp henne med noe ærend, eller noe, og vi gikk gjennom Gordon Rd. da.

Og hu så noen kjente nabokoner der.

Så det er ikke bare-bare å være på språkreise alltid.

Det er helt sikkert.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Han faren i vertsfamilien der, han skulle ha meg til å kaste en slags bomerang, en gang, på et friområde, som var like ved Gordon Rd. der da, husker jeg.

Han sa også det, (når jeg sa at jeg syntes at fotball virka mye artigere enn cricket).

At cricket, det var det bare eldre folk, som spilte.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, når jeg bodde i Leirfaret 4B, og skulle ha tentamen, (eller noe).

Så dukka det opp noen folk der, fra sosialboligene, i nabohusene, der jeg bodde.

Og da sa de sånn, seg i mellom, at de skulle ta den neste bussen, (eller noe), siden jeg skulle ha tentamen.

(Eller hva det var).

Så de hjalp meg en gang da, var det vel.

(Hvis jeg skjønte det riktig da).

Noe sånt.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Nå er klokken 24, her på hostellet.

Så jeg får vel skrive mer ved en senere anledning.

Jeg har fortsatt fire sider igjen, med notater, fra før jeg begynte på Gjerdes Videregående.

Så det blir fortsatt litt fra de notatene, i det neste kapitellet også.

Så det kapitellet, det blir nok på mange deler, hvis jeg skulle tippe.

Men men.

Vi får se om jeg får med mer fra det året jeg var russ etterhvert og.

Vi får se om jeg får til det.

Vi får se.

Kapittel 51: Enda mer fra Gjerdes Videregående

Nå har jeg lagt bort alle notatene, fra før jeg begynte på skole, i Drammen, skoleåret 1988/89.

Skolen het Gjerdes Videregående, og var en skole som ble sagt å være bra, av mine medelever, på Sande Videregående.

Gjerdes Videregående, var vel også den nærmeste skolen, fra der jeg bodde, på Bergeråsen, som hadde en datalinje, som linjevalg, på økonomilinja, Handel og Kontor.

Jeg hadde jo hatt tre datamaskiner, (selv om jeg hadde solgt den siste, året før jeg begynte på Gjerdes Videregående, var det vel, siden jeg også hadde mange andre hobbier, som å digge musikk, mm., og ville heller ha et stereoanlegg, og være en vanlig ungdom, istedet for å bare sitte foran dataen da).

Jeg ville ha litt ungdomstid liksom, for å si det sånn.

Jeg tok en buss, som var ganske sent framme i Drammen.

Gjerdes Videregående, den skolen lå ved Drammen Bad cirka, og ikke langt unna Aass Bryggeri.

Så jeg gikk fra det siste stoppestedet, for bussen, nemlig Bragernes Torg.

Og så i cirka fem minutter, gjennom Gågata, i Drammen, og fram til Gjerdes Videregående da.

Jeg hadde vel vært innom skolen og kikka såvidt.

(Jeg spurte vel kanskje Espen Melheim, (min tidligere klassekamerat), om hvor Gjerdes Videregående lå.

Noe sånt).

Jeg var vel den siste eleven, som kom inn i klasserommet.

Jeg hadde vel lest på et ark, på en dør der, eller noe, hvilket klasserom, som vi skulle ha.

Den eneste ledige plassen, (så og si), var ved siden av Andre Willassen, fra Røyken.

Den plassen var inn døra og til høyre.

Bak meg satt Gerd Jorun Vik og Monika Ødegård, fra Svelvik.

Monika Ødegård hadde også kommet inn på skole i Drammen.

Hun var den eneste, i den klassen, som jeg kjente fra før.

Hun hadde jo gått i klassen min, året før, på Sande Videregående.

Og mora hennes, hadde jeg jo hatt som lærerinne, i valgfaget EDB, i niende klasse, (på Svelvik

Ungdomsskole).

Men Monika Ødegård hadde byttet adresse, til en tante, i Drammen.

Så Monika Ødegård kom altså ikke inn, på samme måte som meg, på Gjerdes Videregående.

Jeg kom inn på samarbeidsavtalen, mellom Buskerud og Vestfold, siden jeg hadde gode karakterer.

Og Monika Ødegård kom inn fordi hun liksom hadde flytta til tanta si i Drammen da.

Et kjent triks, for Nordre Vestfold-folk som heller ville gå på videregående i Drammen.

Noe som ikke var ukjent, siden Drammen jo er en av Norges ti største byer.

Mens Sande og Holmestrand er mindre steder, med kanskje litt dårligere utvalg i linjer, innenfor videregående utdanning da.

Men da fikk altså ikke Monika Ødegård et sånt busskort, som gjaldt mellom Drammen og Svelvik/Berger da.

Som jeg fikk, siden jeg hadde så bra karakterer.

Men jeg måtte mase, for å få det busskortet.

Det var ikke sånn at jeg fikk busskort, når folka fra Kongsberg, (også i Buskerud, som Drammen), fikk busskort.

Nei, jeg måtte heve stemmen.

Ovenfor en lav rådgiver med mørkt, krøllete hår vel.

For å få det busskortet da, som var en del av 'premien', for å ha kommet inn på den samarbeidsavtalen.

Så det kan jeg ikke si at gikk helt knirkefritt.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Monika Ødegård, hun gikk på Markedsførings-linja da, i klassen vår, som var en delt Markedsførings og Data-klasse.

Mens jeg gikk datalinja da.

Data ble sett på som å være ganske kult, på denne tiden vel.

Russ i Oslo, som gikk den samme linja, de hadde skrevet 'DATAviRUSS', eller noe, på russedressene sine, husker jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Klasseforstanderen vår, det var Arne Karlsen, som gikk gjennom en skillsmisse, dette skoleåret, (eller om det var skoleåret før), ihvertfall var det mange som nevnte det da, at Karlsen hadde en tøff tid privat, under dette skoleåret.

Det samme med den ganske unge, lyshårede vel lærerinna i Pascal-programmering, som nettopp hadde mistet faren sin, og nevnte dette for klassen da.

(I motsetning til Karlsen, som ikke nevnte noe om sin skillsmisse, for klassen, selv om han var klasseforstander da.

Men men).

I et friminutt, så la jeg merke til det, at Arnt Lund, (tvillingbroren til Eirik Lund), fra Bergeråsen, hadde hengt opp en lapp, rett utenfor klasserommet vårt.

Arnt Lund hadde nemlig gått på Gjerdes Videregående, skoleåret før meg, og han ville selge noen brukte bøker da.

Jeg hadde jo kjøpt luftgevær, av de her Lund-tvillingene, fra Bergeråsen, (men som flytta bort, til Sande vel, da faren gikk konkurs vel), da jeg gikk på ungdomsskolen.

Og jeg ville jo at pengene mine skulle rekke lengst mulig.

Så hvorfor ikke stikke bort på jobben til Arnt Lund, som jobbet på CC Storkjøp, (hvor faren min ofte hadde tatt meg med, for å handle juleinnkjøp osv., noen år før det her da).

For da kunne jeg jo spare noen penger, av stipendet, som jeg fikk av Lånekassa, tenkte jeg.

Arnt var på jobb, og jeg avtalte å kjøpe en bok, eller to, av han, og jeg spurte også om de trengte fler folk der.

For jeg hadde ikke noen jobb på den her tiden.

Jeg gikk dårlig overens med faren min og Haldis.

Og søstera mi, og Christell, og Jan Snoghøj da, tok på seg mye av jobbinga, for faren min og Haldis.

Disse hadde jo bodd i samme hus, så de avtalte sånt lettere da.

Jeg hadde så et jobbintervju, med Karin Hansen, som var butikksjef, på CC Storkjøp, og det ble avtalt at jeg skulle jobbe i gjennomsnitt tre vakter i uka vel, ved siden av skolen.

Jeg fortalte dette til faren min, i Vannsengbutikken, (også i Drammen), en av de neste dagene da.

Og faren min ble imponert, tror jeg.

Han sa ihvertfall det, at å få en sånn jobb, det trodde han ikke at hverken Jan eller Viggo, (Haldis sine sønner), kunne ha klart.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og like etter at jeg hadde fått min første lønning, fra CC Storkjøp, så dro Espen Melheim meg med, inn til Oslo.

(For han hadde fått seg lappen, og fikk bruke sine foreldres ganske gamle, oransje Mazda.

Eller hvordan bil det kan ha vært.

Kanskje det var en Opel).

Jeg vet ikke hvorfor Espen Melheim gjorde dette.

Han er en litt lukket, og kanskje litt 'gubbete' person, som jeg har skrevet om i et tidligere kapitell.

Han syntes kanskje bare at det var morsomt å få kjørt litt rundt omkring, etter å ha fått seg lappen.

(For han kjøpte ikke noe selv, (sånn som jeg husker det), på den Osloturen da).

Han hadde sett i en avis, at en el-butikk, på Grunerløkka, hadde kveldsåpent.

Og jeg hadde fått lønning, og videoen til faren min, hadde begynt å streike.

Så jeg kjøpte meg en ny video i den el-butikken på Grunerløkka da, (som het Aamo, lurer jeg på. Noe sånt), for det som vel var min første lønning, fra CC Storkjøp da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Nå er klokka over 23 allerede, her på hostellet.

Så jeg rekker ikke å skrive så mye mer i dag.

Men jeg fikk ihvertfall fortsatt litt på memoarene mine.

Som jeg har vært litt treg med å oppdatere, etter at jeg fikk en sjekk, på litt under 200 pund, fra BT, (som de hadde fakturert meg for mye, eller noe), for en drøy uke siden vel, og har kjøpt meg en ny jakke, og mobilt bredbånd og vært litt i Newcastle og sett meg litt rundt, og festa litt i Sunderland og.

Og jeg har også drevet med nettbutikken i det siste.

Men nå fikk jeg ihvertfall skrevet litt mer på memoarene mine.

Så vi får se om jeg klarer å få skrevet litt mer i morgen og, på en fortsettelse av det her kapitellet.

Vi får se om jeg klarer det.

Vi får se.

Kapittel 52: Enda mer fra Gjerdes Videregående, (del 2)

Gjerdes Videregående var forresten en skole, som var halv-privat, eller ihvertfall ganske nylig hadde vært privat, da jeg gikk der, i 1988/89.

Det var nok derfor at den skolen hadde et så gått rykte, i Nordre Vestfold, vil jeg tippe på.

Men når jeg tenker tilbake på det, så var jeg litt skuffet, over lærerne, osv.

Engelsklærerinna, det var ei dame i 60-årene vel, som gikk rundt med en gjennomsiktig bluse, som man kunne se hennes kanskje ikke så veldig attraktive bryster gjennom da.

Så det var vel litt spesielt, må man vel si.

Ei dame fra Svelvik, som jeg ikke kjente fra før, men som het Monika Nebel, (og som jeg vel hadde hørt navnet på), hun gikk også på den skolen.

Men hun gikk i andre klasse da.

Jeg røyka jo på den her tiden, og pleide noen ganger å stå sammen med hun Monika Nebel da, og røyke, ute i skolegården der, på Gjerdes Videregående.

Hun Monika Nebel, (som gikk for å være en av de peneste jentene i Svelvik vel, med langt lyst hår, og hun var vel også høy og slank), hun klagde på noe med engelsklærerinna, husker jeg.

Også prata hu med meg igjen seinere, og da hadde visst engelsklærerinna sagt at jeg var flink i engelsk.

Men jeg hadde jo også vært på tre språkreiser, i England, så jeg syntes vel ikke at jeg fikk for bra karakter i engelsk, ihvertfall.

Jeg hadde jo fått 93 av 100 poeng, på den avsluttende engelskprøven, på EF sitt språkkurs, (med Paul Wilkie som leder), i Brighton, noen uker før.

(Hvor jeg dro sammen med min adoptiv-tremenning, Øystein Andersen).

En annen kar som var på den språkreisen, (en med mørkt hår, fra Drammen), han gikk også på Gjerdes Videregående, husker jeg.

Han sa hei til meg en gang, og da ble jeg så flau, (fordi at jeg hadde jo sagt at jeg var homo, til de jentene fra Hammerfest, (som også var på det språkkurset), for jeg visste ikke hva jeg skulle si til

dem, når de var på 'fjortis-fylla', for dem var litt sånn rølpete og vulgære kanskje da. Men men).

Så da han med den mørke piggsveisen vel, sa hei til meg, utafor Gjerdes Videregående, (hovedinngangen der), en gang, mens jeg gikk på Gjerde, så dreit jeg meg ut, for jeg ble litt forfjamset over at noen i andre klasse der, kjente meg, og så tok jeg fram en røyk, og klarte å sette den feil vei, inn i munnen, sånn at jeg prøvde å tenne på filteret da.

(Siden jeg ble så forfjamset).

Og da lo han fra språkreisen til Brighton av meg, husker jeg.

Men men.

Det var vel den siste gangen som jeg prata med han, tror jeg.

Gjerdes Videregående, den skolen hadde heller ikke kantine, av en eller annen grunn.

Men skolen lå helt i sentrum av Drammen, (må man vel si).

Og vi kunne spise enten ved pultene våre, eller vi kunne gå til en av kafeteriaene, i Gågata.

(Noe som Fred Bing, i dataklassen, og meg, pleide å gjøre).

Vi pleide å dra på kafeterian i Risto-sentert, og spise noe mat der, husker jeg.

Vi kunne også spille på kronespillene, som var der, som var sånn at man noen ganger kunne vinne 10 kroner, i alle vinnerlukene.

Men men.

En gang, som Fred Bing og jeg stakk dit, så satt Monika Nebel der, (sammen med noen i klassen sin vel), oppå en pute(!).

Hvorfor sitter du på en pute, sa jeg.

Jeg har fått underlivsbetennelse, sa Monika Nebel da.

(Noe sånt).

Ja vel, sa jeg.

Monika Nebel var sammen med min fars arbeider Erik Thorhallsson, fra Berger, (som var med å jobbe på huset til onkel Runar, blant annet).

Erik Thorhallsson hadde mørkt, krøllete hår, og var fra Island vel.

Og han var populær blant damene.

Men en gang, på den her tiden, som jeg satt på med faren min, etter skolen vel, i Drammen.

Så sa Erik Thorhallsson det, at han måtte til legen, for han hadde fått noe 'vridning i pungen', eller noe.

Så dette nevnte jeg for Fred Bing da, husker jeg, at Monika Nebel og Erik Thorhallsson nok må ha vært rimelig ville.

Siden de begge fikk problemer med underlivet osv., mener jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Fred Bing han hadde vært et år, i USA, før dette skoleåret.

Og han var en sånn sportsfrik da.

I USA, fortalte han, så var du enten skolelys, sportsfrik eller frik.

Noe sånt.

Og da ble han sportsfrik da, skjønte jeg.

Men men.

Jeg hadde jo hatt litt kleptomane tendenser, under mine første tenåringsår.

Og jeg rappa en blå adressebok, på bokhandelen på varemagasinet Lyche, husker jeg, den første tiden, som jeg gikk på Gjerde.

(Mest av gammel vane vel).

Og det fortalte jeg til Fred Bing, husker jeg, en gang vi var på kafeteriaen, på Risto-senteret da.

Og da skrev Fred Bing seg opp i adresseboka mi, husker jeg, som den første personen da.

Den adresseboka ligger sammen med tingene mine, hos City Self-Storage, i Oslo, (tror jeg ihvertfall, hvis dem ikke har flytta det).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg stod også noen ganger sammen med Fred Bing, som også røyka, i skolegården på Gjerde der, i friminuttene da, og chatta mens vi hadde en røykepause da, husker jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Det var ikke tilrettelagt for samarbeidsavtalen, når det gjaldt bussene.

Skolebussen min, den gikk ti på syv, om morgenen, eller noe.

Og den var full av tøffe arbeidsfolk, husker jeg, som stirra på meg, når jeg gikk på bussen.

Så den bussen, den gadd jeg sjelden å ta.

Da måtte jeg også vente, i nesten en time, i klasserommet, før skolen begynte.

Og da kom så Kongsberg-folka, som var noen storvokste folk, nesten alle av de.

Og så ville de kanskje si noe 'piss' da.

Og jeg var dette skoleåret like høy som jeg er nå, altså 1.85.

Men jeg veide bare litt over halvparten av det jeg veier nå.

Jeg veide vel cirka 62 kilo, eller noe, tror jeg.

Så jeg var nok den tynneste gutten i den klassen jeg gikk på, på Gjerdes Videregående, vil jeg nok si.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Det gikk en buss, som passet bedre, men den gikk bare fra Svelvik.

Og det var 6-7 kilometer nærmere Drammen, så det hjalp ikke meg så mye.

Så den samarbeidsavtalen, den var ikke tilrettelagt for folk fra Berger, fant jeg ut.

Men men.

Så jeg pleide ofte å haike.

Og de jeg haika mest med, det var foreldra til Espen Melheim.

De satt jeg vel på med en 20 ganger, eller noe, kanskje, inn til Drammen.

Jeg satt også noen ganger på med mannen til ei av Førstedamene, (en slags lav sjefstittel), på CC Storkjøp.

Hu Førstedama, hu bodde på Bergeråsen, i Petter og Christian og dem sin gamle leilighet, (der mora Tove døde, og Thor Furuheim døde i hagen, året før det igjen, i den snøhule-ulykken), i Havnehagen 4 der.

Hu pleide jeg å få sitte på med, tilbake til Bergeråsen, etter kveldsvakter på CC Storkjøp, de gangene hu jobba de samme vaktene da.

Hu kjørte veldig, veldig sakte, på Svelvikveien, så det tok kanskje en time, å komme seg hjem, etter jobb, hvis jeg satt på med henne.

Bussen brukte nesten like lang tid, men den gikk bare annenhver time, så da ville jeg ofte ikke komme hjem, før i 22-23-tida.

Hvis jeg jobba på CC.

Og da var det bare å hive en Pizza Grandiosa, inn i steikeovnen.

Og så opp igjen klokka 6-7, for å prøve å komme seg på skolen igjen.

Så jeg pendla i cirka to timer hver dag da.

Så det var et hektisk år, det er helt sikkert.

Men jeg var bare 18 år, og da er kroppen ung, så da tåler man vel et sånt tempo bedre, enn når man blir eldre.

Det er mulig.

Mannen til hu fra CC Storkjøp, som bodde i Havnehagen 4, han jobba innen IT, i Oslo.

Han pleide noen ganger å kjøre innom bensinstasjonen, ved Kafeteriaen, i Svelvik, og kjøpe et par Prince-pakker.

Så han var storrøyker da, husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Det hendte også, 2-3 ganger vel, at jeg fikk sitte på med faren til Anne Uglum, (som jeg har skrevet om tidligere såvidt).

Han jobba vel i Drammen, og han var en myndig person, husker jeg.

Så jeg satt meg vel bare i baksetet da, mener jeg å huske, når jeg satt på med han.

Men men.

Han var i Arbeiderpartiet forresten, husker jeg.

Jeg nevnte at jeg jobba på CC Storkjøp etter skolen.

Og da nevnte han det, at Annika Horten, hu hadde begynt å jobbe på Hennes og Mauritz, i Gågata, i Drammen.

(Av en eller annen grunn, så nevnte han det).

Det visste jeg fra før, for jeg pleide noen ganger å kjøpe olabukser osv., på Hennes og Mauritz.

Og da pleide Annika noen ganger å jobbe i dame-avdelingen der, i første etasje.

Og jeg så kanskje på henne, mens jeg stod i rulletrappen opp til herreavdelingen i andre etasje der da.

En gang, husker jeg, så nikket jeg ikke engang til henne, men bare så på henne da, mens hun også så på meg, og uten at noen nikket eller sa et ord vel.

Hun så ikke så blid ut da, husker jeg.

Jeg vet ikke om hun kjente meg igjen heller, kanskje hun trodde det var noen hun ikke kjente.

Hva vet jeg.

(Annika gikk ikke på skole, i Drammen, det skoleåret, såvidt jeg vet, ihvertfall.

Men hu tok kanskje bussen inn fra Sande Videregående da, og inn til Drammen, etter skolen.

Det er mulig at det var sånn det var.

Hvem vet).

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men men.

De gangene jeg tok bussen, og var tidlig ute, så var det en kiosk, i Gågata, som jeg måtte gå forbi, på veien til Gjerdes Videregående.

Det gikk ofte dårlig.

Det var sjelden at jeg klarte å gå forbi den kiosken.

Der pleide jeg heller å gå innom, og kjøpe VG eller Dagbladet, og noe godteri da, og sikkert cola og.

De hadde også sånne små metallbokser, med noen små, runde lakrisgodteri i, husker jeg.

Noe sånt gammeldags godteri da.

Og de hadde vel også toffee og, tror jeg, (uten at jeg vel noengang kjøpte det, for å si det sånn).

(Dette var forresten uvant for meg, at jeg kunne kjøpe avis og godteri og sånn, før skolen.

Jeg hadde jo gått på Sande Videregående, de to foregående årene, og den skolen, den lå liksom inni skogen der, (som noen sa), og var ihvertfall et par kilometer unna nærmeste butikk eller kiosk da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på).

Dette var en tippekiosk, og en gang, som Tim Jonassen, Fred Bing, og meg, gikk til Lauritzen bokhandel, for å kjøpe disketter, i en datatime, eller noe.

(Vi hadde det ganske fritt, klasseforstander Arne Karlsen, han var sjelden nede i datasalen, hvor vi satt nesten halvparten av timene vel.

Så vi kunne gå og gjøre noen ærend, i skoletiden, nesten som vi ville, vil jeg si.

Hvis jeg ikke husker det helt feil da.

Men men).

Vi gikk innom den tippekiosken i Gågata da.

Og så la vi merke til at de hadde et tippeprogram der.

Så kjøpte vi en diskett, (av den gammeldagse typen, det vil si en 5 1/4-tommers diskett), hos Lauritzen Bokhandel, som var rett over gata, for den tippekiosken da.

Så kopierte vi tippeprogrammet til kiosken, og så på det, på Gjerdes Videregående, husker jeg.

Jeg hadde jo laget tippeprogam selv, på Bergeråsen, mens jeg gikk på ungdomsskolen vel.

Men dette her var en helt annerledes type tippeprogram da, (og også av en litt mer omfattende type, må jeg innrømme), som vi bare studerte litt da.

Men vi lurte jo han eieren av tippekiosken, for vi fikk vel egentlig ikke lov til å kopiere det programmet.

Men vi var liksom dataeksperter da, og regna med at han i tippekiosken ikke skjønte så mye.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg lagde også et spill, i datasalen der, mens jeg gikk på Gjerdes Videregående.

Jeg kunne jo ganske mye Basic-programmering, siden jeg hadde hatt data som hobby, i mange år, før jeg begynte, på datalinja.

Så jeg tok Pascal-programmeringen ganske lett, må jeg vel si.

Så jeg hadde en god del dødtid, det skoleåret, siden jeg gjorde ferdig alle oppgavene ganske raskt da.

Så jeg lagde et hesteveddeløp-spill, som var inspirert av en type spilleautomat, som jeg hadde sett, i automathallene, i Brighton og i Weymouth, da jeg hadde vært på språreise der, noen år tidliger da.

Det var sånn, at noen hester, løp bortover.

Og så skulle man vedde på en av hestene da.

Men jeg fikk til å forrandre fart, flere ganger, under løpet.

(Ved å bruke en litt komplisert algoritme, eller hva man skal kalle det).

På samme måte som disse spilleautomatene, i England, fungerer.

At hestene liksom forrandrer farten, under løpet, sånn at det blir spennende.

Hvis hestene hadde hatt den samme farten, hele tiden, så kunne man jo sett hvem som vant, med en gang nesten.

Men så ikke i det spillet, som jeg lagde da.

Så sånn var det.

Og jeg lagde det også sånn, at man kunne kjøre en av de hestene selv.

Da måtte man trykke fort som søren, på to knapper.

Og så ville den hesten løpe da, og vinne, hvis man trykket veldig fort.

Man kunne også vedde på seg selv da, husker jeg.

Så det spillet var kanskje et av de artigste spillene, som jeg har laget, vil jeg nok si.

Kryssordkompilator-programmet, som jeg lagde når jeg gikk på NHI, det var kanskje mer imponerende.

Men hestevedeløpspillet, (som jeg kalte for Kentucky Derby, etter et hesteveddeløp, i USA, som jeg hadde sett om på TV vel), det var nok det morsomste spillet, som jeg har fått tid til å lage.

Ellers har jeg vel laget mest nytteprogram, vil jeg vel si.

Men men.

Fred Bing, han lagde et musikkprogram, som spilte en artig, randomisert lyd, (må man vel si), på rundt den samme tiden, som jeg lagde det hestespillet mitt da.

Så jeg spurte Fred, om jeg kunne få bruke den lyden, i spillet.

Og det sa Fred Bing, at var greit.

Så det spillet hadde også musikk da, faktisk.

Så det spillet, det var nesten klasse-spillet, for vår datalinje da, på Gjerdes Videregående, i 1988/89, kan man kanskje si.

Det var flere i klassen, som prøvde spillet, husker jeg.

Og jeg fikk vel ganske bra tilbakemeldinger på det også vel.

Magne Winnem, i klassen, nevnte det, husker jeg, at han syntes det, at mitt spill, hadde 'ganske avanserte random-algoritmer', eller noe sånt.

Så sånn var det.

(Magne Winnem, han laget forresten også en type spill, (som jeg ikke husker helt hvordan var nå), etter dette da.

Som han hadde laget hjemme, eller noe, og viste for klassen vel.

Noe sånt).

Men klasseforstander Karlsen, han var nesten aldri i datasalen.

Der fikk vi sitte i fred, i kanskje 90% av tiden, vil jeg si.

Karlsen tok det meste i klasserommet, og satt vel mye i klasserommet da, og drakk kaffe, (var det vel), for seg selv, mens vi elevene var i datasalen da.

Men noen ganger, så dukket Karlsen opp, i datasalen.

Og en gang, så ble han sur, fordi jeg dreiv med det Kentucky Derby-spillet, etter at jeg var ferdig med de oppgavene vi hadde, den dagen da.

Og så ropte han ut, sånn at jeg nesten ble skremt.

Jeg ble paff ihvertfall, og klarte ikke å si noe, når han konfiskerte det spillet mitt da.

(Han konfiskerte disketten, som spillet jeg hadde laget, var på da).

Jeg skjønte ikke det, om Karlsen skjønte det, at det var jeg som hadde laget det spillet.

Det var ikke lov å spille spill.

Det hadde vi fått opplyst.

Men nå var jo dette et spill, som jeg hadde laget selv, når jeg var ferdig med skoleoppgavene, som vi ble tildelt.

Det måtte da være lov å _lage_ spill.

Når man hadde litt dødtid.

Men å _spille_ spill, det var ikke lov.

Men for å _lage_ spill, så må man jo teste det, og få tilbakemeldinger, osv.

Og det var det jeg holdt på med.

Jeg testet et spill, som jeg selv hadde laget.

Så jeg drev egentlig med testing, og ikke med spilling.

Men klasseforstander Karlsen, han var så brysk, og brølte ut, når han så det, at jeg drev på med det spillet.

Så jeg klarte ikke å forklare det, at jeg bare testet det spillet.

Jeg ble helt paff, og klarte ikke å si noenting.

Men men.

Så det fikk jeg aldri forklart meg om da.

Men helt på slutten av skoleåret, så dukka Karlsen opp, i datasalen igjen da, (hvis det ikke var i klasserommet), og ga meg den disketten tilbake da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Nå er klokka egentlig over 4 om natta, her på hostellet.

Men jeg sovna, en time ellet to, etter at jeg kom hjem fra møte hos Ingeus, tidligere i dag.

Så jeg er ikke så trøtt nå akkurat.

Men jeg hører at noen driver å går i noen dører osv., utafor døra til rommet mitt her.

Så det er mulig at det upopulært at jeg driver å taster på tastaturet her, såpass seint.

Det er vel ganske lydt her, tror jeg.

Så jeg får ta en pause, med skrivinga, nå vel.

Men jeg får se om jeg eventuelt klarer å få skrevet noe mer i morgen, for eksempel.

Vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 53: Enda mer fra Gjerdes Videregående, (del 3)

De ettermiddagene, som jeg ikke jobbet på CC Storkjøp, så pleide jeg å gå å kikke litt noen ganger, i butikkene, i Drammen sentrum.

På bokhandelen/kontoravdelingen, i varemagasinet Lyche, (der jeg hadde rappa den blå adresseboka).

Så så jeg plutselig en dag, at de solgte noen finurlige lekeballer, av blå latex, eller om det var noe

annet gummimateriale som silikon.

Noe sånt.

Denne ballen, den var delt i to, og materialet var veldig mykt og klebete da, (kunne jeg kjenne gjennom pakningen).

Tenåring som jeg var, så tenkte jeg jo straks på et par bruksområder, for denne dingsen.

Og kjøpte en i kassa der da.

På vei ut av Lyche, så møtte jeg Aina, (som pleide å være naboen min, før hun flyttet til Sande), som gikk inn i kontorrekvesita-avdelingen der, mens jeg gikk ut derfra.

Aina gikk der sammen med en venninne.

Aina var så lav, syntes jeg.

Hun hadde liksom sluttet å vokse.

Men frisyren hennes var høy, husker jeg, og den kledde henne ikke så bra, som hennes tidligere frisyre, syntes jeg.

Aina gikk der, i tospann, må man vel si, med hu venninna da, (som sikkert var fra Sande).

Aina og jeg, kjente begge igjen hverandre, og begge nikket, (som skikken var, på Berger), da vi gikk forbi hverandre.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg tenkte jo det, at jeg kunne bruke den ballen, som sexleketøy.

(Siden jeg ikke hadde hatt sex, og hadde kommet i puberteten).

Noe som funket ganske bra.

Hvis jeg fuktet den ballen, på en eller annen måte, på badet da.

Men jeg syntes det var litt flaut, så jeg kastet den ballen.

Men et par uker seinere, så angret jeg meg.

Så kjøpte jeg en sånn ball til, en dag, som jeg ikke jobbet på CC da.

Og da møtte jeg Christell, (av en eller annen grunn), på det samme stedet, som jeg hadde møtt Aina, da jeg kjøpte den første ballen da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg fant ut at hvis jeg tok en syltestrikk rundt de to halvdelene, av den blå silikon-ballen, og tok litt vann, såpe eller vaselin, (eller hva det var), på den ballen, så ble følelsen rimelig god da, i penis.

Så det var mye bedre enn å runke, husker jeg at jeg syntes.

Jeg håper at ingen kunne høre den lyden, av at jeg brukte den ballen som sex-leketøy, ut på gaten, i Leirfaret.

Hvem vet.

Men dette ga meg en tilfredsstillelse da, husker jeg, og gjorde at jeg slappet av litt kanskje.

Og noen ganger gledet meg til å komme hjem fra skolen, i Drammen, sånn at jeg kunne leke med det improviserte sexleketøyet mitt da.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men hvorfor de solgte en sånn ball, (som egentlig vel var en slags leke), i kontorrekvesita-avdelingen, det vet jeg ikke.

Men det er det kanskje noen andre som vet.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Etter skolen så ville jeg ofte møte Christell eller Pia, i Drammen sentrum.

Christell gikk dette skoleåret første året på videregående, allmenn, i Holmestrand.

Hun hadde vel kanskje litt dårligere karakterer, enn Pia, som kom inn på allmenn, i Sande.

Sande var jo den nærmeste skolen, fra Bergeråsen.

Og de som gikk i Holmestrand, de gikk vel der, fordi de ikke kom inn i Sande, vil jeg vel tippe på.

For det var jo kanskje 20-30 minutter ekstra med buss da.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Christell dro meg en gang med på et ungdomsdiskotek, på Park Hotell, i Drammen.

Der ville hun danse.

Men det syntes jeg at gikk for langt.

En stebror som danser med stesøstera si offentlig.

Det ble litt feil, syntes jeg.

Men en engelsk DJ der, mente visst at jeg var 'homo' da, eller noe, og slengte noen mobbende gloser, etter meg, på engelsk da, fra DJ-boksen.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

En annen gang, så tok Christell med meg, da hu skulle kjøpe en burdaggave, til ei jente i klassen hennes, som ble 16 år.

Christell kjøpte en kaktus, i en blomsterbutikk, i Strøget, i Drammen.

Denne skulle hu barbere av piggene på, og så sette en kondom over.

Dette var visst en ganske vanlig gave, å gi til jenter, som fylte 16 år da, mente Christell.

Selv om jeg ikke skjønte så mye, må jeg innrømme.

Men men.

Pia, hu var med i en gjeng, som ble kalt Depeche-gjengen, eller Lyche-gjengen, og som hang i Drammen sentrum, (på Bragernes-sida), på ettermiddagene.

Christell var mye i Drammen også siden hu mye bodde hos sin eldre halvbror, Jan Snoghøj, på Gulskogen, dette skoleåret.

Pia bodde fortsatt på Bergeråsen, men hu hadde ikke så mange venner, på Sande Videregående da.

Hu hang sammen med en gjeng med friker, i den Lyche/Depeche-gjengen da.

Hennes venninne, Cecilie Hyde, fra Svelvik, var kanskje en av lederne, i den gjengen.

Hyde var datter av en av min mors venninne, fra tiden før mora mi bodde på Hurumlandet vel, etter at min morfar begynte å jobbe som Kontorsjef i Hurum kommune, etter at han hadde vært Rådmann, i Hadsel kommune, i Vesterålen.

Og Hurumlandet, det er jo rett over Drammensfjorden, fra Svelvik.

Så det var kanskje derfor at mora mi kjente så mange folk i Svelvik.

Siden hun hadde bodd i flere år, i Hurum, det vil si for det meste i Holmsbu vel, og muligens også i Klokkarstua, som tenåring.

(Selv om min mor fortalte meg lite om denne tiden.

Hu nevnte at hu jobbet som au-pair i England, før hu traff faren min.

Og hu nevnte noen ganger tiden da hu bodde i Stokmarknes, før foreldrene hennes flytta sørover.

Men hva som skjedde da hu bodde i Holmsbu, (og i Klokkarstua), det nevnte hu aldri noe om, for meg, mens hu levde).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Pia ville jeg da ofte møte, i Gågata, i Drammen.

Hvor hu pleide å henge da, etter å ha tatt bussen, inn til Drammen, etter at skolen hennes, i Sande, var ferdig.

Ofte sammen med Cecilie Hyde vel.

Jeg jobbet jo på CC Storkjøp, og der begynte vaktene mine klokken 16, var det vel.

Så jeg ville da ofte gå til en kafeteria, og kjøpe meg en baguette, eller noe, før jobben begynte.

Og da ville jeg noen ganger møte søstera mi, og resten av Lyche/Depeche-gjengen.

For de hang ofte på kafeteriaene, på Bragernes sentrum da.

Og da måtte jeg jo nesten sette meg sammen med dem, syntes jeg, siden Pia var søstera mi da.

En gang, på Lyche, så kjøpte jeg en baguette.

Så var Lyche-gjengen der, og de ble kasta ut da.

Så sa søstera mi, til han som jobba der, at 'å ja, skal du gå?'.

Kanskje fordi at hu så at jeg dukka opp der, med en baguette og et glass brus da.

Det er mulig.

Men men.

Så søstera mi var skikkelig ovenpå og ganske frekk/rappkjefta, som 17-åring, husker jeg.

Pia jobba jo ikke, så det hendte at jeg ga henne en 50-lapp, eller noe.

En gang tok jeg henne med på kino, og så 'Die Hard', med Bruce Willis, på Saga kino, (var det vel), i Drammen da.

(Hvis det ikke het Snorre kino).

Jeg ble etterhvert litt kjent med de som var i Lyche-gjengen, siden jeg møtte den gjengen, før jeg skulle på jobb, noen ganger da.

Det var en som het Terje Bakken, som var pønker, og hadde svart pønker-frisyre da.

Det var to nazister, (som søstera mi ufarliggjorde, ved å si at de var 'søte'), som het Kjetil og Noah, mener jeg.

Noe sånt.

Det var en som het Andreas, eller noe, som solgte bakte poteter, på Bragernes Torg, i helgene.

Og som sa at han var den første i Drammen, som begynte å gå med frakk, husker jeg.

Noe sånt.

Også var det ei jente, som het Heidi, som var rimelig lita, og som jeg lurer på om egentlig var en gutt.

Siden hun hadde kinnskjegg, eller noe sånt.

Ihvertfall hadde han/hun noe hår ved øret, som en annen i den gjengen, (en som var soss, eller glatt), som het Stian, poengterte.

Det var også en som het Thomas Bille, i den gjengen, som ligna litt på han lyshåra i Depeche Mode kanskje.

(Martin Gore, het han).

Jeg begynte jo å høre litt på Depeche Mode og.

Min fetter Ove, ga meg vel noen Depeche Mode LP-er til jul, det året, mener jeg å huske.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

I klassen, så ble Magne Winnem, fra Røyken, han ble valgt til tillitsmann, husker jeg.

I klassen vår, så var det mange storvokste folk.

Og jeg hadde jo blitt mobbet av Odd Einar Pettersen, (som var storvokst), da jeg gikk på ungdomsskolen.

Så da Ole Skistad, i klassen, begynte å mobbe Magne Winnem, (sånn det virka for meg).

Så prøvde jeg å oppmuntre Winnem da, og sa til han, at han burde ikke bry seg om han.

En tid etter dette, så spurte Winnem meg, om jeg ville bli med på Danmarkstur, med Petter Wessel.

(Siden Winnem sa at familien hans hadde aksjer, i det firmaet som eide Larvik Line, så de fikk billige billetter da.

De hadde vel ikke så mange aksjer, men de kjøpte noen aksjer da, sånn at de kunne nyte godt av disse billigreisene da.

Noe sånt).

Jeg var jo delvis fra Larvik, så jeg sa ja til dette, enda jeg ikke kjente Winnnem fra før dette skoleåret.

Men Winnem og dem, de gadd ikke å kjøre om Berger da.

Så jeg måtte møte dem på den bensinstasjonen, som ligger langs E-18, i Sande, der avkjøringa til Berger/Svelvik er.

Så sånn var det.

Da måtte jeg møte dem veldig tidlig, så jeg måtte da høre med min tidligere kamerat, fra Bergeråsen, Kjetil Holshagen.

Om jeg kunne sove over hos han, som bodde like ved den bensinstasjonen.

Og det fikk jeg lov til, selv om jeg måtte sove på gulvet, på badet dems, eller hvor det kan ha vært igjen.

(Et slags tørkerom var det kanskje.

Noe sånt).

Men men.

Så sånn var det.

Så satt jeg på med Winnem, ned til Larvik da.

Jeg hadde jo reist med Petter Wessel mange ganger, så dette var ikke noe nytt for meg liksom.

Men jeg var litt sky for de Røyken-folka da.

Jeg visste knapt hvor Røyken var hen, for å si det sånn.

(Det ligger vel mellom Lier og Hurum, blir det vel.

Steder jeg ikke var så ofte, for å si det sånn.

Men men).

Winnem sa det, at det var noen gratis parkeringsplasser, i Larvik, som det ofte var stor kamp om.

Så han ville det, at jeg skulle gå ut av bilen og holde av plassen, eller noe, i tilfelle en annen bil, ville ha den parkeringsplassen.

Noe som ikke gir så mye mening for meg nå.

Men men.

Det var også en annen bil, med folk fra Røyken, som var med på turen.

Det var en som het Stein, som seinere fikk jobb i Dressmann, i Oslo vel.

Og ei jente på vår alder vel, fra Røyken.

Og muligens en kamerat av Winnem, fra Drammen, som het Raymond vel.

Noe sånt.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg kjente som sagt ikke disse Røyken-folka.

Så da jeg møtte ei tenåringsjente, med lyst hår, på båten.

Så ble jeg litt letta.

For jeg kjente som sagt ikke disse Røyken-folka.

Og syntes at det var litt spesielt, å plutselig være på Danmarkstur, sammen med dem.

Dette var bare en dagstur, men likevel.

Hu jenta, som stod litt for seg selv, i en gruppe, da jeg gikk rundt alene, på Petter Wessel, (som jeg var ganske kjent på).

Det var ei som het Hege, som var fra Stavern.

Hu så cirka like gammel ut, som de jentene, fra Oslo og Hammerfest, som jeg hadde klint med i Brighton, noen uker før det her, husker jeg.

Altså cirka 15-16 år gammel da.

Jeg hadde jo ikke klint, siden jeg var i 12-års alderen, før det skjedde, i Brighton.

Så jeg var ikke så vant med å tenke på meg selv, som attraktiv.

Jeg var vant til å tenke på meg selv, som upopulær, for å si det sånn.

Søren Larsen, fra først klasse, på videregående, i Sande.

Han sa en gang det, at man må være 'ganske stygg', for ikke å bli gift, 'tror du ikke det?', til meg.

Så det var vel noe i de baner, som jeg også tenkte.

Så da jeg plutselig fikk sjangs på et par år yngre jenter, så var jeg bare glad, for at jeg fikk klint med noen damer.

For jeg hadde ganske lav selvtillit, på den her tiden.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så hu Hege og meg, vi satt/lå i en sofa, i en gang, på Petter Wessel, og klinte, i flere timer, på den turen, husker jeg.

Hu Hege, fra Stavern, hu var ganske pen, og hadde ganske store pupper, husker jeg.

Selv om jeg vel ikke rørte de puppene hennes, tror jeg.

Vi bare klinte da.

Hu var med klassen sin, (tror jeg det var), på Petter Wessel.

Og mora var lærerinne, tror jeg.

Og hu hadde også med lillesøstera si, mener jeg.

Hu Hege, lillesøstera hennes, og meg, vi var på kino, på Petter Wessel.

(Uten at jeg husker hvilken film det var).

Men men.

Så sånn var det.

Jeg var jo ganske seint i puberteten, og hadde bare hatt hår på tissen, i et års tid, da det her skjedde.

Og jeg var fortsatt jomfru, da jeg klinte med hu Hege, på Danskebåten da.

Men hu var kanskje 15-16 år da, så hu var 2-3 år yngre enn meg.

Og jeg sa vel også det at jeg var fra Larvik, da hu sa at hu var fra Stavern.

Jeg måtte nesten forklare det, at jeg hadde bodd i Larvik, syntes jeg.

Og jeg var litt trøtt, siden jeg hadde stått så tidlig opp.

Og jeg var litt klar for å henge sammen med henne, for jeg syntes at de Røyken-folka var litt spesielle da.

Så derfor ble det sånn, at jeg for det meste hang med hu Hege, og ikke med Magne Winnem og de andre Røyken-folka, på den dagsturen da.

Så sånn var det.

Jeg fikk telefonnummeret, til hu Hege, og prøvde å ringe henne, fra bestemor Ågot en gang, husker jeg.

Men da fikk jeg bare prate med faren hennes.

Hu Hege hadde visst ringt og pratet med Ågot, en gang.

Og da fikk jeg kjeft av Ågot.

For hu Hege hadde visst hørt så barnslig ut, sa Ågot.

'Er'n Erik der', hadde visst hu Hege sagt da.

Og Ågot var potte sur, husker jeg.

Men hu Hege hu hadde ganske store 'fordeler' hu, husker jeg, fra da jeg klinte med henne, på danskebåten.

Og jeg var jo en helt uskyldig jomfru selv og, på den her tiden.

Så at jeg skulle ha gjort noe galt, ved bare å kline med ei pen jente, fra Stavern, det skjønner jeg ikke.

Jeg hadde jo nesten bodd i Stavern selv og, som 4-5 åring, da vi bodde på den hytta, i Brunlanes, rett utenfor Stavern.

Så den klaginga fra bestemor Ågot, den var helt uforståelig, for meg.

Var det ikke bare bra at jeg begynte å treffe jenter, etter mange år som mobbeoffer, og etter å ha bodd alene, siden jeg var ni år?

Nei, det her var helt sinnsykt, for meg.

Hu Hege var ei kjempefin jente, som kanskje kunne ha blitt en fin kone for meg.

(For alt hva jeg vet, og uten at jeg kjente henne så bra, vi prata ikke så mye, for å si det sånn, vi

dreiv med tungekyssing, osv.).

Men jeg turte ikke å ringe hu Hege mer, etter den rare kjeftinga til Ågot.

Jeg var jo også russ, dette skoleåret, så jeg så fram mot russetida og, og regnet vel med at jeg kom til å treffe mange damer da og.

Men hvis Ågot ikke hadde kjefta, og sagt at hu var en 'jentunge', så hadde jeg nok ringt henne igjen, seinere den høsten.

Men jeg har lurt på det, nå i det siste, om det kan ha vært lillesøstera til hu Hege, (som jo også var på danskebåten, og var med hu Hege og meg på kino, osv.), som tulleringte, og prata med Ågot.

Det er kanskje mulig.

Men Ågot virka nesten såret, husker jeg, etter den telefonene, som hu svarte på, (for jeg måtte oppgi Ågot sitt telefonnummer, siden jeg ikke hadde telefon, på Bergeråsen), fra Stavern.

Og Ågot virka også opprørt, må jeg si.

Så jeg bare sa ikke noe.

For hu var ikke rolig da.

Så jeg fikk ikke diskutert det her noe, med Ågot.

For hu virka som å være helt 'på jordet', for meg.

Jeg ble jo da sittende der, og tenkte på hva jeg liksom hadde gjort for noe galt.

For det kunne jeg ikke skjønne.

Jeg hadde jo ikke hatt noen dame før det her.

Så at jeg fant ei som var 2-3 år yngre, når jeg selv var seint utvikla, hva spilte det for noen rolle da?

Det var jo vanlig, hadde vi lært i seksualundervisningen, på skolen, at damene var et år eller to yngre enn gutta.

Og når jeg var seint i utviklinga, og så ung og tynn ut for alderen, så kunne vel jeg ha ei som var en del år yngre enn meg, skulle jeg vel tro.

Man måtte jo klaffe biologisk og, og være omtrent like moden, på det området, sånn som jeg skjønte det.

Og hu Hege fra Stavern, hu hadde jo pupper og alt.

Så hu hadde nok sikkert hatt kjønnshår lenger enn jeg selv hadde hatt det, på den her tiden.

Men prøv å forklar noe sånt for en trangsynt og litt naiv farmor fra Rollag, (som også begynte å bli senil, må jeg si, hu kalte meg ofte for Runar, for eksempel).

Nei, det visste ikke jeg hvordan jeg skulle få forklart.

Men det er mulig at Ågot ble sjalu, har jeg tenkt seinere.

Siden Øivind var død, og jeg liksom måtte roe henne ned, innimellom.

Onkel Håkon var jo ikke noe hyggelig mot Ågot, for eksempel, da Øivind døde, husker jeg.

Det var jeg som måtte trøste Ågot, når hu sa det, at 'han var ikke noe snill mot meg', om Øivind.

Så Ågot var veldig rar, og var kanskje pedofil da, har jeg tenkt seinere.

Når jeg fortalte den skrøna, (som barn), om at Geir Arne og Christell, (som begge var på min alder), hadde klint, på Gamlehjemmet.

Så måtte jo Ågot sette seg ned, for hu syntes at det her var så interessant da.

Så Ågot var kanskje pedofil, har jeg tenkt seinere.

Hvem vet.

Men nå er klokka over 2, her på hostellet.

Så jeg få vel ta en pause, med skrivinga, for i dag.

Men det hendte veldig mye, dette skoleåret, da jeg var russ, i Drammen.

Så det blir fortsatt mange deler, fra dette kapitellet.

Så vi får se om jeg får skrevet noe mer, i morgen, for eksempel.

Vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 54: Enda mer fra Gjerdes Videregående, (del 4)

En gang, dette skoleåret, så skulle jeg gå bort til Ågot, på Sand.

Dette var kanskje like etter at jeg hadde vært med Petter Wessel, til Danmark, med de Røyken-folka, (da jeg klinte med hu pene tenåringsjenta fra Stavern).

For jeg var i godt humør, husker jeg.

Så jeg valgte å heller gå langs stranda bortover, til Sand da.

Da jeg gikk forbi sommerhuset til Øystein Andersen og dem, så så jeg det, at bilen til faren til Øystein, (Kai), stod der.

Jeg lurte på om Øystein var med, og banka på, eller ringte på, der.

Kai åpna døra.

Han hadde svetteperler i panna, og stod der sammen med en negerungdom, på min alder.

Negeren snakka engelsk, og spurte Kai om jeg også skulle være med, på engelsk.

'No', sa Kai, til han negeren da.

Også sa han at Øystein ikke var der, til meg.

Jeg gikk så bort til Ågot, uten å fortelle det her til noen.

Unntatt til faren min.

Jeg fortalte om det til faren min, en uke eller to seinere kanskje.

At han Kai hadde vært i huset til kusina til faren min, på Sand, med en ung neger da.

For å ha sex sikkert, virka det som for meg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Espen Melheim dukka opp på døra mi, på den her tida, (høsten 1988), en gang.

Han ville av en eller annen grunn at vi skulle kjøre inn til Drammen, i sin mors gamle, oransje Opel da.

Jeg ble med på det, for jeg hadde vel ikke noe annet å gjøre.

Jeg hadde ikke så mange kamerater heller, for å si det sånn.

Da vi hadde kjørt i cirka 10-20 meter, så dukka Christell opp.

Christell gikk mot Gamlehjemmet, av en eller annen grunn.

(Virka det som for meg ihvertfall).

Espen sa at jeg skulle spørre Christell om hu ville være med.

Så jeg spurte henne om det da.

Og Christell ble med.

Vi dro på Bowlinga, på Åssiden, (hvor min klassekamerat, på Gjerde, Kjetil Johansen, fra Asker, senere ble Daglig Leder vel.

Ettersom hva Magne Winnem og Andre Willassen fortalte.

En gang på midten av 90-tallet vel).

Christell gikk ved siden av meg, inn der.

Med Espen Melheim, litt bak.

Da satt det noen gutter der, i inngangspartiet, på Bowlinga.

Som sa noe sånt som at 'den stygge gutten og den fine dama', om Christell og meg da.

Noe sånt.

Vi spilte vel litt biljard der, eller noe.

(Som jeg pleide å spille i Weymouth, sammen med Kenneth Sevland og dem, noen ganger, et par år før det her).

Så kjørte Espen Melheim tilbake til Bergeråsen.

Men denne gangen rundt Sande.

Veien rundt Sande, (på E-18), tok omtrent like lang tid, som å kjøre på den svingete Svelvikveien.

Men Svelvikveien går langs Drammensfjorden.

Det var Svelvikveien, som Fru Landhjem, butikkdama i Larvik, syntes var så fin å kjøre.

For det var så fin utsikt, til fjorden der da.

Så hu pleide å kjøre omvei, bare for å få se den utsikten, når hu skulle til Oslo, husker jeg at hu sa en gang.

Men men.

Så sånn var det.

Da vi nærmet oss avkjøringa til Berger, på E-18.

Så sa Christell det, at her bor, (et guttenavn, som jeg ikke husker nå), også kjørte Espen Melheim inn der.

Denne gutten bodde på en slags gård vel, som lå på venstre side av E-18, når man kjørte fra Drammen mot Sande.

Dette var like etter Rølleshaugen, eller noe, tror jeg.

(Eller ihvertfall etter Da Capo pizzarestaurant, hvor Ruth Furuheim jobba, husker jeg fra en gang vi spilte fotballkamp mot Nordre Sande og hennes sønn, Per Furuheim var med.

Da fikk vi gratis pizza, på Da Capo pizzarestaurant, langs E-18 vel, husker jeg.

Fra mens jeg gikk på barneskolen, eller noe, vel).

Men men.

Det gikk en rett grusvei, et par hundre meter vel, fra E-18 og til det huset da, hvor Christells venn bodde.

Noe sånt.

Så kjørte Espen Melheim og jeg videre til Bergeråsen uten at det ble sagt stort vel.

Men i ettertid så kan man jo mistenke at dette var en slags plan, i samarbeid, mellom Christell og Espen Melheim da.

Og kanskje også med de fra Åssiden, på bowlinga der, som prata dritt om meg, da jeg gikk inn der.

Hvem vet.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Espen Melheim kom også på døra mi, en tid etter dette igjen, og sa at han skulle kjøpe seg en kasse juleøl.

Også lurte han på om han skulle kjøpe med en kasse, (klasse 3 juleøl vel, som fantes i butikkene, på den her tiden), for meg, i samme slengen.

Jeg jobba jo på CC Storkjøp, så jeg fikk jo flere tusen i lønn, hver måned.

Samtidig som at jeg slapp å betale husleie, på Bergeråsen der, siden faren min eide huset.

Så jeg hadde jo fint råd til en sånn kasse med juleøl, så jeg sa ja til det.

Og så satte jeg den kassa, i den ene boden, (hvor jeg hadde satt vin en gang, noen år før det her da).

Men jeg er ikke noen dranker akkurat, så den kassa ble vel stort sett stående urørt.

Men det var noe eget over det, må jeg si, å en sånn kasse med ganske sterk juleøl stående, i leiligheten, et par måneder før jul da.

For dette var vel før snøen kom.

Så Espen Melheim var ganske tidlig ute med juleøl-kjøpinga, husker jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Noen uker etter dette, så kom plutselig Christell på døra mi, kvelden før vi hadde en

planleggingsdag, på Gjerdes Videregående.

Christell sa det, at Nina Monsen var på besøk, (fra Romsås), hos onkelen sin, i Ulvikveien, og Nina Monsen lurte på om jeg ville være med opp dit da.

Jeg ble med Christell opp dit, og spurte om jeg kunne ta med noen øl.

Det var greit, mente Christell da.

Jeg hadde jo ikke sett hun Nina Monsen så mye, siden den episoden i niende klasse, når hu tok meg på balla, og trodde at det var pikken.

På den samme tida som Odd Einar Pettersen satte seg på fanget mitt, på ungdomsskolen.

Og jeg tok bussen hjem da, og møtte Nina Monsen, når hu skulle på Prima.

Og hu trodde jeg hadde skulka da.

Mens jeg egentlig bare dro hjem, i protest, siden jeg hadde blitt så ydmyket, av vel cirka 100 kilo tunge Odd Einar Pettersen, som satt seg oppå meg, og jeg selv, (som vel bare veide halvparten), hadde ikke så mye å stille opp mot, mot den store klumpen av for det meste muskler vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg satt oppe hos onkelen til Nina Monsen da, i en slags peisestue der, tror jeg.

Noe sånt.

Det var første gangen, som jeg hadde vært på besøk, i det huset.

Onkelen var ikke hjemme, det var bare Nina Monsen, søstera mi Pia, og Christell, som var der.

Etterhvert så dro Christell hjem.

Det ble ikke sagt så mye der, jeg satt bare der og drakk litt, mens vi så på TV vel.

De jentene ville ikke ha noe å drikke da.

Så skulle Pia hjem, og da måtte nesten jeg gå hjem og.

Og Nina Monsen, hun hadde fått seg en schafer-hvalp.

Så hu gikk sammen med oss, bort mot Gamlehjemmet, for hu skulle gå tur med bikkja da.

Selv om det var seint.

Pia fortsatte ned Havnehagen, (ned til Haldis), mens Nina Monsen og jeg, vi gikk oppover Leirfaret/Hellinga der da.

Når den veien delte seg, så gikk Nina Monsen bort mot Gamlehjemmet da, mens jeg gikk opp mot Leirfaret 4B da.

'Skal du ha en øl eller', spurte jeg.

'Ok', sa Nina Monsen.

Noe sånt.

så ble bikkja med oss inn, i stua, i Leirfaret 4B der da.

Jeg henta noen øl, i den kassa, som stod i boden da.

(Sånn som faren min pleide å gjøre.

Han pleide ikke å ha øllen i kjøleskapet.

For han hadde kanskje ikke plass der.

Men han hadde øllen sin i garasjen til Haldis.

Faren min mente vel også det, at øllen ikke skulle stå for kaldt.

Men at det ble passe temperatur, hvis den stod i garasjen da.

Noe sånt).

Nina Monsen begynte å kikke på en videokassett, med musikkvideoer, som jeg hadde tatt opp, siden vi hadde fått Super Channel, tidligere i 1988, var det vel.

Hu satt oppå fanget mitt, i den blå sofastolen, som stod der den 'konge-skinnstolen', til faren min, hadde stått før.

For hu ville sitte på fanget mitt da, av en eller annen grunn.

Så var det fjernkontroll, til den nye videospilleren min, som Espen Melheim hadde dratt meg inn til Oslo, for å kjøpe, et par måneder tidligere da.

Og så ville hu Nina Monsen se på den musikkvideoen, som het 'Everlasting Love', med Sandra, igjen og igjen da.

Og jeg var jo ganske brisen, så da begynte jo jeg å klå litt på Nina Monsen, mens hu satt oppå fanget mitt da, og dreiv på med fjernkontrollen.

Og plutselig så hadde klart å få hånda mi så langt ned i trusa på henne, at jeg kjente at en finger fant et ganske vått og varmt hull nedi der.

'Er det fitta', spurte jeg, litt sånn i halvfylla da.

Ja, det var det da, sa Nina Monsen.

Og spurte om hvor mange jenter, som jeg hadde liggi med.

'Fire jenter i Sande', sa jeg.

Men det var jo bare jug.

Jeg hadde jo aldri hatt sex med noen før, i det hele tatt.

Jeg hadde aldri fingra med ei fitte før, for å si det sånn.

Og Nina Monsen, hu var jo født i 1971, så hu var bare et år yngre enn meg da.

Så hu var 17 år, så det var, mer eller mindre, 'fritt fram', tenkte jeg.

Jeg var jo flau, siden jeg var så seint i puberteten, og kun hadde hatt hår på tissen, i et drøyt år.

Det var derfor jeg hadde holdt meg unna jenter, i mange år, mens jeg gikk på ungdomsskolen, for eksempel.

Ikke fordi jeg var redd for dem.

Men fordi jeg syntes det var så flaut, at jeg var så seint ute med å få hår på tissen da.

Så jeg hadde ikke lyst til å vise fram tissen min til noen da, før jeg hadde fått hår på den.

Men nå, høsten 1988, så hadde jeg jo klint med tre pene jenter, (eller for det meste pene), i Brighton og på Petter Wessel, i månedene før det her da.

Så nå begynte selvtilliten min å øke litt, på dette området.

Og da jeg fikk lov å fingre Nina Monsen, så ville jeg jo ikke miste denne nyvunnede, (og vel ganske skjøre), selvtilliten min, med en gang da.

Jeg var redd for det, at hvis jeg hadde fortalt sannheten, til Nina Monsen, om at jeg var jomfru.

Så ville hu kanskje ha syntes at jeg var 'døll', og ikke latt meg leke mer med fitta hennes, for å si det sånn.

Vi hadde det jo ganske hyggelig der, med musikkvideoer, på TV-en og med klasse tre Aass juleøl, osv.

Og jeg var litt full da, så jeg bare sa noe, for å si det sånn.

Så sa Nina Monsen det, at 'det er noe spesielt med fitta mi, skjønner du, jeg har blitt voldtatt'.

Noe sånt.

Så sa jeg det, at det kan man vel ikke merke på fitta di nå.

Noe sånt.

For jeg begynte å bli litt kåt da, av å ha hu Nina Monsen på fanget.

Og jeg vet ikke hvorfor hu begynte å prate sånn.

Om voldtekt osv., men men.

Jeg hadde vel noen kondomer, som jeg hadde kjøpt for moro skyld, liggende på det gamle rommet mitt, eller noe, mener jeg.

Og Nina Monsen begynte å suge meg da, mens jeg lå på gulvet, der spisestuebordet skulle ha stått cirka, i Leirfaret 4B da.

Etter at jeg hadde tatt på en kondom, tror jeg.

Hu dreiv og knipsa på bikkja si, husker jeg, litt som fra en døs.

For det var første gangen jeg fikk pikken min sugd, så jeg gikk vel nesten inn i ekstase, tror jeg.

Bortsett fra at jeg var jo i puberteten.

Så jeg hadde runka som bare faen, like før det her, av en eller annen grunn.

Så jeg hadde klart å få noen sår, på pikken, (av for mye runking), så det var ikke så deilig, å bli sugd, for Nina Monsen fikk noen ganger borti tenna sine, der jeg hadde sår på pikken da.

Da klagde jeg, men da sa hu Nina Monsen det, at ingen av de guttene hu hadde sugd før, hadde klaget.

(Enda hu bare var 17 år).

Jeg tror vi må ha pult litt, i stua og, for jeg mener å huske det at Nina Monsen sa til meg, at 'jeg har kjent større faktisk'.

Jeg mener det var i stua, at hu sa det.

For hu trodde vel at pikken min var kjempestor, etter å ha tatt meg rundt balla den gangen, som jeg gikk i niende klasse, mens hu trodde at det var rundt pikken min hu tok da.

Den gangen som Kjetil Holshagen og venninna til Nina Monsen, (ei med mørkt hår vel), fra Romsås, var på besøk hos meg, i Leirfaret 4B da.

Det var inne på 'hoved-soverommet' at Nina Monsen hadde tatt meg rundt balla, den gangen.

Jeg ble redd for den den unge schaferen, som var i stua, mens jeg lå på de brune og hvite, psykedeliske 70-talls vegg-til-vegg teppeflisene, som Stenberg-familien hadde lagt der vel, og ble sugd da.

For jeg vet ikke hvorfor Nina Monsen knipsa på bikkja, innimellom mens hu sugde meg, mens hu satt på knæra over meg, mens jeg lå på ryggen der da.

Jeg syntes det virka litt risikabelt.

Hva hvis bikkja trodde at pikken min var ei pølse, eller noe?

(Jeg husker en gang, som jeg var nede hos Haldis, noen år før det her.

Og da hadde mora til Gry Stenberg, (ei dame med mørkt hår), sagt til Haldis det, at Truls, (en grå og hvit katt vel, som Gry og dem hadde), hadde liggi i senga til foreldrene til Gry Stenberg, og hadde biti faren til Gry, Roger Stenberg, i tissen, sånn som jeg skjønte det, fra pratinga til Haldis og Fru Stenberg da, nabokonene, mer eller mindre, i Havnehagen).

Men men.

Jeg prøvde å få Nina Monsen, til å bli med inn på hoved-soverommet der, og prøve om det var så digg, å ha sex i vannsenga, som Haldis og faren min pleide å si, til kundene, i Vannsengbutikken, i Drammen.

'Ikke vannsenga', sa Nina Monsen.

Jeg syntes at hu var litt kjedelig, det måtte da være artig å prøve å ha sex i vannsenga, mens vi først holdt på, mener jeg.

Men jeg gadd ikke å krangle.

Jeg sa det var greit.

Og dro henne med inn på det gamle soverommet mitt, (det som hadde tilhørt søstrene Gry og Hege Stenberg, før faren min kjøpte leiligheten der, i Leirfaret 4B da).

Der prøvde vi misjonærstillingen, i senga da.

Vi holdt på ganske lenge, husker jeg.

Og det gikk vel ganske greit vel.

Nina Monsen var nok ikke så pen som Christell, men de fleste 17-år gamle jenter er vel ganske fine.

Så hu var helt grei å debutere med, syntes jeg.

Hu hadde vel ganske normal kroppsform.

Hu var ikke så tynn som Gry Stenberg.

Og hu var ikke feit heller, må jeg si.

Hu hadde hofter og pupper og alt som hørte med da.

Så sånn var det.

Så ville jeg prøve noe mer, mens jeg først holdt på.

Jeg ville prøve å ta hu bakfra.

Og det fikk jeg lov til etterhvert.

Så hu satt rumpa i været, i den gamle enkeltsenga mi da, i det minste soverommet der, i Leirfaret 4B.

Men jeg hadde ikke så bra teknikk, på å knulle bakfra, så det funka bare sånn halvveis.

Jeg tror jeg hadde klart meg bedre nå, for å si det sånn.

Uten at jeg skal spekulere for mye i det.

Nå hadde visst Nina Monsen tatt selvmord, i år 2000, eller noe, sa søstera mi, seinere det året, da vi skulle i bryllupet til Jan og Hege Snoghøj, i Gol, sommeren år 2000, var det vel.

Etterhvert så bytta vi stilling igjen.

Vi hadde vel sex i tilsammen 2-3 timer, tror jeg.

Vi var begge ganske fulle, men ikke så fulle at vi måtte spy akkurat.

Nina Monsen var vel nesten edru, tror jeg, etter å ha drukket bare en øl, eller noe, vel.

Jeg lå oppå henne, i misjonærstillingen, en stund til da.

Og så mista jeg ereksjonen, husker jeg.

Uten at noen av oss hadde fått orgasme vel.

Så jeg ville bli ferdig med det her da.

Nina Monsen lot som om hu hadde sovna og.

Hu hadde jo sugd pikken min så mye, inne i stua, så jeg regna med det, at det var greit for henne, å suge meg litt mer.

Men kondomen holdt vel på å falle av pikken, eller noe, siden jeg mista ereksjonen.

Men jeg hadde blitt ganske kåt da, av all den her sexen.

Og så for meg det, at jeg kom til å ha mye sånn her sex, framover, siden jeg endelig hadde fått meg hår på tissen, osv.

Så jeg tok av kondomen da, og putta tissen min mot leppene til Nina Monsen, som lå med øya igjen, på ryggen, i senga mi da.

Plutselig, så åpna Nina Monsen øynene, og liksom sugde skikkelig inn tissen min da.

Hu svelga den vel nesten omtrent.

Altså at hu liksom sugde den sånn at den ble elastisk og gikk forbi drøvelen hennes kanskje.

Noe sånt.

Det føltes ihvertfall veldig godt, husker jeg.

Og jeg besvimte, husker jeg.

Nina Monsen holdt munnen oppe.

Hun liksom åpnet kjevene da.

Det er mulig at det var derfor jeg besvimte.

Så falt jeg naken, mot gulvet, på det lille soverommet, i Leirfaret 4B.

Så klappet Nina Monsen kjevene sammen, med et smell, tror jeg.

Jeg våknet ihvertfall igjen og fikk tatt meg for.

Men da var jeg jo halvveis nede mot gulvet, så pikken min var ute av kjeften hennes da, for å si det sånn.

Jeg vet ikke om hu bare kødda med meg.

Eller om hu prøvde å bite av meg pikken.

Eller om jeg husker det feil, for jeg var litt full, trøtt, og i ekstase og jeg besvimte jo også.

Hu sa jo det, mens vi holdt på, at fitta hennes hadde blitt voldtatt og at hu hadde kjent større pikker, og at andre gutter som hu hadde sugd før, aldri hadde klaget på suginga hennes.

Så sånn var det.

Og en gang, da de var sånn 8-9 år vel.

Så hadde jo Christell og Nina Monsen sagt til meg.

Da vi lekte i huset til Haldis, og de låste seg inne på doen.

Da de åpna døra, så sa det det, at onkelen til Nina Monsen hadde tilbudt henne penger, for å suge tissen hans.

(Sa Christell da).

Så det er mulig at det var sånn det hang sammen, at onkelen hennes hadde voldtatt henne.

Hva vet jeg.

Jeg syntes det var litt ekkelt, at Nina Monsen hadde blitt voldtatt.

Men samtidig så tynget det meg, å være så sent ute, med å få hår på pikken og debutere seksuelt.

Jeg hadde jo alltid vært den, som var først ferdig med matteboka, osv., på skolen.

Så å være seint i puberteten, og seint ute med å ha sex, det taklet jeg dårlig.

Det gjorde at jeg fikk dårlig selvbilde husker jeg, og det tæret på meg.

Så derfor var jeg så ivrig, på å debutere seksuelt, og få den seksuelle debuten overstått.

At jeg ga faen i det, om Nina Monsen sin fitte, (som hun sa), hadde blitt voldtatt.

Bare jeg fikk lov til å pule med fitta hennes, så var jeg veldig fornøyd, for å si det sånn.

Så sånn var det.

Men men.

Jeg syntes sånn halvveis, (jeg var jo nesten i en ørske, fra å ha flere timer sex, med Nina Monsen), at jeg så en guttegjeng.

(Jan Stadheim og de?).

Som stod utafor vinduet mitt, på det gamle soverommet mitt, i Leirfaret 4B, og så inn, når jeg hadde sex med Nina Monsen.

Men det er mulig at jeg så halusinasjoner.

Jeg var jo litt full, etter den sterke juleølen, (som var klasse tre, som jeg ikke var vant til å drikke).

Og jeg var jo litt trøtt og, og dette var jo den første gangen jeg hadde sex, så jeg var vel sånn halvveis i ekstase og da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så ville Nina Monsen låne badet mitt, av en eller annen grunn.

Der var hu i 20-30 minutter kanskje vel.

Så ville hu ha noen sigaretter.

Jeg ga henne tre sigaretter vel.

Fra en tipakning, som jeg røyka sånn halvveis fast fra vel.

Så hadde jeg to-tre-fire sigaretter igjen selv og.

Så dro Nina Monsen opp til onkelen sin med bikkja si da.

Det hadde blitt ganske seint.

Klokka var kanskje 3-4 om natta da, eller noe.

Noe sånt.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg fikk telefonnummeret hennes, mener jeg.

Og jeg ringte henne, en uke seinere kanskje.

Og vi møttes i Oslo, for å se 'Who framed Roger Rabbit', på Eldorado kino.

Jeg husker at vi stod nederst i Karl Johan, utafor Burger King der.

Og Nina Monsen møtte en gutt hu kjente, og begynte å prate med han.

Men det syntes jeg ble litt flaut/dumt.

Vi var jo tross alt på date.

Så jeg morska meg litt opp da.

Jeg kjøpte en singel, i platebutikken på Arkaden, som var en sang jeg hadde sett på Super Channel.

Nemlig Deacon Blue med 'Real Gone Kid' vel.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Nina Monsen sa, mens rulleteksten gikk over lerretet, på Eldorado Kino, etter Roger Rabbit, at 'jeg fikk dessert ihvertfall'.

Uten at jeg skjønte om hu mente at hu hadde fått dessert i munnen, da hu sugde meg så godt, helt på slutten av sex-en vår, på Bergeråsen, en uke eller to, før det her.

Eller om hu mente det, at kino-en var dessert-en.

Så jeg svarte ikke noe.

Men jeg fikk et julekort av henne, med noen klistremerke-stjerner på, som noen la i gangen min, på Bergeråsen.

(Med bilde av henne og schafer-hvalpen på, mens de stod oppå gangbrua, ved Berger skole).

Jeg syntes ikke at Nina Monsen var så fin liksom.

(Selv om hun var helt greit liksom).

Og når jeg først hadde begynt å ha sex, så ville jeg jo gjerne ha sex med flere andre damer og.

Sånn at jeg fikk 'frest' fra meg litt liksom.

Før jeg ble sammen med ei dame.

Jeg skulle jo flytte til Oslo, noen måneder etter det her, for å studere.

Og dette med Nina Monsen, det skjedde jo i november/desember 1988.

Så dette var like før russetida.

Og søstera mi Pia, hu flytta også opp til meg, i Leirfaret 4B, like etter at jeg hadde hatt sex med Nina Monsen.

Og jeg hadde også kjøretimer, jobbing på CC Storkjøp og skolen og russekroer, osv. da.

Og Pia hadde også en venninne, som het Cecilie Hyde, fra Svelvik, (ei lav, mørkhåra ei, som var på min alder), som også flytta inn, hos meg, i Leirfaret 4B, må jeg nesten si.

Så dette med Nina Monsen, det gikk litt i glemmeboka da, for å si det sånn.

For da dro jo Pia med Monika Nebel, (som var innom hos meg, og sa at jeg hadde samme stereoannlegg, som dem, men at deres var montert annerledes, når det gjaldt om kassettspilleren eller radioen stod øverst), og ofte hele Lyche/Depeche-gjengen, fra Drammen, hjem til meg.

Så jeg mista kontakten, med Nina Monsen.

Og syntes det var flaut, da Pia ga meg det julekortet, fra henne.

For jeg likte ikke å prate med søstera mi om sex, og sånn, liksom.

Så jeg sa bare 'hvorfor sender hu meg det da', til søstera mi da.

Og prøvde å late som ingenting da.

Og da jeg flytta til Oslo, høsten 1989, og bodde de første dagene der, i Haldis sin leilighet, (som stod tom), i Uelands Gate, ved Kiellands Plass, i Oslo.

Så ringte jeg Christell, fra telefonkiosken, på Kiellands Plass.

Så spurte jeg henne, om jeg kunne få telefonnummeret til Nina Monsen.

(Som jeg tydeligvis hadde kasta, eller rota bort, under russetida da).

Men nei, Nina Monsen hadde flytta til Lillehammer, sa Christell da.

Uten at hu sa noe om hvorfor hu hadde gjort det.

Så sånn var det.

Men men.

Etter dette så traff jeg bare Nina Monsen en gang.

Det var på Stovner Senter, i Oslo, mens jeg var i militæret.

Det vil si skoleåret 1992/93.

Jeg var i infanteriet, i Geværkompaniet, som det het, i Elverum.

Da jeg flytta til Oslo, skoleåret 1989/90, så hadde jeg kontaktet Folkeregisteret, for å få meg min egen adresse.

For jeg ville ikke stå oppført som student, med egentlig addresse hos Haldis.

For da var det sånn, at jeg kunne risikere å ikke få brev, osv.

(Jeg prata jo aldri med Haldis, og når det gjaldt brevene om jeg kom inn på videregående, som dukket opp om sommerne.

Så pleide de å havne i postkassa til Haldis, av en eller annen grunn.

Og da måtte jeg drive å rote i postkassa til Haldis selv, som var full av aviser kanskje.

Siden hu kanskje var på ferie, eller noe sånt).

Så jeg ville ha min egen adresse, og mitt eget familienummer da, ble det vel til at jeg fikk.

Så det har jeg hatt siden våren 1990, var det vel.

For jeg ville ikke være avhengig av faren min og Haldis, som behandlet meg værre enn Askeladden, må jeg vel si, under oppveksten.

Siden jeg måtte bo alene, osv.

Grunnet at jeg fikk egen adresse, hos Folkeregisteret, i 1990, (og ikke faren min eller Haldis sin).

Så skulle jeg ikke til Nord-Norge i militæret likevel.

Men til Elverum.

Siden jeg da ble regnet som å være fra Oslo, og ikke fra Berger/Drammen.

Så det ble forrandra.

Jeg skulle egentlig vært først i Fredrikstad, på tre måneders rekruttskole, i infanteriet, og så til Nord-Norge, i ni måneder.

Men etter at jeg fikk eget familienummer, hos Folkeregisteret, så ble det til at jeg skulle til Geværkompaniet, (en stående Nato-styrke), i Elverum, i tolv måneder.

Dette utsatte jeg et par-tre år.

Siden jeg var så tynn og rimelig bortskjemt, etter å ha hatt egen leilighet, siden jeg var ni år.

Og jeg hadde blitt mye mobbet på skolen og blitt utfryst av familien min da.

Så jeg var ikke klar for infanteriet, (som Andre Willassen sa at var det tøffeste, innen Forsvaret), rett etter videregående.

Nei, jeg måtte ha et par-tre år til på meg, for å forberede meg, siden det ble som en tøff overgang for meg, å måtte bo på åttemanns-rom, i militæret, etter å ha hatt min egen leilighet, siden jeg var ni år.

Jeg hadde vært veldig selvstendig, og å spise fisk og annen kantinemat, og gå med kløende ullklær, det bydde meg imot, rett og slett.

Og jeg hadde jo nesten ikke gått på ski, siden jeg var guttunge.

Siden jeg hadde noe tråe, smørefrie glassfiberski, og siden faren min og Haldis aldri gikk på langrenn, for å si det sånn.

Så jeg gruet meg fælt til militæret da.

Etter det første året, i Oslo, så veide jeg 59-60 kilo.

Jeg gikk ned 3-4 kilo, det første året jeg bodde i Oslo vel, siden jeg ikke fikk lov å lage mat, av Jorås-familien, på Abildsø, som jeg leide hybelleilighet av.

Siden kona i huset, Berit, ikke tålte matlukt da.

(Så jeg måtte kjøpte dyre burgere, i Oslo sentrum, i stedet for mer drøy mat, på Rimi Ryen, (en av nærbutikkene), for eksempel).

Og jeg gikk på en privat høgskole, NHI, så studielånet varte ikke så lenge.

Så jeg måtte gå på sosialen, de to-tre siste månedene, som jeg gikk det første året, på NHI.

Jeg gikk på sosialkontoret, på Ryen, og fikk sosialstøtte, i to-tre måneder da.

Noe som var veldig flaut, husker jeg.

Men Pia hadde vært på besøk hos meg, på Abildsø, mener jeg, og sa det, at faren min hadde sagt det, at det var vel ikke meningen at han skulle betale leia, hver måned.

Så jeg fikk det mye vanskeligere økonomisk, i Oslo, enn på Bergeråsen da, siden jeg i Oslo måtte betale husleie.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Så da jeg var i militæret, i Elverum, så hadde en barbermaskin, som jeg hadde kjøpt, i en elbutikk, i Gågata, i Drammen, (var det vel).

Etter at jeg hadde fått en av mine første lønninger, på CC Storkjøp.

For Cecilie Hyde, (som delvis bodde hos meg, i Leirfaret 4B), hun sa en gang det, når vi satt oppe

en kveld der, og pratet, Pia, Cecilie og meg.

At noe av det værste hun visste, det var gutter som hadde sånn pubertetsbart.

Så da kjøpte jeg meg en elektrisk Philips barbermaskin da, med to barberhoder.

Til fire-fem hundre kroner, etter at jeg hadde begynt å jobbe på CC Storkjøp, og fikk noen tusen i lønn, hver måned.

Så begynte jeg å barbere meg da, siden Cecilie Hyde hadde kommentert om pubertetsbart da.

Selv om jeg ikke hadde lagt merke til det selv.

Det var vel mest noen dun, som jeg hadde fått, i ansiktet, tror jeg.

Så jeg begynte altså å barbere meg skoleåret 1988/89 da, mens jeg var atten år.

Så sånn var det.

Men mens jeg var i militæret, skoleåret 1992/93, så slutta den barbermaskinen helt å virka.

Og jeg skulle kjøpe meg en ny barbermaskin, en frihelg, som jeg var tilbake på Ungbo, på Ellingsrudåsen, (hvor jeg hadde bodd i litt over et år, på den her tiden).

Og da tenkte jeg en stund, på hvor jeg kunne dra, for å kjøpe barbermaskin.

Og valget falt til slutt på Stovner Senter da, som var et ganske stort kjøpesenter, som man kunne ta T-banen til, fra Ellingsrudåsen da, (selv om man måtte først ta t-banen til Tøyen, og så bytte der, for å ta T-banen opp Groruddalen igjen, men nå på den andre dalsiden, opp mot Vestli da.

Forbi Romsås blant annet, hvor Nina Monsen bodde da).

Men før jeg fant noen butikk, på Stovner Senter, som solgte barbermaskiner.

Så gikk jeg nesten inn i Nina Monsen og typen hennes.

Dette var en kar fra Vestlandet, eller noe, vel, som var EU-motstander, husker jeg.

Nina Monsen inviterte meg med dem, til en kafeteria, i kjelleren, på Stovner Senter.

Der ble samboeren til Nina Monsen, og jeg, sittende og diskutere EU, rimelig høyrøstet, husker jeg.

Jeg var for EU, for jeg trodde at det kom til å bli billigere mat, osv.

Og jeg syntes det var bra, hvis man kunne jobbe i utlandet, osv.

Men han kavaleren til Nina Monsen, han var veldig mot EU da.

Så vi hadde en veldig høylytt EU-diskusjon, på Stovner Senter der, husker jeg, i en halvtime, eller time, eller noe da.

Om kvelden, den lørdagen, så avtalte vi, å dra på byen, i Oslo, vi tre da.

Jeg fikk telefonnummeret til Nina Monsen, og ringte henne, fra telefonkioskene, i tredje etasje, på Oslo City der.

Men da hadde de forrandra planene, og de ville ikke dra på byen med meg, likevel.

Av en eller annen grunn.

Sa Nina Monsen da.

Og det var det siste jeg prata med henne.

Søstera mi Pia, fortalte seinere på 90-tallet, at Nina Monsen hadde fått unger og flytta til Bergeråsen vel.

Men jeg var jo aldri på Bergeråsen, for faren min solgte Leirfaret 4B, og farmora mi flytta etterhvert til sykehjem, i Svelvik.

Så jeg så aldri Nina Monsen noe mer, etter det her da.

Og mens vi kjørte forbi Vassfaret cirka, Pia, hennes sønn, (med Keyton fra Somalia), Daniel, og meg, i min svart metallic, Ford Sierra.

Sommeren år 2000 vel.

På vei til bryllupet til Hege og Jan Snohøj, på et hotell, i en dalside, ved Gol.

Som søstera mi hadde fått overtalt meg til å være med på, noen måneder tidligere.

Så fortalte søstera mi meg, at Nina Monsen hadde tatt selvmord da.

Dette var mindre enn et år etter at mora vår hadde dødd vel.

Så det var rimelig trist, husker jeg.

Søstera mi hadde jo ikke bodd på Bergeråsen, når Nina Monsen, (som Christell kalte for Nasse Nøff), hadde bodd der.

Så Pia visste vel ikke det, at jeg hadde klint med Nina Monsen, tre-fire ganger vel, under oppveksten.

Og hu visste nok ikke det, at Nina Monsen hadde tatt meg rundt balla, og trodd at det var pikken.

Og sagt at 'såå big', eller noe sånn, om balla mi, som hu trodde var pikken.

Og søstera mi visste nok ikke det, (jeg hadde ikke fortalt det ihvertfall), at i den senga, som hu sov i, etter at hu flytta opp til meg, i Leirfaret 4B.

Der hadde Nina Monsen og meg, hatt sex, i en time eller to, (etter å ha hatt sex i stua), noen uker før søstera mi tok over den senga.

Jeg hadde ikke fortalt om det her til noen.

Unntatt til Henrik, en kar som jobba på CC Storkjøp, på gølvet der.

(En som var fra ut mot Krokstadelva der, tror jeg).

Han fortalte jeg det til, da han sa det, at jeg aldri hadde hatt sex, (eller noe).

Han mobba liksom da.

Da kunne jeg stolt si det, at jo jeg hadde sex på tordag i forrige uke, eller noe da.

Så jeg var heldig med timingen der.

Og Henrik viste meg seinere det, at han hadde en slags sex-kontrakt, med dama si.

Dama hans det var hu dama som sjekka at alle gutta hadde gule underbukser, på frateret, ved Drammen Gym, forresten, (fortalte Henrik meg en annen gang).

Frateret var en slags sær sermoni, hvor alle som skulle være med i en studenklubb, måtte gå i dress, med gule underbukser.

Og pule med eksosrør og levere og sånn, mens de gikk fra Bragernes kirke, og til Strømsø, med en eldre elev, som 'plageånd' da.

Ei jente skulle sjekke at alle hadde gule underbukser.

Og hu jenta var dama til han Henrik, kollegaen min fra CC Storkjøp da, skjønte jeg, på han Henrik da.

Henrik likte ikke å klippe seg.

For hvis han så 'noldus' ut, etter en tur til frisøren, så fikk han klage fra dama, husker jeg at han nevnte.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Det var søstera mi Pia, og Cecilie Hyde, som visste om hva det frateret, ved Drammen Gym var, og som tok meg med, for å se på det her da, en ettermiddag/kveld, dette skoleåret, som jeg gikk på Gjerdes Videregående, i Drammen, da.

Så sånn var det.

Jeg fikk jo ikke da kjøpt meg noe barbermaskin, på Stovner Senter, i 1993.

Fordi jeg ville ikke risikere å møte han typen til Nina Monsen noe mer, på Stovner Senter, den dagen.

For vi krangla jo så fælt, om EU da.

Og det er mulig at vi krangla helt til de stengte og.

Det er mulig.

Men den første dagen, i militæret, så hadde vi fått en gratis barberhøvel, av merke Gillette, av militæret da.

Så etter dette, så begynte jeg å barbere meg med barberhøvel og barberskum, i et år eller to, var det kanskje.

Før jeg fikk kjøpt meg en ny, ganske bra, barbermaskin da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men nå er klokka snart to om natta, her på hostellet.

Så jeg får vel ta en pause med skrivinga vel.

Men det var fortsatt mye mer som skjedde, det året jeg var russ, i Drammen.

Så jeg får fortsette å skrive om dette, en av de neste dagene.

Vi får se om jeg får til det.

Vi får se.

Kapittel 55: Enda mer fra Gjerdes Videregående, (del 5)

Etter at jeg fikk den jobben, på CC Storkjøp, om ettermiddagene og på annenhver lørdag, så sa min far det en gang, at jeg kunne få lov til å bruke Jan sin leilighet, på Gulskogen litt, når jeg skulle jobbe lørdager i Drammen, osv.

Så enkelte fredager, så tok jeg bussen, til Rødgata, fra Rutebilstasjonen på Strømsø.

Jeg visste ikke helt hvor Rødgata var, men jeg fikk det forklart da, av Christell blant annet, som bodde der ganske fast, må man vel si.

Dette huset, som de brukte første etasjen til, som lager, og andre etasjen, det var Jan sin leilighet da.

Dette huset, det hadde tidligere vært et slags meninghetshus, eller bedehus da.

Eller kanskje en frikirke.

Noe sånt.

Faren min og Haldis leste om at det skulle selges, i Drammens Tidende, og kjøpte det, et par år før det her, var det vel.

Så første etasjen, som ble brukt som lager, og hvor det også stod en solseng.

Den etasjen hadde vel vært en kirke da antagelig, noen år før det her da.

Og i andre etasje, hvor Jan bodde.

Den etasjen hadde nok vært prestens bolig da antagelig.

Noe sånt.

Vi hadde gym i Drammenshallen, dette skoleåret.

Og etter at jeg ble kjent med Magne Winnem, så pleide jeg å få sitte på med han, til gymtimene.

Siden Drammenshallen lå på den andre sida av Drammenselva.

Winnem pleide å parkere ved Aass Bryggeri der, siden de hadde mange parkeringsplasser da.

Winnem kjørte en blå Volvo bybil, (som jeg ikke husker navnet på modellen på, men det var liksom Volvo sin versjon av Golf da.

Noe sånt).

Gymlærerinna, det var forresten ei ganske ung dame, i 20-åra, som noen sa at hadde hatt seg med tidligere elever, på dansketur, osv.

Og som en gang klaska meg på rumpa, i en gymtime, husker jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Winnem spurte også om jeg skulle være med på en russekro, oppe i Hokksund, eller noe.

Astrid, (fra Hallingdal vel), og Jarne Hallingstad, (fra Geilo vel), skulle også være med.

Hallingdal ligger i Buskerud, så hvis folk fra Hallingdal ville gå på datalinja, så måtte de gå på skole i Drammen, tror jeg.

Så sånn var det.

Men men.

Og da, så dro jeg ikke tilbake til Berger, den dagen.

Men jeg dro opp til Jan, på Gulskogen.

Jan hadde en kameratgjeng, fra Berger, som hang der.

Så også denne dagen.

De satt og drakk der.

Det var vel Tom Bråten, Erik Thorhallsson, og en som så ut som om han var med i Bros, som Christell syntes var 'kjekk', var det vel.

Jeg ble sittende og drikke, sammen med de her Berger-folka da.

Og så skulle jeg ta bussen til Drammen sentrum, for å møte Magne Winnem og dem, på Rutebilstasjonen da.

Men, de bussene på Gulskogen, de kjører liksom i ring da.

Jeg skjønte ihvertfall ikke hvilken buss, jeg skulle ta, tilbake til Drammen.

For jeg var jo fra Berger, og var litt forrvirra, når jeg var i Rødgata der.

For jeg hadde skjønt hvordan jeg tok bussen til Gulskogen.

Og jeg klarte å ta bussen til Drammen sentrum, når jeg skulle på jobb, på CC Storkjøp, på lørdagsmorgenene.

(Det var ikke hver gang jeg skulle jobbe lørdag, at jeg sov over der.

Men kanskje en gang i måneden, eller noe.

Siden min far hadde sagt det, (utenom sammenhengen), at jeg kunne sove over på Gulskogen en gang i blant da.

Siden jeg hadde fått meg jobb i Drammen).

Så sånn var det.

Jeg kjente jo ikke Magne Winnem så godt.

Han var tillitsmann og en litt sånn myndig type.

Han hadde kommet for sent, den første dagen, fordi at hans motorsykkel, hadde brutt sammen, på Hardangervidda, eller noe sånt.

Han var noen måneder eldre enn meg, men han hadde både bil og MC-lappen da.

Og kom på skolen i hel MC-drakt, den første dagen, mener jeg det var.

Så jeg var litt sky, for han, må jeg innrømme.

Han var liksom veldig voksen og alvorlig da.

Ikke noe sånt typisk festmenneske kanskje.

Men men.

Men de folka fra Berger de var det jo ganske greit å feste med, vil jeg si.

Vi satt der i sofaen, hjemme hos Jan, og drakk da.

Og Christell var jo der også.

Ei jente som jeg hadde et godt øye til, selv om hu også var en slags stesøster da.

Det ble jo synget om henne, i hennes konfirmasjon, et drøyt år før det her vel.

At hu 'hadde det som kaltes sex-appeal'.

Og det hadde hun vel, må jeg vel si.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så jeg ga opp det med å skjønne noe av de bussene, på Gulskogen.

Også gikk jeg tilbake til leiligheten til Jan.

(For jeg var litt full da).

Også satt jeg der og drakk, istedet.

Og blåste i den russekroa da.

For det russegreiene skjønte jeg egentlig ikke så utrolig mye av.

Jeg hadde vært på en russekro, i Holmestrand, før det her.

Og der var det rimelig kjedelig, må jeg si, at jeg nok syntes.

Men men.

Men da hadde visst Jarle Hallingstad og Astrid, (som sa at hu var fra Nardo, mener jeg, et sted hu sa var 'Verdens navle').

De hadde visst skriki fælt på meg, på Rutebilstasjonen da.

'Erik Ribsskog', hadde de visst ropt fælt, i fylla.

Fra ved bilen til Winnem da.

Noe sånt.

Dette fortalte Bergen aka. Arve meg, noen måneder etter det her.

Mens han gliste da.

Så sånn var det.

Men men.

Dagen etter, så ble jeg med de Berger-folka på Gulskogen Senteret, som var like ved der Jan bodde.

Gulskogen-senteret var et stort kjøpesenter.

De hadde en stor matbutikk, hvor vi kjøpte mer øl da.

Også drakk vi vel på lørdagen og, mener jeg.

(Selv om jeg ikke kjente de folka her så bra.

Men dem kjente nok faren min.

Så det var kanskje derfor at det ble sånn, at jeg drakk med dem.

Hvem vet).

Vi tulla litt med Jan.

Han hadde en kassettspiller, på soverommet, hvor han drev med noe som het 'selvsuggesjon', tror jeg.

Jan hadde talt inn en kassett, hvor han sa sånne ting som at 'Jan er snill'.

'Jan er flink'.

'Jan er super'.

'Jan er alltid snill mot kameratene sine'.

Sånne ting.

En kassett som gikk sånn, i en halvtime kanskje da.

Som han spilte for seg selv, mens han skulle sove da.

Dette var vel fra en bok, som faren min hadde kjøpt, tror jeg.

Som het 'Elsk deg selv', eller 'Hvordan bli millionær', eller noe.

Og som hadde havnet oppe hos meg en gang og, av en eller annen grunn.

En bok som tok for seg alle hindringene, som kunne hindre en, fra å bli millionær da.

Så sånn var det.

Det var veldig 80-talls, for å si det sånn.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Og da kom Jan hjem, mens jeg spilte den her kassetten da.

Og tulla med Jan.

Og da sa Tom Bråten, (var det vel), til Jan, at han visste om ei dame, som likte Jan.

Og da spurte Tom Bråten alle i leiligheten, om dem ville det, at Tom Bråten skulle si til Jan, navnet på hu jenta, som likte Jan da.

Og jeg ville først ikke det, for jeg syntes det var artig, å kødde med Jan, som var en slags hatfigur for meg, fra oppveksten.

En 7-8 år eldre stebror, som løp etter meg på krykker en gang, husker jeg, nede hos Haldis, da jeg var sånn 9-10 år.

Men men.

Så sånn var det.

Men Jan sa sånn, 'kom igjen da', til meg, 'du kan vel si at du vil at jeg skal få vite navnet på hu dama', 'kom igjen da, vær litt grei da'.

Jan spurte pent for seg da.

Så da sa jeg også at det var greit.

Selv om jeg ikke skjønte så mye av settingen her.

Dette var bare som noe chatting cirka, for meg.

Og da sa han Tom Bråten, at hu som jobba der og der, i Drammen vel, at hu likte Jan da.

Noe sånt.

Så sånn var det.

En annen gang, som jeg skulle sove over hos Jan der.

Så var det noen tenåringsjenter, som prata om meg på bussen, og sa at jeg var kjekk da, eller noe.

Dette var vel den første gangen, som jeg lå over i Rødgata, tror jeg.

Christell møtte meg på bussholdeplassen, mener jeg.

Så gikk hun bort til ei venninne, som jeg mener var Hege Lund.

Og da kjeda jo jeg meg, så jeg ringte kontakttelefonen da, fra Jan sin telefon.

Men det fikk jeg visst ikke lov til.

Christell kjefta når hu kom hjem, og jeg satt i kontakttelefonen da.

Så det var visst meninga at jeg bare skulle site aleine der og kjede meg.

Jeg ble sur, da Christell kjefta, og måtte ut en tur, for å kjøle meg ned.

Og jeg gikk bort til ved noen slags jernbaneskinner, som de hadde der.

Uten at jeg så noe tog der, tror jeg.

Men det er mulig at jeg husker feil.

Så gikk jeg tilbake.

Også våkna jeg av av Christell stod over meg, i stua der, (hvor jeg lå på en madrass), og bannet og svertet og sa noe sånn som at 'jeg driter i om du hører meg', eller noe.

Men bare lot jeg som at jeg ikke hørte, for jeg var jo ikke ordentlig våken.

Og jeg skulle kanskje på jobb, eller noe.

Det kostet jo bare en krone og, å ringe til kontakttelefonen, en hel helg, hadde Tom-Ivar Myrberg forklart for meg, da han bodde på Bergeråsen, og jeg hadde telefon selv, i Leirfaret 4B da.

Så hvorfor Christell ble så sur, fordi at jeg ringte kontakttelefonen, når jeg satt aleine i leiligheten til Jan der.

Det veit jeg ikke.

Det var jo ikke hennes leilighet heller.

Jeg hadde jo fått lov til å bruke den leiligheten av faren min.

Men det var komplisert da.

Var dette Jan sin leilighet, eller faren min sin leilighet, eller Haldis sin leilighet?

Bodde Christell der?

Kunne Christell bestemme over meg der liksom?

Det var jo helt kaos.

Det var ingenting som var normalt, i Haldis/Arne-familien, vil jeg si.

På en fest der, da den Berger-gjengen var der.

Så stod Christell ute og røyka.

Og da prata hu og han som så ut som om han var med i Bros, om sex vel.

Og da spurte jeg om hvorfor hu ikke hadde hatt sex, eller noe.

(Som var temaet som Christell og han unge mannen prata om, da jeg også gikk ut for å ta meg en røyk der da).

Også svarte Christell, 'av samme grunn som deg'.

(Hu mente at jeg var jomfru da).

Men dette var etter at jeg hadde hatt sex, i en nesten en hel natt da, med Nina Monsen.

Så Christell tok feil, jeg var ikke jomfru.

Men jeg gadd ikke så si noe.

Jeg ville ikke være åpen om sex-livet mitt, ovenfor Christell.

Så jeg bare lot som ingenting.

Selv om jeg kanskje lo litt inni meg da, av at Christell ikke visste at jeg hadde knulla med venninna hennes liksom.

Men men.

Så sånn var det.

Christell, som fylte 16 år, på den her tida.

Hu jobba i en butikk som het Casa, (italiensk for 'hus' vel), på Gulskogen Senteret.

I helgene og sånn da.

En gang, så skulle jeg være med dit, av en eller annen grunn.

Dette var en butikk som solgte pyntegjenstander.

Som skulle stå i stua da.

En ganske eksklusiv butikk, må man vel si.

Med dyre pyntegjenstander da.

En livstilsbutikk eller designbutikk, kan man vel kalle det.

Christell skulle telle kassa.

Og forklarte meg det, at de ikke telte myntene der.

De telte bare sedlene.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men nå så lurer jeg på, om dette var faren min sitt verk.

Han pleide jo å mase på meg noen ganger, om at jeg brukte for lang tid, på å telle kassa, på CC Storkjøp.

Vakta slapp han inn i Hallen der, og han stod utafor gitteret, utafor CC Storkjøp, og klagde på meg da.

At jeg brukte så lang tid.

Og at jeg måtte telle fortere.

Enda jeg vel var en av de som telte kassa raskest og hadde minst diff der.

Og enda jeg ikke hadde bedt faren min om å hente meg der.

Så kanskje faren min, liksom skulle vise at han hadde rett da.

Ved å få Christell til å vise meg, at på Casa, så telte de ikke myntene.

Så kanskje faren min prøvde å få meg til å slutte å telle myntene, i kassa, på CC Storkjøp?

At dette var en snedig plan, som fra Baldrick i Black Adder?

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Det var ikke sånn at jeg noen gang hadde jobbet for dem, i Vannsengbutikken, med å telle kassa der, eller noe.

Så dette var noe jeg lærte, fra grunnen av, på CC Storkjøp da.

Men om de telte myntene, i Vannsengbutikken, det tviler jeg nok litt på.

Uten at jeg skal si noe sikkert.

Haldis hadde jo jobba på CC Elektro og på Cubus.

Og der telte dem vel antagelig myntene.

Så det er mulig at hu gjorde det i Vannsengbutikken også.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men men.

Pia pleide også å henge en del, i leiligheten til Jan, på Gulskogen.

Hu viste meg det, at Jan hadde en dildo, gjemt i et skap, ikke langt unna TV-en.

(Av en eller annen grunn, så viste Pia meg det).

Men men.

Og Pia pleide også å ta med venner, fra Depeche/Lyche-gjengen, opp til Jan da.

En gang så hadde Pia med hu Heidi dit.

Og da viste jeg den dildoen til hu Heidi da.

For jeg skulle være morsom.

Og akkurat da, så kom faren min inn døra der, mens jeg dreiv og viste den dildoen til Jan, til hu Heidi da, (som muligens var en gutt, som jeg har skrevet om tidligere, i dette kapitellet. Hvem vet).

Pia hadde også med de nazistene dit, en gang.

Kjetil og Noah, som de het.

De skulle tulleringe, og det var jeg vant til, fra Bergeråsen, fra da jeg hadde telefon der, i Leirfaret 4B, hvor jeg bodde aleine da.

De fikk meg til å ringe ei jente, som hadde gått i klassen deres.

Ut mot Krokstadelva, eller noe, for å spørre om hu var 'jomfru' da.

Jeg tulla og sa sånn, dette er fra VG/Scanfact, vi har en anonym undersøkelse, er du jomfru'.

Og hu jenta sa 'nei' da.

Så sånn var det.

Men men.

Jeg ringte også en del tilfeldige telefonnummere og spurte andre folk om det samme da.

Voksne folk og sånn.

Så det var bare tull, for jeg var kanskje litt redd for de her nazistene, som Pia kjente, så jeg skulle liksom tøffe meg litt da.

Også ville disse nazistene, (Og muligens også en som het Kenneth Ek, som var der), at jeg også skulle ringe til hu jenta de kjente da, og høre om hu var jomfru, eller ikke.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Men men.

Jeg tenkte på det her som noe slags uskyldig moro.

Omtrent som å ringe noen i telefonkatalogen, (som Ulf Havmo prata om vel).

'Goddag er det hos Grønn?'.

'Nei det er hos Brun'.

'Å beklager jeg må visst ha blitt fargeblind'.

Noe sånt.

Så jeg syntes ikke at det her var noe alvorlig.

Men jeg mener at jeg leste om det her, i Drammens Tidende, borte hos Ågot, en gang, noen dager etter det her.

At noen hadde ringt rundt sånn da.

Så etter det her, så var jeg ikke så ofte hos Jan og dem, for å si det sånn.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Det var også en annen russekro, ved den gamle brannstasjonen, i Drammen, som noen folk på Gjerde, (som jeg ikke visste helt hvem var vel), fortalte meg om.

Jeg dro dit, og der var Hege Rønjom, som hadde gått i klassen min, i tredje klasse, på Berger skole.

Og som jeg hadde solgt lodd sammen med, i Svelvik, også sammen med Ole Christian Skjellsbekk.

(Men det var ingen i klassen min der, av en eller annen grunn).

Hege Rønjom, (som så flott ut, hun var frodig for alderen, må man vel si. Hun hadde store bryster, virka det som, ganske langt blondt hår, og et pent ansikt).

Hun ville kjøpe en øl til meg, og fikk meg til å sette meg ned sammen med henne, ved et rundt bord der.

Så prata hun om det, at hu trodde det, at jeg kom til å få meg ei 'pen dame', eller noe.

Det kom kanskje til å ta litt tid, sa hun, men hu trodde at jeg kom til å få meg ei pen kjæreste da.

Men men.

Det var også ei jente der, som trengte hjelp.

Hu hadde blitt angrepet på do, av en kar.

Og vakta hjalp henne ikke.

Så jeg gikk litt sammen med henne der.

Ei venninne av henne gratulerte henne med ny type.

(Meg altså).

Noen spurte om jeg ville sitte sammen med Svelvik/Berger-folka der.

Det var et slags avlukke, eller en bås.

Hvor det satt noen folk fra Berger/Svelvik.

Det var Line Nilsen, fra klassen min i Sande, året før.

Det var Erik Thorhallsson, (selv om han ikke var russ vel).

Og muligens Randi Espelien, (selv om jeg ikke husker det helt sikkert).

Og noen fler da, som jeg ikke husker navnene på nå.

Jeg hadde visst brukt Christell sin bluse, sa hu seinere, under dressjakka, denne kvelden.

For jeg fant ikke noen skjorte, på Bergeråsen, da jeg skulle kle meg, for å dra på den russekroa.

Men Christell sin gule og hvit-stripete bluse, lå visst der.

Og den brukte jeg da.

Men jeg trodde at det var faren min sin skjorte.

Jeg vet ikke hvordan Christell sin bluse hadde havnet der.

Det må ha vært noen som hadde tatt den med, opp fra Haldis.

Noe sånt.

Kneppingen var på den andre siden, i forhold til andre skjorter, som jeg hadde brukt tidligere.

Så jeg skjønte vel egentlig det, at det var en bluse.

Men jeg hadde ikke noen annen skjorte, som passet, med den dressjakka.

Som jeg kunne finne, ihvertfall.

Så derfor ble det sånn, at jeg brukte Christell sin bluse da, på den russekroa.

(Som var en litt spesiell russekro kanskje).

Jeg tok en taxi, opp til Jan sin leilighet, på Gulskogen.

Det var en Volvo, og sjåføren leste Dagbladet, var det vel.

Jeg hadde jo gått Markedsføringslinja, så jeg var vant til å tenke sånn i merker, og sånn.

Jeg spurte sjåføren, (i fylla da, selv om jeg dro derfra ganske tidlig vel), om han stemte Arbeiderpartiet.

For han var liksom typen til det, syntes jeg, og jeg var vant til å tenke litt sånn, på å sette folk i bås, fra Markedsføringa, osv.

Og han taxisjåføren sa det da, at han stemte Arbeiderpartiet.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så lå jeg over hos Jan der da.

Og dagen etter, så var det en hel gjeng der.

Erik Thorhallsson, han sa det, at han hadde fått nøkkelen til Hege Rønjom.

Da sa jeg det, at Hege Rønjom hadde spandert en øl på meg da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Erik Thorhallsson og dem, (det var vel kanskje Tom Bråten, som spurte), spurte Christell, om ei blond jente i klassen hennes, i Holmestrand, (som Christell hadde gym sammen med da), barberte musa.

Christell ville visst ikke si noe.

Jeg syntes jeg måtte si noe jeg og, siden Christell liksom var stesøstera mi da.

Så jeg spurte Christell om at 'er hu ekte blondinne da?'.

Og da bare smilte Christell vel.

Og det ble ikke sagt noe særlig mer, om det her vel.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Søstera mi, Pia, hu sa seinere det, at den her gjengen.

Med Erik Thorhallsson, Tom Bråten, osv., at de hadde ei dame i Sande, som de 'ikke var noe snille mot', (var det vel), og 'pulte i rumpa', var det vel.

De bare brukte henne da, skjønte jeg på Pia.

Noe sånt.

Uten at Pia sa hvem dette var.

Men men.

Jan lot denne gjengen fikse badet sitt.

Jan skulle på en lang ferie, på nyåret, i 1989.

Og da fikk den her Berger-gjengen, de fikk 25.000, eller noe, av Jan.

For å pusse opp badet hans, sånn at det så fint ut, da han kom tilbake.

Og en gang jeg var der, så babla Erik Thorhallsson, (var det vel), til Jan.

Om at søstera hans, Christell, begynte å bli 16 år, osv.

Så han måtte ikke bli så overraska/sur, om en av dem, i den gjengen, hadde tatt jomfrudommen på henne, når han kom tilbake fra den ferien, sa han.

Jeg sa ikke noe.

For Christell var jo ikke min søster, hun var bare min stesøster.

Mens hun var Jans halvsøster da.

Så hu var liksom i blodsbånd, med Jan da.

Men ikke med meg.

Og jeg vet ikke hva som skjedde.

For jeg slutta som sagt å være så mye hos Jan, etter at jeg leste om den tulleringinga mi derfra, i Drammens Tidende, borte hos Ågot, den gangen.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Christell fylte jo 16 år, dette skoleåret.

Og hennes venninne, Hege Lund vel.

Hu var på samme alder da.

Hege Lund, (jeg tror hu het Lund ihvertfall, selv om Christell bare sa Hege).

Hu bodde også i Rødgata, (sånn som jeg skjønte det).

Og 10-12 år, etter det her, så var jo jeg i bryllupet, til Jan og Hege, i Gol, (som søstera mi Pia, dro meg med på).

Og da ble det sagt, av Tom Bråten vel, at Hege hadde liggi i ei seng, hos Jan, og at hu da bare var 15 år, også hadde hu blitt vekt av at Jan, (som da var 24-25 år kanskje), kyssa henne, (mens hu lå i senga der, siden hu var venninne av Christell da).

Men jeg så aldri hu Hege, hos Jan.

Den første gangen, som jeg var i Rødgata der.

Så var det Christell som besøkte hu Hege, og ikke omvendt.

Så jeg så aldri hu Hege der, for å si det sånn.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jan sa også det en gang, at når kameratene hans, fra Berger, lå over der.

Så pleide han å finne sædflekker, på dynetrekkene, osv.

Pia sa det, at den gjengen, utnytta Jan, visstnok.

Men men.

Men Erik Thorhallsson, (som var i den gjengen), han jobba jo for faren min.

Og jeg var jo vant til å bli kuet og utfryst, av Haldis/Arne-familien.

Så jeg hadde liksom ikke noe med det her, tenkte jeg.

For jeg var jo uvenn med faren min og Haldis og dem, siden de behandlet meg værre en Askeladden da, for å si det sånn.

Så hvordan forholdet var mellom Jan, (som var 7-8 år eldre enn meg), og min fars arbeider Erik Thorhallsson, og dem.

Det var liksom som noe som var mer min fars business, sånn som jeg så det.

Så det blanda jeg meg ikke oppi, for å si det sånn.

Det hadde jeg heller ikke overskudd til.

Jeg var ganske ung, og hadde hatt en vanskelig oppvekst.

Så jeg var ikke helt på topp da, og var også en tynn gutt, på cirka 62 kilo kanskje.

Så jeg kunne liksom ikke gjøre noe med de her folka, som var mye eldre og større enn meg.

Som Tom Bråten, Jan Snoghøj og Erik Thorhallsson.

Det så jeg på som umulig, for å si det sånn.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Ei i klassen min, som bodde på Konnerud, og het Giske.

Hu satt ikke så langt unna meg, i klasserommet, så vi chatta litt en gang, i et friminutt, husker jeg.

Hu jobba i en videobutikk, på Gulskogen, fortalte hu.

(I Rødgata vel).

Og da hu sa det, så fortalte jeg det, at jeg hadde en bror, (eller om jeg sa stebror), som bodde i Rødgata, på Gulskogen.

Som het Jan Snoghøj da.

(Jeg gadd ikke å fortelle om alle konfliktene i Haldis/Arne-familien da.

Så jeg sa bare bror/stebror da).

Og da hadde Giske prata med Jan, sa hu seinere.

Og spurt han, (når Jan var der for å leie en film).

Om 'har du en bror som heter Erik?'.

'Nei', hadde Jan sagt da.

Også måtte Giske forklare en del og sånn da.

Også hadde Jan sagt.

'Åja, han ja'.

Så jeg gikk tydeligvis ikke for å være et menneske, i Haldis/Arne-familien.

De behandla meg bare som dritt, og som en som de gjemte bort, i Leirfaret 4B der, og som de hadde glemt bort litt da.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Nå får jeg ta en pause her, i skrivinga, her på hostellet, for jeg må få vaska noen klær også.

Siden det er søndag.

Jeg pleier å vaske klær, på søndager.

Jeg vil ikke ha noe med han svære Manager-en her å gjøre.

Han er homo, tror jeg, og en gang, så kilte han meg, når han stod bak meg, da jeg stod i døra til kontoret her.

Så dette hostellet er fælt, vil jeg si.

Jeg hater etterhvert Norge og nordmenn, som ignorerer den uretten jeg blir utsatt for og ikke hjelper meg mot noe av denne uretten.

Norge er et kaldt og inhumant land, og burde nedlegges, syntes jeg.

Ingen har noen respekt for folks rettigheter heller.

Norge er en uting, vil jeg si.

Så sånn er det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så vi får se hva som skjer.

Vi får se.

Kapittel 56: Enda mer fra Gjerdes Videregående, (del 6)

Jeg hadde jo fått bare firere og femmere, skoleåret før, på Sande Videregående.

Og det første året på videregående, så hadde jeg jo fått tre seksere, og resten firere.

Så jeg hadde som mål, å få bare fem-ere, dette skoleåret, på Gjerdes Videregående.

(Ihvertfall før jeg begynte å jobbe 3-4 vakter i uka på CC Storkjøp).

Men men.

Jeg prøvde å være konsentrert og følge skikkelig med, i timene, og i en Org.-time, (var det vel), så begynte klasseforstander Karlsen å kjefte på meg, fordi jeg hadde 'fyrstikkøyne', som han sa.

Og i en annen time, noen måneder seinere, så kjefta han på meg igjen, fordi han ikke tålte at jeg drakk så mye av cola-flaska, i timen, var det vel.

(Enda det liksom var lov å drikke brus i timen da.

Men man skulle ikke drikke brus på den måten som jeg gjorde det da, forstod jeg).

Men Karlsen hadde jo et vanskelig år, sånn som jeg skjønte det, på hva som ble sagt, av folka i klassen, i friminuttene.

Med skillsmisse og det hele, så hvordan han klasseforstander Karlsen vanligvis var, det veit jeg ikke.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Vi hadde også en lærer i sos.-øk., som het Herbjørnsen, og som Magne Winnem kalte for 'Herbie'.

Han kom rett fra næringslivet tror jeg.

Det var vel hans første år som lærer, tror jeg.

Han hadde et ordtak, som het at 'løgn trenger mange ord', og han likte ikke at vi skrev for lange svar, på oppgavene da.

Men hadde en liste med stikkord, som han rettet prøvene våre etter da.

Og vi måtte også kjøpe en næringslivsavis i uka, og skrive kommentarer om finansnyheter da.

Så vi hadde også en egen prosjektoppgave, i Sos.-Øk. da, som kanskje ikke var nevnt på mønsterplanen, (eller hva det het igjen).

Men som Herbjørnsen ville at vi skulle gjøre da.

Jeg kjøpte de her avisene da.

Det var vel dette året at Dagens Næringsliv gikk over til å bli trykket på rosa papir, mener jeg å huske.

Noe sånt.

Jeg la avisene ved siden av peisen, i Leirfaret 4B.

Men jeg hadde et travelt år, så jeg satt oppe hele natta, før den prosjektoppgaven skulle leveres.

Men jeg ble ikke ferdig, selv om jeg satt oppe hele natta.

Så jeg måtte sitte hele formiddagen og, og kom på skolen, trøtt som en alke, helt på slutten av dagen, med den oppgaven da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang i gymmen, så skulle vi ha noe de kalte Cooper-test, tror jeg.

Jeg hadde aldri hørt om det før.

Men det viste seg at det betydde at vi skulle løpe langt oppi en åsside, som var bak Drammenshallen der da.

Vi fikk forklart hvor vi skulle løpe, men den forklaringa skjønte ikke jeg, som var fra Berger, noe særlig av.

Så jeg bare løp oppi der da, og prøvde å orientere meg, på de andre som også løp den her Cooper-testen da.

Så det ble liksom som både løping og orientering for meg, når jeg måtte ha den her testen da.

Så sånn var det.

Jeg var litt redd for å løpe meg bort, oppi lia der.

Så når Ole Skistad, (var det vel), og en som var greve vel, (hvis jeg husker det riktig), dukka opp, på vei ned, fra 'endestasjonen' igjen da.

Så bare snudde jeg og hang meg på dem, ned til Drammenshallen igjen, må jeg innrømme.

For jeg var litt redd for å gå meg bort, oppi lia, på Strømsø der, må jeg innrømme.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Vi satt på med Magne Winnem, tilbake igjen til skolen.

Og han stoppa ved Jernbanestasjonen, av en eller annen grunn.

Og da ville jeg gå ut for å tenne på en sneip som jeg hadde i røykpakka mi.

(Som jeg sikkert hadde sneipa i et friminutt da, eller noe).

Men da fikk jeg kjeft av Ole Skistad, (som også satt på med Winnem), siden jeg ikke klarte å vente,

i så og så mange minutter, før jeg tente en røyk da.

Men det var vel mer det at jeg kjeda meg.

Jeg kunne sikkert ha venta med å tenne en røyk.

Men å sitte bak i en sånn liten bil med sånne storvokste Buskerud-gutter.

Det var grenser for hvor artig det var og.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Han som var greve, han husker jeg ikke navnet på.

Men han var fra Hemsedal, eller et annet skisted da, i Buskerud da sikkert.

Og han hadde visst dårlig rykte, hvis jeg husker riktig, fra sladeren i friminuttene, på Gjerdes Videregående.

Han var visst horebukk for Oslo-damene, oppi ski-bygda der.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Winnem hadde et ganske streit image, ettersom han var tillitsmann og hadde lappen og kledde seg ganske konformt, må man vel si.

Winnem sa, en av de første gangene, som jeg skulle sitte på med den Volvo-en hans, at 'er ikke Volvo bilen for de intelektuelle da?'.

Så Winnem så nok på seg selv, (og vel også meg kanskje), som intelektuell da.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Seinere fikk jeg vite det, at han kun eide en fjerdedel, (eller noe), av den Volvo-en.

Han eide den sammen med sin far, (som jobbet i Statens Forurensingstilsyn, på Helsfyr vel), og sin eldre bror John og sin yngre bror Eivind vel.

Noe sånt.

Men Magne Winnem kunne også noen ganger være litt slapp.

Vi hadde begge to matte valgfag, for da var det enklere å komme inn, på høyere utdanning, etter videregående.

For mange akademier forlangte at man hadde det matte valgfaget da, for å få studere der da.

Men i Matte valgfag-timene, så måtte vi gå opp i andre etasje, på Gjerdes Videregående der.

Og Andre Willassen, fra Røyken, klagde fælt, på at han ikke skjønte noe.

(Hvis det ikke var Tim Jonassen, som klagde).

Og jeg hadde jo hatt 5-er og 6-er i matte, årene før.

Og på ungdomsskolen, så hendte det at jeg hadde 'S' i matte, i karakterboka, noen halvår.

Hvis ikke hadde jeg 'm'.

Men dette skoleåret, så fikk jeg bare en '2'-er, i matte.

Jeg syntes at han mattelæreren, (som vel for eksempel Thorgills, fra CC Storkjøp, hadde hatt i matte, også året før, og derfor var vant til), var veldig ustrukturert.

Jeg var ikke vant med å gjøre så mye innsats, på skolen, for å få bra karakterer.

Så det var kanskje det som var problemet.

Men jeg syntes også at han mattelæreren pirka veldig mye, på matteprøvene.

En gang hadde jeg gjort en ørliten feil, når det gjaldt tegnsetting.

Og da fikk jeg bare et halv poeng, på mange oppgaver, istedet for to poeng.

Enda jeg egentlig hadde gjort det riktig da, syntes jeg.

Og det var et nytt pensum dette, med mengdelære, osv.

Og jeg hadde jo kjøretimer, jobbing på CC, russetid, og søstera mi og Cecilie Hyde, som flytta inn til meg, i Leirfaret 4B.

Samt langt reisetid, til skolen.

Så det gikk litt trått i de matte-timene, må jeg innrømme.

På toppen av det her, så hendte det ihvertfall en gang, at Magne Winnem fikk meg til å bli med å skulke mattetimene.

Og istedet dra opp til Gulskogen-senteret, for å kikke på klær.

(Som Winnem ville).

Jeg var ikke så hypp på å kikke på klær.

For det kunne jeg jo eventuelt kjøpe etter skoletid.

Men jeg var liksom fra Berger da, og der var det om å gjøre nesten, å tulle litt på skolen, husker jeg fra Berger Skole og Svevlik Ungdomsskole.

Så jeg syntes vel at jeg måtte bli med på den her skulkinga da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Grunnen til at den siste ledige plassen, i klasserommet, var ved siden av Andre Willassen, forresten.

Det fant jeg ganske fort ut.

Willassen hadde den værste ånden, som jeg noen gang har lukta, må jeg vel si.

Men men.

Tim Jonassen, fra Hyggen, fikk meg med, på å tulle litt med Willassen, en uke eller to før juleferien vel, i 1988 da.

Tim dro meg med på en bensinstasjon, hvor Sten Rune Nilsen, fra klassen min, på Berger Skole og Svelvik Ungdomsskole jobba.

(Jeg visste at Sten Rune jobba der siden at Espen Melheim en gang kjørte innom der for å fylle bensin, en gang han dro meg med til Drammen eller Oslo da, dette skoleåret.

Så sånn var det).

Tim kjøpte en tannbørste og en tube tannpasta, som han fikk pakket inn vel, på en eller annen måte.

Også fikk jeg jobben, med å snike denne gaven, oppi ranselen til Willassen da, siden jeg satt ved siden av han da.

Så sånn var det.

Jeg vet ikke om Willassen tok hintet, men Willassen var en del sammen med Winnem, som jeg var forlover for osv., seinere, og Willassen ble visst etterhvert populær blant damene, i Drammen, så jeg tror han begynte å pusse tenna annerledes, sånn at han muligens ble kvitt den fæle ånden sin.

Det er mulig.

Tim prøvde ihvertfall.

Og vi var kanskje litt slemme.

Men jeg var oppriktig lei av å lukte den ånden hans, i diverse skoletimer da.

Så sånn var det.

Så derfor ble jeg med på den her mobbinga av Willassen da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Tim var også en morsom filur da, så det var også lett å bli med på det her da, når han foreslo å gjøre noe skøy da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Magne Winnem satt ved siden av Kjetil Johansen, fra Heggdal, (tror jeg det heter), ved Asker.

Magne Winnem drev visst nesten Kjetil Johansen til vanvidd, sånn som jeg husker det.

Disse satt bakerst i klasserommet, på den samme raden, som Willassen og meg da.

Kjetil Johansen tryglet meg, (må jeg vel si at han gjorde), om å få bytte plass med meg, siden jeg ble kamerat med Winnem da.

For Winnem var visst så slem mot Kjetil Johansen da, skjønte jeg.

Men jeg syntes det ble litt mye Magne Winnem da.

Det ble litt dumt, hvis vi gutta plutselig skulle begynne å bytte plasser sånn, syntes jeg.

(På tross av den dårlige ånden til Willassen).

Så sånn var det.

Hu Monika Ødegård, (fra Svelvik), som satt bak Willassen og meg, (og ved siden av Gerd Jorun Wik).

Hu flytta seg ganske raskt over på den motsatte siden av klasserommet, ved siden av to jenter fra Kongsberg, som het Trine og Hege vel.

Uten at jeg vet noe om hvorfor hu flytta seg fra plassen ved siden av Gerd Jorun Vik.

Hu sa ikke noe til meg om det.

Hu var en litt stille jente, hu Monika Ødegård, må jeg si.

På tross av at hu gikk på Markedsføringslinja.

En gang, så hadde jeg haika inn til Svelvik.

(En av de første skoledagene).

Og da kunne jeg ta den bussen, som var i Drammen rett før skolen startet.

For den bussen, den startet i Svelvik da.

Og da satt Monika Ødegård, på den bussen, og lot som at hu sov da, når jeg gikk forbi.

Så jeg tenkte at man må jo si 'hei' til de som går i klassen sin.

Så jeg ble litt irritert da, på Monika Ødegård, som bare satt der, med øya igjen da.

Så mens jeg gikk gjennom bussen, så krølla jeg sammen bussbilletten min, til en slags kule, og knipsa den, i trynet, til hu Monika Ødegård da.

Det var kanskje litt slemt gjort av meg.

Men jeg var litt irritert kanskje, siden hu hadde kommet inn på Gjerdes Videregående, ved å liksom flytte til tanta si, i Drammen.

Likevel tok hu bussen til skolen, fra Svelvik.

Så det med flyttinga til tanta i Drammen, det var nok bare tull.

Og jeg hadde jo ikke fått busskort ennå, noe som kanskje gjorde at jeg ble litt irritert da.

Og det ble jo litt pinlig syntes jeg, å sitte på den samme 'vanlige' bussen, som ei i klassen, uten å si hei liksom.

Da jeg møtte Lene Andersen, på bussen, skoleåret før, så var jo hu full av liv og prata nesten hele veien inn til Drammen vel.

Så jeg var ikke vant til å ta bussen sammen med damer i klassen som var så skye da.

Så det reagerte jeg litt på, når det gjaldt hu Monika Ødegård, må jeg si.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Magne Winnem, han hadde kallenavn, for mange i klassen.

Gerd Jorun Wik, hun kalte han for 'Gerdie'.

Og han sa det, et år eller to seinere, husker jeg, at hu spiste så mye sjokolade, på skolen, at rumpa ble breiere og breiere, for hver dag, husker jeg.

(Winnem satt jo bak Gerd Jorun, som ble sittende alene, uten noen ved siden av seg, nesten hele skoleåret.

Men døra til klasserommet var imellom dem da.

Så Winnem og Kjetil Johansen satt liksom for seg da, helt bakerst, i et hjørne.

Muligens også med et skap ved siden av seg.

Så jeg skjønner det, hvis de to fikk litt nok av hverandre.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Magne Winnem hadde også et kallenavn for Tim Jonassen, forresten.

Winnem kalte Jonassen for 'Tingeling', av en aller annen grunn.

Det skjønte jeg ikke så mye av, hvor Tim ble kalt det, men Winnem gliste vel kanskje litt da, når han sa dette kallenavnet.

Det er mulig.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg skrev at det var en slags greve, fra Hemsedal, eller noe, i klassen.

Han gikk på Markedsføringslinja, og satt litt bak, nesten midt i klasserommet vel.

En gang, som Ceclie Hyde, Thomas Bille og meg, gikk fra Bragernes Sentrum og bort mot CC vel.

(Kanskje fordi at jeg skulle jobbe).

Så tok jeg på meg noen solbriller jeg hadde, (noen billige jeg hadde kjøpt i England vel, muligens med speil på).

For hu Cecilie Hyde hu var så opptatt av stil og sånn da.

Dr. Martins sko og haremsbukser, og alt mulig.

Og hu var ikke mainstream.

Hu var vel det som Willassen fra Røyken kalte 'blackis'.

Altså at hu mest gikk i svarte klær.

De blackis-jentene i Svelvik, de skilte seg veldig ut, fra resten av 'bunchen' der, husker jeg.

Jeg husker en gang, som søstera mi Pia, hadde dratt meg med, på Samfunnshuset, i Svelvik, på ungdomsdisko, en torsdag, var det vel.

Da satt Cecilie Hyde, Camilla Skriung og ei til vel.

De satt oppå et bord, mellom toalettene og diskoteket.

Ovenfor garderoben eller kiosken vel.

Så de var enkle å legge merke til.

For de fleste damene i Svelvik gikk med moteklær, som Bik Bok og Poco Loco, osv.

Men disse nevnte tre jentene, de var friker da, må man vel si.

Og ikke bare var de friker, men de gikk vel stort sett bare i svarte klær, og ihvertfall Cecilie Hyde hadde også mørkt hår da.

De så nesten litt ut som tegneseriefigurer, kan man kanskje si.

Cecilie Hyde var også kortvokst, så hu så kanskje litt ekstra ut som en tegneseriefigur, på grunn av det.

Eller som en slags maskot kanskje.

Noe sånt.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Og da Cecilie Hyde, Thomas bille og meg, gikk forbi han greven/baronen og ei dame han prata med, som satt i en bil vel.

Da sa han adelsmannen til meg, at 'nå så du kul ut', eller noe.

Av en eller annen grunn.

Enda jeg så vel ut som vanlig stort sett.

Bortsett fra at jeg hadde på meg sånne solbriller da.

Og gikk sammen med de her artige folka da.

Som så nesten ut som tegneseriefigurer.

(Men som var min søster Pia sine venner egentlig da.

Men som jeg ble kjent med siden Pia hang i Gågata i Drammen, (som var min skolevei og kantine, må man vel si, dette året, på Gjerdes Videregående), etter skolen sin, i Sande.

Så sånn var det.

En gang, når jeg møtte Pia, etter skolen, i Gågåta.

Så hang hu der, sammen med hu Heidi, (som jeg ikke er sikker på om ikke egentlig var en gutt).

De stod i Gågata, og så gikk det to negre forbi.

Og Pia skrøyt av negerne, til hu Heidi da.

'De er så flotte', eller noe, sa Pia da, til hu Heidi da, (mens jeg stod ved siden av da).

Jeg sa ikke noe, for jeg visste ikke hva jeg skulle si liksom.

Men på grunn av dette, så var det ikke noen overraskelse for meg, da jeg fant ut det, (mens jeg var i militæret vel), at både Pia og hennes venninne, Siv Hansen, (også fra Røyken), begge hadde fått seg afrikanske kjærester, det andre året de bodde i 'Røyken-bofelleskap', i Oslo, (skoleåret 1992/93 vel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Nå er klokka over fire, her på hostellet.

Det var fortsatt veldig mye mer, som skjedde, dette russeåret mitt, i Drammen.

Så det bli nok en del fler deler av dette kapitellet fremover.

Men men.

Skal jeg skrive memoarer, så skal jeg skrive memoarer.

Så sånn er det.

Så vi får se om jeg klarer å skrive om dette skoleåret, om ikke alt for lenge.

Vi får se om jeg klarer det.

Vi får se.

Kapittel 57: Enda mer fra Gjerdes Videregående, (del 7)

Det var ikke noen førsteklasser, på Gjerdes Videregående forresten.

Det var litt døvt for meg, som så ganske ung ut.

Men ved juletentamen, (var det vel), så dukka det opp noen førsteklassinger, som holdt til på en annen skole da, et annet sted i Drammen.

(Ved Åssida kanskje.

Noe sånt).

Og da hjalp jeg ei jente, som da satt ved siden av meg.

(Istedet for Willassen).

Med et spørsmål på en oppgave husker jeg.

Som jeg skjønte da.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Pia hadde en kjæreste, på denne tiden, som het Per Espen, (tror jeg), og som var fra Åssiden vel.

Hvordan Pia møtte Per Espen, det vet jeg ikke.

Jeg er ikke helt sikker på om han het Per Espen, men han hadde veldig utstående ører, husker jeg.

Han gikk også mye i O'Neil-klær, husker jeg at Pia sa.

Per Espen var kamerat med Kenneth Ek, som seinere flytta til Tønsberg, siden faren hans ble direktør, på fylkessykehuset i Vestfold.

Noe sånt.

Kenneth Ek, (var det vel), ga meg en kassett med det ekstreme bandet Skinny Puppy, en gang, husker jeg.

Det var Nazi-musikk, tror jeg.

Men i den gjengen som Pia og Cecilie Hyde var i, så var liksom nesten all ekstrem musikk, (altså 'ikke mainstream'/Stock Aitken Waterman), kul da.

Pia og Cecilie prata om band som Nitzer Ebb, og andre band som jeg ikke husker nå.

Men som folka i Platebaren på Lyche ville si om at 'vi selger ikke nazi-musikk her', da.

Men Pia og Cecilie var liksom sånn at de hyllet omtrent alt som var ekstremt da, ihvertfall innenfor musikk.

Så det var lett å bli smittet av dem liksom.

For de var så engasjerte og sprudlende da, (ihvertfall Cecilie Hyde), når de pratet om den her musikken da.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, så dro Pia, Per Espen og Kenneth Ek vel, med meg på Drammen Bad, (like ved der Gjerdes Videregående var), av en eller annen grunn.

Pia hadde jo bodd på Stenseth Terrasse, i Solbergelva, på begynnelsen av 80-tallet.

Så det er mulig at hu kjente Kenneth Ek og dem, gjennom noen kjente derfra.

Det veit jeg ikke, skal jeg være ærlig.

En gang, så ble jeg bedt på en fest, med den 'O'Neil-gjengen' da.

Det var vel Pia som ba meg dukke opp der.

Jeg var trøtt etter jobben, og noen smørte tannpasta under nesa på meg, når jeg sovna i sofaen.

Så dro Kenneth Ek meg med på moped, til der Jan Snoghøj bodde, på Gulskogen.

Mens Pia fulgte etter oss, og sa strengt til Kenneth Ek at han ikke skulle kødde med broren hennes.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Den natta så sov Kenneth Ek, søstera mi og meg, i en seng, som stod i et kammers, hos Jan da, i Rødgata, på Gulskogen.

Vi sov alle tre med klærna på da.

Jeg tror det var Pia som sov i midten, men det husker jeg ikke helt sikkert.

En annen gang, så var jeg invitert på fest, hos Kenneth Ek.

Gjennom søstera mi da.

Og da, så fikk jeg faren min til å kjøre meg.

Jeg hadde på meg støvletter, husker jeg, så det må ha vært midt på vinteren vel.

Lillesøstera til Kenneth Ek hadde fest med klassevenner, i første etasje.

Så da jeg ringte på, så var det hu som åpna.

Og på en eller annen måte så ble det sånn at jeg dansa med lillesøstera til Kenneth Ek, på den festen da, mens jeg hadde støvlettene mine halvveis på meg.

Når vi skulle dra derfra, eller noe.

Jeg skulle vel kanskje si takk for at dem åpna.

Dem virka kanskje mer normale, (selv om de var yngre), enn Kenneth Ek og søstera mi og Per Espen og dem.

Som ikke åpna da.

Men men.

Hu lillesøstera til Kenneth Ek, hu sa søstera mi Pia om, på 90-tallet en gang vel, at hadde tatt selvmord, nede i Tønsberg vel.

Så det var trist å høre, må jeg vel si, selv om jeg ikke kjente henne, annet en fra den festen da.

Men men.

Pia sa også det, (på 90-tallet, var det vel), at hu Heidi, (som jeg lurer på om egentlig var en gutt), hadde blitt sjef for et stort hotell, langt ute på landsbygda, eller oppi 'Dalom', eller noe.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Et par måneder etter at jeg begynte å jobbe på CC Storkjøp.

Så hadde jeg kjøpt meg en ny jakke, på Cubus eller Hennes og Mauritz, (eller om det var Adelsten), på CC.

Det var en svart jakke med hvite armer, husker jeg.

I bomull.

En jakke som jeg brukte utover 90-tallet og, en del ihvertfall, i Oslo.

Men jeg ville også kjøpe meg en dunjakke.

(Siden jeg var vant til å ha det, på 80-tallet, om vinteren).

Den var blå med et grønt felt på ryggen og også et mindre lilla felt, tror jeg.

(En jakke jeg fant på Sportsbutikken på CC vel.

I en spisepause, eller noe, antagelig).

Jeg var ikke helt sikker på den jakka.

Og jeg spurte Pia, (som jeg regnet med at hadde greie på klær).

Om hu gadd å stikke bort på CC, for å se på den jakka.

Det var en dag jeg jobbet, og Pia hadde med Thor Espen, (het han kanskje).

Og da hørte jeg, (mens jeg satt i kassa på CC Storkjøp da, og Pia og Thor Espen stod ute i Hallen der), at Thor Espen sa, at 'klarer han ikke å kjøpe klær selv eller'.

Noe sånt.

Jeg kjøpte forresten en O'Neil-genser en gang, til mange hundre kroner, som jeg så i en sportsbutikk, på Strømsø, ikke langt unna Globus-gården.

Det var vel fordi at Pia hadde 'hypet' det merket, vil jeg si.

'After all snow is only frozen water', stod det på den genseren, husker jeg.

(Som var lilla, med skrift og sånn på da).

Nå hadde jeg gått Markedsføringslinja, året før da, så jeg kunne ha litt sånne kule klær, syntes jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Christell dro meg med en gang, for å kjøpe klær, sammen med typen sin, på den her tiden, Iver Karlsen, fra like ved Bjerkøya der, mellom Berger og Sande.

Det var i den samme gata som Cubus, (hvor Haldis hadde jobba), på Bragernes.

Men nærmere Torget.

(En Carlings-butikk var det kanskje.

Noe sånt).

Christell og Iver kikka på en grønn og hvit-stripete Levis-genser.

Og på noen andre stripe-kombinasjoner og da.

Jeg syntes at den grønne og hvit-stripete Levis-genseren så ok ut.

Så jeg kjøpte den, mens jeg likevel var der liksom.

(Jeg jobba jo en god del på CC, ved siden av skolen, så jeg hadde ganske ofte penger i lommeboka).

Jeg husker ikke hvorfor Christell skulle dra meg med på det der.

Men men.

Iver og kameratene hans, ble visst kalt for 'stripe-gjengen', på Sande Videregående, sa søstera mi Pia, ved en annen anledning.

Siden de alltid gikk med stripete gensere visstnok, ifølge søstera mi da.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

En gang, så dro Christell med meg på puben Dickens, (var det vel), på Bragernes da.

Og hu begynte å kjøpe fælt mye øl, (må man vel si), mens vi satt ved et bord, og bare pratet da.

Enda Christell såvidt hadde fylt 16 år, så fikk hu kjøpt øl, på Dickens da, husker jeg.

Hu så vel ut som om hu var 16-17 kanskje.

Men hu hadde store 'fordeler' da, så det dugde vel kanskje som en slags 'legitimasjon' da, når Christell dro på pub.

Det er mulig.

Hva vet jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så dro Christell med meg, på en buss, tilbake til Berger, hvor hennes kjæreste Iver, (og en kamerat av han vel), også satt.

Jeg var ikke så kjent på Dickens, så hvor doen var, det visste jeg ikke.

Så da bussen stoppa, fordi den var foran skjema, ovenfor Svelvik-senteret, i Svelvik.

(Vanligvis stoppa den vel utafor kirken, og venta vel.

Noe sånt.

Men men).

Så spurte Christell bussjåføren om hu kunne gå ut av bussen, for å gå på do.

På en byggeplass, (eller noe), ovenfor Svelvik-senteret der da.

Det var vinter, så det var mørkt da.

Men da hadde jo jeg sitti og holdt meg, hele veien fra Drammen, jeg og.

Og jeg var også brisen, etter de her halvliterne, som Christell og jeg hadde kjøpt da.

Så siden både bussen og Christell drøyde, så syntes jeg det ble vanskelig å holde meg, hele veien til Berger da.

Det gikk greit før bussen stoppa, og Christell gikk på do.

Men når bussen venta så lenge, så ble det nesten som tortur da, å ikke kunne gå på do.

Spesielt siden jeg tenkte på at Christell gikk på do da.

Så ble det ikke så artig å holde seg hele veien til Berger liksom.

(Som gikk relativt greit, før den her ventinga til bussen og det her dobesøket til Christell da).

Så jeg spurte også sjåføren da, (til slutt), om jeg også kunne gå på do.

Men da sa Iver, 'skal du se, eller?'.

Akkurat som jeg var en unge, når jeg var 18 år gammel.

Jeg satt der og blæra var stapp full, for å si det sånn.

Og det var så mørkt ute, så jeg hadde ikke kunnet sett mye av Christell, mens hu tissa, (eller hva hu dreiv med, for hu brukte rimelig lang tid egentlig), uansett.

Jeg hadde forresten sett Christell naken, da vi var yngre, og hu satt i et sånt plaskebasseng, sammen med Nina Monsen, da de var sånn 9-10 år gamle.

Så det var ikke sånn at jeg ikke hadde sett henne naken før liksom heller.

Så sånn var det.

Men men.

Og jeg hadde jo knulla nesten en hel natt, med Nina Monsen, ikke så mange ukene før det her.

Så det var nok heller det at jeg ikke visste hvor doen var på Dickens.

Eller det at Christell oppførte seg så sjarmerende, på Dickens, og kjøpte nye øl hele tida, sånn at jeg ikke fikk tenkt på å gå på do.

Noe sånt.

Så gikk jeg også ut av bussen da, for å pisse.

Men altså ikke uten å få en sur kommentar slengt etter meg, fra han Iver da, som var kjæresten til Christell da, og vel gikk på årstrinnet mellom Christell og meg, tror jeg. på videregående.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg kjøpte meg også en ensfarget svart genser, på begynnelsen av dette skoleåret, husker jeg.

Det var på Dressmann, i Strøget, på Bragernes.

De genserne stod liksom på noen stativer utenfor butikken da.

Og mora mi hadde jo gitt meg en svart strikkegenser, med mange fargede ruter på, et par år før det her.

Og jeg var kanskje lei av å gå med den Ball-genseren, som jeg kjøpte året før, og som fort ble upopulær igjen vel.

(Hele Drammensregionen, (når det gjaldt ungdommer), gikk jo plutselig med stripete Ball-gensere, en måneds tid vel ihvertfall, skoleåret 1987/88, mener jeg at det må ha vært.

Noe sånt).

Og en gang, så dro Pia og Cecilie Hyde meg med, på en fest, hos noen folk, i Drammen.

På Bragernes-sida vel.

Og der var også Monika Lyngstad, fra Røyken, (hu var vel også i den Lyche/Depeche-gjengen, tror jeg. Hu var vel ihvertfall det Andre Willassen ville ha kalt 'Blackis', tror jeg).

Og på den festen, så sa hu Monika Lyngstad til meg, da hu så meg i den svarte genseren, (fra Dressmann), at hennes yndlingsplagg var en sånn enkel, svart genser da.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

En annen ting jeg husker fra den festen, det var at noen hadde betrodd seg til Cecilie Hyde, (ei jente da), om at hu hadde hatt sex.

'Også til meg da', sa Cecilie, (husker jeg at jeg overhørte), til ei venninne, om at hu jenta hadde betrodd seg til henne da.

De hadde visst også måttet bytte sengetøy ofte, på den her festen.

(Hvis det ikke var en annen fest).

Kommenterte Cecilie Hyde i ettertid da, husker jeg.

Foreldra til de som hadde festen hadde visst lurt på det her da, om hvorfor så mye sengetøy hadde blitt vaska.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Men men.

En gang, i russetida, så ville Cecilie Hyde bli med meg, opp på en russekro, i Hokksund, (eller om det var Vikersund).

Da sa Lise, i Markedsføringsdelen, av klassen min.

Da jeg kom på skolen, en av de neste dagene.

At Cecilie Hyde, 'hadde hatt tre aborter'.

Noe sånt.

Når jeg kom inn i klasserommet, en morgen da, på vårparten vel, i 1989 da.

Da ble jeg litt irritert husker jeg.

Hvem var hu Lise som sladret sånn om ei jente/dame som bodde, (mer eller mindre ihvertfall), hos meg, (på den her tiden ihvertfall), husker jeg at jeg tenkte.

Da ble jeg litt irritert, husker jeg.

Jeg vet ikke om det var sant, det Lise, (som var fra Drammen vel), sa om at Cecilie Hyde hadde hatt tre aborter.

(Det var Cecilie Hyde hu mente, sånn som jeg skjønte det ihvertfall.

Hvis det ikke var ei jente som jeg rota med, på en russekro, på Rockefeller, i Oslo, like før.

En dag jeg drakk veldig mye, for jeg skulle prøve å 'ta kassa', og få en ølkork i russelua da).

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg skal skrive mer om de russekroene seinere.

Men nå er klokka over to om natta, her på hostellet.

Så jeg får si meg fornøyd med den her skrivingen for i dag vel.

Men vi får se om jeg klarer å få skrevet noe mer på dette kapitellet, en av de neste dagene.

Vi får se om jeg klarer det.

Vi får se.

Kapittel 58: Enda mer fra Gjerdes Videregående, (del 8)

Tim Jonassen, (var det vel), begynte forresten å si noe sånt, som at jeg var 'soss', eller noe, da jeg

kjøpte den dyre O'Neil-genseren, da jeg gikk på Gjerdes Videregående.

Det var en genser, som hang i et butikkvindu, som jeg gikk forbi, mange ganger, når jeg skulle til Vannsengbutikken, til faren min og Haldis.

Og som jeg kjøpte til slutt da.

Jeg jobba jo mye på CC Storkjøp, (mer enn jeg behøvde, må jeg vil si, men jeg måtte jobbe 3-4 vakter i uka, i gjennomsnitt, eller ikke få noen jobb, fikk jeg inntrykk av.

Butikksjef Karin Hansen kjefta en gang på meg, fordi at jeg liksom ikke jobba så særlig mye der.

På grunn av kjøretimer osv.

Men det var bare noe føleri, mener jeg.

Hvis man hadde sett på lønnsslippene mine, fra CC Storkjøp, så hadde man nok sett det, at jeg nok jobbet så mye som vi ble enige om i jobbintervjuet.

Så sånn var nok det.

Men men).

Så jeg hadde ganske god råd da, dette skoleåret, i forhold til da jeg gikk på Sande Videregående.

Men Astrid, fra Nardo, (sa hun ihverfall), sa det da, til Tim, var det vel, at jeg ikke var soss da.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Det var også ei i klassen, som sa til Tim, i et friminutt, husker jeg, at han klipte seg så ofte.

Noe han gjorde i en sidegate til Gågata der.

(Husker jeg at han sa en gang vel).

Et sted hvor jeg også klipte meg noen ganger.

Og der foreslo en gang ei frisørdame at jeg skulle få meg piggsveis, for det var så populært da.

Det var vel iløpet av dette skoleåret en gang, tror jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jan Snoghøj, han hadde også ei dame boende, på det kammerset, (eller det minste soverommet, må man vel kanskje kalle det soverommet), hos seg, husker jeg.

Det var ei jeg aldri møtte vel.

Men søstera mi Pia sa det, at hu dama likte Jan så mye, at hu ville bo hos han da.

(Uten at de var kjærester vel, men likevel).

Jan sa en gang, når jeg var på fest der.

At en av kameratene hans fra Berger hadde gått i skittentøyskurven en gang, og henta hu dama sine brukte truser.

Og lukta på de, på en tidligere fest der.

Så der foregikk det, det er helt sikkert.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kenneth Ek, som jeg skrev om tidligere i dette kapitellet, han flytta jo ned til Tønsberg.

Og skoleåret etter det her, så begynte jo jeg å studere, på NHI, i Oslo.

Og da, så bodde mora mi, i en leilighet som hu etterhvert fikk seg, i Borgheim, på Nøtterøy.

(Etter å ha vært på institusjon, (for sinnslidende vel), også på Borgheim, i et år eller to vel, før hun fikk seg leilighet da).

Og da, så dro jeg ned for å besøke mora mi, i Tønsberg, på nyåret i 1990, mener jeg det var.

For på NHI, så begynte vel ikke forelesningene igjen, før rundt 15. januar, tror jeg.

Så jeg hadde ekstra lang juleferie da, det året.

For i Oslo så fikk jeg meg ikke noen ekstrajobb, som i Drammen.

Men men.

Og da, (i begynnelsen av januar 1990), så besøkte jeg mora mi, aleine da, (for Pia gikk jo på videregående, og hadde ikke så lang juleferie).

Og da, så ble det jo litt kjedelig, å bare sitte sammen med mora mi, i hennes leilighet, på Borgheim da.

Så da pleide jeg å ta bussen inn til Tønsberg sentrum noen ganger.

Fra Borgheim da.

Og en eller to ganger da, så traff jeg da Kenneth Ek, som vanka i Tønsberg sentrum, på den her tiden.

Det var en sånn cafe, eller noe, (for ungdommer muligens), hvor jeg hang litt sammen med Kenneth Ek og de nye vennene hans da.

Ei ung dame, (ei venninne av Kenneth Ek da), spurte hvor jeg gikk på skole.

'På Kjelsås', sa jeg, (siden NHI lå på Kjelsås/Frysja/i Nydalen da, skoleåret 1989/90).

Så lurte hu Tønsberg-jenta, på hvor i Tønsberg det var, eller noe.

Nei det er i Oslo, måtte jeg forklare da.

Så sånn var det.

Men men.

Jeg måtte også kjøpe sprit, på polet, i Farmand-stredet senteret, (tror jeg det het).

For Kenneth Ek og vennene hans da.

Hvis det ikke var vin jeg kjøpte da, for jeg var jo bare 19 år da.

Så det var vel antagelig noe vin jeg kjøpte for dem da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men etter denne ferien, (som jeg skal skrive mer om i Min Bok 2, tenkte jeg), så har jeg ikke sett eller hørt noe mer fra Kenneth Ek osv., da.

Unntatt det søstera mi Pia sa da, noen år etter dette igjen, at lillesøstera til Kenneth Ek hadde tatt selvmord, midt på 90-tallet, eller noe.

Men hu lillesøstera, til Kenneth Ek, hu møtte jeg ikke, i Tønsberg, (som jeg kan huske ihvertfall).

Så hu møtte jeg vel bare en gang vel, da Kenneth Ek og dem bodde i Drammen da, skoleåret 1988/89.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Søstera mi flytta jo opp til meg, i Leirfaret 4B, en dag i desember, (må det vel ha vært), i 1988.

Og da var søstera mi som 'erteris-venninne', med Cecilie Hyde da, (som jeg har forklart om tidligere

i dette kapitellet).

Etter at de to jentene flytta opp til meg, så var noe av det første som skjedde det, at søstera mi Pia, hu forklarte en kveld, at Cecilie også hadde hatt en vanskelig oppvekst, sånn som Pia og meg da.

Og at Cecilie Hyde ville prate om dette.

Så jeg skjønte det sånn, at vi først skulle prate om Pia og meg sin oppvekst.

Og så ville Cecilie Hyde fortelle om sin oppvekst.

Men det som skjedde, det var jo det, at vi pratet en kveld, (ihvertfall), om alle problemene som hadde vært, under Pia og meg sin oppvekst da.

Men da det liksom ble Cecilie sin tur til å fortelle om sin oppvekst.

Så ville ikke Cecilie prate om sin oppvekst likevel.

'Jeg har ikke noe behov for å prate om min oppvekst jeg', sa hun.

Men det hadde vel ikke akkurat jeg heller.

Hvis jeg hadde visst det, at det bare var Pia og meg som skulle fortelle om vår oppvekst.

Og ikke Cecilie Hyde.

Så hadde ikke jeg giddi det, tror jeg, å forklare om min oppvekst.

Så da følte jeg meg litt lurt, husker jeg.

Når hu Cecilie Hyde ikke ville fortelle om sin oppvekst da.

Etter å ha hørt på at Pia og jeg fortalte en kveld vel, om vår vanskelige oppvekst da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Pia og Cecilie, de fant fram noen gamle kubbelys, som faren min hadde hatt, siden 70-tallet vel.

(Noe sånt).

Også satt vi og prata da, med lyset slått av muligens.

Ihvertfall så tente de på stearinlys da, husker jeg.

Og Pia fortalte det, (husker jeg), at Haldis hadde en kartong med røykpakker, i barskapet sitt.

(Pia visste det, for hu hadde jo nettopp flytta opp til meg fra Haldis og dem).

Så jeg tok på meg det oppdraget da, å liste meg inn i huset til Haldis og dem, en kveld.

(For de låste aldri døra, av en eller annen grunn.

Og de gikk ganske tidlig til sengs, forklarte vel Pia da, antagelig).

Og så lista jeg meg inn i stua, og rappa en røykpakke eller to da, fra barskapet til Haldis da.

Et barskap som jeg tidligere hadde rappa noen skvetter sprit osv. fra, ved et par anledninger vel, tidligere på 80-tallet da).

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så satt Ceclilie Hyde, Pia og jeg, og koste oss meg røyk og kanskje også noe Coca-Cola da, (eller ihvertfall te).

Mens vi kanskje så på musikkvideoer på Super Channel, og skravla om oppveksten vår, og musikk og alt mulig da.

Sånn var det i en måned eller to, ihvertfall.

Noe sånt.

Alle tre av oss, ville ligge i vannsenga, (i soverommet som egentlig var faren min sitt, men som han aldri brukte, så jeg tok over det, i 1982, eller noe, var det vel).

Vi lå med klær på da.

Og Cecilie lå i midten vanligvis vel.

Og en gang så husker jeg det, at jeg hadde jukka på Cecilie, i søvne, var det vel.

(Noe som var ganske digg faktisk, husker jeg etterpå.

Det var liksom som at vi hadde sex med klær på da.

Noe sånt).

Og Cecilie Hyde, hu sa seinere det, at hu hadde ikke lyst til å ligge i vannsenga lenger.

For hu ville ikke være svett, når hu skulle gå på skolen.

(Hu gikk vel førsteklasse på en eller annen linje, på Sande Videregående.

Etter å ha gått to førsteklasser, på to andre linjer, de to forrige skoleårene vel.

Noe sånt).

For Cecilie Hyde sa det, at når hu sov i vannsenga, så pleide hu å våkne opp svett, ved siden av enten Pia eller meg.

Så der tulla vi fælt i søvne, må man vel nesten si.

Cecilie Hyde var veldig lav, og hadde mørkt hår, og et litt barnslig ansikt vel.

Men en gang, som jeg gikk og la meg, alene i vannsenga.

Så stod Cecilie Hyde og søstera mi Pia, inne på det gamle rommet mitt.

(Der jeg knulla med Nina Monsen den gangen, tidligere dette skoleåret).

Og da stod Cecilie Hyde toppløs der, kunne jeg se, mens jeg gikk forbi, for å legge meg, på 'hoved-soverommet' der da.

Og mens jeg så Cecilie Hyde stå toppløs der, (på det gamle rommet mitt), så smilte hu forresten, og møtte blikket mitt da, mens jeg gikk forbi, husker jeg.

Og hu hadde ganske store pupper, må man vel si.

Selv om hennes venninne, Lill Beate Gustavsen, (var det vel), mente at hu Cecilie Hyde ikke hadde pupper, men 'patter'.

(Sa hu et år eller to seinere, husker jeg, mens jeg bodde i Oslo da).

Puppene hennes var litt sånn deformerte, (kan man kanskje mistenke), vil jeg si.

Det kan hende at hu var en såkalt 'flatbanker', tenker jeg nå.

Altså at hu var lesbisk, og liksom 'banka' puppa sine flate da, for å se mer ut som en gutt.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Pia sa ihvertfall det, noen år seinere, da hu bodde i Christies Gate, i Oslo, (skoleåret 1992/93 vel, da jeg var i militæret).

Hvis dette ikke var da hu bodde i Tromsøgata, også i Oslo, nærmere bestemt på Rodeløkka vel.

Hvor Pia flytta i 1995 vel, like etter at hu hadde født sin sønn, (med Keyton fra Somalia), Daniel.

Da fortalte Pia det, til mora vår Karen, (som var på besøk hos Pia), og meg, at Cecilie Hyde hadde fortalt, (et par år før det her kanskje), at hu var lesisk da og hadde vært forelska i søstera mi, i en god stund.

Noe sånt.

(Noe som Pia sa at hu fikk ganske sjokk av, da hu hørte, mener jeg at hu også sa da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Cecilie og søstera mi brukte også en Boss-deo, husker jeg, som stod på det gamle soverommet mitt.

(For der var liksom mitt klesskap da, selv om jeg sov på det største soverommet).

Den Boss-deoen, den hadde jeg kjøpt på den Danmarksturen, som Magne Winnem dro meg med på, tidligere dette skoleåret da.

(Da jeg møtte hu Hege, hu tenåringsjenta fra Stavern da).

Magne Winnem skulle kjøpe seg deo.

Og sa at 'jeg er boss, så jeg kjøper Boss-deo', (for han jobba som låseansvarlig vel, (ved siden av skolen), på Rimi Asker, het vel den butikken, tror jeg.

Noe sånt).

Og da kjøpte jeg også en Boss-deo, husker jeg.

Så jeg herma litt etter Magne Winnem da.

Dette var svart Boss deo-spray.

Og Pia og Cecilie Hyde brukte den deoen min, av en eller annen grunn.

De lukta vel ikke godt da, så de brukte kanskje den, siden de ikke hadde sin egen deo hos meg da antagelig.

Noe sånt.

Men Cecilie Hyde, (var det vel).

Hu sa også det, at det også fantes en grønn Boss-deo, og den lukta visst veldig godt, mente hu.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Magne Winnem han fortalte et par historier, fra jobben sin, på Rimi Asker da.

Magne hadde en gang, vært ute og ryddet vogner, mens han jobbet der.

Også hadde han sett ei død kone, som hadde liggi i ei grøft.

Også hadde han ringt politiet, men så var det sånn, at neste gang han rydda vogner.

Så lå hu dama der ennå.

Så det var ikke sånn at Magne Winnem venta på politiet, eller noe.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Magne Winnem fortalte også seinere, at han hadde sendt et brev, om noen som ikke jobba bra, da han jobbe på Rimi Asker.

Og det brevet hadde visst havna helt til topps, i Rimi.

Noen direktører hadde visst lest det brevet, mens de var på en hyttetur, eller noe.

(Fortalte vel Magne Winnem meg, noen år seinere, mens jeg bodde i Oslo vel).

Magne Winnem dro meg også med på diskotek, i Oslo, før russetida begynte på alvor, (var det vel).

Han fikk tak i gratisbilletter, (eller noe), til diskoteket La Vita, i Møllergata, i Oslo.

Der var jeg med Winnem, et par ganger vel.

En gang så ble kassetten min, (som vi hørte på i bilen), rappa.

Jeg var litt barnslig, eller umoden, og klagde fælt, på at kassetten min var rappa da.

Jeg regna vel kanskje ikke Magne Winnem for å være en 'ordentlig' kamerat kanskje.

Siden jeg ble så sur fordi at kassetten min ble rappa.

(Raymond sa jo det en gang, at Magne han var sånn, at han alltid fant på ting å gjøre da.

Som han dro med andre folk på da.

Så det er mulig at Winnem mer var en 'artig bekjent', enn en kamerat, for eksempel.

Det er mulig.

Det var ihvertfall noe litt knytt over det, da jeg hang sammen med han Magne Winnem, husker jeg.

For jeg kjente han ikke i det hele tatt nesten, men likevel så ble det sånn, at vi hang mye sammen da, i russetida, osv.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på).

Da kassettspilleren hans ble rappa da, mens den pastellfargede, blå Volvo-en, til Magne Winnem, stod parkert på Youngstorget da, i Oslo.

Dette var nok i juni 1989, eller noe.

For da bodde jeg hos bestemor Ågot, husker jeg.

For Magne Winnem måtte bruke en plastpose, som improvisert vindu, i bilen.

Også kjørte han meg hjem, til bestemor Ågot.

Mens Stein, eller Raymond, eller hvem det var, også satt på.

Og da jeg gikk ut av Volvoen til Winnem, så dukka lensmannen i Svelvik, opp på tunet, hos bestemor Ågot.

Han lurte på hva jeg gjorde der.

Jeg sa at jeg bodde der.

Lensmannen sa at han lurte på hvorfor vi hadde kjørt med en plastpose ut av vinduet.

Jeg forklarte det, at det hadde vært innbrudd i bilen til Winnem, i Oslo da.

Så sa Lensmannen 'greit', eller noe.

Og kjørte da.

Også kjørte også Winnem og dem.

Uten at noen av dem snakka med bestemor Ågot, som stod i kjøkkenvinduet og så på da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En lørdag, som jeg jobba på CC Storkjøp, så hadde Pia tatt med omtrent hele Depeche/Lyche-gjengen ut til meg, i Leirfaret 4B, på Bergeråsen.

Dette skjedde vel et par ganger, ihvertfall.

Den første gangen, så hadde jeg fri.

Og da satt jeg på Depeche Mode sitt siste album da, 'Music for the Masses', på ganske høy guffe, på stereoanlegget mitt, husker jeg.

(Siden det her var Depeche-gjengen da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg pleide noen ganger å dra på shopping-turer osv., til Oslo, når jeg bodde på Bergeråsen.

Siden jeg kanskje kjeda meg i sommerferier, osv.

Og på Oslo City så hadde de en butikk, med masse morsomme ting, i andre etasje der, like ved platebutikken der.

Noe sånt.

Og der hadde jeg kjøpt en sånn 'magnet-skulptur', som jeg en stund hadde oppå TV-en.

Det var masse metallkuler, som formet seg som en slags skulptur da, som man kunne forrandre på formen på da, ved å flytte på kulene.

Da den skulpturen stod oppå TV-en så smalt det en gang fra tremenningen min, Øystein Andersen.

(Det må vel ha vært i skoleåret 1988/89 da, tipper jeg).

At jeg ikke måtte ha den skulpturen oppå TV-en, for da ble det et sånt misfarget felt, øverst på skjermen da.

Og da Øystein sa det, så la jeg også merke til det.

Så sånn var det.

Faren min hadde kommet opp, i løpet av de siste månedene, som jeg bodde i Leirfaret 4B.

Mens Pia og jeg satt i stua der og så på TV vel.

Så tok han bare med seg den Grundig 22 eller 24-tommer TV-en, som hadde stått i stua, i Leirfaret 4B, siden 1981, eller noe vel.

Og tok med den ned til Haldis, siden TV-en der ikke virka lenger, sa han.

Faren min visste nok det, at jeg hadde en TV på rommet mitt også, som jeg hadde brukt, til datamaskinen min, som jeg hadde solgt.

Og som jeg etter dette bare brukte som en vanlig TV.

Så jeg måtte flytte denne 20 tommer Mitsubishi TV-en da.

(Som jeg hadde kjøpt for et stipend en gang, mens jeg gikk på ungdomsskolen muligens.

Kjetil Holshagen fortalte meg om det, at man kunne få stipend, fra Lånekassa.

Og det kunne jeg få, siden faren min ikke tjente så utrolig mye.

Så jeg kjøpte en TV da, for et sånt stipend da, som jeg har skrevet om i tidligere kapitell vel).

Det er mulig at det var fordi at faren min fikk dårligere råd, at han henta den Grundig TV-en sin, fra Leirfaret 4B, og ned til Haldis, dette skoleåret.

Faren min hadde kjøpt et gammelt hus, i Sandsveien, på Sand.

Og han planla å rive det gamle huset, og bygge seks nye boliger, (som rekkehus), der.

Men bondefamilien Sand, de hadde klaget, på byggeplanene.

For de mente at det ville bli for mye trafikk i Sandsveien der da.

Så SVelvik kommune hadde bare godkjent at faren min fikk bygge fire nye boliger, på den tomta da.

Så sånn var det.

Og faren min gikk etterhvert konkurs, da han drev på med det byggeprosjektet i Sandsveien.

(Ihverfall var det jeg fikk høre, når jeg fikk høre nyheter fra Berger osv. da, etter at jeg flytta til Oslo).

Og faren min ville også at jeg skulle ta opp studielån, det andre halvåret, mens jeg gikk på Gjerdes Videregående.

Så jeg måtte betale en del middager også for Pia, mens hu bodde i Leirfaret 4B da.

Det gikk i Pizza Grandiosa eller Trønder-Sodd på boks.

(Siden det ble sagt at Grandiosa ikke var så sunt da, så prøvde jeg å variere ved å også kjøpe Trønder-Sodd på boks og Spagetti Ala Capri på boks da, osv).

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Men etter den første festen til Pia, i Leirfaret 4B.

Så hadde visst han Stian, (som var så 'glatt'/sossete), fra Lyche-gjengen.

Han hadde visst rappa den største metallkula, til den magnet-skulpturen min da, (ifølge Cecilie Hyde da, var det vel).

(Som kosta kanskje hundre kroner, eller noe, på den 'morro-butikken' da, på Oslo City).

Så en gang, som jeg så han Stian, i Drammen, så ba jeg om å få tilbake den kula da.

Men den fikk jeg aldri tilbake, husker jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Nå tenker jeg vel kanskje det, at det nok kanskje var like greit.

Hvem vet hvor den kula hadde vært egentlig, for å si det sånn.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

På den andre festen, som Pia hadde, med de 'frikene' fra Drammen, i Leirfaret 4B da.

Så kom jeg rett fra jobb, på CC Storkjøp, og festen var allerede i gang, da jeg dukka opp der, husker jeg.

Hu Heidi, (som jeg nå lurer på om egentlig kanskje var en gutt).

Hu sa til meg, da jeg gikk inn på kjøkkenet, for å sette en six-pack med øl, som jeg hadde kjøpt, i kjøleskapet.

Om hu kunne få en øl og et par sigaretter, av meg.

Jeg hadde jo bare kjøpt øl til meg selv.

Så jeg måtte protestere litt, syntes jeg.

Så jeg bare sa noe sånt som at 'hva får jeg for det da?'.

(For jeg ville egentlig ha øl-en min selv, for å si det sånn.

Og jeg måtte nesten si noe, syntes jeg.

Men men).

'Et knull', sa hu Heidi da.

'Nei', skrek søstera mi Pia da.

(Av en eller annen grunn).

Da skjønte jeg ikke noe.

Hva var grunnen til at Pia skreik?

Det var spesielt.

Jeg ga hu/han Heidi en øl og to sigaretter likevel.

For å roe det ned litt da.

Og seinere, på den festen så lå jeg i vannsenga mi, av en eller annen grunn.

(Fordi noen syntes at vannseng var artig, antagelig, og ville prøve den).

Og da, så lå etterhvert hu Heidi der og, samt en kattunge, som Pia hadde henta, nede hos Haldis vel.

Jeg kjælte vel litt med den katten, tror jeg.

Og da sa hu Heidi at 'det er fler som er kjælne her og'.

(Noe sånt).

Også tok hu meg plutselig rundt kuken, (og balla)(!)

(Som ikke var stiv, for å si det sånt).

Også gikk hu ganske raskt ut i stua.

Og ikke lenge etter dette, så dro Pia med alle folka som var på festen ned til Haldis(!).

Som hu nettopp hadde flytta fra, (og opp til meg), på grunn av noen problemer da, skjønte jeg.

(Som hu ikke forklarte i detalj om).

Så hva det var som egentlig skjedde der, det veit jeg ikke.

Pia flytta altså opp til meg, og ned til Haldis igjen, som en jo-jo cirka, dette skoleåret da.

Det skjedde også en gang seinere at hu flytta ned til Haldis igjen.

(I påskeferien, da han Bergen lå på mitt gamle rom, et par netter, som jeg skal skrive mer om seinere).

Så hva grunnen var, til at søstera mi plutselig flytta opp til meg, i Leirfaret 4B, det veit jeg ikke.

Det fikk jeg aldri spurt ordentlig om.

Men jeg likte jo ikke Haldis og dem selv.

Så jeg måtte jo nesten si at det var greit da, og støtte søstera mi, når hu ikke ville bo nede hos dem.

Men når hu begynte å flytte tilbake dit og sånn, ved et par anledninger, da ble det vel som noe svikefult nesten, tenker jeg ihvertfall nå.

Var det bare tull at søstera mi ikke likte å bo nede hos Haldis?

Hva var det Pia dreiv med egentlig?

Det kan man lure fælt på, mener jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg gikk sammen med søstera mi, i Drammen, et par ganger, da søstera mi hang sammen med hu Heidi da.

Jeg ble etterhvert vant til å møte søstera mi, og si hei, eller henge med henne en kort stund, i Drammen, etter skolen, på Gjerde, da.

Ettersom at søstera mi hang i Drammen sentrum, så og si hver dag da.

(I våre dager så ville vel søstra mi kanskje blitt kalt for 'byvanker'.

Noe sånt.

Men men).

En gang, som jeg gikk sammen med søstera mi og hu Heidi da, på Bragernes Torg, var det vel.

Så ropte hu Heidi ut 'yihaaa', av en eller annen grunn.

Og en annen gang, så ropte hu 'timber', av en eller annen uforståelig grunn, for meg.

Men jeg syntes jo at disse her i Lyche-gjengen var litt morsomme da.

De så jo nesten ut som tegneseriefigurer, syntes jeg.

Men men.

Og jeg prøvde jo også å følge med litt på hva søstera mi dreiv med.

Siden at venninnene henne fra Svelvik og Berger, (nemlig Eva Olsen og Tina 'Turbo'), hadde dårlig rykte da, i Svelvik og på Berger da.

Pluss at søstera mi jo bodde hos meg etterhvert, i Leirfaret 4B, så da ble det nesten naturlig, at jeg tok en chat med henne, i Drammen sentrum, etter skolen da.

Det var liksom sånn, at hvis jeg gikk rundt i Drammen sentrum, så støtte jeg nesten på henne og Lyche-gjengen, hver gang omtrent, som jeg gikk for å kjøpe meg en baguette, eller noe, etter skolen da.

En gang, så var det ei jente, i den gjengen, (muligens hu som flytta til Australia, og som het Elisabeth Boyle vel).

Som Pia sa at hadde anoreksia vel.

Hu ville ha en bit av baguetten min, på kafe Lyche en gang, husker jeg.

Hu sa søstera mi seinere om, at hu lånte hu Elisabeth Boyle penger, for å slippe å se henne.

Hu hadde visst flytta til Sverige.

Og da hu dukka opp i Drammen igjen, så spurte hu søstera mi og dem, om dem hadde savna henne.

'Vi har savna det gode humøret ditt', sa søstera mi til meg, at hu hadde svart da.

Så søstera mi kunne være litt rappkjefta og slem, det er helt sikkert.

Så søstera mi var nok ikke mors beste barn, det er nok helt sikkert.

Man kan nok kanskje si det, at søstera mi Pia, var familiens sorte får.

Noe sånt.

(Jan Snoghøj, han sa også noe sånt dette skoleåret.

Når jeg var på fest hos han, i Rødgata på Gulskogen, noen ganger.

Til de Berger-folka på festen vel.

At 'før så var det Erik han ikke likte, men nå var det Pia som var sånn at han ikke likte henne'.

Noe sånt.

Selv om jeg aldri har gått så bra overens med Jan Snoghøj, så jeg burde vel egentlig ikke sitere han kanskje.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Terje Bakken, (han pønkeren, som jeg skrev om tidligere i dette kapitellet).

Han hadde visst tatt med seg dynamitt, på ungdomsdiskoteket Skyline, på Bragernes en gang, sa Cecilie Hyde, en gang, på Cafe Lyche vel.

Terje Bakken var visst også veldig god til å lage dataprogrammer, mener jeg at Cecilie Hyde sa.

Pia sa en gang det, husker jeg, at han lave nazisten kjetil, (med nesten skinna, blondt hår vel), hadde gått rundt og prata med alle jentene, på Skyline da.

Og at Kjetil var så 'søt' da.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Den første tida, som Cecilie Hyde og søstera mi Pia, bodde hos meg, i Leirfaret 4B.

Så ville de to jentene dra til Samhold. (en lørdagskveld, var det vel).

Samhold var et forsamlingslokale, på Berger.

(Like ved Fossekleiva fabrikker).

Jeg hadde vært utafor Samhold en gang, en lørdagskveld, mens jeg gikk på Sande Videregående.

Men jeg hadde aldri vært inne der før.

Jeg tror at vi muligens betalte noen kroner, i inngangspenger der.

(Der var ihvertfall en vakt der, mener jeg å huske).

Og innpå Samhold der, så kunne man drikke medbragt alkohol da.

Det gikk i hjemmebrent og øl vel.

Noe sånt.

Cecilie Hyde traff en kar, som hu syntes var veldig kul.

De begynte å prate om alle stedene, som de hadde hatt sex.

Cecilie Hyde skrøyt av at hu hadde hatt sex der og der da.

Og det samme gjorde han karen da.

(De prøvde å finne ut hvem som hadde hatt sex, på det merkeligste stedet, tror jeg.

Noe sånt.

De hadde vel da nesten en slags konkurranse, (eller noe).

Men men).

Det var vel også en fra Lyche-gjengen med, tror jeg.

Muligens han Stian.

Jeg kom ikke helt med i samtalen, om rare steder å ha sex på, som Cecilie og han hu traff der, (og Pia og Stian delvis vel), hadde da.

Jeg hadde jo bare hatt sex en gang, nemlig med Nina Monsen, noen uker før det her.

Så jeg hadde ikke så mye å skryte av liksom, syntes jeg.

Men jeg gikk istedet litt rundt på Samhold der da, (og kikka).

Og jeg traff ei brunette fra Svelvik der, som jeg begynte å kline med, husker jeg.

Som satt sammen med ei venninne, inne på en krakk, eller noe, på Samhold der da.

Hu var vel et år yngre enn meg, tror jeg.

Jeg hadde vel aldri sett henne før, tror jeg.

Men jeg var liksom i 'sonen' da, siden jeg hadde klint med to unge damer i Brighton, noen måneder før det her.

Og også med ei ung dame fra Stavern, etter det igjen, (på danskebåten, Petter Wessel).

Og så hadde jeg også rota og knulla med Nina Monsen, fra Bergeåsen/Romsås, i nesten en hel natt, på Bergeråsen da, noen uker før den Samhold-turen da.

Så jeg sjekka vel opp hu Svelvik-jenta, (som jeg ikke husker navnet på nå), ganske enkelt vel.

Men Bergen aka. Arve, han visste hvem hu jenta var, husker jeg, fra da Pia slapp han inn, i Leirfaret 4B, påsken 1989, husker jeg.

'Hu kan ikke kline', eller noe, sa Bergen da, om hu Svelvik-jenta, husker jeg.

Så han visste hvem hu var.

Men jeg så henne aldri igjen, etter at jeg klinte med henne på Samhold den gangen da.

Hu Svelvik-jenta var bare ei av flere damer, som jeg klinte med, det skoleåret da.

Etter at jeg endelig hadde klart å komme meg i puberteten liksom.

For sommeren 1988, så hadde jeg vel nesten ikke klint med noen, siden jeg gikk på barneskolen vel.

(Bortsett fra en gang, som jeg klinte med Nina Monsen.

Mens vi satt oppå en fryser, eller noe, (som tilhørte faren min og/eller Haldis vel), som stod midlertidig plassert i stua, i Leirfaret 4B.

Det var muligens mens jeg gikk på ungdomsskolen, eller noe.

Den gangen Nina Monsen ikke ville kline noe særlig, siden jeg hadde så tørre lepper.

Og Christell satt oppå den fryseren, (var det vel), sammen med oss da.

Mens hu stirra på Nina Monsen og meg, som klinte da.

Som jeg vel har skrevet om i et tidligere kapitell.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på).

Og da var det bare klining, (og ikke noe mer), som stod på programmet, husker jeg.

Så jeg hadde vært jomfru, inntill et par-tre uker før, at jeg klinte med hu Svelvik-jenta da.

(Inne på Samhold der da).

I ettertid, så synes jeg det kanskje virka litt sånn, som at han Bergen, var litt 'på' meg, siden jeg hadde rota med hu Svelvik-jenta, på Samhold, kanskje.

Hva vet jeg.

Det er mulig at jeg tok feil og.

Jeg skal skrive mer om da han Bergen bodde i Leirfaret 4B, i to-tre dager, i påsken 1989 vel, seinere i dette kapitellet.

Men nå må jeg ha en pause her, for jeg har skrevet i et par timer, eller noe, i strekk nå vel.

Så sånn er det.

Så vi får se om jeg får skrevet noe mer, på dette kapitellet, i morgen, eller noe.

Vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 59: Enda mer fra Gjerdes Videregående, (del 9)

Etter at Pia hadde hatt et par fester, i Leirfaret 4B, med sine venner, fra Depeche/Lyche-gjengen, fra Drammen.

Så sa Cecilie Hyde til meg, en kveld, i Leirfaret 4B der, at nå hadde jeg fått møte Pia og hennes venner, men mine venner hadde ikke vært der.

Noe sånt.

Men da visste jeg ikke helt hva jeg skulle svare.

For jeg var litt flau, over å ha så mye med den her Depeche/Lyche-gjengen å gjøre liksom.

Og søstera mi Pia, hu vanka jo sammen med de jentene, på Berger og i Svelvik, som hadde dårligst rykte, nemlig Eva Olsen og Tina 'Turbo'.

(Ihvertfall i tiden før hu ble kjent med Cecilie Hyde).

Så jeg var kanskje litt flau over søstera mi da, for å si det sånn.

Hu hadde jo også begynt å røyke, fant jeg ut, da vi skulle besøke tante Ellen, i Sveits, et drøyt år, før det her, nemlig sommeren 1987.

Så sånn var det.

Så jeg hadde ikke så lyst til å dra kamerater hjem til meg, mens Pia og Cecilie var der, for å si det sånn.

Og jeg hadde jo allerede hatt en veldig mislykket bursdagsfest, noen måneder før det her.

Da Pia skulle be noen folk, for meg, (noen pene damer i klassen sin, håpet jeg).

Men da sa ikke Pia til meg, hvem hu hadde bedt.

Og hu og Frode Kølner og en kamerat av han fra Larvik, dro meg med på en strand, på Berger, som heter Sandvika, sånn at jeg ikke fikk gjort noen forberedelser, til den festen.

Så den festen ble helt mislykka da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Pia hadde også noen venninner i Svelvik, som var kommunister, tror jeg.

En gang, på Svelvikdagene, sommeren 1988, må det vel ha vært.

(Hvis det ikke var 16. mai, 1988 da.

Siden 16. mai også er en stor festdag, i Svelvik, så jeg pleier noen ganger å blande Svelvikdagene og 16. mai.

Men men).

På den festdagen, i 1988, så var Espen Melheim og jeg, ved Samfunnshuset i Svelvik, hvor det var tjukt av folk da.

Og plutselig dukka det opp ei Svelvik-dame der, som jeg ikke kjente, og som sa navnet mitt da, 'Erik Ribsskog'.

(Og så sa hu noe sånt, som at 'for et (fint) navn', eller noe.

Og jeg var jo fortsatt jomfru, (og hadde vært veldig seint i puberteten), og ikke så vant til å få oppmerksomhet, fra damer da.

Så jeg syntes jo at den her oppmerksomheten var litt artig da.

Selv om jeg også syntes at det var litt rart, at noen jeg ikke kjente, visste hvem jeg var.

Men men.

Espen Melheim så ihverfall ut til å bli imponert, eller noe, siden hu Svelvik-dama flørta med meg

da.

Eller hva man skal kalle det at hu sa navnet mitt.

(Espen Melheim lo vel, av den her 'scenen' da, var det vel.

Så han ble kanskje imponert, eller noe, hva vet jeg).

Men det var jo ikke sånn, at jeg syntes at hu Svelvik-dama var noe 'hot', eller noe.

Men det var ei dame, ihvertfall.

For å si det sånn).

Dette må nok ha vært etter høsten 1987, for før det, så kalte jeg meg Erik Olsen, på skolen.

(Som jeg har skrevet om i et tidligere kapitell).

Dette var ei dame som vel gikk i parallellklassen, til Espen Melheim og meg vel, da vi gikk på ungdomsskolen.

Og som seinere gikk på allmenn vel, (på Sande Videregående), så det er mulig at hu gikk i klassen til Espen Melheim.

Hvem vet.

Det var ei med krøllete hår, og som var nesten litt lubben vel.

Noe sånt.

(Jeg lurer på om hu het Linda muligens, (eller om det var venninna hennes, ei annen 'tjukk' dame, som het Linda).

Det skal jeg ikke si helt sikkert.

Men men).

Og en gang, da Pia bodde hos meg, (i Leirfaret 4B), noen måneder etter det her.

Så dro hu med meg, på en fest, på Ebbestad, eller noe, i Svelvik.

(Eller om det kan ha vært på Mariåsen, (eller noe), som er navnet på et annet byggefelt vel, ovenfor Svelvik sentrum der).

Det er mulig at hu fra Natur og Ungdom, var der.

Camilla Skriung.

Camilla Skriung var ihvertfall på den ene av festene, som søstera mi hadde, i Leirfaret 4B, husker jeg.

Sammen med sin venninne Annette vel.

(Noe sånt).

Annette var ei med lyst hår, som søstera mi ba meg 'snakke med'.

Noe sånt.

På den festen i Leirfaret 4B da.

Uten at søstera mi sa noe til meg, om hvorfor jeg liksom skulle prate med hu unge, lyshåra venninna, av hu Camilla Skriung da.

Men men.

Uansett hvem som var på den første festen.

Så dro etterhvert søstera mi meg med på en annen fest, også på et sånt byggefelt, 'bakenfor' Svelvik sentrum der.

Vi gikk til den andre byggefelt-boligen da.

Det som skjedde der, var at hu Heidi, (som jeg seinere har lurt på, om egentlig var en gutt), ble knulla, på soverommet, (av en jeg ikke fikk med meg hvem var), sånn at hu stønna skikkelig, (sånn at man hørte det rimelig høyt i stua da, for å si det sånn).

Mens en ung, blond gutt, fra Drammen vel, (som også hadde vært på en av Pias fester hos meg vel), satt og lekte seg med en kniv, i stua der.

Så satt hu ene 'kommunist-dama', på en sang, som het Laibach/Across the Universe, på platespilleren.

Så sa hu kommunist-dama det, til søstera mi, Pia, at hvis det var noe, at hu trengte hjelp, eller noe, så kunne hun bare si fra til henne.

Det samme sa hu til meg, at dette gjaldt også meg da.

Jeg skjønte ikke noe særlig at det her, men jeg ble vel med for å kanskje bli kjent med noen damer da, og for å prøve å følge med litt, på hva søstera mi dreiv med da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg tenkte på den festa, at han gutten, med lyst hår, (som var sånn 16 år kanskje vel), kanskje var forelska, i hu Heidi, og derfor satt med en kniv, og liksom nesten begynte å skjære av seg håndleddene, (eller noe), da.

Så jeg sa vel fra om det her til Pia.

Som bare lo litt av det vel.

Så den episoden der var rimelig spesiell, husker jeg.

Det var nesten som noe sermonielt, når hu ene kommunist-jenta, (tror jeg at hu var ihvertfall), satt på den Laibach/Across the Universe-sangen da.

Så det var rimelig spesielt, det er helt sikkert.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

En annen gang, så var Pia, hu Heidi og jeg, hos Jan Snoghøj, på Gulskogen, av en eller annen grunn.

Så kom pluteselig han Erik Thorhallsson inn døra, i andre etasje der, med en six-pack med øl, som han kom dit for å levere, til Pia da.

(Av en eller annen grunn).

Og da begynte hu Heidi senere å 'messe om', husker jeg, at en kar som så ut som en gresk gud, eller noe, hadde kommet med øl til Pia da.

Noe sånt.

Jeg syntes det var litt rart, at Pia ba Erik Thorhallsson, om å kjøpe øl for henne.

Hvorfor ba hun ikke meg, som var broren og som hun så nesten hver dag, i Drammen og/eller i Leirfaret 4B.

Det var litt spesielt, husker jeg at jeg syntes.

For Pia hadde jo også prata litt 'dritt', om Erik Thorhallsson og han Tom Bråten og den gjengen der.

At de hadde ei jente i Sande som de utnytta for sex og sånn da, og som de vel pulte i rompa, mener jeg at søstera mi sa.

Og ikke var noe 'snill mot' da, (var det vel at søstera mi sa).

Noe sånt.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Christell sa en gang, til Tom Bråten, mens jeg var hos Jan Snoghøj, på Gulskogen, at Tom Bråten. (og dem), hadde fått Turid Sand, til å mastrubere, i bilen deres, en gang, i Holmestrand.

Christell klagde på Tom Bråten da, for det her.

At de hadde utnytta Turid Sand da, eller noe.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Det ble også sagt, i leiligheten til Jan Snoghøj der, dette skoleåret, av Erik Thorhallsson, (mener jeg det var), at noe av det beste han visste, var å pule ei dame i rompa.

Jeg tror at det var Erik Thorhallsson som sa det, ihvertfall.

Hvis jeg husker riktig.

(Han gliste ihvertfall når han sa dette, husker jeg).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Da var det en annen kar der forresten, som sa det, at det syntes han at var som tabu, (eller noe), å pule damer i rumpa.

Jeg lurer på om det var han som hadde snus der.

En eller annen lærte meg å lage sånne 'snus-kuler' da, på en fest hos Jan Snoghøj der, husker jeg.

Og da merka jeg det, at jeg ble svimmel, (og nesten full, må jeg vel nesten kalle det), av å ha sånn snus i kjeften da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, (den siste festen, som jeg var på der vel), så skulle Tom Bråten og en annen kar, tilbake til Berger.

Det ville jeg også.

Jeg husker ikke hvorfor jeg var hos Jan Snoghøj, men jeg hadde kanskje vært på en fest da, sammen med Pia, eller noe, og endt opp hos Jan Snoghøj da, i Gulskogen.

Det er mulig.

Men men.

Og da, så ringte Tom Bråten, (tror jeg det var), til Lene Andersen(!), som hadde gått i klassen min,

på Berger Skole, Svelvik Ungdomsskole og Sande Videregående.

Lene Andersen hadde alltid gått for å være en av de peneste jentene, i klassen min liksom.

Så at disse her gutta kunne bruke hu som en slags taxi, det kom nesten som et sjokk for meg, husker jeg.

Men ikke lenge etter, så dukka Lene Andersen opp der, med en Opel Manta, som hu hadde kjøpt for noen penger, som hu hadde i banken.

For Lene Andersen hadde nemlig vunnet en bil, som gevinst, i et lotteri, en gang.

Også hadde hu solgt den, og satt pengene i banken.

Også hadde hu kjøpt en Opel Manta da, når hu fikk seg lappen, noen måneder før det her da.

Den Opel-en, den hadde hu vel forresten allerede skoleåret før, mener jeg å huske.

Da både Lene Andersen og jeg, gikk i Markedsføringsklassen, på Sande Videregående.

For jeg mener å huske det, at Jan-Ivar Lindseth, i klassen vår, (hvis det ikke var Ove Reiersrud, fra Drammen), gjorde et poeng ut av det, at Opel Manta, (som Lene Andersen allerede hadde kjøpt seg da vel antagelig), ikke var en typisk damebil da, men heller en rånebil, eller en sportsbil da.

At det var en typisk bil for karer da, (var det vel han i klassen vår mente), og ikke for damer da.

Noe sånt

Så sånn var det.

Men da dukka det vel ikke opp noe svar, fra Lene Andersen, tror jeg, på hvorfor hu hadde kjøpt seg Opel Manta da.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Og jeg hadde drikki, hos Jan Snoghøj, og var rimelig full, da jeg satt på med Lene Andersen der.

Jeg så på de Tom Bråten og dem, som rimelig tøffe.

Og jeg sa vel ikke hei engang, til Lene Andersen.

For jeg så på de Tom Bråten og de, som nesten kriminelle da.

For Pia hadde jo advart meg mot dem, og sa at de utnytta Jan, osv.

Men Erik Thorhallsson, (som var i den samme gjengen, som Tom Bråten), han jobba jo for faren min.

Og disse hang jo hos Jan Snoghøj, hvor faren min hadde sagt det, at jeg kunne ligge over, de gangene, som jeg jobbet lørdager, på CC Storkjøp, osv.

Så jeg kom jo i kontakt med de her tøffingene, fra Berger, uansett om jeg ville eller ikke da.

Men jeg sa ikke et ord, til Lene Andersen.

Og jeg sa ikke til Tom Bråten og dem, at Lene Andersen hadde gått i klassen min, i nesten fire år på barneskolen, tre år på ungdomsskolen og et eller to år på videregående da.

Det nevnte jeg ikke noe om.

Og jeg sa vel ikke 'hei' engang, til Lene Andersen, Tom Bråten og dem, og jeg, satt på med henne da.

For jeg lurte på om noe var galt, siden de gutta bare kunne bruke henne som en slags taxi da.

Det hadde jeg aldri hørt om før, at noen brukte en av de peneste jentene, på Berger, som taxi da.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Lene Andersen og Erik Thorhallsson, (og vel også Tom Bråten), de bodde jo på Berger da.

Mens jeg bodde på Bergeråsen.

Og det er egentlig to forskjellige steder, må man vel si.

Så jeg skjønte ikke helt forholdene på Berger da.

Må jeg si.

Så jeg satt bare å holdt kjeft, for det meste, da Lene Andersen kjørte oss fra Gulskogen til Berger da.

Som en taxi.

Lene Andersen kjørte E-18 om Sande.

Og hu kjørte ganske fort.

Så da jeg tente meg en røyk, i fylla da, i baksetet i den Opel Manta-en, til Lene Andersen.

Så bomma jeg, da jeg liksom skulle få asken på sigaretten, til å blåse ut av vinduet da.

(Jeg satt bakerst til høyre, i bilen til Lene Andersen da).

Det blåste ganske mye, da jeg åpnet vinduet.

For Lene Andersen kjørte ganske fort.

Så jeg traff en sølvfarget list, som var ovenfor vinduet, med sigaretten.

Sånn at det ble et stygt, svart merke, over vinduet, i bilen til Lene Andersen da.

Men jeg bare lot som ingenting, (må jeg innrømme).

Og ingen sa noe.

Men jeg lurer på om de merka dette, mens vi kjørte på E-18 der da.

Men at de i bilen også lot som ingenting.

Lene Andersen må vel ha begynt å grine, (vil jeg vel nesten tippe på), da hu så det merket i bilen sin, som jeg hadde laget, på den lista, over det bilvinduet, i baksetet, på bilen hennes da.

Men etter dette, så har jeg vel aldri prata noe mer, med Lene Andersen.

Så hu er vel kanskje rimelig sur på meg nå, hvis jeg skulle gjette.

Siden jeg ødela den fine Opel Manta-en hennes da.

Så sånn er nok det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Tom Bråten dro meg med på en fest.

På Berger.

Ved arbeiderboligene der et sted vel.

Og der var det to folk, som var et år eldre enn meg.

Som prata åpent om, om de skulle ha sex.

Også gikk de opp i andre etasje, og hadde sex.

Også kom de ned igjen.

Også prata de mer, om å ha sex, også gikk de opp igjen, for å knulle en gang til da.

(Jeg lurer på om det kan ha vært han artisten Jensemann, og hu Connie, eller noe.

Men det tørr jeg ikke å si sikkert nå.

Det husker jeg ikke sikkert.

Men hvis jeg skulle tippe, så kunne det kanskje vært for eksempel de to da.

Noe sånt).

'Så frigjort var ikke jeg, da jeg var på den alderen', sa Tom Bråten, (var det vel).

Noe sånt.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så dukka det opp en kar der, som jeg lurer på om var han Banemannen, hos Berger IL.

Som jeg har skrevet om tidligere, at jeg misforstod, når jeg spurte når vi skulle møte til en kamp, som jeg var tidlig ute til da.

Og derfor kom for sent til den kampen, for jeg dro bort til ved Berger Brygge der, og tøffa meg ved å ta en krabbe i munnen, osv., siden noen andre unger dreiv med det der, husker jeg.

Men men.

Jeg begynte å prate dritt om faren min, husker jeg.

Siden han lot meg bo alene, osv.

Men da ble han som ligna på han Banemannen sur, og sa det, at han ikke likte folk som prata dritt om faren sin.

Så sånn var det.

Etterpå, så havna Tom Bråten og han kameraten hans, (som også hadde vært på den festen, hos Jan Snoghøj, på Gulskogen), og meg, på nachspiel, hos Trine Lise, (som Geri kalte for 'Bromma'), som jeg hadde gått i samme klasse som, på Berger Skole, og Svelvik Ungdomsskole.

Jeg var litt full, og synet av Bromma, gjorde meg litt sur da.

Vi satt rundt et bord der, hjemme hos Bromma, (tror jeg det var). vi fire folka da.

(Hu bodde ikke så langt unna Berger Kirke, tror jeg.

Hvis jeg husker det riktig).

Jeg kjefta på Bromma, og sa det, at hu hadde vært med på å mobbe meg, da vi gikk på barneskolen, osv.

Men da sa Bromma det, at hu aldri hadde mobba meg.

Da holdt jeg kjeft.

Men det jeg tenkte på, det var den gangen som Bromma, Linda Moen og Lene Andersen, dytta meg ned, den skråningen, ned til grusbanen, utafor musikkrommet, på Berger Skole der.

En vinterdag i fjerde eller femte klasse, eller noe, vel.

Og også en gang, da jeg og tre andre gutter, (blant annet Tom-Ivar Myrberg vel), gikk oppe ved Brekke Gård der, når vi var på noe orienteringsgreier, med Berger Skole vel.

Da hviska de samme tre jentene sammen, og så begynte de å råflørte/klenge, på de tre andre guttene.

Sånn at jeg ble stående der alene da.

(Som en fjomp, eller noe, må man vel si).

Mens de andre guttene, som gikk sammen med meg, alle tre fikk en dame som flørta og tok på dem, og sånn, da.

Så det mobba Tom-Ivar Myrberg meg for seinere, husker jeg.

Mens han gliste.

Og mens han sa A men ikke B vel.

Så jeg kunne ha nevnt de to her episodene, for Bromma, da hu sa det, at hu aldri hadde vært med på å mobbe meg.

Men det gadd jeg ikke da.

For jeg var litt full.

Og dette her skjedde jo da vi gikk på barneskolen.

Så jeg fant ikke noe grunn til å lage så særlig mye spetakkel ut av dette.

Det var vel best å bare glemme det som hadde skjedd, når vi var barn.

Nå var jo både Brumma og meg, over 18 år, og voksne da.

Så jeg prøvde å ta meg sammen da, og nevnte ikke den her mobbinga noe mer, denne kvelden/natta.

Men jeg bare prøvde å oppføre meg litt da.

For jeg hadde aldri vært på noe nachspiel på Berger før vel, for å si det sånn.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

I Leirfaret 4B, så var det sånn, den første tida, som Pia bodde der.

At jeg nesten regna med det, at hu kom til å lage middag, for meg, de gangene, som jeg jobba seint, på CC Storkjøp.

Men når jeg kom hjem, klokka 22-23 om kvelden.

Så var det aldri sånn, at Pia hadde laget middag da.

Og det syntes jeg var dårlig, husker jeg, siden jeg jobbet for å betale for maten da, som Pia og jeg spiste.

(Det er mulig at Pia fikk noen penger av faren min og, men det hørte ikke jeg noe om, ihvertfall.

Og Pia jobba ikke noe, dette skoleåret.

Sånn som jeg skjønte det, ihvertfall.

Og hu gikk visst dårlig overens med Haldis og, mener jeg at hu sa.

Så hvor Pia fikk penger, til mat og til å ta bussen, til og fra Drammen hele tida.

Det veit jeg ikke.

Men hu fikk vel kanskje noen penger av Cecilie Hyde da.

(Eller noe).

Det er mulig.

Det vet jeg ikke noe om, skal jeg være ærlig.

Men men.

Så sånn var det).

Men Cecilie Hyde kommenterte ihverfall søstera mi og meg, husker jeg.

Når jeg klagde på Pia, siden hu ikke hadde lagd mat til meg, når jeg hadde vært på jobb.

(Siden jeg syntes at hu godt kunne gjøre det, siden hu bare var hjemme da, de 4-5-6 timene, som jeg jobba i Drammen, for å få penger til mat for oss, osv).

Og da sa Cecilie Hyde det, husker jeg, at Pia og jeg, vi krangla som et 'gammelt ektepar', eller noe.

Men da burde kanskje det gamle ekteparet ha skilt seg da, tenker jeg nå.

Hvis det var sånn, at kona ikke kunne lage mat, men bare skulle sitte på ræva, hele ettermiddagen og kvelden da.

Og jeg kunne jo nesten ikke ha sex med Pia heller, syntes jeg.

(Siden hu var søstera mi).

Så vi var nok ikke egentlig som et ektepar.

Så Cecilie Hyde var nok litt på jordet der, vil jeg nok si.

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Til jul, jula 1988, så fikk jeg en maxi-singel, av Pia, som var New Order, med sangen 'True Faith'.

Og på baksiden, så var det en sang, som het '1963', som jeg syntes var fin, husker jeg.

Jeg hadde jo et nesten nytt stereoannlegg, i Leirfaret 4B, dette skoleåret.

Så den plata spilte jeg en god del, husker jeg.

Men Pia sa til meg det, at det var en LP-plate, som hun hadde kjøpt, trodde hun.

Så hu hadde rota da, når hu kjøpte plate til meg, i platebutikken, (på Lyche, var det vel).

Pia var ikke så flink med plater at hun klarte å se forskjellen på en Maxi-singel og på en LP da, med andre ord.

Hvis hu ikke bare jugde og lata som da.

Hun måtte vel ha skjønt at det var en maxi-singel, når det bare var to-tre sanger, på plata, mener jeg.

Men hvem vet, om Pia jugde, eller ikke.

Det er det vel ikke så lett for meg å si.

Men litt rart hørtes dette ut for meg, ihvertfall.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Øystein Andersen, han tok også med seg en videokassett, eller om det vare en laser-disc, med videoen til den sangen, True Faith, på.

Så Øystein Andersen hørte ikke bare på heavy da, tydeligvis.

For han spilte den musikkvideoen, (New Order/True Faith), i Leirfaret 4B en gang, husker jeg.

Og jeg så jo en del på TV, ihvertfall årene før jeg begynte på Gjerdes Videregående, (det året jeg var russ).

Så jeg hadde fått med meg det, i et TV-program, på norsk eller svensk TV, at den musikkvideoen, (New Order/True Faith), hadde vunnet en pris, for beste musikkvideo, eller noe, et år eller to før det her vel.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Så den sangen, (New Order/True Faith), det var vel nesten 'Leirfaret 4B-sangen' det.

Kan man vel kanskje si.

Siden både Øystein Andersen, Pia, Cecilie Hyde og meg, likte den sangen da.

(Sånn som det virka for meg ihvertfall).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Nå begynner klokka å nærme seg halv ett om natta, her på hostellet.

Så jeg får vel prøve å fortsette å skrive mer på det her kapitellet, en av de neste dagene.

I morgen er det søndag, og på søndager, så pleier jeg å vaske klærna mine for hånd, i en vask, som jeg har på rommet mitt her.

Siden jeg ikke liker han Manager-en som har ansvaret for å vaske klær, så bra.

Spesielt ikke etter at han kilte meg, en gang jeg stod i døra til kontoret, for å betale mat/strøm-penger vel.

Han går også rundt i en slags bokser-aktig shorts.

Så jeg er litt skeptisk til han.

Så da vasker jeg heller klærna mine selv, for å si det sånn.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Men neste uke, så får jeg vel skrevet noe mer, på det her kapitellet, tenker jeg.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 60: Enda mer fra Gjerdes Videregående, (del 10)

I norsk, på Gjerdes Videregående, så hadde vi Inga Lill Høstmælingen, som lærerinne.

Hu sa en gang til meg, (husker jeg), at 'du burde ha fem i norsk, Erik, du som har så godt språk'.

Så det var nesten litt skummelt, husker jeg.

Siden dette jo var det første året, som jeg gikk på Gjerdes Videregående.

Så hvordan kunne hun Høstmælingen vite det liksom?

(Altså hvordan språket mitt var da).

Hadde hun hørt om meg, fra noen andre lærere, på Sande Videregående, eller noe, lurte jeg på da.

Denne gåten fikk jeg aldri svar på.

Men jeg kom på dette igjen nå da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

(Og hvorfor ga ikke Høstmælingen meg fem i norsk da, når hu visste at jeg hadde et så godt språk liksom?

Det var kanskje litt spesielt.

Dette har jeg tenkt på seinere, ihvertfall.

Jeg fikk vel fire i norsk, tror jeg, det året.

Og muligens fem i norsk muntlig.

Ettersom hva jeg husker i hue.

Noe sånt.

Nå sjekka jeg vitnemålet mitt, fra Gjerdes Videregående, og det stemte det som jeg huska, at jeg fikk fem i norsk muntlig, og fire i norsk skriftlig.

(Jeg fikk også fire i norsk sidemål, (altså i nynorsk), stod det også på det vitnemålet, forresten).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på).

Jeg ble kalt inn til skoletannlege, i Drammen, dette skoleåret.

Det var ei tannlege-dame, på Bragernes.

Litt mot travbanen der, fra Bragernes Torg.

Ikke så langt fra biblioteket, tror jeg.

Noe sånt.

Jeg hadde ingen hull i tennene mine, på denne tannlegesjekken, husker jeg.

Jeg gikk jo handel og kontor, og lærte at 'kunden har alltid rett', osv.

Så jeg dristet meg til å spørre om det, om det var mulig å få gjort noe med det, at jeg hadde så gule tenner.

(Fordi at Per Furuheim hadde jo sagt det om meg, en del år før, da jeg satt i min fars bil, utafor huset deres, nederst i Olleveien.

At jeg hadde gulere tenner enn han da.

Til noen andre unger da, i Olleveien der da.

Som hang utafor bilen som jeg satt i da.

Mens jeg venta på at faren min skulle bli ferdig med å chatte med Ruth Furuheim da.

Jeg regner med at det var Ruth Furuheim, som faren min chatta med.

For mannen hennes, han var litt sånn stille av seg.

Sånn som jeg husker det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men).

Hu tannlege-dama, hu ville ikke gi meg noe middel, for å få hvitere tenner.

Men hu ga meg noe middel, som jeg skulle ha i kjeften, for å få sterkere tenner da.

Og hu dukka også opp på jobben min, på CC Storkjøp, en gang.

Mens jeg satt i kassa der.

Men jeg var jo bundet til kassa, (så og si), så jeg fikk ikke sagt stort til henne.

Men hu mobba meg nesten, (sånn som jeg husker det), og sa noe sånt som at 'skal du ikke (noe)'.

Hu forlangte liksom noe av meg da, der jeg satt, i kassa der da.

Og et par år etter det her, så hadde jeg hull i nesten alle jekslene mine.

(Da jeg bodde hos halvbroren min Axel og dem vel, skoleåret 1990/91.

Da jeg var hos onkelen min Runar, på hans tannlegekontor i Ås, og fylte amalgam, i noen av jekslene mine, husker jeg.

Enda det var i alle avisene, på den her tida, om at amalgam kunne være farlig da.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det).

Så jeg har lurt på. (seinere), om den oppløsningen, som hu tannlege-dama, tok på tennene mine, kunne ha vært noe som eventuelt skada tennene mine.

Siden hu oppførte seg så spesielt da, og begynte å 'herje' med meg, (mer eller mindre ihvertfall), på jobben min på CC da.

Hvem vet.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg var også på sesjon i militæret, dette skoleåret.

Sesjonen, den var borte mot Travbanen der et sted, (mot Krokstadelva), på Bragernes-sida da.

Jeg visste ikke hvor dette stedet var.

Men faren min visste det, så han kjørte meg da.

Militæret var noe som virka som noe 'gruff' for meg, etter å ha hatt min egen leilighet, siden jeg var ni år, osv.

Så jeg syntes ikke at dette med sesjon var som noe artig da.

Man skulle skrive om det man var allergisk mot.

Jeg skrev 'ull', siden en doktor i Svelvik, jo hadde sagt at jeg hadde ømfientlig hud, da jeg gikk i tredje eller fjerde klasse, var det vel.

Jeg fiksa ihverfall ikke ull.

Å ha på meg ullgensere, for eksempel, det synes jeg klør fælt og er veldig ubehagelig da.

Så det er som et mareritt for meg, å gå med ulklær da, for å si det sånn.

Og sånn er det ennå, må jeg innrømme.

Å gå med ullklær er noe av det siste jeg har lyst til nesten, for å si det sånn.

Tanken på det får meg nesten til å grøsse ennå, må jeg innrømme.

Så sånn er det.

En annen ting jeg ikke klarte, det var fisk.

Nemlig kokt torsk, osv.

(Som jeg har skrevet om i et tidligere kapitell, så måtte jeg jo be bestemor Ågot, om å slutte å gi meg Cola, sammen med fiskemiddagene på tirsdagene.

Siden jeg etter dette syntes at all cola smakte fisk.

En smak jeg hatet da).

Og jeg syntes jo at tanken på å være i militæret, sammen med masse andre gutter, ikke var noe fristende tanke da.

Ihvertfall ikke etter den oppveksten jeg hadde hatt, og jeg var jo også en spinkel gutt, som tenkte at jeg nok muligens ville bli tulla med, på grunn av at jeg var en svekling da, (må man vel si), i militæret.

Så jeg skrev også på skjema, at jeg var allergisk mot fisk.

Allergisk mot fisk, var kanskje å ta i litt.

Men jeg hatet fisk da, for å si det sånn.

Og ull, det var jeg nok allergisk mot.

Jeg hadde ømfiendtlig hud ihvertfall, sa en lege, (Dr. Moe?), i Svelvik en gang, rundt begynnelsen av 80-tallet, husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg fylte ut skjema, mens jeg satt på i min fars Toyota HiAce, var det vel, fra Vannsengbutikken, til sesjonskontoret da.

Man skulle skrive på skjema, om noen i familien, hadde vært sinnsyke.

Jeg spurte vel faren min, om jeg skulle skrive opp mora mi.

(For jeg hadde aldri hørt om noen diagnose, for mora mi.

Men hu tok noe slags piller, som hadde bivirkninger, hadde søstera mi sagt en gang.

Hu sa at hu skjønte det at mora vår ikke var så glad i å ta de pillene.

På grunn av bivirkningene.

Men men).

'Du kan også skrive opp Johannes', sa faren min.

(Noe sånt).

Da ble jeg litt trist, må jeg innrømme.

For det var nytt for meg, at min morfar, Johannes, hadde vært sinnsyk da.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Faren min venta utafor mens jeg var og tok tre slags IQ-tester, og noen andre slags tester, som gjorde at vi måtte fly rundt i underbuksa, inne på sesjonskontoret der da.

En lege sa at huden min var helt fin.

Noe sånt.

Jeg hadde satt opp 'samband', som ønske-tjeneste, siden jeg ikke fant noe om 'data', i den brosjyra, fra militæret.

(Da ble liksom samband det nærmeste jeg kom data da, syntes jeg.

Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var forresten bare Drammensfolk, på den sesjonen, sammen med meg.

Eller det var ihvertfall bare folk jeg ikke kjente der.

Jeg prøvde å gjøre mitt beste, på IQ-testene, siden jeg var vant til det, fra skolen, å prøve å hevde meg, på prøver, osv.

Selvfølelsen min var liksom litt bygget litt opp på det da, at jeg pleide å være en av de flinkeste i klassen da.

Allerede fra første klasse vel, (da jeg bodde hos mora mi i Mellomhagen), må jeg vel si at det var sånn.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Cecilie Hyde, hun hadde ikke noen mor eller far.

Eller, hun hadde ihvertfall en mor.

Men hun bodde ikke i Svelvik da.

Av en eller annen grunn.

Cecilie Hyde bodde hos ei hu kalte for 'mor'.

Men 'mor', det var bestemora hennes.

(Antagelig mormora hennes, tror jeg).

En gang, så ba Cecilie Hyde, (eller om det var søstera mi), meg inn til 'mor' da, i Svelvik.

'Mor' bodde i et hus, like nedenfor Svelvik Ungdomsskole der cirka.

Ikke langt unna en småbåthavn, (der hvor Petter og Christian og jeg, hadde kikka, da vi skulle kopiere Vitseposten, hos en Petter og Christian kjente, på Adax, på begynnelsen av 80-tallet. Da vi så Gro Marit Fjellner på sykkel, og vel også gikk bort til den da nye Svelvikferja der, og seilte på isflak, hvis jeg husker det riktig), som lå litt nedafor huset deres der da.

Stian, (fra Drammen, han som var litt sånn sossete/'glatt'), skulle nemlig lage pizza.

Noe sånt.

Jeg var vel kanskje litt skeptisk til den pizza-en.

Men dem maste kanskje litt på meg da.

Sånn at jeg ga meg til slutt, og dukka opp der, for å besøke 'mor' da.

Det er mulig.

Men men.

Pizzaen som han Stian fra Drammen lagde hos 'mor', det viste seg å være en brunost-pizza(!)

Det hadde jeg aldri smakt før.

Jeg fikk vel en bit kanskje.

Men jeg spiste det da.

(Og det smakte ikke så værst faktisk, hvis jeg husker det riktig).

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En eller to ganger, etter dette.

Da jeg tok bussen, fra Drammen.

Så hendte det at jeg gikk av, i Svelvik, for å besøke Cecilie Hyde og dem da.

For Cecilie Hyde, hu flytta etterhvert mer og mer tilbake hjem da, til 'mor'.

Dette var vel under russetida.

For under russetida, så dro 'mor' på ferie.

Av en eller annen grunn.

Og da sa Cecilie Hyde det, husker jeg, at jeg godt kunne få bo litt hos henne, i Svelvik, siden at hun hadde bodd så mye hos meg, på Bergeråsen da, i månedene før det her da.

Så da måtte jeg nesten besøke Cecilie Hyde litt, syntes jeg.

For å ikke være uhøflig da.

Og da ville også søstera mi Pia, bo hos Ceciile Hyde da.

(Pia bodde der en god del mer enn meg da.

Som bodde der kanskje halvparten så mye som Pia kanskje.

Våren 1989 da.

Noe sånt).

Så det var sånn at i russetida, så bodde det vel ingen folk, i Leirfaret 4B, tror jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

En gang, så satt Pia, Cecilie, Eva Olsen og meg, inne på rommet, til Cecilie, hos 'mor' da.

Cecilie ville ofte spille Depeche Mode der.

En gang satt hun på en sang som het 'Tora, Tora, Tora', husker jeg.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Eva Olsen, hu dro meg med, bort til sine besteforeldre, like borti gata der, av en eller annen grunn.

Eva Olsen, hu hadde dårlig rykte.

Hu gikk for å være litt billig da.

Eller 'Svelvik Open', som vel noen sa.

Men hu var veldig pen, (og sexy, må man vel si, siden hu var slank og hadde lange bein og langt, lyst hår, osv.), da, så det var vanskelig å si mot henne, vil jeg nesten si.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Besteforeldrene til Eva Olsen, de ble litt sure, på Eva Olsen.

Da Eva Olsen presenterte meg, for dem.

For Eva Olsen hadde en type, fra Oslo vel, (en med mørkt hår), som søstera mi sa at jobba i Se & Hør.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg sa ikke noe, for jeg syntes det var litt spesielt.

Jeg syntes Eva Olsen var pen.

Men jeg visste at hu hadde dårlig rykte.

Cecilie hadde jo sagt at hu gikk med kysketsbelte, på Sande Videregående, en gang, før hu skulle på en heavy-konsert.

Så det var ganske ekstremt da, for å si det sånn.

Den gangen, som søstera mi tok meg med, på ungdomsdiskoteket Skyline, i Drammen, skoleåret før.

Så var det vel Eva Olsen, som hu 'head-banga' sammen med, på dansegulvet der.

Mener jeg å huske.

(Hvis det ikke var Tina 'Turbo' da.

Men jeg mener det var Eva Olsen).

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg syntes at besteforeldrene til Eva Olsen virka ganske normale.

Huset var vel ryddig og ordentlig og sånn da.

Men jeg skjønte det, at de nok var litt oppgitte over barnebarnet sitt, Eva Olsen.

Besteforeldrene hennes sa vel noe sånt som at de trodde at forholdet hennes med han nye kjæresten, (han som søstera mi sa at jobba i Se & Hør), skulle holde litt da.

De hadde visst blitt skuffa over Eva Olsen før, virka det som for meg.

Men hvorfor Eva Olsen dro meg med dit, det veit jeg ikke.

Det virka som for meg, at Cecilie Hyde var med på det her da.

At det liksom var sånn, at hu spurte, 'skal dere gå bort til besteforeldrene dine nå eller'.

Noe sånt.

Men det besøket der, hos besteforeldrene til Eva Olsen, det har vært litt som et mysterium for meg.

Hvorfor skulle jeg være med på det liksom.

Nei det var litt 'raritet'.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Cecilie Hyde fortalte også en gang, (på en fest eller noe kanskje), husker jeg, at hu kunne si nøyaktig hvordan han Stian så på damer.

(For hu kjente han vel bra da).

Først så han på puppa, så på hele dama, og så i øya, eller noe.

(Det er mulig jeg blander fælt på rekkefølgen nå.

Men det var noe sånt da).

At han Stian liksom hadde en slags rekkefølge da, for hvilke kroppsdeler han så på, når han møtte damer på fortauet da.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En annen gang, som jeg var med søstera mi, inn til hu Cecilie.

Så lå Cecilie i senga, på rommet sitt.

Etter å ha hatt besøk av han Stian vel.

Cecilie lå bare i senga si.

Så jeg tror at de muligens hadde hatt mye sex.

Cecilie begynte å skulle forklare meg noe om vaselin.

At man kunne bruke vaselin, mot noen problemer da.

At vaselin var så bra for noe da.

Men så stoppa hu plutselig, midt i setningen da.

Så jeg lurer på om det var at hu tok vaselin på fitta si, eller noe.

Også huska hu det da, at jeg var en gutt da.

(Hu var kanskje litt i ørska, etter å ha hatt mye sex).

Også stoppa hu midt i setningen da, fordi at hu ikke ville si det til meg likevel, at hu tok mye vaselin på fitta, eller noe, for at fitta skulle bli fort bra igjen da, hvis hu var sår etter sex.

(Eller om det var i rompa, at hu skulle ha vaselin).

Hvem veit.

Bare noe jeg tenkte på.

Sånn virka det for meg ihvertfall, at Cecilie Hyde brukte vaselin, å smøre seg med, på sine intime steder, hvis hu var sår på disse delene, etter å ha hatt mye sex da.

Noe sånt.

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Christell pleide å komme opp til meg, i Leirfaret, dette skoleåret, før Pia flytta opp der.

Christell pleide å dukke opp der, på en god del fredager.

Hu ville noen ganger ha med øl.

Og hu ville absolutt, at jeg skulle dra på ungdomsdiskotek, på et forsamlingslokale ved navn Fremad, i Selvik, (altså ikke i S_v_elvik, som lå 6-7 kilometer nord for Berger, men i det mindre stedet Selvik, som lå cirka en mil kanskje, sør for Berger), sammen med henne og Pia da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Den første gangen jeg var der, så dansa Arnt Lund, med Monika Nebel der, husker jeg.

Og Monika Nebel, hu unnskyldte seg seinere til meg, husker jeg, for at hu hadde tråkka meg på beina, mens hu hadde dansa med Arnt Lund der da, husker jeg.

(I et friminutt på Gjerde en gang vel.

Noe sånt).

Lill Beate Gustavsen, var også der, den gangen, (var det vel), og gikk rett inn i meg, på dansegulvet der, husker jeg.

Hu var nesten litt skremmende, med sitt rød-brune, (eller om det var svarte), hår, som var sprayet med masse hårspray vel, og hu hadde masse mørk sminke rundt øynene vel, og et blekt ansikt.

Hu var i den samme gjengen som Cecilie Hyde og Camilla Skriung, (mer eller mindre), i Svelvik da.

En 'frike/goth-gjeng', som gikk mye i svarte klær, osv.

Og som skilte seg ganske mye ut i Svelvik da, siden de fleste folka, i Nordre Vestfold, var veldig 'mainstream' da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Christell var veldig pen, og 'hot', (må man vel si), så det var vanskelig å motstå henne, når hu maste om at jeg skulle bli med på Fremad.

Selv om jeg ikke hadde vært der før.

Og selv om jeg ikke skjønte hvorfor hu ville ha meg med.

Det var ikke sånn at hu hang sammen med meg der, når vi først kom fram dit.

For å si det sånn.

Så det er også et mysterium for meg, hvorfor Christell ville at jeg skulle dra på Fremad, så mange ganger, høsten 1988 da.

Vi måtte ta bussen dit, husker jeg.

Og den siste bussen hjem, den gikk rundt klokka 23 eller 23.15 vel.

Noe sånt.

Så det var vel aldri sånn, tror jeg, at jeg rakk den siste bussen hjem.

For jeg drakk litt der da.

Christell pleide jo å gi meg øl, for å få meg til å dra dit.

(Øl som hu sikkert hadde fått, eller rappa, av faren min.

Som alltid pleide å ha et par kasser øl stående, i garasjen til Haldis).

Man ville nok fått stempel på seg, for å være kjedelig, hvis man hadde tatt den bussen hjem derfra.

Da ville man vært cirka den første, som dro derfra.

Pia og Christell pleide aldri å ta bussen hjem, (sånn som jeg skjønte det, ihvertfall).

Så når det stengte der, i 24-tida kanskje, så var det bare å ta beina fatt.

Og prøve å komme seg hjem til Bergeråsen da.

Ofte skulle jeg jo jobbe dagen etter, på CC Storkjøp, når Christell dro meg med, på disse festene på 'lokalet' da.

Men jeg var ung, (jeg var jo bare 18 år), så det gikk ganske greit, husker jeg, på den tiden, å drikke på Fremad, på fredagskveldene.

For så å haike, eller sitte på med noen Berger-folk, (jeg husker jeg satt på med Rune Bingen en gang, tilbake til Berger, fra Fremad. Tina 'Turbo' banka da på vinduet, på bilen til Rune Bingen. For hu ville også sitte på. Da sa Sten Rune Nilsen, fra klassen til Rune Bingen og meg, at Tina 'Turbo', var 'den værste hora på hele Bergeråsen'.

Noe sånt).

Så sånn var det.

Jeg følte meg jo da litt dum.

Siden jeg jo kjente Tina Turbo.

Christian Grønli og jeg hadde jo møtt Tina Turbo og Teskjekjærringa en gang, nederst i Havnehagen, da jeg gikk i fjerde klasse, eller noe.

Og jeg hadde jo vært med søstera mi og Tina Turbo, til Kommersøya osv., en gang, noen uker før det her.

Når vi fikk haik med en båt, fra en fest vi var på, en sommerkveld, ved Berger Brygge.

(Den gangen som min tremenning, Øystein Andersen, fikk kastet sin mun-chaco, (slåsspinner), som han hadde med fra Lørenskog, ut i Drammensfjorden, av en svær kar, ved navn Tom Lillemoen, eller noe, forresten).

Så sånn var det.

Nå begynner klokka å bli ett om natta, her på hostellet.

Så jeg får skrive mer på det her kapitellet, i morgen, for eksempel.

Vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 61: Enda mer fra Gjerdes Videregående, (del 11)

En fredag, som Christell og Pia dro meg med på Fremad, så var også Lene, (vår døve kusine), der.

Jeg ble fortalt det, at det var jeg som måtte passe på Lene, når jeg kom fram til Fremad der.

Jeg syntes jeg måtte gjøre som de sa, siden jeg skjønte at de var uansvarlige da.

Men det var jo de som hadde tatt med Lene dit.

Så at jeg skulle ha ansvaret for å få henne med hjem.

Det hørtes jo helt borti natta ut, for å si det sånn.

Men jeg gadd ikke å krangle med to uansvarlige Pia og Christell-er, på Fremad, foran masse andre ungdommer, (for å si det sånn).

Så jeg bare prøvde å få henne med hjem.

Jeg hadde vel drukket litt muligens, før jeg fikk denne beskjeden, om at jeg måtte få med Lene hjem.

Og jeg hang ikke sammen med Lene der, hele tida.

For hu hang vel sammen med Pia og Christell vel.

Jeg glemte bort tida litt, og rakk ikke den siste bussen.

Jeg spurte noen damer fra Sande der, om hva jeg burde gjøre.

Jeg sa at jeg hadde ansvaret for den døve kusina mi, og hadde mistet den siste bussen tilbake til Berger.

'Ta drosje', sa de.

De fortalte at jeg kunne be om å få låne telefonen, hos Fremad, for å ringe drosje da.

Dette var mens de stengte, så klokka var kanskje 23.30, eller noe.

Noe sånt.

Jeg fikk låne telefonen, men mens jeg ventet, så spurte en som jobbet der meg om:

'Hvor er hu dama jeg så deg med her for et par uker siden da'.

Noe sånt.

Han trodde sikkert at Lene var dama mi.

Og var sur fordi jeg hadde mange damer.

Jeg skjønte ikke hvilken dame han mente.

Men når jeg tenker nå, så var det mye annet som også skjedde, på de fredagene, på Fremad, som jeg skal komme tilbake til.

Drosjen dukket opp, og Lene og jeg, vi kjørte til Bergeråsen da.

Jeg hadde ikke penger nok til drosjen, så jeg gikk ned til faren til Lene, (onkel Håkon), for å be om penger til drosjen.

Der hadde de trukket for gardinene, (det var ihvertfall ganske mørkt der, husker jeg), og det var røyk og adrenalin i lufta i stua der, (virka det som for meg).

Og faren min, satt i sofaen der, overraskende nok.

(For faren min pleide ikke å være så ofte oppe hos Håkon, etter at han ble sammen med Haldis.

For Håkon og Haldis skydde hverandre da).

Faren min så ganske molefonken ut, (sånn som jeg husker det), og han sa vel nesten ikke noe vel, da jeg dukket opp der.

Det satt også en mann, (som så ganske tøff ut, syntes jeg), med bart der.

(Som jeg ikke visste hvem var da).

Jeg gikk opp til drosjen, med pengene jeg hadde fått av Håkon.

Så gikk jeg tilbake, med vekslepengene.

Håkon sa at nå skulle jeg få fler kjøretimer, med han.

Men det var jo med den gamle Peugeot-en hans, med gir på styret.

Så det var kanskje ikke så gjevt.

Fordi at det ble jo litt 'surrings' da, når jeg kom tilbake igjen til kjøreskolen, og så skulle kjøre en bil, som hadde gir montert i gulvet.

For å si det sånn.

Håkon og dem spurte om jeg ville være der litt, men jeg sa at jeg skulle jobbe dagen etter, eller noe.

Så jeg stakk bare hjem da.

Lene bare gikk inn på rommet sitt, tror jeg.

Uten å få sjokk over at det var noen tøffe menn, i stua, og at gardinene var trekt for vel, osv.

Så hu var kanskje vant med å se han karen med bart der da.

Det er mulig.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

En gang, da Christell dro meg med på Fremad der.

Så satt jeg rimelig full, inne på Fremad der.

Og ei jente skulle kline.

Ei med lyst hår vel.

Ei som var på alderen med de jeg hadde klint med, i Brighton, sommeren før vel.

Noe sånt.

Og jeg møtte også ei jente i klassen der.

Lill Doris Gustavsen.

Hu var der med kusina si, som var veldig fin, husker jeg.

Jeg prata litt med dem, men hu som skulle kline med meg, kom vel også bort til meg vel.

Jeg var full, og forklarte vel til Lill Doris og kusina hennes, at det var som at hu 'kline-jenta' hadde

melk i kjeften.

Når vi klinte da.

Så gudene veit hva det var med henne.

Lill Doris og kusina ble litt sure på meg vel, eller kanskje sjalu.

Kusina til Lill Doris var mye finere enn hu 'kline-jenta'.

(Husker jeg at jeg syntes).

Men det var jo ikke sånn at kusina til Lill-Doris ville kline, husker jeg.

Lill-Doris var litt sånn tjukk og dvask i figuren da.

Så det overraska meg litt at hu hadde ei så fin kusine da, for å si det sånn.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Lill Doris pleide å lese Margit Sandemo-bøker, husker jeg, i friminuttene, skoleåret før, da vi gikk i samme klasse, på Sande Videregående.

Hu hadde visst lest alle Margit Sandemo-bøkene flere ganger, sa hu til meg, da jeg spurte henne om de bøkene da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, så var det en på mekken, på Sande Videregående, som skulle bråke med meg, på Fremad.

Han var fra Skafjellåsen, husker jeg.

Han sa det, at hvis du var flymekaniker, så kunne du tjene mye mer, enn hvis man gikk handel og kontor.

Jeg var ikke enig da, og krangla tilbake da.

Og så dukka søstera mi Pia opp der.

Så spurte han fra Skafjellåsen søstera mi, om hu ville bli med på 'te-party'.

Og da endte det med at søstera mi ble med han på te-party da, på Skafjellåsen.

Så det var litt spesielt, husker jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Kjetil Holshagen sin kamerat Stekke, pleide også å være på Fremad.

Tina 'Turbo' var forelska i han, husker jeg.

En gang, så spurte Tina 'Turbo' meg om jeg visste hvor Stekke var.

På Fremad da.

Det visste jeg ikke, sa jeg.

Så spurte Tina Turbo meg, om jeg ville bli med litt borti skogkanten der, (eller noe).

(For å ha sex, regna jeg med).

Men sånn som jeg skjønte det, så var Tina Turbo sammen med Stekke.

Og jeg var vel fortsatt jomfru, da det her hendte.

Så jeg bare svarte ikke noe.

Jeg hadde ikke lyst til å bli mer uvenn med Stekke liksom, som sammen med Kjetil Holshagen var ganske sur på meg, fordi jeg ville ha en hundrelapp, eller noe, i pris, for en walkman, som Kjetil Holshagen hadde tatt fra meg, (må man vel si), enda jeg egentlig ikke ville selge den.

Holshagen mente at jeg ikke kunne forlange mer enn 20-30 kroner, for den joysticken.

Men jeg mente at Holshagen ikke både kunne forlange å få kjøpe en joystick av meg og bestemme prisen.

Selv om vi hadde vært kamerater.

Så jeg fikk litt kjeft av Stekke og Kjetil Holshagen for det her da.

Og Kjetil Holshagen skyldte meg også noen penger, sånn som jeg husker det.

Sånn at det ble kanskje 200 kroner, tilsammen, i gjeld og for den joysticken da.

Men jeg fikk vel aldri et øre, tror jeg, av Kjetil Holshagen.

Hverken for den gjelden eller for den joysticken.

Det var ikke så mye penger, men det var vel sånn jeg la merke til da, at enkelte folk ikke klarte å oppføre seg normalt, når det gjaldt å betale tilbake penger de skyldte og når det gjaldt å 'tvangskjøpe' joystikker, osv.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang jeg var full, på Fremad, så sa Stekke det, at han og noen andre Selvik-folk, skulle banke opp noen fra Drammen.

Og jeg kjente jo han Stekke, så jeg ble med for å se på det her da.

Men vi traff ingen fra Drammen, (eller noen andre).

Vi gikk på den grusveien fra Fremad og opp til riksveien der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, så hadde jeg leid en videofilm, i en videobutikk, ikke langt fra CC Storkjøp, i Drammen.

Men så hadde jeg glemt å levere den.

Og på Fremad, en fredag da, så sa ei jente der, at hu var i slekt med de som dreiv den videobutikken.

(Sånn utenfor sammenhengen nærmest).

Da fortalte jeg det, at jeg hadde glemt å levere en film, i den videobutikken.

Og da sa hu det, at de pleide å si at det var greit, hvis man bare la en seddel, (en femtilapp eller hundrelapp, eller noe), inni videocoveret da, sammen med kassetten.

Så det gjorde jeg dagen etter da, etter at jeg hadde jobba på CC Storkjøp.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg traff også Stekke i Drammen en gang, dette skoleåret.

Jeg skulle på Hennes og Mauritz, og kjøpe meg olabukse.

Så hang Stekke der.

Og han fortalte meg det, at han hadde en sånn dings, til å fjerne alarmbrikker med.

(Som han hadde fått tak i da.

Kanskje han hadde fått den av Annika Horten som jobba i etasjen under?

Hvem vet).

Stekke sa at jeg kunne få den buksa for halv pris av han.

(Noe sånt).

Jeg måtte bare møte han i en sidegate til Gågata da, et kvarter seinere, eller noe.

Og jeg syntes nesten at jeg måtte si at det var greit.

Siden Stekke var en kamerat av min kamerat Kjetil Holshagen da.

Så jeg turte nesten ikke å si nei.

Man måtte nesten være litt tøff, når man bodde ute på Berger der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg var også på bursdagen til Tina Turbo faktisk, i Drammen, dette skoleåret.

Det var vel søstera mi Pia, som dro meg med.

Noe sånt.

Vi dro på Peppes, (tror jeg det var), og spiste Pizza, på Bragernes.

(Hvis det ikke var på Lizzy's Pizza).

Hu 'kommunist-venninna', til søstera mi, fra Svelvik, var også der.

Hu spurte meg om vi skulle spleise på en 'Plain Jane'-pizza.

Og det sa jeg at var greit, for den pizzaen var ikke så dyr, og ingen andre foreslo å dele en pizza med meg.

Det var bare meg og en haug med unge damer der vel.

(Av en eller annen grunn).

Pia var også i den bursdagen, så også Eva Olsen og Cecilie Hyde vel.

Etter bursdagen så var jeg plutselig aleine i Drammen sentrum, med Tina Turbo og Eva Olsen.

De hadde jo begge dårlig rykte, men de var ganske fine da.

(Ihvertfall Eva Olsen).

Selv om de kledde seg litt 'horete' kanskje.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Men jeg turte ikke å ta de med opp til Jan Snoghøj, som jeg skulle overnatte hos, siden jeg skulle jobbe på CC Storkjøp, dagen etter.

Jeg var redd for at jeg hadde fått kjeft av Jan, hvis jeg hadde tatt med de her jentene, med dårlig rykte da.

Tina Turbo hadde jo rappa ei røykpakke, av ei dame, når vi fikk haik, med båt, fra Berger Brygge til Kommersøya, søstera mi, Tina Turbo og jeg, sommeren før.

Så jeg var kanskje litt redd for det, at Tina Turbo og Eva Olsen, ville begynne å stjele ting, fra leiligheten til Jan Snoghøj da.

Og jeg var vel fortsatt jomfru, da det her skjedde.

Hvis ikke så kunne jeg jo ha tatt de med, hjem til Jan Snoghøj og kanskje hatt en fantastisk natt med dem.

Hvem vet.

Men det turte jeg altså ikke.

Jeg lot de sitte på i taxi-en over bybrua.

Men da taxi-en skulle svinge opp mot Gulskogen, så ba jeg taxisjåføren stoppe da, og så heiv jeg ut Tina Turbo og Eva Olsen da.

Så jeg var kanskje litt slem mot dem.

Men dem hadde jo så dårlig rykte så.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Pia var venninne med både Tina Turbo og Eva Olsen.

Pia fortalte meg det en gang, at hu en gang hadde hatt Eva Olsen på besøk.

Nede hos Haldis.

En gang Pia hadde huset til Haldis aleine.

Og da hadde visst en kar, (Knut fra klassen under meg, var det kanskje, det husker jeg ikke helt), knulla med hu Eva Olsen, på badet til Haldis da.

Sa Pia.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Men jeg var altså redd for å få kjeft av Jan Snoghøj og/eller Haldis.

Så jeg turte ikke å ta med Eva Olsen og Tina Turbo opp til han.

Da hadde det nok blitt rabalder, er jeg redd.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Pia sa også det en gang, et år eller to kanskje, før hu flytta opp til meg.

At hu pleide å gå og finne seg litt nattmat, i kjøleskapet til Haldis, noen ganger, om natta da.

(Uten at Haldis merka det kanskje).

Så søstera mi tulla litt nede hos Haldis, husker jeg.

Det var kanskje derfor at søstera mi ikke turte å bo hos Haldis lengre.

Kanskje Haldis fant ut at Pia pleide å robbe kjøleskapet hennes om natta?

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Pia og jeg ble også kjent med tre jenter fra Hokksund, husker jeg, som pleide å henge på Cafe Lyche eller Cafe Risto der, i Gågata i Drammen, dette skoleåret.

Men da de jentene dukka opp, og snakka med Lyche-gjengen osv. da.

Så ble visst Lyche-gjengen oppløst da.

Fordi ingen visste hvem som var med i gjengen lengre.

Jeg visste ikke om de jentene fra Hokksund var med i den gjengen liksom.

Men de satt der noen ganger da, så Pia og jeg pleide å prate med dem ihvertfall.

Men om de var med i Lyche-gjengen egentlig.

Det veit jeg ikke.

Det var vel Stian som sa det, at det til slutt ikke var noen som visste hvem som var med i den gjengen lengre.

Og det var kanskje Cecilie Hyde da, som var lederen i den gjengen.

Så hu visste det kanskje.

Det er mulig.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

En gang, en god del år før det her, så hadde jeg forresten gått bortover Tollbugata, var det vel.

Mot Strømsø sentrum da, fra den gamle vannsengbutikken, til Haldis og faren min da.

Og da så jeg en motorsyklist, som lå velta, halvveis under en bygning der.

Men jeg hadde aldri sett noe lignende tidligere.

Og følte meg ikke så hjemme i Drammen.

Så jeg bare gikk videre da.

Men jeg fortalte vel om det her til Espen Melheim, mener jeg å huske, seinere da.

Jeg var vel bare 13-14 år kanskje.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Magne Winnem, han jobba som låseansvarlig, på Rimi Asker, dette skoleåret.

(Mener jeg å huske).

Han sa en gang det, at han besøkte han Raymond, i Drammen, etter jobben en gang.

Og da hadde han glemt å dra innom nattsafen, med kassabeholdningen.

Så da fikk han sjokk, husker jeg at Magne Winnem sa da.

Da måtte han vel kjøre tilbake til Asker med pengene, tror jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Magne Winnem kalte også han kameraten sin Stein, fra Røyken, for 'Pac-Man', husker jeg.

Men hvorfor han kalte han det, det veit jeg ikke.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

En gang, så dro vel nettopp Magne Winnem, Stein og jeg, innom Rimi Asker.

Jeg pleide å sitte i kassa, på CC Storkjøp.

Så jeg tulla litt med hu i kassa da.

Og lata som at jeg var dum, og sa 'vil du ha en femmer?'.

For det var sånn kundene på CC Storkjøp pleide å si da, når de skulle ha veksel.

Og da måtte man regne i huet da, hvor mye kundene skulle ha tilbake.

Hvis kunden skulle ha tilbake 5 kroner og 10 øre.

Så kunne det hende at kunden spurte om, 'vil du ha en femmer', da.

Så fikk kunden tilbake en tier istedet da.

Og fikk da mindre småpenger.

Siden det vel fantes tier-sedler, den gangen.

Hvis jeg husker det riktig.

Men men.

Jeg var jo russ, så jeg måtte nesten tulle litt, husker jeg.

Og hu dama møtte jeg en gang seinere, husker jeg.

(Selv om jeg ikke husker hva hu heter nå).

Men hu hadde visst trodd at jeg var veldig dum da.

For det passa jo ikke, med de myntene jeg fikk tilbake da.

La oss si at jeg fikk tilbake to kroner da.

Også sa jeg 'vil du ha en femmer'.

Og da ble det jo syv kroner tilbake.

Og da fikk jeg jo ikke noe mindre vekslepenger.

Så det var jo bare noe tull.

Jeg måtte tulle litt siden jeg var i Asker, (som var ganske langt fra Berger og Drammen da), syntes jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Winnem dro meg også med hjem til han, i Røyken, en gang, før russetida vel.

Jeg husker at han viste meg platesamlinga si.

Og at han hadde plater av Scritti Politti, som jeg hadde hørt på nærradio da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, så sa Ole Skistad, i markedsføringsdelen, av klassen, til meg, i et friminutt, at han hadde sett meg gå over bybrua, sammen med noe 'berme'.

Og det som det egentlig var, det var da jeg ble med Lyche-gjengen på the Cure-konsert.

Det var søstera mi Pia og vennene hennes da, som var det som Skistad kalte for 'berme' da.

Robert Smith, i the Cure, han pleide jo å sminke seg.

Og det var en gother, i den Lyche-gjengen, som skulle sminke seg rundt øynene da.

Og Terje Bakken skulle vel også sminke seg, tror jeg.

Noe sånt.

Så foreslo Cecilie Hyde, at de skulle gjøre dette, på toalettet, på Glassmagasinet.

(Ved kafeteriaen der).

Jeg hadde ikke billett til Cure-konserten.

(Som var i Drammenshallen, der hvor vi hadde gym, på Gjerdes Videregående.

På den andre sida av bybrua i Drammen da).

Men søstera mi og de andre dro meg med da.

For dem skulle drikke øl og sånn, mens dem stod i kø der, fortalte søstera mi da.

Jeg følte meg litt døll, mens jeg stod i kø der.

Så da søstera mi spurte om det var noen andre som ville ha sminke rundt øynene, så sa jeg at det var greit.

For å skille meg ut litt mindre liksom.

Så tok søstera mi noe sånn sminke av noe slag rundt øynene mine da.

Mens hu sa at jeg var enkel å sminke, for jeg hadde lik form på øynene som henne, eller noe.

Vi drakk der, og jeg ble ganske full, husker jeg.

Men jeg hadde noen solbriller da, som jeg hadde på meg, sånn at man ikke kunne se at jeg hadde sminka øynene.

(Regna jeg med ihvertfall).

Pia og hu Heidi, (som jeg nå lurer på om egentlig var en gutt), de dro meg med, til en innvandrerbutikk, på Strømsø der da.

Hu pakistanske dama der, gikk for å hente noe øl, eller noe, og da rappa jeg et par tipakninger, med sigaretter, husker jeg.

I fylla da.

Jeg skulle liksom tøffe meg da, siden jeg var sammen med de her 'Depeche-folka' da, som var litt spesielle, sånn at man liksom måtte tøffe seg litt, syntes jeg.

Men men.

Jeg gikk litt rundt Drammenshallen, og så der, etterhvert.

Og to gothe-damer, som ikke var fra byen, spurte meg om jeg hadde noe dop, (var det vel).

Jeg måtte svare nei, siden jeg aldri hadde sett noe dop engang.

(Selv om tante Ellen i Sveits jo pleide å dyrke noe marijuana i hagen sin, som hu fortalte Pia og meg, sommeren 1987, et drøyt år før det her da).

Så begynte konserten etterhvert.

Og jeg ble stående utafor der, og se på at folk som kom etter at konserten begynte.

At de bare stakk til vaktene en seddel, eller to, (sedler som var brettet sammen, og gjemt inne i hånda da).

Og så fikk de gå inn, på konserten da.

Jeg ble lei av å stå utafor.

En fra Gjerde vel, som var på konserten, han åpna en dør, og spurte om noen ville ha en Poco Loco-genser.

(En strikkegenser, som var populær.

En hvit genser med et mønster hvor det var bilde av et hus og sånn vel.

Noe sånt).

Ingen ville ha genseren.

Og han fra Gjerde kastet genseren, som han ikke ville ha, siden han var varm vel.

Noe sånt.

Etterhvert så fikk jeg en ide.

Jeg hadde hørt at vaktene slang meldinger om at de ikke likte gutter som brukte sminke.

(Som søstera mi hadde tatt på meg da).

Men jeg brukte jo solbriller, så om det var meg de mente, det vet jeg ikke.

Men jeg spurte til slutt, som jeg kunne få låne telefonkiosken der, for å ringe faren min.

For å få han til å hente meg da.

Og det fikk jeg lov til.

Så jeg gikk inn i hallen der da.

Forbi vaktene.

Og da jeg var ferdig med å late som at jeg ringte.

Så gikk jeg bare inn i selve hallen.

Istedet for å gå ut.

Og da gikk jeg først litt rundt der, men så gikk jeg inn i hallen.

Og det var en kul konsert, med nesten hypnotisk musikk, og masse røyk og lys.

Det var røyk og fiolett og grønt lys.

Som Robert Smith ble mer eller mindre skjult av.

Mens the Cure spilte den ene vakre, (og sørgelige), sangen etter den andre da.

Det var 'Disintegration-tour', som jeg var på da.

I forbindelse med the Cure sitt siste album, Disintegration.

Og etter det her, så ble jeg ganske the Cure-fan, husker jeg.

Etter konserten, så gikk jeg til en bensinstasjon, bortenfor Rutenbilstasjonen der, og vaska av meg den sminken, (mascara, tror jeg), som søstera mi hadde klint rundt øya mine da.

Også tok jeg bussen opp til Gulskogen.

Også sov jeg i stua der, på en madrass, som jeg pleide å gjøre, de gangene jeg sov over der.

Og da jeg våknet dagen etter, så spurte Christell meg, om jeg hadde sminka meg.

Jeg fortalte at det var Pia som hadde gjort det da.

(For morro skyld, regner jeg med at Christell skjønte).

Men men.

Men hvordan Christell kunne se det, etter at jeg hadde vaska bort den sminken, det veit jeg ikke.

Kanskje Pia hadde sagt det, og at Christell var falsk, og lot som at hu kunne se dette, selv etter at jeg hadde vaska bort sminken?

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Nå begynner klokka å bli over 22 her på hostellet, og jeg har skrevet i et par timer snart nå vel.

Så jeg får ta en pause her vel.

Og heller skrive mer på dette kapitellet, en av de neste dagene.

Vi får se om jeg klarer det.

Vi får se.

Kapittel 62: Enda mer fra Gjerdes Videregående, (del 12)

Magne Winnem var forresten ganske dekadent, på den her tiden.

Hans livmotto var, (som han sa), 'dø ung og bli et vakkert lik'.

Hans mor var strengt religiøs, og Winnem var en slags opprører da, i familien sin.

Han likte ikke religion og sin strenge familie så bra, sa han.

En gang, da jeg var på besøk hos han, så satt han på Depeche Mode, (som han også hørte på, som min søster og Cecilie Hyde), og sangen 'Blasphemous Roumours', som handlet om blasfemi.

Også sang han høyt, (utafor huset dems, eller noe vel, i Røyken, like før russetida begynte for alvor vel), at 'I don't want to start any blasphemous roumours but I think that God has a sick sense of houmour, and when I die, I expect to find him laughing'.

Og jeg hadde jo hørt denne sangen såvidt, i stua mi vel, siden min søster var venninne med Cecilie Hyde, og disse to hadde flytta inn hos meg, og spilte Depeche Mode da.

Samtidig hadde jeg fått to LP-er, med Depeche Mode da, av min fetter Ove, (var det vel), til jul, i 1988 da.

Noe sånt.

Så jeg sang vel såvidt med, på denne sangen.

Men grunnen til at jeg hørte på Depeche Mode, det var vel fordi at Cecilie Hyde skikkelig idoliserte de.

Og Cecilie Hyde var veldig sånn lidenskapelig, når det gjaldt musikken hun likte, osv.

Så det var lett å bli litt smittet da, og ihvertfall bli litt nysgjerrig på den her musikken.

Siden jeg jo omgikks mye med søstera mi og Cecilie Hyde, i noen måneder da, dette skoleåret.

Og hun Hyde, hun 'messa' jo om den her musikken hele tiden da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Depeche Mode var jo ikke så ekstrem musikk da.

Det var jo popmuskk, som brukte synthesizere, som en del av lydbildet.

Istedet for bassgitar kanskje.

Hva vet jeg.

Men Depeche Mode var jo på Ti i skuddet og VG-lista og sånt også.

Så før jeg ble kjent med Cecilie Hyde, så så jeg bare på de som et vanlig band, nesten som Duran

Duran kanskje.

Jeg hadde jo hørt sanger som 'People are People', osv., fra hitlistene.

Men etter å ha sittet oppe kveld eller kveld, sammen med Cecilie Hyde og Pia, i Leirfaret 4B.

Etter at Pia flytta opp til meg.

Og hørt på at Hyde fortalte fælt mye om Depeche Mode og annen musikk da.

Så ble jeg litt interessert i disse bandene selv.

Og jeg skrev også en tentamen, eller noe, faktisk, i norsk, om Depeche Mode da.

Basert på ting jeg hadde hørt om bandet, fra Cecilie Hyde, om kvelden, i leiligheten 'min' da.

Men jeg var jo egentlig ikke så fan av Depeche Mode.

Så jeg hadde jo klart å skrive navnet på gruppa feil, osv.

Så da Pia viste stilen min til Lyche-gjengen, så ble han Andreas, som solgte bakte poteter på Torget og var den første i Drammen, som begynte å gå med frakk, (var det vel han sa, mener jeg).

Han ble så sur, at han bare gikk fra Cafe Lyche da, da han så at jeg hadde skrevet Depeche Mode feil.

Så det var litt flaut da.

Men jeg var egentlig ikke så Depeche Mode-fan.

Men jeg hadde litt problemer, med å finne på noe å skrive om, på en stiloppgave da.

Så derfor ble det bare sånn, at jeg skrev om Depeche Mode da.

Siden jeg hadde fått 'tutet ørene fulle', (som bestefar Johannes sa det), om det her bandet da, av Cecilie Hyde og søstera mi og resten av Depeche/Lyche-gjengen da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Magne Winnem og Raymond, de dro meg med på et kjøpesenter ut mot Krokstadelva en gang.

(Av en eller annen grunn).

Jeg så gjennom platene der og fant en kul maxi, med Depeche Mode da.

Det var Shake the Disease-maxi-en, og den var trykket på en spesiell, spraglete/flerfarget vinyl, som fikk den til å se artig ut da.

Dette var vel en sang jeg husket fra Ti i skuddet, og nærradioene, mener jeg.

Jeg hadde ihvertfall hørt den før, mener jeg.

Og siden den plata så så artig ut og, så kjøpte jeg den da.

Den var ikke så dyr heller, mener jeg.

Den kosta kanskje en 50-lapp, eller noe da.

Noe sånt.

Raymond likte bedre 'Flexible' husker jeg, som var sangen på baksiden av den maxi-en da.

Hvor vi digga den plata, det husker jeg ikke.

Men det var kanskje hjemme hos Winnem da.

Hvem vet.

Hm.

(Jeg tror aldri at Winnem var på besøk hos meg, da jeg bodde i Leirfaret 4B.

Men det er mulig at jeg husker feil, og at han var der en gang, for eksempel.

Men jeg kan ikke huske det sikkert.

Men men).

Eller, en gang, så kjørt Stein og Magne Winnem meg hjem, etter russetida vel.

Og da, så kjørte Stein om Sande, var det vel.

Så sa jeg, kan vi ikke stoppe på matputikken her i Selvik, (en Prix/Samvirkelag-butikk vel), og kjøpe en Grandiosa, eller to.

Også kan vi spise den hos meg, sa jeg.

Men da vi kom til Leirfaret 4B, så måtte jeg unnskylde meg.

For jeg hadde glemt det, at faren min hadde solgt leiligheten.

Og at jeg hadde flytta bort til Ågot.

For den flyttinga skjedde så raskt.

Og jeg hadde bodd i Leirfaret 4B, i åtte år, eller noe.

Altså i hele min ungdomstid da, eller hva man skal kalle det.

Så vi måtte kjøre bort på Sand.

Men Ågot var sånn at hu alltid gikk bort til vinduet, hvis hu hørte en bil.

Og jeg syntes at Ågot så så forskrekka ut.

Så jeg turte ikke å be med Winnem og Stein, inn til Ågot da.

For å spise Grandiosa.

For det var jo Ågot sitt hus.

Og Ågot var jo gammel, så hu hadde kanksje blitt litt redd, fryktet jeg.

Det hadde nok blitt mye styr da, er jeg redd, hvis jeg hadde bedt inn Winnem og Stein, på Grandiosa, hos Ågot da.

Uten å ha spurt på forhånd.

Så det orka jeg rett og slett ikke.

Så dette var en litt døv episode da.

Da jeg kjøpte Grandisa i Selvik.

For å spise den sammen med Stein og Winnem i Leirfaret da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Gjerdes Videregående, den skolen var jo fra gammelt av en privat handelsskole.

Da jeg gikk der, så ble det vel sagt, at det var en 'halvprivat' skole, mener jeg.

Den skolen hadde godt rykte da, fra gamle dager, i Nordre Vestfold, ihvertfall.

Men jeg tenker nå, at det er mulig at det gikk litt nedover med den skolen, etter at myndighetene kjøpte den opp.

Hvem vet.

Nå er skolen nedlagt ihvertfall.

Men det var ihvertfall en skole som bare undervist i Handel og Kontor-fag da.

Så det var mest kontor-folk der da.

Eller unge forretningsfolk da.

Eller hva man skal si.

Unge japper, var det kanskje en del av liksom da.

Det var mange unge japper, må man vel kanskje si, som delte en ganske liten skole, midt i Drammen sentrum da.

Så det var helt annerledes enn på Sande Videregående, hvor vi Handel og Kontor-folka bare hadde et brakkebygg, (mer eller mindre), med to klasserom i da, litt bortenfor selve skolebygningen.

Og dette var jo også året jeg var russ, så det skjedde veldig mye, dette skoleåret.

Og jeg jobbet jo også mye.

Men jeg hadde jo drevet mye med programmering, fra jeg var 11-12 år gammel vel.

Så det var ikke sånn at jeg leste mye lekser, dette skoleåret.

Jeg leste vel nesten aldri lekser.

Men norsk og engelsk var jeg jo stødig i.

Og det samme med data.

Så jeg må vel nesten si at jeg tok nesten hele dette skoleåret litt sånn på sparket da.

Siden jeg jobba så mye, og dreiv med så mye annet da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg skrev tidligere i kapitellet at Nitzer Ebb, var et 'nazi-aktig' band, som Cecilie Hyde og, (mer eller mindre), resten av Lyche-gjengen 'hypet'.

Navnet på det andre 'nazi-bandet', som de hypet, det kom jeg ikke på tidligere, da jeg skrev om dette.

Men jeg har kommet på det nå seinere.

Og det var Front 242, som de digga, husker jeg.

Så Lyche-gjengen de digga band som Nitzer Ebb, Front 242 og Skinny Puppy da, (hvis man tar med Kenneth Ek ihvertfall, for han digga det bandet).

Så vennene til Pia, de digga nazi-musikk da, (som de kalte det, på Platebaren, på Lyche Varemagasin da, husker jeg).

Men de ufarliggjorde det, og det var liksom som Depeche Mode da, nærmest, virka det som på dem, (vil jeg si).

Og det var jo også nazister, som Kjetil og Noah, i vennekretsen til søstera mi.

Så jeg skjønner de som sier, at det er kort vei, fra ytterste venstre til ytterste høyre.

For søstera mi kalte også bestemor Ågot og faren min, og dem, for 'rasister'.

Og søstera mi hadde en plakat på rommet sitt hos Ågot, etterhvert, med bilde av en gutt fra Libanon.

Som var offer for en krig der da.

En Sosialistisk Ungdom-plakat, eller noe, tror jeg.

Og søstera mi hadde jo venner, i Svelvik, som var kommunister da, sånn som jeg skjønte det.

Så om Pia var nazist eller kommunist, eller hva hu var.

Det veit jeg ikke.

Men hu var også veldig sur, fordi at jeg hadde fått mer lommepenger enn henne, av faren vår, da vi var yngre.

Så Pia var kanskje feminist også, det er mulig.

Så Pia var ihvertfall rimelig ekstrem da.

Så søstera mi var ikke 'main-stream', hu hadde nesten bare ekstreme venner.

Men hvor søstera mi passa inn, blant alle disse ekstreme folka.

Det hadde jeg vanskelig for å finne ut.

Pia gikk ikke med bare svarte klær.

Og Pia hadde ikke pønker-frisyre, eller noe.

Pia gikk kledd litt gammeldags, vil jeg si.

Konformt, kan man kanskje si.

Hu gikk ikke med 'horete' klær, sånn som jeg husker det.

Men gikk kledd omtrent som mora vår kanskje.

Samtidig så omgikk hun seg med alle disse ekstreme folka, og kalte disse for 'vennene sine'.

Så Pia var nesten som et mysterium, vil jeg si.

Ihvertfall på den her tida.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Cecilie Hyde sa en gang, at 'man kan si mye rart om prinsesse Martha, men god smak når det gjelder gutter, det har hun ihvertfall'.

(Noe sånt).

Sånn ut av løse lufta, i Svelvik en gang.

Så Cecilie Hyde, som liksom skulle være så kul da.

Hu kunne også noen ganger høre litt ut som om hu leste mye i Se & Hør da, (kunne det kanskje virke som).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Den butikken som var i Storgata i Svelvik, oppafor der Cecilie Hyde og 'mor' bodde.

Den butikken ble til en kiosk etterhvert, tror jeg.

Noe sånt.

Det dukket ihvertfall opp en slags kiosk der, etterhvert.

Og der gikk jeg innom for å kjøpe røyk en gang vel.

Før jeg skulle ned til Cecilie Hyde og dem, (siden jeg nesten bodde der, i noen uker, da 'mor' var på ferie vel, siden Hyde og søstera mi inviterte meg dit da).

Og da hadde visst ei tenåringsjente, som jobba i den kiosken.

Hu hadde visst skjønt at jeg skulle til Cecilie og dem.

For da hadde visst hu i kiosken lurt på hvem jeg var da, og sagt at jeg var 'kjekk', eller noe, da.

Uten at jeg veit hvordan hu visste at jeg skulle til Hyde og dem.

Hu jenta i kiosken hadde visst også skryti av han Stian, til hu Hyde da.

Skjønte jeg, på hva jeg overhørte at Hyde sa til noen andre som var på besøk hos henne vel.

Mens hu gliste litt vel.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang like før 'mor' dro på ferie.

Så kom jeg hjem fra jobben i Drammen.

Da hadde Pia og Cecilie tatt opp et nytt band, på videoen min.

De hadde sett på et program på Super eller Norge eller Sverige, eller noe.

Det bandet var Sugarcubes, fra Island.

Pia og Cecilie begynte å spille 'Birthday', og 'Motorcrash'-videoene, som de hadde tatt opp, med videoen min da.

Så sånn var det.

De syntes at Sugarcubes var et så kult band da.

Det var første gangen jeg hørte om det bandet.

Så de var skikkelig musikk-friker, det skal de ha.

Den kjente islandske artisten Bjørk var forresten vokalist i det bandet.

Og hu ligna kanskje litt på Cecilie Hyde forresten.

Begge to har mørkt hår og et ganske barnslig ansikt da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og de var kanskje litt sure, da de dreiv og spilte av det opptaket vel.

Ihvertfall søstera mi vel.

Hvis det ikke bare var noe jeg syntes da.

Det er mulig.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En dag, når jeg hadde planleggingsdag, eller noe, på Gjerdes Videregående.

Så kjeda jeg meg.

Jeg hadde ikke noe å finne på.

Så jeg tenkte at jeg kunne jo stikke innom Sande Videregående en tur.

Og hilse på Pia der.

Vi hadde jo blitt så gode venner.

Ihvertfall så 'messa' søstera mi om hvor fint det var å være sosial og vennlig mot andre mennesker og sånn da.

Jeg dro dit, og der møtte jeg ihvertfall Jeanette Auli, fra Svelvik, husker jeg.

Vi bytta russekort.

På mitt russekort, så stod det en vits, som jeg så, på det forslaget, fra de som trykte russekortene.

Og det var 'roser er røde, fioler er blå, jeg er schizofren, og det er jeg og'.

Jeg syntes bare at det var en morsom vits da.

Siden man absolutt måtte ha et valgspråk på russekortet da.

På Jeanette sitt russekort, så stod det Jeanette 'Låvedøra' Auli.

Og det syntes jeg at var en morsom vits da.

At Jeanette hadde tulla sånn med navnet sitt.

Hu var jo ikke så feit liksom.

Selv om rumpa hennes kanskje hadde blitt litt brei.

Men men.

Men det var visst bare Ole Christian Skjellsbekk som hadde kødda, sa Jeanette.

Jeanette hadde ikke skrevet på 'Låvedøra', på skjemaet for russekort.

Men Ole, (som også gikk allmenn, på Sande Videregående), han hadde klussa med skjema, og satt på 'Låvedøra', mellom Jeanette sine navn da.

Siden Ole var i russestyret, eller noe, og skulle tulle da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Dette var mens vi stod nede ved hovedinngangen til Sande Videregående cirka.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Ei annen jente stod også der, sammen med oss da, og det var muligens Vibeke Kjølstad.

Også fra klassen på ungdomsskolen.

Men det husker jeg ikke hundre prosent sikkert, om det var Vibeke Kjølstad.

Det kan ha vært ei annen Svelvik-jente, eller noe, også vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På den festen, som hu Heidi, fra Lyche-gjengen, sa at jeg skulle få 'et knull', hvis jeg ga henne en øl og noen sigaretter.

Så var det også noen ungdommer fra Drammen, som ikke var i Lyche-gjengen vel.

(Som søstera mi hadde invitert da).

En gutt som pleide å vanke i Drammen sentrum.

(På Bragernes Torg da).

Han sa det, at jeg hadde 'mye å lære', husker jeg.

Siden jeg ikke svarte noe når hu Heidi sa at jeg skulle få 'et knull' da.

Men søstera mi Pia skreik jo 'nei'.

Så det var kanskje noe galt, tenkte jeg.

Og jeg var jo også vant til å ha ei farmor, (Ågot), som var veldig 'på' meg, hvis ei sladrekjærring sa et eller annet stygt om meg da.

Så jeg måtte nesten prøve å oppføre meg litt, syntes jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

De her Tom Bråten og Erik Thorhallsson og de.

De prata om ganske 'voksne' ting da, de gangene jeg havna på fest sammen med de, hos Jan Snoghøj da.

En ting de prata om, husker jeg, var det.

At hvis noen knulla i en hage, eller noe.

Så var det kriminelt å skille dem.

Til og med politiet kunne ikke gjøre det.

(Sa Tom Bråten vel).

Dem tulla sånn, og forestilte seg at dem knulla noen, mens politiet var der for å fakke dem da.

En av dem sa sånn 'jeg har'n inne', 'jeg har'n inne'.

De forestilte seg at de kunne flykte fra politiet ved å knulle ei dame, samtidig som at de stakk av da.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, ikke lenge før russetida vel.

Så ringte Magne Winnem meg, på jobben, på CC Storkjøp.

(Noe sånt).

Ihvertfall så ble jeg invitert på fest på Blommenholm da, hos noen unge damer der.

Det var noen damer, fra jobben til Winnem vel.

Nancy, (som var mulatt-datter eller adoptiv-datter, av butikksjef Karin Hansen, (som hadde en farget mann, mener jeg, ihvertfall så satt hun på kontoret med en farget mann en gang vel)), hun la merke til denne samtalen da.

Så klagde Nancy på at Winnem og jeg ikke dro på Circus.

Nancy likte ikke at vi skulle på fest i Blommenholm.

Jeg hadde vel fortalt Nancy om at Winnem og jeg pleide å dra på La Vita og Circus, inne i Oslo.

For Nancy hadde vel spurt.

(Circus var et sted vi bare var en eller to ganger vel, og ikke ble kjent med noen folk.

Det var et diskotek som lå i kjelleren på Chatou Nouff.

Altså Circus lå i kjelleren på Studentersamfunnet sin bygning, i Bogstadveien vel, på Majorstua.

Like vel Politihøyskolen og Musikkhøyskolen og 'Bibelhøyskolen' der, (eller hva de akademiene heter igjen).

Så sånn var det).

Men det var jo ikke sånn at jeg vanligvis dro til Bærum, for å feste.

Dette var jo den første gangen, som jeg skulle feste i Bærum, (mener jeg).

Og jeg ble jo invitert dit.

Det var jo ikke sånn at valget stod mellom Blommenholm og Circus heller, (for meg).

Jeg gadd jo ikke å dra på Circus aleine når jeg ble bedt på fest på Blommenholm, for å si det sånn.

Så valget mitt var mellom å dra på fest i Blommenholm eller å sitte hjemme aleine på lørdagskvelden.

Og hva hadde hu Nancy med det her å gjøre egentlig?

Nei det her ble litt spesielt.

Men men.

Men jeg tok toget inn til Blommenholm da, etter jobben.

Og drakk litt sammen med Winnem og noen Blommenholm-damer der da.

Det var kanskje disse jeg hadde tulla med, på Rimi Asker, og spurt om, 'vil du ha en femmer'.

Det er mulig.

Noe sånt.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Noen i Lyche-gjengen sa det, husker jeg, at Marlboro-sigarett-pakkene, hadde noen elementer fra logoen til Ku Klux Klan, eller noe.

(Noe sånt).

Da svarte vel jeg det, som jeg hadde lært i Brighton, at det gikk rykter i England, om at det var 'camel-shit', i de sigarettene.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Klasseforstander Arne Karlsen, han tok oss en gang med, på bedriftsbesøk, hos en bank, ved Bragernes Torg der vel.

De hadde også inngang fra Gågata, (mener jeg, eller om det kan ha vært gata ovenfor, altså i retning av Bragernes kirke), og vi gikk inn der vel.

(Dette var vel i faget Organisasjon, tror jeg).

Vi hørte på at en Personalsjef, hos den banken, forklarte om jobben sin.

Hans jobb var å sørge for at ingen i firmaet var uerstattelige, husker jeg, at han sa.

Jeg husker at jeg enten spurte, eller lurte på å spørre om, om han også måtte passe på at han selv ikke ble uerstattelig.

Siden han også jobbet i banken da.

Men men.

Så dette var litt lærerikt, vil jeg si.

Jeg tror dette var noe med Gjerdes Videregående.

Men et ørlite forbehold for at det kan ha vært noe med Sande Videregående.

Men jeg tror det var med Gjerdes Videregående.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Cecilie Hyde likte ikke helt stilen min, skjønte jeg.

Hyde sa det, at hu hadde ikke noe mot sosser, men da måtte det være 'gjennomført', sa hun.

Samtidig med at hun skulte litt på meg da.

Jeg hadde jo bodd alene siden jeg var ni år, så klær var vel ikke det jeg var flinkest til å finne ut av kanskje.

Jeg gikk vel med kule merke-gensere.

Og litt kule, syrevaskede jeans, fra Hennes og Mauritz.

Men skoa og sokkene mine, de likte ikke Cecilie Hyde, skjønte jeg.

Jeg gikk vel i enten joggesko eller mokasiner.

Og med tennissokker, vil jeg tro.

Tennisskokker med en rød og blå stripe da.

Som man kunne få kjøpt på Prima, og i andre matbutikker da.

Så sånn var det.

Hyde var veldig stilbevisst og hypet skomerker som Dr. Martin osv. da.

Hun klagde på at noe av det værste hun visste det var å ha 'knær', i buksene.

(det vil si at man hadde noe merker i buksene, etter knærna da.

Det likte ikke Hyde, husker jeg).

Så jeg lærte litt om klesstil og sånn da, av å høre på klagene til Hyde da.

Det var sånn som jeg husket i bakhodet liksom da.

Og kanskje tok hensyn til seinere da, når jeg bodde i Oslo, osv.

At jeg prøvde å bli flinkere med klær og sånn da.

Det var jo, (som jeg skrev om i et tidligere kapitellet), ingen klesforretninger, ute på Berger.

Så klær, det var det vel ikke så mange på Berger som brydde seg så utrolig om, tror jeg.

Det var liksom bare å kjøpe seg en ny bukse eller et nytt par sko, hvis man var i Drammen eller Svelvik.

(Det kunne hende at faren min maste om dette, noen ganger).

Men det var ikke sånn at jeg pleide å gå i klesforretninger og kikke akkurat.

Ikke så mye ihvertfall.

Ihvertfall ikke før jeg begynte i andre klasse, på Handel og Kontor, og gikk på Markedsføringslinja.

Da begynte jeg å tenke litt mer på merkeklær, osv., siden mye av det vi dreiv med, på Markedsføringslinja, handlet om varemerker da.

Men skoforretninger, de gikk jeg ikke så ofte i, må jeg innrømme.

Så Cecilie Hyde hadde nok et poeng.

Men det var vel ikke sånn heller, at jeg prøvde å være så soss.

Jeg var en vanlig kar liksom.

Og var ikke hverken soss eller frik, liksom.

Men jeg hadde gått på Markedsføringslinja da.

Og derfor syntes jeg at jeg måtte ha noen kule gensere, ihvertfall.

Jeg syntes ikke at jeg kunne ha de kjedeligste klærna på skolen liksom, når jeg gikk på markedsføringslinja, i en delt markedførsings og regnskaps-klasse liksom.

Så jeg begynte å kjøpe meg Ball-genser og sånn da, året før jeg gikk på Gjerde da.

Men det var ikke sånn at jeg prøvde å være soss.

Men jeg tenkte kanskje på han læreren vår Steiro, som vi hadde i engelsk, det første året, på Sande Videregående.

Han gikk 'alltid' i en grønn og blå strikkegenser.

Så jeg tenkte vel heller sånn, at jeg måtte ihvertfall ha tre gensere, som jeg byttet på å gå med.

For han Steiro, han fikk så mye meldinger da, fra jentene i klassen, osv.

(Bak hans rygg da).

På at han alltid gikk med den samme genseren.

Så jeg tenkte det da, at hvis jeg hadde tre gensere, så kunne ihvertfall ingen si det, om meg, at jeg var like kjedelig, som han Steiro da.

For jeg var jo litt vant til å bli baksnakka, på ungdomsskolen osv.

Så jeg hadde det litt i bakhodet da, at jeg ikke skulle bli for mye baksnakka da.

Så derfor ville jeg gjerne ha mer enn en genser da.

Så jeg hadde en svart genser, fra Dressmann, en lilla O'Neil-genser, og en hvit Ball-genser vel, (for å variere litt da).

Disse tre genserne gikk jeg vel med, dette skoleåret.

Også kjøpte jeg meg den grønne og hvit-stipete Levis-genseren da, den gangen som Christell dro meg med på kleshandling, i Drammen, sammen med kjæresten sin Iver, og resten av Stripe-gjengen vel, fra Sande Videregående, (som søstera mi Pia kalte dem).

Så sånn var det.

Men jeg prøvde vel egentlig ikke å være soss.

Jeg ville bare vise meg med litt forskjellige gensere, sånn at jeg ikke skulle få rykte på meg, for å alltid gå med den samme genseren da.

(Som for eksempel Steiro da).

Det var ikke sånn at jeg tok klesstil, så veldig alvorlig liksom.

Det var bare noe litt tilfeldig for meg, nesten.

Men Cecilie Hyde, hun tok sånt som musikk og klesstil så nøye da.

Så etter at jeg ble kjent med henne, (gjennom søstera mi da), så tenkte vel jeg også mer på sånne 'livsstil-ting' da, (må man vel kalle det).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Vi på datalinja, vi dro en eller to ganger, på datamesse, på Sjølyst, (inne i Oslo), husker jeg.

Det var der jeg først hørte om NHI, (mener jeg å huske)..

NHI hadde nemlig stand, på en sånn messe, og jeg fikk en brosjyre av de, mener jeg.

Det var vanskelig for meg, å orientere meg, om studiemulighetene, som jeg hadde, etter videregående, husker jeg.

NHI var de eneste jeg kom i kontakt med, (mener jeg å huske, ihvertfall).

Ingen hadde jo hørt om internett, på denne tiden.

Og i datasalen på Gjerde så var det ikke nettverk mellom PC-ene engang.

Så sånn var det.

Så jeg spurte rådgiveren, (han lave med det mørke, krøllete håret), om jeg kunne få råd om BI osv. da, (hvor min far ville at jeg skulle gå).

Jeg fikk en rådgivingstime, men han rådgiveren var bare mutt, og sa ikke noe informativt om hverken BI, eller noe annet, vil jeg si.

Så det var helt verdiløst, vil jeg si, å be om råd fra han rådgiveren der.

Det var bare bortkasta tid, vil jeg si.

Så jeg ble veldig skuffa da.

Så jeg fikk ikke noe informasjon om BI i Sandvika, (som jeg eventuelt ville gått på da, for jeg syntes at å bare gå et år, i Drammen, for å bli bedriftsøkonom, var et litt for kort/lett studie da.

For faren min hadde jo sagt til meg det, en del år før det her, at jeg burde få meg en jobb, i Oslo, og tjene 300.000 i begynnerlønn, osv).

Jeg hadde jo hatt et helvete, under oppveksten, når jeg bodde aleine.

Og så på Haldis og faren min, og resten av familien, som rimelig hykleriske.

Siden de bare lot som at alt var bra, og aldri pratet noe om dette om at jeg måtte bo alene.

Som jeg så på som noe nedverdigende og som noe vondt da, (må jeg vel si).

Så jeg ville bort fra dette hykleriet, og begynne et nytt liv, inne i Oslo da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Tim Jonassen, fra Hyggen, han var en utadvent kar, som det var lett å bli kjent med.

Da vi dreiv med russekortene, så gikk noen rundt i klassen, og lurte på hvordan bilde de andre skulle ha på russekortet, osv.

Jeg bare tok et bilde, som jeg ikke så så kul ut på vel.

Jeg var ikke så god til å vite hvordan jeg skulle be frisørene om å klippe håret mitt, og sånn.

Så jeg så kanskje ikke så kul ut på det bildet da.

Det er mulig.

Jeg så vel mer vanlig ut kanskje.

Hvem vet.

Men med fønet hår og hårgele og sånn da, som var vanlig på 80-tallet da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så noen sa 'nei', skal du ha det bildet, osv.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg hadde vel såvidt spurt Tim, på begynnelsen av skoleåret, om han skulle være på noen russebil.

Så husker jeg det, at jeg overhørte, at Tim prata med noen andre, i en annen klasse.

Om at da fikk de kanskje med Monika Ødegård og.

Noe sånt.

Men det tok de aldri opp med meg.

Men Monika Ødegård flytta seg jo bort til de Kongsberg-damene, (Trine og Hege), på den andre sida av klasserommet.

Så det er mulig at Tim fikk til det på en eller annen måte, (tenker jeg sånn halvveis nå).

Siden jeg hørte han prate om hu Monika Ødegård og meg da, og russetida da, med noen jeg ikke visste hvem var da.

De diskuterte litt.

Han andre ville ikke ha med meg, (på russebil da, tenkte jeg).

Men Tim sa, at 'jo, bli med på det da, for (bla bla) Monika Ødegård og'.

Noe sånt.

Så der var det noe rart som foregikk, tror jeg.

Men dette ble jo tatt bak ryggen på meg, så jeg fikk liksom ikke helt med meg hva dette egentlig var om da.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Tim skrev også på russekortet: 'Medlem av A.I.D.S (Aass Irregular Drinking Supporters).

Jeg visste ikke hva jeg skulle skrive på det feltet, på russekoret.

Så jeg spurte Tim om jeg også kunne skrive det.

(For å ikke se dum ut da, siden det ikke stod noe morsomt, på russekortet da).

Og da sa Tim det, at det var greit.

Men var jo bare tilfeldig egentlig, hva som havna på russekortet mitt, vil jeg si.

Det var jo bare noe jeg fant på, for å ikke virke for kjedelig da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Tim inviterte noen gutter i klassen, på fest, hos han, i Hyggen, en gang.

Hyggen lå ved Drammensfjorden, men helt innerst i Drammensfjorden da.

Noe sånt.

Ikke så langt fra Røyken og Hurum vel.

Tim og dem hadde en stor villa.

Og Tim var alene hjemme på den her festen da.

Det første man så, hos Tim og dem, det var en flokk med ganske gale hunder, (vil jeg si at de var).

Aggressive hunder, som bodde i et slags uterom, (ved inngangsdøra deres), som var bygget av blant annet noe netting da.

Så man kunne se disse gærne hundene, og høre dem, men de kom ikke ut av det store 'buret' deres da.

Likevel, så kunne disse sinte hundene virke ganske skremmende da, husker jeg.

Når man skulle gå inn i huset til Tim og dem da.

(Ihvertfall hvis man ikke visste om disse hundene fra før da).

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Det var også noen lokale Hyggen-ungdommer, på denne festen.

Ei av dem, (ei jente i 16-17 års alderen kanskje), sa, (om Tim), at 'det er jo bare Tim, jo'.

Så det er mulig at Tim pleide å være et mobbeoffer, da han var yngre, ute i Hyggen der da.

Hva vet jeg.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Andre som var på denne festen, hos Tim, det var Magne Winnem og Andre Willassen vel.

Og muligens også Fred Bing, som også gikk i dataklassen da.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Winnem var heller ikke med på noen russebil.

Men han hadde jo en pastellblå Volvo bybil.

Og han brukte denne delvis som en slags russebil da, i russetida.

Og jeg satt på en del med Winnem, i russetida og da, siden vi pleide å feste en del, i Oslo osv., fra før russetida begynte, for alvor.

En gang, så skulle Raymond, Winnem og jeg, (var det vel), på russekro, på Cats, i Storgata, (var det vel), i Oslo.

Noe sånt.

(Hvis det ikke var på Marylin, i Grensen.

Noe sånt).

Winnem ringte Willassen, for å høre om han skulle være med.

Men Willassen ville ikke være med.

For 'det var noe bra på TV', sa Winnem, at Willassen hadde sagt da.

Noe sånt.

(Det er mulig at dette var før vi skulle på en annen bytur, men det var ihvertfall noe som skjedde dette skoleåret da).

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så etter dette, så mobba vi Willassen litt da, (ihvertfall Winnem), for å være litt kjedelig da.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg husker det, at Raymond, Winnem og meg, vi var i kjelleren på Marylin eller Cats der.

Også skreiv Raymond, (som var en slags forfatter vel, eller noe, tror jeg).

Han skrev dikt, til noen russejenter da.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Raymond ga penger til tiggere, husker jeg, i Torggata der.

Det gjorde ikke Winnem, husker jeg, han hata vel tiggere, tror jeg.

Raymond gikk også inn i en lyktestolpe, (var det vel), også muligens i Torggata vel.

(Under russetida, mener jeg at det var).

Raymond lot som at han ikke så stolpen da, og gikk inni den for moro skyld da, (sånn som jeg skjønte det).

Mens Winnem lo litt vel.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Nå har jeg skrevet i et par timer her vel.

Så får jeg vel kanskje ta en pause.

Jeg har noen få sider med notater igjen, fra dette skoleåret, på Gjerdes Videregående.

Så tenker jeg også på å skrive et kapitellet om hva som skjedde, da jeg ble med 'Haldis-familien', på bryllup i Kristiansand, våren 1989 da.

Og jeg får vel skrive et kapitell, eller to, om russetida og CC Storkjøp og.

Og også om sommeren 1989 da.

Og jeg har også en del fler notater, fra tiden før 1989, som jeg har tenkt å skrive om, i noen 'ekstra-kapitler', etter at jeg har fått skrevet disse andre kapitlene først da.

Så jeg blir nok ikke ferdig før jul, med Min Bok, tror jeg.

Det blir nok ut på nyåret en gang, hvis jeg skulle tippe.

Men men.

Så vi får se om jeg klarer å få til dette.

Vi får se.

Kapittel 63: Enda mer fra Gjerdes Videregående, (del 13)

En annen ting, som Cecilie Hyde, 'messet' om, dette skoleåret, (bortsett fra om musikk og klær), det var at hun 'kjente Therese'.

Therese var en jentunge, som hadde forsvunnet, fra bydelen Fjell, i Drammen.

Cecilie Hyde sa ganske ofte det, at hu kjente Therese og hadde vært på besøk hos mora, osv., var det vel.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hyde sa også om onkel Håkon, til meg, en gang, dette skoleåret.

(Like før faren min solgte leiligheten vel.

Mens hun og Pia satt på gulvet der det egentlig skulle ha stått et spisestuebord, i Leirfaret 4B.

Og planla deres ferie, den sommeren, til Amsterdam og Spania).

At 'Håkon er ikke noe snill han', (var det Cecilie sa, til meg).

(Hun liksom programmerte meg da).

Håkon var jo onkelen min, og han hadde henta Pia og Cecilie, i Oslo en gang, (tror jeg det var).

Og da hadde visst Håkon gjort noe galt da, skjønte jeg på Pia og Cecilie.

Uten at jeg skjønte hva det var, som Håkon hadde gjort galt.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Det var ikke bare Cecilie Hyde, som var opptatt av klærna mine.

En gang, (tidligere på 80-tallet vel), som jeg var i Larvik.

Så prøvde Frode Kølner å få meg til å kjøpe noen ganske dyre sosse-klær, husker jeg.

I en klesbutikk et stykke nedenfor Domus der, (i samme gata da).

Det var vel noen Ball og Levis-klær tror jeg.

(Noe sånt).

Som var på salg vel, ifølge Frode Kølner.

(Dette var vel før jeg begynte på videregående, tror jeg).

Men jeg syntes at de klærna så litt for sossete ut kanskje, (de jeg så i det butikkvinduet der da).

Og jeg var mer opptatt av å ha penger enn å ha sosseklær, for å si det sånn.

Så jeg ville ikke kjøpe noen klær der da.

Selv om Kølner, (som var fra byen Larvik og ikke fra stedet Berger), vel ville dette.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Cecilie Hyde fortalte også en kveld, i Leirfaret 4B, at hun hadde lyst til å se en film, som var ny da, som het Tvillingskjebner vel.

Jeg hadde sett om den filmen på et filmmagasin, på norsk eller svensk TV vel.

Og visste at det var en film om to gynekolog-brødre.

Pia var ikke med på hva Hyde mente, tror jeg.

Og Hyde syntes nok at det var litt pinlig, å si det, at handlingen i filmen var om gynekologer og vaginaer, osv.

Så jeg begynte å tulle litt med frøken Hyde, og sa sånn:

'Åja, Twins?', (en komedie med Arnold Swartzeneger og Dani DeVito vel, som også var ny på den her tiden).

Da lo vel nesten Hyde, men sa ikke noe, og avsluttet samtalen da.

Den gangen, som jeg liksom 'jukka' på frøken Hyde, da hu lå mellom meg og søstera mi, i vannsenga til faren min, (som han aldri brukte).

Da var det liksom sånn, at frøken Hyde og jeg, hadde kjønnsorganene våre hardt mot hverandre da, mens vi hadde klær på.

(Og liksom trykte underlivene våre mot hverandre da, en natt, i vannsenga, i Leirfaret 4B der).

Og jeg sov da, så jeg husker dette som en mellomting, av en drøm og som noe fra i halvsøvne.

Men jeg har aldri gjort noe lignende senere, i søvne, for eksempel på øvelser i militæret, eller lignende, (hvor jeg har ligget i telt, sammen med mange folk).

Så jeg lurer litt på om det var Cecilie Hyde, som fikk til dette.

At hun kanskje ikke sov, da dette skjedde.

Men bare tulla med meg, eller noe.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men men.

Ole Skistad, i klassen, han likte to tvillingjenter, som gikk i en andre klasse vel, på Gjerde.

Husker jeg at han sa, i et friminutt, da jeg stod like ved der han stod vel.

Jeg pleide å stå sammen med Fred Bing, å røyke, i friminuttene, på Gjerde.

Men noen ganger kunne jeg stå for eksempel ved Ole Skistad da, siden han var ganske utadvent, og jeg lurte også på hva den mobbinga hans av Winnem var om.

(Eller noe sånt).

Jeg var kanskje litt var for han Ole Skistad og da.

Kameraten hans prata dritt om en som stod og liksom trykte fram underlivet da, i skolegården der, i et friminutt.

(Kameraten til Fred Bing, eller noe, vel.

Noe sånt).

Han kameraten til Fred Bing, han hadde forresten fått dama på døra plutselig, husker jeg at han sa, i et friminutt en gang.

Og da hadde han bare slengt døra i trynet hennes, og så rydda leiligheten for pornoblader og sånn, sa han.

Noe sånt.

Skistad begynte å nesten mobbe meg noen ganger, (sånn som jeg husker det).

Også ville han plutselig forrandre ansiktsuttrykk og si noe sånt som at 'nei, det var du som kjente hu Monica Nebel, var det ikke det?'.

Og da ville han begynne å nesten glise, istedet for å nesten mobbe da.

Bare på grunn av at jeg visste hvem hu Monica Nebel var da.

(Noe vel søstera mi hadde fortalt meg.

Monica Nebel var jo også innom, der hvor jeg bodde, i Leirfaret 4B en gang.

En gang hu var med søstera mi.

Så kommenterte hun at jeg hadde samme stereoanlegg, som de, men at elementene i stereoanleggene var montert i forskjellig rekkefølge da.

Noe sånt.

Før hun så, (omtrent like raskt som hu dukka opp, må man vel si), forsvant ned til Christell, eller noe, vel.

Og Pia fortalte meg ikke noe om hvorfor Monica Nebel plutselig var på besøk hos 'meg'.

Så det var litt spesielt.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, så satt jeg også på fontena, på Bragernes Torg der, sammen med Skistad og hu ene tvilling-dama da.

Og chatta litt med Skistad da, etter å ha tilfeldigvis møtt han der vel.

Det er også mulig at det var der, som Ole Skistad satt, da han så meg og Lyche-gjengen, gå på the Cure-konsert den gangen da.

(Da han senere sa, i klasserommet, at han hadde sett meg på Torget, (eller om det var på Bybrua), sammen med en gjeng med 'berme' da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Andre Willassen, han jobba på CC Matsenter, (også i kassa, som jeg gjorde).

CC Storkjøp og CC Matsenter, hadde samme spiserom.

(Som lå borte ved CC Matsenter der).

Men jeg kan aldri huske å ha sett Willassen der, på noen av de lørdagsvaktene, (eller sommervaktene), som jeg hadde.

Så det er mulig at Willassen jobba der de lørdagene jeg hadde fri.

(Eller noe sånt).

Hm.

Jeg kan heller ikke huske å ha sett Willassen, på julebordet, til CC Storkjøp/CC Matsenter, på Rica Havnhotell Tjøme, (eller noe), i desember vel, 1988.

Så jeg lurer på om Willassen begynte å jobbe på CC, etter at jeg hadde slutta der.

(Willassen ble seinere forfremmet til Assisterende Butikksjef, på CC Matsenter.

Hvis jeg husker det riktig.

Utover på 90-tallet.

Etter å ha gått på BI et år vel, og muligens blitt Bedriftsøkonom.

Noe sånt.

Før han begynte å jobbe på lager, (av en eller annen grunn).

CC Storkjøp er/var et ganske stort supermarked, så å bli Assisterende Butikksjef der, det er nok ikke så værst, må man vel si.

Selv om det kanskje var få i klassen vår, som hadde planer om å jobbe i butikk.

Bortsett fra Magne Winnem da, som gikk rett til en Assisterende Butikksjef-stilling, på Rimi Nadderud, i Bærum, etter videregående.

(Men da var det nok noen i klassen, (inkludert meg), som stusset litt over dette.

Å jobbe i matbutikken var nok ikke drømmejobben for mange, etter tre år på økonomilinja, på Handel og Kontor.

Så jeg husker jeg syntes at det var sånn, at Winnem liksom ga opp det å liksom få seg en 'ordentlig jobb'.

Og jeg sa vel 'nei', eller noe, når jeg hørte det, at Winnem skulle begynne å jobbe heltid i Rimi, etter skolen).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Winnem ble vel også landets yngste Rimi-butikksjef, (mener jeg ble sagt av foreldrene hans, i bryllupet hans, med Elin fra Skarnes, i 1993 vel), et par år etter dette igjen, da han som 20/21-åring, (eller noe), ble butikksjef, på Rimi Munkelia, ved Lambertseter, i Oslo.

Så sånn var det.

Men men.

Bare for å ta med litt om det og.

Fred Bing, han fikk seg datajobb, etter videregående, (sånn som jeg husker det).

Og Tim Jonassen, han jobba i sin families sportsbutikk, (som han og faren eide vel), på Aker Brygge, i Oslo, (mener jeg at det var)).

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Lillebroren til Willassen, (som gikk i en andre-klasse, på Gjerde, tror jeg), var det visst forresten noe med, ifølge det Winnem sa en gang, (mener jeg).

Lillebroren til Willassen var visst mye kulere, (eller noe), enn Willassen da, og var populær blant damene og på byen vel.

Noe sånt.

(Hvis jeg husker det riktig).

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Etter at vi fikk russekortene, så var det noen i klassen vår, som hadde skrevet 'din schizofrene jævel', (eller noe), på pulten min, husker jeg.

(Det var jo sånn at den vitsen, som jeg valgte, fra russekort-leverandørens forslag, var sånn:

'Roser er røde, fioler er blå, jeg er schizofren og det er jeg og. Hilsen meg og Erik').

Så sånn var det.

Men hvem som skreiv det, på pulten min, det fant jeg aldri ut, skal jeg være ærlig.

Og det er jeg ikke sikker på nå heller.

Det aner jeg ikke hvem var, for å si det sånn.

Men jeg likte ikke disse storvokste Kongsberg-karene, i klassen.

En gikk med en jakke, fra Cubus eller Hennes og Mauritz vel.

Og en i markedsføringsklassen, var ganske kort og tynn, og med lugg og muligens tredager-skjegg

vel.

Og han mener jeg at jeg så en gang, på Furuset, i Oslo, et par år seinere, da jeg leide et rom, av min halvbror Axel og dem der.

(Uten at jeg husker hva han i Markedsføringsdelen, av klassen, het igjen).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Det var vel også en svær 'slamp' fra Kongsberg, med mørkt hår, tror jeg.

Men det husker jeg ikke helt sikkert.

Helge, fra Kongsberg, kunne være litt irriterende.

En morgen, (da jeg var først på skolen, siden bussen min gikk så tidlig).

Så sa han til meg, (da han dukka opp med et tog fra Kongsberg vel).

At han var litt interessert i meg, eller noe.

Jeg vet ikke om han var homo eller nedlatende.

Men jeg var altså en spebygd gutt, på cirka 62 kilo, på den her tiden.

Jeg hadde vokst opp i høyden, og var 1.85 høy.

Men jeg hadde ikke vokst så mye i bredden.

Så å hanskes med disse 'kjempene' fra Kongsberg, (Helge og han med lyst hår og motejakke, av merke Gagarin vel, samt en med mørkt hår vel).

Og fra Drammen, (Ole Skistad og Fred Bing).

Det var jo ikke så lett, for en på cirka 60 kilo, fra Berger, (som også var jomfru da skoleåret startet), vil jeg si.

De her jeg nevnte opp, var alle på 80-100 kilo, vil jeg vel tippe på.

Så det var en myere tøffere klasse, syntes jeg, enn den jeg hadde gått i året før, i Sande, hvor det bare var en sånn 'kjempe' vel, i klassen, (nemlig Trond Gurrik, fra Holmestrand).

Så sånn var det.

Men men.

Helge, (og de andre Kongsberg-kara vel), de lo også av meg, i en norsktime, på begynnelsen av skoleåret, husker jeg.

Jeg sa 'daua', istedet for 'døde', da norsklærer Inga Lill Høstmælingen, spurte klassen om noe.

Da lo de Kongsberg-folka høyt.

Og Høstmælingen måtte forklare det, at det var vanlig å si 'daua', i flere dialekter da.

Men de var kanskje litt som dansker, oppe i Kongsberg?

Hva vet jeg.

Byen var jo grunnlagt av Ove Gjedde, som muligens var en forfar, av Maren Gjedde, som var bestemor Ingeborg sin oldemor, fra Mors, i Danmark.

Så de er kanskje som dansker, i Kongsberg, og prater veldig pent?

Hva vet jeg.

Jeg har ikke vært så mye i Kongsberg.

Kongsberg var ganske langt unna Berger.

Jeg tror det var like langt cirka, til Kongsberg, som til Oslo.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Sommeren før jeg begynte på Gjerde.

(Var det vel.

Hvis det ikke var sommeren før der igjen).

Så stakk Carl Fredrik Fallan innom meg, i Leirfaret 4B.

(Var det vel).

Ihvertfall så sa Carl det, (husker jeg), til meg, at på Drammensmessa, så var det en pakistaner, som solgte lightere.

Og han hadde noen Bergerfolk klart å prute med.

Sånn at de fikk de kule metall-lighterne, (var det vel), for ti kroner, eller noe.

Så da prøvde jeg også å prute med han 'lighter-pakkisen' da, husker jeg.

Som hadde et bord, eller noe, på Drammensmessa da.

På veien mellom Drammenshallen og tivoliet liksom.

(Faren min og Haldis hadde jo stand, på Drammensmessa, omtrent hvert år vel.

Så jeg pleide å gå mye der.

Og kom muligens inn gratis og.

Det er mulig.

Det husker jeg ikke helt sikkert).

Men han pakistaneren, (som var i 40-åra kanskje vel).

Han ville ikke la meg prute like mye, på den lighteren, som Carl og dem, hadde fått han med på.

Så tilslutt så kalte bare han pakistaneren meg for 'fattigmann', osv.

Så det ble jo litt ubehagelig nesten.

Så kanskje det er muslimene som tuller med meg, på grunn av den episoden der?

At Carl lurte meg opp i stry?

Og at det er derfor at jeg ikke får rettighetene mine, av myndighetene osv.

Siden Al Quaida, (eller noe), har kontrollen i Europa nå?

Hvem vet.

Jeg lurer litt noen ganger ihvertfall.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Han Roger fra Fjell, han pleide jeg å feste med, noen ganger, som jeg traff han tilfeldigvis vel, på en pub, som lå like ved Gjerde der, husker jeg.

(Hundre meter i retning Gågata, eller noe vel).

Og der pleide vi å drikke øl og spille dart vel.

Ei dame, (som kjente Roger der vel), hu sa en gang, at hu ikke kunne kjenne meg igjen, fra russebeviset mitt.

På 17. mai, var det vel.

Så jeg ble nok sliten, dette skoleåret.

Ihvertfall i russetida.

Jeg så visst ikke så bra ut da, skjønte jeg.

Mens på det bildet, fra skoleåret før, eller noe.

Så hadde jeg sett mye mer frisk og opplagt ut da, eller noe.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, så hang jeg også med han Roger, på Dickens der vel.

Vi satt ute der, og han Roger prata med en gammel gubbe der vel.

Noe sånt.

Så han Roger, han trodde jeg at var en skikkelig arbeiderklasse-kar, husker jeg.

Som kjente alle de gamle drankerne i byen osv., da.

Noe sånt.

En gang møtte jeg også han Roger etter skolen vel.

På Strømsø.

Da forklarte han at han trodde at han ble litt løsemiddelskada, (eller noe), i jobben som maler.

Da rådet jeg han til å begynne i en ny jobb.

Men det veit jeg ikke om han noengang gjorde.

Jeg traff han Roger en gang seinere og, mens jeg studerte i Oslo.

Og skulle ut til Ågot, en sommerferie.

Og gikk litt rundt i Drammen da.

Da ble jeg med på fest, oppe hos han Roger, på Fjell.

Hvor han blant annet kasta ut en the Kids-kassett, fra leiligheten sin, i 'ørtende' etasje, i en blokk, på Fjell der da.

Men den festen skal jeg skrive mer om seinere, når jeg kommer igang med å skrive på Min Bok 2

Vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Magne Winnem sa også en gang, dette skoleåret, at den andre burgersjappa, som lå like ved skolen vår, Gjerdes Videregående.

Den var for MC-folk og sånn.

Og Winnem rådet meg vel fra å gå dit, mener jeg å huske.

Jeg pleide å kjøpe burgere, på Snappys, hvor de hadde gode burgere, syntes jeg.

Den burgersjappa, som Winnem advarte mot, den lå liksom ned mot Drammenselva da, (et par hundre meter vel), fra Snappys der cirka da.

Så sånn var det.

Selv om jeg tror at Winnem vel pleide å spise der selv, når han kjørte rundt på MC-en sin.

(Jeg fikk ihvertfall det inntrykket, må jeg vel si).

Så det er mulig at den burgersjappa var et slags '1%-sted' da, og at Winnem var en slags '1%-kar'.

(1% er sånn som folk i MC-gjenger og sånn, ser på seg selv som da.

Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Klasseforstander Arne Karlsen, han sa også til meg en gang, at 'du spiser Basic-sjokolade, jeg synes at alle spiser den for tiden'.

Basic var en ren melkesjokolade, med sølvfarget papir vel, som var ganske populær, på slutten av 80-tallet da.

Karlsen skrøyt også en gang av Jarle Hallingstad, husker jeg.

Siden Hallingstad hadde Apple-datamaskin hjemme, (og ikke PC).

For Karlsen likte folk som skilte seg ut litt, sa han.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Til venstre for meg, i klasserommet, så hadde jeg noen damer fra Lier, (var det vel).

Ei med lyst hår og ei med mørkt hår vel.

Hu med lyst hår, hu sa til meg en gang, at jeg måtte slutte å kalle Karlsen, for 'Karlsen'.

For Karlsen likte ikke det, sa hu.

Jeg burde kalle han for 'Arne', sånn som de andre i klassen gjorde, mente hu.

Men Winnem sa ikke 'Arne', tror jeg, om Karlsen.

Så dette var nytt for meg.

Og både faren min, og stefaren min fra Larvik, het jo begge Arne.

Så det var et navn jeg nesten aldri sa.

Jeg sa 'fatter'n', om faren min.

Så 'Arne', det var nesten vanskelig for meg å si, syntes jeg.

Og jeg likte ikke tanken på å bruke min fars navn på klasseforstanderen liksom.

Så da bare holdt jeg kjeft, må jeg innrømme, når hu Lier-dama, (var hu vel), begynte å 'gure' sånn da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Sommeren etter at jeg gikk på Gjerde.

Så bodde jeg hos Ågot, i noen måneder da, før jeg flytta inn til Oslo.

Og da, så lå jeg en dag, og solte meg, på stranda, nedenfor den gamle butikken til Oddmund Larsen der, på Sand.

(Fordi det ble litt kjedelig å bare være inne hos Ågot, antagelig.

Ågot kunne bli litt slitsom i lengden.

Hu skulle liksom alltid ha full kontroll i huset sitt da.

Og jeg var jo vant til å bo alene, fra jeg var ni år, og var ganske selvstendig da).

Og da dukka plutselig han rådgiveren, fra Gjerde, opp der.

(Han som var så 'døv', når jeg spurte om råd om BI i Sandvika.

Og ikke ville gi meg noe informasjon da).

Så spurte han, 'er det her du holder til, til vanlig?'.

Noe sånt.

Så han hadde kanskje hytte på Sand.

Eller om han var med noen folk dit.

Hva vet jeg.

Noe sånt.

Klasseforstander Karlsen han var forresten innom CC Storkjøp, en gang jeg var på jobb der, sommeren 1989.

Han fortalte meg det, at det var en i klassen vår, som hadde strøket på engelsk-eksamen.

Men hvorfor han fortalte meg det, det veit jeg ikke.

Jeg regnet ikke med at det var meg, siden jeg jo hadde vært tre ganger på språkreise, i England, før dette skoleåret da.

Men etter et jeg flytta til Oslo, høsten 1989.

Og etter å ha fortalt om den her kommentaren, fra Karlsen, til Winnem.

Så fortalte Winnem meg det, at det var han som hadde strøket på engelsk-eksamen.

Men Winnem hadde allerede en Assisterende Butikksjef-jobb, i Rimi, avtalt.

Så for han spilte det vel ikke så stor rolle.

Men han tok vel opp den eksamenen igjen seinere, mener jeg, og fikk en ståkarakter vel.

Noe sånt.

Men Winnem ble først sur, husker jeg, da jeg fortalte det, at Karlsen hadde sagt til meg det, at en i klassen, hadde strøket, på engelsk-eksamen.

Det hadde ikke Karlsen lov å fortelle meg, mente Winnem.

Noe sånt.

Men men.

Så sånn var det.

Winnem hadde også sett Karlsen utafor Oslo S., en gang, (tror jeg det var), i Oslo da.

Karlsen var høy, og hadde lyst, glatt hår vel, og briller.

Og kunne være ganske tøff, og kanskje virke litt skremmende da.

Ihvertfall når man gikk på videregående.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Nå er klokka over 2 om natta, her på hostellet.

Jeg har litt dårlig døgnrytme, merker jeg.

Så jeg kunne vel godt ha skrevet litt mer og.

Men det er ganske lydt her på hostellet, så jeg får vel gi meg nå, tenker jeg.

Sånn at jeg ikke får noen klager, på bråk fra tastaturet, (eller lignende).

Hvem vet.

Men jeg får se om jeg får skrevet mer på det her kapitellet, iløpet av neste uke.

Vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 64: Jula 1988

Jula 1988, så skulle vi, (det vil si Haldis, faren min, Pia, Christell og meg), være inne hos Solveig, telegrafisten på Scandinavian Star, der, på Holmen, i Oslo, på julaften.

Dette var første gangen, som jeg feiret jul, i Oslo.

Dette var på beste Oslo Vest, må man vel si.

Solveig hadde en stor villa, like ved Stasjonsveien der, på Holmen.

Ikke mange meterne fra en bensinstasjon der.

Holmen ligger like nedenfor Holmenkollen.

Og den gangen som Vegard Oppås hoppet så langt, i Holmenkollen, (i tåka som var da), at de måtte begynne på nytt, så var jeg der.

Og da hadde vi parkert nede hos Solveig.

Også gikk vi, (faren min, Haldis, Christell, Pia og jeg), opp til Holmenkollen da.

Og så på hopprennet der.

Det var masse andre folk, som også gikk oppover den bakken da, (fra Holmen der, og til Holmenkollen), denne dagen.

Faren min nevnte vel at kongen stod der og der, tror jeg.

(Det var vel isåfall Kong Olav).

Men jeg skjønte aldri helt hvor dette var.

Selv om jeg fløy fælt mye rundt der, og så her og der da.

For å se om det var noe som var morsomt der.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg hadde med den tweed-dressen min.

Og jeg hadde tenkt å skifte, til pentøy.

Men ingen andre skiftet til pentøy.

Så jeg ble bare sittende der.

Og plutselig så var middagen servert.

Og vi spiste da.

Og åpnet noen pakker vel.

Jeg kjedet meg ganske mye, og gikk tidlig til sengs.

Jeg sov på et soverom, i andre etasje etasje der, husker jeg.

Plutselig, så kom Christell inn på rommet mitt der, etter at jeg hadde lagt meg.

Hun hadde på seg en hvit blonde-body, som var nesten gjennomsiktig, vil jeg si.

Også begynte hun å gå en runde, inne på soverommet mitt, sånn at jeg fikk sett på henne i det blonde-undertøyet hennes da.

Av en eller annen grunn.

Hu smatt ut igjen like raskt som hu hadde dukka opp.

Så jeg fikk ikke spurt henne hva hun dreiv med heller.

Jeg lå jo der og prøvde å sove, så jeg hadde ikke akkurat forestilt meg at Christell skulle dukke opp i undertøyet, (i noe julegave-undertøy vel), heller.

(Christell var jo bare 16 år da vel.

Men det ble jo sagt om henne, allerede i konfirmasjons-sangene hennes, at hun hadde 'sex-appeal'.

Og hun hadde nok pupper i bh-størrelse 'D', allerede som 16-åring, da hun gikk på denne 'undertøys-paraden', inne på soverommet mitt, hos Solveig, (telegrafisten på Scandinavian Star), der, vil jeg nok tippe på.

Hvis jeg skulle gjette.

Noe sånt).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Hvorfor vi var hos Solveig der i jula, det veit jeg ikke.

Men det hadde jo vært en episode, jula før, (var det vel).

Da var det sånn, i huset til Haldis.

At faren min sa til Pia, Christell og meg.

På en truende måte.

At 'jeg vet ting om alle dere'.

Jeg var misfornøyd da, fordi at Pia og Christell hadde klaget til meg, før den jula vel, på at Pia hadde hatt en abort, nede hos Haldis, osv.

Og da sa jeg, at jeg skulle ta en prat med faren min.

Men da sa Christell bare at, 'hvorfor drikker Jeppe, Erik'.

Flere ganger.

Dette skjedde oppe hos meg, i Leirfaret 4B.

Mens trusselen fra faren min, den skjedde nede hos Haldis, i Havnehagen.

(Begge stedene på Nedre felt, på Bergeråsen).

Ellers husker jeg ikke så mye, fra julen hos Solveig.

(Som var en venninne av Haldis.

Og som faktisk var på vakt, som telegrafist, under Scandinavian Star-ulykken.

Og som vel også vitnet i rettsaken etter den ulykken, mener jeg).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Noen måneder tidligere, så var det også et selskap, som jeg måtte være med på.

Det var Christell sin onkel og tante, fra Bergen, som kom på besøk.

Jeg måtte være med, sa faren min.

Fredagen så begynte faren min og Haldis, å lage noe suppe, oppe hos meg, i Leirfaret 4B.

Det skjedde så og si aldri, at Haldis var der.

Så dette satte meg ut litt, husker jeg.

Et par, i 20-årene vel, som jeg ikke kjente, skulle låne vannsenga mi.

Så jeg måtte sove på det gamle rommet mitt, i en vanlig enkeltseng der.

Og da ble jeg litt 'uggen', husker jeg.

Det var kanskje fordi det var kaldt på det gamle rommet mitt.

Eller fordi at jeg ikke var vant med at de var andre folk i leiligheten, enn meg.

(Det paret lagde også hull i vannsenga, forresten).

Eller fordi at Haldis og faren min hadde stressa så mye, med å koke suppe, på kjøkkenet, dagen før.

Noe var det ihvertfall som gjorde meg nedfor, og jeg hadde ikke ork, til å dra på jobben, på CC Storkjøp, denne lørdagen.

Det kan ha vært at jeg ønsket å følge med litt, på det paret, som plutselig var i leiligheten min.

Og som jeg ikke visste hvem var.

Det er mulig.

Jeg gikk ihvertfall ned til Haldis og lånte telefonen der, og ringte CC Storkjøp da, og sa at jeg var syk.

Dette var vel i oktober kanskje, så jeg hadde bare jobbet der et par måneder.

Så dette var nok den første gangen, som jeg var borte fra jobb, pga. sykdom, (eller 'sykdom'), vil jeg

nok tippe på.

Selskapet skulle være der Jan Snoghøj, (Haldis sin yngste sønn), bodde, på Gulskogen.

Pia skulle også dit.

Men ikke Christell, av en eller annen grunn.

Enda dette var Haldis sin søster Asbjørg, fra Bergen.

Og hennes ektemann.

I selskapet så satt Pia og jeg, nærmest soverommet til Jan der.

Og Haldis og faren vår, satt ved den andre enden av bordet.

Som stod i stua til Jan.

Cirka der jeg pleide å sove, på en madrass på gulvet, de gangene som jeg overnatta der.

Pia og jeg, vi begynte å prate med tante Asbjørg og mannen hennes.

Tante Asbjørg må jo ha vært søsteren til tante 'Lete', (som Christell visstnok hadde sagt som barn), fra Stavanger.

Men det var ikke sånn, at jeg noen gang hadde sett tante Asbjørg og mannen hennes før.

Jeg hadde vært med på to helgebesøk, hos tante Lete og onkel Per, i Stavanger.

Men tante Asbjørg og ektemannen, fra Bergen.

De hadde jeg aldri møtt før.

(Jeg sjekket på nettet nå, (siden Haldis sin familie er på et slektsforsknings-nettsted), og Asbjørg er eldre enn Haldis, men yngre enn Anne Margrethe aka. Lete.

Ektemannen til Asbjørg heter Jan Leknes, står det også der, forresten).

Onkel Jan sa til Pia og meg, at vi burde bare røyke og drikke alt vi klarte.

De røyka selv og, og det var godt med en røyk etter maten, (husker jeg).

Onkel Jan og tante Asbjørg, de fikk høre det, at jeg ikke hadde dratt på jobben den dagen.

(Jeg var jo bare 18 år, og denne jobben på CC Storkjøp, det var jo bare en jobb jeg hadde fått, etter en impuls, at jeg spurte Arnt Lund, om de hadde ledig jobb der, når jeg skulle kjøpe brukte skolebøker av han.

Det var ikke sånn at jeg egentlig hadde planlagt på forhånd, å jobbe ved siden av skolen, dette skoleåret.

Det var bare en impulshandling, som fikk meg til å spørre om de hadde ledig jobb, på CC Storkjøp,

for å si det sånn.

Så jeg tok ikke den her jobben så kjempe-seriøst, må jeg vel innrømme.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på).

Onkel Jan og tante Asbjørg, de fortalte det, at de drev butikk selv, i Bergen vel.

(Uten at jeg er sikker på om dette var en matforretning, eller om det var en annen type butikk).

Og en stund senere, så sa onkel Jan det.

At han og tante Asbjørg, de hadde vært med Englands-ferja, fra Bergen til Newcastle.

På veien tilbake, så hadde kapteinen invitert dem, med på et eller annet da.

Og da fortalte onkel Jan og tante Asbjørg det, (altså de var ikke min onkel og tante da, men de var Christell, Jan og Viggo sin onkel og tante, egentlig. Men søstera mi Pia, kaller jo hu (Anne) Margrethe for 'tante Lete', så da blir jo dette tante Asbjørg og onkel Jan da, hvis man skal følge den logikken).

Onkel Jan og tante Asbjørg, de fortalte til kapteinen, på Englands-ferja, (sa onkel Jan).

At de hadde spist på en kinarestaurant, i Newcastle, og maten hadde vært så god der.

Så dro de på besøk til Newcastle igjen, året etter, (eller noe).

Og igjen så hadde de blitt invitert for å møte kapteinen da, på Englands-ferja, som de dro med, fra Bergen til Newcastle da.

Og da viste kapteinen dem et avisoppslag, fra en britisk avis.

Om at på den kinarestauranten, som onkel Jan hadde anbefalt, til kapteinen.

De hadde brukt kattemat, istedet for ordentlige kjøttvarer, i rettene de serverte der da.

Så kapteinen hadde vel vært arg, (tror jeg nok), på onkel Jan da.

Så det var en fortelling som jeg ikke glemmer, tror jeg.

Det var en artig fortelling, (må man vel si), det er helt sikkert.

Onkelen og tanta til Christell hadde spist kattemat i Newcastle, og hadde også fått en ferje-kaptein til å gjøre det samme.

Det var spesielt, det er helt sikkert.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Tante Asbjørg og onkel Jan var veldig hyggelige, husker jeg.

Og Pia og meg, vi satt såpass langt fra faren vår og Haldis, ved det spisebordet.

Så vi veksla vel ikke et ord omtrent, med dem, under dette selskapet.

Men vi chatta litt med tante Asbjørg og onkel Jan da.

Som begge var i ganske godt humør, (sånn som jeg husker det).

Ihvertfall i begynnelsen av selskapet vel.

Men hva som var anledningen, for at dette middags/familie-selskapet ble arrangert.

Nei, det veit jeg ikke, dessverre.

Ingen forklarte noe om det til meg.

Og ingen forklarte heller noe om hvorfor Pia og meg måtte være der, når Christell, (som var niesa til de her Asbjørg og Jan), tydeligvis slapp unna da.

Hvem veit.

Jeg husker at jeg brukte denne dagen, til å lappe vannsenga mi.

Og etterfylle vann i den da.

Siden det paret, i 20/30-åra, hadde klart å lage hull i den da.

(Jeg husker ikke om det paret var på selskapet der, hos Jan heller.

Men det er mulig at de var der.

Det skal jeg ikke si helt sikkert).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt en del annet, som skjedde, dette skoleåret.

Men det får jeg prøve å få skrevet mer om seinere.

Vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 65: Gjerdes juleball

Noen få uker før julefeiringen, hos Solveig, (telegrafisten på Scandinavian Star), inne i Oslo.

Så var det juleball, med Gjerdes Videregående.

De fleste gikk i smoking der.

Men jeg hadde bare den tweed-dressen min da.

(Som jeg hadde fått av Ruth Furuheim, en del år før det her da).

Men jeg kjøpte en ny bukse, til denne dressjakka.

Jeg spurte faren min, om hvor jeg kunne kjøpe en sånn bukse, som passa til en dressjakke.

Og da måtte jeg gå på en klesforretning, som også lå på Strømsø da, ikke så langt unna vannsengbutikken, (den klesforretningen lå vel i Tollbugata, eller noe sånt. Ikke så langt unna for eksempel Falk sport, (het vel den sportsbutikken), tror jeg).

(En klesforretning, som faren min bare kalte et etternavn, tror jeg.

Altså at klesforretningen var navngitt etter etternavnet til eieren da.

Noe sånt).

Jeg tok med tweed-jakka, og spurte om de hadde en bukse, som passa til den jakka.

En ekspeditør der, fant en bukse, som matcha ganske bra da.

Så jeg kjøpte den.

Men jeg hadde ikke noen skjorte så jeg gikk fortsatt med den blå, gule og hvit-stripete blusen til Christell da, som hadde ligget oppe i klesskapet til faren min, (på rommet 'mitt' da, i Leirfaret 4B, hvor jeg bodde fra 1981 til 1989 da).

Og jeg hadde ikke lært meg å knyte slips, så jeg kjøpte ikke noe slips da.

Men jeg slapp ihvertfall inn, på juleballet da.

Jeg fikk lov til å ligge over i vannsengbutikken, til faren min og Haldis, etter juleballet.

(De ville ikke at jeg skulle ligge hos Jan, denne gangen, (tror jeg ihvertfall), av en eller annen grunn).

Jeg ringte kontakttelefonen og dreiv vel og griseprata litt på den kanskje.

Fra vannsengbutikken.

Før juleballet.

For jeg hadde vel fått nøkkelen, til vannsengbutikken.

Så jeg trodde at faren min og Haldis hadde dratt til Bergeråsen.

Men plutselig så kom de inn døra, mens jeg ringte til kontakttelefonen.

(Noe jeg vel ikke fikk lov til da).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg dreiv forresten å fønet, (eller ihvertfall stelte håret), før jeg dro på juleballet.

(For å prøve å få gele-frisyren/sleiken riktig da.

Noe som var ganske viktig på 80-tallet.

Ihvertfall hvis man ikke var 'råner' vel).

I vannsengbutikken til faren min og Haldis da.

Og da mener jeg sånn halvveis å huske, at det stod en ungdomsgjeng, utenfor el-butikken, på den andre siden av gaten, for vannsengbutikken.

(Et sted hvor det nå er en innvandrer-butikk vel).

Og jeg tror at de må ha sett meg, inne i vannsengbutikken.

For de lo av meg da, sånn som jeg husker det.

Men men.

(De var kanskje litt som Narvere, som de som vanket utenfor Narvesen-kioskene, i Oslo, ble kalt, på denne tiden.

Ifølge en tegneserie av Jokke, fra Jokke og Valentinerne, sin bror vel).

Jeg slapp inn på juleballet, selv om vel noen så litt stygt på meg i døra, mener jeg å huske.

Siden jeg ikke hadde smoking da.

Juleballet var på Park hotell, i Drammen.

Der hvor Christell hadde tatt meg med på ungdomsdiskotek, noen måneder før.

(Da hu skulle danse osv., men jeg ikke gadd.

Siden jeg syntes at det var litt flaut, siden hu liksom var en slags stesøster da).

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

På juleballet, så prata jeg med klasseforstander Karlsen, tror jeg.

I fylla vel.

Jeg var litt nervøs for at det hadde gått dårlig, på Org-tentamen.

(En tentamen jeg vel hadde hatt en dag eller to etter at jeg knulla hele natta med Nina Monsen.

Noe sånt).

Så jeg tøysa litt da, og sa som så, til Karlsen da, at 'den tentamen gikk veldig bra', osv.

Noe sånt.

Men det var jo bare tull.

Det gikk jo dårlig.

Giske, fra klassen, satt der, på juleballet, med beina innimellom mine, husker jeg.

Hvis ikke det var på en russekro et sted da.

Men hu var sammen med en medruss, tror jeg.

Så det var litt spesielt egentlig, det greiene der, som hu dreiv med.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Trine, (ei pen brunette, fra Kongsberg, i markedføringsdelen, av klassen vår).

Hu var med som vår klasses representant vel, i en missekonkurranse.

Det var kanskje russeprinsesse-konkurranse.

Det er mulig.

Noe sånt.

Jeg syntes at jeg liksom måtte holde med hu Trine da, siden jeg gikk i samme klasse da.

Men jeg hadde ikke vært på missekonkurranse før.

Så jeg prøvde å se på henne da, for å liksom heie da.

Og da hadde jeg visst skikkelig stått og glodd, på hu Trine da, fikk jeg høre seinere da, på skolen.

Fra han Helge, som også var fra Kongsberg, og gikk i markedsføringsdelen, av klassen vår da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var ikke bare meg, som ikke hadde smoking der.

(La jeg merke til.

For jeg var litt usikker, på antrekket mitt).

Men de fleste hadde smoking da.

Kanskje 90% av de Gjerde-karene som var der, hadde smoking, vil jeg si.

Så jeg var litt utafor der da.

Men men.

Men jeg hadde ikke dress engang.

Og ikke et eneste slips eller en eneste smoking-sløyfe.

Så jeg bare improviserte litt, med dressen, må man nok si.

Jeg måtte nesten være med på juleballet, syntes jeg.

Det var vel fler som spurte, antagelig.

Og jeg hadde jo blitt spurt spesielt, (av en medelev på Gjerdes Videregående, som jeg egentlig ikke visste hvem var), om jeg skulle på den russekroa, hvor Hege Rønjom også var.

Så jeg måtte nesten være med på en del av det andre og, syntes jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var også julebord, med CC Storkjøp, på den her tida.

Julebordet var nede på Rica Havnehotell, i Tjøme, husker jeg.

Vi tok buss ned dit, etter jobben, en lørdag, i november eller desember da.

Jeg hadde aldri vært på julebord før, så jeg visste ikke helt hva jeg skulle forvente meg.

Jeg hadde ikke dressbuske, så jeg brukte en svart bukse, som egentlig var en del av CC Storkjøp-uniformen, (tror jeg).

(Så dette var nok før Gjerdes juleball, vil jeg nok tippe på).

Det er mulig at dette var en bukse, som lå og fløyt, inne i garderoben vår.

(For jeg pleide vanligvis bare å ta en sånn rød frakk, over olabuksa og genseren min.

Sånn som jeg husker det, så hadde jeg ikke fått noen sånn CC Storkjøp-uniformsbukse der.

Jeg husker at en gang, som jeg hadde tatt med den CC Storkjøp-frakken 'min' hjem, til Leirfaret.

Så var både mora mi og søstera mi der, mener jeg å huske.

Og da lå den røde CC Storkjøp-frakken, på gulvet der da, (hvor det egentlig skulle ha vært spisebord).

I påvente av at jeg skulle vaske den da.

'Hva er det der', sa mora mi, (som var på noe slags julebesøk, eller påskebesøk, eller noe, kanskje).

Så måtte jeg forklare at det var arbeidsantrekket mitt da, på CC Storkjøp.

Og da lo mora mi ganske mye, husker jeg, av den frakken.

Og latterliggjorde den da.

Hu syntes ikke at den så så stilig ut da, eller noe, antagelig).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg hadde vært og sett i klesbutikker, etter dressbukse, i lunch-pausen, men ikke funnet ut av det vel.

(Så den klesbutikken på Strømsø, hvor jeg kjøpte dressbukse, før juleballet, den hadde ganske dyktig betjening da, og bra service, så der kunne man liksom spørre om råd da, og få bra hjelp.

Til forskjell fra sånne motebutikk-kjeder kanskje, hvor ting som dette kanskje ble litt mer kronglete å finne ut av, syntes jeg da ihvertfall.

Men men).

Jeg hadde med passet mitt, husker jeg.

Siden jeg så ganske ung ut.

Så var jeg redd for at jeg ikke skulle få kjøpt øl osv., i forbindelse med julebordet da.

Jeg var nok litt svimmel, etter å ha brukt lunch-pausen på å se etter dressbukse.

Noen fra CC Matsenter, (som vi hadde julebordet sammen med, for det var vel samme eier tror jeg, både på CC Storkjøp og CC Matsenter), fant passet mitt, når vi gikk til bussen, husker jeg.

Og jeg fikk det tilbake, på bussen da.

En fra CC Matsenter, (eller om det var CC Storkjøp), som jeg hadde festa sammen med, som het Terje vel.

Han var på bussen, husker jeg.

Han var fra et sted i Sande, og han og Eirik Lund, hadde dratt meg med på fest der, en gang.

Han lagde hjemmebrent, (som faren min og/eller onkel Håkon også gjorde, i kjelleren til Ågot).

Og han visste meg hjemmebrentapparatet da.

Noe som ikke vekte opp meg så veldig opp vel.

(Selv om jeg vel prøvde å være høflig, og late som at jeg var imponert vel).

Jeg var jo vant til at det stod et sånt apparat i kjelleren til Ågot, (en gang i mellom, ihvertfall), for å si det sånn.

Men men.

Jeg begynte å tulleringe der, og ringte til en nødtelefon, for deprimerte folk, eller noe vel, og sa at jeg var deprimert og sånn da.

Siden jeg nok kjeda meg da.

Det var bare å sitte i sofaen der og drikke liksom.

Med Eirik Lund, som hadde spent meg ned, tre ganger, på en fotballtrening en gang.

Og han Terje da, (het han vel), som var en tøffing da.

Terje råflørta med ei dame fra CC Matsenter vel, på bussen ned til Tjøme da.

Og han knulla vel med henne, (sånn som jeg skjønte det ihvertfall), etter middagen da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Andre Willassen prata seinere om dette julebordet, husker jeg.

(Selv om jeg ikke tror at han var med).

Om at en fra CC Matsenter dreiv og rappa noen vinflasker i baren, osv.

Og det husker jeg, at en ganske høy kar vel, fra CC Matsenter, (som jeg ikke husker navnet på), gjorde.

Men men.

Så sånn var det.

Vi fikk tre drink-bonger hver der.

Og jeg visste ikke navn på noen cocktail-er.

Så jeg måtte spørre hu Førstedama, som bodde i det huset i Havnehagen, (på Bergeråsen), hvor Petter og Christian hadde bodd.

Om hvilken drink jeg skulle kjøpe.

'Kjøp Snowball', sa hu dama fra Bergeråsen da.

(Hu som kjørte så sakte på Svelvikveien).

Og ei annen Førstedame, som var fra Nesbygda/Tangen, (ei med mørkt hår), satt vel også der vel.

Og syntes at jeg var morsom kanskje, når jeg spurte om de her drinkene da.

Hvem vet.

Noe sånt.

Men men.

Så sånn var det.

Jeg gikk litt rundt med en av Lund-tvillingene, (tror jeg kanskje at det var), etter middagen da.

Og helt på slutten av kvelden.

Så satt jeg på et nachspiel, på et rom der.

Og jeg husker at ei pen brunette, fra CC Matsenter.

(Som jeg hadde kjøpt baguette av, (eller noe), i en lunch-pause en gang der vel).

Hu dukka plutselig opp på nachspielet 'vårt' der.

Kun iført en sexy truse.

Altså toppløs da.

Hu hadde fått rom sammen med ei cirka like vakker blondinne.

Som var sammen med sønnen til sjefen, eller noe.

Så når de begynte å 'peise' på.

I nabosenga da sikkert.

Så hadde hu flotte brunetta rømt da, i bare trusa, og, (mer eller mindre), løpt, inn på det rommet, som vi hadde nachspiel på da.

Det var to jenter som hadde det rommet, tror jeg.

Og de hjalp vel hu brunetta, sånn at hu fikk på seg noe klær muligens.

Det er litt uklart for meg, hvordan dette var.

Men jeg husker også at hu vakre blondinna dukka opp der.

Sammen med han sønnen til eieren vel.

(Noe sånt).

Dette var mitt første julebord, så jeg ble litt full da, og dette var i 1988, så det er jo 23 år siden nå, (for å si det sånn).

Hu blondinna, (som var veldig vakker, akkurat som hu brunetta. Begge var vel i 18-20 års alderen vel).

Hu spurte meg om hu kunne få en røyk.

Og jeg ga henne det.

For jeg hadde vel kanskje ikke røyka så mye, eller om jeg hadde kjøpt røyk i baren der kanskje.

Så jeg hadde noen røyk igjen da.

'Du aner ikke hvor godt den røyken smakte nå', (eller noe), sa hu pene blondinna til meg da.

Så hu hadde kanskje hatt sex, med han eier-sønnen, (eller hva han var), siden hu syntes det var så godt med røyk da.

(For det sies jo det, at røyk aldri er så godt, som etter sex.

Mener jeg å ha hørt tidligere, ihvertfall).

Det er vel stort sett det jeg husker, fra det julebordet.

Vi tok buss tilbake, dagen etter.

Hvem jeg delte rom med, det husker jeg ikke.

Men det kan vel ha vært Arnt eller Eirik Lund eller Henrik eller Harald, eller noe.

(Hvis det ikke var han Robert, som begynte der etter meg vel).

Hvem vet.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Den gangen jeg var i Holmenkollen, med faren min og Haldis, (og Pia og Christell vel).

(Som jeg skrev om i det forrige kapitellet).

Så husker jeg det, at det ble solgt sitteunderlag, forskjellige steder, i Holmenkollveien, (var det vel), når vi gikk opp til Holmenkollen der da.

Men vi kjøpte ikke sitteunderlag da, (ihvertfall ikke sånn som jeg husker der).

Vi bare stod opp og ned da, i de timene som hoppkonkurransen varte.

(Bortsett fra mest meg vel, som gikk mye rundt der da, husker jeg).

Og det ble også solgt buljong der, (husker jeg), til to kroner pr. pappkopp vel.

Noe sånt.

Men buljong, det var ikke noe som hørtes så fristende ut for meg.

Det var liksom ikke noe som hørtes så godt ut, husker jeg.

Da jeg jobba på Arvato sin skandinaviske Microsoft-aktivering, i the Cunard-building, i Liverpool, i 2005 og 2006, så solgte de en god kyllingsuppe der, husker jeg.

Den smakte nok litt bedre enn buljong, vil jeg nok kanskje tippe på.

Men men.

Solbærtoddy solgte de vel kanskje og der, (i Holmenkollen).

Mener jeg å huske sånn halvveis ihvertfall.

Den kan man jo kanskje helle en klunk vodka eller whiskey oppi.

Hvis man har med en sånn lommelerke, eller noe sånt, på innerlomma.

Det er mulig.

Pølse i lompe ble det vel også solgt en del av der, mener jeg å huske.

Men dette var på begynnelsen av 80-tallet.

Så det er mulig at vareutvalget har forandret seg der, siden den tid.

Det er mulig.

Den gangen vi var og så på hopprennet i Holmenkollen, det var nok etter VM i Oslo, i 1982, sånn som jeg husker det.

Det kan kanskje ha vært i 1983 eller 1984 da.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Jeg har også vært på en klassetur, med Svelvik Ungdomsskole, til Holmenkollen.

(For å se på ski-museet der, var det vel).

Og da var det vel mulig å få gå opp i hoppbakken der.

Og jeg mener sånn halvveis å huske, at jeg gikk opp og så på utsikten ut over Oslo, derfra.

Det er mulig.

Jeg var ihvertfall inne i en bygning, under hoppbakken der, (husker jeg), hvor det vel var noe museum, (eller ihvertfall en butikk), mener jeg.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg fikk ikke sove nå, (natt til søndag, er det nå), så jeg bestemte meg for å skrive et kapittel til, i dag.

Men jeg får se når jeg får skrevet det neste kapittelet, av Min Bok.

Jeg burde vel klare å få skrevet noe mer, i neste uke, en gang.

For i morgen så må jeg vaske klær, og sende anmeldelser av trakasserende e-poster, (som jeg får veldig mange av), til politiet.

Så vi får se når jeg klarer å få skrevet det neste kapittelet.

Vi får se.

Kapittel 66: Kristiansand

Våren 1989, så var det bryllup, i Christell sin slekt, i Kristiansand.

Haldis, faren min, Christell, Jan, Pia og meg, skulle ta toget ned til Kristiansand, en fredag, våren 1989.

Der skulle vi bo på et hotell, som het Norrøna, (eller noe), tror jeg.

Dette var samme helgen som Heysel-tragedien, husker jeg.

Vi var litt i seineste laget, da vi kjørte fra vannsengbutikken og i retning av Drammen Togstasjon.

Så Haldis ringte fra en mobiltelefon, i drosjen, og ba toget om å vente.

NSB svarte at de kunne vente i 2-3-4-5 minutter, men ikke lenger.

Noe sånt.

Så vi løp på toget da, (mer eller mindre, ihvertfall).

Og rakk såvidt å komme oss med det da.

Hvordan Haldis kunne få toget til å vente, det veit jeg ikke.

Kanskje hu kjente stefaren til Kjetil Holshagen, (min tidligere kamerat fra Havnehagen), som jobba som vaktmester, eller noe, på Drammen Jernbanestasjon?

(For å fleipe litt).

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg hadde jo tatt toget mange ganger, til Larvik.

Og jeg hadde jo kjørt bil, med mora mi og Arne Thomassen, til Kristiansand, sommeren 1979.

(Som jeg har skrevet om i et tidligere kapittel).

Og faren min, Haldis, Christell og jeg.

(Jeg husker ikke om Pia var med).

Vi hadde jo kjørt til 'tante Lete' og de, (i Stavanger), i amerikaneren til faren min, en gang.

På begynnelsen av 80-tallet.

Og da kjørte vi jo om Kristiansand da.

(Må man vel si, veien gikk vel ihvertfall rett ved Kristiansand der, tror jeg

Vi kjørte langs kysten, (mer eller mindre), hele veien da.

For å si det sånn).

Så jeg trodde at toget skulle kjøre til Larvik, Brevik, Kragerø, Arendal, Grimstad, Risør, Lillesand og alle de byene der, langs kysten, på Sørlandet.

Men så ikke.

Togstasjonene som dukket opp hadde rare navn som Nordagutu, osv.

Noe jeg klagde på, på toget da.

Siden jeg husker at mora vår og Arne Thomassen, de pleide å kjøre innom alle disse fine sørlandsbyene, på veien ned til Kristiansand da, sommeren 1979.

Så istedet for fine sørlandsbyer, så dukka det opp fjellsteder med rare navn da, fant jeg ut.

Så da måtte jeg nesten klage litt, syntes jeg.

Jan Snoghøj, (Christell sin 8-10 år eldre storebror, som kalte meg for 'sønn til Arne'), begynte å snakke om at Nordagutu var gildt da, (eller noe).

Noe sånt.

Jeg var ikke helt sikker.

Men men.

Så dette toget kjørte vel til Kongsberg, mener jeg, og over noe fjellparti, (eller vidde), i innlandet.

Istedet for å kjøre langs kysten da.

Noe som jeg syntes var litt kjedelig da.

Jeg som hadde dratt så mange ganger med toget til Larvik, på Vestfoldbanen, og som kjente meg mer hjemme, nedover i Vestfold og på Sørlandet da, enn oppå noen fjellpartier, osv.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Haldis og dem hadde med noen søppelsekker, med noen puter og sånn i.

Som var en gave til brudeparet da.

I Kristiansand så gikk vi gjennom Sentrum, før vi kom til hotellet.

Og en kar, som stod ved en stand, fortalte noe om en organisasjon som het Akademikernes Fellesorganisasjon, (eller noe sånt).

(Kanskje jeg kan melde meg inn der nå?

Nå som jeg har en Høgskolekandidatgrad, fra HiO IU.

Hvem vet).

Da vi kom til hotellet, så jobba det noen eldre damer, i resepsjonen der.

Jeg var jo i russetida, så jeg tok ting rimelige lite seriøst.

Familien vår var jo også basert på noe hykleri, i og med at vi bare var samlet i ferier osv., siden jeg bodde aleine, i Hellinga 7B og Leirfaret 4B, fra jeg var ni år da.

Jeg sa sånn lett nonsjalant, til Jan, eller noe, at 'hva med ranspengene da?'.

Mens vi stod i resepsjonen, på Hotell Norrøna da.

(Jeg hinta til den søppelsekken, som var Haldis sin vel, og som var full av puter osv., (var det vel), til brudeparet da, fra Vannsengbutikken).

Og da gikk ei kone, (som jobba i resepsjonen der da, og som var ganske nærme pensjonsalderen vel, vil jeg nok tippe på), fram til den søppelsekken til Haldis da, og kikka oppi den da.

For å se om vi hadde noen ranspenger der.

Men hu sa ikke noe.

Og hu ble kanskje litt skuffa, når hu bare fant noen sofaputer og sånn, i den søppelsekken til Haldis da.

Det er mulig.

Men men.

På kvelden, den dagen, så dro Jan, Pia og Christell meg med, til en restaurant, i Kristiansand Sentrum, for å spise middag.

Faren min og Haldis skulle ikke være med, av en eller annen grunn.

Jeg var ikke så kjent i Kristiansand.

Jeg hadde bare såvidt vært i den byen en gang, som ni-åring.

Så jeg fulgte etter de andre da.

Mens vi gikk gjennom gatene i Kristiansand.

På vei til en restaurant, som Jan tydeligvis kjente til fra før vel.

Jan Snoghøj er cirka 7-8 år eldre enn meg, (hvis jeg husker det riktig).

(Jeg sjekka skattelistene, på nettet nå.

Jan heter egentlig Jan Christian Snoghøj, og er født i 1962.

Altså 8 år før meg, og 9 år før Pia og 10 år før Christell da.

Så sånn er det.

Han hadde en inntekt på 294.000, i 2009, stod det også der, forresten:

http://www.kjendis.no/skatt/sok/?op=Person&id=1743498&ar=2009&urlnavn=JAN+CHRISTIAN+SNOGH%d8J).

Jeg var jo 18 år dette skoleåret.

Og Jan var da 26 år.

Og Pia var 17 år.

Og Christell 16 år da.

Så vi må vel si det sånn, at det var Jan som dro med oss tre videregående-elevene, på restaurant da.

Siden både Christell, Pia og meg, fortsatt gikk på videregående, dette skoleåret.

Jeg sjekket på Wikipedia nå, og Heysel-tragedien, den fant sted 29. mai 1989.

Så dette var 28. mai da, som vi var på den restauranten.

Vi satt alle fire, rundt et firkanta bord der.

På noen slags kraker vel.

Vi satt nesten i en bås da.

Det var ganske privat.

Fordi det var ikke så fullt der vel.

Men vi var ikke skjult der.

Så det var egentlig ikke en bås.

Det var et bord, med noen krakker eller stoler ved.

I andre eller tredje etasje, (tror jeg), av en bygning da.

I sentrum av Kristiansand.

Jeg satt sånn at jeg hadde Jan, på min venstre side.

Til venstre for Jan, så var det et vindu, (mener jeg).

Pia satt foran meg vel.

Og Christell satt foran Jan vel.

Noe sånt.

Og en del meter bak Pia og Christell så var kassaområdet da, hvor man bestilte mat osv., da.

Hvis vi ikke bestilte ved bordet da.

Jeg husker ikke hva jeg bestilte.

Jeg var kanskje litt trøtt etter russetida.

Det er mulig.

Plutselig så begynner Christell å si det, at faren vår, hadde 'fingra' Pia.

Jeg nekta, (eller jeg trodde at Christell tulla da).

(Det er mulig at det var Jan som først begynte å ta opp dette.

Det husker jeg ikke helt).

Så sa Pia at det var sant.

Og hun fortsatte, og spurte meg om jeg husket da vi var små, og bodde hos mora vår i Larvik.

Og at Pia hadde sagt til faren vår, når vi var på besøk hos han, i Hellinga 7B, i 1975 eller 1976 kanskje, at hu ikke ville sove i dobbeltsenga, sammen med han.

Og da hadde faren vår sagt at det måtte hu.

(Men det var bare en enkeltseng der.

Som jeg sov i.

Så hvor Pia ellers skulle ha sovet, det veit jeg ikke).

Jeg huska jo den episoden, fra 13-14 år tidligere kanskje.

Og jeg måtte nesten markere avstand mot det som faren min hadde gjort.

Dette var jo mens Bjugn-saken var i nyhetene ganske mye, mener jeg.

Så jeg sa at jeg hata faren min, eller noe, (på grunn av det her da).

'Det gjør du ikke det', sa Christell.

Noe sånt.

Men jeg ble sinna.

Og spurte om vi skulle kutte ut faren min.

(Og så tenkte jeg litt).

Også sa jeg, 'unntatt når det gjaldt penger'.

(For jeg hadde ikke så mye penger da).

Men men.

Så sånn var det.

Jan sa noe sånt, (til meg), som at 'så du ...'.

(Så han ville vite noe om hva jeg skulle gjøre i forbindelse med dette, (eller i forbindelse med livet mitt), fremover da).

Men ellers ble det ikke sagt noe.

Pia og Christell sa vel ingenting da.

Og Jan svarte heller ikke på det, om han skulle bli med å kutte ut faren min.

Så derfor sa ikke jeg noe mer heller.

Men det er mulig at dette var noe i regi av Jan da, for alt hva jeg vet.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg pleide å se på Tippekampen, og Hotell Norrøna hadde en TV, i lobby-en.

Så på lørdagen, så gikk jeg ned der, etter å ha gått og sett litt i Kristiansand vel.

Men tippekampen var ikke noe artig, denne ettermiddagen.

Det var jo kaos på tribunene, og kampen ble avlyst.

Folk døde i hopetall, på grunn av at for mange tilskuere var sluppet inn på Heysel Stadion.

Skadede og døde ble båret inn på banen.

Så det var jo ikke noe artig, å se på tippekampen akkurat, denne ettermiddagen.

(Det var forresten finalen i serievinnercupen, mener jeg, mellom Juventus og Liverpool, denne dagen, noe som vel er ganske kjent).

Så ble vi hentet av noen slektninger av Haldis.

Vi kjørte forbi banen til Start, husker jeg.

Og opp en bakke og litt lenger vel.

Til et byggefelt der.

Og han som var forlover, (eller noe), han var nervøs, og tente på noe greier, ute på kjøkkenet, eller noe.

Og forklarte til oss, fra Drammen da, (må man vel si), om hvor nervøs han var da, og hvor skuffa han var over seg selv.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Da vi kjørte innover mot Kristiansand Sentrum igjen.

Så satt jeg i baksetet, (i en av bilene), husker jeg.

Og la merke til at Jan stirra inn i øynene på ei tenåringsjente, som gikk på fortauet.

Mens vi kjørte forbi.

Det var nesten som at Jan prøvde å hypnotisere denne Sørlandsjenta, husker jeg.

Så sånn var det.

Men men.

Dette var vel i en nedoverbakke, like før Start-banen der, mener jeg.

Noe sånt.

Jeg husker ikke om vi var i noe kirke.

Men vi var ihvertfall i et selskapslokale, i Kristiansand Sentrum, hele kvelden.

Jeg hadde på meg en hvit Ball-genser og tweed-jakka, som jeg hadde fått, (eller arvet brukt vel), av Ruth Furuheim, (etter en av sønnene henne sikkert da), en 6-7 år før det her vel.

Noe sånt.

Jan sa til meg at han også hadde vurdert å gå kledd sånn.

Men han hadde vel dress da.

(Men jeg hadde jo ikke noen skjorter, dresser, smokinger, slips eller smoking-sløyfer, som jeg har forklart om, i det forrige kapittel, var det vel.

Så jeg bare improviserte litt da.

Og brukte en tynn,hvit Ball-genser, under jakka, istedet for skjorte og slips da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på).

Den lørdagen, (var det vel), så tok Pia, Christell og jeg, heisen sammen, (husker jeg), på hotellet, (da vi skulle i det bryllupsselskapet da).

Christell sa til Pia, (mens jeg også gikk sammen med dem da, og kjøre heis sammen med dem), at den og den, hadde så tettsittende øyne.

Så Christell likte ikke en kar da, på grunn av dette da.

(Sånn som jeg skjønte det, ihvertfall).

Og da måtte jo jeg si noe.

Så jeg spurte om jeg hadde tettsittende øyne.

Men det hadde jeg visst ikke da, skjønte jeg, på Pia og Christell da.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på).

Det var ikke så hyggelig, i det middagsselskapet, syntes jeg.

Det var noe dans og sånn der.

Men Pia og Christell prata jeg ikke så mye med, husker jeg.

Jeg prøvde å sjekke opp en flott brunette, (var hu vel), i 20-åra vel, i baren der.

Etter middagen.

Og etter diverse drikke og dans, osv.

Men hu dama sa bare noe sånt som at 'hvis du hadde vært noen år eldre så'.

Noe sånt.

Etterhvert så fikk Christell meg til å kjøpe Tequila.

Som hu, (og muligens Pia), lærte meg hvordan man skulle drikke da.

Man skulle først ta salt på hånda.

Og så drikke Tequila-drinken.

Og så spise en sitronskive.

Jeg drakk to eller tre sånne, tror jeg.

Enda jeg vel var ganske full fra før av og.

Så jeg ble jo helt svimmel.

Og måtte legge hodet ned på et bord, i et naborom, som stod tomt der.

Mens jeg venta på at de andre skulle bli ferdige da.

For dette var like før det skulle stenge.

Jeg syntes jeg hørte noe om at Christell skulle dra på et utested som het 'Downtown', eller noe.

At ei tante av Christell begynte å bable om det, eller noe.

(Hvis ikke dette var den andre av de helgene vi var i Stavanger da).

Men jeg hadde jo nettopp vært gjennom russetida.

Og jeg hadde jo sett disse forfærdelige TV-bildene, fra Heysel, på hotellet.

Og det vet jeg ikke om de andre i bryllupet hadde sett.

Så jeg var kanskje litt trist/melankolsk, (eller noe), på denne festen.

Det var bar der, osv., så dette var nok et utested, (en pub eller diskotek), som de hadde leid da, for å ha denne festen da.

Så dette var ikke noen kjempekristne folk, eller noe.

(Jeg har vært i andre bryllup seinere, (det vil si bryllupet til Magne Winnem).

Hvor det ikke ble drukket alkohol, i det hele tatt.

Men sånn var det ikke her da, for å si det sånn.

Her var det dans og drikking hele kvelden.

Til klokka 1-2-3 om natta kanskje.

Noe sånt).

Og på hotellet, så hadde jeg fortsatt vært 'svingstang'.

(Etter tequila-ene, som jeg ikke veit hvor Pia og Christell hadde lært å drikke).

Jan fortalte meg dagen etter, at jeg hadde bare tippa ned i fotenden av senga til Christell.

Med alle klærna på.

Etter at hu hadde lagt seg vel.

For alle vi fire yngste, (det vil si Jan, Christell, Pia og meg da).

Vi sov på samme rom da, på det hotellet.

Mens faren min og Haldis hadde sitt eget rom da.

Og dagen etter, så stod det om Heysel-tragedien, på forsidene, av både VG og Dagbladet da.

(Eller Søndag-Søndag, var det vel, ved nærmere ettertanke, som var den eneste søndagsavisen, på den her tiden, (hvis jeg ikke tar helt feil)).

Og jeg syntes at alle på togstasjonen var sure, (eller noe).

(Jeg var kanskje fortsatt litt full).

Faren min var sur og, (sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Det var kanskje på grunn av Heysel-tragedien.

Det er mulig.

Men den hadde jo jeg fått med meg om, dagen før.

Men jeg fortalte ikke noe om dette, til Jan, Pia, Christell, Haldis eller faren min.

For jeg visste det, at de ikke var så fotballinteresserte, som meg.

En gang som vi så en fotballkamp, nede hos Haldis.

Så hadde Jan snakka om, (når jeg lå på gulvet foran TV-en, på en slags skinnfell, eller noe), at han kunne se tissen, til en fotballspiller.

Men det var mens jeg så bort.

Så det var kanskje en litt kjedelig kamp.

Det var ihvertfall ikke en Everton-kamp.

Så jeg kunne også kjede meg, mens jeg så på fotball.

Men jeg syntes at 'pling'-en, var morsomt da.

For å se om Everton scorte.

Det var mye derfor jeg fulgte med på fotball-kamper, på TV, selv om Everton ikke spilte, i den TV-sendte kampen.

Men jeg trodde ikke at Jan, Christell, Pia, Haldis og faren min, var så interesserte i fotball.

Så det var ikke sånn, at jeg snakka med dem, før og under bryllupet, om den her Heysel-tragedien da, (som jeg hadde sett på TV, i TV-rommet på hotellet da).

De var liksom i en annen verden, enn meg, vil jeg nok kanskje nesten si.

De var litt fjerne kanskje.

Jeg fant ihvertfall ikke noen anledning, når det var naturlig for meg, å nevne denne tragedien.

Til noen av dem.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Etter dette, så forandret mitt forhold til faren min seg veldig.

Jeg hadde alltid sett opp til faren min, før denne fredagen, og det restaurantbesøket, i Kristiansand, hvor Pia og Christell fortalte om at faren min hadde misbrukt Pia seksuelt da.

Men etter dette, så har jeg nesten ikke hatt noe med faren min å gjøre.

Så denne turen til Kristiansand, den har liksom satt rammen, for det meste av min kontakt da, med 'Haldis og Arne-familien', i så godt som alle år etterpå, vil jeg vel nesten si.

Jeg var jo litt bundet, av det jeg hadde sagt der, ved restaurantbordet, i Kristiansand, og.

Så jeg har hatt litt kontakt med faren min, men ikke mye, etter dette.

Pia sa jo det, høsten etter, at faren min hadde sagt, at han ikke trodde det var meninga, at han skulle betale husleia, for hybelen min, i Oslo, (hvor jeg studerte), hver måned.

Så etter at Pia sa det, så kutta jeg også ut faren min når det gjaldt penger.

For det meste ihvertfall.

Med noen få unntak.

Så etter at jeg flyttet til Oslo, som 19-åring.

Så har jeg klart meg selv økonomisk, uten at jeg har fått mer penger, enn kanskje 10.000 tilsammen, på 15 år vel, fra faren min og Haldis da, (hvis man regner med penger jeg har fått i julegaver av dem også).

(Hvorav det største beløpet, som jeg fikk av dem.

Det var mens jeg avtjente Førstegangstjenesten, på Terningmoen.

Og fikk en regning, fra Lånekassa, mens jeg var der).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Nå er klokka et om natta, her på hostellet.

I de neste kapitlene, så tenkte jeg at jeg skulle skrive mer om russetida.

Vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

PS.

Og hvem de folka egentlig var, som vi var i bryllup hos?

Nei, det ante jeg egentlig ikke da.

Og det aner jeg fortsatt ikke nå.

Men det var vel noen i slekta til Haldis da, på en eller annen måte.

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kapittel 67: Russetida

Jeg var på flere russekroer, i dette skoleåret.

Den første mener jeg at var på Madonna, i Holmestrand.

Jeg husker ikke mye fra denne russekroa.

Men jeg lurer på om jeg satt på med noen fra klassen, på Gjerde.

Det er mulig.

Den andre russekroa, det var nok den hvor jeg traff Hege Rønjom, ved den gamle brannstasjonen, på Bragernes, i Drammen.

Som jeg har skrevet om i et tidligere kapittel.

Den tredje russekroa, det var nok den kroa, i Hokksund, da jeg liksom skulle sitte på med Magne Winnem, sammen med Astrid Sand og Jarle Hallingstad.

Men jeg skjønte ikke helt buss-systemet, ute på Gulskogen.

(Siden jeg var fra Berger og ikke vant med ring-busser, eller hva man skal kalle det.

Bussen gikk fra annenhver side, av veien, annenhver gang.

Og det ble litt for mye å skjønne noe særlig av, for meg, som var litt pussa.

Pluss at jeg kanskje syntes at det nok ble litt mye Magne Winnem.

Som jeg ikke hadde kjent, før dette skoleåret.

Men som dro meg med på masse forskjellig, etter at jeg hadde støttet han, etter at han ble mobbet, av Ole Skistad, som klassens tillitsmann vel.

Ellers kunne jeg nok ha tatt en taxi, til Drammen.

Men jeg hadde nok hatt litt nok av Winnem kanskje.

Og jeg tenkte kanskje det, at det var jo så mange russekroer.

Så om jeg ikke var med på en av de, så var vel ikke det så farlig.

For det var også et nesten lystig lag, som festa, oppe hos Jan Snoghøj, på Gulskogen.

(Og Christell var vel der også, tror jeg).

Noen Berger-folk, som jeg ikke kjente så bra, osv.

Så jeg ble heller der og drakk litt mer da, siden jeg jo hadde begynt å drikke der.

Og ikke skjønte så mye av bussen.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg husker at Winnem, Raymond og meg, var på russekro, på Cats i Oslo.

Winnem babla også om at på Blix, på Strømsø, så var det en russekro, hvor noen kristenruss, (eller noe), drakk melk, (istedet for øl da).

Noe sånt.

Men det syntes ikke jeg at hørtes så tøft ut, for å si det sånn.

Men men.

Første mai, så dro Stein, Winnem og meg, til en russekro, i Kongsberg.

Stein kjørte, og holdt på å kjøre av veien.

Jeg satt foran, (på passasjersetet).

Og Stein så ikke en venstresving, men kjørte rett mot autovernet.

Jeg kjente ikke Stein og Winnem så bra, så jeg fikk ikke fram et ord.

(Jeg fikk liksom sjokk da, og lurte på om Stein bare kødda kanskje).

Men Winnem, som satt i baksetet, han tok armen mot rattet, og sa noe til Stein da, om at han måtte svinge.

Og så våkna Stein, og kjørte ikke ut, likevel.

Men det var ganske nærme, må jeg si.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg var forresten ikke vant til å dra så mye til Kongsberg, så jeg kjente ikke veien så bra heller.

Så jeg var litt døsig kanskje, og følte meg kanskje ikke helt hjemme, når jeg satt i bilen der da.

Så hvorfor jeg ble sittende foran, det vet jeg ikke.

Men men.

Det var jo Stein og Winnem som kjente hverandre fra tidligere år, ute i Røyken, liksom.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg hadde forresten vært på et par messer, med Stein og Winnem, dette skoleåret.

Vi var på Hjem og Hobby-messa, på Sjølyst.

Husker jeg.

Der var det skyting med luftpistol.

Og da trodde jeg, at jeg kunne imponere litt.

(Siden jeg jo hadde hatt luftpistol selv, på Berger, noen år før det her).

Men så ikke.

Både Stein og Winnem skøyt som de mesterskytterne.

Og begge av dem slo meg vel, på den skytinga da.

Så da ble jeg nok litt stille, må jeg nok innrømme.

Men men.

Vi tre var også på Drammensmessa, en gang.

Stein var FRP-er, og han ville chatte med en kar, på Fremskrittspartiet sin stand der da.

Stein likte ikke innvandrere, så han ville få det bekreftet, at FRP var mot innvandring.

Men han som stod på Fremskrittspartiet sin stand der.

Han sa det, at Fremskrittspartiet var et liberalt parti, som var for fri innvandring, osv.

(Noe som vel kanskje høres litt rart ut i våre dager.

Men dette var på Drammensmessa i 1989 vel.

Må det vel ha vært.

Hvis det ikke var i 1988 da.

Men mest sannsynlig var nok dette i 1989, (vil jeg nok tippe på).

Jeg husker ikke på rams hvilke måneder som Drammensmessa pleier å være i.

Men jeg tror det her må ha vært i 1989, før Stortingsvalget vel, som var den høsten vel.

Noe sånt).

Så sånn var det.

På Kongsberg, (hvis jeg husker det riktig. Dette kan kanskje ha vært fra en annen russekro).

Ihvertfall så var det sånn, at Magne Winnem ville at jeg skulle dytte han rundt i en handlevogn der.

Ved et supermarked i Kongsberg, eller noe, vel.

Noe han syntes var morsomt da.

Men som jeg ikke helt skjønte poenget med vel.

Noen russejenter lo ihvertfall av oss, mener jeg å huske, når de så oss da.

To Kongsberg-karer, fra Markedsføringsdelen, av klassen vår.

(Han med kort, lyst hår og Gagarin-jakke, og han med mørk sleik).

De hadde prata sammen i et friminutt, om at på første mai, i Kongsberg, så var det mange tenåringsjenter, som prøvde å miste møydommen, osv.

Uten at jeg vet hvorfor de prata sånn, i klasserommet vårt, på Gjerde.

Jeg var jo fra Berger, og var vant til lignende tilstander, i Svelvik, på 16. mai, (og kanskje også på Svelvikdagene).

Og Winnem og Stein inviterte meg vel da, til Kongsberg da.

Men kanskje de fra Markedsføringsdelen av klassen min, skulle ha det til at jeg ble med på den russekroa, på grunn av det de hadde prata høyt om, i det friminuttet da.

(Tenker jeg nå).

Isåfall, så var dette konstruert.

Jeg hadde jo knulla med hu Nina Monsen, ikke så mange månedene før det her.

Så jeg var ikke så desperat, eller noe.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

I Kongsberg, så gikk jeg mye alene rundt på et avskjermet 'russefest-område' der, husker jeg.

Og drakk øl og spiste burgere vel.

Uten at jeg klarte å komme i snakk med noen vel.

Så dette var en rimelig kjedelig russefest, husker jeg.

Det var vanskelig å komme i kontakt med russejenter, fra andre skoler og klasser, husker jeg at jeg syntes.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg bodde jo en del hos Cecilie Hyde og dem, i Svelvik, under russetida.

En gang, når det var russekro, på Rockefeller, i Oslo.

Så ringte jeg vel Magne Winnem da, og spurte om hva som skjedde.

For i mai-måned, så var det nemlig vanlig, at folk som var russ, som jobba på CC Storkjøp, fikk fri da, fra alle vaktene sine.

Så jeg behøvde ikke å spørre om dette, jeg fikk det fortalt, at det var vanlig, at russen fikk fri derfra i mai-måned da.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Winnem ba meg vel om å ringe Tim, tror jeg.

Noe jeg gjorde.

Og Tim fikk noen russejenter, fra Gjerde, til å hente meg, ute i Svelvik.

Jeg skulle 'ta kassa', denne dagen, (hadde jeg bestemt meg for).

(Hvis man drakk en kasse øl, på mindre enn 24 timer, så fikk man nemlig en ølkork, i russelua, sa russeknute-reglene våre da).

For å prøve å ihvertfall få en ølkort, i russelua.

(Som i hele russetida lå i Leirfaret 4B.

For Gjerde-russen, de hadde bare på seg russelua, på 17. mai, (var det vel).

Noe sånt.

Av en eller annen grunn.

Og da fikk jeg ikke med Winnem og dem, på å hente russelua mi, på Bergeråsen.

For jeg bodde jo hos Hyde og dem, i Svelvik, i mai 1989 da.

Så jeg var så og si aldri hjemme på Bergeråsen.

Ikke ofte ihvertfall.

I løpet av to-tre ukers tid da, i mai 1989 da.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på).

Jeg kjøpte vel en kasse med Aass fatøl, 0.33 liter da.

Og drakk disse i russebilen til de her russejentene da, som Tim, fra Hyggen, hadde fått til å hente meg, ved Svelvik Ungdomsskole der da, like ovenfor der Cecilie Hyde bodde.

Så dro vi på Rockefeller, etterhvert.

I den russebussen, så var Giske, fra Markedsførings-klassen, husker jeg.

Men ellers så husker jeg ikke helt hvem de andre russejentene var.

Men ei med lyst hår, fra Drammen, var sjåfør, tror jeg.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

På Rockefeller, så var årets russehit, 'Splitter Pine', med DumDumBoys.

Men i russetida, så skjønte jeg ikke det, husker jeg.

At den sangen var på norsk.

Jeg syntes at dem sang 'speak to demon', (eller noe), husker jeg.

Så jeg fikk en aha-opplevelse, noen år etter russetida da, når jeg skjønte at det egentlig var en norsk sang da.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg drakk halvlitere inne på Rockefeller, og prøvde å regne ut, hvor mye det ble, i 0.33-liters flasker.

Sånn at det skulle passe inn i det at jeg skulle drikke en kasse øl, på 24 timer da.

(For å få en ølkork, i russelua da).

De damene som var på den russebussen.

De hadde jeg jo fortalt det til, at jeg prøvde å ta kassa.

Så de fulgte vel kanskje litt med på meg.

Der jeg stod ganske så dritings, bakerst på Rockefeller der da.

Ved trappa opp til andre etasje der vel.

(Noe sånt).

Plutselig så hadde de Drammensjentene tatt med seg ei blondinne, (som jeg ikke visste hvem var), bort dit jeg stod.

(Sånn tror jeg at det var ihvertfall, fra det jeg husker, fra denne fyllekula).

Og hu begynte jeg å kline med da, inne på Rockefeller der da.

Så jeg hadde nok litt ølbriller.

For på en av de neste russekroene, den var i Vikersund, tror jeg.

Cecilie Hyde, (som jeg bodde hos, på den her tida), hu ville være med meg på russekro.

Selv om hu ikke var russ.

Hu gikk jo sitt tredje førsteår, eller noe, på Sande Videregående, dette skoleåret.

Cecilie Hyde, hu hadde kikka gjennom russekortene mine, (husker jeg), en tid før det her da.

Og sett spesielt mye på Astrid Sand sitt russekort.

Og Hyde spurte meg, om 'er Astrid pen?'.

(Jeg tror at Pia satt der og, da dette foregikk).

'Ja', sa jeg.

(Hu var vel kanskje ikke så pen, men hu var grei liksom.

Noe sånt).

Dette var muligens på grunn av at Hyde var lesbisk, (som Pia jo sa noen år seinere), og var interessert i hu Astrid Sand da, at hu ville være med på russekro.

(Det tenker jeg nå, ihvertfall).

Vi satt vel på med noen Svelvik-russ, opp til den russekroa, tror jeg.

(Uten at jeg husker det helt sikkert men).

Da Hyde og jeg skulle gå inn på den russekroa.

Så traff vi Jan Snoghøj sin eksdame, fra Åmot.

Hu stod ved inngangen der.

(Som var ned en trapp vel, utendørs, fra bakkeplan.

Noe sånt).

Hu eksdama til Jan, hu lurte på hva jeg skulle gjøre fremover.

(Eller noe).

Jeg sa noe om at jeg tenkte fremover og ikke ville kaste bort tid, på å gråte over min oppvekst liksom.

Noe sånt.

'Det der har du hørt av Jan', sa hu eksdama til Jan da.

(Det var hu eksdama som dro med Christell, Pia og meg, inn for å se på filmen Tootsie, på kino, i Drammen en gang.

Da jeg heller ville gå rundt i Drammen og spille på spilleautomater, osv.

Og det var også hu som en gang fikk faren min til å hente meg, en julaften.

Da jeg var hos Haldis, men ikke likte meg så bra der.

Og heller ville gå tidlig hjem, for å se på TV aleine hjemme, i Leirfaret 4B da.

Så sånn var det.

Men men).

Cecilie Hyde kjente også hu blonde dama fra Åmot, skjønte jeg.

Og det visste jeg ikke fra før.

Så det var nok en tilfeldighet, må man vel kanskje si.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Hu eksdama til Jan Snoghøj, hu dro like etter at hu hadde prata med Hyde og meg.

Så hva hu gjorde på den russekroa, det veit jeg ikke.

Hu var var vel i 22-23-24 års alderen da kanskje.

Så hu var vel kanskje litt vel gammel til å være på russekro.

Det er mulig.

Men kanskje hu kjente noen som jobba der, og bare tilfeldigvis var innom.

Det er mulig.

Hvem vet).

Jeg mener at dette var i Vikersund.

Men det kan også ha vært i Hokksund, (eller noe).

For jeg er ikke så kjent i bygdene vest for Drammen og Krokstadelva der, (blir det vel).

Noe sånt.

På den russekroa, så var også hu blondinna, som jeg hadde klint med, på Rockefeller.

Den gangen jeg prøvde å ta kassa.

(Da hadde jeg forresten vært drita full, da de russejentene kom tilbake til Drammen.

Og Giske hadde sagt at jeg kunne ligge onve hos henne, på Konnerud.

Noen andre av de russedamene, de ville bare legge meg på en benk, på Drammen Jernbanestasjon der.

Så jeg hadde nok flaks, siden jeg fikk ligge over hos Giske og dem, (vil jeg si).

For vaktene på Drammen Jernbanestasjon, kan være litt 'døve', husker jeg fra en senere anledning.

Hvor de bare begynte å prate dritt om meg der, husker jeg, en gang jeg var på besøk i Drammen, mens jeg studerte i Oslo.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Hos Giske, så sov jeg i et rom, i andre etasje der, tror jeg det var.

Jeg fikk lov å spise frokost der, og måtte spise sammen med mora til Giske.

(Som var fra Nord-Norge vel).

Og også broren til Giske, som var litt yngre enn Giske vel.

(Giske var ei jente, bare for å ta med om det og.

Det var hu som jobba i den videokiosken på Gulskogen.

Og som hadde spurt Jan Snoghøj om han hadde en bror som het Erik.

Og da hadde ikke Jan skjønt noen ting.

Som jeg har skrevet om i et tidligere kapittel).

Jeg forklarte mora og broren til Giske, at jeg prøvde å ta kassa.

Og at det var derfor jeg hadde blitt så 'fyllik'.

Jeg fortalte at jeg var fra Berger, og at jeg nå skulle prøve å drikke opp de siste seks ølflaskene, (som jeg mente at jeg hadde igjen, for å klare kassa), på bussen hjem til Berger.

Sånn at jeg klarte kassa da.

Det syntes dem vel at var litt artig, tror jeg.

Hvem vet.

Men jeg var så fyllesyk, så jeg må innrømme at jeg droppa det.

Jeg ble kvalm bare av å tenke på øl, denne formiddagen.

Så jeg klarte vel bare cirka 18 øl, (var det vel), på 24 timer, må jeg innrømme.

Så sånn var det.

Så det ble ikke noe ølkork i russalua for meg, dessverre.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på).

Hyde sa om hu blondinne-russedama, fra Rockefeller.

At hu 'hadde jo ingenting'.

Hu var liksom ikke noe pen, (mente Hyde), og hu hadde ikke noe sjarm heller.

(Mente Hyde da).

Og jeg var ganske enig.

Så jeg prøvde bare å komme meg bort fra hu russedama da, som jeg hadde klint med, på Rockefeller.

Jeg var ikke så full, på den her russekroa.

Så jeg ble ikke noe sørlig frista, til å kline med henne, den her gangen da.

Så sånn var det.

Dessuten var jeg jo der, med hu frøken Hyde.

Som hadde bodd hos meg, på Bergeråsen, (sammen med søstera mi), i et par måneder vel.

Så jeg var liksom der sammen med kjente da.

Og måtte liksom prøve å oppføre meg litt mer, syntes jeg.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg traff Kristin Sola der, (som hadde gitt meg det skjemaet, for å søke meg inn, på samarbeidsavtalen, mellom Vestfold og Buskerud, skoleåret før).

Sola ba meg om å sette meg ned ved siden av henne, i en ganske rolig del, av diskoteket der da.

Sola sa det, at Trond Gurrik, fra Holmestrand, hadde fått plassen min på Sande Videregående.

Etter at jeg ikke hadde dukket opp der.

(Jeg kom jo inn i både Drammen og i Sande.

Så jeg hadde tulla litt da, med de i Sande.

(Siden jeg liksom var klassens klovn og 'duks' da, skoleåret før).

Så jeg sa ikke fra til Vestfold fylke, om at jeg skulle gå i Drammen.

Så folka i den gamle klassen min, de ble kanskje litt sure da.

Det er mulig.

Linda Moen, (var det vel), bli ihvertfall sur, året før, da ei jente, fra Sande eller Svelvik vel, gjorde det samme.

Og begynte på skole i Drammen.

Uten å si fra til Vestfold og Sande da.

Så jeg herma litt etter henne, må jeg nok innrømme.

Ved å ikke si fra til Vestfold da.

Om at jeg hadde kommet inn i Drammen.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på).

Sola sa også det, at hu hadde hatt kyssesyken, i månedene før denne russekroa.

Så hu kunne ikke drikke, sa hu.

Jeg syntes det hørtes litt rart ut.

Hvordan hadde Sola klart å få seg kyssesyken?

Hm.

Det likte jeg ikke helt.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Ole Skistad, (som jeg jo hadde sett mobbe Magne Winnem, i klasserommet vårt, noen måneder før det her).

Han dro meg bare med ut på dansegulvet der, og fikk også tre russedamer med, på å danse i ring, ute på dansegulvet da.

(Av en eller annen grunn).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hyde sa det, inne på diskoteket der.

At på diskotek og sånn, så burde man stå et sted, hvor man ble lagt merke til.

(Av en eller annen grunn.

Jeg vet ikke hvorfor Hyde sa det her.

Men men.

Så sånn var det).

Hyde ble også sur på meg.

Fordi hu mente det, at hu Astrid Sand, ikke var noe pen.

(Som jeg hadde sagt da).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Line Nilsen, (fra klassen på Svelvik Ungdomsskole, og også fra klassen, på Sande Videregående, året før).

Hu stod bare rett opp og ned, innpå diskoteket der.

I den blå russedressen sin, husker jeg.

Like ved der Kenneth Sevland og jeg, (med flere), satt, husker jeg.

Det var liksom litt som at hu stod der og bydde seg fram, husker jeg.

Hu begynte kanskje å få litt feite lår, syntes jeg.

Men men.

(Det var kanskje bare russedressen hennes, som fikk det til å se sånn ut.

Det er mulig).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men jeg hadde jo møtt hu Line Nilsen, og typen hennes, mange ganger.

På Drammensmessa, noen måneder før det her.

Var det vel.

(Muligens den gangen, som jeg prøvde å prute på den lighteren).

Og jeg var rimelig lei av Drammensmessa, egentlig.

(Siden jeg hadde vært der mye, siden faren min og Haldis pleide å ha stand der, for vannsengene sine).

Så jeg kjeda meg ganske mye egentlig, inne på Drammensmessa der.

Og det ble liksom litt dumt, å møte Line Nilsen og han sønnen til gymlærerinna fra Sande der, (som gikk arm i arm vel), så mange ganger, på Drammensmessa der da, på en dag.

Så jeg gadd ikke å prate med Line Nilsen da.

Det hadde blitt litt flaut og.

Siden hu liksom stod ganske mye på utstilling der, syntes jeg.

Og hu stod også foran Kenneth Sevland og flere andre Svelvik-folk der da.

Som kanskje hadde blitt sure på meg, hvis jeg hadde sjekka opp ei fin Svelvik-dame, som Line Nilsen, foran øya på dem liksom.

Hva vet jeg.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg gikk etterhvert ut.

Og der stod Jan Tore, fra klassen min, det første året, på Sande Videregående.

(Det var han som var i den familien, som hadde den bikkja, som nesten beit over strupen på meg, det skoleåret, da Søren Larsen og jeg, dro på besøk til Jan Tore og dem, på Ebbestad vel, (eller noe), i Svelvik.

Det var også Jan Tore som fikk blått øye, etter en kamp, mellom Svelvik og Berger.

Hvor Snorre Skaug, (tror jeg det var ihvertfall), simulerte å bli skadet, i ansiktet, da jeg prøvde å sparke ballen.

Som jeg har skrevet om i et tidligere kapittel).

Jan Tore diskuterte med en annen kar, (muligens Bjørn Hovland vel, fra Svelvik).

Hovland, (eller hvem det var), sa at Jan Tore hadde kjørt ut, (med en russebil da), på vei hjem fra en russekro, mellom Oslo og Drammen.

(Hvordan han nå hadde klart det, på motorveien, hvor dem vel har autovern, osv).

'Det var ikke min feil', sa Jan Tore.

Hvis det var du som kjørte, så var det din feil, sa han andre da.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hyde og jeg fikk sitte på med Kenneth Sevland og dem, tilbake til Svelvik.

(Var det vel).

Jeg fikk dem til å kjøre innom Ågot.

(For dem kjørte rundt Sande da.

Av en eller annen grunn).

For jeg hadde litt lite penger igjen.

Etter all russefestinga.

Jeg vekte Ågot, (som ble litt 'gæern', må man vel si).

Og fikk låne 300 kroner da.

Så skjønte kanskje Ågot hva det var jeg dreiv med, i russetida, tenkte jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og den neste skoledagen, på Gjerde.

Så sa hu Lise, (fra Drammen vel), i Markedsføringsdelen, av klassen.

At 'hu har hatt tre aborter', eller noe.

Da jeg gikk inn i klasserommet.

Så da skjønte jeg det sånn, at hu Lise mente Cecilie Hyde.

Som liksom var en venn av familien min da.

Og som hadde fått bo hos meg, i Leirfaret 4B, i 2-3 måneder vel, like før det her.

Så da ble jeg skikkelig irritert, husker jeg.

Hva hadde hu Lise med det her å gjøre, tenkte jeg.

Cecilie Hyde var jo også datteren til ei venninne av mora mi, (hadde jeg skjønt).

Og Cecilie Hyde kjente vel også faren min og onkel Håkon, mener jeg å huske.

Så da ble jeg skikkelig irritert, husker jeg.

Når hu Lise fra Drammen da, begynte å prate dritt om Cecilie Hyde da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Nå er klokka over tolv om natta, her på hostellet.

Så jeg får prøve å skrive mer om russetida, en av de neste dagene.

Vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 68: Mer fra russetida

Jeg hang, (som nevnt i tidligere kapitler), også en del med Magne Winnem, i russetida.

Han kjørte rundt i en pastellfarget blå Volvo bybil, (som han mente at kunne passere som russebil da).

Så sånn var det.

Men men.

Jeg hadde jo hverken lappen eller bil selv.

Så jeg var bare glad for å få lov til å sitte på med forskjellige russebiler/van-er da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En natt, etter at Winnem, Raymond og meg, (var det vel), hadde vært på en russekro, i Oslo vel.

Så lå jeg over hos Winnem og dem, i Røyken.

Mora til Winnem stod opp vel, og hilste på meg da.

(Hvis hu ikke var våken da).

Jeg var rimelig full, husker jeg.

Og Winnem slang inn en Grandiosa, (som de hadde i fryseren vel), i steikovnen da.

(Men det var vel bare meg som spiste, tror jeg).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Winnem bodde på et byggefelt, i Røyken.

Og en gang, når jeg var med Winnem dit, i russetida.

Så dukka det opp en gutt der, som kjørte rundt i en elektrisk rullestol.

Som var formet nesten som en bil, (eller noe), må man vel si.

Noe sånt.

Jeg vet ikke hvorfor.

Det var kanskje det, at jeg ikke likte tonen hans.

Men jeg ga ikke noe russekort da, til han gutten, i den elektriske rullestolen.

'Akkurat han der, synes jeg at fortjener et russekort', sa Winnem.

Jeg sa bare 'nei', av en eller annen grunn.

Jeg var kanskje i dårlig humør da.

Han gutten i rullestolen kom kanskje litt brått på meg.

Og han maste vel bare på meg, og ikke på Winnem, tror jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Winnem hadde også en elektrisk sirene, i bilen.

(Siden det liksom var en russebil da).

En gang, som vi kjørte fra Røyken til Drammen.

(For å dra på noe undervisning, muligens, på Gjerdes Videregående, i russetida da.

Siden vi hadde undervisning, som vanlig, i russetida.

Men vi pleide å dukke opp på skolen i russedressene våre da).

Så satt Winnem på den sirena, når vi var ved Lier der, (mellom Røyken og Drammen vel), tror jeg.

Og en bil stoppa.

Så dem trodde nok at vi var sivilpoliti da, eller noe.

Det er mulig.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg husker også at jeg kjørte med de russejentene, (Giske og dem), inne i Oslo.

(Hvis jeg ikke husker helt feil).

Vi skulle til en russekro på Circus, tror jeg det var.

Jeg husker også at jeg var et par ganger på Tryvann.

Winnem og jeg gikk rundt og så på russebussene der.

Men vi kom ikke i snakk med noen russejenter, eller noe, (tror jeg).

En gang, da jeg hadde blitt med Winnem og noen andre Røyken-folk, på en russekro, i Oslo.

Så dro dem med meg på Burger King, nederst i Karl Johan, (var det vel).

For å hilse på ei dame som het Snøfrid, mener jeg.

Uten at jeg helt skjønte hvorfor.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Natt til 16. mai, så var det vekking av lærere osv., i Drammen.

Jeg skjønte ikke helt poenget med det.

Men vi var oppe hos norsklærerinna vår, Inga-Lill Høstmælingen, som bodde i en åsside, (Åssiden?), ikke så langt unna sentrum i Drammen da.

Dem henta meg, i Svelvik, tror jeg.

(Hos Cecilie Hyde da sikkert).

For jeg husker at vi var på bensinstasjonen, på Rundtom, i Drammen.

Jeg tenkte meg ikke om.

Siden jeg var russ.

Og tente på en røyk, inne på bensinstasjonen der.

Så våkna jeg litt.

Og sa, 'oj, jeg glemte meg, er det farlig at jeg røyker her inne eller, siden det er bensinstasjon?'.

'Ikke så lenge du ikke trøkker gloa ned i bensinslanga', (eller noe), svarte en fra betjeningen der da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg kjøpte også et pornoblad der, husker jeg.

(Jeg syntes jeg kunne gjøre det, siden vi var russ).

Siden vi ikke hadde klart å sjekke opp så mange russedamer da.

Vi hadde vært på russedåp, forresten, like før det her vel.

Det var mellom Bjerkøya og Sande et sted, (av en eller annen grunn).

Grunnen var visst at det skulle være russedåp.

Og da var det greit å ha det like ved Drammensfjorden da.

Jeg ville bli døpt av russepresidenten, fant jeg ut.

Jeg snøvla om det her i fylla da.

Og ei russedame ble med, og ble døpt, sammen med meg.

Jeg tulla med Rick Ashley og sånn.

(Fordi jeg var så lei av kommersiell Stock, Aitken & Waterman-musikk).

Og jeg hadde visst tatt noe lignende av en nazi-hilsen.

(Som jeg nok må ha plukket opp, når jeg festa sammen med søstera mi Pia, og ekstremist-vennene hennes, i Lyche/Depeche-gjengen, i Drammen.

Nemlig nynazistene/Boot Boys-folka Kjetil, Noah og muligens Thor Espen og dem.

Noe sånt).

Så da fikk jeg kjeft av ei russedame.

Siden jeg kom med nazihilsen da, mens jeg babla om Rich Ashley, i fylla da.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Russepresidenten ble nok litt sur på meg, (mener jeg det var).

Etter å ha døpt meg.

For jeg hadde jo ikke fått med meg russelua mi.

Som lå på Bergeråsen da.

I Leirfaret 4B der, i klesskapet mitt, på det første rommet mitt der.

(Det som Pia og Cecilie Hyde brukte, rundt den her tida).

Men men.

Jan Snoghøj var og overså russedåpen, av en eller annen grunn.

Han kjefta litt på meg fordi at russedressen min ikke var møkkete.

Av en eller annen grunn.

Da visste jeg ikke helt hva jeg skulle svare.

Jeg hadde jo vært i Holmestrand, Drammen, Oslo, Kongsberg og Hokksund vel, på russekroer, osv.

Og kanskje på 10-15-20 russefester, eller noe, tilsammen.

Så det skjønte jeg ikke noe av.

Men bestemor Ingeborg, hu sa også det en gang, sommeren 1986 vel.

(Sommeren før jeg begynte på videregående).

Da Pia og jeg var på besøk hos henne, i Stavern.

At jeg var flinkere til å holde klærna mine rene, enn Pia var.

Jeg gikk i min fars sommerskjorter, og dem så like fine ut hele den tida vi var der, var det vel, som bestemor Ingeborg sa.

Noe sånt.

Men Jan var litt 'på' meg da, skjønte jeg.

Vi var jo Drammensruss, og ikke Sande-russ.

Så vi var kanskje mer på diskoteker i Oslo, osv.

Og hva Jan hadde drivi med i russetida, det jeg veit jeg ikke.

Men jeg lå ikke i noen grøft og spøy, i russetida, det må jeg innrømme.

Jeg tror ikke at jeg spøy en eneste gang, i russetida.

Men så hadde jeg jo festa en god del, på Fremad og Samhold og i Leirfaret 4B, og på LaVita i Oslo, osv., før russetida da.

Så jeg var vel ganske vant til å drikke da.

Det er mulig.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Når vi kjørte rundt i Drammen, (det var vel Winnem, Stein og meg, og muligens Raymond eller

Andre Willassen).

Så dro vi til Gulskogen Senteret, for å tulle.

Winnem kjørte rundt med noen handlevogner der, husker jeg.

Og vi måtte stikke før vakta kom da.

Noe sånt.

Winnem ville også stoppe, mellom Gulskogen og Drammen Sentrum, tror jeg.

Og der så fant han en svær stein, og knuste en skateboard-rampe, som tilhørte en ungdomsklubb, eller noe, kanskje.

Seinere, så fortalte Winnem meg det.

At dem som hadde fått skylda, for at den skateboard-rampen, ble ødelagt.

Det var en rivaliserende skateboard-klubb da.

(Dette var vel etter at jeg hadde flytta til Oslo, at Winnem fortalte meg det her, en gang).

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg fant også på noe tull.

Jeg reiv ut noen bilder av det pornobladet, og fikk dem til å stoppe foran et sånn kamera, som tok bilder av de som kjørte for fort.

(Mellom Konnerud og Drammen Sentrum, tror jeg.

Noe sånt).

Også festa jeg det pornoblidet da.

På en eller annen måte.

Over det fartskameraet da.

(Bare for å finne på noe tull da, siden vi liksom var russ da.

Så sånn var det).

Og det hadde visst blitt lagt merke til, hørte jeg av Winnem, en gang, en stund etter det her da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så var det russefrokost, ved Drammen Travbane der.

Forresten så hendte det, langs E-18, mellom Sande og Drammen, et sted.

At vi plutselig plukka opp Lise, fra Markedsføringsdelen, av klassen vår.

Og hu satt seg bak i bilen til Winnem, ved siden av meg da.

Men da ble jeg irritert.

For hu hadde jo prata dritt om Cecilie Hyde, (som jeg skreiv om i det forrige kapittelet vel).

Så hu sa jeg vel ikke hei til engang vel.

Men jeg så vel bare stygt på henne, tror jeg.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Russefrokosten på Drammen Travbane var litt kjedelig, må jeg si.

Det var ikke noe liv der liksom.

Men vi spiste noe brødmat da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så var det russetog.

Winnem fikk meg med på å gå fram og tilbake i toget.

Sammen med Raymond vel.

Så vi gikk bak masse forskjellige bannere da.

Uten at vi egentlig var med i den gjengen som hadde det og det banneret da.

Så vi tulla fælt i russetoget, må jeg si.

Slektningene til Winnem hadde visst krangla fælt, (skjønte jeg seinere på Winnem), angående hvor i russetoget vi tre egentlig hadde gått.

(Og det var kanskje ikke så rart det da.

Siden vi gikk på 3-4 forskjellige steder, i russetoget.

Siden vi tulla og gikk fram og tilbake i toget da, mens det russetoget gikk gjennom Drammen sentrum da.

Fra Strømsø til Bragernes Torg, var det vel, mener jeg).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etter russetoget, så satt Winnem og jeg.

Og også Tim, tror jeg.

Vi satt på en fontene eller en benk, på Bragernes Torg da.

Og så dukka Pia og Cecilie Hyde opp der.

(Noe som fikk Tim til å klikke litt vel.

Tim, (var det vel), sa ihvertfall en gang, litt surt vel, at du har vel noen damer der og noen damer der og du.

Noe sånt).

Og dro meg med på den pub-en, som lå like ved Gjerdes Videregående der da.

Jeg hadde visst sett skikkelig herja ut, husker jeg.

Etter våkenetter, osv.

For ei dame som satt ved samme bord som meg der.

(Husker jeg).

Hu klarte ikke å kjenne meg igjen, fra bildet, som var på russebeviset mitt.

Så jeg hadde nok festa og tulla fælt i russetida, må jeg nok si.

Siden jeg klarte å se så jævlig ut på 17. mai, mener jeg.

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så hadde vi også en eksamen, i engelsk, i tida rundt det her.

Og det var ikke på skolen.

Men i en bygning, som lå ved Bragernes Torg der, tror jeg.

Mulig noe Handelsstandens Hus, eller Folkets Hus, eller noe.

Noe sånt vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Så begynte jeg vel å jobbe på CC Storkjøp igjen da, i juni måned, var det vel kanskje.

Etter russetida og eksamen da.

Vi hadde også en eksamen i data da.

Igjen så havnet Tim, Fred Bing og jeg, på samme gruppe.

(Som under juletentamen).

Både juletentamen og eksamen gikk over tre dager.

Vi skulle lage et dataprogram da.

Liksom for en forening, eller noe da.

Jeg klarte å forsove meg, en av dagene, på eksamen da, (husker jeg).

Men det gikk greit.

Jeg fikk litt kjeft, av klasseforstander Karlsen, fordi jeg satt foran PC-en hele tida, på eksamen.

Men det var fordi at jeg var den, (suverent vel), dyktigste, til å programmere, på gruppa vår da.

Det var ikke fordi at jeg ikke skjønte hvordan man skulle gjøre systemering og lage datamodeller, osv.

(Eller brukerveiledninger da, som vi syntes at var det kjedeligste, når det gjaldt å lage, (eller utvikle), datasystemer da).

En av oppgavene var å lage et staveprogram, for ordblinde.

Som den gamle Basic-kløpperen jeg var, så klarte jeg å snekre sammen et forslag til en løsning, i

Pascal da.

Og på den muntlige delen av eksamen.

Så sa sensor, at vår gruppe var faktisk den eneste som hadde levert besvarelse, på den delen av oppgaven.

For det var ganske komplisert da.

Det var noe av de samme tingene, som jeg 'lekte meg med', da jeg lagde kryssordkompilator-program, da jeg gikk andreåret, på NHI, et par-tre år seinere.

Nemlig strenger da.

Jeg lagde staveprogrammet sånn.

At ordblinde fikk godkjent riktig svar.

Hvis det ordet de skrev, innehold kanskje 80% av bokstavene, fra det riktige ordet.

Og hvis ordlengden var på cirka 80-120% av det som lengden på det riktige ordet var.

Og det funka faktisk ganske greit.

Hvis vi lata som at vi var ordblinde.

Og stavet et ord, på tilgjort 'ordblind' måte.

Så fikk vi det oftest godkjent riktig da.

Kjetil Johansen og Gerd-Jorun Wik.

De kom på samme gruppe de og, på både juletentamen og eksamen.

Mener jeg å huske.

Og de kunne vel nesten ikke fordra hverandre, tror jeg.

Og Kjetil Johansen klagde fælt da.

Så jeg måtte hjelpe dem litt igang, på oppgavene.

Det var kanskje urettferdig, at det alltid var de samme nesten, som havnet på gruppe sammen da.

Og at noen grupper bare hadde to elever da.

Men men.

Men på den stavetesten, for ordblinde.

Da ga jeg ikke Kjetil Johansen noe hjelp.

(Vi satt i datasalen, under tre-dagers-eksamen, og kunne prate med hverandre og sånn.

Det var ikke noen lærere der, hele tiden, for å si det sånn).

Og det var kanskje smart.

For vår gruppe var jo den eneste som hadde svart på den vanskeligste oppgaven.

Så hvis jeg hadde hjulpet Kjetil Johansen og Gerd Jorun Wik, med den oppgaven.

Så hadde vi nok blitt tatt for juks, vil jeg nok tippe på.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg bodde fortsatt i Leirfaret 4B, under eksamen, husker jeg.

For den dagen jeg forsov meg, så lå jeg og sov i vannsenga 'mi', husker jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

På muntlig eksamen, så skulle vi eksamineres en og en, og ikke gruppevis da.

Jeg fikk noen kjempevanskelige spørsmål, husker jeg.

Som jeg tror at nok kanskje var helt i utkanten, av pensumet, eller noe.

For jeg var vel den beste i klassen, i Pascal-programmering.

(Tørr jeg nesten si, ihvertfall.

Jeg lagde jo et ganske bra spill vel, som het Kentucky Derby, osv., innimellom skoleoppgavene da, det skoleåret).

Men de spørsmålene jeg fikk på muntlig eksamen, de skjønte jeg ikke noe av.

Så jeg bare prøvde å ro litt da.

Mener jeg å huske.

Men sensor var imponert likevel, tror jeg.

Siden vår gruppe hadde svart på den vanskeligste oppgaven da.

Som den eneste gruppen på Østlandet, (eller noe), vel.

Så vi fikk en 5-er da, på den eksamen.

Som var for tre fag.

Nemlig programmering, systemering og fjerde generasjonsverktøy vel.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Etter at jeg hadde begynt å jobbe igjen, i juni-måned.

Men før skolen var ferdig, rundt 18.-20. juni.

(Var det vel).

Så gikk jeg fra bussholdeplassen på Sand, en gang, husker jeg.

(Jeg hadde kanskje kjøpt mat, på Prima, etter skolen.

Noe sånt).

Og da, så møtte jeg faren min og Erik Thorhallsson.

De var pussa, og gliste.

(Selv om de kjørte i bilen til faren min).

Spesielt Erik Thorhallsson gliste, husker jeg.

Dem sa at jeg måtte gå bort til Ågot, for leiligheten i Leirfaret 4B, hadde blitt solgt.

Så jeg måtte snu da, og gå bort til Ågot.

Hvis jeg ikke sjekka hvordan det så ut først da, i Leirfaret 4B.

Det husker jeg ikke.

Jeg tror jeg sjekka leiligheten først.

Ihvertfall så fant jeg aldri alle de kule plakatene og sånn, som var på rommet 'mitt' da, i den leiligheten.

Faren min hadde kjøpt et gammelt hus, i Sandsveien, hvor han lempet inn tinga fra Leirfaret 4B.

Men der fant jeg aldri det jeg leita etter, av tinga mine da.

Jeg fikk ikke vært med på flyttinga, så jeg fikk ikke bestemt hva jeg ville beholde, av tingene mine da.

Så mye kule plakater og leker fra da jeg bodde hos mora mi i Larvik, og autografene til Andy Gray,

som jeg hadde fått ved å skrive til Everton F.C., i England.

Sånne ting så jeg aldri igjen.

Tinnsoldaten jeg fikk av bestefar Johannes, da jeg bodde i Mellomhagen.

Bamsen 'Bamse Brakar', som jeg hadde fått av Magna Adeler vel, i dåpsgave.

Mine gamle stiler, fra ungdomsskolen.

Sånne ting så jeg aldri igjen, etter denne 'fylle-flyttinga', fra faren min og Erik Thorhallsson da.

Selv om jeg gikk mange ganger, ned til det huset, i Sandsveien på Sand.

Etter at jeg måtte flytte bort til Ågot.

Og prøvde å finne ting der.

Men jeg var trist da.

Jeg fant Everton-banneret mitt, som jeg hadde kjøpt i London, da jeg var med STS til Brighton, sommeren 1985 da.

Men det var bretta liksom, så det hadde blitt litt skada da.

(Må man vel si).

Det amerikanske flagget og det treskrinet, som jeg hadde brukt til å ha hundrelapper i, i Leirfaret 4B, i en reol-hylle, på rommet 'mitt'.

De fant jeg ikke noen steder.

Så de ville vel ikke faren min at jeg skulle ha da.

De var vel egentlig hans da sikkert, mente han nok.

Det er mulig.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

I russetida, så hadde vi også en fremførelse av en norsk-oppgave.

Ingen hadde gjort noe særlig på den.

Det var en gruppeoppgave.

Og det var midt i russetida.

Så den måtte jeg få organisert, på sparket, i et friminutt da.

Vi var en av de siste gruppene, som skulle ha fremføring da.

Så vi hadde jo hørt på de andre gruppene.

Så jeg bare skreiv noe fra hukommelsen da.

Så hadde Magne Winnem, Kjetil Johansen, og Andre Willassen vel, og meg da.

Vi hadde en remføring da, i norsk muntlig.

Uten å nesten ha forberedt oss.

Og vi fikk vel en fem-er, tror jeg.

Så det var jo bra jobba.

Det var et skikkelig skippertak, som jeg måtte ta da, husker jeg.

De andre på gruppa var ganske daffe.

Sikkert fordi at dette var midt i den verste russetida.

Så vi stod der i russedressene våre da.

Og jeg prata om at presten hadde en viktig rolle i samfunnet og sånn da, (husker jeg).

I en bok fra gamle dager, av Amalie Skram, (eller noe), vel.

Som jeg ikke hadde fått lest da.

For jeg syntes vel at den var litt kjedelig kanskje.

Det var kanskje den boka jeg prøvde å lese.

Da vi feira jul, hos Solveig, i Holmen, i Oslo, dette skoleåret.

Men så kom Christell inn der, nesten naken, i en sånn tynn, gjennomsiktig blonde-body da.

Det er mulig.

Det var nok noe sånt.

Men men.

Nå har jeg vel fått med det meste fra russetida, (av det jeg husker fra russetida, ihvertfall).

Jeg dro også til Brighton, den etterfølgende sommeren.

Og jeg tenkte også at jeg skulle skrive mer om det som skjedde, på jobben med CC Storkjøp.

Om hvordan det var, da jeg, (og også Pia da), bodde borte hos Ågot, den sommeren, (altså sommeren 1989 da).

Og om det andre som skjedde den sommeren.

(Jeg var vel også på besøk, alene, hos bestemor Ingeborg, i Stavern, mener jeg).

Så sånn var det.

Så vi får se når jeg klarer å bli ferdig, med de siste kapitlene, av Min Bok.

Vi får se når jeg klarer det.

Vi får se.

PS.

På russedåpen der, i Sande.

Så fikk Winnem og Raymond meg til å gå inn i en annen russbil der.

Og der satt det ei jente, som ville prate med meg, skjønte jeg.

Hu holdt til i klasserommet, der vi hadde matte valgfag, mener jeg.

Og jeg lovte å dukke opp der, for å hilse på henne.

(Ei som var litt rundt i hodeformen vel, eller noe).

Men hu sa det, at det kom jeg ikke til å gjøre.

Og det gjorde jeg heller ikke.

Det ble litt for flaut, syntes jeg.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

PS 2.

De samme jentene i klassen, fra Lier, som hadde kjefta på meg, (som jeg skrev om i et tidligere kapittel), fordi jeg ikke kalte klasseforstander Karlsen, for Arne.

De var venninner, med ei lyshåra jente, i matte valgfag-klassen min.

Ei som pleide å sitte ved siden av Torgills, som jobba på CC Storkjøp, (hvor jeg også jobba da).

Og hu hadde jeg spurt om russekort en gang.

Det stod 'velkommen i det grønne, sa jenta, hu strødde persille i senga'.

Noe sånt.

Som motto da.

Og hu, hu sa de Lier-jentene i klassen til meg om.

At hu skulle ha en russefest.

Som jeg var invitert på da.

Ute i Lier.

På en gård, som jeg lurer på om var en grisegård.

Det var der jeg var med faren min en gang, (tror jeg), for å levere køyesenger, eller noe.

Og ei bondekone, (mora til hu i klassen til Torgills?), viste faren min og meg, et svært grisefjøs, hvor det lukta skikkelig stramt, husker jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Der bare satt jeg i stua der, sammen med de her Lier-jentene da.

I noen timer da.

Jeg tror det var Magne Winnem antagelig, som hadde droppa meg av, på en bensinstasjon, uti der.

Også hadde disse Lier-jentene plukka meg opp da, på den bensinstasjonen da.

Men det skjedde ikke så mye på den festen.

Jeg bare drakk litt vel, tror jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

PS 3.

En annen gang i russetida.

Så hadde jeg ringt Tim, fra Cecilie Hyde vel.

For det var noe russearrangement da, et eller annet sted, som jeg lurte på.

(Jeg jobba jo ikke i mai-måned.

Så jeg tenkte jeg burde prøve å få med meg mest mulig av russegreiene.

Siden det virka som at det var tradisjon, blant CC Storkjøp-folk da, for eksempel.

Siden man fikk fri i mai der, som russ, enten man ville eller ikke.

Må jeg vel si.

Det var nærmest en selvfølge da, skjønte jeg, for russ som jobba der).

Så sånn var det.

Og da ringte Tim meg tilbake.

Og da hadde han ordna det sånn.

At jeg skulle ligge i gangen, (eller noe), hjemme hos hu Astrid Sand.

Som leide hybel, sammen med ei venninne vel.

Like ovenfor bowlinga, på Åssida der.

(Den bowlinga hvor vi var på klassetur en gang, og hvor Kjetil Johansen seinere ble bestyrer.

Det var også den bowlinga, hvor jeg var sammen med Espen Melheim og Christell Humblen, den gangen, på begynnelsen av det skoleåret.

Så jeg kjeda meg litt, da jeg var der sammen med klassen.

Noen måneder senere.

Og da jeg gikk ut derfra.

Så hadde jeg glemt å ta av meg bowlingskoa, husker jeg.

Så trøtt var jeg.

Eller så mye kjedet jeg meg.

Jeg fikk kjeft av ei som jobba der, på grunn av et eller annet og.

Og jeg gikk jo på handel og kontor.

Så jeg var vant til det mottoet da, at 'kunden alltid har rett'.

Så jeg bare slang meldinger tilbake.

Og sa 'ha et godt liv', og sånn.

Også måtte jeg inn der og hente skoa mine, etter det igjen.

(Sånn mener jeg at det var, ihvertfall).

Siden jeg hadde glemt meg, og gått ut med leide bowlingsko på meg da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg syntes vel også at det ble litt kjedelig, å bare ligge i den gangen der, hos hu Astrid Sand og dem da.

Så jeg gikk vel også ned, til nettopp den bowlinga, mener jeg.

Mens jeg venta på at noen russefolk skulle hente meg der da.

Og da dukka vel han dem leide av opp der og, tror jeg.

Mens jeg gikk og surra litt, utafor inngangsdøra til Astrid Sand og dem der da.

Så sånn var vel det, (hvis jeg husker det riktig).

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Kapittel 69: Den siste tiden i Leirfaret 4B

Det var noen fler ting, som skjedde, før jeg flytta bort til Ågot, på Sand, forresten.

I påsken 1989, så var Pia og jeg der, men ikke Cecilie Hyde, (sånn som jeg husker det).

Plutselig fikk vi Arve aka. Bergen på døra.

Jeg likte ikke Bergen, men han kom inn der likevel.

Så jeg må nesten si at det var søstera mi Pia, som slapp han inn.

Det var ikke meg ihverfall.

Men Pia var så glad i å være sosial og sånn da.

Så jeg var redd for at hu ville blitt sur, hvis jeg ikke hadde sluppet inn Bergen.

Noe sånt.

Bergen var visst forfulgt, (skjønte jeg av noe Pia hadde sagt, før det her vel), av en som het Rune Olaussen, (eller noe).

Hver gang Bergen hørte en bil.

Så kvakk han visst til, (ifølge søstera mi da), og sa 'Rune Olaussen' da.

(Før han begynte å løpe, eller noe, da.

Var det vel.

Noe sånt).

Men hvorfor han var redd for Rune Olaussen, det veit jeg ikke.

Bergen var vanskelig, å få til å gå igjen.

Han ble bare sittende og preike, hele kvelden.

Og kveld ble til natt, og Bergen satt der fremdeles.

Så sånn var det.

Bergen preika om at hu jeg hadde klint med, på Samhold, (hu fra Svelvik), ikke kunne kline.

Og at han likte damer som var stramme.

Noe sånt.

Til slutt, så gikk Pia ned til Haldis.

Og Bergen sov på rommet til Pia da.

I to-tre netter.

Den andre natta, (var det vel).

Så sa jeg til Bergen, at han ikke kunne bo der lenger.

Og Bergen sa at det var greit.

Og spurte om jeg hadde et pornoblad.

Og så fant jeg enten et av mine eller faren min sine pornoblader, (fra Narvesen da. Jeg pleide å kjøpe mine pornoblader, på Narvesen, i Globusgården, på Strømsø, i Drammen).

Og lot Bergen få låne det da.

Og dagen etter så stakk han.

Og da flytta Pia opp igjen da.

Så det at Pia bodde i Leirfaret 4B, det funka ikke alltid like bra.

Jeg hadde aldri pleid å hatt 'åpent hus' der, før Pia flytta inn der.

Og Pia kunne visst også bo nede hos Haldis, når det passet henne.

Men det kunne ikke jeg da.

Jeg hadde aldri noe rom nede hos Haldis da.

Og hadde vel spurt Haldis en gang, om jeg kunne bo der, når Jan skulle få seg egen bolig.

Men jeg fikk ikke noe klart svar.

Sånn som jeg husker det.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

I påskeferien, før Bergen dukka opp der.

Så hadde Pia og jeg gått opp til onkel Håkon en gang, husker jeg.

Og han gadd å kjøre oss, til den storkiosken, i Svelvik, (like ved der Cecilie Hyde bodde).

Sånn at vi fikk kjøpt noe mat og godteri da, i påskehelgen.

(Som var kjedelig, må jeg si).

Så det var så dårlige relasjoner, mellom faren vår og Haldis.

Og Pia og meg.

At Pia og jeg, vi maste heller på onkel Håkon, om å kjøre oss inn til Svelvik.

Før vi maste på faren vår.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Cecilie Hyde og Pia, de planla jo også sommerens feriereise, i Leirfaret 4B, husker jeg.

De skulle til Torrevieja, i Spania, hvor Hyde hadde vært før.

De skulle ta buss.

I Torrevieja, så fantes det et diskotek, som het Pacha, hvor man kunne feste helt til klokken 6-7 om morgenen da.

Noe sånt.

(Det hadde jeg ikke hørt om før, at diskoteker var så lenge oppe).

Hyde visste dette, for hun hadde vært der tidligere da.

Men jeg tror ikke at Pia hadde vært der før.

Hu var jo i Bournemouth, på språkreise, med EF Språkreiser, sommeren før.

Hyde ville også dra innom Amsterdam, på veien ned til Spania.

Noe Pia var litt skeptisk til vel.

(De satt og prata, på gulvet i Leirfaret 4B, med masse lapper og notater rundt seg.

De satt cirka der hvor det skulle ha vært spisestuebord da.

Men det hadde jeg aldri i Leirfaret 4B, så det var liksom nesten som at det var dansegulv der da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hyde fortalte, til søstera mi, (mens jeg også satt der, siden jeg bodde der, og skulle på ferie i England da, noe Hyde maste på meg om), at hu kjente en kar i Amsterdam, som 'kunne skaffe dem jobb'.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

De første kveldene, etter at søstera mi flytta opp til meg.

Så hadde Hyde, Pia og jeg, sittet oppe utover i nattetimene, og chatta om alt mulig da.

Så Hyde visste det, at den vertsfamilien, som min tremenning Øystein, og jeg, hadde hatt i Brighton, sommeren før.

(Den siste vertsfamilien.

Nemlig Rick Hudson og dem, som bodde i Shoreham-by-Sea).

Hyde visste at de hadde sagt til Øystein og meg, at vi var velkommen tilbake dit.

Så en gang, etter skolen, i Drammen.

Så dro Hyde med meg til et reisebyrå, på Bragernes der.

(Ikke så langt unna Bragernes Kirke der).

Og så fikk hun meg til å bestille en billett med Braemar, til England, og en flybillett tilbake.

For det ble billigst da, sa dama på reisebyrået vel.

Og Hyde fikk meg til å dra den samme dagen, som hu og Pia, skulle til Spania, (og Amsterdam), da.

Det vil si den siste skoledagen.

Som var en fredag, i slutten av juni da.

18.-20. juni kanskje.

Noe sånt.

Så jeg måtte sende brev da, til vertsfamilien i Brighton.

Som hadde sendt brev til meg, (som jeg viste til faren min en gang).

Med bilder av alle i familien, osv.

Og det brevet, det skrev jeg vel, da jeg bodde hos Ågot, tror jeg.

Så dette var sånn i mai/juni, i 1989 da.

Egentlig etter at Hyde hadde flytta tilbake til 'mor', vil jeg si.

(Hvis jeg husker det riktig da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

I slutten av mai, så var det også slektssamling, hos foreldra til Øystein Andersen, nedenfor Teskjekjærringa der.

Jeg hadde blitt bedt om å dukke opp der.

(Av faren min vel).

Men dette var egentlig i russetida mi, mener jeg.

(Eller like etterpå).

Men jeg gikk ned dit likevel, (kledd i vanlige klær da).

Jeg satt meg ned ved siden av faren min.

Det var fullt av gamle 'tanter' og 'onkler' der.

Jeg vet ikke helt om dette var Ågot eller Øivind sin slekt.

Jeg kan ikke huske at Ågot var der.

Så det var kanskje Øivind sin slekt da.

Det er mulig.

Jeg fikk en 0.7 liter øl, av faren min.

Og jeg var jo russ, så jeg drakk jo bare av flaska da.

Kai Andersen, (som arrangerte slektstreffet).

Han kom og planta hendene sine hardt, over skuldrene mine.

På en nesten truende måte, vil jeg si.

Jeg tenkte da, at dette nok var på grunn av det, at jeg hadde sett han og en negergutt der, i sommerhuset deres, nedafor Teskjekjærringa der, høsten før det her da.

(Noe som jeg fortalte om til faren min.

Men ikke til noen andre vel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Onkel Håkon kom bort til meg, og sa det, at jeg måtte drikke av glass.

For de gamle tantene i slekta, de hadde klaget da, sa han.

Siden jeg drakk av flaska da.

De var kanskje ikke vant til russ.

Det er mulig.

Men jeg hadde ikke fått noe glass da, av Reidun og Kai.

Men jeg dukka kanskje opp der litt for seint.

Jeg hadde vel ikke noe tidspunkt så klart i hue.

Og jeg var jo russ, så jeg syntes vel at det var greit, bare jeg dukka opp der, tror jeg.

Anita, (kusina til Øystein, fra Lørenskog, som en gang hadde spandert burger på meg, på Robsrudjordet Grill, hvor hu jobba, ved siden av skolen da).

Hu løp bare rundt der, sammen med sin fetter vel, (han fra ved Kommersøya der, tror jeg).

Og hu oppførte seg som en unge da.

Må jeg vel si.

Selv om hu var på min alder da.

Så det var ikke sånn at hu satt på en stol der, og drakk.

Og prata med slektninger.

Neida.

Selv om hu vel må ha vært over 18 år da.

Så løp hu bare rundt der, som om hu bare skulle ha vært omtrent halve den alderen, vil jeg si.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg ble bedt om å være med på et sånt spill, hvor man skulle kaste ringer, rundt noen pinner, som ga forskjellige poeng da.

Og da tok jeg igjen den nazi-hilsenen, som jeg hadde fått meg tillært i fylla.

Da jeg festa med vennene til Pia, inne i Drammen da.

Tidligere det her skoleåret.

(Det var kanskje noe jeg hadde lært den gangen dem tok tannpasta under nesa mi?

Hvem vet).

Det var bare at jeg kopierte de vennene til Pia da.

Som Pia og Cecilie Hyde ufarliggjorde da, og sa at var 'søte'.

Men det var ikke sånn at jeg tenkte over det, at det var noe nazi-hilsen, eller noe.

Det var bare noe jeg hadde lagt meg til i fylla, etter å ha festa med de her vennene til Pia da, inne i Drammen da.

Så sånn var det.

Men i det samme som jeg gjorde det.

Så huska jeg jo hva hu russedama, fra russedåpen, hadde sagt.

Om at det var en nazi-hilsen.

Så da angra jeg det, med en gang.

Og gjorde vel aldri den hilsenen igjen, (sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Men alle de gamle tantene og onklene da, i slekta til faren min og mora til Øystein Andersen vel.

De må vel ha sett det her da.

Og jeg skjønte at jeg ikke var populær der fra før da.

Siden jeg hadde drikki av flaska, etter at jeg hadde dukka opp der.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Inger, (kona til onkel Runar), fra Sande.

(Hu som er i Jehovas Vitner).

Hu ville spille badminton med meg.

Noe som hu sikkert visste at jeg kunne.

Etter at jeg spilte en del badminton, med hennes sønn, (min fetter), Ove, noer år før det her da.

(Den sommeren som Ove ville plukke jordbær, nede hos familien Sand da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg hadde forresten vunnet en badminton-konkurranse, i gymmen, på Gjerdes Videregående, (i Drammenshallen), det her skoleåret.

Magne Winnem, han skulle ha noe slags treningsprogram da, for klassen.

(Jeg tror at muligens alle måtte ha det, en gang, det her skoleåret.

Noe sånt).

Det var sånn, på slutten av timen.

At alle skulle spille badminton da.

En i køen foran, skulle slå ballen.

Så kom det en ny person, på den andre siden av nettet.

Så måtte den slå ballen.

Og når man gjorde en feil.

Så måtte den personen gå i dusjen da.

(For det var på slutten av timen).

Til slutt, så var det bare Monika Ødegaard, (fra Svelvik), og meg igjen.

Og Monika Ødegaard gjorde en feil da.

Så jeg vant konkurransen da.

Og jeg vet ikke om Winnem gratulerte.

Det er vel mulig at han gjorde det.

Så om jeg ikke imponerte i Cooper-testen, det her skoleåret.

Så vant jeg ihvertfall den badminton-konkurransen til Magne Winnem da.

I gymmen da, i Drammenshallen der da.

Det var vel bedre enn ikke noe, skulle man vel tro.

Men nå er klokken over 23, her på hostellet.

Så jeg får vel vurdere å ta kvelden her nå vel.

Så får jeg se om jeg klarer å få skrevet noe mer på den boken her, i morgen, (eller noe).

Vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

PS.

Det var også noe mer som skjedde, den siste våren i Leirfaret 4B, som jeg kom på nå.

Plutselig en dag, som jeg hadde fri fra jobben vel, på CC Storkjøp.

Så dukka Espen Melheim opp på døra mi, i Leirfaret 4B.

Og han insisterte på å dra meg med på en joggetur, over skog og hei, (hadde jeg nær sagt).

Opp til ved Brekke Gård der cirka da.

Og ved den veien inne i skogen der, i bakkant av Drammensfjorden.

Hvor faren min hadde kjørt opp med den gule Chevy Van-en sin, en gang.

Da det var teknisk kontroll, ved Gamlehjemmet der.

En gang.

(Der hvor Ulf Havmo og jeg hadde vært og skutt fugler, med luftgeværet mitt.

Og hvor jeg vel blant annet skøyt en rødstrupe i strupen, som jeg sa til Ulf Havmo da, (var det vel).

Så sånn var det.

Oppi der, så jogga Espen Melheim, med meg på slep, i en halvtime cirka da kanskje.

Noe sånt.

Men hvorfor han ville ha meg med på den her joggeturen, det veit jeg ikke.

Det var ikke sånn at det her var noe vanlig.

Det hadde aldri skjedd meg før, at folk hadde dukka opp på døra mi, for å få meg til å bli med på en joggetur, rundt på Berger der da.

Så det her var rimelig spesielt, må jeg nok si.

Espen Melheim var kanskje litt som en gammel gubbe, som bodde aleine, i et hus inne i skogen, (som jeg vel også har skrevet tidligere, i denne boken).

Han forklarte ihvertfall ikke hvorfor han ville ha meg med ut å jogge.

Han ville også høre på musikken min.

Jeg hadde kjøpt meg en ny singel, på den her tiden, i en platebutikk i Drammen vel.

Og det var the Timelords med 'Doctorin' the Tardis'.

Noe sånt.

En sang som jeg syntes var artig, etter å ha musikkvideoen, på Super Channel da.

Like før det her da.

(Timelords var vel forløperen til KLF.

Som kanskje er mer kjente.

De med '3AM eternal', osv).

Dette var ikke noe sånn seriøs musikk da.

Men jeg syntes det var en morsom sang.

Jeg var sånn at jeg hadde likt den sangen som het 'Ute til Lunch', (som jeg syntes at var ganske morsom da), og som kom ut et år eller to før det her vel.

Så det hendte at jeg digga morsomme sanger og.

Det var ikke sånn at jeg bare hørte på sørgelige sanger liksom.

Selv om jeg hadde vært med søstera mi og Lyche/Depeche-gjengen, på the Cure-konsert, inne i Drammen da.

Da stod stereoanlegget mitt inne på rommet mitt, forresten, tror jeg.

Så jeg hadde vel flytta det tilbake inn dit.

Av en eller annen grunn.

Så sånn var det.

Men men.

Espen Melheim ristet bare på hodet, av denne sangen.

Uten å si noe.

Det var et eller annet rart da, skjønte jeg.

Men hva det var, som Espen Melheim prøvde å kommunisere, med denne masingen sin om løpetur i skogen, og denne hoderistingen, over den nyinnkjøpte singelen min.

Det veit jeg ikke.

Dette er som en gåte for meg, den dag i dag, må jeg innrømme.

Så sånn er det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

PS 2.

Magne Winnem dro meg også med på enda en Danmarkstur, med Petter Wessel, fra Larvik, dette skoleåret.

Dette var på den tiden som faren min solgte leiligheten i Leirfaret 4B.

Så det ble litt problematisk.

Det var noen greier jeg ikke fant.

Og Winnem skulle ta bussen, fra Drammen, til Larvik da.

Larvik Line-bussen, eller noe.

Noe sånt.

Så jeg måtte ta bussen, inn til Drammen.

For å møte Winnem der da.

Så sånn var det.

Men det var noe greier jeg ville ha med meg.

Så jeg fikk faren min, til å kjøre bort til huset i Sandsveien.

Hvor en god del av tinga mine lå da.

Men faren min hadde drikki sa han.

(Dette var kanskje en søndag da).

Så jeg måtte kjøre da.

(Jeg dreiv jo å tok kjøretimer, så det gikk greit.

Den bilen var også lettkjørt, husker jeg.

Det var en bil som var nesten som en Toyota HiAce.

Bare at det var et annet japansk merke vel.

Som var litt mindre enn en HiAce da.

Det var nesten som å kjøre en lekebil, husker jeg at jeg syntes.

Giret gled lett og forstillinga var vel ikke vinglete, eller noe, husker jeg at jeg syntes.

Noe sånt).

Jeg kjørte ned til Sandsveien der, og leita etter noe greier da.

Som jeg vel ikke fant, tror jeg.

Så kjørte jeg tilbake igjen, mot Bergeråsen da.

Så kom bussen bak meg, så jeg.

Jeg tuta fælt, på bussen, og fikk den til å stoppe da.

Så parkerte jeg på bussholdeplassen, i retning Drammen, ved Gamlehjemmet der da.

Mens jeg tok bussen, i retning Sande.

(Som jeg hadde fått til å stoppe, da jeg tuta da).

Jeg regna med at faren min klarte seg, de siste meterne, med bilen, bort til Haldis da.

Siden han ofte pleide å kjøre i fylla, (eller ihvertfall mens han drakk), for å si det sånn.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg husker ikke så mye fra denne Danmarksturen.

Men jeg mener at Winnem sa sånn 'pip-pip, der er det ei dame'.

Hver gang vi møtte noen damer, i korridorene der, inne på Petter Wessel da.

Jeg hadde jo klint med hu fra Stavern der, den forrige gangen, som jeg ble bedt med på Danmarkstur, sammen med Winnem.

Og jeg trodde vel bare at denne pip-ingen, til Winnem, hver gang vi så en dame, var som noe morsomt da.

(Men nå syntes jeg vel at dette kanskje at virker litt merkelig.

Når jeg tenker tilbake på dette.

Winnem liksom skulle hypnotiserte meg, (eller noe), til å se på alle de damene jeg møtte, må jeg vel kanskje si.

Noe sånt).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg var nok ganske sliten, etter all festingen, i russetida.

For jeg hadde ikke lyst til å gå iland, i Fredrikshavn, husker jeg.

Jeg ble bare med for å være sosial og omgjengelig, på den her dansketuren, tror jeg.

Ei vaskedame, ombord på båten, maste fælt vel.

Og jeg dro meg vel iland tilslutt, sammen med Winnem da.

Da vi skulle tilbake igjen på båten, så var det kø.

Og Winnem skøya med køen og sa noe sånt som at 'er det ikke Sissel Kyrkjebø som står der borte?'.

For å prøve å lure køen, sånn at vi skulle komme først tilbake igjen på båten da.

Men det mislyktes vel.

Det var vel ikke noen som gikk på spøken til Winnem, tror jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg tror at Winnem hadde fått Stein til å hente han, i Drammen.

(Eller om det kan ha vært i Larvik).

Noe sånt.

Jeg husker ihvertfall at Stein og Winnem kjørte meg hjem til Berger, etter denne Danmarksturen da.

Dette var kanskje en mandag da.

Jeg fikk Stein til å stoppe, ved butikken i Selvik.

Sånn at jeg kunne få kjøpt med en Pizza Grandiosa da, som jeg tenkte at vi kunne spise, i Leirfaret 4B da.

Men da vi kom fram til Leirfaret 4B, så huska jeg det, at faren min hadde solgt leiligheten.

Så da måtte jeg bare beklage, og be Stein, om han kunne være grei, og kjøre meg bort til Ågot, på Sand, istedet.

(Så det var rimelig flaut da, må jeg si.

Men men).

Da vi kom fram dit, så var Ågot i kjøkkenvinduet da, og så litt forskrekka ut vel.

Så jeg turte ikke å be inn Stein og Winnem dit, for å spise pizza.

Så jeg sa vel bare hadet da, og takka for turen, eller noe sånt.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og da var vel Pia også hos Ågot, tror jeg.

Pia og jeg måtte dele det tidligere rommet, til Ågot og Øivind der.

For Ågot flytta ut fra det rommet, da Øivind døde.

En del år før det her da.

Og inn på det midterste soverommet der.

Men hvorfor Pia og jeg måtte dele på et soverom.

Når det var tre soverom der, og vi var tre personer, som bodde der.

Det veit jeg ikke.

Det ytterste soverommet der.

Det var liksom onkel Runar sitt soverom da.

Det var der han pleide å ligge å sove, nesten hele søndagen.

Når han og familien hans, var på sine ganske hyppige helgebesøk, borte hos Ågot da.

Det var kanskje fordi det var sånn, at onkel Runar skulle arve huset.

(Mens faren min og onkel Håkon, allerede hadde arvet verkstedet da.

Et verksted som ble mindre og mindre brukt.

Ettersom faren min begynte å jobbe sammen med Haldis, i vannsengbutikken, i Drammen.

Og siden at onkel Håkon også hadde fått skadet en arm, i forbindelse med at han og faren min, var i en bilulykke, på Mosseveien, mens de jobbet med å bygge et hus, for onkel Runar da, i Son.

Ikke lenge etter at faren deres, (min farfar Øivind), døde da).

Så sånn var kanskje det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kapittel 70: CC Storkjøp

Jeg har jo skrevet om hvordan det hadde seg, at jeg begynte å jobbe, på CC Storkjøp, tidligere i denne boken.

Det var Arnt Lund, (som tidligere hadde bodd på Øvre, på Bergeråsen), som hadde hengt opp en lapp, like utafor døra til klasserommet vårt, på Gjerdes Videregående.

Hvor han skrev om at han solgte noen brukte skolebøker.

Siden han hadde gått på Gjerdes Videregående, året før meg.

Jeg ringte Lund, på det telefonnummeret som stod på lappen hans.

Og gikk bort til CC Storkjøp, etter skolen dagen etter vel.

For å kjøpe et par bøker litt billigere da.

Disse bøkene var forresten fulle av overstrekninger, med markeringstusj.

Så jeg skjønte at Lund nok hadde hatt Karlsen som lærer, året før.

Siden det allerede var markert, i Org.-boka, (var det vel), om ditt og datt da, som Karlsen sa at var viktig da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Lund sa at de kanskje trengte folk, (som svar på mitt spørsmål, som jeg kom på der, på impuls).

Og jeg fikk møtte butikksjef Karin Hansen der, til jobbintervju, en dag, husker jeg.

Jeg fortalte at på grunn av nedgangstidene, (det hadde nettopp vært børskrakk, i USA vel, i 1988 eller 1989, tror jeg).

Så trengte ikke faren min og Haldis min hjelp i Vannsengbutikken lenger.

(Dette var jo løgn.

Jeg hadde jo aldri jobba, i Vannsengbutikken.

Men hvordan skulle jeg forklare det, at faren min hadde latt meg bo alene, fra jeg var ni år, og at jeg var som Askeladden liksom, i familien.

Nei, det kunne jeg nesten ikke gå i detalj om, i et jobbintervju, syntes jeg.

Så derfor bare fant jeg på noe da).

Så sånn var det.

Men men.

Jeg hadde kjøpt VG, og hadde den oppå en bag jeg hadde kjøpt, før det skoleåret startet.

Jeg hadde vært en tur i Oslo, sommeren 1988 vel, og kjøpt en Nike-bag.

Som var brun med grønn skrift vel, og som det stod 'Beaverton', eller noe på vel.

Jeg syntes at Nike var et kult merke, men jeg var ikke sikker på det med 'Beaverton'.

Men ei jente i klassen, hadde en gym-ransel, (eller noe), av samme merke.

Som det også stod Nike Beaverton på da.

Men jeg var ikke helt sikker på den bag-en, må jeg innrømme.

(Faren min og Haldis hadde forresten kjøpt en grå ransel til meg, etter at jeg kom inn på Gjerde.

Jeg hadde en ransel i lys skinn vel.

Som jeg hadde hatt på ungdomsskolen, osv.

Men dette året så kjøpte faren min en ny ransel til meg, uten at jeg hadde nevnt det engang.

Jeg hadde egentlig ikke ønsket meg noen ny ransel.

Men faren min bare kjøpte en ny ransel til meg da.

Som jeg fikk en gang jeg var innom Vannsengbutikken, etter skolen da.

Og faren min sa at det var den fineste ranselen som de kunne finne, i en butikk, som de hadde vært i da).

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Men jeg hadde vel et VG, som lå oppå bag-en, i jobbintervjuet da.

For å liksom signalisere at jeg var en voksen person som leste avisa da.

Og at jeg var en som leste VG da, og ikke noe kommunist som leste Klassekampen liksom.

Noe sånt.

Og jeg vet ikke hva som funka, men jeg fikk ihvertfall jobben.

Mye fordi jeg kjente Arnt, og siden Arnt var flink, tror jeg.

Noe sånt.

Karin Hansen hadde ei datter, som het Nancy.

Nancy var afrikaner eller mulatt.

Henrik, (som jobba på gølvet der), han var det vel, som fortalte meg det, at Nancy var dattera til Karin da.

Jeg så en gang en afrikaner, inne på kontoret der.

(Mener jeg å huske ihvertfall).

Så det var kanskje mannen til Karin.

Det skal jeg ikke si sikkert.

Men men.

Det var fellesgarderobe, på CC Storkjøp.

Nancy skulle lære meg opp i kassa, og forklare meg om garderobeskapet, osv.

Så jeg visste ikke hva jeg skulle gjøre, når vi skulle skifte.

For jeg stod jo inne i garderoben der, sammen med Nancy.

Og Heidi vel, som var ei jente fra Drammen, med lyst hår, som gikk med trange, ettersittende stretch-bukser vel, og som var et par år eldre enn meg da.

Og som jeg noen ganger møtte i Gågata, når vi ikke jobba.

Siden hu var en del på kafeteriaene, i Drammen Sentrum da.

(Sånn som f.eks. søstera mi Pia var).

Og som jeg også var, siden vi ikke hadde kantine, på Gjerdes Videregående da.

Så sånn var det.

Nancy ba meg gå ut av garderoben, mens hu skifta.

Og sa sånn 'menn altså', til Heidi vel.

Om meg da.

Siden jeg hadde prøvd meg på et 'sleipt triks' da, (skjønte jeg).

Siden jeg stod i garderoben, mens Nancy skulle skifte da.

Men jeg var jo under opplæring, og helt ny der.

Så jeg visste jo ikke hva som var vanlig der.

Jeg trodde kanskje at det var vanlig, at menn og kvinner skifta side om side der.

Siden det jo var fellesgarderobe der da.

Det var ikke så lett for meg å vite, fra før, hvordan dette var, mener jeg.

Når jeg plukka jordbær, for familien Sand, et par-tre år før det her.

Så var det jo ikke sånn at det var garderober der, for å si det sånn.

I gymmen på skolen, så hadde vi jo garderober.

Men der var det en garderobe for herrer og en for damer da.

Men i mange matbutikker, så er det bare en garderobe, som herrer og damer må dele da.

Noe som skaffa meg litt problemer en gang, da jeg jobba som Låseansvarlig, på Rimi Bjørndal, ved siden av studier ved Ingeniørhøyskolen, i Oslo, i 2002 og 2003.

En gang, når jeg jobba som leder der, en seinvakt, en lørdag.

Så kom det noen reperatører, som dukka opp der.

(På en lørdag!).

De skulle se på noe inne i garderoben.

Og jeg måtte vise de hvor garderoben var.

Og da jeg åpna døra, så hørte jeg et skrik.

Og det var da Fiza, (het hu vel), fra Pakistan vel, som stod og skifta der.

Men jeg hadde bare åpne døra litt.

Så det var ikke sånn at jeg så henne naken, eller noe.

Jeg så henne ikke i det hele tatt, (for å være ærlig).

Jeg bare hørte henne.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og da hendte det etter dette.

Et par ganger.

At Songül, som jobba der, gikk inn i garderoben, mens jeg stod og skifta der.

Og stod der i bare boksershortsen vel.

'Har du ikke hørt om å banke på', sa jeg da.

(Den andre gangen hu gjorde det vel).

'Har du ikke hørt om skrike', svarte hu da.

Så det kan bli bare surr, hvis det er fellesgarderobe, i en matbutikk.

(Vil jeg si).

Det greieste er nok hvis det er en herregarderobe og en damegarderobe.

Ihvertfall hvis det er butikk hvor det er muslimske damer og sånn, som jobber, tror jeg.

Siden de kanskje er nøyere på sånt her, enn nordmenn er da.

Hva vet jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg satt for det meste i kassa, på CC Storkjøp.

Det var ikke scanner der.

Og ikke alle varene var prisa.

Så jeg måtte lære prisene utenat.

Og jeg måtte også lære PLU-kodene utenat da.

Jeg var litt 'dum' der, i begynnelsen.

Jeg fikk kjeft, siden jeg ikke trykte på en ringeklokke, når det var kø.

Men når jeg tenker over det nå.

Så hadde ingen lært meg hvor lang kø det skulle være, før man måtte ringe.

Når jeg jobba i Rimi, så het det seg, at hvis det var mer enn tre kunder, som stod i køen, i en kasse.

Så skulle man rope, sånn at noen åpnet en ny kasse da.

Men på CC Storkjøp, så var det aldri noen som fortalte meg noen regel.

Så jeg visste ikke helt når jeg skulle ringe på ny kasse.

Og fikk en del kjeft og sure kommentarer for det da.

Blant annet så stod Karin Hansen og prata 'dritt' om meg, til en mann, en gang, utafor kontoret der, husker jeg.

Om at det var synd på henne, som hadde meg jobbende der, som bare satt i kassa, når det var kø, uten å ringe på ny kasse.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kassene der var også litt spesielle.

Man satt liksom vendt bort fra kundene der da.

En gang, så satt Nancy, i kassa ved siden av meg.

Og noen ungdommer hadde fylt en vogn med øl.

Og når jeg så bort, for å finne veksel, til en kunde.

Så hadde visst de ungdommene kjørt vogna ut av kassa mi.

Men jeg fulgte ikke så godt med.

For jeg mente at Nancy jo satt sånn, at hu så hva som skjedde, i min kasse da.

Siden man liksom satt 'bakvendt' der da.

Så Nancy måtte ha sett det, mente jeg.

Ei dame, (som stod og pakka varer vel), fortalte meg det, at noen hadde kjørt ut der, med en vogn full av øl.

Og da måtte jeg bare gå ut av kassa.

Selv om det var kunder der.

(Noe som virka veldig rart for meg.

Som hadde lært på skolen, at 'kunden har alltid rett'.

Så dette var liksom et brudd på den regelen da.

Siden kundene da måtte vente.

Men jeg måtte liksom gjøre noe, syntes jeg).

Så jeg gikk inn på kontoret.

Og hu Førstedama, som bodde på Bergeråsen.

Hu fikk tak i vakta, som satt i Hallen, utafor CC Storkjøp der.

(En Securitas-vakt vel).

Og så løp alle oss tre, ut mot parkeringsplassen der da.

Ut noen elektriske dører der.

Men jeg hadde jo masse kunder i kassa.

Så når jeg skjønte det, at hu Førstedama og Securitas-vakta, visste hvem de ungdommene var.

Så gikk jeg bare tilbake til kassa mi da.

Og lot resten av kundene der handle da.

Jeg tror jeg fikk kjeft for dette, siden jeg hadde latt de ungdommene passere gjennom kassa mi.

Men jeg mente at Nancy, som hadde jobba der mye lengre, hadde oversikten over kundene i min kasse.

Siden kassene liksom var 'bakvendte' der.

Så jeg har lurt på seinere, om Nancy egentlig var med på det her.

(At hu kanskje kjente de her gutta).

Hvem vet.

Men jeg syntes selv, at jeg opptredde ansvarlig, ved den her hendelsen.

For hvis jeg hadde vært uansvarlig.

Så kunne jeg jo bare ha ignorert det, som hu dama, som så hva disse ungdommene gjorde, sa til meg.

Og bare latt som ingenting.

Og begynt på neste kunde.

Men jeg klarte å bryte rutinen, og liksom oppføre meg ansvarlig da, syntes jeg.

Selv om jeg var ganske ny der da.

Så jeg syntes det var urettferdig, at jeg fikk kjeft for det her da.

Av hu Førstedama, fra Bergeråsen vel.

Fordi kassene var så 'dumme' der, at man ikke hadde noe særlig bra oversikt, over køen, når man satt i de kassene, siden de var liksom 'bakvendte' da.

Det var jo ikke sånn at jeg hadde 'øyer i raua' heller.

Selv om man kanskje skulle tro det, på hu Førstedama da, som kjefta på meg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

En gang etter jobben, så hadde vel Winnem ringt dit sikkert, fra Rimi Asker da kanskje.

Og spurt meg om jeg skulle bli med på La Vita, i Oslo, da sikkert.

Eller om det var Circus.

For jeg fortalte ihvertfall Nancy om det, at det hendte at jeg hang med Winnem, på de stedene da.

(Siden han fikk noen gratisbilletter, (tror jeg det var), til La Vita da, i Møllergata da.

(Der hvor det senere ble Møllers vel.

Eller ved siden av der.

Noe sånt).

Av en eller annen grunn).

Jeg lurer på om det var da Nancy sa, at hu satt barnevakt, i helga, eller noe.

(At dette kanskje var en mandag da.

Og hu hadde spurt meg om hvorfor jeg var trøtt.

Også hadde kanskje jeg svart, at jeg var på La Vita og festa i helga, og ikke hadde kommet meg helt enda.

Kanskje noe sånt?

Hvem vet).

Nancy sa at hu hadde vært barnevakt, eller noe.

Og jeg vet ikke hvorfor jeg sa det, men jeg sa det at 'har du fått sjokolademus da?'.

Og da reagerte Nancy litt, husker jeg.

Jeg tenkte det var sånn, at hvis man var barnevakt, så fikk ungene og barnevakten godteri da, av foreldrene som skulle ut på byen da.

Og at sjokolademus var vanlig godteri å få, av foreldre da.

(Sånn som Pia og meg hadde fått av Arne Thomassen, da mora vår hadde møtt han på byen i Larvik, i 1973 eller 1974 da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

(Men sjokolademus kan vel kanskje bety noe annet og.

Tenkte jeg vel på seinere.

Men jeg tenkte altså ikke noe 'koffert' da jeg sa dette.

Men det er mulig at Nancy gjorde det.

Hva vet jeg.

Hu reagerte ihvertfall, mener jeg ihvertfall, (sånn som jeg skjønte det)).

Men men.

Nancy fortalte også det en gang.

Til noen, mens jeg hørte på.

At hu hadde vært i Afrika, i juleferien, eller noe.

Og noe om at hu hadde sagt til noen, at 'vi bodde ikke i bambushytter der altså'.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Jeg må innrømme at jeg også tenkte litt sånn på bambushytter og sånn, når jeg tenkte på Afrika.

Dette var jo på 80-tallet, og jeg jo var Berger.

(Hvor det ikke fantes så mange afrikanere da, for å si det sånn).

Så når noen sa Afrika, så tenkte ikke jeg på store hus og sånn liksom.

Da var det mer bambushytte-stilen, som dukka opp i hodet mitt, må jeg nok innrømme.

Men Nancy og dem hadde visst ikke bodd i sånne bambushytter da, i Afrika.

Men i ordentlige hus da, skjønte jeg.

(Fra hva hu prata med ei venninne om, eller noe, vel.

Før hu gikk inn i garderoben for å skifte, eller noe, en gang vel

Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Arnt Lund sin tvillingbror, Eirik, jobba også på CC Storkjøp.

Disse gutta hadde jo solgt meg luftgeværet sitt, mens jeg gikk i 9. klasse vel.

Siden de trengte penger til 16-mai-feiring vel.

Jeg møtte dem på Berger-kafeen.

Og Eirik lurte på om han kunne få ei pølse i brød også.

I tillegg til 220 kroner, (eller noe).

For det luftgeværet da.

Og det sa jeg at var greit.

Jeg syntes litt synd på dem, siden faren deres vel hadde gått konkurs.

(De måtte selge huset på Bergeråsen, og flytta til Sande vel).

Og jeg skjønte at de måtte ha dårlig råd, siden at Eirik ikke kunne gå inn på kafeen der, uten å tigge penger, til ei pølse i brød med rekesalat vel.

Han måtte da ha vært utsultet, eller noe, vel, (trodde jeg, ihvertfall).

Så det var kanskje derfor at jeg ikke var redd for å spørre Arnt Lund, om de hadde jobb der, på CC Storkjøp da.

Siden den familien kanskje hadde mista litt av æren sin nesten.

På Berger da.

(Må man vel si).

Siden faren hadde gått konkurs da, (sånn som jeg skjønte det, ihvertfall).

Og siden de var så fattige da, at de ikke hadde råd til mat, i perioder, virka det som for meg, ihvertfall.

Noen år før det her da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Enten Arnt eller Eirik digga Alberto Tomba, i alpint, husker jeg.

De sa 'Tomba la bomba', osv.

Og syntes at han var kul da.

Eirik sa også en gang.

Da han gikk ut av kontoret til Karin Hansen.

At 'VG juger'.

Uten at jeg skjønte hva det var om.

(Kanskje det var noe med at jeg hadde hatt med meg VG på jobbintervjuet, har jeg lurt på seinere men.

Hvem vet).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Siden jeg satt så mye i kassa, så fikk jeg lov å ta flaskebordet, innimellom.

Sånn at jeg kunne ta meg en røyk da, mens jeg rydda flaskene.

Det funka helt greit.

Jeg fikk også jobben med å stable pallene på lageret oppå hverandre, husker jeg.

Den jobben hadde jeg ganske ofte.

Det var kanskje fordi at jeg var rimelig tynn.

Det var ganske tungt, å løfte en sånn pall, og slippe den ned igjen, sånn at den landet akkurat oppå de pallen under, husker jeg.

Men jeg fikk det til da.

Og det ble lettere etterhvert, husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På lørdagene så skulle man dukke opp en halvtime eller time før jobben.

Og så fikk man en oppgave i butikken gjerne.

Selv om man satt i kassa.

Jeg fikk ofte oppgaven å fylle ut potetgull, (Sundnes kanskje?. Noe billig-potetgull, til 8.90, eller noe, for 250 gram vel).

Da måtte jeg skrive opp hvilke smaker, som mangla, på stablene, i butikken.

Også måtte jeg balansere bak ved papp-pressa da.

Hvor det pleide å stå en pall med Sundnes-chips da.

(Var det vel).

Så måtte jeg hente en og en eske derfra vel.

Og jeg måtte passe på at det var ihvertfall 2-3-4 esker da, av hvert smaks-slag, av potetchips, ute i butikken da.

Sånn at det ikke ble utsolgt da, i løpet av dagen.

Det var en ganske grei jobb.

Som jeg kunne klare.

Selv om jeg hadde for eksempel vært på Fremad, i Selvik, og drikki.

(Noe Christell pleide å dra meg med på).

Dagen før da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Henrik der, (var det vel), han likte ikke Førstedame Tove.

Tove bodde ute i Nesbygda, og var i 40-åra vel, og hadde mørk frisyre og briller vel.

Hu gikk for å være litt dum da, mente Henrik vel.

Men men.

Så sånn var det.

En gang så sa Tove til meg, at baby-er, det var ikke noe å tulle med.

Tove hadde overhørt noe som Heidi og jeg hadde prata om.

Og skulle formane da.

(Det var vel noe med abort, tror jeg).

Jeg måtte liksom si noe dumt, syntes jeg.

Så jeg fleipa det bort, og sa 'kan man ikke bare lage en ny pudding da'?

Siden pudding var en fleipebetegnelse på baby da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Faren min og Haldis hadde vært innom butikken der en gang.

Og da hadde Tove skrytt av meg, husker jeg.

Det er mulig at faren min og Haldis kjente Tove.

Det skal jeg ikke si helt sikkert.

Men men.

Men Tove sa også det en gang.

At hvis jeg ikke var flink.

Så ville hu ikke skryte av meg, neste gang.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Nestsjefen der, det var en som het Nils-Egil, eller noe.

Henrik sa at Nils-Egil bare satt inne på kontoret der og leste Aftenposten.

Nils-Egil var også fra ute i Tangen/Nesbygda der.

Det var han som eide matbutikken uti der, mener jeg.

En butikk som stod ved siden av en kiosk eller gatekjøkken der vel.

(Hvis jeg ikke skjønte det helt feil da).

Faren min ville, (som jeg har skrevet om tidligere), bare dukke opp der, for å hente meg etter jobben, de første ukene, som jeg jobba der.

Jeg hadde ikke bedt faren min om å gjøre det.

Og jeg måtte ligge baki HiAce-en hans, tilbake til Berger.

Så jeg syntes det var like greit, å ta bussen, egentlig.

Faren min ville da få Securitas-vakta, (var det vel), til å slippe han inn i Hallen der.

Og så ville han mase på meg, om å forte meg, med å telle kassa.

Enda jeg ikke var av de treigeste der vel, til å telle kassa, vil jeg si.

Men men.

Og den butikken var gammeldags drevet, (må man vel si).

Så noen ganger, hvis butikken var 'bomba'.

Så måtte vi jobbe i kanskje et kvarter da, i butikken.

(Etter at vi var ferdige med å telle kassa).

Med å fylle ut potetgull, eller is, eller noe da.

Før vi fikk lov å gå hjem.

Så lederne der, de ble vel sure på meg, tror jeg.

Når jeg sa til dem, at faren min venta på meg.

(Etter at faren min hadde mast på meg da).

Så det faren min dreiv med der, det var helt hinsides, vil jeg si.

Jeg ville jo ikke la faren min og Haldis vente.

Jeg kjente de jo ikke så godt, egentlig.

Siden jeg jo hadde bodd alene, hele den tiden som faren min hadde vært sammen med Haldis da.

Så derfor skapte denne masinga fra faren min.

Den masinga skapte problemer da, på jobben, for meg.

For da ville jeg bli fort ferdig da, siden faren min og Haldis venta.

Men jeg hadde jo ikke bedt dem, om å hente meg.

Men hvordan kunne jeg forklare om det.

Mens jeg satt og telte kassa, sammen med de andre kassererne der.

Nei, det ville jo virka dumt.

Jeg ville jo ikke dumme meg ut heller, og krangle foran kolleger, fra Drammen, som jeg knapt kjente.

Så det at han vakta der, slapp inn faren min, i Hallen der, etter at CC var stengt.

Det ødela litt for arbeidsmiljet, og for forholdet mellom meg og sjefene da, på CC Storkjøp.

Så faren min ødela for meg, på jobben der, (på CC Storkjøp), vil jeg si.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Haldis hadde jo jobba på CC Elektro, før hu begynte å jobbe på Cubus, før hu så startet opp egen vannsengbutikk.

Så det er mulig at faren min kjente vakta der da, (på CC).

Fra de åra, som Haldis jobba på CC Elektro.

Det er mulig.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men men.

I begynnelsen så skulle vi spise på kontoret der.

Kontoret til Karin Hansen og Nils-Egil og dem da.

Men det ble litt rart å spise der, mens Karin Hansen prata med selgere og sånn da.

Så etterhvert så måtte vi spise i spiserommet til CC Matsenter der da.

Det er mulig at det var fordi at Karin Hansen ikke likte meg.

For det gjorde hun ikke, skjønte jeg.

Men 'kundene liker han', husker jeg, at hu sa, til han mannen.

Den gangen hu stod og snakket om meg, og klaget på at jeg ikke ringte på ny kasse.

Så Karin Hansen dramatiserte nok litt, mener jeg.

Jeg var flink med kundene.

Men hu tulla med meg, fordi at ingen hadde lært meg, hvor lang kø vi kunne ha der.

Jeg måtte ringe når det var 'kø', fikk jeg stadig høre.

Men hva mente de med 'kø' liksom.

Var det to kunder i køen?

Tre kunder?

Fire kunder?

Dette syntes jeg var bedre i Rimi, hvor vi lærte det, at hvis det var mer enn tre kunder, som stod i kø, i kassa, så måtte vi rope på ny kasse.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

CC Brakerøya, det var Norges eldste kjøpesenter.

Parkeringsplassen der var enorm, (må man vel nesten si).

Og nesten alle kundene parkerte utafor butikken da.

Og jeg fikk ofte den jobben da, å samle inn handlevognene der, ved dagens slutt.

Så jeg fikk en del av 'møkkajobbene' der da, må jeg si.

Sitte i kassa, samle vogner og rydde flasker.

Det var det jeg for det meste dreiv med der.

Så det var ikke noen særlig muligheter for meg, å drive dank der, for å si det sånn.

CC Storkjøp skulle bare samle de vognene, som var mot Drammenselva der liksom da.

Lenger bort, så skulle CC Matsenter samle vognene.

Jeg husker ikke om det var forskjellige vogner, for CC Matsenter og CC Storkjøp.

Det tror jeg ikke.

Men jeg husker det ikke helt sikkert, for å si det sånn.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Når jeg samla vogner, så gjorde jeg det ikke, sånn som dem gjorde det, da jeg seinere jobba, på OBS Triaden.

Der gikk en flokk, på 3-4 karer, som jobba på gølvet der.

De gikk ut i parkeringshuset, og henta vogner.

En lang rekke vogner, som de liksom 'gjettet' gjennom Triaden-senteret da.

Da jeg henta vogner, på CC.

Så henta jeg 3-4-5 vogner av gangen, og rulla de bort til der de stod klare for kundene da.

Inne i hallen vel, tror jeg.

Det var vel en bakke der og, tror jeg.

Så det var vanskelig å ta så særlig mange fler.

Men jeg liksom speidet ut over parkeringsplassen der da.

Og tenkte at nå tar jeg de 3-4-5 vognene der, i en 'turn'.

Og delte det liksom inn i henteturer da.

Etterhvert så gjorde jeg vel det her nesten som i søvne omtrent, vil jeg si.

Det å henta vognene, på den parkeringsplassen.

Det tok vel en halvtime cirka kanskje.

Noe sånt.

Så jeg ble vel sluppet ut der, cirka halv åtte, eller noe da kanskje, om kvelden da.

Og da var det også vanligvis roligere i kassa.

Så da var det ikke så ofte kø da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

På lageret, ikke så langt unna papp-pressa.

Så lå det en brekkhylle.

Der pleide Henrik, (var det vel), å 'lage' brekk, av en sånn stor, gul Freia Melkesjokolade.

Også kunne folk spise av den da.

En gang så sa vel til og med Henrik det, tror jeg.

At han hadde 'tulla', og lagd brekk av en sånn sjokolade da.

(Som ganske ofte lå der).

Og at jeg kunne ta sjokolade der da, hvis jeg ville.

Før jeg skulle rydde flaskebordet, var det vel.

En ting som var bra der, (husker jeg at jeg syntes).

Det var at vaskepulver-esker, som det var gått hull på.

De kunne vi som jobbet der, få lov, til å ta med oss hjem.

Etter at de var skrevet opp, eller noe, vel.

Det mener jeg å huske, at Pia også syntes var bra.

Når hu bodde i Leirfaret 4B.

Og jeg kom hjem med en sånn skadet eske med Smili Vaskepulver, som egentlig kosta 19.90, eller 29.90, eller noe vel.

Men som jeg hadde fått gratis da, siden de vanligvis bare kastet sånt.

Dette var ikke lov i Rimi, forresten.

Der ble sånt bare kastet.

Sikkert for å hindre det, at ansatte 'lagde' brekk da.

For eksempel hvis noen ikke hadde vaskepulver, så kunne de jo bare stukket hull på en eske da.

Noe sånt.

Og sånn var det vel heller ikke på Matland/OBS Tridaen, at det var lov å ta med brekk hjem.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Karin Hansen sa engang til meg, at jeg måtte huske å si 'hei', når jeg kom på jobben.

(Og henta skrinet mitt sikkert, inne på kontoret der da.

Et skrin vi måtte telle, tror jeg.

Før vi satte oss i kassa da).

Så sånn var det.

Jeg var vel ofte i opposisjon, til voksne folk, på den her tida.

Sikkert fordi at jeg var sur på faren min og Haldis, siden jeg måtte bo alene, fra jeg var ni år.

Så det var kanskje derfor at jeg ikke sa hei til hu Karin da.

Og det var kanskje også derfor, at jeg ikke sa Arne, til lærer Karlsen, på skolen, som noen Lier-jenter sa til meg, at alle de andre i klassen sa, (unntatt meg da).

Jeg stolte liksom ikke på noen som var eldre enn meg da, må jeg vel vel si.

(Kanskje unntatt bestemor Ågot).

Så jeg var en typisk Generasjon X-er, må jeg vel si.

(Hvis jeg har skjønt det Generasjon-X-greiene riktig).

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På kontoret der så hang det også en plakat, (som jeg husker ennå), på innsiden av døra da.

Det stod 10-12 ting, (eller noe), for å tulle med de ansatte da.

Sånn som at 'jeg er vel ikke noen fotomodell, så hvorfor skal jeg bry meg om utseendet mitt på jobb'.

Sånne ting.

Så Karin Hansen var nok litt gammeldags, når det gjaldt ledelse, vil jeg nok tippe på.

Jeg hadde jo hatt om ledelse, på skolen, (spesielt skoleåret før, da jeg gikk andre året, på økonomilinja, på Sande Videregående).

Så jeg kunne jo litt om ledelsesteori.

En sånn teori, ble kalt X og Y-teorien.

Den sa det sånn, at man kunne dele inn mennesker, etter hvilket syn, som de hadde, på andre mennesker.

Y-kategorien, de trodde at andre mennesker var for det meste flinke og arbeidsomme.

Mens X-kategorien, de trodde at andre mennesker var for det meste late og udyktige da.

(Hvis jeg ikke har blandet mellom X og Y nå da.

Dette var jo noe jeg lærte på slutten av 80-tallet.

Så det er jo over 20 år siden nå, for å si det sånn).

Men jeg tror at Karin Hansen nok var en av de i X-kategorien.

Altså at hun nok var sånn da, at hun så på andre mennesker, som å være for det meste late og udyktige da.

Hvis jeg skjønte det rett.

Men men, det kan jo være at jeg tok feil.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Nå er klokka over 21, her på hosteller.

Jeg skal på noe jobbintervju, her i England, i morgen.

For en Web Developer-jobb, i Gateshead.

I morgen tidlig da.

Så jeg få vel finne fram noe vitnemål og sånn, sånn at jeg husker å ta med disse, til det jobbintervjuet.

Så jeg får heller prøve å skrive mer, om det som skjedde, da jeg jobba på CC Storkjøp, seinere.

Vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 71: Mer fra CC Storkjøp

Jeg får ikke sove, før det jobbintervjuet i Gateshead, seinere idag.

Så jeg tenkte at jeg like gjerne kunne skrive litt mer, på Min Bok.

Det var aldri personalmøter, på CC Storkjøp.

(Sånn som jeg kan huske det, ihvertfall).

Bare noe jeg kom på.

Men men.

Våren 1989, (var det vel), så spurte Nils-Egil meg, om noe, når jeg kom på jobb, etter skolen, på Gjerde, en dag.

Om, siden jeg var fra Sand der, (han visste kanskje hvem farfaren min var, siden han var fra Nesbygda).

Nils-Egil lurte på om jeg visste hvem ei Gøril fra Høyen var.

Det var ei som hadde sendt dem brev, om sommerjobb.

Jeg var ikke vant til å bli spurt om sånt her.

Men jeg huska jo de jentene på Høyen.

Det var jo de 3-4 slanke og pene jentene, som hadde sett meg i øynene nærmest, da jeg var ny, på Berger.

I tredje klasse en gang vel.

Da jeg hadde gått bort til Ågot, etter skolen, for å spise middag en dag.

(Enda de gikk på barneskole i Svelvik.

Så de hadde kanskje vært og handla, i butikken til Oddmund Larsen.

Det er mulig).

Så da huska jeg de her 3-4 Høyen-jentene da.

Det hadde jo bare vært jenter, og ingen gutter.

Jeg visste ikke om noen gutter, som bodde på Høyen.

Og jeg hadde aldri sett de her jentene på Sand, ellers.

Jeg hadde aldri sett dem sammen med Geir Arne Jørgensen, for eksempel.

Så det smalt bare fra meg, (som ble litt overraska, over å bli spurt om noe sånt, for jeg trodde at sjefene der, kanskje var litt sure på meg).

At 'det er en av de dydige jentene på Høyen', eller noe.

Siden jeg bare hadde sett jenter fra Høyen da, og ikke gutter.

Og aldri hadde sett de jentene fra Høyen sammen med noen gutter.

Jeg regna ikke med at det var noe tull med henne liksom.

Jeg hadde aldri hørt om noe tull med hu Gøril ihvertfall.

Men nå var jo ikke jeg egentlig fra Sand da.

Jeg var jo fra Larvik og Bergeråsen.

Og Høyen og Sand var veldig forskjellig.

På den måten at Høyen-folk, de gikk på skole i Svelvik.

Og Sand-folk de gikk på skole på Berger.

Så Høyen kunne for meg nesten like gjerne ha ligget på månen.

Selv om det jo egentlig lå like bak hekken til Ågot der.

Jeg gikk aldri ned til de 'jentene på gården', som Ågot kalte dem.

Selv om Ove og dem gjorde det.

(Jeg hadde jo gått på ski, på jordet deres, da jeg var sånn 9-10 år.

Siden Ågot hadde sagt, at jeg kunne/burde gjøre det).

Men jeg var nå liksom fra Berger da.

Og var uvenn med Geir Arne, (og gjengen hans), på Sand.

Så det var ikke sånn, at jeg hadde lyst til å bli kjent med de jentene fra Høyen.

Det var dramatikk nok, med Geir-Arne og dem, fra før liksom.

Så jeg holdt meg unna de jentene.

Hvorfor skulle jeg gå ned på gården deres?

De var jo aldri oppe på verkstedet 'vårt' liksom.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og hvem foreldra til hu Gøril var, det visste jeg heller ikke.

Det var ikke sånn at de på 'nabo-gården', (den tidligere gården til Lersbryggen, var det vel), pleide å dra til Ågot og drikke kaffe.

Det var ikke sånn at noen ganger, når jeg kom fram til Ågot, for å spise middag, etter skolen.

Så satt Gøril og søstera og mora der, og drakk kaffe og spiste kaker.

Nei, det var noe som aldri hadde skjedd.

Så dette kom litt bardus på meg, at Nils-Egil spurte meg om det her.

Så jeg svarte bare noe jeg kom på om det.

Men jeg hadde aldri hørt noe 'dritt' om hu Gøril.

Og jeg syntes det var litt artig, hvis hu skulle jobbe der.

Siden hu var fra like ved der Ågot bodde da.

Så derfor prøvde jeg å gi et såpass bra inntrykk av henne, ovenfor de andre som jobba der, som jeg kunne da, (uten å juge liksom).

Selv om jeg også ble litt paff, og litt flau kanskje, over denne nye oppmerksomheten. (og kanskje tilliten), så jeg svarte ikke så mye da.

Bare noen få, ganske keitete linjer, (var det vel), for å si det sånn.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Gøril dukka opp der den sommeren da, og hu utstrålte alt annet enn dydighet, må man vel si.

Hu var jo den kåte dama, kan man vel nesten si.

Gøril hadde lappen selv, og jeg fikk sitte på med henne, i sommerferien.

For jeg fikk ikke så mye lønn, i juni/juli-måned.

Siden jeg ikke hadde jobba noe særlig, i mai-måned, grunnet russetid og eksamener da.

Så i juli-måned, så måtte jeg ofte haike hjem fra Drammen, husker jeg.

Kanskje fordi jeg hadde kjøpt røyk, for buss-pengene, som jeg hadde fått av Ågot.

Det er mulig.

Noe sånt.

Gøril satt på 'Mother', med Pink Floyd, husker jeg, mens vi kjørte, mellom Svelvik og Høyen vel.

Hu sa at det var en spesiell sang for henne da.

Så hu måtte bare sette på den, sa hu.

På bensinstasjonen på Rundtom, så hadde Gøril møtte en tidligere klassekamerat, eller noe.

En som var veldig kraftig, (ihvertfall i forhold til meg), må jeg vel si.

Og Gøril gliste fælt, og flørta med han da, (enda hu vel hadde type), husker jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Så jeg var litt bekymret, på om Gøril skulle vise seg å ikke være noe flink.

Sånn at jeg fikk mer kjeft, av de her sjefene, på CC Storkjøp da.

Men jeg tror at hu for det meste jobba bra.

Ihvertfall sånn som jeg husker det da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Gøril hadde sendt brev, til 'ørten' matforretninger, i Drammen.

For hu ville ha sommerjobb da.

Hva de dreiv med, nede på den gården deres, det veit jeg ikke.

Men jeg tror dem hadde noen hester der, ihvertfall.

(Mener jeg at Ove og Heidi og dem prata om).

Men jeg er ikke helt sikker.

Jeg mener det, at jeg har lest det seinere, at den gården også hadde eiendom i skogen, i bakkant av Drammensfjorden der.

Men jeg har ikke hørt dette helt sikkert.

Det er mulig at de bare kjøpte gården der da.

Hva vet jeg.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg trodde kanskje at Gøril 'kødda' litt med meg.

Siden hu satt på den 'Mother'-sangen, når jeg satt på hjem med henne, en av de første gangene.

Og hu var jo liksom på en måte nabojenta, borte på Sand der, ihvertfall.

Så en gang, sommeren 1989, så må jeg innrømme at jeg kødda fælt med henne, (tilbake).

Jeg tenkte at jeg måtte være litt tøff jeg og.

I tilfelle hu hadde kødda med meg da, med den her 'Mother'-sangen da, eller noe.

Så jeg skjønte at hu stod og skifta, etter at hu var ferdig å telle kassa, for kvelden.

Men likevel så gikk jeg bare rett inn i fellesgarderoben der da.

(Uten å banke på).

Og der stod Gøril, i bare tanga-trusa.

Skikkelig sexy dame, må jeg si.

Jeg tror ikke jeg har sett mange som har vært sett mer yppige ut, er vel kanskje det riktige ordet.

Hu hadde brunt, ganske langt hår vel.

Og var ganske høy.

Og hu var slank, og veldig smekker, må jeg si.

Hun var sommerbrun.

Og med yppige bryster, må man vel si.

I størrelse 'B' eller 'C' kanskje.

Noe sånt.

Samt et ganske pent ansikt vel.

Så det var et slående syn, må jeg nesten si, å se hu Gøril der, i bare tanga-trusa, i den fellesgarderoben der, på CC Storkjøp da.

(Sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg prøvde å late som ingenting.

Jeg spurte henne om, 'vil du at jeg skal gå ut eller?'.

'Ser du noe du ikke liker, eller?', svarte Gøril.

Jeg kunne ikke si det, at jeg gjorde det.

Så jeg tok det som et klarsignal, for at jeg fikk lov til å være der da, og skifte, sammen med henne.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg måtte liksom vise at jeg også kunne være litt tøff, syntes jeg.

Selv om Nancy hadde klaget til meg, for en lignende episode, i garderoben der, høsten før da, da jeg var ny der.

(Den første arbeidsdagen min, eller noe).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg fikk lov å prøve meg litt på gulvet, etterhvert der, våren/sommeren 1989.

Hu Førstedama fra Bergeråsen, hu tok over kassa mi.

Og sa at jeg måtte stable opp noen bokser, på en kvartpall vel.

Det var to forskjellige slag bokser.

Og hu forklarte meg det her, i kassaområdet da.

Så jeg misforstod det.

For jeg hadde satt et slag bokser, bak det andre slaget.

Men hu ville at jeg skulle sette de to slagene ved siden av hverandre da.

Så hu lo litt av meg da.

Og så måtte jeg gjøre det på nytt da.

Så sånn var det.

Nils-Egil, han kjefta fælt på meg, en gang, husker jeg.

Det her var vel etter russetida, tror jeg.

Han ville at jeg skulle ta over for han, når det gjaldt å stable sukker.

Han hadde kjørt en ny pall med 10 kg-pakker, med sukker, ut i butikken.

(Hvis ikke det var hvetemel da).

Jeg begynte jo da selvfølgelig å hive en og en 10 kg-pakke, med sukker, oppå de som var der fra før.

Men da fikk jeg den skyllebøtta, fra Nils-Egil da.

Det han ville, det var at jeg skulle ta bort den gamle pallen.

Og så sette den nye pallen, der den gamle hadde stått.

Og så hive oppå restene fra den gamle pallen, oppå den nye pallen.

Men jeg tok jo over det her, midt i arbeidsoppgaven, må jeg vel si.

(Virker det som for meg nå, ihvertfall).

Og hadde vel ikke fått noe opplæring på gulvet.

Ingen hadde forklart meg hva rullering, (det at de nye varene alltid skal være bakerst/nederst), betydde.

(Sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Så da gikk det som det nesten måtte gå.

Når han dro meg dit fra kassa.

For å gjøre noe jeg ikke hadde fått opplæring i.

Da fikk jeg kjeft så det holdt, husker jeg.

'Er du dum, eller', sa vel han Nils-Egil da.

Mens en selger, eller noe, hørte på vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Noe som var litt rart forresten, det var at onkel Håkon, han ville at jeg skulle jobbe i butikk da.

(Enda faren min jo hadde babla om jobber med 300.000 i begynnerlønn, inne i Oslo.

Og enda jeg pleide å være en av de beste i klassen).

Jeg hadde aldri sett for meg det, at jeg skulle jobbe i matbutikk.

Men Håkon prata en gang om en gutt, fra Bergeråsen.

(En som ligna litt på Arnt Lund vel).

Om at han drømte om å jobbe i butikk.

Han hadde jobba på Prima, på Sand, ved siden av skolen vel.

Og han hadde nå fått butikkjobb, i Krokstadelva, eller noe, mener jeg at Håkon sa da.

Noe sånt.

(Dette var vel mens jeg gikk på ungdomsskolen, eller noe, tror jeg.

Noe sånt).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Da jeg var blakk, etter russetida, så spurte jeg en gang, hu Førstedama fra Bergeråsen.

Om jeg kunne få låne en tier av henne, til noe mat.

Det var ikke så mye mat, som man kunne få, for ti kroner.

Så jeg kjøpte noe sånn baconsvor da, eller noe.

På CC Matsenter da.

Bare for å få i meg noe.

Og da klagde hu Førstedama, husker jeg.

Når jeg kjøpte sånn dansk fleskesvor da.

(Eller noe).

At det var kanskje ikke noe bra kjøp, eller noe.

Jeg ville vel heller ha kjøpt meg en baguette.

Men de baguettene der, de kosta vel mer enn 10 kroner da.

For å si det sånn.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Ei dame fra Freia, dukka opp på CC Storkjøp der, en uke, våren 1989 vel.

Noe sånt.

Og jeg ble på en vakt, plassert til å stå sammen med henne, ute i Hallen, utafor CC Storkjøp der.

Og etter en time eller noe, så gikk hu hjem.

Og da stod jeg der aleine, i to-tre timer da.

Og hu Freia-dama, hu hadde visst blitt ganske imponert av meg.

For jeg hadde visst solgt ganske mye sjokolade da.

Men jeg hadde jo gått på Markedsføringslinja.

Så jeg var litt frekk, og brøyt opp en eller to sjokolader ekstra.

For å få fart på salget der da.

Og da spurte jeg alle da, som gikk forbi der da.

Om de ville ha en smaksprøve på sjokolade da.

Og jeg solgte vel sjokolade, for 3-4.000, mener jeg at det var.

(Noe sånt).

Og da hadde visst hu Freia-dama skrytt fælt at meg.

Noe sånt.

Så hu Freia-dama, hu ville at det skulle være meg, som skulle stå der, (ute i Hallen), også den neste dagen, som jeg skulle jobbe, den uka.

Men da syntes jeg kanskje at de ble litt vel mye, av det gode.

Så da var jeg kanskje ikke like ivrig, med å tilby smaksprøver da.

Det er mulig.

Det kom karer i 40-50-åra der, som spurte om 'er det lovlig å ta en smak eller?'.

Så det blei litt spesielt, må jeg si.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og hu Førstedama, fra Bergeråsen, hu lo fælt av meg igjen.

For jeg lurte på hvilket kassenummer, som jeg skulle skrive på skjema, når jeg solgte den sjokoladen uti der da.

'Hallen', sa hu Førstedama fra Bergeråsen da.

Og det skjønte jeg ikke helt.

Så jeg da hadde skrevet 'Kasse: 1/2', på det oppgjørsskjemaet da.

Og da lo hu Førstedama fra Bergeråsen fælt av meg da, husker jeg.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Den måneden, som jeg hadde dårlig råd, på grunn av russefeiringa da.

Så hadde dem 10-kroners tilbud, ute i Hallen der.

Og da ble jeg satt til å stå aleine der, på en del vakter.

Og da hadde jeg ikke råd til bussen, (som vanlig, den måneden).

Så da må jeg innrømme det, at jeg rappa en tier, som jeg ikke slo inn på kassa.

(For å få råd til bussbillett hjem).

Som ei dame hadde lagt ved kassa der da.

For noe sånn plast-greier da, til 10 kroner da.

Det var ganske hektisk til tider, å stå og selge de 10-kroners varene.

De solgte mer enn sjokoladen, sånn som jeg husker det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

En gang, (en lørdag vel), så gikk Arnt Lund og jeg, bort til spiserommet, til CC Matsenter, for å ha matpause da.

Og da hadde jeg vært så røyksugen, så jeg hadde begynt å røyke.

Men Arnt begynte jo å spise.

Så da måtte jeg også begynne å spise, syntes jeg.

Så jeg hadde røkt og spist og drukket samtidig da.

(Noe sånt).

Og da fikk jeg høre det, fra ei brunette, (i midten av 20-åra vel), fra CC Matsenter der da.

(Ei som fulgte med på oss da).

At 'på Storkjøp, der røyker dem og spiser dem samtidig der'.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg tulla med Arnt Lund litt en gang der og.

Jeg chatta med han om noe greier, mens vi gikk inn på lageret der, eller noe.

(Arnt Lund ble etterhver sjef der, så han skulle kanskje forklare meg hvordan jeg skulle gjøre en arbeidsoppgave der da, eller noe).

Det var sånn at jeg kopierte en vits fra Billy, eller noe.

Det var kanskje angående at faren min hadde solgt leiligheten.

Hva vet jeg.

(Eller dette hendte vel før det igjen, så det var nok om noe annet).

'Det er frukostrerende', tulla jeg, (som i den Billy-vitsen jeg hadde lest da, et år eller to før det her kanskje da).

'Frustrerende, mener du?', sa Arnt Lund da.

(Så han sa også det samme, som i den Billy-vitsen faktisk).

Så da tok jeg rute tre.

Og der var:

'Ja, det og'.

(Dette her var Nullet, eller hva han het, som var litt dum da, i Billy).

Og Arnt begynte å knise litt vel.

Og jeg lot som ingenting og som at jeg var helt idiot da.

Så jeg vet ikke om Arnt noen gang skjønte at jeg kødda.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men men.

Det var også en som het Harald, som jobba der.

Han gikk på Handelsgym, tror jeg.

(Hvis jeg husker det riktig da.

Kanskje han gikk på St. Halvards videregående, i Lier, eller noe?

Ved nærmere ettertanke).

Drammen Handelsgym, det lå på Strømsø-sida, (mener jeg).

Og det var vel noe lignende av Gjerde da.

Men Gjerde hadde best rykte, i klassen min, på Sande Videregående.

Gjerde ble vel nesten støtt nevnt der.

(Som en bra skole da.

Kanskje av Snorre Skaug, for eksempel).

Men jeg hørte vel aldri at Drammen Handelsgym, ble nevnt der.

Og jeg vet ikke om de hadde datalinje der heller.

Men Gjerde hadde vært privat handelsskole da.

Men på slutten av 80-tallet, så var vel de her skolene nesten like, i pensumet, vil jeg nok tippe på.

Begge de to skolene, (som begge lå i Drammen Sentrum, på hver sin side av elva da).

De tilbydde begge utdannelse innen Handel og Kontor da.

Man ble blåruss på begge de to skolene da, for å si det sånn.

Så man kunne vel nesten litt se det, at i gamle dager, så var Strømsø og Bragernes to forskjellige byer faktisk.

Det er mulig.

Berger lå jo på Strømsø-sida.

Mens Gjerde lå på Bragernes og Oslo-sida da.

Så det var nesten som at jeg begynte på skole i Oslo, kan man kanskje si, dette skoleåret da.

Etter å ha gått to år, på en litt bortgjemt skole da, i Sande, hvor det ikke fantes butikker, eller noe, i nærheten da.

Så det var litt av en overgang, må jeg vel si.

Selv om jeg var vant til å gå litt rundt i Drammen Sentrum og se på data og elektronikk-varer og videofilmer, (som jeg pleide å leie og ofte kopiere da, siden 'jeg' hadde både video og videokamera), og sånn da.

Siden faren min og Haldis hadde vannsengbutikk.

Og siden jeg kjente Kjetil Holshagen, som var fra Drammen, og som noen ganger fikk meg med på å skulke ungdomsskolen en dag da, og dra inn til Drammen.

For eksempel på et års dagen, (var det vel), for Gågata da.

(Eller om det var for Risto-senteret).

Noe sånt.

Så sånn var det.

Men men.

Det hendte også at det gikk en slags alarm, på slutten av dagen, på CC Brakerøya.

Og da satt vaktmesteren på en kassett, noen ganger vel.

Eller det hendte at vi fikk bombetrusler der.

Så vi måtte gå ut da.

Noe sånt.

Og da måtte vi bare la kassa stå igjen i butikken, husker jeg at han Nils-Egil sa da.

Men jeg låste vel ihvertfall kassa, tror jeg.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Roger fra Fjell, han var også bortom CC Storkjøp, og hilste på meg der, en gang, husker jeg.

(Kanskje for å låne en videofilm, eller en kassett, eller noe.

Eller kanskje jeg hadde lånt noen penger.

Eller at han kanskje hadde lånt noen penger.

Vi pleide jo noen ganger å spille dart og drikke øl, på den puben, ved Gjerdes Videregående der da).

Og Roger fra Fjell.

Han klagde seinere til meg.

(Eller om han sa det til en kamerat, mens jeg var der).

På at han syntes synd på kundene, på CC Storkjøp, som måtte se på 'det kjedelige trynet til Erik'.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men man falt liksom inn i en slags trance, mens man satt i kassa, syntes jeg.

Man ble jo som bundet til kassa, i 2-3 timer kanskje.

Og jeg satt vel der nesten som hypnotisert kanskje, og slo inn varene, for kunde etter kunde da.

Mens jeg ventet på at de 2-3 timene skulle bli ferdige da.

Sånn at jeg kunne ta meg en 5-minutter pause eller en spisepause da.

Så det var ikke sånn at jeg jobba på CC Storkjøp fordi at jeg syntes at det var morsomt, eller noe.

Det var sånn at det var for å tjene penger da, siden jeg var russ og sånn da.

Og faren min sitt verksted, Strømm Trevare, hadde vel gått konkurs, tror jeg.

(Mener jeg at faren min sa, ihvertfall).

Noe sånt.

Og Vannsengbutikken i Drammen, den var det kanskje litt uklart for meg, hvem som eide.

Jeg trodde kanskje at den var Haldis sin.

(Og det vet jeg ikke sikkert nå heller, hvem som eide den butikken, på papiret.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på).

Jeg spurte jo også faren min, om jeg skulle ta opp studielån, etter jul, dette skoleåret.

For jeg visste at faren min hadde det vanskelig økonomisk da.

(Sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Og jeg måtte jo kjøpe vifteovn og sånn, til Leirfaret 4B, husker jeg, dette skoleåret.

Og mat til Pia og meg.

(Som reger Trøndersodd-hermetikk, eller Pizza Grandiosa, fra CC Storkjøp da.

Som jeg lagde når jeg kom hjem fra jobb, i 22-tida kanskje.

Og som Pia kanskje også spiste litt av vel.

Ihvertfall hvis det var sodd, tror jeg).

Fred Bing, (fra klassen, på Gjerdes Videregående).

Mora hans, hu jobba som sånn 'Mystery Shopper', (eller noe), fortalte han meg.

De kjøpte bare noe hermetikk, (eller andre tørrvarer, som ikke ble lett ødelagt da), og la bare pengene der, og gikk.

(For å sjekke om kassereren slo inn pengene på kassaapparatet da).

Fortalte Bing meg.

Likevel var det noe rart som hadde skjedd der.

For jeg begynte å engste meg litt, for som jeg trodde kunne ha vært noe 'Mystery Shopper' da, (eller noe).

Eller 'kassakontroll' da, husker jeg, at jeg prata med Bing om da, i en datatime vel, når vi satt i kafeteriaen på Risto-senteret der vel.

Noe sånt.

(Siden vi ofte ble raskt ferdig med dataoppgavene da.

Eller det kunne ha vært at vi skulka en time.

Eller om vi hadde spisefri.

Hvem vet.

Det var ganske fritt, på datalinja.

Karlsen var sjelden i datasalen, for å si det sånn.

Han satt mest i klasserommet).

'Jeg har jo fortalt deg om hvordan de som sjekker kassererne jobber', fortalte Bing meg da, husker jeg.

Men men.

Så noe krøll var det nok på CC Storkjøp.

Selv om jeg ikke husker nøyaktig hva det var, (som var årsaken til at Bing og jeg pratet om det her da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Thorgills, som jobba der, han var fra Lier vel.

Og han var Nils-Egil sin favoritt-medarbeider, tror jeg.

Han gikk jo på Gjerde, og jeg hadde Matte-valgfag sammen med han.

Selv om vi ikke satt sammen der, eller noe.

Jeg satt sammen med Andre Willassen vel.

Og Thorgills satt sammen med hu jenta med lyst hår der da.

(Også fra Lier da).

Som hadde 'velkommen i det grønne sa jenta, hu strødde persille i senga', på russekortet sitt da.

Hu som inviterte meg på en russefest, som det bare var Lier-damer på vel, en gang, i russetida.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Litt etter at jeg begynte å jobbe, på CC Storkjøp.

Så begynte også en som het Robert, å jobbe der.

Robert var et år eldre enn meg vel.

(Noe sånt).

Han hadde en leilighet, (eller hybel), like ved CC Storkjøp der.

Og i en spisepause, så inviterte han meg med, hjem til seg, for å spise.

Han hadde en avtale, med ei av de damene, som jobba på Narvesen der.

Om at han kunne få låne VG og/eller Dagbladet, av dem, i matpausen da.

Jeg trodde han mente at den avtalen også gjaldt meg.

Så jeg også lånte en avis der da.

Men når vi kom opp til Robert der da, for å spise.

Så sa han til meg, at jeg måtte være forsiktig med å ta aviser der da.

(Noe sånt).

Så den avtalen gjaldt visst bare for han da, skjønte jeg.

Men det skjønte jeg litt seint da.

Så det er mulig at han nå sier at jeg rappa en avis der, eller noe.

Hvem vet.

Siden han var litt vel lett å misforstå, må jeg vel si.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var kanskje også en litt vel rar avtale.

Hvorfor gjaldt den avtalen kun for en CC Storkjøp-medarbeider?

Men ikke for den andre?

Nei, det var vel kanskje litt rart.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Sommeren 1989, etter at både Pia og Cecilie Hyde, og meg selv, hadde kommet hjem fra ferie, fra Amsterdam og Spania, (når det gjaldt Pia og Cecilie), og fra Brighton, (når det gjaldt meg).

Så prata jeg med kollegene mine på CC Storkjøp da.

En dag på jobben, når det var ganske stille, i fellesferien vel.

(Det var Henrik, Harald og Robert vel).

Og jeg fikk med dem da, på å bli med ut på byen, i Drammen.

Etter jobben, en lørdag da.

Dette var vel en slags bursdagsfest, for meg, mener jeg.

(Dette var vel rundt da jeg fylte 19 år, mener jeg.

Altså rundt 25. juli 1989 da).

Jeg tok med Pia, og muligens Cecilie Hyde.

(Jeg husker ikke helt om Hyde ble med.

Eller jo, det gjorde hun vel).

Pia og jeg, vi bodde jo borte hos Ågot, denne sommeren.

Og det gjorde delvis Cecilie Hyde og, (må man vel si).

Hu hang der en del om dagene, ihvertfall.

Selv om hu vel ikke overnatta der, så ofte, tror jeg.

(Som hun hadde gjort, i Leirfaret 4B, noen månender før).

Men men.

Borte hos Ågot, så klagde Pia til meg, om at jeg måtte huske å også barbere halsen min, husker jeg.

Da sjekka jeg halsen min.

Og da så jeg at jeg hadde fått noen sånne lange, svarte fjoner, (eller hva det heter).

Jeg hadde visst fått noen slags ganske så lange, svarte hårstrå da.

Fordelt utover halsen da.

Som jeg ikke hadde lagt merke til før.

Men som Pia fortalte meg om da.

Så etter det, så begynte jeg også å bruke barbermaskinen på halsen, husker jeg.

Men jeg tror jeg fikk noen sår, på halsen, fra barbermaskinen.

For huden på halsen, var ganske tynn da.

Fant jeg ut.

Den lørdagskvelden da.

Etter at jeg barberte meg og sånn, så tok Cecilie Hyde, Pia og meg, bussen inn til Drammen da.

Vi dro på den kinarestauranten, på CC Brakerøya der da.

(Siden dette var, (en slags), CC-fest da).

Jeg vet ikke om Pia og Cecilie gikk så bra overens, med Robert, Harald og Henrik.

Jeg tror at Cecilie Hyde forlot festlaget, ihvertfall.

(Sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Cecilie hadde jo klaget til meg, da hun bodde hos 'meg' i Leirfaret 4B.

På at hun og Pia ikke hadde fått treffe kameratene mine.

(Selv om jeg jo hadde fått treffe vennene til Pia, i Lyche/Depeche-gjengen da).

Men nå fikk ihvertfall Pia og Cecilie Hyde treffe tre kolleger av meg, fra CC Storkjøp da.

Så Cecilie Hyde ble kanskje litt flau, siden hu hadde vært litt frekk, mot meg, noen måneder før da.

Det er mulig.

Hva vet jeg.

Vi dro så på diskoteket Blix, på Strømsø.

Her drakk vi, og jeg møtte såvidt, ei litt lav medruss-dame vel, fra Gjerde, som vel jobba i bokhandelen, på Gulskogen Senteret, mener jeg å huske.

Jeg kjøpte noen raketter, på Gulskogen-senteret, like før nyttårsaften, dette skoleåret vel.

Kanskje det var da Christell ville ha meg med på jobben sin der, på Casa, da hu viste meg hvordan hu telte kassa der.

Hva vet jeg.

Jeg mener at jeg da, (eller en tidligere gang), så hu litt lave dama da, på bokhandelen på Gulskogen-senteret da.

Og at jeg da vel kjente henne igjen da, som medruss vel, fra Gjerdes Videregående.

Noe sånt.

(Hvis jeg ikke tar helt feil da).

Hu dama sa vel hei til meg, tror jeg.

Og jeg sa vel hei tilbake da.

Festlaget ble vel oppløst litt, etterhvert, tror jeg.

Pia og jeg må vel kanskje ha ligget over, hos Jan Snoghøj, på Gulskogen, hvis jeg skulle tippe.

Jeg tror neppe at vi rakk den siste bussen hjem, hvis jeg skulle gjette.

(Men dette husker jeg ikke hundre prosent sikkert).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Nancy ble forresten skikkelig misunnelig på meg, sommeren 1989, husker jeg, på CC Storkjøp.

Jeg hadde nemlig kjøpt meg en hvit Levis t-skjorte, i Brighton.

En som var veldig populær der da.

(Sånn som jeg husker det ihvertfall).

En hvit Levis t-skjorte, med rødt og svart trykk på da.

'Alle har så kule t-skjorter unntatt meg', sa Nancy, i garderoben der da, mener jeg å huske.

Noe sånt.

(Jeg hadde vel den t-skjorta på meg, under den røde CC Storkjøp-frakken, som jeg fikk der vel).

Jeg haika også mye, med Gøril og dem, i juli-måned, sommeren 1989.

Siden jeg var blakk etter russetida da.

Det var ofte Gøril sin type, (som jeg egentlig ikke visste hvem var), som kjørte.

Og lillesøstera til Gøril, pleide også ofte å sitte på da.

(Av en eller annen grunn).

En gang, som Gøril jobba samme skift som meg.

Så fikk jeg ikke lov til å sitte på med dem.

For dem skulle et eller annet da.

Så jeg begynte å gå i retning Svelvik.

Og da jeg hadde gått i fire-fem kilometer kanskje.

(Mens jeg haika da).

Så dukka Gøril og dem opp da.

De kom kjørende fra Drammen da.

Og da fikk jeg lov til å sitte på med dem likevel.

Så det var litt spesielt, husker jeg.

Jeg hadde jo lånt 300 kroner, av Ågot, i russetida.

Så jeg fikk vel ikke låne noen særlig fler penger av henne, tror jeg.

(Annet enn til bussen vel).

Ågot smurte også matpakke til meg, hver dag, denne sommeren, husker jeg.

Og jeg jobba vel 9-16 vakter, hver dag, tror jeg.

Noe sånt.

(Unntatt i tre ferieuker, var det kanskje).

Og jeg kom vel aldri for seint, denne sommeren, (tror jeg).

(Ihvertfall ikke de dagene jeg bodde hos Ågot.

Jeg kom nå på, at under Svelvikdagene, så bodde jeg hos Cecilie Hyde.

Og da sa Hyde det, (til meg), at 'mor' vekker deg.

For jeg skulle jobbe dagen etter.

(En lørdag).

Men ingen vekte meg.

Og Ågot ringte dit, og kjefta på meg da.

Så Hyde tulla fælt da.

Hu skrønte vel, må jeg vel si.

Enten det, eller så glemte 'mor' å vekke meg.

Så jeg fikk kjeft igjen da, av butikksjef Karin Hansen.

Siden jeg hadde kommet så seint på jobb da.

For bussene uti der, de gikk bare annenhver time, (på lørdagene ihvertfall).

Og det tok jo nesten en time, inn til Drammen, med bussen og.

Så jeg var vel ikke på jobb før klokka 12-13 kanskje.

Enda jeg skulle ha begynt klokka 8-9 vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men).

For Ågot vekte meg da, en time kanskje, før bussen gikk.

Og jeg fikk frokost og kanskje også kakao da.

Og matpakke da.

Og ble minnet om at nå måtte jeg gå da.

For å rekke bussen.

Så Ågot var flink som husmor, må man vel si.

Hu var vel nesten som en mor for meg, innimellom, (som denne sommeren), må man vel si.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det siste dagen min, på CC Storkjøp.

(For jeg skulle jo begynne å studere, på NHI, i Oslo, mandagen etter dette da.

Dette var nok da rundt 15. august, 1989 da.

Noe sånt).

Så var hu Førstedama, fra Bergeråsen, rimelig sur på meg, (mener jeg å huske).

Siden jeg skulle slutte kanskje.

Jeg sa hadet vel.

Også klarte jeg å glemme igjen walkman-en min, husker jeg.

Så jeg måtte gå inn på kontoret en gang til, for å hente den, husker jeg.

Så tok jeg vel bussen hjem, tror jeg.

For jeg fikk jo lønning igjen, i slutten av juli da kanskje.

For timene mine i juni da.

Så jeg hadde penger fra rundt 20. juli vel.

Men de første par ukene i juli, (etter at jeg kom hjem fra Brighton), så hadde jeg dårlig råd da.

Siden jeg hadde hatt fri i russetida da, og ikke jobbet noe i mai da.

Samtidig så ville jeg ikke prate så mye, med faren min.

På grunn av det som skjedde i Kristiansand.

At Pia og Christell sa det, at faren min hadde fingra Pia, som lita jente.

Og jeg likte heller ikke den måten som faren min hadde ordna flyttinga, fra Leirfaret 4B på.

Ikke nok med at jeg hadde måttet bo alene fra jeg var ni år.

Og ikke nok med at mange ting jeg hadde, (som minner fra barndommen min og oppveksten min), hadde blitt borte, under den 'fylle-flyttinga', til faren min og Erik Thorhallsson.

Jeg måtte også bli med faren min opp, til den nye eieren, av Leirfaret 4B, som prata til meg om, at det ikke hadde blitt utført bra renhold der, eller noe.

(Jeg lurer på om det var en purk?).

Jeg vet ikke hvem han nye eieren var.

Og han skjønte vel ikke det, at jeg hadde måttet bo alene der, fra jeg var barn.

Og hadde blitt utsatt for omsorgssvikt og var i sterk opposisjon da, til faren min og Haldis.

(Noe vel også farmora mi Ågot var, må jeg vel si).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Så derfor så ville jeg vel ikke be faren min om penger da, på den her tida, når jeg hadde dårlig råd, etter russetida og Brighton-turen da.

Det mulig.

Noe sånt var det kanskje.

Harald han hadde en moped, eller scooter, som han kjørte med, til jobben, på CC Storkjøp.

Jeg fikk lov til å prøve den, en gang, etter jobben da, sommeren 1989 vel.

Og kjørte rundt på parkeringsplassen, på CC der da.

Men jeg var ikke så vant til å kjøre moped.

Men jeg kræsja ikke, ihvertfall da.

Så det var litt morsomt, husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg møtte også Harald og også Robert, et par ganger, etter at jeg flytta til Oslo.

Begge de møtte jeg på diskoteket Radio 1 Club, i Storgata da, i Oslo.

Og jeg veksla noen ord med dem da.

En gang, når jeg skulle besøke bestemor Ågot, på Sand, en helg.

Mens jeg studerte i Oslo.

Så dro jeg innom CC Storkjøp da, en lørdag, for å hilse på folka der.

Arnt Lund ble forbanna, da han så meg.

Og spurte om jeg kunne jobbe den dagen da.

(Mens han liksom freste fram ordene da.

Må man vel si).

Men jeg hadde jo slutta der, noen måneder før.

Så jeg kunne jo selvfølgelig ikke jobbe.

Ågot venta vel også på meg, ute på Sand da.

Så jeg kunne ikke tulle, med besøkstidspunktet, så mye, syntes jeg.

Jeg var ikke så ofte på besøk, på Sand liksom.

Så hvis jeg hadde dukket opp der alt for seint.

Så ville det nok vært uhøflig, må man vel si.

Dette var jo bare et besøk, hos Ågot, som varte fra lørdag til søndag da.

Så da kunne jeg heller ikke dukke opp der for seint, syntes jeg.

Men Arnt hadde blitt leder der da.

(I mellomtiden).

Og var sinna da, skjønte jeg.

Så jeg bare kom meg ut av butikken igjen.

Rimelig sjokka da, (må jeg nok si).

Og det var den siste gangen, som jeg var på CC Storkjøp da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt en del som skjedde, sommeren 1989, før jeg flytta til Oslo, for å studere, i slutten av august-måned.

Og jeg skal prøve å få skrevet mer om dette, en av de neste dagene.

Vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

PS.

Hu Førstedama fra Bergeråsen.

Hu ble også sur på meg.

Fordi jeg dro for tidlig på ferie, mente hu.

Jeg dro en uke til Brighton, rundt 18. juni vel.

(Fordi Cecilie Hyde hadde dratt meg med til et reisebyrå, i Drammen.

For hu ville at jeg skulle dra til England, samtidig med at hu og søstera mi dro til Amsterdam og Spania da).

Det var hu Førstedama, fra Bergeråsen, som hadde fått ansvaret, for å sette opp ferie-bemanningen.

Men jeg vet jo det fra å ha jobbet som butikksjef selv, i Rimi.

At man kan ikke vente helt til siste halvdel av juni, med å godkjenne ferieuke-ønsker.

Da blir det jo umulig, å dra på ferie, den første uka, etter skoleslutt da.

Det går jo ikke an, mener jeg nå.

Men jeg fikk kjeft igjen, husker jeg.

Siden jeg hadde dratt på ferie.

Før CC Storkjøp hadde fått godkjent ferielista da.

Men jeg mener nå, at dette må sies å ha vært CC Storkjøp sin feil.

Siden dem var så treige med å sette opp ferie-bemanninga da.

Jeg var treg selv, noen ganger sikkert, med å lage sånne lister, da jeg jobba som butikksjef i Rimi.

Men jeg skyldte vel ikke på bemanningen, sånn som jeg husker det.

Og jeg ble jo dratt til det reisebyrået da, av hu Cecilie Hyde da.

Som maste fælt da.

Ellers så hadde jeg vel ikke dratt til England, i det hele tatt, den sommeren, tror jeg.

Så det her var vel ikke bare min feil, at det ble krøll, mener jeg.

Jeg syntes det var litt urettferdig, å få kjeft, fordi jeg ville ha ferie, den første uka etter at skolen slutta.

Det er vel ganske vanlig, vil jeg tippe på, at noen folk vil ha ferie da.

Jeg jobba jo også bare som ekstrahjelp.

Men men.

Men jeg husker at hu Førstedama babla noe, om noe sånt da, for å være ærlig.

At hu skulle fylle ut ferielistene.

Og at jeg måtte vente, eller noe.

Men jeg hadde jo bestilt billetter.

Så jeg kunne jo ikke vente, til etter at ferja til England hadde gått da.

Det ble ihvertfall noe krøll der da.

Jeg mener at jeg ikke gjorde noe galt.

Men at CC Storkjøp var treige med å få ordnet med ferie-bemanningslister da.

Sånn som jeg kan skjønne det.

Så det var vel kanskje litt urettferdig, syntes jeg nå.

At jeg fikk kjeft for det her da.

At jeg tok den første ferieuka mi, allerede fra 18. juni da, eller noe.

Det er vel ikke sånn, at det egentlig er noe galt, tror jeg.

Ifølge arbeidsmiljøloven, osv.

Man må jo ha litt tid, for å bestille feriebilletter osv.

Så sånne lister burde godkjennes før i slutten av juni, vil jeg si.

Så her tulla nok CC Storkjøp litt, vil jeg nok si.

(Hvis jeg husker det riktig da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kapittel 72: Brighton sommeren 1989

Cecilie Hyde hadde fått meg til å bestille billett, med en ferjatur til England, (med Breamar), som gikk på den siste skoledagen.

(En fredag rundt den attende eller tjuende juni vel, i 1989 da).

Så jeg måtte få Andre Willassen, fra Røyken, (som satt ved siden av meg), til å motta vitnemålet mitt, fra Gjerde, på vegne av meg da.

På skoleavslutningen, på Gjerde.

(Så jeg gikk glipp av den da).

Jeg ga vel Willassen en konvolutt, som jeg skrev addressen min, hos Ågot på, (tror jeg).

Selv om jeg mottok dette vitnemålet, etter Brighton-ferien, hos faren min, i vannsengbutikken, på Strømsø.

Men hvordan dette vitnemålet havnet hos faren min, i Tordenskioldsgate, det veit jeg ikke.

Det har jeg aldri klart å få Andre Willassen, til å forklare.

(Andre Willassen, han pekte forresten, en gang, i et spisefriminutt, eller noe, på en stort avisoppslag, i VG eller Dagbladet, som jeg leste, på skolen.

Jeg pleide å kjøpe avisa hver morgen, og lese litt i den, når jeg var tidlig ute.

Siden skolebussen min gikk så tidlig.

Så jeg hadde nesten en time dødtid, hver morgen.

Hvis jeg tok den 7-bussen da, fra Berger.

Willassen sa at han der, (en som hadde reddet noen folk, fra å brenne ihjel, i forbindelse med en gasseksplosjon, på en bensinstasjon), er onkelen min altså.

På midten av 90-tallet, så bodde han onkelen hos Andre Willassen, på Strømsø.

(I en blokk rundt der E-18 forsvinner ut av Drammen, i retning Sande vel).

Willassen hadde laget noe søndagsmiddag, som jeg ikke var så fornøyd med vel.

(Sånn som jeg husker det, ihvertfall).

For jeg jobba og trente så mye, etter infanteriet.

At jeg pleide å spise en hel pakke kjøttdeig selv.

(Når jeg lagde meg sånn Pasta de Napoli og sånn, fra Toro da, til meg selv da.

En søndag kanskje, etter at jeg hadde trent eller jobbet mye, i en periode kanskje).

Men Willassen brukte en pakke kjøttdeig, til en middag for fem personer vel, (han selv, onkelen sin, Magne Winnem, Magnes kone Elin og meg).

Så jeg syntes ikke at det var noen gild middag for karer liksom, (for å si det sånn).

Nei, dette var nok mer som for eksempel den maten jeg hadde fått, av farmora mi, under oppveksten, på en ukedag kanskje.

Men men.

Jeg ble kanskje litt bortskjemt, når det gjaldt mat, etter at jeg lærte meg å lage mat selv, etter militæret, i 1992/93.

Winnem skulle i minibanken, ved Globusgården vel.

Jeg fortalte Willassen at jeg hadde lyst til å ta et kurs i Windows NT-server, for å kanskje få meg en datajobb, (for å prøve å komme meg ut av jobben min i Rimi da, hvor jeg på den tiden jobbet som Assisterende Butikksjef, på Rimi Bjørndal).

(Dette var vel i 1996 eller 1997 vel.

Og Magne Winnem hadde dratt meg med til Drammen, en søndag vel).

Willassen virka litt sur på meg, husker jeg.

Av en eller annen grunn.

Jeg skjønte meg ikke helt på hvorfor han onkelen hans, (som var en kjent helt fra VG og Dagbladet da, fra skoleåret 1988/89), bodde hos han.

Onkelen var en stille kar, virka det som for meg.

Og det virka nesten som noe litt ynkelig, syntes jeg, (for meg), over det at han måtte bo hos sin nevø da.

Men men.

Man kan jo ikke skjønne alt).

Bare noe jeg tenkte på.

Cecilie og Pia hadde fått faren min, til å kjøre oss inn, til ferjekaia, i Oslo.

(Vippetangen heter det vel der).

Pia og Cecilie skulle ta en buss.

Cecilie fortalte seinere den sommeren, at de egentlig skulle tatt Braemar, (den ferjeavgangen som jeg selv tok, til England), til Hirthals, sammen med bussen sin.

Men at dette ble forrandret, og at de istedet kjørte gjennom Sverige.

'Hvorfor det', spurte jeg Hyde, i det største soverommet hos Ågot vel, hvor Hyde, Pia og meg pratet om ferien da.

Da svarte vel ikke Hyde noe.

(Mener jeg å huske).

Nå lurer jeg på om det var fordi at Pia og Hyde byttet buss-billettene sine.

Og at de istedet først dro med en buss til Amsterdam.

Istedet for å ta den som gikk direkte til Spania.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Den siste uka av skolen, så hadde vi hatt mye fri.

Jeg ble litt lei av å bare henge sammen med Hyde og Pia, hos Ågot hele tiden.

Det ble som noe litt 'klamt' over det, syntes jeg, å ha Hyde og Pia så nærme, hver eneste dag, borte hos Ågot da.

Så en dag, så fant jeg på at jeg måtte gjøre noe uten dem.

Så jeg dro inn til Marienlyst-badet, (i Drammen), med bussen da.

Noe jeg fortalte Pia og Hyde om, (noen timer før jeg dro inn dit da).

Med en gang etter at jeg gikk inn porten til utebadet der, så møtte jeg Christell, som var toppløs.

Kun iført en liten bikinitruse.

Hun hadde virkelig fått noen flotte pupper da, husker jeg at jeg syntes.

De var kjempestore, men likevel spise, må man vel si.

Størrelse D, vil jeg vel tippe på.

Samtidig var hun veldig slank og smekker.

Og hadde langt lyst hår da.

Og var også sjarmerende/imøtekommende, og vennlig mot meg da.

Og dro meg med bort til der hun lå, og solte seg.

Terje Bakken, (fra Lyche-gjengen), stod også der.

Men ikke i badetøy, han hadde masse klær på seg vel, (sånn som jeg husker det).

Han spurte meg, om han kunne henge sammen med Christell og meg.

Jeg syntes det var noe litt unaturlig, over Terje Bakken da.

(Terje Bakken var han pønkeren, som Cecilie og søstera mi kjente, og som hadde tatt med seg dynamitt, inn på ungdomsdiskoteket Skyline, en tid før det her da).

Jeg syntes at Bakken var litt keitete.

Så jeg bare blei med Christell, og ignorerte Bakken litt da.

Jeg syntes vel også at det var litt rart, at jeg skulle møte både en nesten naken Christell og Bakken, samtidig, med en gang jeg gikk av bussen omtrent, inne på Marienlyst-badet der da.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Så jeg ignorerte Bakken litt.

For Christell var jo liksom stesøstera mi og da.

Hvorfor skulle Bakken henge med meg, når jeg hang med Christell liksom.

En gang møtte jeg Bakken og dama hans, som satt på en benk, (en gang Pia dro meg med på ungdomsdiskoteket på Park vel).

Og da sa jeg bare hei vel, og gikk videre.

Det var ikke sånn at jeg ville sitte mellom dem, mens dem satt der, liksom.

For å si det sånn.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Christell dro meg med for å svømme i bassenget der.

Og sa, 'jeg tar på meg bikinioverdel altså'.

Det skjønte jeg egentlig, for hu hadde jo fått så svære, (og fine), pupper.

Så de måtte da senke svømmehastigheten hennes betydelig, skulle man vel tro.

Selv om de riktignok så rimelig strømlinjeformede ut.

Må jeg innrømme.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg skulle bare få meg litt brunfarge.

Og litt fri fra Ågot, Pia og Cecilie.

Så at jeg traff Christell, (og Bakken), med en gang jeg gikk inn på Marienlyst-badet der, på Strømsø.

Det var vel litt rart, må jeg vel si.

Men når Christell var så vennlig og hyggelig.

Så måtte jeg nesten bli med henne, bort til der hun lå og hadde håndkleet sitt lagt ut på plenen der da, syntes jeg.

Så jeg lå der og solte meg i et par-tre timer vel.

Før Christell dro til Jan vel, på Gulskogen vel.

Og jeg dro hjem.

Hva Bakken gjorde, det veit jeg ikke helt.

Men han lå vel ikke sammen med Christell og meg der, tror jeg.

Selv om han var der, når Christell gikk rundt toppløs der, (rett etter at jeg dukket opp der), husker jeg.

Og traff meg, like etter at jeg gikk av bussen da.

Hu gikk jo bare rundt i en liten bikinitruse.

Så Christell kunne jo nesten like gjerne ha gått rundt naken.

Så Terje Bakken har nesten sett Christell naken da.

For å si det sånn.

Kanskje Pia og Cecilie ringte Christell og Bakken og fikk dem til å møte meg?

Hva vet jeg.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Seinere denne sommeren, så møtte jeg Eva Olsen, etter jobb, på CC Storkjøp.

Like ved vannsengbutikken til faren min og Haldis.

Hvor jeg pleide å gå, noen ganger ihvertfall, etter jobben.

(Av gammel vane vel.

Må man vel si.

Jeg savnet kanskje klassekameratene mine og sånn.

Det er mulig).

En gang, i Tordenskioldsgate der vel, så møtte jeg Eva Olsen da.

Mora hennes dreiv et solstudio, like ved vannsengbutikken til faren min og Haldis.

Og Eva Olsen jobba der en del da, skjønte jeg.

Jeg hadde tatt soltime, på et solstudio, på Bragernes, (tidligere dette skoleåret).

Etter at jeg begynte å ta soltimer i Brighton vel, sommeren før, eller noe.

Noe sånt.

Og der stod det at man måtte vaske solariet etter bruk.

Så jeg spurte Eva Olsen om det var mye krem og sånn, som hu måtte vaske av solariene, etter kundene.

Ja, de kunde-damene brukte så mye krem og sånn, sa Eva Olsen.

Hu nevnte også Terje Bakken.

Eva Olsen visste også hvem Terje Bakken var, sa hu.

Hu sa at hu irriterte seg over han.

Fordi han var sånn, at han hadde en frisyre, hvor hvert hårstrå alltid lå perfekt.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så sa jeg vel hadet til Eva Olsen da.

Som jeg tilfeldigvis møtte i gata der da, på Strømsø.

Og som jeg prøvde å være høflig mot da.

Enda hu hadde dårlig rykte, og ble kalt ting som Svelvik Open og hore og sånn vel.

(Sånn som jeg husker det ihvertfall).

Eva Olsen var jo ei venninne av søstera mi, og hu hadde jo ligget over hos Haldis og dem, (og knulla med en kar, i dusjen der).

Sånn som jeg skjønte det, på søstera mi.

Så jeg prøvde å være høflig da.

Dessuten så var jeg fortsatt litt sjenert, når det gjaldt damer.

Og prøvde å oppføre meg bra vel.

Så det var ikke sånn at jeg pleide å kalle damer for horer, eller noe.

Neida, jeg prøvde å være høflig mot alle, for å si det sånn.

Hvis ikke så hadde nok bestemor Ågot fått høre om det.

(Gjennom hennes nettverk av sladrekjærringer da).

Så dette hadde jeg alltid i bakhodet, alle de årene jeg bodde på Berger.

At 'hva hvis bestemor Ågot, får vite om dette?'.

Altså, Berger var et lite sted, hvor alle kjente alle, (hadde jeg nær sagt).

Så man måtte hele tiden tenke på nesten hver eneste ord man sa da.

Både i klassen, (spesielt den vi hadde på ungdomsskolen vel), og på fritiden da.

Må jeg vel si.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Men jeg hadde bestemt meg for det.

At jeg skulle prøve å overvinne sjenansen min litt, på den her ferien.

Så jeg hadde som mål, å prøve å sjekke opp fem damer, hver dag, husker jeg.

Jeg begynte med en gang, på Braemar.

Tre damer gikk ned for å finne lugaren sin, samtidig med meg.

De skulle Isle of White, fortalte de meg.

Dette var Siri Rognli Olsen, og to venninner av henne, fra Trøndelag.

Visste det seg seinere.

Det var både kino og et flott diskotek, ombord på Braemar.

Og jeg møtte disse trønderdamene, (som var på min alder), igjen, i diskoteket der, seinere.

Braemar gikk fra Oslo til Harwich.

Og kjørte også innom Hirtshals.

(Som var en litt stygg by, iforhold til Fredrikshavn, husker jeg at jeg syntes.

(For vi kunne jo se byen, fra ferja).

Så jeg var ikke iland i Hirtshals, husker jeg.

Jeg hadde jo vært på mange dansketurer, med Magne Winnem, dette skoleåret.

Så det var ikke sånn, at det var så fristende for meg, å løpe rundt i butikkene i Hirtshals, akkurat.

Ihvertfall ikke etter at jeg så hvordan den byen så ut, fra ferja da.

Så sånn var det.

Men men).

Det var to overnattinger, mener jeg.

Så båtturen var nesten som å dra med danskebåten.

Eller, det ble som å ta Kiel-ferja.

Nesten.

Men en Kiel-ferje, som dro innom Danmark først.

Så det var som en skikkelig kul Kiel-ferje da kanskje.

Må man vel si.

Noe sånt.

Jeg hadde jo kjørt med Braemar før, da jeg var I Weymouth, sammen med Kenneth Sevland og dem, fra Svelvik, sommeren 1986.

(Altså tre år før det her).

Så jeg kjente meg hjemme på den båten da, for å si det sånn.

Det eneste jeg syntes var kjedelig.

Det var at det var en pakistaner, i lugaren min.

Det hadde jeg ikke skjønt.

Så jeg lurer på om reisebyrået i Drammen, (og/eller Cecilie Hyde), tulla med meg da.

Ingen av de hadde sagt til meg det, at jeg måtte dele lugar med en pakistaner.

Pakistaneren satt for det meste på lugaren.

Og han spiste noe kjeks, som han hadde kjøpt i en butikk, før han gikk på ferja da.

Så det var jo rimelig døvt, syntes jo jeg da.

Som liksom var en kul data/markedsførings-økonom, som nettopp hadde blitt ferdig med russeida da.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg hadde jo klart å 'robbe' en spilleautomat, den forrige gangen, som jeg reiste med Braemar.

(Som jeg har skrevet om tidligere).

Og jeg ble litt rastløs av å bare sitte sammen med Siri Rognli Olsen, og hennes venninner, i diskoteket der.

Og jeg trengte litt tid for meg selv og.

Og var vant til å gå rundt på båten, fra mange tidligere dansketurer, da jeg var yngre.

Så jeg gikk også rundt på båten, og så på automatene.

Og i etasjen under diskoteket vel.

Så stod det ei veldig vakker jente, som var et par år yngre enn meg vel.

Hu hadde vunnet billetter, for enten en tur til Hirtshals eller Harwich.

Etter å ha vunnet en øldrikke-konkurranse, på La Vita, sa hu.

Hun stod helt aleine og spilte, om natta.

Like ved lugaren hennes.

(Turen hun vant var for to personer.

Og hun hadde tatt med seg sin mor.

Som lå og sov, i lugaren).

Så jeg kom i prat med henne da.

For det var bare henne og jeg, som gikk rundt og spilte der, om natta, på båten da.

Jeg fortalte at jeg var fra Svelvik vel.

Og at jeg hadde pleid å være en del på La Vita, sammen med en kamerat, (Magne Winnem da).

Hu jenta var fra Oslo vel.

Jeg spurte henne om hvorfor hu ikke var i diskoteket, tror jeg.

Hu svarte vel at hu ikke var 18 år ennå.

(Men bare 17, tror jeg.

Jeg selv var jo fortsatt 18 da).

Og at mora hennes var med på turen.

Og at hu derfor ikke gikk i diskoteket vel.

Så sånn var det.

Jeg gikk noen ganger ut av diskoteket.

For å høre på walkman, (for jeg var litt sjenert, ovenfor de her Trøndelag-jentene).

Og måtte liksom psyke meg opp litt da.

De var ganske modne, de her tre trønderdamene.

Så jeg hørte på Depeche Mode og sånn da, på walkman-en min.

Og tenkte jeg kanskje på Cecilie Hyde og de andre venninnene til søstera mi.

Så da ble det ikke så uvant kanskje, med alle de tre trønderdamene, som jeg hang med da.

Jeg vant faktisk 500-600 kroner, på en enarmet banditt, i samme etasjen, som diskoteket.

Og jeg gikk ned og vekslet masse femere, (var det vel).

I en resepsjon der da.

Hu jenta ville gjerne se, hvilken automat jeg vant på.

Og den hadde ingen andre rørt, i mellomtiden.

(Naturlig nok.

De fleste folka på båten var enten i diskoteket.

Ellers så sov de da).

Så jeg viste hu jenta fra La Vita da, hvilken automat jeg hadde vunnet på.

Sånn at hu kunne se at jeg ikke tulla da.

Siden det var tre like, på den automaten da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

(Da lønner seg forresten å spille en gang til.

Hvis man vinner gevinst.

på en sånn enarmet banditt.

I tilfelle man får 'hold'.

Da kan man bare trykke hold, tre ganger.

Også vinner man igjen.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på nå.

Så sånn var det).

Jeg vet ikke helt hvordan hu jenta kom seg inn på La Vita.

Og hvordan hu klarte å vinne en ølstafett.

Siden hu var for ung til å reise alene med danskebåten.

Men hu var veldig pen da.

Og hu hadde kanskje sminka seg opp da.

Hvem vet.

Men hvordan hu vant ølstafetten, det veit jeg ikke.

Hu virka ikke så rå, på båten der.

Hu drakk jo ikke i det hele tatt.

Men hu ble kanskje litt som et dyr da, når hu dro på diskotek.

Hva vet jeg.

Jeg lurte litt på det her ihvertfall, husker jeg.

Siri Rognli Olsen.

Og venninnene hennes, som het Viviann og Caroline vel.

De dro meg meg på kinoen der.

Vi så 'Dangerous Liasons', eller noe.

Caroline, (ei med blondt hår, som er en av verdens største the Alarm-fans, tror jeg), satt ved siden av meg, på min venstre side.

Også satt de to andre, på min høyre side vel.

Caroline satt bak noen høye folk, tror jeg.

Ihvertfall så la hu huet sitt, på skulderen min.

Mens vi så på filmen da.

Siden hu ikke klarte å se så mye ellers da.

Etter kinoen, så spurte Vivian vel, om jeg hadde sett 'Heksene i Eastwick'.

(Med Jack Nicholson vel.

Han bodde visst sammen med tre hekser, eller noe).

Det hadde jeg ikke, sa jeg.

(Men jeg hadde sett et par filmer, sammen med Willassen, på Kinoens Dag, eller noe, i Drammen.

Skoleåret før.

På Snorre Kino vel.

(Eller om den kinoen het Saga kino).

Noen måneder før det her da.

For da var det halv pris, på kinoen, den dagen.

Og det var som vanlig lite å gjøre, i datasalen.

Så vi tok oss vel noen fritimer da.

Som vel ingen merka, tror jeg.

Så sånn var det.

Vi så en amerikansk ungdomsfilm om en som skulka skolen, eller noe.

Pluss en annen film da.

Noe sånt).

Hu Siri Rognli Olsen, hu hadde gått ut på dekk der, på Breamar.

Og jeg fulgte etter.

Etter at vi hadde møttes, i diskoteket der.

Og det var en fin solnedgang, eller noe, tror jeg.

Og vi chatta litt der da.

Olsen var ei dundre, må jeg nok si.

Men ei litt kul dundre, må man vel si.

Men jeg var jo fortsatt bare 18 år.

Og jeg hadde vel bare hatt sex med Nina Monsen.

(Bortsett fra at jeg kom på noe her om dagen.

At på den andre Danmarksturen, til Winnem og meg.

Så traff jeg ei litt sånn 'drog'-aktig dame, fra Larvik vel.

Som runka meg, i senga, under der Winnem lå.

Jeg ba henne om jeg kunne få knulle henne.

Men det måtte bli senere, sa hu.

Jeg syntes ikke at hu var så særlig fin.

Så jeg kontaktet henne ikke igjen da.

Og Winnem lå der og kniste hørte jeg.

I senga over oss.

Mens hu runka meg da.

Og mens jeg maste om å få knulle henne da.

(For jeg syntes kanskje at runking det litt kjedelig.

Det kunne jeg nesten like gjerne gjøre selv, syntes jeg kanskje.

For å si det sånn.

Og hu jenta mista passet sitt, (eller noe), på lugaren til Winnem og meg da.

Og vi ga den til vaskehjelpen, eller lot det passet ligge igjen.

Winnem mente det og det var smart vel.

Mens jeg hadde litt bondeanger kanskje da, etter å ha rota med ei stygg dame i fylla da.

Og da ble hu dama ropt opp på høytalerannlegget, på Petter Wessel.

Siden personalet på ferja fant passet hennes da).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Og seinere den sommeren, så var jeg på besøk hos bestemor Ingeborg, i Stavern.

Og da møtte jeg Frode Kølner.

Enten tilfeldig, eller om jeg ringte han, fra Ingeborg.

Siden han bodde i Larvik, like ved Stavern.

Og da, så var jeg med han på hytta en dag, husker jeg.

Hvor jeg hadde vært som gutt og, en sommer.

Den hytta til faren til Kølner, i Brunlanes.

En kamerat av Kølner var også der, (mener jeg).

Og i denne ferien, (var det vel), så nevnte Kølner hu fra Larvik.

Som jeg hadde møtt på danskebåten.

(Dette kan ha vært sommeren etter og.

Jeg husker ikke dette helt sikkert).

Og da ble jeg flau, husker jeg.

For hu var jo det 'droget', for å si det sånn.

Ei jeg traff i fylla på danskebåten da.

Og som kanskje er den styggeste dama, som jeg noen gang har klint med, (eller noe), tror jeg.

Eller, det var vel kanskje ikke så ille.

Men jeg var jo vant med pene damer som Christell, Anne Uglum, Annika Horten og Gøril, osv.

Så jeg var kanskje litt bortskjemt da.

Det er mulig.

Så sånn var nok det).

Rognli Olsen digga også the Cure, husker jeg.

Disse her trønder-damene, var sånn at de nok kunne ha vært med i den Lyche/Depeche-gjengen i Drammen, forestilte jeg meg.

(Men der hadde nok ikke hu fra La Vita passet inn, tror jeg.

Men hu kunne jeg nok hatt som dame, tror jeg.

Selv om hu var et eller to år yngre enn meg.

Hvis man så på klesstil og sånn, tror jeg.

For hu var ganske mainstream.

Og jeg var ganske mainstream da.

Så hvorfor jeg så ofte hang med frike-damer, det skoleåret.

Det er litt rart.

Men det er nok fordi at jeg ble kjent med min søsters venner i Lyche-gjengen da.

Og syntes at dem var morsomme da.

Omtrent som tegneserie-figuer nesten da, på en måte.

Men men).

Rognli Olsen fortalte at de pleide å ofte dra til Isle of White, om sommerne.

De hadde vel vært på språkreise der, flere ganger tidligere, tror jeg.

Rognli Olsen, (som var fra Ranheim, ved Trondheim), fortalte også det, at dem solgte masse kule bootleg-kassetter og plater.

På et kjøpesenter som het Kensington Market, i London.

For jeg hadde tenkt meg på en handletur, i London, før jeg dro videre til Brighton da.

Etter at ferja kom fram til England.

Rognli Olsen, Caroline, Vivian og meg.

Vi tok toget sammen, fra Harwich til London da.

På toget, så satt det også en engelskmann.

Som vi hadde festa litt sammen med, i diskoteket, på båten.

Det var vel ikke så mange folk, som var på båten, mellom Hirtshals og Harwich.

Så derfor ble det kanskje sånn, at vi ble kjent med han engelskmannen da.

Både han engelskmannen og meg og de trønderdamene og vel.

Vi hang litt rundt DJ-en der, husker jeg.

På båten.

Han hørte at jeg ikke skulle være med tilbake til Oslo igjen.

Som mange nok skulle.

De skulle kanskje bare handle tax-free kvoten i Harwich da.

Hvem vet.

Men det var en morsom båt, syntes jeg, Braemar.

Så det var litt ergerlig, (heter det vel), at de la ned den ferjeruten, på 90-tallet en gang vel, syntes jeg.

Men men.

Han engelskmannen ble sentimental, på toget, husker jeg.

Han fortalte at i Soho, i London, (i en bestemt gate der), så fantes det noen hyggelige restauranter, (som han hadde savnet da), hvor man kunne ta med vin selv.

Til maten.

Jeg fortalte at jeg hadde kjøpt en kalkulator eller klokke, eller noe, i den gata.

En gang jeg hadde vært på sightseeing og shopping-tur, i London.

En gang jeg var på språkreise, til Brighton eller Weymouth da.

Det tålte ikke han briten.

Han ble drit sur på meg.

Og ropte ut, (i sin sentimentale tilstand).

At her prater han om hyggelige restauranter, også begynner jeg å prate om en klokke/kalkulator.

Noe sånt.

Foran Rognli Olsen og de to andre damene da.

Da holdt jeg bare kjeft.

Da skjønte jeg at han briten var litt sentimental da.

Så da sa jeg ikke så mye mer vel, på den togturen.

Og hele togvognen må vel ha hørt hva vi prata om.

For han var ganske høyrøstet, han briten da.

Men han hadde bodd mange år i Norge, tror jeg.

Også skulle han tilbake til England igjen.

Sikkert for å møte familie og venner.

Og se de igjen.

For første gang, på mange år.

Så det var kanskje derfor, at han var så sentimental da.

Og han hadde vel drikki mye og, tror jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Rognli Olsen og jeg, vi ga hverandre adressene våre vel, i Norge da.

Noe sånt.

Og hu Caroline fikk meg til å se dum ut, i London.

For hu var mye flinkere til å kjøpe Underground-billett, enn det jeg var da.

Som ikke huska hva man skulle si da.

Så sånn var det.

Så dro de tre jentene til Isle of White, tror jeg.

Mens jeg dro på litt shopping og sightseeing da.

Mens jeg likevel var i London liksom.

Og jeg fant også en the Cure-bootleg-kassett, som var ganske kul, på Kensington Marked.

Hu Rognli Olsen hadde lånt meg en the Cure-kassett, med sanger som 'Killing an Arab', på vel.

På båten da.

(Jeg fortalte nok at jeg hadde vært på the Cure-konserten, i Drammenshallen, noen måneder før det her da).

Rognli Olsen fortalte at noen nazister, (eller noe), hadde gått på the Cure-konsert, fordi de trodde at det var et nazi-band, (eller noe), siden de hadde en sang som het Killing an Arab.

I begynnelsen av karrieren til the Cure da.

Ok, sa vel jeg.

Og hørte litt på det albumet hu lånte meg da.

Som var 'Boys Don't Cry', tror jeg.

Eller, 'Three Imaginary Boys', var det kanskje.

(Det var vel den kassetten med 'Why can't I be you', (som var the Cure sin første hit vel), på, tror jeg).

Rognli Olsen fortalte vel også det, at selv om Robert Smith, (vokalisten i the Cure), brukte sminke.

(Noe jeg lurte litt på da, siden jeg hadde overhørt kommentarer, fra vaktene i Drammenshallen, under the Cure-konserten.

At de kunne tåle frikete klær.

Men ikke gutter som brukte sminke rundt øya.

Noa Pia jo nettopp hadde tatt på meg, like før da, i køen, for å komme inn på konserten).

Så jeg lurte litt på det her da.

Nå skjønner jeg vel det, at the Cure, de var i kategorien 'New Romance' og/eller 'New Wave'-band.

Adam and the Ants, var jo et populært band, som fantes, like før the Cure dukket opp da.

På begynnelsen av 80-tallet vel.

Og Adam and the Ants, de var vel et New Romance-band vel, (tror jeg).

Og de brukte jo sminke, og hadde noen slags streker i trynet, og sånn.

Så det var kanskje bare for å se romantiske ut, for damene, at Robert Smith og Adam and the Ants, sminket seg da.

Jeg hadde vel lurt på om Robert Smith, var homo.

Men jeg lurer på om det var Siri Rognli Olsen, som sa det, at Robert Smith, var gift og hadde unger.

Så han var altså ikke homo, selv om han sminket seg da.

Men the Cure hadde 'lidende', sørgelige og følsomme tekster og sanger.

Så det var vel musikk for følsomme og romantiske tenåringsgutter mye da.

Sånn som jeg vel var, (ihvertfall på den her tiden).

Så the Cure passet bra for meg, sånn sett, som favoritt-band da.

Det var musikk for folk som var ulykkelig avstandforelsket og sånn kanskje.

The Cure var nok musikk for den tynne gutten i klassen, som hadde blitt mobbet på ungdomsskolen.

Må man vel si.

Så det var musikk, som passet for meg da, (sånn sett).

For folk som ikke var overfladiske, men som var kulturelle og sånn da.

Som likte å lese en bok, kanskje.

Og som likte å bruke hodet sitt kanskje.

Og som var i kontakt med følelsene sine da, liksom.

Noe sånt.

Det var musikk for intelektuelle kanskje.

Det er mulig.

For folk som ikke bare ville være en sau i flokken.

Noe sånt.

Selv om folk i Drammen/Lyche-gjengen vel sa at folk som hadde spilt i korps, ofte likte the Cure.

(Av en eller annen grunn.

Og uten at jeg vet om det stemmer.

Men men).

Så det at Robert Smith brukte sminke.

Det betydde ikke at han var homo da, (sånn som jeg skjønte det).

(Dette var litt viktig for meg, å få fram, når jeg pratet med folk, om the Cure.

Siden jeg var fra Berger, hvor det ikke fantes en eneste homo da.

Såvidt jeg visste om, ihvertfall).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Så i årene etter dette, da jeg bodde i Oslo, så pleide jeg vel alltid å nevne det, når jeg jeg snakket om det, at jeg likte blant annet the Cure.

At Robert Smith ikke var homo da, selv om han brukte sminke.

Men at han var et slags musikalsk geni da, som også hadde kone og barn.

Det var vel noe sånt som jeg pleide å si da, mener jeg å huske.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg hadde vel bare den Nike-bagen min med meg, på denne en ukes ferien, mener jeg.

I Oxford Street, så ble jeg antastet, (må man vel si), av en guttegjeng, på 3-4 afrikanske gutter.

(En litt eldre, og tre yngre vel).

Han ene fiska oppi bagen min, på min venstre side, (mener jeg at jeg skjønte seinere).

Mens han største påkalte min oppmerksomhet, på min høyre side da.

(Noe sånt).

Disse gutta, var det vanskelig å få fred for.

I folkevrimmelen, på fortauet, i Oxford Street da.

Det var også vanskelig for meg, (som var fra Norge), å vite hvordan jeg skulle slå alarm da.

Ingen hadde vel hjulpet meg der, uansett, tror jeg.

Siden jeg sikkert hadde sagt noe feil.

Og siden folk kanskje ikke så ofte hjelper ukjente, i storbyen.

Jeg ble stressa, (etter at de her hadde gått. De forsvant etterhvert over på den andre siden av gaten), og ville ta meg en røyk.

Men fant ikke Marlboro-pakka, (var det vel jeg røyka i England, siden de ikke hadde Prince).

Så de neger-gutta, (som kanskje var fra den litt skumle vel bydelen Brixton, innbilte jeg meg kanskje.

Den bydelen som jeg hadde hørt om, på Speakers Corner, noen år før det her, på en språkreise-tur.

At det foregikk rasisme mot hvite.

Fortalte en hvit man, i 30-40 årene om vel.

Som stod oppå en kasse da, på Speakers Corner, et par stasjoner med the Underground vel.

Fra der jeg nettopp hadde bli fraranet røykpakka mi.

I Oxford Street da).

De hadde nok rappa røykpakka mi.

Men jeg klarte fortsatt å finne lommeboka mi, (etterhvert ihvertfall), nede i den Nike-bagen min da, husker jeg.

Så jeg hadde flaks da.

Hvis han negergutten, som rota nedi bagen min, hadde fått med seg lommeboka mi og.

Så hadde jeg driti meg skikkelig ut.

Og ikke visst hva jeg skulle ha gjort.

Uten penger i London liksom.

Men jeg hadde flaks da.

Det lå så mye klær, kassetter, bøker, hårgele og annet, oppi bagen min.

Så det var vanskelig å finne noe der da.

Så sånn var det.

Så jeg kunne bare kjøpe meg en ny røykpakke da.

Også tok jeg vel ganske raskt toget ned til Brighton da.

Etter det her da.

Og det var jo min favorittby, må jeg vel si.

Jeg pleide å ha et postkort, fra Brighton, hengende over skrivebordet mitt, på 'hoved-soverommet', i Leirfaret 4B da.

Fra den første språkreisen, som jeg var på, til Brighton, med STS, sommeren 1985 da.

Så sånn var det.

Så å se det 'Welcome to Brighton'-skiltet, på togstasjonen i Brighton, når toget dukket opp der.

Det var hyggelig syntes jeg.

Og jeg ble litt glad og nesten rørt, må jeg vel nesten si.

Samtidig med at jeg kjente en ganske varm, nesten sydlansk sommertemperatur der da, på denne her ettermiddagen da.

(Var det vel).

Så dette var noe som fylte meg litt med glede, husker jeg.

Å se det 'Welcome to Brighton'-skiltet, og å være tilbake i Brighton, da.

Etter at jeg gikk av toget vel, på Brighton togstasjon der da.

Så Brighton var nesten som en slags hjemby for meg, på den her tiden.

Må jeg vel nesten si.

Etter to begivenhetsrike språkreiser her, tidligere på 80-tallet.

Det var i Brighton jeg begynte å gå på byen, og spise på McDonalds, osv.

Og hvor jeg begynte å kline med damer igjen, etter en ulykkelig ungdomstid, hvor jeg måtte bo alene, og hvor jeg var veldig seint i puberteten da.

Sånn at jeg hadde dårlig selvtillit, ovenfor damer.

Og jeg ble mobba av folk i klassen, og andre, siden jeg ikke hadde fått hår på tissen, og fordi jeg så så ung ut da, og hadde såkalt 'babyface' da, (som jeg fikk høre av noen jevnaldrende jenter på Bragernes Torg en gang da, mens jeg gikk det første året på videregående, eller noe, vel).

Men nå var jeg tilbake i Brighton.

Jeg tørr ikke skrive 'mitt kjære Brighton'.

For jeg pleide alltid å bli mobba og slått, av britiske ungdommer der.

Men det var en levende by, ihvertfall, for ungdommer, å være i, syntes jeg.

Så jeg våknet opp ihvertfall.

Så jeg var i godt humør, da jeg gikk fra toget og langs perrongen, mot billettkontrollen der da.

Jeg ikke ikke alene der, for å si det sånn.

Brighton var endestasjonen da.

Og mange folk fra London, (og sånn), pleide ihvertfall på den tiden, å feriere i Brighton da.

Så det var mange feriestemte mennesker, som gikk sammen med meg, på plattformen der da.

Jeg lot de gå foran meg.

For det meste vel.

(Mens jeg kanskje tente en røyk, eller noe, vel).

Men jeg smilte litt inni meg kanskje da, (som det vel så fint heter).

Og mens det kanskje til og med kriblet litt inni meg.

Siden jeg var så glad for å være tilbake i Brighton igjen da.

Og mens jeg gikk glad og fornøyd bortover der da, på perrongen.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Nå er klokken over et om natta, her på hostellet.

Hva som videre skjedde, på denne feriereisen, til Brighton, i slutten av juni, i 1989.

Det skal jeg prøve å få skrevet mer om, en av de neste dagene.

Vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

PS.

Hu La Vita-jenta, på Braemar, forresten.

Hu var så stolt, for hu hadde vunnet en veldig bra lugar da.

Så hu inviterte meg inn på lugaren der da, mener jeg.

For å se på lugaren da.

Men mora lå vel og sov der vel.

Så jeg fikk vel bare se på badet vel.

Noe sånt.

Men hu var kanskje litt sånn reservert og sånn da.

Så det ble ikke til det, at jeg sjekka henne skikkelig opp liksom.

Jeg bare prata vanlig med henne, som om hu var ei jente som gikk i klassen min kanskje.

Noe sånt.

Hun var nesten blendende vakker og veldig smekker, slank, sexy, deilig og hot da, (må man vel si).

Og jeg hadde vel drukket litt og.

Så det var ikke sånn at jeg fikk somla meg, til å spørre om telefonnummeret hennes, eller noe.

Jeg var kanskje litt skeptisk til henne og.

Hvordan kunne ei så ung jente klare å vinne en rimelig rølpete drikkekonkurranse, på La Vita?

Nei, det var litt spesielt, syntes jeg.

Så jeg var litt skeptisk da, til hu her Oslo-jenta.

Selv om hu var veldig pen og sånn da, må jeg jo si.

Og jeg syntes også at det var litt rart, at hu ikke gikk til diskoteket.

Men bare stod for seg selv, og spilte på automater.

Men hu hadde kanskje ikke vært så mye på danskebåten og sånn før da.

Det er mulig.

Hva vet jeg.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men men.

Kapittel 73: Mer fra Brighton sommeren 1989

Jeg spiste kanskje noe mat, på McDonalds eller Burger King, i Brighton.

Det er mulig.

Før jeg dukka opp hos vertsfamilien der da, fra året før.

Hudson-familien i Shoreham-by-Sea.

Der min adoptiv-tremenning Øystein og jeg, hadde vært, sommeren før.

De klagde litt, siden mitt brev til dem, om at jeg ville besøke dem, hadde kommet på så kort varsel.

Og jeg vet ikke om jeg klarte å forklare dem, om dette med Cecilie Hyde.

Jeg tror ikke at jeg prøvde, engang.

Jeg hadde rasket med meg noe godteri til dem, som gave, fra Tax-Free-en, på Braemar.

Det var noen seigmenn og noe annet norsk godteri.

Og noen belgiske skjell-sjokolader, til Tina da, (kona i familien).

Tina 'gura' litt over seigmennene, og sa at det var 'jelly-babies', til Gary, (den yngste sønnen i familien, som nettopp hadde lært å gå vel.

Og som var oppkalt etter Gary Lineker vel.

Etter at han ble toppscorer i Mexico-VM, i 1986, (altså tre år før det her), mens han spilte for Everton da.

Lineker ble rett etter kjøpt opp av Tottenham, (og spilte bare en sesong i Everton da.

En sesong Everton ikke vant noe i vel.

Men hvor Lineker ble toppscorer i den øverste divisjonen i England vel.

Hvis jeg husker det riktig.

Det var det året Everton spilte med NEC-reklame vel, og et ganske stort, firkantet hvitt felt, øverst på draktene.

Hvis jeg ikke husker helt feil).

Men men.

Jeg hadde fått låne en bok av Pia, som het Watership Down, eller noe.

Det var en bok som var morsom, mente hun.

Den handlet om kaniner, som tenkte og snakket, som mennesker vel.

Noe sånt.

Jeg fikk ha det samme rommet der, som Øystein og jeg hadde hatt på deling, året før.

Et rom i første etasje der.

(Der hvor jeg var for et par år siden, i 2009, da jeg prøvde å finne Hudson-familien, i Shoreham-by-Sea.

Han som hadde huset da, slapp meg inn for å låne telefonen.

Men han fant ikke ut noe.

Hudson-familien hadde visst flytta til Southwick, sa ei nabodame.

Som vel må ha vært hu som Hudson-familien forresten sa om, på slutten av 80-tallet da, at hadde en død baby begravet i hagen, eller noe.

Kom jeg på nå.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på).

Jeg bestemte meg for å dra til London igjen.

En av de første dagene.

Jeg husker ikke hva jeg skulle der.

Men det var kanskje for å kjøpe musikk eller videofilmer, eller noe.

Jeg husker at Tina sa til Rick, at jeg hadde 'a hard on', og tok meg med til en pub, for å drikke en halvliter, (som de noen ganger kunne gjøre), før jeg dro til London.

Etter at jeg kom hjem fra London, på begynnelsen av kvelden.

Så gikk jeg til Churchill Sq., i sentrum av Brighton.

Jeg var litt som i en døs.

Jeg hadde ikke sovet hele natten, men lest den boken til Pia da.

Jeg kom i prat med to italienske jenter, på Churchill Sq.

Jeg hadde vel på meg den svarte genseren, fra Dressmann, i Smuget, på Bragernes, i Drammen vel.

(Samt solbriller, tror jeg).

Og jeg bar på den Nike-bagen min, (hvis jeg husker det riktig).

Dette var to italienske jenter.

Ei pen og sprek ei.

Og ei litt tjukkere/styggere.

Jeg prata mest til hu tjukke, selv om jeg likte hu slanke best da.

Vi snakka på engelsk da.

Dette var nok språkskole-elever, som var et år yngre enn meg kanskje.

Disse jentene stod sammen med noen italienske gutter da.

Som begynte å mobbe meg.

For de trodde at jeg likte hu styggeste jenta best.

Siden jeg snakka mest med henne da.

Noe sånt.

Men men.

Jeg avtalte å møte disse to italienske jentene, på Piren, et par timer seinere vel.

(De skulle kanskje hjem til vertsfamilien, for å spise middag, eller noe.

Hvem vet).

Piren var forresten en veldig lang brygge, som gikk noen hundre meter ut i den engelske kanalen da.

På Piren så var det masse tre-bygninger, fylt med spilleautomater og kiosker, osv.

Og Piren hadde også til og med sin egen radiostasjon.

Hvor Pat Sharp(!), mener jeg det var, jobbet, ihvertfall en sommer vel.

(Hvis jeg ikke skjønte det feil).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg gadd ikke å dra tilbake til Shoreham, bare for å så måtte dra tilbake til Brighton igjen, nesten med en gang.

Bussen tok jo litt tid.

Så det ville jo bare blitt stress, tenkte jeg.

Så jeg ble værende litt i sentrum av Brighton da.

Samtidig som at jeg bevegde meg litt sakte i retning av Piren da.

For å møte de her italienske jentene der da.

Da jeg kom til ved diskoteket Top Rank der.

(Som hadde vært STS-diskoteket vel, sommeren 1985.

Noe sånt).

Så bestemte jeg meg for å stikke innom baren, på kinoen Odeon, like ved siden av.

Dette var et sted, hvor jeg hadde vært, sommeren før vel.

Og hvor jeg ikke følte meg så dum, selv om jeg gikk dit alene vel.

Jeg kjøpte meg vel en drink, eller en halvliter da.

Så så jeg det, at det satt to jenter, på min alder, ved et bord, like ved.

Hu ene var ei pen, hvit jente, mens hu andre var asiatisk da.

(Antagelig adoptert, tippa jeg).

Jeg gikk bort til de, og spurte om de hadde fyr, eller noe.

Siden de vel røyka da.

Det viste seg at de var finske(!)

Da forklarte jeg det, at jeg var norsk, og lurte på om det var greit, hvis jeg satt meg ned sammen med de, og chattet litt, mens vi drakk da.

Det var greit, sa de.

Det visste seg at de var 17 år gamle, begge disse jentene vel.

Og de var på språkreise med EF da.

Og skolen deres holdt til, i Southwick Community Centre.

Den samme bygningen, som jo Øystein og jeg, hadde vært på EF språkskole, sommeren før.

Så det var en tilfeldighet, kan man si.

Så jeg satt der og skravla og drakk da, med de her to finske jentene da.

Hu hvite, som het Sari Arokivi, (og som var fra Vantaa, like ved Helsingfors).

Hu var rimelig pussa, og i godt humør.

Og hu tålte nok ikke det, at jeg chatta med hu som var adoptert, fra Korea.

Så hu begyne å beinflørte skikkelig med meg, og sparka meg i beinet, og sånn da.

Jeg tror at jeg klinte med henne inne på baren der.

Men jeg husker det ikke helt sikkert.

Men men.

Men vi klinte vel ihvertfall utafor der og sånn.

Jeg gikk inn på Burger King, for å kjøpe noe mat vel, og for å låne toalettet.

'I can go in here', sa Sari.

Også fulgte hun etter meg inn på herretoalettet, på Burger King da.

(Som lå på veien mellom Odeon/Top Rank og Churchill Square der da).

Vi var jo begge fulle og hadde klint og sånn.

Så jeg syntes bare det var som noe morsomt da.

Bussene hadde streik plutselig(!)

Så Sari sleit litt.

Hu hadde vel ikke penger til drosje, tror jeg.

Men jeg var jo kjent i Brighton, så jeg fulgte henne hjem.

Hu bodde like ved Southwick togstasjon.

Ved Old Shoreham Road der vel.

Hu hadde aldri tatt toget hjem fra byen før.

Så jeg måtte følge henne da.

Og jeg fant stedet hu holdt til da.

Også gikk jeg, de 1-2 kilometerne da, fra Southwick til Shoreham-by-Sea.

I mørket.

Mens jeg var brisen.

Men jeg fant fram da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så traff jeg hu venninna til Sari, dagen etter, eller noe.

(Hu koreanske).

Og hu var blid, og dro meg med, til der hvor hu Sari var da.

Jeg tror hu var på noe EF Språkreiser-fest, nede på stranda, eller noe.

Og da hadde visst hu først blitt paff sa hu.

For hu trodde at jeg hadde blitt sammen med hu koreanske da, istedet.

(Jeg vet ikke hvor oppriktig hu var da men).

Men men.

Sari var veldig pen, og slank, og delikat, må man vel nesten si.

Hu hadde et par veldig pene grønne øyne.

Men hu kunne kanskje hatt litt større pupper, hvis man skulle finne noe å klage på.

Men men.

Så sånn var det.

Jeg hadde jo egentlig ikke så mye planlagt, å drive med, i den her ferien.

Så dagen etter dette igjen, så dro jeg innom skolen, til Sari.

Jeg gikk fordi en jenteskole, (eller noe), hvor 8-10 britiske jenter vel, i uniform, dreiv med noe kostskolegreier kanskje.

I en andre etasje, i et hus da.

Og de plystra etter meg, da jeg gikk forbi, husker jeg.

Jeg dukka opp på skolen der, og de hadde friminutt, og jeg hilste på Sari da.

Som begynte å bable om at hu måtte ha briller, eller noe, tror jeg.

Jeg ble med Sari og søstera, inn i timen deres.

Og lærerinna spurte, på engelsk, om hva hu måtte svare, hvis noen spurte, hva hu dreiv med.

Jeg svarte, 'I teach', eller noe.

Og det var visst riktig da.

(For jeg gjetta på at hu var lærerinne i Finland og da).

Sari sin lillesøster var også veldig pen.

Og disse jentene, de oppførte seg veldig pent i klasserommet de.

Og sa ikke en lyd nærmest vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var også en finsk gutt der, som var litt som Øystein kanskje.

Han gikk nemlig med Freddy Kruger t-skjorte.

(Fra a Nightmare on Elm Street-filmene).

Og jeg kalte han bare for Freddy da.

Noe han kanskje ikke likte.

Det er mulig.

Men men.

Vi fikk en oppgave, av hu finske lærerinna.

Vi skulle gå rundt og intervjue noen lokale briter om forskjellige ting da.

Hu koreanske sleit litt.

Noen britiske damer, i Southwick, skulle svare oss på spørsmål om hva de syntes om språkreise-elever.

Men de spurte også et spørsmål.

De spurte hu koreanske, om hvor hu/vi var fra.

'Finnland', svarte hu koreanske.

'Oh Greenland', svarte hu ene britiske dama da.

Også begynte hu koreanske å si noe om 'eskimo' da husker jeg, til hu Sari da, etter at vi hadde prata ferdig med dem.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Norge het Norja på finsk da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Sari og jeg, vi dro på et diskotek, som het Pink Coconut, en kveld.

Det var EF diskoteket da.

Da satt vi bare i en sofa, og klinte, hele kvelden.

Hu Sari satt vel overskrevs, oppå meg, i den sofaen, tror jeg.

Mens vi klinte da.

Noe sånt.

Det var ihvertfall ganske hett, sånn som jeg husker det.

(Sangene vi klinte til.

Det var blant annet Breakfast-club sangen, husker jeg.

Nemlig Simple Minds, med 'Don't You Forget About Me'.

Og Jason Donovan, med 'Sealed With a Kiss', eller noe.

Skikkelige romantiske klinesanger, eller noe.

Noe sånt).

Men men.

En av lederne til Sari, sa vel noe sånt som at 'take good care of that girl, she's special', eller noe.

(Til meg da).

'I know', svarte vel jeg bare da.

(Noe sånt).

På veien tilbake til Churchill Square.

Så kjøpte jeg en milkshake da, husker jeg.

(På Burger King vel).

På Churchill Sqare, så gikk en britisk tenåringsgutt bort til oss.

Sari ble aggressiv, og kalte han 'you moron', eller noe.

Noe som vertsfamilie-mora hennes, visstnok hadde lært henne å si, eller noe.

Jeg ble bekymret, for jeg pleide aldri å være så aggressiv.

Jeg ble litt sjokkert over at Sari, som jo ellers var så veloppdragen, kunne oppføre seg så kranglevorent, eller utagerende, eller hva man skal kalle det.

Jeg prøvde å roe det ned, sånn at det ikke skulle bli noe slåsskamp.

Jeg trodde at han engelske gutten, var en fattig, arbeiderklasse-gutt, som tagg da.

Og at han var misunnelig på milkshaken min, eller noe.

Noe sånt.

Så jeg ga han milkshaken min da.

Han tok den.

Men krangelen fortsatte.

Jeg sa vel til slutt, at hvorfor holder dette på enda, du har jo fått milkshaken min, og alt.

Noe sånt.

På engelsk da.

'I don't want your milkshake', sa han engelske gutten da.

Også helte han ut milkshaken min, over hue på meg.

Også stakk han av vel.

Så det var jo rimelig flaut.

Omtrent som sommeren før, da jeg fikk meg en 'på tygga', også på Churchill Square der da.

Så sånn var det.

Men men.

(Det er mulig at dette skjedde før jeg besøkte Sari på språkskolen.

Det er mulig.

Og at jeg blander dagene litt her.

Hvem vet).

Sari og jeg kom oss på bussen tilbake til Soutwick og Shoreham ihvertfall, uansett.

Jeg måtte jo gjøre noe, syntes jeg.

Så jeg tok av meg genseren min da.

(Eller om det var en t-skjorte).

Og brukte den til å tørke milkshaken ut av håret mitt da.

Så jeg satt der i bar overkropp da, på bussen.

Og virka rimelig teit da.

Så sånn var det.

Og jeg var også veldig forbanna.

Sari gikk av bussen da, der hu bodde da.

Og jeg gikk av like etter.

Fire engelske jenter, (tror jeg de var), som bodde i Gordon Road vel.

Og som gikk av på samme stopp som meg.

De lo fælt av meg da, seg imellom da.

(Sånn som jeg skjønte det, ihvertfall).

Så jeg banna og ropte vel noen ukvemsord, (eller noe), etter dem da.

Som kanskje fikk dem til å holde litt kjeft.

Det er mulig.

Men men.

Rick og Tina, de dro meg med på stranda, en dag.

Vi dro til Hove.

Like nedenfor der kursleder Paul Wilkie hadde bodd vel, sommeren før det her.

Der lå det en kjempefin sandstrand, som Rick og Tina visste om da.

Vi dro også innom en Off Licence, (en alkoholbutikk), og kjøpte en god del kalde øl da, i bokser, som vi drakk på stranda.

Ungene deres.

Det vil si Vicky, Kelly, Richard og Gary, var også med.

(Eller Gary var vel kanskje ikke med.

Det husker jeg ikke helt).

De kunne ikke svømme.

Og Rick og Tina kunne ikke svømme heller.

(Ihvertfall ikke Rick).

Så jeg skulle liksom passe på dem, og lære dem å svømme, og sånn, da.

(Tenkte jeg).

For jeg tenkte at det var farlig, for de ungene, når de skulle bade.

Hvis de ikke kunne svømme da.

Men det var visst feil av meg da, skjønte jeg.

At jeg skulle lære de ungene å svømme og sånn da.

For Rick og Tina ropte meg bort til dem da.

De skulle bare ligge på stranda, og drikke, mens ungene bada for seg da.

Noe jeg ikke helt skjønte med en gang.

Siden ungene ikke kunne svømme da.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men været var veldig fint.

Det var 30 varmegrader kanskje.

Og solfri himmel.

Og øl-en smakte godt, husker jeg.

Tina spurte om jeg ville at hun skulle smøre meg inn med solkrem.

Men Tina var jo kona til Rick.

Så jeg ville ikke skape noe sjalusidrama, eller noe, der.

Så jeg takket nølende nei, etter å ha tenkt litt først vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Vi var der i 2-3 timer kanskje.

Men dette var jo lenger sør, enn i Norge.

Og jeg ble skikkelig brun, husker jeg.

Stranda der, (i Hove), den var også nesten som en slags hemmelig skatt, vil jeg nesten si.

Stranda i Brighton, ved Piren der.

Den var det 'pebbles' på.

Altså småstein da.

Selv om den stranda var veldig populær.

Men stranda i Hove, det var en kjempefin sandstrand.

Omtrent som for eksempel Hvittensand, (i Østre Halsen, ved Larvik), kanskje.

Så den stranda i Hove, den kan jeg anbefale.

Å ligge der med en bok eller en avis.

Og noen kalde øl, fra en av butikkene like ved.

Og sola varmer også mer enn i Norge, siden dette er nesten som i Frankrike vel.

Siden det er helt sør i England da.

Noe sånt.

Så jeg ble jo kjempebrun, etter å ha vært på den stranda der, i noen timer.

Sari klagde på at jeg ikke vaska ut milkshaken helt ordentlig, av håret mitt.

Men jeg var så opptatt av hårfrisyren min, osv.

Så jeg tenkte at det ble som noe hårkur nesten.

(Selv om jeg aldri har brukt noe hårkur da).

Sari sa også det, at det virka som at milkshaken var bra for håret mitt.

Noe sånt.

For jeg hadde sånn slags blanding av piggsveis vel, og sleik muligens.

Håret mitt var ihvertfall litt kronglete, husker jeg at jeg syntes.

Og vanskelig å få til ordentlig alltid da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Rick og Tina visste meg en Argos-katalog, som de hadde, i England.

(Argos er en katalog-butikk, hvor man skriver opp et varenummer, på et skjema.

Og så henter betjeningen varen, inne på et lager da, mens man venter i noen minutter.

Dette er en kjedebutikk, som finnes i omtrent alle engelske byer, vil jeg si).

Jeg ville kjøpe en gave til Sari, før jeg skulle tilbake til Norge.

Jeg var bare i Brighton en ukes tid cirka.

Jeg skulle vel på jobb, mandagen, eller noe, en drøy uke, etter at jeg dro til England vel.

Jeg fant en grønn ring, hos Argos, som jeg tenkte at matchet øynene til hu Sari da.

Det var en grønn edelsten da.

Safir, eller noe.

Tina prata vel også om at plaskebassenget til Gary, som dem hadde kjøpt på Argos vel, hadde blitt ødelagt.

Så jeg kjøpte et nytt sånt plaskebasseng, i gave til familien da.

Pluss at jeg kjøpte en CD-spiller, eller om det var en dobbelt kassettspiller, eller noe, til dem, i den stereobutikken, i Hove, som han vertsfamiliefaren, det første året, jeg var i Brighton, hadde tatt meg med til, sommeren 1985 da, (altså fire år før det her da).

(Han som var gift med hu indiske dama).

Jeg kjøpte også noe røyk og sånn til dem vel.

Siden de ikke ville ha husleie da.

Jeg møtte Sari, ved der hun bodde.

Ringen passet ikke, den var for smal.

Så jeg måtte bytte den, i en tjukkere ring.

Men da hadde ikke Argos den i grønn.

Så hu måtte få en ring med en rød edelsten, i stedet da.

En kveld, så hang Sari og jeg, nede på stranda, i Brighton.

Hu ville ikke gå på diskotek, av en eller annen grunn.

Vi gikk bortover strandpromenaden, om kvelden da.

Helt til Hove da.

Jeg husker at jeg gikk innom en pub der, for å kjøpe røyk vel.

Og så kyssa jeg henne.

Når vi kom ut fra puben, og venta på bussen.

Men hu klagde da, over tannhygienen min da.

(Eller noe).

Hu sa at det smakte røyk av meg, (eller noe).

Det er mulig at det var venninna som røyka, (den kvelden jeg møtte dem).

Og hu sa det, at hu var full, den første kvelden vi møttes.

Og at det var derfor, at hu klinte, (og muligens røyka), den kvelden.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg tok med Sari, hjem til Rick og Tina og dem, en gang og.

Jeg tok henne med inn på rommet mitt der.

Og liksom nikket mot senga.

Men Sari satt opp en grimase, (må man vel si)

Så hu var ikke klar for noe sengekos, (sånn som jeg skjønte det, ihvertfall).

Sari var kristen, og hadde et kors rundt halsen da, husker jeg.

Jeg visste henne kaninene, som Hudson-familien hadde, ute i hagen sin.

De bodde i et typisk engelsk rekkehus.

Hele Gordon Road er sånn cirka, at nesten alle husene ser like ut.

Det er rekkehus, i noen hundre meter.

Og det er hage på baksiden da.

Hvor vi pleide å spille en god del fotball.

Den eldste sønnen, Richard, (som var 10-12 år da kanskje).

Han ville bli fotballspiller.

Og det ble han også.

Han har spilt for Worthing og Bognor Regis, (har jeg sett på nettet, og han har også fortalt det på Facebook, for noen år siden).

Da han var i tenårene, så fikk han en lærlingeplass, av Charlie Nicholas vel, i en toppklubb i London vel.

Men Nicholas fikk sparken, like etter, så det ble visst ikke noe av likevel da.

Så det var rimelig ergerlig, må man vel si.

Jeg hadde jo spilt en del kamper, som guttespiller, osv., for Berger, noen år før det her.

Så jeg hang vel greit med, når det ble spilt fotball, i hagen der.

De hadde også en 'haug', (må man vel nesten si), med tyske språkstudenter, boende der.

Så Hudson-familien, de må ha sovet alle på et rom, tror jeg.

Det var vel to eller tre tyske studenter der.

Som var et eller to år yngre enn meg, kanskje.

Noe sånt.

Vi pleide å drikke og røyke og spille fotball der, om kveldene.

Så det var ikke sånn at jeg pleide å kjede meg, selv om jeg ikke dro på byen, en kveld.

En gang, så klarte jeg vel å skade en tysk språkskoleelev der, i fylla, tror jeg.

Han slo seg ihvertfall.

Jeg skulle liksom være snill da, og prøve å hjelpe han opp.

Men da klagde hu Tina, mener jeg å huske.

Jeg måtte også gå bud for henne, i dyrebutikken der.

I Shoreham-by-Sea.

For å spørre om geitemelk, til en kattunge, (eller om det var en kaninunge), som hu prøvde å redde.

Som moren hadde avvist, eller noe.

Men dyrebutikken, den hadde ikke geitemelk.

Så jeg måtte bare svare det, at det hadde dem ikke, til hu Tina da.

En gang, når Rick og Vicky og jeg, hadde vært i Brighton sentrum, eller noe.

Så hadde jeg glemt veien, til supermarkedet der.

Så sa Rick, at Vicky skulle vise meg veien da.

(Jeg var litt i ørska vel.

Det hadde jo skjedd mye, siden året før, da Øystein og jeg, vel pleide å gå på det supermarkedet).

Vicky og dem hadde ikke sommerferie enda.

Og det var litt rart å se dem i skoleuniform, husker jeg.

Vicky var 14-15 år kanskje.

Men så ung ut for alderen da.

Tina hadde jo fortalt meg det, en gang, at Vicky ikke var Rick sin datter.

Men hennes fra et tidligere forhold.

Men en mann, som ingen likte, og som hu derfor fikk barn med.

(Forstå det den som kan).

Vicky hadde lyst hår, til forskjell fra mora og lillesøstera Kelly, som begge hadde brunt hår vel.

Vicky og Kelly, det var døpenavnene deres.

Vicky skulle man kanskje tro at var en kortform, av Victoria.

Men nei, hu var visst døpt Vicky da.

Så sånn var det.

Vicky forklarte meg hvor supermarkedet var.

Og jeg spurte om hu ville ha en brus, i kiosken der.

Etter at jeg hadde handla.

Og det ville hu ha da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Rick og dem dro meg med til et friområde, i Gordon Road der vel.

Og lot meg teste en slags bomerang, (eller noe), husker jeg.

Det er mulig at det var året før, eller noe, og.

Jeg besøkte den her vertsfamilien, tre somre.

Det var sommeren 1988, da Øystein og jeg dro dit med EF Språkreiser.

Det var denne sommeren, (sommeren 1989), da jeg dro dit alene.

Og Øystein og jeg, vi dro dit også igjen, sommeren 1990.

Da det var fotball-VM, i Italia, husker jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Den siste kvelden, så skulle dem ha avskjedsfest, for meg der.

Sari var og invitert.

Men hu ville ikke bli der så lenge.

Hu ville på en strandfest, med EF-kurset hennes, inne i Brighton sentrum da.

Jeg fulgte henne til toget.

Jeg sa til henne, før hun skulle gå på toget.

At 'we had some fine time'.

Med trykk på 'some' da.

Så holdt vi rundt hverandre da.

For å si hadet da.

Mens vi visste at vi nok ikke kom til å se hverandre igjen da.

Toget stod og venta, i flere minutter, vil jeg si, mens vi stod sånn da.

Vi var nok kanskje et ganske vakkert par.

Begge høye og ganske tynne/elegante vel.

Noe sånt.

Så togsjåføren, han bare venta, til vi hadde stått der lenge nok da.

Noe som tok litt tid.

Det var sørgelig og deilig samtidig liksom.

Å vite at man sa hadet, og samtidig var det digg å kjenne tenåringsjentekroppen til Sari, mot min da, mens toget stod og venta på oss der da.

Det tok noen minutter, før vi klarte å ta farvell med hverandre da.

Så vi var nok litt forelska vel.

Noe sånt.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Sari fortalte det, at hu dreiv med ballett.

Men at hu var for brei, mellom magen og beina liksom.

Hva heter det området der da.

At hu hadde for brei rumpe da, kan man vel kanskje si.

Sånn at hun hadde ikke noen sjangse, til å bli en stor ballett-stjerne, (eller noe), fortalte hun.

Den kvelden vi gikk langs strandpromenaden der.

For vi satt også litt på en benk og prata da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Nå jobber Sari, helt øst i Finland, (nesten på grensen til Russland vel).

Som ballettinstruktør, for unge jenter vel.

Jeg har aldri sett hu Sari igjen, etter denne ferien.

Men jeg ringte henne, etter at jeg kom hjem til Norge.

Fra telefonen til Ågot da.

Og spurte om hu kunne kjøpe en plate for meg, (som en tjeneste), i Brighton da.

For hu skulle være i Brighton, i enda en uke eller to vel.

Etter at jeg dro hjem da.

Etter kun cirka en uke der vel.

Men Sari sendte ikke noe plate, og det var vel ikke så farlig heller.

Det er mulig at det ble noe misforståelse og.

Hvem vet.

Da jeg bodde på Abildsø, i Oslo, det neste skoleåret.

Så fikk jeg en dag, et postkort, fra Sari.

Hu var med klassen sin, på skoletur, til Stockholm.

Og sendte et kort derfra da.

Jeg hadde visst hatt en flekk, på olabuksa mi, i Brighton.

Hva er det, sa vel hu Sari da.

'Oil', tippa jeg.

Jeg tenkte at det kanskje var noe jeg hadde fått på buksa, da jeg gikk rundt på dekk, på Braemar, noen dager før da.

For jeg likte å gå litt rundt på dekk der.

Og se på de andre skipene, i Nordsjøen der da.

Man kunne se fiskebåter, og alt mulig, i havet utafor Hirtshals der da.

Og de trønderdamene og jeg, vi lå vel litt i noen dekkstoler muligens der og vel.

Noe sånt kanskje.

Jeg likte å gå å se litt på dekk der, ihvertfall.

Mora til Sari, var frisør, eller noe, mener jeg at hu fortalte meg.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg hadde vel åpen hjemreise, på flybilletten min.

Jeg måtte ihvertfall gå på et reisebyrå, i Brighton, for å få billetter.

Dem sa at jeg behøvde bare kvitteringa.

Men da jeg kom til Gatwick, så klagde dem, på at jeg ikke hadde billetten da.

En kjempetjukk brite, måtte ringe rundt som bare søren, for at jeg skulle få billetten fakset dit da.

Reisebyrået sa at jeg hadde surra.

Men jeg lurer på om det var de som hadde surra.

De hadde ikke engang riktig dato, på kalenderen der, husker jeg.

Så det måtte jeg si til dem da.

Og da tok de vel bort gårsdagens datoark, fra en sånn veggkalender da, (som banker og sånn pleide å ha i gamle dager vel).

(Mens ei dame der beklagde da, sånn som jeg husker det).

Så kanskje de ble sure på meg, siden jeg ferska dem, i å ha glemt kalenderen.

Og tulla med billetten min.

Hva vet jeg.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En toller, begynte å gå gjennom bagen min.

Og fant vel noen brukte underbukser og sånn vel.

En afrikaner, tror jeg.

Noe sånt.

Jeg var litt likegyldig.

Vi hadde hatt en skikkelig fyllefest, i Gordon Road, etter at jeg fulgte hu Sari, til toget, mener jeg.

Jeg skreiv en lapp, om at det hadde vært en fin ferie, eller noe.

Og la i vinduet på rommet mitt der da.

For jeg var glad for å komme tilbake til Brighton, som sagt.

Som jeg skrev om, i begynnelsen på dette kapittelet.

Så det var kanskje derfor, at jeg skrev den lappen.

Eller kanskje det var fordi at jeg ble sammen med hu Sari.

(Selv om vi ikke sa det rett ut da, at vi var sammen.

Men vi møttes jo hele tida, og jeg var jo på skolen hennes, og vi klinte jo flere kvelder, ganske

heftig, til tider.

Og jeg kjøpte jo en ring til henne og.

Selv om det bare var ment som en slags avskjedsgave da.

Og ikke som noe forlovelsesring, eller noe.

Jeg skjønte vel ikke helt det, at hvis man gir en ring, til en dame, så burde det vel være som en forlovelsesgave, eller noe sånt, kanskje.

Men jeg var litt forelska da, i hu pene, unge finske jenta da.

Hu var pen og innbydende, og nesten delikat vel, (som søstera mi Pia, kanskje ville ha sagt det).

Og hu hadde veldig pene grønne øyne da.

Så sånn var det.

Jeg gikk vel rundt med grønske på olabuksa mi, mener jeg, på flyet tilbake til Fornebu.

Jeg hadde vel bare tatt med meg en olabukse, tror jeg.

Noe av tøyet mitt hadde kanskje blitt borte, under den 'fylle-flyttinga', til faren min og Erik Thorhallsson.

Det er mulig.

Men jeg var veldig sommerbrun da.

Og hadde fått energi av å ligge i sola kanskje.

Og jeg hadde drukket mye.

Så jeg var både litt sånn ovenpå og litt likeglad kanskje da.

Og blåste i om at jeg hadde fått grønske på buksa kanskje, for å si det sånn.

Jeg var kanskje litt sånn salig, (som Cecilie Hyde vel kanskje ville ha sagt det), siden jeg hadde hatt ei pen finsk dame der da, i Brighton.

Og hadde klint masse, og sånn, med hu.

Tremenningen min Øystein, hadde jo sagt det, sommeren før, da vi var på språkreise, med EF.

På McDonalds der, like bortenfor Churchill Sq., i Brighton.

At 'Erik har bare sjangs på stygge damer'.

(Noe sånt).

Da ei som het Guro, (eller noe), fra Skjetten, ville prate med meg, oppe i andre etasje, på

McDonalds der da.

Jeg vet ikke om Øystein ble sjalu, på en eller annen måte.

Eller hva det kan ha vært.

Men hu Sari Arokivi, kunne man kanskje si litt av hvert om.

Men stygg var hun ihvertfall ikke, vil jeg nok si.

Så da var det kanskje ikke sånn likevel da, som Øystein hadde sagt året før.

At jeg bare hadde sjangs på stygge damer.

Noe som vel kanskje gikk litt inn på meg.

Kanskje jeg fikk litt komplekser, (eller noe), etter at Øystein sa det her da.

Jeg var jo seint i puberteten, og hadde jo ikke rota med noen jenter, på 4-5-6 år vel, før den her språkreisen da, i 1988.

Så jeg var kanskje litt skjør.

Når det gjaldt selvtilliten min, og sånt, når det gjaldt damer da.

Så sånn var nok antagelig det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Faren min henta meg på Fornebu, og kjørte meg til Drammen vel.

Hvis han ikke kjørte meg helt til Sand da.

Hvem vet.

Han så litt surt på meg vel.

Kanskje det var fordi at jeg hadde grønske på buksa.

Hvem vet.

Jeg nevnte nok ikke Sari og hu fra La Vita og de trønder-damene, (og sånn), til faren min.

(For han tålte jo ikke det, at naboen i Leirfaret 4B, hadde sagt at jeg hadde hatt damebesøk, en gang, mens jeg gikk på ungdomsskolen vel.

Da naboen hadde trodd at Pia og Ulf Havmo, (som hadde langt hår), hadde være noe 'damebesøk' da, en vår eller sommerkveld vel).

De italienske damene, de gikk jo i glemmeboka, da jeg traff de finske.

Jeg kunne ikke gå fra de finske, etter at beinflørtinga og/eller klininga hadde begynt, syntes jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Bedre med en fugl i hånden, enn ti på taket.

Er det ikke det det heter?

Dessuten, de italienske damene, de kjente jo mange italienske gutter, som mobba meg litt da.

Og Finland er jo tross alt et naboland av Norge.

Noe ikke Italia er da.

Så jeg hadde kanskje mer til felles med de finske jentene, som jeg traff, den samme dagen da, i Brighton da, regna jeg kanskje med da.

Jeg kunne nesten ikke ta med de finske jentene, ned på Piren der, for å møte de italienske jentene, syntes jeg.

(Det hadde kanskje blitt litt vel mye vel).

Men men.

Og vi drakk jo ganske tett der.

Så det gikk jo bare i glemmeboka da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hva som skjedde, etter at jeg kom hjem fra Brighton, denne sommeren.

Det skal jeg skrive mer om, i det neste kapittelet.

Så får vi se når jeg klarer å få skrevet det.

Vi får se.

PS.

Det var forresten en episode, med han Richard, sønnen til Rick, i Brighton, denne sommeren.

Jeg gikk mot badet.

For jeg måtte på do.

Men da hadde hans søster Kelly, vært inne på badet, lenge da.

Og da stoppet han Richard meg, før jeg fikk tatt i døra, til badet.

Og sa at søstera hans var på badet da.

Men det var jo lås på døra.

Så han behøvde jo ikke å fortelle meg det.

Jeg kunne jo ikke ha kommet inn på badet, når den døra var låst liksom.

Også måtte jeg vel på do da.

Mens jeg hadde, mer eller mindre, hele Hudson-familien rundt meg der da.

(Mellom kjøkkenet og hagen der vel.

Eller noe).

Så da var han Richard ganske 'tøff i trynet', husker jeg.

(Enda han bare var 10-12 år, eller noe, vel.

Så dette her var nok ganske tøffe, engelske arbeiderklasse-folk, eller noe, vil jeg nok si).

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kapittel 74: Sand

Som jeg har skrevet om tidligere, så delte Pia og jeg, et rom, hos Ågot.

Det var det største soverommet, som vendte ut mot hagen.

Hvorfor vi skulle dele rom, det forklarte ingen om til meg.

Men dette var noe Ågot og Pia ville da, skjønte jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Jeg tror at jeg bare hadde en madrass på gulvet, og ikke en ordentlig seng engang.

Det husker jeg ikke ordentlig.

Men det var ikke skrivebord der ihvertfall.

Og på kontoret, så var det Håkon som hadde tatt over.

Og i stua så romsterte Pia og Ågot.

Så å lese lekser der, det var vel ikke noe jeg gjorde noe særlig, tror jeg.

Så jeg leste nok ikke så mye til muntlig eksamen, i data der, sånn som jeg husker det.

Jeg var jo vant til å runke, minst en gang hver dag, siden jeg var sånn 11-12 år vel.

Jeg begynte vel ikke så lenge etter at jeg flyttet inn i Leirfaret 4B, som 10-åring vel.

Jeg lurte på hvordan man runka.

(Jeg hadde jo lest om runking i pornoblader vel.

Og jeg tror også muligens at vi hadde noe seksualundervisning, på Berger skole.

Men det husker jeg ikke hundre prosent sikkert).

Og fant plutselig en teknikk da, som gjorde at jeg fikk min første orgasme, husker jeg.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Og jeg bodde jo alene, så da ble det til at jeg hadde sjangs til å runke mye og, for å si det sånn.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Nabojentene, (Lisbeth og/eller Bente Vaage vel).

De klagde på at jeg satt i sofaen min, om kveldene, og grein, i Leirfaret 4B.

Mens jeg ropte 'hvor er pappaen min', eller noe.

Og jeg hadde visst også hendene mye i fanget, sa de.

Men det måtte kanskje ha vært at de så gjennom gardinene at jeg runka, lurte jeg på da, ihvertfall.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

(Det her kan vel ha vært mens jeg gikk på ungdomsskolen kanskje, at de jentene sa det her til meg da.

Eller mens jeg gikk i 6. klasse kanskje.

Hvem vet).

Så jeg ble litt desperat, da jeg bodde hos Ågot.

Noen ganger.

Jeg fikk hemorider, husker jeg.

Noe jeg ikke hadde hatt før.

Men det lå noe hemoride-salve, på badet til Ågot, som jeg rappa litt av da.

Så gikk det over.

Jeg hadde jo søstera mi boende på samme rom som meg.

Så jeg fikk ikke runka så mye da.

Og Ågot fulgte jo med også.

Så det ble ikke så mye privatliv der, hos Ågot, for meg, for å si det sånn.

Faren min hadde jo et gammelt hus, i Sandsveien.

Hvor noen ting, fra Leirfaret 4B lå.

(Mest noe skrot vel.

Jeg fant ihvertfall ikke så mye av de tingene jeg savnet fra Leirfaret 4B der).

Men jeg husker det, at jeg prøvde å runke, stående, på doen, i det huset i Sandsveien.

Siden jeg ikke turte å runke så mye, borte hos Ågot da.

Men det var vel ei gammel kjærring, som hadde dødd, (eller noe), som hadde bodd i det huset før meg.

Og dassen var vel gammel og sånn.

Og jeg var vel vant til å sitte i sofaen, i Leirfaret 4B, når jeg runka.

Eller å runke, mens jeg lå i vannsenga da.

Så det funka dårlig, å runke stående, på den lille doen, i det gamle huset, i Sandsveien der da, husker jeg.

Jeg klarte ikke å få noe særlig orgasme der, (sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Kanskje fordi jeg lurte på om de 'narverne', som hang utafor Prima der, (øverst i Sandsveien), skjønte at jeg runka.

Det var Åse Stadheim, hennes yngre bror Jan Stadheim, Geir-Arne Jørgensen vel, og hans yngre søster og bror vel, (som var tvillinger da).

Det var en hel 'narver-aktig' gjeng, som hang øverst i Sandsveien der da.

På trappa til Prima.

Jeg spurte lillesøstera til Geir Arne en gang.

Om hvorfor dem ikke dro inn til Drammen og sånn, istedet.

Istedet for å bare henge på Sand.

'Hvis du betaler billetten så', sa lillesøstera til Geir Arne da, husker jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Småsøsknene til Geir Arne, de var litt sånn møkkete av seg, mener jeg at jeg syntes.

De bodde jo bare i en ganske liten hytte der, på veien ned til Snippen da.

(En hel familie på to voksne og tre barn da).

Så de vaska seg kanskje sjelden da.

Det er også mulig at min tremenning, (som jeg ikke visste om at hu var da).

Stine Mogan Olsen, pleide å 'narve' der, utafor Prima da.

Så sånn var det.

Men men.

Prima ble forresten etterhvert en innvandrerbutikk.

Og bestemor Ågot slutta etterhvert å handle der, (fordi hu utenlandske dama slo inn for mye på kassa, mener jeg at Ågot sa), og fikk istedet onkel Håkon til å kjøre henne, inn til Rimi, på Skjønnhaug.

(Som var cirka en halv mil, nordover.

Nesten i Svelvik da.

Ved siden av bilforretningen til Finn Sand der.

En kar som solgte Mitshubishi-biler, blant annet, vel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, som jeg gikk forbi Prima der, med den grønne og hvite Levis-genseren min.

Så var det en som spurte meg, om det stod 'Elvis', på genseren min.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og en gang, så satt det en soss der.

Fra Drammen vel.

Sammen med narverne da.

Jeg hadde jo gått markedsføring.

Så jeg prøvde å plassere han litt.

Og spurte om han brukte Studio Line-hårgele.

Og det gjorde han.

Han var liksom typisk en som brukte det, syntes jeg.

Med fønet gelefrisyre vel.

Og sosseklær.

Og fra Drammen da, hvor dem pleide å ha Studio Line-gele, i butikkene da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Åse Stadheim, hu var ei dame, som var et år eldre enn meg.

Hu hadde krøllete hår.

Og virka vel heller ikke som den typen, som dusja hver dag liksom.

Håret hennes virka ikke nyvaska alltid, for å si det sånn.

Men dette var jo på landet, og på 80-tallet.

Så det var kanskje ikke så vanlig, å bade eller dusje hver dag da.

Som det for eksempel var i Oslo, da jeg bodde der.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

En gang så fortalte hu Åse Stadheim en vits, til meg, utafor Prima der da.

Hvor hu satt og 'narva' da.

Ei jente satt på toget til Geilo.

Oppå fanget til typen sin.

Også ridde hu på kuken til typen.

Også reiste hu seg opp, og spurte alle folka i togvogna, om 'skal du til Geilo?'.

Og så den neste personen, 'skal du til Geilo?'.

Og når hu hadde spurt alle, så var hu fortsatt ikke fornøyd.

Men så bare reiste hu seg opp og ned da, og sa 'Alle skal til Geilo' da, flere ganger.

Til hu ble fornøyd da.

Jeg syntes at dette var en litt vågal vits, av ei dame, å fortelle meg.

Men jeg sa ikke noe.

Jeg bare lo litt vel, og gikk bort til Ågot da.

Dette var ikke en gjeng, som jeg var med i.

Men jeg kunne chatte litt med de da, når jeg gikk forbi dem.

På vei bort til Ågot da.

Og de tolererte meg, virka det som.

Jeg ble aldri trua med bank av dem ihverfall, for eksempel.

Sånn som det var, da jeg gikk på barneskolen.

Da kunne jeg noen ganger få meg en på trynet, fra Geir Arne Jørgensen.

Når han lurte meg opp i stry.

Før han løp vekk da.

Med meg etter seg.

Men etter at den Sand-gjengen ble som narvere.

Etter det, så hendte det aldri at jeg var i slåsskamp med dem.

For å si det sånn.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etter at jeg kom hjem fra Brighton, så begynte jeg å jobbe på CC Storkjøp igjen da.

Jeg jobba fra 9-16 cirka vel.

Fem dager i uka vel.

Jeg mener at jeg kopierte opp en kassett, til hu Sari da.

Hvis ikke det var etter at jeg flytta til Oslo da.

Hvem vet.

Jeg hadde stereoanlegget mitt, fra Leirfaret 4B, stående på rommet til Pia og meg da, hos Ågot da.

Og det stereoanlegget, det var det en dobbel kassettspiller på.

Så jeg kunne komponere mine egne kassetter da.

Noe som var ganske vanlig, på 80-tallet da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg gikk innom faren min, etter jobben på CC, noen ganger.

I vannsengbutikken der da.

Faren min spurte meg en dag, etter jobben på CC Storkjøp vel.

Om jeg kunne gå på postkontoret, på Strømsø.

(Der jeg hadde gått for å sende post, da jeg jobba på Kontorland, under arbeidsuka, i første klasse, på handel og kontor, på Sande Videregående).

For Pia hadde ringt han, og bedt han om å sende penger til henne, i Spania.

Jeg sa det var greit.

Jeg hadde tid til å stikke innom posten.

Faren min sa det, at han bare ville sende 300 kroner.

(Av en eller annen grunn).

Jeg gadd ikke å diskutere med faren min.

Han var ofte uklar og vag.

Og var også en dranker, (må jeg si).

Så han visste man aldri om hvordan kunne være, mener jeg.

Så jeg bare smilte litt av dette vel.

Og så gikk jeg på Posten da.

Der var det innmari kø.

Kanskje fordi at dette var i sommerferien.

(Kanskje det var noe med fellesferien.

Og at folk skulle veksle til utenlandsk valuta og sånn.

Hvem vet).

Jeg måtte stå i kø der, i 30-40 minutter vel.

Og det var varmt der, og masse mennesker da.

Men jeg ga meg ikke, jeg tenkte at dette var viktig, at jeg måtte være ansvarlig, og få sendt disse pengene til Pia da.

Siden Pia var blakk i Spania da.

Jeg la til og med ut gebyret, på cirka 150 kroner.

Som Posten skulle ha, for å sende pengene til Spania da.

For ellers så ble det nok ihvertfall for lite penger, tenkte jeg.

Jeg hadde jo ikke jobbet noe i russetida.

Så jeg hadde ikke noe særlig penger selv heller.

Men jeg la ut for gebyret, ihvertfall.

(Penger som jeg aldri fikk tilbake, av hverken faren min eller søstera mi da).

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Pia lagde et helvetes rabalder, når hu kom hjem fra ferien sin.

Jeg fikk masse kjeft av henne, på rommet vårt hos Ågot da.

Siden faren min bare ville sende 300 kroner da.

Så Pia trodde nok kanskje at faren min og jeg var samme person.

Hva vet jeg.

Hvis Pia ville at jeg skulle sende henne penger, så burde hun vel ha ringt meg, borte hos Ågot da.

Men så ikke.

Og når Pia pratet med faren min, på telefonen.

Så burde hu vel ha tatt det med faren min, hvis noe ble galt da.

Men så ikke.

Jeg fikk den ene skyllebøtta, etter den andre, av en sur Pia, etter at hu og Hyde, kom hjem fra Spania da.

Pga. de her 300 kronene da.

Jeg vet ikke om Pia fikk med seg, at jeg la ut for gebyret.

Hu er sånn noen ganger, at hu ikke klarer å prate sivilisert.

Men hu får raserianfall da.

Sånn at det er vanskelig, å slippe til.

Derfor fikk ikke jeg fortalt Pia og Hyde, om alle de damene jeg traff på Braemar, og om hu Sari da, som jeg traff i Brighton.

Det var vel omtrent bare enveiskommunikasjon, fra Hyde og Pia da.

De pratet hele tiden om to spanske gutter da, som de hadde truffet på Pacha vel.

Og de var kule, eller hyggelige da.

Men disse gutta hadde visst på en eller annen måte, blitt erstattet, (sa Pia), av noen eldre kamerater, (eller slektninger), av dem da.

Som ikke var like hyggelige da, skjønte jeg på Pia.

Hyde fortalte meg det, når jeg begynte å prate om Braemar.

At de egentlig også skulle ha reist med Braemar.

(Med en buss da).

Men at det istedet ble sånn, at de kjørte med en buss, gjennom Sverige.

Da sa jeg vel noe sånt, som at 'søren, det var dumt, tenk så kult det hadde vært, hvis vi hadde festa sammen på Braemar.

Det var dumt'.

Noe sånt.

Men så ville de vel ikke høre noe særlig mer, fra ferien min, virka det som, for meg.

Jeg vet ikke hvor Pia og Hyde fikk penger fra, til å dra på ferie.

Men Pia hadde ihvertfall ikke noen jobb, dette skoleåret.

(Og ikke Cecilie heller).

Og meg fikk de ikke noen penger av.

De spurte ikke heller.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Da Cecilie og Pia planla ferien sin, i Leirfaret 4B.

Så må de ha nevnt Håkon.

Cecilie sa til meg, at Håkon ikke var noe bra/snill.

Noe sånt.

(Så hu prøvde å programmere meg nesten da, virka det som.

Men men).

Og grunnen til at det ble prata om Håkon, det var vel fordi at de lurte på hvem som skulle hente dem vel.

Noe sånt.

Jeg tror at Håkon kjørte å henta dem i Oslo, og ikke faren min.

Hvem vet.

Og da de planla turen, så husker jeg det, at Hyde maste på søstera mi, om å bli med henne, å jobbe, i Amsterdam.

Før de dro til Spania.

Så jeg lurer på om de også var i Amsterdam, og jobba som horer, eller noe, før de dro videre til Spania da.

Kanskje det var dette søstera mi, (som er rimelig vag ofte vel), mente, da hu prata om noen eldre karer, i Spania, som ikke var så hyggelige som de fra Pacha da.

Hvem vet.

Kvinner er fra Venus og menn er fra Mars, er det jo en bok som heter.

Isåfall så er nok Pia fra Merkur, som ligger enda lengre vekk fra jorda, enn Venus da.

Sikkert noe sånt.

For Pia er rimelig vag noen ganger, må jeg vel si.

Hu sier bare at den og den, 'ikke er noe snill'.

At Kenneth, (som hu lå med, på en Hemsedal-tur, med Berger Alpinklubb vel), 'ikke var noe snill'.

Men hva mente Pia med dette?

Tråkket han på en maur?

Stjal han mat i kjølekapet?

Det er ikke mulig å skjønne særlig mye, når folk er så 'vagistiske', som Pia er, mener jeg.

Så sånn er nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En dag, som jeg gikk gjennom Drammen sentrum, etter jobben på CC Storkjøp.

Så var det ei nesten hemma dame, må man vel si.

Som prata om at hu hadde liggi med sønnen til eieren, av et supermarkedet, i Tordenskioldsgate, husker jeg.

(Skjønnhaug, eller noe, tror jeg).

Hu ville også ligge med en annen kar, i Gågata, husker jeg.

(Som også var sønnen av en butikkeier, tror jeg).

Jeg gikk forbi, etter jobben, akkurat da dette skjedde.

Så jeg fikk med meg denne flaue forestillingen da.

Fra ei hjerneskada dame da.

(Virka det som for meg, at hu var, syntes jeg, ihvertfall).

Som var på min alder eller litt eldre da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Drammen var mye kjedeligere, i sommerferien, husker jeg at jeg syntes.

Jeg fant jo ingen kamerater fra skolen, og Pia og Cecilie og resten av Lyche-gjengen, så jeg heller ikke noe til, husker jeg.

Så tiden da jeg jobbet heltid, på CC Storkjøp, sommeren 1989.

Det var en rimelig tom og kjedelig tid for meg, husker jeg.

Jeg dro også ned til bestemor Ingeborg, i Stavern, en tur, på ferie, husker jeg, denne sommeren.

Der prata jeg vel med Frode Kølner.

Han visste jo om at jeg hadde rota med ei stygg Larvik-dame, (må man vel nesten kalle henne), på Petter Wessel da.

Og han og en kamerat, kjørte til hytta til Kølner-familien.

Mens jeg også satt på.

Og de klagde på at en kar, på en hytte like ved.

At han lå på plenen, og solte seg, med det ene beinet sånn, at han så ut som en dame, eller noe.

(Husker jeg).

Så de kara var ganske ovenpå, husker jeg.

Frode og kameraten, de hadde fått seg jobb, med å 'kjøre morrabrød', husker jeg, at de sa.

(Hvis ikke det var sommeren etter da).

De kjørte brød til Sandefjord, for et Larvik-bakeri, husker jeg.

Sommeren etter, så møtte jeg også Kølner.

Jeg hadde på meg en svart jakke, som jeg hadde kjøpt på Kappahl, på Oslo City.

Kølner sa at 'jasså, du har på deg pilotjakke, kanskje jeg skal begynne å gå med det jeg og'.

I Stavern der da, ved en matbutikk, ikke langt fra Tivoliet der, nede ved havna.

Vi dro til ved Lydhus-stranda der.

Kameraten til Kølner, skulle møte ei brunette der.

Så dem gikk og kikka på ei som lå toppløs og solte seg der.

Ei veldig smekker dame, som lå og sov, toppløs, midt på stranda.

I kun bikinitrusa, mens hu skøyt ut rumpa, eller noe.

Så det var jo nesten som porno.

'Kanskje det er hu der', sa kameraten til Kølner.

Men det viste seg å være en annen dame da.

Kølner var høyt oppe, i Larvik Unge Høyre, (mener jeg å huske).

(Han var Formann der, (eller noe sånt), tror jeg).

Jeg prata med de tre andre, om politikk.

Og fortalte det, at jeg syntes at valgordningene var litt urettferdige.

For en stemme i Nord-Norge, telte mer enn en stemme, på Østlandet.

Siden man hadde fler stortingsmandater, pr. stemme, i nord, enn i sør da.

Noe som jeg syntes at var dårlig da.

Siden man da liksom hadde mindre stemmerett, i Sør-Norge da, mente jeg.

Kølner hadde ikke lyst til å diskutere det her, tror jeg.

Han karen og hu dama svømte ut til en flytebrygge.

Jeg svømte ut til dem der en lite tur, og tilbake da.

Jeg lot dem for det meste være i fred.

Men en svømmetur ut dit, det kunne jeg ta, syntes jeg.

Men så lot jeg de være ifred igjen da, og svømte inn til land igjen da.

Mens dem lå på den flytebrygga da.

En annen dag, enten sommeren 1989 eller 1990.

Så lå Kølner, kameraten og jeg, på en strand, ikke langt fra Lydhus der da.

Så skulle ei jente skifte.

Og jeg skimta litt på henne da.

'Jeg driter i om han der ser på, jeg bare skifter', sa hu jenta, (om meg), til noen karer da.

Men da bare så jeg bort.

Da ble det litt for dumt, å se på henne da, syntes jeg.

Selv om det vel er lov å smugkikke litt på stranda kanskje.

Hvem vet.

Så sånn er kanskje det.

Bare noe jeg tenkte på.

Kølner hadde ei dame, som også var ganske stygg, husker jeg.

(Eller kanskje ikke så veldig smekker og vakker da).

Hu møtte jeg en gang, sommeren 1989 eller 1990 da.

På hytta til Kølner og dem da.

Jeg møtte henne såvidt.

Nå lurer jeg på om det kan ha vært den samme dama, som runka meg, på Petter Wessel, den gangen, (da Magne Winnem lå og kniste, i senga over oss, i lugaren, til Winnem og meg).

(For Kølner kjente jo hu der 'runke-dama' da, fortalte han meg seinere).

Hu som mista passet sitt, i lugaren til Magne Winnem og meg da.

Og som ble ropt opp, ombord på Petter Wessel da.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det hadde jo skjedd mye, siden sommeren 1988, da Kølner og en kamerat, bare hadde stikki fra bursdagen min.

Etter å ha prøvd å 'tilrane' seg vannsenga mi da.

Så jeg fikk aldri tatt opp dette mer, med Kølner.

(Jeg glemte det vel antagelig bort da).

Om hvorfor dem var så 'kåte', på vannsenga mi da.

Var dem homser/bifile?

Kølner prata. (i Stavern eller Larvik, sommeren 1989 eller sommeren 1990 da), til kameraten sin, om å 'legge inn noen aksjer', på den og den dama da, (mens jeg også stod der da).

(Som jeg ikke visste hvem var da, siden jeg ikke var fra Larvik).

Ofte ettefulgt av en rimelig feminin latter, fra Kølner da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg hang ikke sammen med Kølner og dem, hele tiden, når jeg var hos bestemor Ingeborg.

(Jeg kjente jo heller ikke Kølner så bra lenger, på den her tiden.

Det var nesten som noe pliktaktig, over det at vi hang sammen, disse sommerene, kan man var kanskje si.

Det kan godt ha vært at det var bestemor Ingeborg, som foreslo at jeg skulle ringe Kølner.

For bestemor Ingeborg ble etterhvert kjent med faren til Kølner, (som jobba i Larvik E-verk), husker jeg, (siden Frode Kølner var kamerat med meg da, mens jeg bodde i Larvik, hos mora mi, på slutten av 70-tallet).

Sånn som jeg skjønte det ihvertfall.

For bestemor Ingeborg prata med faren til Kølner, på telefonen, en gang jeg besøkte henne, i Nevlunghavn, i eldreboligen hennes der, sommeren 1996 vel, da jeg hadde en rød Toyota HiAce.

Og da gjorde bestemor Ingeborg et poeng ut av det vel, at hu prata med nettopp Hans Kølner da.

Ovenfor meg da.

Selv om hun vel ikke hilste fra han, tror jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på).

Sommeren 1989, så gikk jeg en gang ned til stranda, aleine.

Med stranda i Stavern, så mener jeg den som er bak den militærleieren der, i sentrum av Stavern.

Det var den stranda, som mora mi og bestemor Ingeborg nevnte da.

Og som mora mi en gang dro med Pia og meg på da.

Et år eller to før denne sommeren, (sommeren 1989), da.

Jeg gikk ikke ned på stranda.

Men bestemor Ingeborg, (var det vel), hadde fortalt meg det, at mange ungdommer heller valgte å ligge å sole seg, på et fjell, like ved stranda der.

Jeg hadde ikke med badetøy, så jeg ville gjemme meg bort litt da.

Siden jeg da måtte ligge i underbuksa, istedet.

(Noe som vel ble cirka det samme, tenkte jeg.

Om jeg lå og solte meg i en underbukse eller badebukse).

Men jeg turte ikke å sprade rundt på stranda, i underbuksa.

Men om jeg lå litt for meg selv, oppe på det ene fjellet der da, i underbuksa.

Og solte meg.

Så gjorde ikke det noe, tenkte jeg.

Jeg kom i snakk med to unge Stavern-frøkner, mens jeg lå og solte meg der da.

De lå toppløse, i bare bikinitrusa da, like ved meg da.

De hadde ikke så store pupper, så de var kanskje bare 15-16 år gamle.

Noe sånt.

Men de var slanke og litt lekre da.

(De var jo solbrune, og sånn).

Og de var høflige da, og svarte meg ordentlig og sånn da, når jeg snakka med dem.

De visste hvem hu Hege fra Stavern var, sa de.

(Hu jeg hadde møtt på Petter Wessel, på den dagsturen, med Winnem og dem, fra Røyken.

Helt i begynnelsen av det skoleåret, som jeg gikk, på Gjerdes Videregående da).

Hu Hege var litt flau, sa disse Stavern-ungjentene da.

'For hu hadde så store pupper', sa de.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg fortalte vel det, at jeg egentlig var fra Larvik, men bodde i Oslo da.

De jentene gikk litt lenger borti der.

(I bare bikinitrusa, tror jeg).

Og signaliserte vel sånn halvveis til meg, at jeg kunne følge etter dem, tror jeg.

(Lurte jeg på ihvertfall).

Men jeg tror at de var under 16 år, så jeg bare lot de gå da.

Så sånn var det.

For Ågot hadde jo 'gura' så fælt, da hu Hege hadde ringt henne, borte på Sand.

For hu var visst bare en 'jentunge', sa Ågot.

Men hu var vel 16 år, eller noe, tror jeg.

Noe sånt.

Hu hadde store pupper ihvertfall, som de to ungjentene sa da.

(De to som ikke hadde så store pupper, for å si det sånn).

Så jeg turte ikke å kontakte hu Hege, den sommeren.

(Siden Ågot hadde 'gura' da).

Men jeg ringte henne, da jeg besøkte bestemor Ingeborg igjen, den neste sommeren, (sommeren 1990).

Og jeg møtte hu Hege, og ei venninne, i Stavern da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg husker også det, at det skoleåret, som jeg gikk på Gjerde vel.

Visste faren min, noen bilder, som vertsfamilien min, i Shoreham, hadde sendt til meg.

(Rick Hudson og de da).

'Hu så jo rimelig vill/tøysete ut hu der da', sa faren min, om hu ungjenta Kelly Hudson da.

Noe som jeg syntes var å gå litt over streken kanskje, fra faren min.

Siden hu Kelly Hudson vel bare var sånn 10-11 år, eller noe, på det bildet da.

Men hu lagde liksom grimase og søkte oppmerksomhet da, eller noe.

Men hvorfor Hudson-familien sendte meg bilde, av deres datter Kelly, som var så ung.

Det veit jeg ikke.

Det husker jeg ikke helt nå, hvordan det var.

Men det brevet fikk jeg vel borte hos Ågot, tror jeg.

Så jeg viste bildene til faren min da, en gang som vi begge var i stua til Ågot da.

Og sa vel noe sånt som at, 'her er den vertsfamilien jeg pleier å dra til i England', eller noe.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg møtte også noen frike-jenter, i Stavern, sommeren 1989.

De hørte på the Cure og sånn vel.

Og the Clash vel.

Noe sånt.

Jeg prata litt med dem, for jeg syntes de minte meg om de i Lyche/Depeche-gjengen, som jeg hadde blitt kjent med, gjennom søstera mi, i Drammen da.

Hu ene, (lederen til frikene i Stavern, eller noe, vel), hu sa at hu likte ikke syntere, (da jeg nevnte

Depeche Mode/Depeche-gjengen), for dem var så nøye med at hvert eneste hårstrå lå rett liksom.

Jeg mente at de burde stikke innom Cafe Lyche, hvis de var i Drammen.

For da kunne de møte fler 'raringer', mente jeg da.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Hu likte Jokke og Valentinerne, mener jeg, at hu unge frike-dama, som jeg prata med, den sommeren, 1989, i Stavern, sa da.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men men.

Under Svelvikdagene, så dro søstera mi og Hyde meg med, for å gå rundt sammen med dem, rundt Samfunnshuset der, i Svelvik.

Det var tjukt av folk der.

Blant annet noen fra Drammen, som ropte 'Depeche', hver gang dem så Cecilie Hyde da.

Og skulle banke oss opp da.

Det var noen fra Konnerud, eller Åskollen, (eller noe sånt), tror jeg.

De var ihvertfall fra ved Drammen da.

(Sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

En hel gjeng av folk, (som jeg ikke visste hvem var omtrent), lå over, sammen med meg, i kjelleren, hos Cecilie Hyde.

Jeg skulle på jobb, dagen etter.

'Mor' vekker deg, sa Hyde, da jeg spurte henne om vekking da.

Jeg var ikke helt sikker, på dette, for jeg hadde ikke fått med meg det, at Cecilie Hyde, hadde vekket 'mor'.

Men hvordan dem prata sammen, det visste jeg ikke.

Så kanskje dem hadde prata sammen likevel.

(Selv om jeg ikke hadde fått det med meg).

Tenkte jeg.

Men ingen vekte meg tidlig nok, dagen etter.

Jeg ble vekt av at Ågot ville prate med meg, på telefonen, til Hyde og dem da.

I etasjen ovenfor.

Jeg fortalte Ågot det, at ingen hadde vekt meg.

Ågot hadde fått vite det, at jeg hadde forsovet meg.

(Uten at jeg vet hvem som fortalte Ågot dette).

Så Ågot var sinna og fortvila da.

Jeg ringte med en gang til CC Storkjøp, og forklare dem situasjonen.

Og jeg spurte om de ville det, at jeg likevel skulle dra på jobb.

(Selv om jeg ble rimelig forsinket).

Ja, det ville de da.

Og da var det sånn, at ingen buss, gikk fra Svelvik, til Drammen, før klokka 11-12, eller noe, kanskje.

Så jeg var vel kanskje ikke på jobben, før klokka 12-13, eller noe da.

Det var sånn, (i Svelvik), på lørdager, (i sommerferien), at hvis jeg ikke rakk, for eksempel en buss som gikk klokken 9, til Drammen.

Så gikk den neste bussen klokken 11 da.

Og den bussen ville da være i Drammen, rundt klokken 12 da.

(Den bussen brukte kanskje 40 minutter da, fra Svelvik til Drammen.

Noe sånt).

Og så måtte jeg jo også gå, fra Rutebilstasjonen, (eller Bragernes Torg), og bort til Brakerøya da.

En gåtur som ihvertfall tok 15-20 minutter, (vil jeg vel tippe på), hvis bussen ikke gikk lenger enn til Rutebilstasjonen da.

(Jeg husker ikke helt om alle busser gikk til Bragernes Torg, eller om bare noen gikk dit).

Så hvis jeg våknet klokken 8.30, i Svelvik.

Og så pratet i telefonen, (og sånn), til klokken 9, med Ågot og CC Storkjøp.

Så ville kanskje den neste bussen gått, klokken 11 da.

Og da ville jeg vært i Drammen sentrum, klokken 11.45 kanskje da.

Og så på Brakerøya, klokken 12 kanskje da.

Noe sånt.

Så da fikk jeg kjeft da, på jobben, fordi jeg var så seint på jobb.

Jeg forklarte at jeg forsov meg.

'Hvordan kan man forsove seg så lenge', sa butikksjef Karin Hansen da.

(Noe sånt).

Hu lot som om hu ikke skjønte det, at det ikke gikk så ofte busser, fra Svelvik da.

Så hu lata som at hu var dum da, vil jeg si.

(Ellers så var hu bare dum da.

Hvem vet).

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Det skjedde også mer, denne sommeren 1989.

Men det får jeg prøve å skrive mer om, i et senere kapittel vel.

Vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 75: Mer fra Sand

Fra den siste tiden, fra før jeg flytta til Oslo, høsten 1989.

Så husker jeg det, at under den tre dagers-eksamenen, som vi hadde, i datafag da.

Så stakk jeg bort på hamburgerrestauranten Snappys, like ved Gjerdes Videregående der da.

Og der spiste jeg en cirka 130 grams cheeseburger vel.

Eller noe.

Noe sånt.

Og jeg drakk sikkert en cola da.

Noe sånt.

Og da var det to syklister der vel, som også spiste der da.

Og som sykla noe langdistansetrening, eller noe.

Jeg spurte dem om hva dem dreiv med, for det hadde ikke jeg ikke sett før, husker jeg.

At folk som tok sykling så seriøst også spiste på hamburgerrestaurant.

Men men.

Midt i eksamen, var vel det her vel.

Men vi hadde det veldig fritt da, også under eksamen.

På datalinja da.

Så jeg angrer ikke at jeg valgte å gå den linja.

Et år til med 'Case', og markedsføring, i Sande, det hadde nok blitt ganske så kjedelig, er jeg redd.

Så jeg er glad at jeg slapp unna det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Det året jeg gikk på Gjerde, så klarte jeg også å forsove meg, til en norsktentamen, en gang.

(En juletentamen, var det vel kanskje.

Hvis det ikke var en påsketentamen).

Jeg fikk haik med en ung forretningskar, (må det vel ha vært), helt fra Bergeråsen og til Gjerde da.

Han kjørte meg helt bort til skolen.

Jeg fikk også låne mobiltelefonen hans, og ringte rådgiveren da.

Og forklarte at jeg var på vei, til skolen.

Jeg dukket opp der en par timer for seint vel.

Men jeg forklarte rådgiveren det, (han lave, med det mørke, krøllete håret).

At jeg var ganske rask, til å skrive, så jeg ville nok ikke ha noen problemer, med å klare å få gjort unna den tentamenen, på tre-fire timer da.

(Istedet for på fem-seks timer da, som var den 'vanlige' tiden).

Jeg bare satt meg ned, et par-tre timer, og skreiv tre sider da, om den amerikanske valgkampen, eller noe.

Noe om Reagan, eller noe, tror jeg.

Jeg fikk dårlig karakter, av Høstmælingen.

(Norsklærerinna).

Hu ga meg bare 3+, eller 3/4, eller noe, vel.

Jeg klagde, (noe jeg sjelden gjorde), og fikk så en 4-er vel.

Hu sa da at 'det var egentlig en god stil du hadde skrevet, Erik'.

Noe sånt.

Men den stilen må hu jo ha fått av Rådgiveren.

Utenom den bunken som de andre stilene lå i.

Så Rådgiveren hadde kanskje prata noe dritt om meg da.

Til Høstmælingen.

Om at jeg hadde kommet for seint, og ikke engang sitti tida ut, eller noe.

Hva vet jeg.

Sånn at hu liksom straffa meg, fordi at jeg kom for seint til tentamen da.

Ved å trekke ned karakteren litt.

Men jeg mente det da, at jeg godt kunne skrive en sånn stil da, på to-tre timer.

Uten at den stilen burde være dårligere enn at den burde fått en 4-er, for eksempel.

Jeg hadde jo hatt 'S', i norsk, i karakterboka, et halvår, på ungdomsskolen, for eksempel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg fikk litt sjokk da, når jeg forsov meg, på norsk tentamen.

Så jeg glemte å ta med skrivesaker og.

Så jeg måtte gå innom den kiosken, som lå på skrått, ovenfor inngangporten, til Gjerdes Videregående der da.

(Der jeg pleide å kjøpe Basic-sjokolade da).

For å få låne en kulepenn, av hu dama som jobba der.

Sånn at jeg hadde noe å skrive med da.

Og slapp å spørre Fådgiveren, (som jeg huska at var litt sur, fra den gangen jeg måtte spørre spesielt, om å få busskortet mitt. Siden jeg var på den samarbeidsavtalen da, mellom Buskerud og Vestfold, og derfor ikke fikk utdelt busskortet mitt, samtidig med folka fra Kongsberg, osv. da), om å få låne noe å skrive med og da.

Da hadde jeg nok bare blitt kasta ut derfra.

Det var bare såvidt jeg fikk lov til å ta den norsktentamen da.

Siden jeg dukka opp der for seint da.

Jeg måtte liksom forklare det da, at jeg ikke behøvde så spesielt lang tid da, på å få skrevet den stilen da.

Jeg var fornøyd hvis jeg kunne sitte der, i et sånt 'kott', eller værelse, (eller noe), ovenfor en gang, fra Rådgiverens kontor der da.

Og da satt jeg jo helt uforstyrret der.

Så da var det jo ikke noe problem, å få skrevet ferdig en sånn stil, på kortere tid, syntes jeg.

Fordi der satt jeg jo helt uforstyrret liksom.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg skrev vel om det, i et tidligere kapittel, at faren min fant masse Donald-blader, fra 60-tallet, til kusina mi Lene, og meg, i et falleferdig hus, som var borte ved den tidligere Systua, til Margit og Anne, (Ågot sine søstre, som seinere flytta til Drammen), der.

Like før han solgte Leirfaret 4B, (var det vel), så prata faren min med meg, om penger, var det vel.

Han sa at han ville selge de Donald-bladene, for meg, i Drammen, (mener jeg det var).

Og det gjorde han, og han ga meg noen hundrelapper da, (var det vel).

Så faren min hadde nok dårlig råd.

Dette tolket jeg som at han ikke hadde noen penger.

Og at jeg måtte klare meg selv.

Og det var ikke så mye penger, som jeg fikk, for de Donald-bladene.

Et par hundre, eller noe, kanskje.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Men men.

For å ta med om alt, så spurte faren min også en gang, om jeg hadde tenkt å ta med de tinga som lå under den gamle senga mi, på det tidligere rommet mitt, inn til Oslo.

Når jeg skulle flytte inn dit, for å studere.

'Nei', sa jeg.

Eller om jeg rista på huet.

Jeg hadde ikke lyst til å ta med alt mulig av leker og lego og sånn, inn til Oslo.

Til en liten studentleilighet.

Jeg så på meg selv som ganske voksen da.

Og jeg ville ikke ha for mye ting, med meg inn til Oslo.

For jeg ville se fremover da, og fokusere på studier og studentlivet mitt, osv.

Men jeg hadde jo aldri forestilt meg, at faren min bare ville kaste de tingene, som lå i en sånn stor 'tre-oppbevarings-kasse', med hjul på da, under den gamle senga mi.

Jeg trodde at jeg ville få de tingene stående, i noen esker, eller noe, borte hos Ågot, eller noe.

Sånn at jeg liksom kunne se på de tingene, når jeg var på ferie og sånn da, på Berger/Sand.

Og jeg forventet ikke, at faren min skulle selge leiligheten, uten å be meg om å ta de tinga jeg ville ha, først.

For det skjedde ikke.

Jeg fikk ikke noe forvarsel.

Plutselig hadde dem bare flytta tinga mine, (faren min og Erik Thorhallsson).

Så jeg fikk ikke 'redda' de tingene jeg ønsket å ta vare på da.

Så dette var som et slags sjokk for meg, må jeg si.

Det var nesten som at jeg ble voldtatt, vil jeg si.

Og jeg vet ikke om jeg noen gang kom meg helt over det.

At jeg plutselig mista mesteparten av de gamle tinga mine, fra Larvik og Bergeråsen da, som jeg hadde vært glad i, under oppveksten da.

Det var nesten som noe nokså traumatiserende, vil jeg nok si.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

I russetida, så følte jeg meg ikke alltid helt hjemme.

Ihvertfall ikke når vi var på russekroer, på diskoteker, i Oslo.

Jeg husker på en russekro.

Det kan ha vært på Cats, i Storgata, eller der det seinere ble So What, i Grensen.

Jeg stod ved porten liksom, fra smuget utestedet lå i da.

Og stura, må jeg si.

I russedressen min da.

Ingen ville snakke til meg der vel.

På russekroa da.

Så jeg kjeda meg fælt da.

En gruppe russedamer stod ikke langt unna meg da.

Opptatt med sitt da.

En fyllik kom forbi, og sa 'du vil få din tid, det ser jeg i øya dine'.

Eller noe sånt.

Så det var jo rimelig flaut da.

Den eneste som syntes synd på meg, det var en gammel fyllik, som gikk forbi, i Storgata eller Grensen da.

Selv ikke etter dette, så sa disse russedamene noe til meg vel.

Så i Oslo, der var det vanskelig å bli kjent med folk, syntes jeg.

Av en eller annen grunn.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, da jeg jobba på CC Storkjøp, så hadde jeg også klart å ta imot en falsk sjekk.

Noe som jeg fikk kjeft for, (noe jeg fikk rimelig ofte der, på CC Storkjøp, som jeg også har skrevet om tidligere), av butikksjef Karin Hansen da.

Sjekker var mye mer vanlig å bruke, på 80-tallet, enn nå for tiden da.

Det var kanskje 10-20 kunder, som på en vanlig dag, betalte med sjekk, i kassa mi da.

Noe sånt.

Og vi hadde vel ikke bankterminaler, i kassene våre, mener jeg å huske.

(Det fikk dem sikkert seinere der, men jeg tror ikke at dem hadde det, (sånn som jeg husker det), i 1988/89, da jeg jobba der).

Den som lurte meg, det var en utlending.

En farget mann, med tynt ansikt, hadde bankkortet til en annen farget mann, med litt tjukkere ansikt vel.

Noe sånt.

Og jeg husker at jeg så det, at dette ikke var den samme personen.

Men jeg følte meg kanskje litt truet, av han voksne mannen da.

I 50-åra kanskje.

Jeg var jo fra Berger, og ikke vant med utlendinger.

Og jeg visste ikke hva jeg skulle gjøre, når noen kom med falskt bankkort.

Det bare gikk automatisk liksom, at jeg ga han penger igjen, for en sjekk på 500 kroner vel.

Jeg var vel sliten og trøtt og, tror jeg.

Og det var kanskje Karen Hansen, (hu sure butikksjefen), som jobba som sjef, på den vakta da.

Det er mulig.

Og de hadde ikke calling der heller.

Bare en ringeklokke.

Og når man trykket den, så dukka bare han Henrik opp da.

Som var en ganske røff, mer eller mindre kriminell, kar da.

Som jobba på gølvet da.

Så det skjærte seg der gitt.

Så jeg klarte å ta imot en falsk sjekk da.

Men det var uvant for meg, med fargede personer, fra en annen kultur da.

Jeg var jo ganske ung da, og fortsatt i tenårene.

Og var fra Berger, hvor det ikke var noen fremmedkulturelle folk da.

De eneste fargede på Berger, de var adopterte.

(Sånn som jeg skjønte det, ihvertfall).

Så det fantes ikke noen muslimer, eller noe, på Bergeråsen, på 80-tallet da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det dukka visst også opp noen signøyere, under ei motorveibru, eller noe, like ved CC Brakerøya der.

Mens jeg jobba der da.

De stjal visst fælt, mener jeg at han Harald, fra Lier vel, sa.

Så sånn var vel det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Henrik visste meg en gang det.

Inne på garderoben, på CC Storkjøp der.

At han hadde en sex-kontrakt, med dama si.

Dama måtte gi han sex da, så og så ofte da.

Og på den og den måten da.

(Noe sånt var det vel).

Dette var en kontrakt skrevet på skrivemaskin da.

Og som jeg ikke har sett noe lignende av.

Hverken før eller seinere vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På bursdagen min, 25. juli 1989.

Så hadde jeg vel fått litt nok, av Pia, Cecilie, (og bestemor Ågot), igjen vel.

Jeg gikk ned på stranda, nedenfor Ågot der.

Og lå i sola en del og sånn vel.

Jeg gikk også etterhvert bort til Krok der.

(Noe jeg ikke pleide å gjøre.

Kanskje det var fordi at det var bursdagen min.

Og jeg tenkte det, at jeg måtte gjøre noe spesielt).

Noen tenåringsjenter, fra Oslo vel, hoppa i vannet, fra en brygge, (eller noe), på Krok da.

Akkurat da jeg dukka opp der.

Jeg tok også tok meg en dukkert da, like ved der de jentene bada.

(Mora til ei av dem var der også, mener jeg å huske.

Og nesten heiv dem uti vel.

Noe sånt).

For det var så langgrunt, på den stranda, nedafor Ågot der.

Så man måtte gå utover i flere hundre meter da, for å få bada.

Og det hadde jeg nok ikke gjort da.

Jeg hadde nok bare liggi i sola, eller slappa av ihvertfall da.

Etter at jeg hadde bada, så gikk jeg litt utover, på en vei, som gikk ut på Krok der da.

En grusvei vel.

To av de 'bade-jentene', de satt oppi fjellet der cirka.

Jeg spurte dem vel, om de hadde fyr vel.

Og de sa at jeg kunne få fyr da.

(Noe sånt).

Så satt jeg der, og chatta litt med dem da.

I en halvtime kanskje.

Noe sånt.

Ei ung og smekker brunette, fra Oslo.

Hu hadde skadet beinet sitt.

Eller noe.

Så hu satt liksom å skræva der da, i bikinitrusa si.

Noe hu unnskyldte seg for da.

Jeg sa det ikke gjorde noe.

Hu sa også det, at hu hadde vært på konsert, i Italia.

(Jeg nevnte kanskje at jeg hadde vært på the Cure-konsert, noen måneder tidligere).

Og der hadde folka skikkelig klådd på henne, sa hu, mens hu hadde gått fram og tilbake da, på en konsert der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så gikk jeg tilbake til Ågot.

Jeg hadde ikke vært hjemme på hele dagen cirka.

Jeg var vant til å bo alene, så jeg ville ha litt tid, for meg selv da.

I stua til Ågot, så satt hele Svelvik-avdelingen, av Lyche/Depeche-gjengen da.

Det var Pia, Cecilie og Pia sine kommunist-venninner da, fra Svelvik.

Det var de som hadde hatt den festen, (som jeg har skrevet om tidligere), hvor de spilte Laibach/Across the Universe, på.

Mens hu Heidi, (fra Lyche-gjengen og Drammen vel), ble knulla sånn at hu stønna sånn at det hørtes i hele leiligheten da.

Mens en blond gutt vel, fra Drammen satt der mens han kjælte med en kniv da.

Mot armene sine, osv.

(Noe sånt.

Som jeg har skrevet om, i et tidligere kapittel da).

Alle disse jentene var jo drit sure da.

Og Ågot og vel.

De skulle vel ha noe overraskelsesselskap for meg, eller noe.

Også visste de ikke hvor jeg hadde vært da.

Men dette var jo Pia sine venner.

Jeg var jo egentlig ikke i den kommunist/Lyche/Depeche-gjengen.

Så jeg syntes bare at dette var morsomt da.

(At de kommunist-venninnene osv., til Pia, fra Svelvik, ble så sure på meg).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og jeg fortalte vel ikke søstera mi og Cecilie og dem det.

At jeg hadde prata med noen Oslo-jenter da, nede på Krok der.

Det tror jeg ikke at jeg prata noe med dem om.

For dem var rimelig sure da.

Sånn som jeg husker det.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Etter at jeg flytta til Oslo.

Så bodde jeg de første to ukene, i Haldis sin leilighet, ved Kiellands plass, (i Uelands gate der).

Jeg hørte på radioen, (på nærradiostasjonen Radio 1 vel antagelig), at det var noe slags jubileum, eller noe, på Oslo City.

Noe sånt.

Så jeg dro ned dit.

Og gikk opp i tredje etasje der.

For å se på noe musikk-show der da, eller noe.

Og hvem dukket opp der?

Jo.

Guro, (fra Skjetten og EF Språkreiser-turen, til Brighton, sommeren 1988).

(Hu som min tremenning, Øystein Andersen, hadde sagt om, at var stygg.

Eller han sa, (om meg), da hu Guro flørta litt med meg vel.

I andre etasje på McDonalds der, ved Churchill Square, i Brighton.

At, 'Erik har bare sjangs på stygge damer').

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og hvem hang Guro sammen med der?

Jo, hu Oslo-jenta, som jeg hadde møtt på Krok, på bursdagen min.

Hu smekre/ganske hotte brunetta.

Som hadde sitti og skrævi, i bikinitrusa der da, oppe på en sånn 'hemmelig' røykeplass da, som hu og noen venninner av henne hadde vel, oppi en slags fjellside der da, på Krok da.

Hu som hadde blitt så fælt klådd på da, på en konsert sa hu, nede i Italia da.

Hu dama, hang sammen med Guro da.

(Uten at jeg visste det, at de to kjente hverandre, fra før).

Jeg hadde jo sagt til de to Hammerfest-jentene, som jeg syntes at var litt vel rølpete og litt vel mye, på 'fjortiss-fylla', i Brighton.

At jeg var homo.

Bare for å få en unnskyldning, til å gå fra dem.

Siden Øystein og dem venta på meg.

Øystein mente først at jeg burde gå bort til dem, der de satt, på en gangbru, over Old Shoreham Road vel, (mens dem var på fjortiss-fylla da).

(Som jeg har skrevet om i et tidligere kapittel da.

Uten at jeg skjønte hvorfor Øystein sa det.

Men men).

Så jeg chatta med Guro da.

Og sa hei til hu fra Krok og vel, (vil jeg tippe på ihvertfall).

Jeg husker ikke om hu kjente meg igjen, eller ikke.

Men Guro kjente meg igjen, ihvertfall.

Så sånn var det.

Jeg spurte Guro om hu kunne anbefale noen diskoteker, i Oslo.

(Jeg hadde jo festa mye i Oslo, sammen med Magne Winnem og også i russetida.

Og vært på alle diskotekene i Oslo omtrent).

Men hu sa, 'vi har jo Metro da', hu Guro da.

(Noe sånt).

Og Metro, det var et homse-diskotek, mente jeg, at jeg hadde hørt.

Så da bare tuppa jeg til henne da, (jeg hadde vel på meg joggesko sikkert).

Siden hu var så uhøflig da.

(Jeg ville ikke ha rykte på meg for å være homo, i Oslo liksom.

Det var tøft nok, (syntes jeg), da det her foregikk, i Brighton liksom, året før da.

For det ble en sånn anspent stemning der, på det språkkurset, syntes jeg, etter at jeg hadde sagt at jeg var homo, til de her to jentene, fra Hammerfest, som var på fjortis-fylla da, bare for å få en unnskyldning, til å gå fra dem.

Siden det ikke gikk an å prate med dem omtrent da.

Når dem satt oppå den her gangbrua da.

Siden dem var så fulle og rølpete da.

Så sånn var det).

Jeg flytta ikke til Oslo, for at sånne frekke jenter skulle kødde med meg der liksom.

Nei, det fant jeg meg ikke i.

Så sånn var det.

Og så stakk bare de jentene da.

Og etter det, så har jeg ikke sett noe, til hverken hu Guro, eller hu som skræva så fælt, (i bare bikinitrusa), nede på Krok der, igjen.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Noe snnet, rimelig rart, skjedde også rundt denne tida.

(Dette var kanskje i juli 1989 da.

Noe sånt).

Pia og Christell, dro meg med, for å ligge i sola, på stranda, mellom Sand og Bergeråsen der.

(En strand, hvor folk nesten aldri solte seg.

Det er vel ganske langgrunt der.

Og den stranda blir en god del brukt av folk, som går mellom Bergeråsen og Sand.

(For eksempel, så var det sånn.

At den sommeren, som vi plukka jordbær, for familien Sand.

Carl Fredrik Fallan, Ulf Havmo og meg.

Et par-tre år, tidligere på 80-tallet.

Så gikk vi langs akkurat den stranda der da, (hvor Christell og Pia plutselig ville sole seg), hver morgen da, når vi skulle plukke jordbær.

Bare noe jeg tenkte på).

Så derfor er det sjelden at folk ligger der, for å sole seg.

For å si det sånn.

Da ligger dem heller på Ulvika, eller på Sandvika, eller på svabergene i retning Ulvika, (fra der Pia og Christell ville ligge), eller på/ved flytebrygga lenger mot moloen på Sand der).

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Christell lå der i bikini, husker jeg.

Og Pia lå der i badedrakt eller bikini vel.

(Det husker jeg ikke helt, hva Pia lå i av badetøy akkurat.

Jeg så nok ikke så nøye på søstera mi, tror jeg.

Men men).

Så dukket plutselig Espen Melheim, Annika Horten og Anne Uglum opp der.

Så dette ble bare rarere og rarere.

De skulle windsurfe der.

Espen Melheim hadde surfebrett.

Og skulle lære Anne og Annika å surfe.

Anne og Annika gikk der i bare bikinitrusa.

De var toppløse.

Og hadde vel gått toppløse ihvertfall fra parkeringsplassen ovenfor Teskjekjærringa der, vil jeg nok tippe på.

(Om ikke gjennom Havnehagen da.

Selv om dem vel antagelig ikke ville ha turt det).

Anne og Annika var jo to veldig smekre, pene og vakre tenåringsjenter da.

De gikk i klassen til Christell og Pia, på grunnskolen.

Jeg var jo kamerat, med Espen Melheim.

Som hadde gått i klassen min tidligere.

Og det virka jo litt døvt, å bare ligge å sole meg, sammen med søstra og stesøstera mi.

Når Espen Melheim og Anne og Annika, skulle windsurfe, like ved der vi lå.

(Vanligvis var det lite som skjedde, på denne grunne stranda.

Som det ikke var så mye sand på heller.

Så dette var nok noe planlagt noe, hele greia, vil jeg nok tippe på).

Jeg gikk bort til Espen og dem.

Da de dukka opp der.

(Jeg kjente jo Annika fra før.

Hu hadde jo vært med Haldis til CC, sammen med meg og Christell, en gang.

Og Anne Uglum og Espen Melheim.

De hadde jeg jo festa sammen med, en nyttårsaften, et år eller to før det her vel.

Og jeg hadde jo da til og med vært inne i stua, hos Anne Uglum og dem da.

Siden jeg trodde at festen skulle fortsatte der.

Etter at Espen Melheim hadde klenga på henne.

I oppkjørselen til Espen Melheim og dem da).

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

De her tre folka.

De hadde med en våtdrakt.

Som Anne, Annika og meg, bytta på, å låne.

Jeg gjorde det vel best vel, (syntes jeg), når det gjaldt windsurfinga.

Espen Melheim stod bare og så på.

Hverken Anne Uglum, Annika Horten eller meg, hadde prøvd windsurfing før.

Men jeg syntes ikke bare at jeg kunne ligge der, sammen med søstera mi og stesøstera mi da.

Når Espen Melheim dukka opp der da.

Så sånn var det.

Både Annika og Anne var lyshårede skjønnheter da.

Annika hadde litt større pupper vel, (enn Anne Uglum da).

Nesten like store som Christell sine vel.

(Som jeg jo hadde sett, noen uker før, på Marienlystbadet, (var det vel).

Da hu gikk rundt toppløs der, mener jeg).

Men Anne var kanskje litt mer smekker enn Annika da.

(Det er mulig).

Så de var cirka like sexy-e, de her to jentene, vil jeg si.

Og hvis man tar med Christell, så var det jo tre skikkelig sexy og hotte 16 år gamle jenter, det her, vil jeg si.

Dette var vel de tre mest sexy og hotte damene på hele Bergeråsen, på den her tida, vil jeg vel tippe på.

Så det var kanskje litt rart, at alle de tre skulle befinne seg toppløse eller i bikini da.

Rundt Espen Melheim og meg der.

For Espen Melheim var en stille kar på skolen da.

Som nesten aldri prata noen med noen av jentene i klassen, (sånn som jeg kan huske det, ihvertfall).

Og jeg selv, jeg hadde jo vært mobbeoffer, på ungdomsskolen.

Og hadde jo bodd alene, fra jeg var ni år, osv.

Så at Melheim og jeg, plutselig skulle ha selskap av alle disse utrolig fine tenårinsjentene, (det vil si Anne, Annika og Christell da), på stranda, på Sand der da.

Det syntes jeg at nesten var for utrolig til å være sant.

Noe sånt.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Vi prøvde windsurfing, sånn cirka tre ganger hver vel.

Og Anne, Annika og jeg.

Vi bytta på, å ha på oss den våtdrakten, til Espen Melheim da.

Så ble hu Anne Uglum litt rar, husker jeg.

Hu begynte å gå utover på en flytebrygge, (eller noe), der.

(Var det vel).

Og jeg lurte på om hu gråt, (eller noe), husker jeg.

Jeg fulgte etter henne, som for å spørre henne, om hva som var galt.

Men Annika sa at hu Anne Uglum var ok da.

Og så gikk Espen Melheim, Annika og Anne tilbake, bort fra stranda igjen.

Like fort som de hadde dukka opp cirka da.

Christell spurte meg om, 'liker du dem?'.

(Hu mente vel Anne og Annika da).

'Ja', svarte jeg.

De var jo to pene og sexy tenåringsjenter, begge de to da.

De hadde begge pent lyst hår.

Og de var slanke og smekre.

Og de hadde jo pupper og sånn.

Og de var vel litt solbrune og kanskje.

Så de var jo veldig attraktive begge to, må jeg jo si.

De var cirka like attaktive som Christell var, syntes jeg.

Henne ble det jo sunget om, i konfirmasjonssangen hennes, at 'hadde det vi kaller sex-appeal'.

Og det var vel mer enn et år før det her, tror jeg.

Og Christell var også lyshåret, (som Anne og Annika da).

Og var også slank og smekker.

Og hadde også pupper og sånn, som Anne og Annika.

Så de her tre tenåringsjentene, de kunne vel nesten ha vært som tre 'sex-kittens' da.

Kan man vel nesten si.

De var alle tre veldig hotte og sexy-e da, syntes jeg.

Det var kanskje litt rart, at alle disse tre 'sex-kittens-ene', hadde gått i samme klasse.

At tre så hotte, blonde damer, skulle ende opp, med å gå i den samme klassen liksom.

(Selv om de vel gikk i tre forskjellige klasser, på videregående, vil jeg ihvertfall tro, på den her tiden).

Det var kanskje litt spesielt,

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Det skjedde også en del fler ting, på denne tiden, før jeg flytta til Oslo.

Det får jeg prøve å få skrevet mer om, i det neste kapittelet.

Vi får se om jeg klarer å få til dette.

Vi får se.

Kapittel 76: Enda mer fra Sand

Sommeren 1989, (hvis det ikke var sommeren etter), så hjalp jeg også onkel Håkon, (etter at faren min hadde bedt meg om å hjelpe), med å gjøre noe reparasjonsarbeid, på noen hytter, mellom Bjerkøya og Sande et sted vel.

Han som eide hytta ble litt sur.

For at han måtte betale full timepris for meg.

For han syntes vel at jeg så ganske ung ut da.

Onkel Håkon forklarte hva jeg skulle gjøre.

Og jeg gjorde det da.

Og det gikk vel stort sett ganske greit vel.

Men jeg fikk en betydelig lavere timelønn da.

Enn det Håkon fikk av han hytteeieren da.

Så Håkon tjente også penger på det her da.

Så jeg ble kanskje litt lurt.

Det er mulig.

Men sånn er vel Håkon, (må man vel si), at han kan kanskje være litt sur, og kanskje litt smålig da.

Når det kommer til skillinger, for å si det sånn.

Det mente vel Cecilie Hyde og, tror jeg.

Det er mulig.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Så jeg jobba altså ikke bare på CC Storkjøp, denne ferien da.

(Hvis det ikke var sommeren etter da, at jeg jobba sammen med Håkon, på den hytta.

Hvem vet).

Sommeren etter, (må det vel ha vært), så måtte jeg hjelpe faren min, med å spikre parkett.

I de nye husene, som han hadde bygget, i Sandsveien.

Det var furuparkett vel.

Og den parketten skulle både på gulvet og veggene i stua, i Sandsveien der da.

Jeg måtte bruke spikerpistol.

Og noe elektrisk eller vanlig sag, av noe slag vel.

Pluss at jeg måtte bruke metermål da.

Jeg mener det var sånn, at de ytterste par centimeterne, av hvert parkett-bord, måtte sages av.

Fordi endene ofte kunne være litt flisete da, eller noe.

Jeg mener jeg fikk parketten til å se ok ut.

Selv om dette var nytt arbeid for meg.

Så jeg har også jobba litt som snekker da faktisk.

Selv om jeg ikke fikk jobbe noe sørlig som snekker, på Strømm Trevare.

Det var bare de par første åra vel, som jeg bodde på Bergeråsen, at jeg jobba der.

Før jeg begynte på ungdomsskolen kanskje.

Så industriell produksjon av trevarer, det har jeg ikke jobba så mye med.

Hvis jeg sier at jeg jobba med å lage elementer, til senger, en vakt i året.

I gjennomsnitt.

I de ti årene jeg bodde, på Berger.

Så blir vel det et noenlunde riktig tall, tror jeg.

Men hvorfor jeg ikke ble bedt om å jobbe mer, med produksjon av senger og elementer, nede på verkstedet.

Det veit jeg ikke helt.

Men faren min ville ikke at jeg skulle jobbe så mye der da.

Han mente at det var som et mareritt, å jobbe som Selvstendig Næringsdrivende.

Og at det ville være mye smartere av meg, å få meg en godt lønnet stilling, i et firma da.

Og jeg måtte jo høre på faren min.

Farfaren min døde ikke lenge etter at jeg flytta til Berger.

Så det var faren min som var 'sjefen' på verkstedet der, liksom da.

Han var jo faren min, og han var jo også eldre enn Håkon.

Og da Ulf Havmo og jeg, skulle jobbe der, som noe slags valgfag, i niende klasse.

Så stod faren min og en annen kar der, og bare og stirra på oss, når vi gikk inn, på verkstedet der.

Så jeg skjønte det, at faren min ikke ville at jeg skulle jobbe der.

Og lære å stille inn maskinene, og sånn.

Og det var kanskje litt rart.

Siden dette egentlig var en familiebedrift.

Må man vel si.

Men i ettertid, så har jeg jo sett det, på nettet.

At leiekontrakten, på eiendommen, som verkstedet lå på.

Den var bare på 50 år.

Så det var nok bra at jeg ikke begynte å jobbe der.

For da kunne jeg jo ha mistet kontrollen, på situasjonen, rundt år 2010 eller 2015 eller 2020.

Da hadde kanskje en Bøhmer, eller noe, dukka opp på døra mi.

Og sagt at han ville ha verkstedet og huset til Ågot.

Hva vet jeg.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men men.

Da jeg var i Brighton, denne sommeren, (sommeren 1989).

Så var det første som skjedde, forresten.

Da jeg dukka opp i Shoreham der.

(Hvis jeg husker det riktig).

Det var at Rick Hudson dro meg med på en fotballkamp.

Jeg forklarte at jeg ikke var så sikker på mine ferdigheter i fotball.

Men da dumma jeg meg visst ut.

For han hadde ikke ment at jeg skulle spille.

Men Rick Hudson skulle være keeper da.

Og jeg og ungene til Hudson, skulle stå og se på kampen.

Fra andre etasje, i en idrettshall da.

Jeg syntes det ble litt rart, å stå sammen med ungene til Rick Hudson der.

Så jeg lot de stå for seg selv, for det meste.

Så jeg gikk bort til et annet rom da, og så på kampen derfra.

Mens jeg noen ganger sjekka at de ungene ikke fant på noe tull da.

Så sånn var det.

(De ungene, de stod langs kortsida, og så på kampen.

Mens jeg stod i det rommet, som var langs langsida da, av hallen).

Hudson gjorde et par praktredninger, mener jeg.

Han gikk vel ut i spagaten, eller noe, (omtrent ihvertfall), og.

Dette var vel noe bedriftsfotball, eller noe, kanskje.

Og det var innendørs da.

Med håndballmål, tror jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg lurer på om det kan ha vært i den samme hallen.

Som jeg var og spilte volleyball-turnering i.

(Der hvor det stod noen jenter, (sa en på laget mitt), som lo av meg, hver gang jeg rørte ballen, eller noe.

Oppe på tribunen da.

Hvem vet).

Med EF Språkreiser-kurset.

Sommeren 1988 da.

(Når Øystein Andersen ikke var med tror jeg.

Så det var ikke sånn at jeg alltid gjorde det samme som han heller, der).

Så sånn var muligens det.

Hvem vet.

Vi satt på med en kamerat av Rick Hudson, til den kampen vel.

Rick Hudson hadde ikke bil selv, tror jeg.

Og han kameraten ble litt sur, tror jeg.

Siden jeg, (som var fra Norge da), skulle være med da.

(Eller hva grunnen kan ha vært).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Ågot 'gura' på meg en gang, mens jeg bodde på Sand.

For hu likte ikke underbuksa 'mi'.

Men det var en blå underbukse, som var faren min sin, mente jeg.

For den hadde jeg funnet, blant hans klær da, på rommet 'mitt' da, på Bergeråsen.

Det var bare tull, mente Ågot.

Hvordan kunne faren min få plass til utstyret sitt, i den lille underbuksa der, sa Ågot.

Men da ble jeg fornærma.

For jeg hadde vel ikke noe liten tiss selv jeg.

(Selv om jeg ikke hadde sammenligna min tiss med faren min sin heller, akkurat).

Men Nina Monsen hadde ihvertfall virka fornøyd, med størrelsen på pikken min.

Da jeg knulla henne, den natta, i Leirfaret 4B, et halvt års tid før det her vel.

Hu hadde da sagt, at 'jeg har kjent større faktisk'.

Men da hadde hu nok også kjent mindre, mener jeg.

(Når hu sa det, på den måten der).

Men Ågot hadde jo ikke 'kuke-stell' selv.

Så hu skjønte kanskje ikke hvordan det med ståtiss og badetiss og sånn var da.

Og Ågot hadde kanskje vært bortpå faren min da?

Hvordan kunne Ågot vite hvor stor tissen til faren min var?

Nei, dette var helt rart, syntes jeg.

Og den underbuksa, den hadde Erik Thorhallsson mobba faren min for.

For det var visst en silkeunderbukse, husker jeg.

Fra da jeg var med dem til Son, en gang, når dem jobba på huset til Runar der.

(Mener jeg at det kan ha vært).

Erik Thorhallsson, han hadde ihvertfall sett faren min, i den underbuksa, skjønte jeg.

Og ledd av faren min da, (skjønte jeg).

Siden det var en silkeunderbukse.

Eller kanskje ikke silke, akkurat.

Så jeg visste det, at faren min hadde gått med den underbuksa.

Men jeg var kanskje ikke så flink, til å handle undertøy selv, i Drammen, osv.

Jeg syntes kanskje, at det var flaut.

Derfor brukte jeg kanskje av det tøyet jeg fant, på Bergeråsen da.

Og under den 'fylle-flyttinga', til faren min og Erik Thorhallsson.

Så hadde kanskje noen av underbuksene mine blitt borte da.

Så derfor gikk jeg kanskje i den underbuksa som egentlig var faren min sin da.

Men jeg måtte jo bruke sokkene hans.

Jeg hadde ikke egne sokker ihvertfall.

(Ihvertfall ikke før jeg begynte å kjøpe tennissokker selv, når jeg gikk på videregående).

Så jeg måtte en god del ganger bruke de gamle klærna til faren min da.

Mens jeg bodde på Berger.

Etter at jeg hadde begynte på videregående, osv.

Siden jeg ikke hadde noen mor, som sørget for at jeg hadde nok, av egne klær da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Dette skjedde, mens jeg var på rommet 'mitt', på Sand.

Så hvorfor Ågot gikk inn der, mens jeg gikk rundt i underbuksa.

Det veit jeg ikke.

Hu gikk kanskje litt for nærme, syntes jeg nok.

Og det som kom ut av kjeften hennes.

Det var så dumt, og som noe tåpelig kvinnfolk-prat.

(Syntes jeg).

Men Ågot var jo gammel.

Og fra landet, i Rollag.

Og hu hadde ikke noe skolegang, å snakke om vel.

Og hu begynte jo å bli senil.

Hu kalte meg jo hele tida for Runar, for eksempel.

Så jeg brydde meg ikke så mye om det her tullet hennes.

At hu 'gura' over den underbuksa da.

Jeg tok ikke Ågot helt alvorlig da, siden hu var såpass gammel og senil og dum da.

Eller man burde kanskje ikke si dum.

Men hu var gammeldags vil jeg si.

Senil, virka det klart for meg, at hu hadde begynt å bli.

Og hu var trangsynt, mange ganger, vil jeg si.

Og kunne være vanskelig å diskutere med.

Og hu var u-utdannet da, blir vel det riktige ordet.

Hu hadde vel bare gått på skole, i 5-6-7 år, eller noe.

Oppe i Rollag, tror jeg.

Og kunne ikke skrive så bra, og sånn, mener jeg å huske.

Så jeg tok ikke Ågot helt på alvor alltid da.

Siden jeg syntes at hu kunne være litt sånn nesten skrullete noen ganger da.

For å si det sånn.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kenneth Sevland.

Han hadde fått meg til å kjøpe med en Depeche Mode eller Pet Shop Boys, videokassett, til han, i Brighton, den sommeren, som jeg bodde på Sand.

Vi prata sammen, på telefonen, etter at jeg hadde kommet tilbake til Sand.

(Det var muligens derfor, at jeg dro på den dagsturen, til London, den dagen, som jeg seinere møtte hu Sari Arokivi, i Brighton.

For å finne den videofilmen, til Sevland).

Jeg hadde jo ikke noen penger, etter russetida og ferien til Brighton.

Og Sevland var jo fra Svelvik, og ikke fra Berger.

Så jeg tulla litt, og la på noe vekslegebyr, eller noe da.

Videokassetten, den kosta vel 10 pund, tror jeg.

Og jeg sa til Sevland, at den kosta 120 kroner da.

Noe sånt.

(Men jeg tror at kursen på pund, var cirka 10 kroner da.

Så den kosta vel egentlig bare 100 kroner cirka da.

Men man får jo litt dårligere kurs, når man kjøper valuta, på postkontoret, osv.

Og man må jo betale gebyr og sånn).

Men Sevland ga meg bare en hundrelapp, på trappa til Ågot.

Uten å forklare hvorfor han ikke ga 120.

Kanskje han også hadde dårlig råd, etter russetida?

Kanskje han visste at den videokassetten bare kosta 10 pund, i England?

Hva vet jeg.

Han så litt stygt på meg, mener jeg.

Så det er mulig at han skjønte det, at jeg prøvde å lure han litt.

Jeg lurte han jo en gang før og.

Når det gjaldt det cover-et, til den Rambo First Blood II-filmen.

Som Sevland og jeg, hadde spleisa på, i London, da vi var på språkreise til Weymouth, sommeren 1986.

For da hadde jeg gitt bort det coveret, til Øystein Andersen, husker jeg.

Samtidig med at jeg hadde solgt min andel, av den filmen, til Kenneth Sevland.

Så jeg tulla litt der.

Men jeg måtte liksom gi noe tilbake til Øystein Andersen, syntes jeg.

Siden han hadde med så mange kule filmer og spill, til Bergeråsen, nesten hver helg da.

Rundt 1986 og 1987 da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg slapp ikke inn Sevland, hos Ågot.

Jeg hadde vel aldri noen kamerater, på besøk, den tiden jeg bodde hos Ågot.

Dette var vel på grunn av det som hadde skjedd.

Da jeg ba Ågot, om å fortelle om den historia, som hu først hadde fortalt til meg, om den dram-flaska, fra polet i Drammen, som Jebsen hadde kjøpt på hennes rasjoneringsklipp, under krigen.

Til Ulf Havmo, (sånn at han også kunne få høre denne artige historia da, tenkte jeg).

Da ble jo Ågot så flau, og hu blei helt satt ut da.

Da jeg spurte om hu kunne fortelle den historia, til Ulf Havmo.

Dette må vel ha vært mens vi gikk på ungdomsskolen vel.

Så etter det, så turte jeg vel ikke å ta med kamerater, inn hos Ågot, tror jeg.

For Ågot hadde vært så barnslig da, og liksom blitt så flau og sånn da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så Ågot var nok flinkere med jenter, sånn som Pia og venninnene hennes.

Men med mannfolk, så veit jeg ikke helt, hvordan Ågot var.

Jeg turte ihvertfall ikke å ta med kamerater, som Magne Winnem, Stein og Kenneth Sevland, inn til Ågot.

(Selv om Ågot ikke var hjemme, da Sevland dukka opp der).

For jeg var litt flau over Ågot da.

For hu var så nervøs ofte.

Og urolig da.

Og vel litt uutdannet/dum da.

(Selv om Ågot også hadde veldig mange bra sider.

Så hadde hun også en del sider som man kunne bli litt flau over da, (syntes jeg), ovenfor kamerater og sånn da).

Og jeg visste aldri hva som kunne få henne til å 'gure' da.

Så jeg ba ikke inn Winnem og Stein der, hos Ågot.

Og da ble det bare sånn, at jeg ikke ba inn han Kenneth Sevland der heller da.

Selv om vel Ågot ikke var hjemme akkurat da, som Sevland dukka opp der.

(Mener jeg å huske, ihvertfall).

Men hu kunne jo ha dukka opp mens han var der kanskje.

Jeg husker ikke hvordan jeg tenkte, men jeg ba ihvertfall ikke han Kenneth Sevland, fra Svelvik, inn der da

(Selv om han hadde vært på besøk hos meg, i Leirfaret 4B, sammen med Trond Johansen en gang da.

Så sånn var det).

(Og da Kenneth Sevland var der, for å hente den videokassetten.

Det var før Pia og Cecilie Hyde, hadde kommet tilbake fra Spania, mener jeg.

Hvis jeg ikke husker helt feil.

Bare noe jeg tenkte på).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var enda noen ting, som skjedde, disse par-tre månedene, som jeg bodde hos Ågot, før jeg flytta til Oslo, for å studere, høsten 1989.

Og det skal jeg se om jeg klarer å få skrevet mer, en av de nesten dagene.

Vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 77: Enda mer fra Sand, (del 2)

En gang, sommeren 1989, så begynte faren min, å chatte med meg, i gangen, i huset til Ågot.

Solveig, (telegrafisten på Scandinavian Star), kjente en som eide noen studenthybler, (som jeg tror at var Anker Studenthybler), i Oslo.

Faren min sa at det ble avgjort ved loddtrekning, om man fikk hybel der.

Jeg sa det var greit, at han sa til Solveig, at jeg var interessert, i å være med på en sånn loddtrekning da, for en sånn studenthybel da.

Derfor gikk dette med hybel i Oslo, litt i glemmeboka, for meg.

Men så, i juli, (eller om det var i august), en gang, så sa vel faren min fra om, at jeg ikke hadde fått plass, hos de studenthyblene, til hu Solveig da.

Så da måtte jeg sette inn annonse i Aftenposten, husker jeg.

NHI hadde noe de kalte for løpende opptak.

Så jeg fikk ganske tidlig svar, fra NHI, om at jeg hadde kommet inn der.

På et to-års NHI-kandidat-studie, (som de kalte det), i Informasjonsbehandling da.

Jeg ringte Aftenposten.

Jeg jobba jo 9-17 vakter, eller noe, på CC Storkjøp.

Hvis det ikke var 10-18 vakter, eller noe.

Og jeg hadde jo merka at Ågot hadde begynt å bli litt senil.

Og jeg syntes også at Ågot kanskje var litt dum og barnslig osv.

Og litt umoden da.

Så jeg ville ikke at Ågot skulle svare telefonene.

For jeg orka ikke noe tull da, for å si det sånn.

(Hu hadde jo 'gura' om den underbuksa til faren min, osv.

(Jeg var vokst opp på landet.

Og det å kjøpe underbukser, det var kanskje litt vanskelig da.

Det var kanskje litt flaut, for det første.

Og for det andre, så måtte man jo skjønne størrelsene og sånn da, på underbuksene.

Og jeg var ikke så flink i klesforretninger da.

Og jeg var vant til å få sånt som underbukser og sokker, av mora mi da, da jeg bodde i Larvik.

Så sånn var det).

Og Ågot kalte meg jo for Runar, istedet for Erik, osv).

Så jeg skrev noe sånt som at 'rolig student søker hybel i Oslo'.

Og at folk skulle ringe, enten før klokken 16.

(For da kunne dem prate med onkel Håkon, nede på verkstedet).

Eller etter klokken 20.

(For da var jeg hjemme fra jobb, i Drammen da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Rich Hudson og dem, de hadde forresten fått Sky-antenne, av Soutwick Council, (eller noe), den sommeren, husker jeg.

Jeg var litt ovenpå, når det gjaldt sånn.

Siden jeg jo blant annet hadde vært den første, på Bergeråsen, som hadde fått video, TV-spill, elektronisk spill og digitalt armbåndsur, osv.

Hudson var vant til at jeg latterliggjorde deres engelske arbeiderklasse-hjem litt da.

Og fortalte om hvordan jeg var vant til å ha det, på Bergeråsen, og sånn, da.

(Jeg fikk jo mye ting, under oppveksten, så det var kanskje nesten som å vokse opp i USA.

Jeg hadde to TV-er, på 80-tallet, video, vannseng, oppvaskmaskin, 'konge-stol', datamaskiner, videokamera, brusmaskin, osv., osv.).

Rick og Tina Hudson, de sendte meg inn, til naboen deres.

(Ikke hu som hadde begravd en baby i hagen.

Men til de andre naboene, som også hadde språkstudenter boende hos seg, om somrene.

Og hvor mannen i huset noen ganger var med, på å spille fotball, i hagen, hos Hudson og dem da.

En høy kar med mørkt hår vel).

Kona i huset viste meg en telefonautomat, som hu hadde kjøpt.

Man skulle putte mynter, på en automat, og så kunne man ringe da.

Jeg lo jo fælt da, siden noen ville ha en sånn mynt-telefon, i sitt eget hjem, liksom.

Dette var ikke noe jeg hadde sett i Norge.

Men jeg skjønner det nå, hvis den her ekteparet, syntes at jeg var uhøflig.

Men jeg hadde jo gått Markedsføringslinja og sånn, på handel og kontor da.

Så jeg var vel en sånn utadvendt type da, på denne tiden.

Som kunne gå rett inn i huset til folk, og prate med dem om alt da.

Det er mulig.

Men jeg skjønner det hvis dem egentlig ble sure.

For jeg var vel ganske ovenpå da.

Og prata liksom dritt om arbeiderklasse-tinga dems da.

Men Rick og Tina Hudson, de liksom fyrte meg opp ganske mye da.

Og fikk meg til å prate dritt om naboene sine da.

Ved å fortelle meg om ting de hadde kjøpt, (før de sendte meg inn dit), som jeg syntes var dumme da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Før jeg dro til Brighton, så ga jeg en konvolutt og en tier kanskje, til Andre Willassen da.

For å få han til å sende meg vitnemålet mitt.

(Hjem til Ågot da).

Siden jeg ikke fikk vært med på skoleavslutninga, på Gjerde.

Siden Cecilie Hyde hadde fått meg til å bestille billett til England, på den samme dagen, som skoleavslutningen var da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Da jeg kom tilbake til Norge igjen.

Så jobba jeg vel på CC, en dag da.

Ihvertfall så gikk jeg innom Vannsengbutikken, til faren min og Haldis, i Drammen da.

Og da ga faren min meg vitnemålet mitt, fra Gjerde.

Det var mest fem-ere, men også en to-er i Matte Valgfag, husker jeg.

Som jeg har skrevet om i et tidligere kapittel vel.

Så fikk Magne Winnem meg til å skulke, noen av de matte-timene.

Og jeg syntes at han matte valgfag-læreren var noe helt forferdelig ustrukturert da.

Og også for streng mot meg, syntes jeg.

Men men.

Jeg hadde jo allerede kommet inn, på NHI, så det spilte ikke så stor rolle, husker jeg, at jeg syntes.

Men det var høyt fravær, på vitnemålet.

Det var sånn, at jeg nesten ikke fikk karakter, i Sos. Øk., husker jeg.

For jeg lå helt på grensa.

Sos. Øk.-lærer Herbjørnsen, han sa det, i en time, (når jeg hadde forsovet meg vel), at jeg hadde for mye fravær, i Sos. Øk., så jeg kunne bare gå igjen.

(Når jeg kom inn i timen da).

Man kunne ha 10 timer fravær, i løpet av skoleåret, og jeg hadde da akkurat 10 timer fravær da.

(Som jeg skreiv opp, og holdt oversikten over, i en skoledagbok, eller noe, da).

Jeg kontaktet klasseforstander Karlsen, og forklarte det, at Herbjørnsen hadde hivd meg ut, av klasserommet da.

Og sagt at jeg hadde for høyt fravær.

Jeg mente at det måtte være sånn, at når grensa var 10 timer.

Så var det greit å ha 10 timer fravær.

Men ikke 11 timer.

Så jeg mente at jeg ikke hadde gått over grensa da.

Og det mente vel Karlsen også, tror jeg.

Han tok en chat med Herbjørnsen ihvertfall.

Og jeg fikk så fortsette, å ha Sos. Øk. da.

Og dette var vel rundt påsketider vel, at denne episoden oppstod, i en av Sos. Øk.-timene, til Herbjørnsen da.

Og etter påske, så skjerpa jeg meg da.

Så jeg hadde ikke så mye fravær, etter påske.

Så jeg fikk karakter i alle fag da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men jeg var litt flau, sommeren 1989, over alt fraværet, på vitnemålet mitt.

Jeg var kanskje blakk, etter Brighton-turen og russetida.

Så jeg skulle kanskje sitte på med faren min, tilbake til Sand, eller noe.

Jeg kjeda meg ihvertfall, husker jeg.

Samtidig, så hadde jeg jo hatt Kontorfag, i første klasse, på handel og kontor.

Så jeg tenkte at jeg kunne leke meg litt, med kopimaskinen, som stod der.

Mens jeg kjeda meg da, i Vannsengbutikken, i Tordenskiolsgate, i Drammen da.

Jeg dreiv og tygde på noe tyggegummi.

Jeg tok ut en bit tyggegummi, fra kjeften, og klinte tyggegummien over fravær-tallet da, på vitnemålet.

(For enten antall dager eller timer).

Også skulle jeg se, om det tall-feltet, ble blankt da, på kopien.

Noe det vel ikke ble.

Dette var bare noe jeg gjorde for morro skyld, siden jeg kjeda meg der, i Vannsengbutikken da.

(Jeg var ikke så hjemme der.

Siden jeg var uvenn med Haldis da, under hele oppveksten.

Og dette liksom var mest Haldis sin butikk da.

Så det vitnemålet, det var omtrent det eneste jeg kunne 'drive med', mens jeg holdt på å 'kjede meg ihjel' der da).

Det var stille i sommerferien, og ingen kunder der, husker jeg.

Det var ikke så smart, å tulle, med å ta tyggegummi på vitnemålet, merka jeg.

For den var umulig å få bort igjen, merka jeg.

Men men.

Så sånn var det.

Men jeg tok det ikke så nøye, for jeg hadde jo allerede kommet inn på NHI.

Og da var det jo papirene fra NHI, som telte, når man var ferdig der da.

Tenkte jeg.

Så jeg tulla egentlig bare fælt.

Men jeg gjorde egentlig ikke noe galt da.

Jeg hadde ikke tenkt til å bruke den forfalskede versjonen, av vitnemålet, fra Gjerde, til noe.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Mens jeg stod sånn, og tulla, med det vitnemålet.

Så dukka Viggo Snoghøj, (Haldis sin bodybuilder-sønn), opp i vannsengbutikken der.

Og kom med en, (ganske overlegen vel), kommentar, til meg da, om at jeg dreiv og tulla med vitnemålet da.

Også gikk han ut igjen.

Viggo Snoghøj, (kjent som Viggo Snowhill i USA), han bodde vel egentlig i Danmark, (på den her tiden), tror jeg.

Men han var kanskje på sommerferie-besøk, hos Haldis og dem, (i Norge), da.

Noe sånt.

Hvem vet.

Så sånn var det.

Viggo forsvant ut av Vannsengbutikken igjen, like raskt som han hadde dukket opp der.

Så jeg fikk ikke forklart for han, at jeg allerede hadde kommet inn på NHI.

Og at jeg bare tulla med vitnemålet fra Gjerde, siden jeg kjeda meg fælt da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg ble vel også kanskje litt sur, siden faren min hadde vitnemålet mitt der.

Det skulle jo egentlig ha dukket opp med posten, hos Ågot, mener jeg.

Jeg ba jo Willassen, om å sende det.

Men hva som egentlig hadde skjedd, siden vitnemålet mitt var i Vannsengbutikken, og ikke hos Ågot.

(Da jeg kom hjem fra England).

Det vet jeg ikke.

Faren min forklarte ikke noe om hvordan han hadde fått tak i vitnemålet mitt.

Han bare sa noe sånt som at 'her er vitnemålet ditt', eller noe.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og da ble vel jeg opptatt av å kikke på det da.

For å se hvilke karakterer jeg fikk.

Eller det visste jeg vel, for det hadde Karlsen lest opp, i en time, på skolen, en av de siste dagene.

Og da gjorde han et stort poeng ut av det, at jeg fikk en 2-er i matte valgfag og en 3-er i Sos. Øk., husker jeg.

Enda jeg vel omtrent hadde flest 5-ere, av alle i klassen, vil jeg nok nesten tippe på.

Men Karlsen liksom hevet stemmen da, når han fortalte om at jeg hadde fått 3-er i Sos. Øk., osv. da.

Sånn at den 'opplesings-seansen' hans, ble som noe dramatisert nesten, (sånn som jeg husker det).

Så folk som ikke fulgte med, i timen.

Men bare våkna av Karlsen ble dramatisk da.

De må vel ha trodd at jeg fikk skikkelig dårlige karakterer, eller noe.

Når jeg egentlig kanskje fikk best karakterer, av alle på datalinja ihvertfall.

Hvis jeg skulle gjette.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Geri hadde mobba meg, da han var 'narver', utafor Prima på Sand.

Etter at jeg hadde flytta til Ågot da.

Han syntes vel at jeg så for fin og sossete ut.

Med mine nye sossete Levis-gensere, fra Drammen.

Og med min vel litt kanskje jålete pigg/gele-frisyre.

Så Geri begynte å kalle meg 'Erika' da, husker jeg, noen ganger, den siste tiden, før jeg flytta til Oslo.

Dette var mens jeg bodde på Sand.

Og jeg hadde ikke lenger leiligheten min, i Leirfaret 4B.

Og Geri, han var i denne narver-gjengen da.

Men det var ikke jeg, for å si det sånn.

Jeg var ikke i noen gjeng.

(Selv om søstera mi var i Lyche/Depeche-gjengen.

Så var ikke jeg det.

Jeg kjente bare en del av folka i den gjengen.

Og det var også en ganske pysete gjeng, sånn som jeg skjønte det.

Omtrent som en Goth-gjeng kanskje.

Som tenkte mye på hvordan de så ut og sånn da.

Og som kanskje ikke var noe flinke til å slåss, og sånn.

Hvem vet.

Cecilie Hyde, sa seinere, etter at jeg flytta til Oslo, at hu 'hadde det i kjeften'.

'Det har jeg og', svarte Magne Winnem da.

En helg de begge var på besøk hos meg, samtidig, i Haldis sin leilighet, i Uelands gate da.

I august 1989 da.

Så jeg visste ikke helt hva jeg skulle gjøre, da Geri kalte meg for 'Erika'.

Dette var jeg ikke vant med, av mobbing, fra før.

Så det endte vel med, at jeg ikke gjorde noe.

Jeg var ikke vant til å bli mobba, på skolen eller jobben. (på den her tiden).

Det var kanskje fordi jeg var på den samarbeidsavtalen, mellom Buskerud og Vestfold da.

Jeg følte meg ihvertfall ganske 'important' da, dette skoleåret.

Siden jeg hadde kommet inn på den avtalen da, som var for elever med gode karakterer da.

Og siden jeg hadde fått busskort, som gjaldt mellom Drammen og Bergeråsen da.

(Siden jeg var på den samarbeidsavtalen da).

Og siden jeg hadde fått meg jobb på CC, osv.

Så jeg tok det kanskje ikke så nøye, disse kommentarene fra Geri da.

Siden jeg var ganske ovenpå, på den her tiden da.

Siden jeg hadde så stor suksess, på skolen, osv., da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Den første skoledagen min, i Oslo.

Så skulle jeg ta buss og tog, til Oslo, sa faren min.

Men jeg klagde, for den første bussen gikk ikke tidlig nok.

Da måtte jeg sitte på med Bertil, sa faren min, inn til Drammen.

Så en kamerat av faren min, som het Bertil.

Han venta på meg, ved butikken på Sand da.

I 6-7 tida, en morgen, rundt 18. til 20. august, i 1989 da.

Han hadde en gammel Volvo Amazon, eller noe, tror jeg.

Og jeg fikk sitte på med han, (som jeg syntes at var nokså mye som en sånn original, eller noe), inn til togstasjonen i Drammen da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Cecilie Hyde, hun lånte meg noe musikk, sommeren 1989.

Mens jeg bodde hos Ågot da.

Hu lånte meg en maxi-singel/EP, med Martin Gore, som het Counterfeit, eller noe, vel.

Det var cover-versjoner, som Martin Gore, i Depeche Mode, hadde spillt inn da.

Jeg vet ikke hvorfor Cecilie Hyde ville låne meg denne plata.

Hu syntes kanskje at jeg ligna på Martin Gore da, eller noe.

Hva vet jeg.

Hvem vet.

Hyde lånte meg også en kassett, (var det vel), med Ole I Dole.

(Altså Ole Evenrud da).

Hyde likte spesielt sangen, 'hvis jeg var Gud', fortalte hun meg.

Jeg hadde jo stereoanlegget mitt, fra Leirfaret, stående inne på rommet, til Pia og meg, på Sand der da.

Og en gang, som jeg spilte musikk der, (husker jeg).

En fridag, fra jobben i Drammen vel.

Så var Inger, (kona til Runar), utafor huset til Ågot der.

(Og rett utafor vinduet 'mitt' da).

For å plukke plommer, fra plommetreet, til Ågot.

(Uten at jeg hadde fått med meg det, at Inger hadde dukka opp der).

Jeg satte på musikken høyt, husker jeg.

Og spilte den 'hvis jeg var Gud', av Ole I Dole, rimelig høyt der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Cecilie Hyde var glad i bøker.

Hun spurte ofte, 'Har du lest Beatles da?', til folk, (sånn som jeg husker det).

Da mente hun ikke bandet Beatles, skjønte jeg etterhvert.

Men en ungdomsroman, som var nesten litt som den Lillelord-boka, (av Johan Borgen), som norsklærer Samland, på Sande Videregående, hadde fått oss til å lese, året før da, da jeg gikk andre året, på handel og kontor, på Sande Videregående da.

Lillelord, det var vel den første boka jeg leste, tror jeg, som ikke var krim eller historie da.

Før det, så hadde jeg lest masse krim-bøker, av forfattere som Follett, McLean, Bagley, Le Carre og Ludlum.

Bøker som jeg hadde kjøpt, som pocket-bøker, på Varemagasinet Lyche da, i Drammen.

(De hadde stort utvalg i krim pocket-bøker der, husker jeg).

Jeg hadde også lest to danske, historiske bøker, om Napoleon.

Som jeg hadde fått av Arne Thomassen.

En gang jeg besøkte mora mi i Larvik.

(Og de bøkene, de lurer jeg på om ka ha vært etter Holger Adeler, eller noe.

Siden de var på dansk.

Og de lå i en eske da, (sammen med mange andre bøker), i garasjen til mora mi og Arne Thomassen.

Under en blokk, i Hestehavna der da, på Tagtvedt, i Larvik).

Så sånn var det.

Men men.

Jeg hadde også lest noen Morgan Kane-bøker, skrekk-bøker og sex-historie-bøker, som faren min hadde kjøpt selv, eller tatt med opp fra Haldis.

For noen av Morgan Kane-bøkene jeg leste, (blant annet den om en kar som brukte en avskjært kvinnepupp, som tobakkspung, eller noe), var egentlig Jan Snoghøj sine da, skjønte jeg.

Men faren min tok de med opp til Leirfaret.

Av en eller annen grunn.

Enda han vel ikke leste de der selv.

(For han var der aldri lenge av gangen.

Eller så og si aldri, ihvertfall).

Dette var den første tiden jeg bodde i Leirfaret, husker jeg.

For jeg husker at jeg leste de Morgan Kane-bøkene.

På senga.

I det første soverommet, som jeg hadde der.

Altså før faren min satte inn en vannseng, i Leirfaret 4B der da.

På det største soverommet.

(Så jeg pleide å lese Morgan Kane-bøker da, som 10-11-12 åring, eller noe, kanskje.

Noe sånt).

Så sånn var det.

Men men).

Hyde 'hypet' også andre forfattere, som jeg ikke hadde hørt om.

Hun hypet jo 'Beatles' og Lars Saaby Christensen.

Men hu hypet også Ingvar Ambjørnsen og en bok han hadde skrevet, som het 'Hvite Niggere', husker jeg.

Hvite Niggere handlet om Ambjørnsen sin oppvekst, i Larvik vel.

Og jeg husker at Ambjørsen skrev om at de dro på telttur.

Og at de hadde sett nabojenta si naken mange ganger.

For hu hadde epilepsi.

Og hver gang hu besvimte tre ganger, og tok 'en trippel', som Ambjørnsen skrev.

Så kom det ei nabokone ut.

Og reiv av hu pene nabojenta hans buksa og trusa.

Og stakk en stikkpille, oppi rumpa på henne.

(Eller noe).

Mens alle de andre ungene i bakgården der visstnok stod og så på da.

Så man kan kanskje si det.

At jeg ikke bare er inspirert litt av Knausgård og Åpen Post, (og kanskje også litt av Hamsun, siden jeg har lest mange av hans bøker, opptil to ganger vel).

Men jeg hadde også lest Ambjørnsen og Lars Saaby Christesen, og Johan Borgen allerede, i slutten av tenårene.

Etter råd fra norsklærer Thor Samland og Cecilie Hyde, (min søsters venninne), da.

Så det er kanskje derfor at jeg tar med om alt som har skjedd, i detalj da.

Også når det gjelder pupper, osv.

Siden jeg har lest Ambjørnsen og sånn da.

Når han skriver, om ting fra sin ungdomstid, i Larvik, vel.

(Selv om jeg ikke kan huske å ha sett Ambjørnsen, da jeg bodde i Larvik.

Så det er ikke sånn at jeg visste hvor han bodde, eller noe.

Han bodde nok i en annen del av Larvik, enn meg, vil jeg nok kanskje tippe på.

Selv om jeg veit hvor den ene fabrikken han jobba på.

(Rockwool vel).

Ligger hen.

Den ligger vel ut mot Østre Halsen der, fra Larvik, tror jeg.

(Sånn som jeg har skjønt det, ihvertfall).

Isåfall, så gikk vi gikk forbi den fabrikken, når vi gikk i 17. mai-toget, med Østre Halsen skole.

17. mai 1978 da.

Da jeg gikk i første klasse.

(Som jeg har skrevet om i et tidligere kapittel).

Kanskje Ambjørnsen var på jobb, på Rockwoll da?

Når jeg gikk forbi i 17. mai-toget der.

(Den dagen rektor Ness, på Østre Halsen skole, døde).

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var kanskje det.

Men men.

Den tida, som jeg bodde hos Hyde, i Svelvik.

Det vil si rundt russetida da.

(For Hyde inviterte jo meg, til å bo hos henne litt, siden hu hadde bodd, i 2-3 måneder vel, mye hos meg, i Leirfaret 4B der da).

Hyde fant fram en bok, i Svelvik, til meg.

Hu spurte, 'har du lest 'Uten en tråd' da?'.

Og fant fram Jens Bjørnebo sin halvpornografiske roman, til meg.

Den boken hadde jo vært forbudt, i Norge, på 70-tallet vel.

Noe sånt.

Det var jo ikke så mye annet å gjøre der.

Så jeg leste den boka da.

Det var noe pornografiske greier, husker jeg.

Som gjorde meg rimelig kåt da, husker jeg.

Jeg husker at jeg lå i dobbelsenga til 'mor' og leste.

Mens Cecilie Hyde, lå og sov der, (ved siden av meg, i senga), med klærna på da.

Jeg må innrømme at jeg tok meg en 'stille Anders' da.

(I senga til 'mor' der da).

Siden jeg ble så kåt av å lese den boka da.

Og dagen etter, så skjønte Cecilie Hyde det, (at jeg hadde runka), tror jeg.

For jeg overhørte at hu sa det til søstera mi.

At 'hva hvis mor ... senga'.

Noe sånt.

Men jeg hadde ikke 'sperma' i senga til mor da.

Jeg fant vel noe dopapir på doen dems, eller noe, og fikk sæden ned i doen vel, på en eller annen måte da.

Men men.

Men hvordan Cecilie Hyde skjønte det, at jeg hadde runka, i senga til 'mor'.

Mens jeg leste i den 'porno-boka', til Bjørnebo da.

Og mens Hyde lå og sov, i senga, ved siden av meg der.

Med klær på.

Det veit jeg ikke.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Og hvorfor jeg lå i senga til 'mor'.

Det var fordi at 'mor' var på ferie, eller noe.

Og fordi at jeg ikke hadde noe eget rom der.

Og hvorfor Hyde også lå i den senga.

Det veit jeg ikke.

Jeg var jo i russetida, og tok ikke det så nøye, siden Hyde hadde klær på og sånn da.

Så var ikke dette som noe spesielt seksuelt for meg.

For jeg var jo vant til å se russejenter som sov, med klær på, osv., når de russejentene, fra Drammen, som Tim Jonassen, i klassen, kjente, henta meg hos Hyde da, i Svelvik.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og i Leirfaret 4B, så hadde jo Pia og Cecilie pleid å ligge, i vannsenga 'mi', sammen med meg da, de første nettene, etter at de flytta inn der.

Det var jeg også vant til, fra tidligere på 80-tallet.

At Christell og Gry Stenberg og Tom Ivar Myrberg osv., lå i den senga sammen med meg der da.

(Alle med klær på da).

Siden vannseng var så kult da, på 80-tallet.

Så 'alle' liksom ville prøve det da, å ligge i den vannsenga da.

I den 'gjengen' vår da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hyde nevnte vel også en bok, som het 'Den store revejakta', av Ambjørnsen.

Men det var vel ikke sånn, at jeg lånte den først, tror jeg.

Det var vel 'Hvite Niggere', som jeg lånte først, av henne og søstera mi, tror jeg.

Selv om jeg nok syntes at det navnet på den boka, nok var litt rart da.

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Da jeg kom hjem fra England.

(Sommeren 1989 da).

Og var ferdig, med å lese den 'Watership Down'-boka.

(Som jeg hadde fått låne av Pia da.

Etter råd fra henne da).

Så hadde jeg ikke noen bøker, å lese på, husker jeg.

Så jeg prøvde meg, på en bok jeg fant, i bokhylla til Ågot da.

Jeg hadde vel også lest 'Mysterier', av Hamsun, denne sommeren, tror jeg.

En bok jeg likte godt, og som jeg hadde fått av mora mi til jul, tror jeg.

Noe sånt.

Men jeg så gjennom bokhylla til Ågot da.

Men ikke noen bøker fristet.

Jeg lurte litt på noen russiske klassikere, som stod der.

Det stod en eller to russiske klassikere, i den bokhylla der, (husker jeg).

(Oversatt til norsk da).

Jeg prøvde meg på en av de da.

('Stille flyter Don', eller noe, tror jeg.

Men det kan også ha vært en helt annen bok.

(Men det var ihvertfall en bok av en russisk forfatter da, det husker jeg).

Det er mange år siden det her, så jeg husker ikke helt).

Men den russiske boka.

Den måtte jeg bare legge fra meg, husker jeg.

Den klarte jeg ikke.

Den var så 'fæl', hadde jeg nesten sagt.

Jeg fiksa ikke å lese den.

Den var kjedelig og sånn da, husker jeg, at jeg syntes.

Den bydde meg nesten imot, etterhvert, å lese, husker jeg.

(Siden den var så kjedelig, osv).

Selv om jeg prøvde å lese den.

For jeg prøvde å skjønne hva den boken gikk ut på da.

Jeg prøvde kanskje å analysere den boken litt da.

Av nysgjerrighet kanskje.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Siden jeg ikke fant noe interessante romaner, i bokhylla til Ågot.

(De fleste bøkene der, var nok noen Øivind hadde kjøpt, vil jeg nok tippe på).

Så leste jeg litt i den Kinsey-rapporten der, husker jeg, en gang.

Kinsey-rapporten, det var en bok, (en da ganske kjent bok vel), om sex-vanene, til det amerikanske folket, etter krigen, mener jeg.

Hvorfor Øivind hadde kjøpt den, (i sin tid), det veit jeg ikke.

Men han var vel nysgjerrig da kanskje.

Det er mulig.

Hva vet jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Det stod for eksempel der, i den boka, at så og så mange av amerikanerne, hadde forsøkt seg på, å ha sex med dyr, osv., da.

Dette var visst vanligst på landet, (mener jeg at det stod).

Noe jeg syntes var artig da.

At besteforeldrene mine hadde en sånn bok, hvor det stod om sånne her rimelige tabuiserte ting da.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Natta før jeg forsov meg, til jobben på CC Storkjøp, forresten.

(Sommeren 1989, under Svelvikdagene).

Så lå vi en del kjente av Cecilie Hyde, og sov, i kjelleren, i huset til 'mor' der da, i Svelvik.

Hyde hadde en del folk på besøk, siden det var Svelvikdagene da.

Folk syntes vel at det var artig, med fest og feiring og sånn da.

Jeg kjente få av disse, som var ungdommer vel.

Og husker dem bare ganske vagt.

Men jeg husker det, at Hyde satte på radioen, nede i kjelleren til 'mor' der da.

Før vi sovna.

Og da var det Nattønsket.

(Eller noe).

På NRK radio da.

Noen hadde ønsket å høre DumDumBoys, med 'Slave'.

Og den hørte vi på da.

Og Hyde syntes det var bra da, (og nesten utrolig vel), at NRK spilte så bra musikk, (til en forrandring), akkurat da hu skrudde på radioen.

Husker jeg.

Dette var vel første gang, som jeg ordentlig hadde lytta, til DumDumBøys.

Og skjønt litt av hvordan musikken til det bandet egentlig var da.

På Bergeråsen, så pleide vi vel å si noe sånt som at, 'bra til å være norsk', om norsk musikk, og sånn da.

Så musikk på norsk.

Det var jeg ikke så vant til å ta seriøst da.

Men denne sommeren, så hadde jeg jo prata med hu frike-dama, i Stavern.

Som hørte på Jokke og Valentinerne da.

Og Hyde hørte jo på DumDumBoys, og syntes at det var bra musikk da.

Så det var kanskje litt de rare 'frike-damene', som fikk meg til å begynne å ta norsk musikk og litteratur, på alvor igjen.

Sammen med norsklærer Thor Samland da, på Sande Videregående.

Og mora mi da, som ga meg bøker av Knut Hamsun, i julegave da.

På det meste av 80-tallet, så hadde jeg vel vært ganske amerikanisert vel.

(Som min far kanskje vel.

Eller ihvertfall Haldis vel).

Men på 90-tallet, så begynte jeg vel å høre mer på norsk musikk og sånn og, tror jeg.

Selv om jeg jo hadde sett på norsk TV mye også, på 80-tallet.

Jeg pleide alltid å se på Halv-Sju og Midt i Smørøyet, sammen med den 'Havnehagen-gjengen' mye da, på 80-tallet.

Og jeg hørte jo på norske band noen ganger og.

Som the Kids da.

Og hadde også kjøpt to singler, av de norske artistene, Jan Teigen og Janniche.

(På Lyche Platebar, i Drammen, på begynnelsen av 80-tallet da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg har fortsatt litt mer her, på den notatboka mi, over ting som skjedde, dette siste året, før jeg flytta til Oslo, høsten 1989.

Det får jeg prøve å skrive mer om, en av de neste dagene.

Vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 78: Enda mer fra Sand, (del 3)

En gang, på jobben, på CC Storkjøp.

Så var det ei dame, som klagde, på handlelappen.

Hu mente at jeg måtte ha slått inn for mye.

Hu sa ikke hva hu trodde jeg hadde slått inn for mye på.

Men hu bare følte det sånn da.

(Noe sånt).

Så jeg måtte ringe på Førstedame Tove.

Og hu ba meg om å slå inn alle varene på nytt, (mens hu så på da).

Og da ble det to kroner mer, eller noe.

Og da måtte hu kundedama betale to kroner mer da.

Noe jeg syntes at kanskje var litt rart.

Men sånn var det, at da måtte kunden betale, (istedet for å få penger tilbake da), sa Tove da.

Så jeg hadde nok sikkert slått en krone feil kanskje, på noen hermetikkbokser, (eller noe).

For noen slag av hermetikk, var ofte ikke priset da.

Samtidig som at vi vel ikke hadde så mange PLU-koder, på kassene.

Så noen priser måtte man kunne i hue.

Og noen ganger så økte jo prisene og.

Så det var ikke så lett alltid, å få alle prisene her riktige der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, sommeren 1989, mens jeg bodde hos Ågot.

Så kjedet jeg meg litt vel, og gikk ned Sandsveien der en kveld da.

For å gå ned til fjorden kanskje, for å se, eller noe.

Onkel Runar var på besøk, hos en kamerat, som bodde i Sandsveien.

(Dette var en som hadde en katte, husker jeg.

For jeg hadde vært på besøk der, med Runar, en gang, da jeg var yngre, husker jeg.

Og lekt med en katte, i stua der da).

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg gikk ned Sandsveien da.

Og når jeg gikk forbi huset, til han kameraten til Runar da.

(Som lå på høyre side av Sandsveien, når men gikk ned mot Drammensfjorden der da).

Så satt Runar og Inger vel, og masse andre mennesker da, i 30-40-åra, i hagen til han kameraten til Runar da.

Dem hadde sikkert grillet da, og de drakk og skravla da.

Jeg måtte nesten prate med dem, siden dem satt såpass nærme veien.

De spurte meg om noe med barbering, husker jeg.

Jeg lurte på om de mobba meg, siden jeg hadde barbert meg for nøye, eller noe, (husker jeg).

Noe sånt.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så sånn var det.

Og så gikk jeg derfra da, ganske raskt.

Og dem var vel ikke akkurat så hyggelige, disse folka, husker jeg, at jeg syntes.

Dem var høyrøstede, og liksom mobba meg da, syntes jeg.

(Mer eller mindre, ihvertfall).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Onkel Runar skulle jo arve huset etter Ågot.

(Siden faren min og onkel Håkon, arvet verkstedet, på deling).

Så Runar og Inger var en del, på besøk hos Ågot, også dette skoleåret.

En gang, når jeg kom hjem fra jobb, mens jeg bodde hos Ågot vel.

Så satt Inger og Runar, utafor huset, til Ågot.

Sammen med Ågot da.

Inger fortalte meg det, at Ågot hadde klaget til henne, på at hun ikke betydde noe, for noen.

(Eller noe).

Inger lurte på om ikke jeg var glad i Ågot.

Som hadde vært hos Ågot hver dag, og spist middag, under oppveksten, osv.

Jeg svarte ikke noe ordentlig.

Jeg bare tulla, og sa jeg brydde meg ikke noe om Ågot, eller noe.

For jeg syntes at Inger gikk litt for nærme.

Ågot var jo nesten som en mor for meg, (ihvertfall innimellom).

Sa da syntes jeg det, at Inger gikk litt for nærme kanskje, når hu liksom gikk mellom Ågot og meg

da.

Hvis det var noe, så kunne vel Ågot si fra selv, tenkte jeg kanskje.

Noe sånt.

Så sånn var kanksje det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Rundt den samme tida, så tok også Runar og Inger opp det.

At de ikke hadde hjulpet meg, på noen måte, mens jeg vokste opp alene, i Hellinga 7B og Leirfaret 4B da.

De beklagde det her da.

(Sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Men de fortalte vel ikke hvorfor de ikke hadde gjort noe.

(Dette her var også noe de sa, mens de satt i noen sånne campingstoler, eller plaststoler, eller noe da.

Utafor huset til Ågot da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En av somrene, som jeg var litt i lag med Frode Kølner, nede i Stavern og Larvik da.

(Nemlig sommeren 1989 og sommeren 1990 vel).

Så nevnte jeg det, for Frode Kølner, at jeg vurderte det, å gå ut på byen litt, i Larvik.

(Siden jeg var fra Larvik da).

Men nei, jeg måtte gå ut på byen i Stavern, og ikke i Larvik da.

Sa Kølner da.

Uten at han fortalte meg hvorfor.

Dette syntes jeg at var rart, husker jeg.

Jeg var jo egentlig fra Larvik.

Jeg hadde ihvertfall bodd i Jegersborggate der, og gått på Torstrand skole, i 1978 og 1979 da.

Så det var litt rart, det her, husker jeg at jeg syntes.

Og jeg skjønner fortsatt ikke der, hvorfor Kølner mente det, at jeg ikke kunne gå på diskoteker og puber og sånn, i Larvik.

Det var litt spesielt vel.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så sånn var det.

Under russetida.

Så skulle Gjerde-russen en gang, på Strømsgodset-kamp, på Marienlyst Stadion, husker jeg.

Jeg var jo fra Berger.

Så jeg lurte litt på dette med Strømsgodset-kamp.

Hva var det som var så kult med det liksom.

Så jeg bare satt og kjeda meg rimelig fælt der da.

Bak et mål eller noe vel.

I den blåruss-dressen min da.

Under den her fotballkampen da.

(For Strømsgodset var vel ikke engang i den øverste divisjonen, eller noe, på den her tida, mener jeg).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

McDonalds åpnet også sin første restaurant, i Drammen, dette skoleåret.

(1988/89 da).

Pia hadde jo mange ekstreme venner.

Og disse 'slo til' nå også.

Pia sin venninne, Monica Lyngstad, fra Røyken.

(Hu som hadde sagt til meg, på den her tida, at hennes favorittplagg, var en enkel, ensfarget svart genser.

På en fest, i Drammen, som søstera mi hadde dratt meg med på da).

Hu, og en del andre folk, fra Røyken.

De likte ikke McDonalds, fortalte Pia meg.

Så de skulle utføre noe sabotasje, mot McDonalds da, fortalte Pia.

Planen til Lyngstad og dem, (fortalte Pia), var å få seg jobb, hos McDonalds.

For så at alle skulle slutte igjen, med en gang, samtidig.

Sånn at det skulle bli som et fælt kaos, i den nyåpnede McDonalds-avdelingen da.

Som lå i bakkant liksom, (ned mot Drammenselva nesten), ved Bragernes Torg der da.

I en gammel bygning, som hadde pleid å være en slags børs vel.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Pia lærte også mye vitser, av disse ekstreme vennene sine.

Vitser hu fortalte videre til meg, dette skoleåret da.

'Hva er det som er svart, rosa, svart, rosa, svart, rosa, hvitt?'.

'Jeg vet ikke', sa jeg.

'En neger som runker', sa søstera mi.

Og det var flere sånne vitser.

'Hva er det som er rødt utapå og svart inni', sa søstera mi.

'Jeg vet ikke', sa jeg.

'En vrengt neger', sa søstera mi.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og det var også flere sånne vitser.

'Hva skjer hvis de slipper en atombombe i Pakistan?', sa søstera mi.

'Jeg vet ikke', sa jeg.

'Ingenting, for alle pakistanerne bor på Fjell', sa søstera mi.

'Hva skjer hvis de slipper en atombombe på Fjell', sa så søstera mi.

'Jeg vet ikke', sa jeg.

'Ikke noe, for da har alle pakistanerne dratt på Sparland, (eller noe), for å kjøpe billig mat', sa søstera mi.

'Hva skjer hvis de slipper en atombombe på Sparland?', sa så søstera mi.

'Jeg vet ikke', sa jeg.

'Ikke noe, for da har alle pakistanerne dratt på ACB (et gatekjøkken, på Bragernes), for å spise burger', sa søstera mi.

ACB var forresten der jeg spilte på spilleautomater, mens Pia, Christell og eksdama til Jan, så på den Tootsie-filmen, på den minste kinoen i Drammen, på den het tiden vel.

En kino som lå nærmest Drammenselva, av de to kinoene, som de vel hadde, i Drammen, på midten av 80-tallet vel.

(Men jeg husker ikke helt navnene, på de her to kinoene nå, dessverre).

Noe sånt.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Vi skulle også jobbe en dag, for Operasjon Dagsverk, dette skoleåret, husker jeg.

Jeg gikk rundt på Sand, og samla inn penger, husker jeg.

For noen barn i Afrika, eller noe vel.

Men nesten ingen ville gi.

Hu dama, som bodde ovenfor riksveien, for Ågot.

Hu så kjempebleik ut, husker jeg.

Hu så nesten ut som et spøkelse, husker jeg.

Så hu var antagelig syk da, (tror jeg).

Jeg hadde jo skutt en rakett, mot huset dems, en nyttårsaften, et par år før det her vel.

Så hu var kanskje sur på meg.

Hu ville ikke gi noen penger, ihvertfall, (sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Sønnen hennes, han var skikkelig rar forresten, husker jeg.

Han hadde langt, mørkt hår, med flass i vel.

Og jobba på biblioteket, i Drammen, husker jeg.

Ågot spurte hva jeg syntes om han, en gang.

Jo, det var vel ikke noe vondt i han, trodde jeg.

Så jeg sa vel ikke noe negativt da.

Men men.

Så sånn var det.

Geri kalte han karen, som jobba på biblioteket, i Drammen, for 'Vandreren', mener jeg.

For han var så stiv, når han gikk fra bussen, sikkert.

Geri mente at jeg gikk som han da.

Sånn som jeg skjønte det.

Men når man går hver dag, fra Bergeråsen, og bort til Sand.

Så går man bare rett fordi sånne folk, som Geri da.

Men er bare interessert, i å komme seg forbi dem liksom.

Og man håper at man slipper å møte dem.

Siden dem er så fulle av dritt da, må man nesten si.

Geri var jo sånn at han vrei og vrengte, på alt mulig, som ble sagt og gjort da.

Og jugde da, må jeg vel si.

Han sa jo det, (i klasserommet vårt, en gang, på Svelvik Ungdomsskole, husker jeg), at Pia, Christell og jeg, hadde lekt butikk, fordi at faren vår trengte penger, til bensin.

Men det her hadde ikke egentlig faren min noe med å gjøre.

Han var nede hos Haldis, når det her foregikk.

Og visste vel ikke om den her butikk-leikinga engang, tror jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg gikk også ned i Sandsveien der, og samla inn penger, til Operasjon Dagsverk da.

Vår tidligere klasseforstander, på Berger Skole, Tore Allum, var hjemme.

Han var kanskje pensjonist da?

Han ba meg inn i stua si.

Og jeg fikk sikkert noen penger til barna i Afrika da.

Jeg syntes at huset hans var litt lite, husker jeg.

Og det lå så nærme Sandsveien.

Jeg var ikke sikker på om han bodde der, sammen med noen.

Det hadde jeg aldri prata med noen om.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg fikk ikke samla inn så mye penger, under Operasjon Dagsverk.

Folk flest på Sand, ble bare sure, når jeg begynte å prate om barna i Afrika da.

(Som Operasjon Dagsverk, var om, dette året da).

Ei kone, ved Gamlehjemmet, på Bergeråsen vel

Hu sa det, at dem burde heller samle inn penger til 'krefta'.

For krefta, den var 'fæl' da, husker jeg at hu sa.

(Det var vel hu som bodde i det huset, ved der stien ned fra ved Gamlehjemmet gikk, tror jeg).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg jobba vel nok ellers.

Så på Operasjon Dagsverk, så tenkte jeg vel det.

At jeg kunne prøve å ta det litt roligere da.

(Siden jeg hadde så lang skole og jobbvei, (som jo var 3-4 mil unna, i Drammen da), osv).

Så da bare gikk jeg bort på Sand, og tilbake, med en sånn loddbok da.

Eller en loddbok var det vel kanskje ikke akkurat.

Men jeg gikk rundt med noe sånn innsamlingsgreier da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Cecilie Hyde ble sur på meg, en dag, etter at hu og søstera mi, hadde kommet tilbake hjem, fra Spania da.

For jeg hadde bare stilt Martin Gore-plata hennes på gulvet.

Ved siden av stereoanlegget.

Lent mot inner-coveret vel.

'Behandler du platene mine sånn', sa Cecilie Hyde.

Også ble hu sur da.

Og tok med seg plata hjem igjen da.

Men dette var kanskje fordi at den madrassen jeg lå i, lå på gulvet.

Så det var ikke så lett for meg, å gjøre noe, inne på det rommet.

Ikke var det noen stoler der heller.

Bare to senger/madrasser da.

Så den tiden jeg bodde på det soverommet på Sand, (som jeg delte med Pia).

Den tida var ikke som noen hyggelig tid for meg egentlig.

Det hadde nok vært bedre, (tror jeg), å hatt sitt eget rom der, for å si det sånn.

Men dette var jo egentlig faren min sin feil, må jeg vel si.

Som solgte leiligheten i Leirfaret 4B, flere måneder, før jeg fikk meg student-hybel i Oslo da.

Så dette var vel litt dårlig gjort, må man vel si.

Også med tanke på at jeg mistet alle tingene mine fra oppveksten min i Larvik, (og også ting som stiler fra ungdomsskolen, osv.), i den 'fylle-flyttinga' da.

Til Erik Thorhallsson og faren min da.

Som gikk ganske så mye over stokk og stein, må man vel si.

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Nå er jeg ferdig med alle de 'vanlige' kapitlene, i Min Bok.

(Som handler om tiden, før jeg flytta til Oslo, for å studere, høsten 1989).

Jeg har en del fler notater, (fra denne tiden), som jeg ikke har fått fletta inn ordentlig, på riktig kapittel, i boka.

Fordi jeg bor på et hostell, her i Sunderland, hvor det er liten plass.

Og hvor jeg ikke har noe skrivebord, eller noe.

Så det har blitt litt surr, i notatene her.

Så det kommer til å dukke opp ihvertfall et par 'ekstra-kapitler', til den her boka da.

Innen ikke alt for mange dager da, (får jeg vel håpe).

Så sånn er det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så vi får se om jeg klarer å få skrevet mer om dette, innen ikke alt for lang tid.

Vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 79: Fler erindringer fra tiden før jeg flyttet til Oslo

Like etter at jeg flyttet til Berger, fra Larvik, som ni-åring, i 1979.

Så pratet jeg en del med bestefar Øivind, (farfaren min), borte i huset til Ågot, hvor jeg gikk for å spise middag, hver dag, etter skolen.

Øivind hadde en sånn, (mer eller mindre), artig ting, som han gjorde.

Noen ganger så kunne han vise meg en knyttet neve.

Også sa han:

'Ser du han her?'.

Også sa han:

'Her er broren hans'.

Også viste han meg den andre neven og, (som også var knyttet da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg spilte jo fotball, for Berger IL, aldersbestemte lag.

(Fordi at mora mi ville det).

Geri, (dvs. Geir Arne Jørgensen, min uvenn fra Sand), han var jo keeper, på det samme laget.

Og en gang, som jeg spilte i forsvar, mot Selvik eller et Sande-lag, eller noe.

Så dempa jeg ballen og sentret samtidig, til Geri da.

Med et slags volleyspark.

Når jeg stod like ved siden av målet.

Og hadde en angriper i nærheten vel.

Og Geri han lagde da selvmål.

Han fanget ballen, men så snudde han seg rundt.

Sånn at rumpa hans vendte ut mot banen.

Og sånn at ballen havnet såvidt innenfor målstreken da.

Mens han holdt den da.

Geri tok en slags piruett da.

Så det ble dømt som mål til motstanderlaget da.

Så jeg kunne nesten ikke spille i forsvar da.

Kunne det virke som.

Siden Geri nok satt dette at vi var uvenner, over det at vi spilte på det samme laget da.

Så Geri prøvde å få det til sånn da, at jeg lagde sjælmål, osv da.

Geri lagde med vilje selvmål.

For at jeg skulle få skylden, virka det som for meg.

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Vi spilte også en kamp på Hurumlandet.

Mot Filtvedt, eller noe sånt vel.

Da fikk Geri kjeft av trener Skjelsbekk, husker jeg.

Fordi at han hadde gjort noen ablegøyer, som keeper, og 'driti ut'/erta motstanderne da.

Etter den kampen, så sa vel Geri det, at de folka var så små, at de bare sklei over banen.

Som var litt våt da, etter noe regnvær, tror jeg.

Så det kan være at Geri ikke likte meg.

Siden at farfaren min var fra Hurum.

(Fra Holmsbu, rett over fjorden fra Bergeråsen da).

Det er mulig at Geri hadde noe hat mot Hurum-folk.

Han gjorde ihvertfall ekstra mye ablegøyer, i den kampen vi spilte, på Hurumlandet, mener jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Da vi bodde på den hytta i Brunlanes.

Mora mi, søstra mi, Arne Thomassen, og jeg.

Rundt 1975 vel.

(For jeg husker at jeg fylte fem år, da vi bodde der).

Så hadde mora mi et sånn slankeapparat, på lekerommet til Pia og meg der, husker jeg.

Det var et sånt massasjeapparat, med et sånt bredt bånd på da.

Som man skulle ha rundt livet da.

Mens hele maskinen vibrerte da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det tegnebrettet, som jeg foreslo, for døvekurset til Lene, å bruke.

(Til hu lærerinna fra Døveskolen i Holmestrand da).

Det het 'Magna Doodle', har jeg funnet ut seinere.

(Mens jeg har bodd her på hostellet.

Det var om på et TV-program, som jeg tilfeldigvis så her).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Pia sa også det, mens Pia og Christell fortsatt gikk på barneskolen vel.

(Nede i Havnehagen der en gang vel).

At Christell var flau, siden hu hadde en pupp, som var større enn den andre.

Under puberteten da.

(Mener jeg å huske at Pia sa, ihvertfall.

Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, mens jeg gikk på videregående vel.

Så kom Christell opp til meg, i Leirfaret.

Også sa hu at den og den gutten, (som jeg ikke visste hvem var), ville ha henne med, på noe som het NGU.

(I Drammen, tror jeg).

Jeg forklarte det, at NGU, det var liksom noe sånn litt 'fanatiske' greier da.

Som stod for 'Norsk Godtemplar Ungdom'.

Og at det gikk ut på at man ikke skulle røre alkohol.

(For jeg hadde jo sett den Emil-episoden, hvor Emil ble full av å spise kirsebær, som det hadde blitt brygget vin på, og da måtte han ha møte med Godtemplar-ene vel.

Og jeg hadde også hørt på Radio Ung, en nærradio i Oslo, som var drevet av NGU, mener jeg.

Så derfor visste jeg hva NGU var da).

Men nei, sa Christell.

NGU betydde ikke noe med 'Godtemplar' da.

Så ble hu sur da, og stakk ned til Haldis igjen da.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

I Drammensfjorden, som Bergeråsen ligger vel.

Så pleier det forresten noen ganger å kjøre noen kjempestore båter forbi.

Dette er båter med biler, fra Japan, eller noe.

Som skal inn til Drammen Havn, hvor de fleste bilene, som importeres til Norge, blir levert til vel.

Da blir det ganske høye bølger, i Drammensfjorden, må man si.

Så det er ikke som i en innsjø akkurat.

Selv om det er som i indre Oslofjord, mer eller mindre, kanskje.

Men det kommer noen ganger noen ganske store bølger da, fra disse bilbåtene og andre skip da.

Så sånn er det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, som Ulf Havmo og jeg, kjørte inn til Drammen, med bussen.

Så var fjorden full, av tyske krigsskip.

De skulle på noe vennskaps-greier, (eller noe), til Drammen.

Det var et spesielt syn, husker jeg.

Jeg kan ikke huske å ha sett krigskip før, i Drammensfjorden, hverken før eller etter dette.

Men her var det da kanskje 8-10-12 tyske krigskip.

Som seilte i samlet flokk, må man vel si, gjennom Drammensfjorden da.

Så det var jo som en hel armada nesten, må jeg nok si.

Og Ulf Havmo og jeg, vi trodde vel nesten ikke være egne øyne.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

En annen gang, som Ulf Havmo og jeg, dro inn med bussen, til Drammen.

Så hadde det vært en front mot front-kollisjon, mellom en lastebil og en trailer vel.

Han i lastebilen døde.

(Mener jeg å huske, ihvertfall).

Han hadde kjørt forbi bussen, mener jeg.

Og råkjørt litt da, i Svelvik vel.

Noe sånt.

En olje-bil, (som Ågot og faren min noen ganger pleide å få levert olje av, til huset på Sand vel), han hadde stått feil parkert, eller noe.

Og så hadde det vel blitt som et kjørefelt der da.

Eller noe.

Ei sladrekjærring, hos Ågot, var det vel som sa det, seinere, til meg.

At den oljebilen egentlig skulle ha stått parkert der og der da.

Noe sånt.

Odd Einar Pettersen, han satt vel på med en bil, inn til Drammen, tror jeg.

Han gikk jo i klassen til Ulf og meg.

Men Odd Einar var så storvokst, på denne tida, (da vi gikk på ungdomsskolen).

Så han hjalp til med redningsarbeidet.

De andre voksne, de trodde nok at Odd Einar var en voksen kar.

Og ikke en ungdomsskole-elev.

Så sånn var nok det.

Ulf og jeg vi ble ikke bedt om å hjelpe til.

Bussjåføren gikk fra myntapparatet sitt, mener jeg å huske.

Så jeg kunne ha rappa noen mynter der vel.

Men det gjorde jeg vel ikke, sånn som jeg husker det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

En lille julaften, eller noe.

Når jeg gikk på ungdomsskolen da.

Så ble jeg rastløs.

Også fikk jeg med Carl Fredrik Fallan og enten Ulf Havmo eller Espen Melheim.

På å bli med inn til Drammen.

Bare for å finne på noe da.

Og da så vi faktisk Tom-Ivar Myrberg, ved rutebilstasjonen i Drammen vel.

Han gikk ganske tett sammen med to kamerater.

Vi sa vel 'hallå Tommy', eller noe.

Men han svarte vel ikke, tror jeg.

Han var vel kanskje litt sjenert.

Hvem vet.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, som jeg var på besøk hos Espen Melheim, mens jeg gikk det første året, på videregående, eller noe, vel.

(Eller dette kan også ha vært et av de siste årene, på ungdomsskolen).

Så var vi en tur ut i stua dems.

(Vi satt mest foran data-en, på rommet til Espen Melheim da.

Men tok en tur ut på kjøkkenet, for å finne noe å drikke, eller noe, vel).

Og der var mora til Espen Melheim, og den yngste søstera hans, (som jeg tror at heter Anette vel).

Og hu Anette var sur da, og ville ikke ha middagen, som mora prata om da.

For Anette ville bare ha 'pølse' da, som hu sa.

Og Espen Melheim bare rista på hue da.

Og gliste litt kanskje.

Men han sa ikke noe.

Også gikk vi tilbake til rommet hans.

For å drive mer med data da.

Mens mora og søstera hans sikkert fortsatte å krangle ute på kjøkkenet da.

(Eller noe).

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Mens Pia bodde på Bergeråsen.

Så hadde hu en gang et brev, liggende borte hos Ågot.

Brevet lå der så lenge.

Og lå liksom på kjøkkenbenken da.

Som for å friste meg, eller noe, som ikke fikk noen brev selv, på den her tida vel.

Så til slutt så ble jeg så lei.

Så jeg bare åpna det her brevet da.

Men det var vel bare noe fra ei venninne av henne, eller noe, tror jeg.

Men hvorfor det brevet til Pia, skulle ligge borte på Sand, når Pia bodde hos Haldis.

Nei, det veit jeg ikke.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg har fortsatt en del fler notater her, som jeg ikke har fått skrevet om enda, i memoarene mine da.

Så det blir nok en del fler deler, av dette kapitellet.

Så jeg få se om jeg klarer å få skrevet mer om dette, innen ikke alt lenge.

Vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 80: Fler erindringer fra tiden før jeg flyttet til Oslo, (del 2)

En gang, mens jeg gikk på Berger skole, husker jeg.

Så tok jeg meg selv, i å prate Larvik-dialekt, til Carl Fredrik Fallan og Ulf Havmo eller Espen Melheim vel.

Jeg sa 'jeg hæler ikke', istedet for 'jeg orker ikke'.

Og 'hæler', det tror jeg ikke at dem sier på Berger egentlig.

Det var sånn som Jarle, en kamerat i Larvik, sa.

Han prata rimelig bred Larviksdialekt da.

Mens mora vår, (Karen Ribsskog), hu prata cirka riksmål da.

Så det som skjedde, det var vel at jeg, begynte å prate Larviksdialekt.

(Selv om jeg nok ikke prata så bredt som for eksempel han Jarle da og Frode Kølner).

Mens Pia, hu begynte ikke å prate dialekt.

Pia prata vel hele tiden riksmål, sånn som mora vår vel.

Et slags språk hvor man uttaler bokmål bokstavelig.

Noe sånt.

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, det året jeg gikk på Gjerdes Videregående.

Så hadde jeg prata høyt, eller noe, i Pascal-timen.

Og da kjefta Pascal-lærerinna på meg, husker jeg.

Hu var litt langt nede, etter at faren hennes hadde dødd.

Og jeg var nok litt høyt oppe, etter å ha kommet inn på den her samarbeidsavtalen, i Drammen, og etter å ha fått meg jobb på CC, osv.

Så jeg husker at hu Pascal-lærerinna sa at hu kunne ikke la være å kjefte, 'fordi det er deg'.

Så hu Pascal-lærerinna, hu mente nok at jeg var spesiell da.

Det var nok fordi jeg var så flink i programmering, tror jeg.

Hvis jeg skulle gjette.

Men hu var som sagt litt langt nede, så hva som egentlig foregikk inne i huet hennes, det veit jeg ikke.

Hu var vel i 30-åra vel, og hadde lyst hår, mener jeg å huske.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, mens vi gikk på ungdomsskolen vel.

Så dro Kjetil Holshagen, Ulf Havmo og meg, inn til Drammen.

Da vi skulle hjem, så dro vi som vanlig bort til Rutebilstasjonen.

Da dukka det opp en eldre kar der, som sa at han måtte pisse.

Men han var sjenert for at dem skulle kunne se han, fra toget.

Så han lurte på om vi kunne stå liksom i en ring rundt han da.

'Ja, så klart', eller noe, sa Ulf Havmo da.

(Noe sånt).

Og Kjetil Holshagen anet heller ikke ugler i mosen da.

Jeg skjønte jo det, med en gang, at dette var noe rart.

Men Ulf Havmo og Kjetil Holshagen, de skjønte ikke noe da.

De var så glad for å hjelpe, virka det som.

Så dem bare fulgte etter da.

Og da måtte jeg nesten følge etter jeg og.

(Jeg dingla vel litt etter Kjetil Holshagen, Ulf Havmo og han pedo-gubben vel).

Da vi kom fram til han mannen sitt spesielle 'pisse/runke-sted', bak Rutebilstasjonen da.

Så begynte jo han å runke, mens Kjetil Holshagen, Ulf Havmo og jeg, stod der da.

Jeg skjønte vel at det var det han ville, ihvertfall.

For han prøvde liksom å stille oss opp, i en halvsirkel, (eller noe), da.

Men Kjetil Holshagen og Ulf Havmo, de skjønte ikke noe.

De var som hypnotiserte da, av han gubben da.

Som prata til dem på en kameratslig måte da.

Så jeg bare sa at jeg skulle sjekke når bussen gikk.

Også gikk jeg tilbake til der bussene gikk fra da.

(Uten å sjekke når bussen gikk da.

For det visste jeg jo fra før, mener jeg).

Så gikk jeg tilbake da, og sa til Ulf Havmo og Kjetil Holshagen og han gubben da.

At 'bussen går nå, så nå må vi dra'.

For Ulf Havmo og Kjetil Holshagen, de var som forhekset da, og gjorde alt det han pedofile gubben

ba dem om da.

Altså de lot han pedo-gubben utnytte dem da.

(Han pedo-gubben runka da, mens de gutta stod i ring rundt han da.

Bak Rutebilstasjonen der da.

Så sånn var det).

Sånn som jeg skjønte det.

Og de syntes at det var greit liksom.

De trodde kanskje at han pedo-gubben bare skulle pisse.

Hva vet jeg.

Så jeg fikk etterhvert med meg Kjetil Holshagen og Ulf Havmo da.

Og da banna vel Ulf og sa 'fy faen', eller noe.

Så det var litt sånn 'bønda i byen'.

Det var kanskje fordi at jeg hadde bodd i Larvik Sentrum, på slutten av 70-tallet.

At jeg klarte å ignorere det han pedo-gubben sa da.

For han var ganske 'hypnotiserende', må man vel kanskje si.

Man kan jo prøve å spørre Ulf Havmo eller Kjetil Holshagen kanskje.

Som kanskje ikke er så flinke, til å uttrykke seg.

Så hva dem egentlig mente at foregikk.

Inni deres kanskje litt forvirrede sinn.

(For å fleipe litt).

Nei, det veit jeg ikke.

Dem ble sånn rare, av å bli prata til, av han pedo-gubben da.

(Det virka nesten som at dem bare syntes at det her var morsomt.

Ihvertfall Ulf Havmo vel.

Men men).

Så det var best å ikke prate noe mer om det her da, mente jeg nok.

Så vi var kanskje ikke voksne nok, til å dra med bussen, inn til Drammen, uten noen voksne.

Det er mulig.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det skoleåret før jeg begynte å studere på NHI.

Så var Øystein Andersen på besøk hos meg, i Leirfaret 4B.

For jeg husker det, at han prata om et studie i Informatikk, ved UIO.

Og at han kjente masse folk, som studerte der.

Og at de folka fant på mye gæernt/sprøtt/morsomt da.

Noe sånt.

Men jeg hadde ikke lyst til å være i et milø, som Øystein Andersen, (mer eller mindre), kunne kontrollere.

Den der Informatikk-gjengen, ved UIO, den hørtes litt vel 'svett' ut, for meg.

Så jeg visste at det fantes et studie, i Informatikk, ved UIO.

Som jeg kunne ha gått på.

Men jeg likte ikke det som Øystein Andersen fortalte meg, om miljøet på det studiet.

Jeg så kanskje på meg selv som litt som en japp.

Og da likte jeg ikke å høre om sånne barnslige, 'nerde-aktige' greier, som Øystein Andersen fortalte meg om, fra Informatikk-studiet på UIO da.

Så det bydde meg imot, må jeg innrømme.

Så selv om Øystein Andersen fortalte meg om at det fantes et informatikk-studie, ved UIO.

Så hadde jeg ikke noe lyst til å gå der.

Så jeg prøvde ikke engang å søke meg til det studiet.

Etter de historiene som Øystein Andersen fortalte om derfra, når han var på besøk, i Leirfaret 4B da.

(Mens han gliste litt vel, mens han fortalte de her historiene).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg skrev om i et tidligere kapittel.

At Tim Jonassen fra Hyggen og Gjerdes Videregående, ble kalt 'Tingeling', av Magne Winnem og dem.

Men det er mulig at det var 'Timmelim', som de Røyken-folka kalte han.

Winnem kalte også Tim Jonassen for 'Timotei', mener jeg å huske.

Så det var nok et eller annet rart, med Tim Jonassen, vil jeg nok tippe på.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var nok det.

Jeg husker at jeg følte meg litt sliten, en gang, våren 1989 vel, mens jeg gikk på Gjerdes Videregående da.

Dette prata jeg med Fred Bing, i klassen, om, husker jeg.

Jeg stakk innom en helsekost-forretning, i Gågåta, på Bragernes, i Drammen.

Også fant jeg noen slags vitaminer da, som var i et glass da.

Så prøvde jeg å finne Fred Bing igjen.

Gågata var full av folk.

Og jeg trodde at jeg så Fred Bing.

(Utafor Varemagasinet Lyche der vel).

Så jeg visste han det glasset med vitaminer, (som jeg nettopp hadde kjøpt), da.

Men så var det bare en annen kar, som hadde på seg den samme jakka osv., som Fred Bing da.

Og som trodde at jeg prøvde å selge narkotika, eller noe, vel.

Så det ble veldig dumt, husker jeg.

For jeg var rimelig sliten og, på den her tida.

Så jeg klarte ikke å få forklart meg noe heller.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg nevnte også for Øystein Andersen, da jeg bodde i Leirfaret 4B.

At jeg hadde lyst til å bo i Oslo, og ha MTV, osv.

(Viggo Snoghøj hadde jo kopiert en hel videokassett, (i Danmark), full av musikkvideoer, fra MTV, til Christell da, som hu pleide å ha med, opp i Leirfaret 4B da).

Da kalte Øystein Andersen MTV for 'brainwash-channel', husker jeg.

Noe jeg ikke skjønte så mye av vel.

(Av hvorfor Øystein kalte MTV for brainwash).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Nå er jeg ferdig med den siste notatboka, som jeg kjøpte, i forbindelse med denne boka.

Men jeg har en eller to notatbøker igjen.

Hvor det står en del fler erindringer, som jeg ikke har klart å fått fletta inn riktig da, i de riktige kapitlene.

Så det blir nok et par kapittel-deler til, ihvertfall, på denne boka.

Så vi får se når jeg klarer å få skrevet ferdig det.

Vi får se.

Kapittel 81: Fler erindringer fra tiden før jeg flyttet til Oslo, (del 3)

Jeg husker fra da jeg klagde på at Odd Einar Pettersen, satte seg oppå meg, i et friminutt, i niende klasse.

Da måtte jeg snakke med sosiallærer Marit Enger, på Svelvik Ungdomsskole.

Hu spurte meg om hva jeg hadde tenkt meg framover.

Jeg sa vel det, at jeg hadde tenkt til å gå på Handel og Kontor vel.

'Skal du bli revisor', sa hu da.

Det hadde jeg egentlig ikke tenkt til.

Så da ble jeg litt fornærma, må jeg innrømme.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, når faren min var i USA, (eller noe).

Så var jeg borte hos Ågot og Øivind da.

Av en eller annen grunn så fikk jeg ikke lov å bo alene, når faren min var på ferie.

Enda jeg bodde alene hele resten av året.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og da var det sånn, at klokka skulle stilles.

Pga. sommertid da.

En søndag.

Som jeg bodde hos Ågot og Øivind da.

Og da mente Øivind at klokka skulle stilles den veien da.

Også mente Ågot og jeg, at klokka skulle stilles den andre veien da.

Og Øivind hadde rett da, fant vi ut, etterhvert.

Så det var litt flaut vel.

Men men, jeg hadde ikke vært så skråsikker selv da.

Ågot var vel mer sikker, mener jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Faren min hadde med to flasker med ølpulver en gang, da han kom hjem fra USA, forresten.

Han hadde kjøpt dem av en kar, på en strand, sa han.

Og de flaskene, de satt han i kjøkkenskapet, hos 'meg' da.

Men han hadde blitt lurt, sa han, for det var bare sand, i de flaskene da.

Likevel så stod de flaskene der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Line Nilsen, fra Svelvik, sa en gang til meg, på Svelvik Ungdomsskole.

At 'sånn burde du ha håret ditt altså'.

En gang som jeg hadde tatt gele i det, eller noe.

Så hu fulgte med på sånt, kan det se ut som.

Hu ble det sagt om, da jeg gikk i samme klasse som henne, det andre året på videregående.

At hu likte feminine gutter.

Som vel også var moten, på 80-tallet.

Og jeg var såpass seint i puberteten, så jeg så vel rimelig feminin ut, til å være gutt, på den her tida, vil jeg tippe på.

Jeg ble kalt 'babyface', av noen jenter, på Bragernes Torg, en gang, husker jeg.

(Som jeg har skrevet om tidligere).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kjetil Holshagen, han sa en gang, (mens vi gikk på ungdomsskolen vel).

I huset deres i Havnehagen da.

At han ikke likte navnet 'Berger', og heller ikke stedsnavnet 'Skoger', (som lå like ved Sande).

Av en eller annen grunn.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Lene Andersen, hu spurte meg en gang, på skolebussen, til Svelvik Ungdomsskole, om jeg brukte lebestift.

Men det gjorde jeg nok ikke dessverre.

Jeg vet ikke hvorfor hu lurte på det.

Det må ha vært fordi at jeg var bleik og at leppene mine så røde ut, mot den hvite huden min kanskje.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

(Så hu var rimelig uhøflig mot meg da, må man vel si.

Lene Andersen altså.

Så sånn var nok det.

Men jeg var vel litt trøtt, eller noe, så jeg fikk aldri tatt igjen for det vel.

Kanskje med unntak av den gangen jeg klarte å sneipe en røyk, i en vinduslist, inne i Open Manta-en hennes.

Så jeg får kanskje si at vi er skuls da.

Hvem vet).

Han Steinar, som leide et rom, (Pia sitt gamle rom), av mora mi, på Tagtvedt.

På den tida som jeg gikk på ungdomsskolen.

Han prata om at han hadde blitt skada, eller noe, av en kar, med en knust flaske, eller noe.

Steinar var bitter husker jeg.

For dommeren hadde sagt det, at 'man kan vel ikke kalle en flaske for et dødelig våpen', eller noe.

Så han som stakk fikk lav straff da.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Da jeg gikk på videregående, så var det ei jente, som het Bianca vel, som bodde mellom Bjerkøya og Sande.

Og hver gang hu gikk på bussen, (virka det som omtrent), så begynte de her Jensemann, og dem, på årstrinnet over meg da.

Å si sånn 'Autobianca', osv.

Og da begynte hu å smile fælt da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, rundt den tida, som søstera mi flytta opp til meg.

Så dro hu meg en gang med på en fest, på en hytte.

En hytte, på Sand, hvor Ditlev Castelan og Geir Arne Jørgensen, (var det vel), hadde fest da.

Og det var vel ikke deres hytte, tror jeg.

Men det var vel en de hadde en nøkkel som virka til da.

Sånn at de kunne bruke hytta, når hytteeieren var hjemme i Drammen eller Oslo, eller hvor han var fra.

Så søstera mi Pia, hu kjente mine, (tidligere), uvenner da.

Geir Arne og Ditlev.

Men hvordan Pia ble kjent med de her, det veit jeg ikke.

For Pia bodde jo nede hos Haldis da, fra hu var 11 til hu var nesten 17 vel.

Noe sånt.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Ulf Havmo og jeg.

Vi gikk noen ganger rundt, og skøyt med luftgevær, på Sand.

På hyttefeltet Bascomti, heter det vel.

Vi fant et hus der, hvor vi kunne bruke en 8-nøkkel, (en standard nøkkeltype for innedører, ihvertfall på 80-tallet, mener jeg), for å komme inn.

(Mener jeg det var).

Det var et typisk feriehus vel.

(Som lå helt nede ved fjorden der.

Nedafor huset til Ågot da).

Eieren hadde blant annet et diplom på veggen, husker jeg.

Et slags svennebrev, eller noe, tror jeg.

Men vi rappa vel ikke noe særlig der, tror jeg.

Vi bare så litt vel.

For spenningens skyld mest vel.

Mens vi egentlig vel dreiv og skøyt med luftgevær og sånn da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Nedafor verkstedet til faren min.

(Altså Strømm Trevare).

Så lå det en madrass, i skogen der.

Og noen hadde også begynt å lage noen le-vegger rundt vel.

Dette spredde Geir Arne, på ungdomsskolen, mener jeg.

At jeg liksom hadde en hytte med seng i da.

Men den hytta, den var det ikke jeg som hadde lagd.

Jeg veit ikke hvem kan ha vært, som lagde den.

Men jeg la også merke til denne hytta da, en gang.

Og da tok Geir Arne det bare ut av lufta, at det var en hytte som jeg hadde lagd.

Men det var det ikke, dessverre.

Men det kan kanskje ha vært Erik Thorhallsson, som jobba mye for faren min, som lagde den hytta.

Jeg tørr ikke å si noe sikkert.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Lene Andersen og Frode Holm prata om penis en gang, i et friminutt, på Svelvik Ungdomsskole, husker jeg.

Lene Andersen lurte på om penis alltid var like stor.

Ja, bortsett fra når den var hoven, svarte Frode Holm da, husker jeg.

Så man kunne nok skjønne det, at Lene Andersen var enebarn.

Siden hu måtte prate med gutta i klassen, i friminuttene, om sånt her da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Søren Larsen, (som jeg gikk i klasse med, det første året på handel og kontor), og dem.

(Det vil si blant annet faren hans, som var direktør, på papirfabrikken, i Selvik).

De lånte en gang en film av meg, som jeg hadde kopiert, fra en film jeg hadde leid vel.

Det var en film som het Terminator.

Og den filmen syntes de at var bra da, husker jeg, at han Søren Larsen sa da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Mora mi hadde noen rare piller, på badet, da vi bodde ute i Brunlanes, husker jeg.

Og vi fikk nesten aldri godteri der.

Så det hendte en gang, at jeg spiste noen sånne piller, som mora mi hadde på badet der, husker jeg.

Uten at jeg husker hvordan piller det var.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Faren min, han ble også deleier, i en møbelforretning, ute i Billingstad.

Like bak IKEA der cirka.

Faren min var en av fire eiere vel, som eide cirka like mye da.

Jeg husker at jeg var i den butikken, den dagen jeg skulle dra til Weymouth, på språkreise, sammen med Kenneth Sevland og dem.

'Er det en gutt', husker jeg at ei dame, som var inne i butikken der, sa om meg.

Så jeg var nok ganske tynn og sånn da.

Og jeg gikk en del i en rød skjorte, som jeg hadde funnet, i klesskapet til faren min da, i Leirfaret 4B.

Så man kunne merke det, at jeg var seint i puberteten, mener jeg.

Når hu dama begynte å spørre sånn, osv.

Jeg hadde jo ikke fått hår på tissen enda da.

(Dette var jo sommeren 1986, og jeg fikk ikke hår på tissen, før sommeren etter, altså sommeren 1987, husker jeg).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Om den butikken, i Billingstad.

Så sa faren min, husker jeg, da han diskuterte den butikken, (med en annen deleier da).

At han hadde 'ei', som kunne jobbe der.

Og det var hu i vannsengbutikken, i Drammen, som hadde pasje-klipp.

(Hu som Christell herma etter frisyren til, på 80-tallet en gang.

Når jeg trodde hu sa at hu hadde fått seg 'apache-klipp').

Så hu med pasje-klippen da, hu ble da etterhvert jobbende ute i Billinstad da, i en møbelbutikk, som faren min eide en fjerdedel av aksjekapitalen til, (eller noe), da.

Den butikken gikk ikke så bra.

Så en gang, som jeg var med faren min inn dit.

Og faren min chatta med en annen deleier da.

Så foreslo jeg, at dem kunne ha hatt en sånn slags reklame-luftskip-ballong der.

Sånn som andre firma i nærheten hadde, (hadde jeg lagt merke til).

For da hadde folk kunne ha sett det, fra E18, (altså fra motorveien, mellom Oslo g Drammen da), at det var en ny møbelbutikk der.

Men det var kanskje ikke så lett, å ha en ny møbelbutikk, like ved IKEA.

Det ble vel som å hoppe etter Wirkola nesten.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Da konkursen nærma seg.

Så kjørte bare faren min inn dit.

Og henta seg noen skinnsofaer, for å dekke sitt utlegg, i det firmaet da, husker jeg.

Skinnsofaer, som havna i stua til Haldis, (nede i Havnehagen), da.

Hva som hendte med hu 'pasje-klipp-dama', det hørte jeg aldri noe om.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Ved huset til Ågot, på Sand, så pleide det forresten å stå en traktor.

Som jeg noen ganger kjørte litt rundt med, hvis jeg kjeda meg.

Men jeg var ikke sikker på hva alle de forskjellige bryterne og spakene var til.

Så jeg var rimelig forsiktig da, når jeg kjørte rundt med den traktoren da.

Som hadde jekk bak også, husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, så nevnte jeg det i klassen, at Christell snorka fælt.

(Mens jeg gikk på ungdomsskolen, og jeg kjeda meg vel, i et friminutt da).

For Odd Einar Pettersen, og dem.

Og da skulle de ha det til, at jeg hadde tulla med henne, eller noe da.

Men det var fra ferier og sånn, at jeg visste det, at hu snorka da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg har fortsatt noen fler notater, som jeg ikke har fått med enda, i Min Bok.

Så det blir vel et par kapittel-deler til, av denne boken, ihvertfall, vil jeg tippe på.

Så sånn er nok det.

Så vi får se hvor raskt jeg klarer å bli ferdig med dette.

Vi får se.

Kapittel 82: Fler erindringer fra tiden før jeg flyttet til Oslo, (del 4)

Ulf Havmo og jeg, (var det vel), vi lagde også en dirk, på verkstedet til faren min da.

Da vi gikk på ungdomsskolen, var det vel.

Den dirken var for å dirke opp hengelåser da.

Som noen sa at var artig da.

Det var en metallplate, som man måtte file, sånn at den ble spiss da.

Og noen hengelåser, var vanskelige å dirke opp.

Det var for eksempel Master og ABUS.

De klarte vi ikke å dirke opp.

Mens for eksempel Crown-hengelåser, de var lette å dirke opp da.

Det var ganske kjedelig, på Berger, noen ganger, på 80-tallet.

Så da ble det til at man fant på sånne ting som å prøve å dirke opp hengelåser, osv.

Men for min del ihverfall, så var dette mest for sportens skyld da.

Så det var ikke sånn at jeg rappa noe særlig, som jeg kan huske ihvertfall.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Ei engelsk språklærerinne, som vi hadde i Weymouth vel.

Hu var litt rebelsk, husker jeg, at hu fortalte.

Hu hadde blitt bedt på noe greier hos Dronningen, siden hu var adelig, eller noe.

Også hadde hu rappa en teskje, fra teselskapet hos Dronningen da, husker jeg at hu fortalte.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Før jeg flytta til Berger.

(Var det vel).

Så hadde jeg en gang en konkurranse, borte hos Ågot og Øivind.

Jeg solgte lodd da, til en krone loddet.

Og man kunne vinne ti kroner.

Jeg tenkte jeg skulle tjene penger på det.

Så jeg ville selge 20 lodd da.

Men da ble onkel Runar sur, når han hørte det.

Det var ikke bra da, skjønte jeg, at jeg prøvde å tjene penger på det her loddsalget da.

Så da jeg hadde solgt ti lodd, så slutta alle å kjøpe lodd.

Så da hadde vel alle fått ordre av Runar kanskje, om å slutte å kjøpe lodd.

Hvem vet.

Lene vant førstepremien, på ti kroner da.

Og det som skjedde, etter at Lene, (som jo var døv), vant den premien da.

Det var at bestefar Øivind så gikk inn på rommet sitt, og henta en tikrone-seddel til meg.

Så da tjente jeg penger likevel da, på det her loddsalget da, må man vel si.

Men det var ikke uten forviklinger, må man vel si.

Det var en del sterke personligheter, i slekta etter Ågot og Øivind, må man vel si.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Christell sa en gang, da jeg gikk ned til ved huset deres, i Havnehagen.

At 'rødt og rosa passer ikke sammen'.

Så Christell er flink på moteklær og sånn da.

Uten at jeg vet om hvorfor hu sa det her til meg.

Som ikke pleide å bruke hverken rødt eller rosa noe særlig akkurat vel.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Da Petter og Christian var på besøk hos mora mi i Larvik, en helg, på begynnelsen av 80-tallet.

Så var vi innom bingo-en, i Larvik faktisk.

Og spilte noe bingo og sånn der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og en gang, seinere på 80-tallet, da jeg hadde vært og klipt meg, i Drammen.

Så visste Christell om at jeg hadde klipt meg, der og der da.

Eller noe.

Og erta meg om at jeg var forelska i frisørdama, eller noe.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, som jeg lå bak i en av amerikanerne til faren min.

Så kjørte faren min og onkel Runar satt ved siden av han da.

Og da husker jeg at onkel Runar nevnte det da, på Svelvikveien, (var det vel).

At det lett kunne hende, at noen så lå bak i en sånn bil, (sånn som jeg gjorde da), kunne brekke nakken.

Hvis man bråbremsa og sånn da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, så var Haldis på noe smile-kurs, eller noe, mens hu jobba, i Vannsengbutikken.

Og når hu kom tilbake til Drammen, så var hu helt opprørt, husker jeg.

For på det kurset, så skulle man være private, og fortelle om seg selv, og nesten vrenge sjela si da.

Og så hadde det vist seg, at noen andre folk, som var på det samme kurset, var i slekta til faren til Christell, eller noe.

Og de hadde plutselig sagt noe sånt som at 'min far har også en datter som heter Christell', eller noe.

Så Haldis var jo oppløst i tårer da, når hu kom hjem fra det her selvutviklings-kurset, (eller hva det var).

En annen gang, så var det Jehovas Vitner, som hadde skremt Haldis, hjemme i Havnehagen.

Og en tredje gang, så var det det, at faren min hadde gått inn, hjemme hos Solveig, på Holmen, i Oslo, mens Haldis sin eksmann, Oddbjørn Humblen, også var der.

Noe som fikk Haldis til å begynne å grine da.

(For hu ville ikke at faren min og hennes eksmann skulle møte hverandre, eller noe da.

Noe sånt).

Så ihvertfall tre ganger, så kan jeg huske å ha sett Haldis nesten 'oppløst' da, i tårer da.

Så sånn er det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Ole-Tonny Bergum, (som døde i en bilulykke, skoleåret 1988/89).

Han syntes ikke at jeg var noe kul, på ungdomsskolen, husker jeg.

For han hadde hørt på nærradioene i Oslo, lenger enn meg, husker jeg at han sa.

Så Ole-Tonny fulgte med på det som skjedde da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg pleide å handle burgere, på flere 'sjapper', i Drammen.

Blant annet på den burgersjappa, som lå like ved Vannsengbutikken, til faren min og Haldis.

En gang, så måtte jeg vente lenge på burger der da.

Det var en pakistaner, som dreiv den burgersjappa da.

Men burgerne var gode, må man vel si.

Han pakistaneren, han sa det da, at nye kunder der, fikk ekspedering først.

Og gamle kunder måtte vente.

Så jeg var nesten fast kunde der da, i den burgersjappa som var nærme Vannsengbutikken til faren min og Haldis da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En annen burgersjappe, som jeg kjøpte burgere hos.

Det var på 'Buss-burger'n'.

Det var en burgersjappe som lå på Rutebilstasjonen da, i Drammen.

Det var en del salgslokaler der, som mange av stod tomme, (ihvertfall på 80-tallet da).

Men så, det året jeg gikk på skole i Drammen.

(Var det vel).

Så dukka den burgersjappa opp da.

Eieren var litt sånn kul liksom, og dem solgte Monte Frank-pølser, som eieren kalte for 'pikk i sovepåsa', husker jeg.

Jeg husker også at noen lokale ungdommer fortalte eieren der, om at den og den datoen så var det heavy-konsert, i Drammenshallen.

Og at på den og den datoen, da kom det til å dukke opp mange rare folk, i Drammen, for da var det the Cure-konsert.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Gry Johansen, fra Nedre, på Bergeråsen.

Hu begynte etterhvert å jobbe, i den burgersjappa.

Det hendte at jeg satt på henne, (ihvertfall en gang vel), hjem fra Drammen og til Bergeråsen da.

Etter at jeg flytta til Oslo.

Så var jeg innom Buss-Burger'n en gang.

Og spurte om Gry Johansen jobba der fremdeles.

Nei hu hadde fått sparken, eller slutta.

Noe sånt.

Sa ei ung dame der.

'Hvorfor det', spurte jeg.

'Ja, spørr henne om det du', svarte hu unge dama der da.

Gry Johansen prata om at det, (når jeg satt på med henne vel), at det beste hu visste, det var å dra på Syden-ferie.

Enten til Spania eller Hellas eller Tyrkia, eller noe vel.

Uten at jeg husker nøyaktig hvor det var, som hu pleide å dra.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, dette skoleåret, så dro jeg innom Lizzy's, i Drammen.

For å spise.

Jeg hadde vel vært der, på en klassetur, med Sande Videregående, en gang, tror jeg.

For å spise pizza vel.

Men den gangen jeg var der aleine, så kjøpte jeg bare en salat vel.

(Som var moderne på 80-tallet da).

Salaten kosta vel cirka 80-90 kroner, med drikke vel.

Så jeg la bare en hundrelapp der, og gikk da.

Så kom kelneren, (en pakistaner vel), løpende etter meg da.

Så forklarte jeg at det lå penger på bordet da.

Så sånn var det.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Og da jeg bodde i Oslo, en 10-12 år etter det her vel.

Så var jeg med David Hjort, fra Rimi Bjørndal, Rimi Ljabru og Rimi Karlsrud, osv., ut på byen da.

Og da hadde jeg nachspiel hjemme hos meg.

Og David Hjort fikk med noen folk dit da.

Og det viste seg, at hu ene dama, som ble der natten over.

(Uten at det skjedde noe så utrolig seriøst men).

Hu var fra Drammen, og het Malena og jobba på nettopp Lizzy's da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Onkel Håkon, han gjorde en gang, et poeng av, at hans døve datter Lene, hadde teksttelefon.

På midten av 80-tallet en gang vel.

Men hvorfor han gjorde det, det veit jeg ikke.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men men.

Nå er det bare en bunke med notater igjen her.

Så nå blir det vel bare en eller to deler til, på dette kapittelet, og så er jeg ferdig, med Min Bok.

Vi får se når jeg klarer å få skrevet ferdig det.

Vi får se.

Kapittel 83: Fler erindringer fra tiden før jeg flyttet til Oslo, (del 5)

En sankthansaften, før søstera mi flytta til Berger vel.

Så var Tom Ivar Myrberg og jeg oppe i S-Svingen, (om kvelden da), for å prøve å fange flaggermus.

Da skulle man ta en stein og binde fast i et hvitt lommetørkle.

Og så kaste steinen opp i lufta.

Og så ville flaggermusen bli fanget, inne i lommetørkleet da.

(Ifølge en eller annen kamerat av oss på Bergeråsen da sikkert).

Noe som ikke funka da selvfølgelig.

Men jeg tulla litt.

Også beit jeg to hull, i lommetørkleet.

Sånn at det så ut som at en flaggermus hadde biti i det.

Og plutselig så dukka Christell Humblen og Nina Monsen opp der.

(Kanskje de hadde vært hjemme hos Nina Monsen, som bodde like ved.

Hvem vet).

Og da viste jeg dem det lommetørkleet da.

Og sa at det var nære på, at vi hadde klart å fange en flaggermus.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En annen gang, så var jeg også i S-Svingen der, (noen år seinere da), og skulle skyte flaggermus, med luftgevær da.

En lørdagskveld vel.

Og da, så hadde onkel Håkon grillfest, (eller noe), like oppi der da, (hvor han bodde da).

Og Fru Løff, (Håkon sin svigermor, fra Drammen), var der.

Og det skjønte jeg, siden jeg plutselig hørte et høyt skrik.

Og noe om noe 'gevær' da.

Etterfulgt av at Håkon sa at 'det er jo bare Erik, jo'.

(Eller noe).

Så dem trengte ikke briller, noen i den familien der, det er helt sikkert.

(Kanskje unntatt Fru Løff).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Ved siden av S-Svingen der, så bodde Rolf og Edel Stenberg, (mener jeg at dem het).

Og Gry Stenberg, hu forklarte en gang, at hu hadde vært barnevakt der.

Og tarmen til baby-gutten, som hu var barnevakt for, pleide visst å falle ut.

Og da hadde visst Edel sagt til Gry Stenberg da, at da var det bare å dytte inn tarmen igjen da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Bestemor Ågot viste meg noen gamle brev en gang, borte på Sand.

Og de brevene, (eller om det kan ha vært noen postkort), hadde poststed 'Sandbu' da, husker jeg.

(Og ikke '3075 Berger', som det var, da jeg bodde der).

Postkontoret, (på den tida, som de her brevene var fra), var liksom butikken til Oddmund Larsen da,

på Sand da.

(Sånn som jeg skjønte det, ihvertfall).

Så der hadde det kanskje vært butikk også i gamle dager da, lurer jeg på nå.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Den ene katten jeg hadde, som ble født nede hos Christell og dem, av Christell sin katt Susi.

Og som het Tiger, (noe Jan Snoghøj fortalte meg, da jeg fikk den katten).

Det navnet 'Tiger', det uttalte Jan Snoghøj på engelsk da.

Så da fortsatte jeg også med det da.

Siden jeg fikk en katt, av Jan og Christell og dem.

Og de sa at den katten het 'Tiger' da, med engelsk uttale.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, på barneskolen, så skulle Berger Skole, på noe besøk, i Berger Kirke.

På lærerværelset, så hadde vel lærerne pratet sammen, og blitt enige om det, at vår klasse, (vi gikk vel i femte klasse da, tror jeg), var den stilleste, på skolen.

Så vi skulle sitte i andre etasje der da, i kirken, (i 'sakrestiet' da, eller hva det heter).

Men det hadde nok ikke vår klasse tenkt på før, at vi ble sett på som å være den stilleste klassen.

Så etter det, så begynte vi å bråke ganske fælt og bli en del villere vel.

(Sånn som jeg husker det ihvertfall).

Noe som varte ut ungdomsskolen, (ihvertfall), vel.

Jeg tror det var mange av gutta i klassen, som ikke ville ha på seg det, at vår klasse var den stilleste klassen på skolen da.

Noe sånt.

For vi fikk vel kjeft av klasseforstander Allum, fordi at vi hadde bråka, etter det her kirkebesøket da.

Så sånn var det.

(Ihvertfall sånn som jeg husker det).

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Ditlev Castelan han ble en gang tatt for å ha rappa potetgull på Prima, husker jeg.

Det var vel Geir Arne Jørgensen, som sa det, eller noe, tror jeg.

Så han fikk ikke lov å handle på Prima, (i en periode ihvertfall), mener jeg å huske.

Noe som ikke kan ha vært så artig, tror jeg.

Siden Prima, (tidligere Oddmund Larsens kolonial), var den eneste butikken på Sand da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Carl Fredrik Fallan og Ulf Havmo eller Espen Melheim.

De kom en gang på døra mi, i Leirfaret 4B, for å selge meg en klokkeradio.

(Dette var mens vi gikk på ungdomsskolen vel).

Carl hadde rappa klokkeradioen, fra bestemora si.

Og han trengte penger da.

Så de tagg meg om jeg kunne kjøpe den klokkeradioen da.

Siden de mente at jeg trengte en klokkeradio da.

Siden jeg vel ofte forsov meg på skolen da.

Så det ble til at jeg kjøpte den klokkeradioen, for 30-40 kroner vel.

Noe sånt.

Og den klokkeradioen, den var litt spesiell.

Den var sånn, at alarmen kun virket, hvis det siste tallet, på vekke-tidspunktet, var et ni-tall.

Så det var rimelig spesielt, husker jeg.

Så jeg måtte bare huske at det siste tallet måtte være et nitall da.

Når jeg stilte alarmen.

Noe jeg skjønte etterhvert vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, som jeg var på besøk hos mora mi i Larvik.

Da hu bodde på Tagtvedt.

Så hadde jeg kjøpt luftpistol da.

(En luftpistol som lå på Berger da).

Men det var seksten års aldersgrense, på luftpistol-kuler da.

Så jeg fikk med mora mi, til å bli med meg, i en sportsbutikk, som lå like ved Thorfinns der.

Like nedenfor Jegersborggate der, (i Larvik da).

Sånn at jeg fikk kjøpt luftgeværkuler da.

Mens vi likevel var i Larvik Sentrum liksom.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Andre ganger, (et år eller to før det her vel).

Så kunne mora mi dra meg med på lekebutikken, nedenfor Torget, i Larvik der.

For hu ville at jeg skulle kjøpe meg en smurf.

Mora mi mente det da, at jeg burde kjøpe mange smurfe-figurer da.

Dette hendte vel en 2-3-4 ganger, vil jeg vel si.

At mora mi dro meg med på den lekebutikken, for å kjøpe smurfefigurer da.

(Som vel kosta 6-7 kroner vel.

Eller noe).

Mora mi babla ihvertfall ofte om de her smurfene da.

Selv om jeg egentlig hadde vokst fra smurfer, og ikke syntes at de var så artige lenger vel.

Så det var vel ikke sånn at mora mi klarte å overtale meg, til å bruke så mange penger, på smurfer akkurat.

Men hu klarte ihvertfall å dra med Pia og meg, inn på den lekebutikken noen ganger da, for å se på de her smurfene da.

(Enda jeg vel egentlig gikk på ungdomsskolen, på den her tiden antagelig, og nok var litt for gammel for å leke med smurfer vel.

Men mora mi kunne være litt masete da, noen ganger).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det er mulig jeg har skrevet om det her før.

Men vi på Berger IL sitt guttelag, (eller noe).

Vi vant altså Vinn Sande Cup, mens vi gikk på ungdomsskolen.

Vi slo vel Vinn Sande i finalen etter å ha vunnet den første kampen mot Selvik, (eller noe), vel.

Og jeg redda på streken og redda også et frispark(!). (i sluttminuttene), husker jeg.

Odd Einar Pettersen scorte vinnermålet vårt mot Vinn Sande, mener jeg å huske.

(Kampen endte ved 1-0 til oss vel).

Selv om dette var mot alle odds, at vi fra Berger, (som var et ganske lite sted), skulle klare å slå Vinn Sande, (siden Sande var et større sted da).

(Og hendte også på hjemmebanen til Vinn Sande da.

I Sande).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Og da var også Ronald Lund, (som nettopp hadde flytta til Sande, sammen med sine et år eldre tvillingbrødre Arnt og Eirik.

Siden faren deres hadde gått konkurs vel.

Eller noe).

Han Ronald da, (i klassen vår), han spilte ikke på Berger IL.

Men han var tilskuer da.

Og gikk i lag med flere 3-4 unge Sande-frøkner, rundt banen vår da, før kampen, mener jeg å huske.

Så Ronald Lund hadde nok sjekketriksene i orden, vil jeg nok tippe på.

Men men.

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

En gang, før vi skulle ha gym, på ungdomsskolen.

Så hadde Stig Melling i klassen, (en idrettsmann som drev mye med ski og orientering).

Han hadde på seg en treningsbukse, som var så trang, at en blodåre, i tissen hans, var synlig.

Og da kom Jeanette Auli bort til oss gutta.

Fra jentene sin kø da.

(For vi måtte vente utafor gym-garderobene da, til gym-læreren låste opp).

For å chatte med Stig Melling da.

Og det var vel litt spesielt, må man vel si.

Hvorfor ville Jeanette Auli chatte med Stig Melling, akkurat når man kunne se tissen hans, gjennom treningsbuksa?

Nei, det var spesielt vil jeg si.

Jeanette Auli var jo hu som hadde tatt med seg en svært dildo på ungdomsskolen og.

(Som hu hadde fått i gave, av en kar fra Svelvik, som hadde kjøpt en sånn dildo hver til Jeanette Auli og Line Nilsen da.

Fortalte Jeannete Auli meg en gang, ihvertfall, da jeg møtte hu i gangen, på Svelvik Ungdomsskole da, mens hu gikk og bar på den her dildoen da.

Så sånn var det).

Og Jeanette var jo hu som stod utafor Sande Videregående, da jeg var innom der, en gang, det året jeg gikk på Gjerdes Videregående, i Drammen.

(Russeåret).

Og hadde et russekort, som det stod 'Jeanette 'låvedøra' Auli' på.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Frode Holm, han sa en gang, i et friminutt, på Svelvik Ungdomsskole, at på loftet hjemme hos dem.

Så hadde de funnet en bok, hvor det stod 'jødelort', osv.

Fra før krigen da sikkert.

Men hvorfor Frode Holm fortalte meg det her, det veit jeg ikke.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg var også på besøk hos mora mi, på Tagtvedt, den helgen som Bobbysocks vant Melodi Grand Prix.

Jeg husker at jeg gikk bort til Nanset Marked der, og kjøpte avisa.

For å ha noe å gjøre der.

Dette var vel i 1985, så jeg var altså bare 14 år da.

Men pleide nok å lese avisa nesten hver dag, allerede.

(Enten VG eller Dagbladet da, som jeg kjøpte selv, for penger jeg fikk av faren min.

Eller Aftenposten, Drammens Tidende og/eller Svelvik Nytt, borte hos Ågot da.

Siden hu abonnerte på de avisene).

Så aånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Mora mi hørte da på Axel, som jo var født i 1978.

Så han fylte syv år, seinere dette året da.

(Så Axel var seks og et halvt år da).

Likevel så ville Axel sitte i barnevogna da.

Når mora vår, Pia, Axel og jeg, skulle gå i butikken, for å handle mat, den helgen, (var det vel. Ihvertfall var dette på rundt den her tida, mener jeg).

Og jeg ble dritflau da, siden mora mi hørte på Axel.

Og gikk med på å kjøre Axel i barnevogna, enda Axel var 6-7 år.

Så det var jo som noe reinspikka galskap, mener jeg.

Jeg satt vel ikke i barnevogna, etter at jeg ble 2-3 år, mener jeg.

Så at en 6-7 åring skulle sitte i barnevogna.

Nei, det er det vel ingen som har hørt om før, (omtrent).

Ingen normale unger vil vel sitte i barnevogna, når de er 6-7 år?

Og ingen normale mødre vil vel adlyde en unge, på 6-7 år, som absolutt vil sitte i barnevogna?

Og ingen normale storesøstre vil vel synes at dette er normalt heller?

Men Pia klagde ikke da, på at Axel skulle sitte i barnevogna.

Og jeg ble flau husker jeg, over de her 'galningene' da, (må man vel kalle dem).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg var med på et skoleball, på Svelvik Ungdomsskole, et år og.

Det var vel i syvende klasse, mener jeg å huske.

Jeg mener å huske at Carl Fredrik Fallan og jeg, vi prata litt om ei jente, (som også var på det her skoleballet da), fra Svelvik eller Nesbygda, (eller noe), med lyst hår vel.

Som ihvertfall Carl 'sikla' litt på vel.

Men jeg husker ikke om han turte å sjekke henne opp.

Og jeg sjekka vel heller ikke opp noen damer, på det her skoleballet, (som var i gymsalen, på Svelvik Ungdomsskole), tror jeg.

Men jeg var ihvertfall der da.

Et år ihvertfall.

Før jeg syntes at det ble for mye mobbing vel, på den skolen kanskje.

Noe sånt.

Så jeg tror ikke at jeg var med på noen skoleball der, i åttende og niende klasse.

(Hvis jeg husker det riktig).

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

En gang, mens jeg bodde hos bestemor Ågot, den siste sommeren, før jeg flytta til Oslo.

(En lørdagskveld vel).

Så ringte Magne Winnem meg, og ville møte meg, i Drammen.

Så dro jeg inn til Drammen da, (med bussen), for å feste.

Vi dro på Rica, (eller hva det het. For Winnem ville vel dit da), ved den gamle brannstasjonen, på Bragernes da.

(Cirka der jeg hadde vært på den russekroa vel, hvor jeg møtte hu Hege Rønjom igjen da).

Så sånn var det.

Dette kan også ha vært på et helgebesøk, hos Ågot, som jeg var på en cirka 5-6-7-8 av kanskje, etter at jeg flytta inn til Oslo da.

Det er mulig.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men men.

Nå har jeg skrevet om alt jeg husker, fra tida før jeg flytta til Oslo.

Så nå er Min Bok ferdig, mener jeg.

Jeg planlegger også å skrive en Min Bok 2, om det skjedde mens jeg bodde i Oslo, fra 1989 til 2004.

Og så også en Min Bok 3, om det som skjedde, etter at jeg flykta fra Oslo, (etter å ha overhørt at jeg var forfulgt av noe kalte 'mafian' der), i 2004 da.

Så jeg regner med at jeg blir ferdig med begge de bøkene, neste år.

(Altså i 2012 da).

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.